ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1966
JANUARY

REDEEMERS

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

РІЗДВО

Ольга Саварин

РІЗДВО називаємо святом Родини. В той час прийшов на світ Сам Христос, створивши в той спосіб Святу Родину. На Різдвяні Свята, а зокрема Свят-Вечір, всі члени родини стараються бути вдома, бути разом, з'їзджаються часами навіть з дуже далека, щоб засісти разом до Святої Вечері.

Різдвяні Свята не приходять непомітно чи несподівано. Їх попереджають довгі приготування. Ці приготування починаються святим постом. Постом Церква звертає увагу людей на велич і важність цього свята, дає нагоду застановитися і душевно приготовитися до цього празника Різдва Христового. Часто за щоденним гамором реклям, купівлею подарунків, тощо, розгублюємося і тратимо з-перед очей правдиве значення цього християнського свята.

Всі ми радіємо цим святом, але діти найбільше переживають і відчувають цю святочну радість. Їх треба якнайбільше включити у підготову до свят і в той час найбільше присвятити їм уваги. Що більше лучить родину як не спільні розмови? Говорімо з дітьми про своє дитинство, про переживання, про те, як ми святкували Різдвяні Свята ще в бабуні і дідуня. Співаймо з дітьми колядки. Вони з-початку несміливо, але зчасом добре будуть з нами підтягати. Хто ж, як не мама чи тато навчить дітей цих колядок? Звідки ж, як не з рідної хати винесуть вони це багатство нашої різдвяної традиції?

Наша пословиця каже: "З пісні слова не викинеш". Пісня, яка запала в душу, лишається там навіки. Навіть по найдовшій ізоляції від свого рідного на звук цеї рідної пісні в нашій душі щось відзивається, будиться. Пошлім своїх дітей в життя з цим великим скарбом —з рідною піснею. Навчім дітей колядувати.

Ялинка в хаті на Різдво—це символ родинного тепла. Стараймося якнайкраще її вбрати і прикрасити. Діти—та чи й лише діти—найбільше цінять це, що власними руками зробили. Отже робимо прикраси на ялинку, зірки, місяченьки, ланцюжки, павучки і т.п. Скільки то радости діти мають при тому занятті, бо ж і вони можуть чимось причинитися до підготовки свят. Їхня радість побільшується з кожним разом, як вони глянуть на ялинку і бачать там вислід своєї праці. Успіх є завжди солодкий!

Крім ялинки, і то на першому місці, маємо в хаті вертепик—стаєнку з новонародженим Ісусом в яслах на сіні, Пресвятою Родиною, пастухами і худібкою. Поможім дітям зробити цей вертепик і покладім у хаті на спомин про цю подію, яка дала привід до цього святку-

вання.

Свята Вечера... На білою скатертю застеленому столі, ставимо калачі, засвічуємо свічку та спільно проказуємо молитву. Батько благословить кутю і складає родині побажання: "Дай, Боже, ці Свята щасливо опровадити і других дочекати", і всі відповідають тричі: "Дай Боже!" Починається Свята Вечера. В усіх є настрій, який буває тільки на Свят-Вечір і ніколи інше. Якось так радісно і тепло на душі. По вечері всі разом колядують. Приходять колядники з колядою. А в опівночі чи рано на Різдво всі ідемо до церкви на Службу Божу. І знову коляди радість в душу вливають! А як приємно ці колядки з цілою церквою співати! Кожний вдячний тоді своїй мамі і татові, що навчили співати цих коляд. Та чи тільки вдячний? В душі родиться постанова передати все це багацтво нашої традиції і своїм дітям, щоб воно переходило з роду в рід!

ДО ЛЮДСТВА

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Людино атому, залізо-бетона,
Чи чуєш могильний жах предків твоїх?
Чи можуть узнати дитям свого лона
Злиденне порідля машини рабів?

Кругом майорють потворні споруди,
Як виплодки духа, що втратив напрям.
Ніколи для тебе, людино не буде
Проблемою Фавстів бурхливий пролам.

Гамлетом без роду блукаєш по світі,
Як Ніцше і Шпенглер толочиш нам шлях.
І сторожем міста гукаєш політів *)
Щоб смачно їм спалось на братських гробах.

Чому найсвятійше загинуло в тобі:
Братерство і Правда і Вічна Краса?
Чи дармо Платон жив, Сократ мусів вмерти
І збулась найвища Голгофта Христа?

---

*) Громадян

ЛЮБОВ

Любов між мужчиною і жінкою, що веде до подружжя, має в першій мірі бути сперта на духовних чинниках, а не на самій красі чи грошах. Подружні партнери повинні змагати до того, щоб доповняти одне одного, а не використовувати себе та мріяти про особисті користі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прийшле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. Ст. Б., ЧНІ.

ВСІ ХРИСТИЯНИ, ВСЕ БІЛЬШЕ СЛУХАЮЧИ БОЖОЇ ВОЛІ, ПОВИННІ ЦІЛИМ СЕРЦЕМ ПРАЦЮВАТИ ДЛЯ ЗДІЙСНЕННЯ ЄДНОСТИ ХРИСТИЯН

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць січень, благословлене Святішим Отцем)

ПРИВЕРНЕННЯ єдности всіх християн і змагання до єдности було одним з головних старань другого вселенського Ватиканського Собору. Поділ християн на осібні Церкви на певно є проти волі Ісуса Христа, що на Тайній Вечері молився, "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Христос не може бути поділений (І. Кор. 1, 13). Це відчувають усі християни, і тому їх задушевним бажанням є, щоб була тільки одна Христова Церква. Це мав на думці св. Павло, коли, пишучи до Коринтян, пригадує їм, що всі християни, будучи Христовим Тілом, повинні як члени одного тіла: "однаково один про одного дбати" (І Кор. 12, 25-26). Тому 2. Ватиканський Собор на третій сесії видав осібний декрет "Про Екуменізм", де дуже наполегливо завзиває всіх християн, щоб брали живу участь в екуменічнім русі, що має на цілі з'єднати всіх християн в одній Церкві.

Що можуть і повинні робити всі християни в справі з'єднання?

Діяльність християн в справі з'єднання всіх в одній Церкві повинна обіймати передусім наступні точки:

1) Віднову внутрішнього життя Церкви в усіх людських питаннях і в усіх поодиноких членах Церкви. В той спосіб, хоч у частині, сповниться бажання Папи Івана XXIII, "щоб об'явилося правдиве значення, або "образ" Церкви Христової і те значення Церкви показалося в повнім світлі" так щодо поодиноких осіб цеї Церкви як і щодо її організації. Що краще католики зрозуміють значення Церкви і що вірніше будуть жити після того, то легше всі, православні, англікани і протестанти відкинуть упередження проти католицької Церкви і будуть бачити в католицизмі вартості, яких вони передтим може так ясно не бачили. Це певне, що коли будуть бачити в нас щось млявого, обоятного, коли будуть бачити в нас половичних християн, то це зовсім не спонукає їх, щоб хотіли вони з нами злучитися. Противно, якщо будуть бачити католиків, що поважно дивляться на свій стан, як членів Божого народу, що все більше стараються зрозуміти значення віри і все досконаліше змагають цю віру переводити в діло, тоді ті, що не є католики, будуть могли зрозуміти, що таке католицька Церква і як вона здійснює в собі так багато найшляхетніших речей, які вони все високо цінили та до яких вони змагали. Вони тоді зрозуміють, що з'єднення принесе їм сповнення їх власних бажань, а не страту. Тому внутрішня від-

нова Церкви й її оживлення є істотним і конечним приготуванням до з'єднання Церков.

2) Другою точкою дуже помічною, щоб довести до єдности всіх християн—це взаємна пошана між християнами. Ця взаємна пошана основується на взаємнім кращім пізнанні і на щирості-отвертості та покорі характеру. Декрет 2. Ватиканського Собору "про Екуменізм" каже: "Треба вживати всякого зусилля, щоб уникати таких висказів, такого судження й діяльности, що не представляють умовин наших відділених братів згідно з правдою й справедливістю і так утруднюють взаємні відносини з ними". Взагалі треба уникати всього того, що носить марку упередження й злої волі. Між поодинокими Церквами є ріжниці, але є також правди віри й релігійні практики, що є спільні всім, особливо основна практика хрещення, через яке всі християни є братами в Христі. Декрет останнього Собору признає діяння Святого Духа поміж християнами всіх Церков і християнські цінности: любов Святого Письма, любов Бога й богопочитання, посвята-жертвенність для добра ближнього, що виявляється у різних соціяльних акціях, несення помочі потребуючим, а при тім усім змагання до здійснення єдности всіх християн.

3) Молитися за єдність християн

Треба заохочувати до молитов у наміренні з'єднання всіх християн і то так приватних молитов як і публичних. Такі молитви повинні відбуватися не тільки в окремих згромадженнях, але також, коли місцевий епископ буде вважати це за відповідне, на зібраннях, де християни так католики як і других віровизнань моляться за єдність християн. Щоб осягнути бажану ціль, місцева епископська влада має рішати так про місце, час, особи й інші обставини таких спільних зібрань і молитов.

4) Співдіяння на полі спільних світських підприємств

Такими спільними підприємствами можуть бути наприклад: суспільна акція, діяльність в справах наукових, торговельних, промислових, тощо. Через такі спільні акції християни не тільки будуть помагати дотичним справам, але також будуть могли себе ліпше пізнати та взаємно більше цінити.

Бувши свідомі своєї основної єдности як християни, вже силою самого хрещення вони повинні бажати здійснити цю єдність Церкви, за якою численні Церкви тужать.

Треба зазначити, що декрет про Екуменізм вже не вживає давніх слів: поворот наших братів інших Церков, але радше говорить про "реставрацію" віднову єдности між християнами. Давній спосіб висловлювання як поворот членів інших Церков до католицької Церкви тому некорисний, що легко веде католиків до заключення гейби кожний рух, кожне старання повинно походити тільки з другої, значить некатолицької сторони, мовляв: Вони мають "вернутися". Новий спосіб говорення: віднова єдности, "реставрація" єдности поміж християнами піддає ширші погляди: ми маємо вийти, щоб їх стрічати. Екуменічний рух—це не є поворот других віроісповідань до католицької Церкви, але це зустріч і обопільний рух, в якім розділені члени родини разом сходяться на дружню розмову в дусі братньої любови, де жадна сторона не полишає своїх щирих переконань і вірувань, але обі сторони, уважні на діяння Святого Духа, в покорі й любові стараються про церковну єдність, все йдучи за натхненнями Святого Духа, бо тільки Він може привести до єдности, якої всі шукають.

Благаймо Пресвяту Богородицю, Матір усіх християн, щоб своїм заступництвом виєднала цю єдність християн.

Місійне наміреня: Щоб християнські діла любови свідчили про правду Євангелія.

Лютий: Загальне наміреня: Щоб свідоцтво християн переслідуваних за віру приготовило шлях Христовій Євангелії.

Місійне: Щоб освічені верстви в Японії прийшли до пізнання св. віри.

Моя зустріч і співпраця з Митрополитом Андреєм Шептицьким, ЧСВВ.

о. Іван Чинченко

Як тільки Західньо-Українські Землі (Галичина та Волинь), а разом з ними і місто Львів, були окуповані червоною армією, НКВД відразу звернуло увагу на св. п. Митрополита. Митрополит А. Шептицький був приготовлений до арешту і до всього найгіршого. Були пророблені заходи до того, напр. як приготування свого заступника, таємне висвячення на єпископа о. Ректора Духовної Академії тепер митроп. Йосифа Сліпого, та пророблені інші організаційно-адміністративні заходи. Але можновладці з Кремля не наслідували своїх попередників першої світової війни, не заарештували та не вивезли Митрополита. Знаючи, яким великим авторитетом користувався св. п. Митрополит А. Шептицький серед українців Галичини, відразу не проявляли значних репресій, а уложили інший плян —перш за все скомпромітувати Митрополита А. Шептицького ЧСВВ., і потім заарештувати і судити як "контреволюціонера".

До Митрополита спеціяльно була приставлена агентка НКВД, як медична сестра, жінка одного офіцера совітської армії, і то офіцера високої ранги. Не знаю, як та агентка увійшла в так велике довір'я Митрополита. Знаю лише, що справу опрацьовано так тонко, що й "комар носа не міг підточити". Митрополит познайомив ту агентку з д-ром М. Панчишином. Вона знала лише про те, щоб увійти в довір'я Митрополита. Ця агентка охрестила пізньої ночі 5 дітей в катедрі Св. Юра, трое своїх і двоє позичених (ніби своїх). Правда, в ті

часи було багато таких потаємних хрещень дітей, але правдивих і щирих хрещень. Агентка працювала дуже спритно. На припорученння Митрополита та д-ра М. Панчишина вона відпроваджувала до Перемишля осіб, що їх плянувалося перепровадити до Генеральної Губерні, щоб врятувати їх від арештів та вивезення на Сибір чи Казахстан, або і від фізичного знищення.

Агентка виконувала "знаменито" свої доручення. Доручених їй людей вона відпроваджувала до Перемишля і навчала жертв, як і коли найліпше перейти кордон, Як тільки вона, "попрощавшись", відходила, НКВДисти в цивільних уніформах заарештовували ці жертви, і як в роках 1941-44 виявилося, що за ними і слід пропав. Сталін був також наказав Хрущову покищо докучати Митрополитові графові Шептицькому.

Відвідини Митрополита совітськими достойниками

Як розповідали особи, що обслуговували Митрополита, одного разу прийшов у "відвідини" один НКВДист і то високої ранги. Причина "візити" була невідома, можливо, що перші кроки до підготовки до арешту, і як їм всім було властиве, у прийомній залі навіть кашкет з голови не зняв. Перші його слова були... що релігія—опіюм для народу. Митрополит своєю надзвичайно спокійною та інтелігентною поведінкою запросив "гостя" ввійти до свого кабінету і сісти. Гість сів і... навіть кашкет зняв з голови... Митрополит звелів зачинити двері кабінету і розмова велась без жадних свідків. По більше ніж двогодинній розмові "гість" вийшов від Митрополита дуже "маленькою людиною" і розпрощався з Митрополитом, як джентелмен.

Студенти Харківського Економічного Інституту приїхали на екскурсію та оглядини "сивого" українського міста Львова (так називали Львів на Придніпрянщині). Хтось піддав думку провідникам студентів-екскурсантів відвідати Митрополита А. Шептицького. Було і мене поінформовано, що студенти мали намір подивитися та покпити над "старим диваком". Митрополит радо приймав молодих гостей і навіть всіх чайком почастував. Після понад двогодинної гостини гості залишали Митрополита дуже ввічливо. Кожен студент стискав руку Митрополита, і лише ніби винувато дивився один одному у вічі. "Ангели хоронителі цих студентів з міста Харкова були дуже невдоволені з цих відвідин".

Професор Марченко, бувший тоді ректор Львівського Університету імени Івана Франка, в роках 1939-1940, тричі відвідав Митрополита і то завжди вечорами. Розмови продовжувалися годинами і без жадних свідків... Після закінчення шкільного року, влітку 1940 року проф. Марченка було викликано до Київа в "Службових справах", звідки він уже і не повернувся до Львова. Навіть не було дозволено йому вернутися до Львова забрати жінку і донечку та власні речі.

Бувший Президент Академії Наук УРСР, Академік Богомолець, двічі приїздив до Львова (Сесії Академії Наук у Львові) і обидва рази відвідав Митрополита; під час перших відвідин розмова продовжувалася понад три години, а другий раз —понад п'ять годин.

МАРІТЕН

Славний французький, модерний письменник і філософ, Марітен, був зразу строгим томістом. Потім став неотомістом. Вкінці перестав вбачати в середньовіччі ті ідеали, до яких треба людям завжди вертатися по науку.

Середньовічний католицизм дуже добре пасував середньовічним людям, бо вони були побожними і послушними овечками. Для сьогоднішнього людства середньовічна форма християнства не всюди пасує, тому Церква шукає нових форм, щоб подавати людям вічні правди, що ніколи не старіються, бо середньовічний католицизм не пасує модерним людям. Ось тому реформи в Церкві, відколи зачався вселенський Собор.

Середньовічний католицизм був занадто відорваний від життя і його проблем, бо був надто 'містичний'. Бог сотворив світ для людей, тому людина є паном світу, бо така Божа воля, як це Сам Бог заявив Адамові: "Наповняйте землю та підпорядковуйте її собі!" (Бут. 1, 28).

Церковні чинники можуть часом занадто наставати на вічні речі, занедбуючи дочасні справи людини. Таке сталося в 19-ім ст. Занедбане робітництво звернулося чи далося втягнути до партій, які обіцяли йому земське щастя, виключаючи посмертню долю, Бога і спасіння душі, бо вони заперечили чи зігнорували вічні справи ради занедбаних дочасних. Людина має спасатися в світі, що був створений для неї. І саме в такім світі вона має служити Богові, прославляючи свого Творця.

Людина не живе для себе самої. Вона повинна проживати для Бога і своїх ближніх, бо ціле людство—це велика Божа родина. В 18-ім ст. Церква занедбала проголосити і натискати на права людини, як Божої дитини. Марітен каже: "Не вірні католики, але раціоналісти проголосили в Франції права чоловіка і громадянина. Так само в Америці пуритани остаточно скасували невільництво, а не вірні християни-католики. Комуністи, що не признають Бога, скасували тиранію визиску".

Світ у руках людей—це нова філософія Марітена. Капіталізм помалу буде ділитися майном зо своїми ближніми, замість звертатися до середньовічного милосердя і милостинь. Отак комунізм стратить грунт під ногами.

За цю філософію консервати-католики заатакували Марітена. Атак на його філософію зачався в ісусовському італійському місячнику: "Ла Чівільта Католіка". Статтю написав єзуїт Мессінею. Зразу деякі католики зачали відпиратися Марітена, бо думали, що його філософія еретицька і небезпечна. Сьогодні ж з новим духом у Церкві в часі другого ватиканського Собору ця філософія є не тільки толерована, але й студіована для полішення долі людства та привернення його до Христа, поза Яким для нікого нема спасіння.

МУДРА ГАДКА

Американський державний секретар, Фостер Даллес (†1959), якого деякі американці сильно критикували за рішучу поставу проти комуністичної агресії, отак висловився:

"Біда в тім, що судимо про справи, не знаючи цілої справи. Як пізнаємо цілу справу, тоді не легко будемо судити других!"

Підготовка Предтечі

о. В. Зінько, ЧСВВ.

У йорданських текстах, побіч Христа, велику вагу грає й особа виконника Ісусового хрещення—Івана Предтечі. Справді це нечувана гідність—назначити знаком покаяння і покути Того, Який є самою невинністю. Тому то й Іван зразу відказується хрестити Божого Агнця.

* * *

До тої хвилини Предтеча себе відповідно підготовляв. Його ціле життя—це один великий ланцюг покаянних вчинків. Їх можна так поклясифікувати:

а) Життя на самоті. Ще в ранніх роках Іван пішов у юдейську пустиню і там молився і постив і потім проповідав покаяння. Це велика жертва усунутись від родини, від вигід товариського й культурного життя і йти мешкати з дикими звірюками: левами, шакалами, вовками..., без хати, без приміщення...

б) Тверезість і поміркованість. Ангел сказав батькові у святині про Івана, що він не буде вина й гарячих напитків вживати (Лука: 1, 15). Його поживою була сарана і дикий мід. Це ж дві елементарні умовини, щоб довести своє посланництво до кінця, це наймиліша служба Господеві, це найкращий спосіб собі Бога з'єднати. Читаємо в "зшитку малого монгола", де оповідається про це, як подужав батько цієї маленької сирітки: "Тато зачепився. Залишився на цьому боці. Не кричить вже. Лікар сказав сьогодні: "Найгірше минуло". Сьогодні п'ятниця. У п'ятницю ніколи, доки житиму, не їстиму солодкого, хоча б гора шоколяди лежала передо мною, хоч би моргала до мене горіховими оками—не злакомлюся. Ніколи-ніколи! Мати Божа знає про це!"

в) Найвища невибагливість. Одіж у нього була з верблюжої шерсти й ремінний пояс на своїх бедрах... Є люди, що не їдять багато, але вбратися і причепуритись мусять. Аби, як-то кажуть, між люди вийти! А тут святий пустинник вдоволяється твердою шорсткою шкурою верблюда, з якої зробив собі одіж.

* * *

Іван не тільки сам прийшов готовитись прийняти Того, Якого ще перед народженням радісно повітав. Ні, його завдання соціяльне: він має приготовити ввесь вибраний народ до приходу Месії. Він не марнує своїх талантів, але вповні використовує могутній голос і силу для підготовки загалу. Він стає справді тим новоявленим Іллею, що ревно готує стежки для Господа. У своїм запалі він такий ревний, що люди починають уважати самого Івана за очікуваного Месію. Він це рішуче спростовує. Прийде Той, що хреститиме Святим Духом і вогнем, а він покищо тільки хрестить водою..

Суспільне завдання Іванової проповіді стягається до таких точок:

а) Він виразно і погрозливо звертається до фарисеїв: Роде гадючий! Хто вам сказав утікати від надходячого гніву? Приносьте плоди гідні покаяння. Вища єврейська верства у своїм надто раціоналістичнім пониманні релігії була змодернізувалася і звела почитання Бога до пустих і зовнішніх формул. Їхні рахунки відносилися до минулого і вони хотіли жити тільки капіталом традиції: маємо ж отця Авраама". Самі не хочуть жити і виявляти духового розвитку. Тому Іван грозить їм порубанням і спаленням... Водночас звертає увагу на майбутнє, коли Христос радикальним способом знищить і скарає оці неплідні душі.

б) Крім провідників, приходила до Ісуса ще й сіра єврейська маса. Ці прості люди були затривожені і питалися: "Що нам робити?" Іван їм каже: "Заведіть між собою суспільну справедливість: у кого є два одяги, хай дасть тому, хто не має, а хто має поживу, нехай поділиться з тим, у кого порожні горшки". Навіть і митники приходили до Предтечі. Іван їм теж поручує по-законному поступати, як і воякам: Не кривдьте нікого, не оскаржуйте нікого і вдоволяйтеся своєю платнею!

* * *

Іван виконав своє завдання. Він охрестив Ісуса і так сповнив своє завдання. Опісля послав учнів до Христа, щоб дали народові Христовими устами свідоцтво, що дійсно Месія вже прийшов і цим Месією є той, що Його він охрестив у Йордані.

Поки Іван жив, поти не уважає, що йому можна спочивати на лаврах. Ні, він до самого останнього віддиху готовить стежки і простує дороги Спасителеві. Головно звертає свою увагу на поведінку провідників, бо каже приказка: "Від голови рибу чути". Саме тоді цар Ірод жив у перелюбнім подружжі з жінкою свого братанка Пилипа. Отож неустрашимо Іван докоряє за гріх Іродові і прилюдно звертає увагу на згіршення. Ірод шанує Івана, але не має відваги порвати свої нечесні стосунки. Зате Іродіяда дише ненавистю до відважного оборонця споконвічного Божого права й установи. Використовує нагоду балю і на мисці отримує, за вдалий танець своєї дочки, голову Предтечі.

Який трагічний кінець! Дехто може жаліти, що так сумно скінчив той, що найбільший між тими, які з жінки народи-

лися. Але не так! Іван доказав своїм мучеництвом, що своїм засадам і місії він був вірний аж до кінця. Він простує стежки всюди, аби Христос міг дійти і стати світлом для тих, що проживали в темряві. І його смерть—це не тільки по-людськи кажучи, нефортунний фінал, але це завершення того, для чого Предтеча жив. Жив для правди, і вмер за правду!

Пригадуючи собі на Богоявлення хрест Ісуса і ту подію, коли то Пресвята Трійця об'явилася: Син у воді стояв, Святий Дух у виді голуба ширяв над Ним і з неба ніссся голос: "Це мій Син возлюблений!", поклонімся Святій Тройці та, наслідуючи Іванове життя, приготуймо собі стежку до вічного життя, де зобачимо Пресвяту Тройцю!

Незабутній різдвяний дарунок

о. Р. Ганас

ЗИМА 1919-20 р. в Україні була дуже холодна і снігова. По славному поході на Київ літом 1919 р., ранньою осінню почався відворот нашої армії на захід. З браку відповідних ліків, лічниць, одежі та харчів поширився тиф, який тисячами косив смертю старшин і стрільців УГА. та УНР. армії. В початках грудня відділ двайцятьох підстаршин, як залишок з розбитої кінної сотні бригади от. Шашкевича, прибув до Камінця Подільського для закінчення старшинської школи Дієвої Армії УНР. Наш відділ переважно складався зо студентів, з чого вісім походили з Зах. України, а решта були студентами Київського Університету. На поміщення призначено для нас дві кімнати в домі державної літографічної друкарні, де друковано паперові гроші. Начальником нашого відділу був підх. Філько Пашківський з Борщева, якого всі ми звикли кликати "вуйком". Наш "вуйко" вповні заслужив собі на таке ім'я, бо опікувався нами по-родинному. Хоча ростом був найвищий між нами, з його великих чорних очей і все усміхнених уст пробивалася доброта теплого серця, і тому ніколи ніхто з нашого відділу не спротивлявся зарядженням "вуйка" Філька, хоча такі заряджения не раз відносилися до чисто особистих справ. Всі члени нашого відділу, навіть без спротиву віддавали "вуйкові" одержані гроші, (щоби не прогуляти), які він виділював нам тільки на конечні потреби. Всі ми слухали заряджень денного порядку чи дозвілля, бо вони виходили нам на добро.

Кам'янець Подільський як тодішня столиця Уряду УНР. терпів не лише від гострих морозів і великих снігів, але перенаселене військами і втікачами місто не мало доволі опалу, світла, одежі, харчів і ліків, а серед населення міста поширені були дуже пошесні недуги, головно тиф, на який вмирало багато мешканців. В військових лічницях лежало багато вояків хворих на тиф, лічниці

були неопалені, з браку шкла вікна позабивані були дошками, крізь які холод і навіть сніг вдирався до кімнат хворих, що спричиняло ще більше терпіння і численної смерти. Одна тільки жидівська лічниця в місті була огрівана. В ній давали їсти і деякі ліки, але вона була призначена тільки для цивільного населення.

В день Св. Николая 19 грудня 1919 р. несподівано я перший з цілого нашого відділу дістав високу горячку. На тілі появилися червоні плями, що було ознакою, що я захворів на плямистий тиф.

Це вже дев'ятий раз я захворів на тиф. Від часу, коли УГА. армія перейшла Збруч, до пізньої осені я щасливо перебув червоний тиф, і сім разів поворотний, без ніяких ліків, лічниць чи лікарів, але тільки під опікою товаришів і двох сестер, Славки та Зоні Вітошинських зо Львова, які при нашій сотні сповняли працю медсестер. Я лежав на мішках соли на обозному возі, огріваний сильним теплом сонця і напуваний достатком здорової води. Так я щасливо поборов всі крізи хвороб і залишився живим. Великим добром в часі моєї хвороби було, що десь при кінці вересня, коли почалися пожнивні дощі і прикро було лежати на отвертому возі, мої добрі товариші придбали в одному селі на фільварку критий візок-карету з двома шклянними дверми, в якій немов в райській лічниці пересидів я чи перележав ще якийсь місяць, закінчуючи хворобу.

Як тяжко було з початком листопада залишати карету та з слабими силами знову сідати на коня і з рештками розбитої та тифом знищеної сотні подаватися на захід! Не було ради. Знову хвороба плямистого тифу почалася і треба було йти до військової лічниці, залишати можливо теплу кватиру і товаришів. "Вуйко" Філько та друг зо Львова Роман Флис завезли мене до військової лічниці, яка поміщалася в бувших казармах, два кілометри за містом, недалеко залізничої станції. В лічниці положили мене в неогрітій кімнаті, де вікна були забиті дошками. Там було дуже зимно. Змучений, при високій гарячці я заснув. Прибудившись скорим ранком, бачу, що ціла кімната повна снігу, і моє ліжко ним присипане. Прийдеться загинути тут, подумав я! Не було то як хворувати в кареті! Довго не роздумуючи, рішився повернутися на свою кватиру, до своїх друзів. Як прийдеться вмирати, то ліпше серед них. На силу встав з ліжка, одягнувся і, поки ще всі в лічниці спали, в високій горячці, йдучи крок за кроком, десь під полудне добився до своєї кватири в місті. Мої друзі з відділу остовпіли, як побачили мене. Треба було знову щось робити, щоб помогти мені в хворобі. І тут знову з ласки Бога, з ласки чиїхось молитов, вдруге знайшлася для мене тепла карета, яка врятувала мені життя.

Вечорами часто заходив до нашої кватири полковник Романченко, командант старшинської школи Дієвої Армії УНР. Полковних Романченко тужив за дружиною та дітьми, які залишилися в Києві, любив перебувати з нами та слухати наших гарних пісень, які ми час-

то співали. Відходячи пізнім вечером і прощаючись з нами, любив додавати: "Люблю вас, хлопці!" Порішено просити полковника, чи не поміг би, щоб мене на лікування прийняла жидівська лічниця. На прохання "вуйка" Філька полковник Романченко радо згодився помогти мені, і на інтервенцію найвищих військових чинників жидівська лічниця винятково згодилася мене прийняти на лікування. Ще того самого дня вечером лежав я на ліжку в жидівській лічниці в великій кімнаті серед переважно старших мужчин хворих на тиф, але було тепло, давали їсти, а що найважніше, мали ограничену кількість сальверзану, який помагав на тиф.

Доглядала мене в хворобі медсестра студентка медицини, говорила дуже добре по-німецьки, і як довідалася, що я студент зо Львова, дуже сердечно заопікувалася мною, а що найважніше, якимсь способом придбала і дала мені три вколи сальверзану, коли всі другі діставали тільки один. Сьомого дня мого лежання в лічниці, по тяжких болях голови і високій горячці прийшла криза, горячка впала і я цілковито обезсилений поволі знову почав приходити до сили. Вернулася надія на виздоровлення і життя.

Зближалися свята Христового Різдва 1920 року. Прийшов день Святого Вечора. Віджили спомини минулих літ, збільшилася туга за рідною хатою, батьками, родиною, за рідним селом, які були так далеко, а близькою була тільки гірка дійсність, що Свята Різдва треба буде святкувати самому в ліжку в жидівській лічниці серед зойків і терпінь хворих на тиф, але бодай під доброю опікою лікарів і медсестер жидівського роду.

Лежачи на ліжку, прибитий тяжкими думками, бачу десь коло другої години пополудні входить до нашої кімнати якась жінка ніби мені знайома. Розглянувшись по ліжках і побачивши мене, підходить до мене і відразу каже: "Христос Раждається! Пане Романе, чи пізнаєте мене?" "Якби ні", відповідаю. "Таж Ви є пані Марія Кекиш, добра знайома моїх батьків і моя. Що ви, Пані, тут робите? Хто послав Вас до мене?"

Пані Кекиш почала говорити: "Працюю в Червоному Хресті. Ми рішили на Свят Вечір відвідати всіх наших хворих вояків в лічницях і обдарувати їх скромними дарунками. Мені приділено район жидівської лічниці. На мій запит в канцелярії лічниці, чи нема тут хворих вояків, сказали мені, що є тільки один, і подали ваше ім'я. Прошу прийняти цей скромний дарунок, але я маю ще щось для вас більше!" Добра пані отворила свою торбинку і витягнула з неї відтинок з газети і подала мені. Дрожачими руками взяв я цей відтинок з газети і почав читати. Був це відтинок з польської газети зо Львова, яку купці привезли до Кам'янця Подільського, в якому моя покійна мати пошукує мене через Червоний Хрест і просить всіх подати відомість, чи я живий і здоровий.

Зворушений до сліз подякував сердечно пані Кекиш за такий милий і донині незабутній різдвяний дарунок і просив написати до покійної мами, що я живий і маю надію здоровий повернутися додому. Дійсно, пані Марія Кекиш такого листа написала через Червоний Хрест до моєї покійної матері і він щасливо дійшов. Про це довідався, як в 1921 р. повернувся додому з далекої чужини, живий і здоровий, коли тисячі таких як я не мали подібного щастя, а залишили своє молоде життя в могилах цілої України, в таборах Тухлі, Теризину чи Німецького Яблінного.

Згадуючи про те, жаль серце стискає, що ті, які залишилися живими, ті, які не брали чинної участи в боротьбі за волю, чи наше молоде покоління так мало цінять терпіння і жертви тих, які боролися за волю рідного народу і за цю волю тисячами віддавали життя своє, і на могилах наших героїв, замість любов і згоду будувати, часто ще і донині, в ім'я власних амбіцій, розділюють народ, ширячи незгоду, гріх і гнів Божий.

Тайна Подружжя

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: **"І Бог на Свій образ людину сотворив, на образ Божий її Він сотворив, як чоловіка та жінку сотворив їх. І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: "Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, володійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над усяким звірем, що рухається по землі!"** (Буття 1, 27-28). В цей спосіб Бог установив подружжя в земському раю.

Ісус Христос освятив подружжя Своєю смертю на хресті та вчинив його джерелом ласки. Він підніс подружжя до гідности тайни. Християнське подружжя—це образ злуки Христа з Церквою. Тільки одна Церква є обручницею Христа, так і чоловік має тільки одну жінку. Як Христос є злучений з Церквою нерозривно, так і зв'язь подруг є нерозривна. Як злука Христа з Церквою є повна ласки, так само—злука подруг. Христос є головою Церкви, чоловік—головою жінки. Церква є послушна Христові, жінка — чоловікові. Христос і Церква є оживлені одним духом, так само повинно бути і між подругами. Христос не покидає Церкви, і Церква не спроневірюється Христові, так само повинно бути і між подругами.

Св. Павло називає подружжя великою тайною, бо воно є образом спасенної злуки Христа з Церквою. Слова Св. Павла такі: **"Жінки нехай коряться своїм чоловікам, як Господеві, бо чоловік голова жінки, як і Христос голова Церкви, Свого тіла, якого Він Спаситель. А як Церква кориться Христові, так у всьому жінки—своїм чоловікам.**

Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав Себе за неї, щоб її освятити, очистивши купіллю води зо словом, щоб появити

собі Церкву славну, без плями чи зморшки або чогось подібного, але щоб була свята й непорочна. Так і чоловіки повинні любити своїх жінок, як свої тіла; бо хто любить свою жінку, себе самого любить. Ніхто ж ніколи не ненавидів свого тіла; навпаки він його годує і піклується ним, як і Христос Церквою, бо ми—члени тіла його. Тому то покине чоловік свого батька і свою матір і пристане до своєї жінки, і вони обоє будуть одне тіло. Це велика тайна, а я говорю про Христа і Церкву. Нехай же кожний з вас зокрема любить свою жінку так, як себе самого, а жінка нехай поважає чоловіка" (Ефесян 5, 22-33).

Той сам апостол іще вчить так: **"Нехай чоловік віддає належне жінці, так само й жінка —чоловікові. Жінка не має влади над своїм тілом, тільки —чоловік; так само й чоловік не має влади над своїм тілом, тільки—жінка. Не вхиляйтесь одне від одного, хіба що за взаємною згодою, до часу, щоб вам віддатись молитві, а потім сходьтеся разом, щоб не спокушував вас сатана вашою нестриманістю"** (І Коринтян 7, 3-5).

Ті всі, що хочуть подружитись, повинні дуже дбайливо приготовитись до Богом благословенного подружнього стану. Вони повинні щиро спитати себе, чи дійсно відповідають одно другому та чи їхня любов є досить сильна, щоб витривати в подружній вірності аж до смерти? Щоб дізнатися про це, вони повинні благати Бога, щоб просвітив їх, і порадитись в цій важливій справі зо своїми батьками та своїм священиком. Час залицяння і заручин вони повинні перевести свято та часто благати Бога, щоб Він благословив їхне намірене подружжя.

Найважливішою річчю з усіх речей для тих, що наміряють подружитись є те, що вони повинні бути однієї віри. Мішані подружжя є дуже часто нещастям для самих подруг і їхніх дітей. З цієї причини Церква забороняє мішані подружя.

Подруги мають бути в стані ласки, коли принимають тайну подружжя. Щоб впевнитись у тім, вони повинні перед вінчанням добре висповідатись і приступити до Святого Причастя.

В часі вінчання вони публічно заявляють перед священиком і двома свідками, що вони взаємно побираються як чоловік і жінка. Через цю заяву вони стають подружені. Вони самі собі дають і одно від другого принимають тайну подружжя.

Через тайну подружжя Ісус Христос лучить подруг в святу та нерозривну зв'язь. Одна смерть може розлучити їх. Христос осуджує зломання подружньої зв'язі цими словами: **"Кожний, хто відпускає свою жінку й одружується з іншою, чинить перелюб; і той, хто одружується з розведеною з чоловіком, чинить перелюб"** (Лука 16, 18).

В тайні подружжя Христос дає чоловікові та жінці багато ласк. Він освячує і скріпляє їх, щоб взаємно любили себе, щоб були вірні аж до смерти та сумлінно могли виповняти всі інші свої подружні обов'язки.

В тайні подружжя чоловік із своєю жінкою розпочинають святі подружні обов'язки, а саме: мають вірно й люб'язно проживати до кінця свого життя, разом служити Богові та дбати про себе. Коли ж Бог обдарить їх дітьми, то вони мають виховувати їх для Бога, Церкви та народу, навчаючи їх словом і прикладом і дбаючи про їхне добро на цьому світі та в майбутньому.

Самолюбство та пересадна любов до подружніх приємностей нищать подружжя. Кожний, хто хоче бути щасливий у подружнім житті, мусить учитись, доки є молодий, думати та дбати про других.

Святе Письмо вчить так: **"Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав Себе за неї, щоб її освятити"** (Єфесян 5, 25-26). **"Що, отже, Бог злучив, людина нехай не розлучає!"** (Матей: 19, 6).

1) Чи людина має порушувати губами, як молиться, чи вистачає проказувати в душі слова молитви?

Кожна молитва, якщо вона добра, подобається Богові. Усна молитва конечна для набуття деяких відпустів, бо деякі відпусти вимагають, щоб молитовку чи молитву проказувано усно, а не тільки в самій душі. Душевна молитва має більшу вартість аніж усна. Проте молитва буває тоді найкраща, як людина водночас молиться душею і устами, цебто любляче думає про Бога під час молитви, як проказує слова.

2) Чи по розриві між Сходом і Заходом у 1054 р всі грецькі богослови заперечували папське першенство-примат і непомильність?

Ні, не всі, бо між ними не було повної однозгідности в цих справах. Ось хоча б Симеон Солунський (†1429), який у своїх творах перечить непомильність Папи, але зате признає його першенство в Христовій Церкві (M.P. G.: 155, 33-276). Подібні противорічності трапляються в інших духовних письменників грецького Сходу. От хоча б Мануїл Палеолог (†1425), борячись проти еретиків, признає Непорочне зачаття Божої Матері. Це слід приписати бракові найвищого авторитету, що надавав би один напрям богословам Сходу по розділі Східньої і Західньої Церкви. Юрій Схолярій (†1468) так само признає непорочне Зачаття.

3) В нашій парафії деякі люди роблять пропаганду, щоб змінити старий юліянський на новий григоріянський календар. Старокалендарники опира-

ються зміні, бо кажуть, що григоріянський календар—це польський, а юліянський—це український. Дехто каже, що це великий гріх змінити календар. Що я маю робити? Як прийде голосування, за ким маю голосувати, за старокалендарниками чи новокалендарниками?

Найперше слід зазначити, що воно не є гріхом змінити календар, бо зміна календаря не потягає за собою ні зміни нашого обряду, ані зміни наших церковних богослужб.

Слід теж зазначити, що юліянський календар не є українським, а григоріянський—польським. Обидва календарі не є українськими, бо ніякий українець не видумав їх. Колись ціла Христова Церква, так східня як західня трималися старого юліянського календаря, поки Папа Григорій не змінив його, бо він був спізнений цебто не йшов разом із календарем сонця. Сьогодні нового григоріянського календаря тримаються не тільки поляки, але й французи, німці, англійці, американці й інші народи.

Як прийде голосування за зміною календаря, то голосуйте так, як каже вам ваше сумління та дивіться, який календар поможе нашій молоді і дітям краще ходити до нашої церкви і зберігати свій український обряд. При голосуванні керуйтеся розумом і добром парафії, а не почуваннями і привичкою.

4) Чому католицька Церква так сильно кастає на потребу передання? Хіба сама Біблія, що є натхненим Божим словом, не вистачає людям, щоб знати, що Бог хоче від них, щоб міг благословляти їх на землі і по смерті забрати до вічного щастя в небі, бо Він є їх люблячим Батьком?"

Католицька і православна Церква крім Святого Письма настає на потребу церковного передання, бо без цього передання ми не знали б, що Святе Письмо—це дійсно Божа книга. Як ми знали б, що Біблія має в собі Божу науку, якщо б Церква не запевняла нас про це? Сама Біблія не вистачає, щоб нас про це запевнити, бо на папері можна щонебудь писати, і папір прийме все.

Крім цього в Біблії є багато речей, які можна різно розуміти. Хто скаже нам, як ці місця треба належно розуміти? Церква нам каже, як це треба розуміти. Звідкіля ж Церква знає, яке значення мають згадані місця? З церковного передання, яке подає нам науку Божу так, як її розуміли ті, що отримали її або ті, що жили в тих часах, як Бог чи Христос подали цю науку людям.

З цього ясно, що в Христовій Церкві мусить бути авторитет, який пильнує того, щоб християни належно розуміли навчання Біблії. Христос лишив Своїй Церкві цей авторитет, даючи його Своїм Апостолам, заки відійшов до неба: "Ідіть, навчайте всі народи!" (Мат. 28, 19). Святий Дух завжди чував і буде чувати над Церквою, щоб вона належно розуміла Святу Біблію та виясновала християнам її навчання. Це Святий Дух дає Церкві непомильність, як вона офіційно викладає справи віри і моралі всім християнам.

5) Чи це правда, що другий ватиканський Собор понизив Божу Матір і виступив проти її почитання?

Це зовсім неправда. Другий ватиканський Собор ані не понизив Божої Матері, ані не виступив проти її почитання. Божа Мати—це найкраще по Христі Боже сотворіння. Вона своєю гідністю перевищає всі інші сотворіння, навіть самих анголів. Як же Собор міг би понижувати ту, яку Ангол в імені Пресвятої Тройці назвав: "Ти благословенна між жінками!" (Лука: 1, 28).

Навпаки, Собор велить почитати Марію як Божу Матір і Матір Спасителя, що дала нам Ісуса, й так започаткувала наше відкуплення.

Собор тільки намагався усунути деякі надужиття, що були закралися до

почитання Божої Матері між деякими народами латинської раси, от хоча б між італійцями. Сам Папа Іван XXIII перестерігає римський клир проти цього надужиття. Це ж надужиття полягало в тім, що деякі християни більше почитали Марію ніж Бога і Христа. Це непомірковане почитання Божої Матері і святих робить часом немилe враження на наших протестантських братів і затемнює в їх очах правдиве поняття католицької Церкви.

Один мексиканський єпископ отак висловився про цю справу: "Набожність до Божої Матері і Святих, особливо в наших країнах, часом притемнює набожність до Христа".

6) Мій чоловік є фармарем. Він не буде сіяти збіжжя в інші дні ніж тоді, коли є зміна місяця, хоча б інші сіяли, бо він вірить, що йнакше не буде доброго врожаю. Чи це забобон?

Трудно відповісти на це питання, бо знаємо, що місяць має якийсь вплив на землю. Від змін місяця часто залежить дощ або погода, які є дуже важні при сіянні збіжжя. Якщо ці твердження деяких науковців правдиві і ваш чоловік вірить у них, то його поведінка не є забобоном.

Зате він грішив би забобоном, якщо б від змін місяця сподівався надзвичайних жнив, яких звичайно не буває, хоча б хтось не знати, як добре обробляв фарму і сіяв добре збіжжя.

7) Моя сусідка всіх виправдує, бо каже, що нема злих людей на світі. Чи це правда, що на світі нема злих людей?

Ваша сусідка має певну рацію, як твердить, що на світі нема злих людей. Під злими людьми вона певно розуміє таких, що роблять зло і тішаться тим, що роблять його. Таких людей здається нема на світі, бо це тільки диявол має задоволення в тім, що робить зло. Знаємо з досвіду, що навіть найбільші злочинці осуджують зло, якого допустилися в хвилині слабости чи пристрасти. Це доказує, що людина є добра зо своєї природи, а тільки пристрасті, спокуси, лихий приклад і людські немочі роблять її злою.

Ось тому Бог такий милосердний для людей, бо знає, що вони радше немічні ніж злі. Бог не простив анголам, бо вони грішили зо злоби і по гріху в них уже не було нічого доброго. Людина ж завжди буде мати в собі щось добре, хоча б не знати яких великих злочинів допустилася. Ось тому вона здібна каятися і жалувати за свої гріхи і лихі поступки. Якщо б у ній не було нічого доброго, то вона не була б година каятися і жалувати. В дияволах нема нічого доброго, тому в них нема місця на покаяння. Якщо ж вони не годні покаятися, то Бог теж не годен простити їх гріха.

8) Ватиканський Собор проголосив релігійну свободу. Що це значить? Чи це значить, що відтепер люди зможуть вибирати собі таку релігію, яка найкраще подобається їм, і лишити її, як знайдуть кращу?

Зовсім ні! Релігійна свобода—це не релігійний індеферентизм, яким руководяться деякі люди. Вони твердять, що кожна релігія однаково добра, тому кожен може вибирати собі таку релію, яка найкраще підходить до його вдачі і вподоби.

Релігійна свобода—це право кожної нормальної людини свобідно визнавати релігію згідно зо своїм сумлінням, цебто таку релігію, яку їй каже визнавати власне сумління. Водночас релігійна свобода—це свобода людини від всякого зовнішнього натиску та переслідування, що не дозволяють комусь визнавати релігії так, як каже їй сумління. Отож релігійна свобода—це своєрідна автономія людини в стосунку до Бога, якого вона так почитає, як каже їй її власне сумління.

Ось тому грішать проти релігійної свободи всі ті, що переслідують людей, які мають відмінні віровизнання або не дають їм свобідно почитати Бога згідно з навчанням своєї релігії. Проти

свободи релігії можуть провинитися так атеїсти, що переслідують правдиву Христову Церкву, як і ті, що мають правдиву релігію, але не дозволяють людям іншого віровизнання визнавати і практикувати своєї власної релігії, бо вважають, що ця релігія фальшива, а фальш не має права існувати.

Історія доказує, що не тільки некатолики, але подекуди самі католики деяких країв, колись провинялися проти свободи релігії. Модерна людина хоче, щоб вона була свобідна, як приймає святу віру. Вона не бажає, щоб її хтось силував до цього, бо й Сам Бог не силує людей ставати християнами. Він хоче, щоб люди робили це свобідно як Божі діти, а не як невільники.

9) Чому то Церква накладає на людей піст під гріхом? Чи не було б краще, якщо б люди добровільно стримувалися від їдження м'яса в п'ятницю?

Це правда, що християни можуть добровільно стримуватися від їдження м'яса в п'ятницю на честь Христових Страстей, але багато з них не робило б цього, якщо б Церква не наказувала їм постити. Крім цього послух Церкві так само має велику заслугу в Божих очах. Ось тому Церква велить своїм духовним дітям стримуватися від їдження м'яса в деякі дні року. Хто ж слухає Церкви, той слухає Бога. "Хто слухає вас, той слухає Мене", сказав Христос (Лука: 10, 16).

10) Чому Папу звуть Святішим Отцем? Чи це не противиться словам Христа, що каже не звати отцем нікого тільки одного Бога, що є Батьком для всіх людей? (Мт. 23, 9)?

Слово "Святіший Отець"—це тільки почесний титул, що католики дають земському Заступникові Христа Спасителя, бо він є духовним батьком усіх тих, що вірять у Христа.

Жидівські провідники, фарисеї, ганялися за почестями і гордилися титулами "учитель і батько-отець". Спираючись на ці почесні титули, вони пошукували перших місць, почестей і пошани в людей. Христос заборонив Своїм Апостолам ганятися за почестями, бо їх уряд і влада в Церкві є на те, щоб служити іншим, а не щоб величатися урядами і ганятися за почестями. В Христовій Церкві так має бути: хто має більший і важніший уряд, той повинен служити іншим і трудитися для Божої слави. Ось тому Христос звелів Апостолам не пошукувати титулів "учителя і батька".

11) Чому латинники дають Св. Причастя тільки під видом хліба?"

Латинська Церква завела цей звичай у 13-ім ст. під час пошести, щоб зменшити небезпеку зараження. Хоч пошесть минулася, звичай давати Св. Причастя під видом хліба надальше залишився в латинській Церкві. Другий ватиканський Собор тепер дозволив при деяких нагодах давати латинникам Св. Причастя під двома видами. Сподіємося, що це позволення стане загальною практикою між латинниками в недалекій майбутності.

12) Чому деякі наші священики не заохочують людей читати Біблію?

Ми не знаємо, чому вони так роблять. Тепер маємо українську католицьку Біблію, тому нема рації, чому деякі наші священики не заохочують своїх парафіян читати її. Біблія—це лист нашого Небесного Отця, тому вона повинна бути в кожній християнській родині.

Спитайтеся свого отця пароха, чому він не заохочує своїх парафіян купувати і читати Біблію.

Бог відкинув двох синів Елі від священства, бо вони були негідними священиками. Він отак промовив до недбалого батька, що не картав негідних синів священиків:

"Я настановлю Собі вірного священика, який чинитиме згідно з Моїм серцем і Моєю волею!" (1 Сам. 2, 35).

Чудо Св. Януарія

о. Роман Ганас

ЗНАЄМО зо Св. Письма, що Ісус Христос в часі Свого побуту на землі, та трилітнього навчання, щоб переконати людей, що Він є Сином Божим і щоб помогти людям, творив чуда. Чуда—це події, яких звичайні люди творити не можуть. Після вознесення Ісуса Христа на небо історія католицької Церкви потверджує, що час від часу в житті християн діються події, які треба назвати чудами. Проте чуда, як потверджує історія Церкви, є явищами рідкими. Чуда дуже скріпляють віру людей, якщо вони є правдиві і як такі признані Церквою. Основним джерелом правдивої віри людей є Боже Об'явлення та наука Ісуса Христа.

Наша рідна земля, Україна, славилася також численними чудотворними місцями, в яких з різних нагод з'являлася Мати Божа, несучи поміч нашому народові в часі великих нещасть чи в часі нападів Татар. Такими чудотворними місцями в нашій Україні були: Гошів, Зарваниця, Почаїв, Печерська Лавра, Унів, Теребовля й інші. До цих чудотворних місць і ікон Матері Божої в наших церквах наш побожний народ щороку масово ходив на відпусти, дякуючи та предкладаючи Матері Божій всі свої радості і терпіння, просячи помочі і благословення.

Між славними чудотворними подіями в світі є чудо Св. Януарія, яке зачалося в Неаполі в Італії в четвертому столітті. Як подає історія, на приказ римського цісаря поганина, в році 305 в Неаполі стято голову тамошньому епископові Януарієві. Разом з епископом Януарієм замучено теж багато християн. Згідно з переказом, коли згинув епископ Януарій, одна побожна жінка взяла трохи крови замученого епископа і наповнила нею дві малі шкляні пляшочки. Коли цісар Константин проголосив в році 313 свободу віри, тоді наслідник Св. Януарія, епископ Неаполю, постановив похоронити в торжественний спосіб тіла Св. Януарія та замучених з ним християн на цвинтарі в Неаполю. В часі цього похорону жінка, яка наповнила кров'ю Св. Януарія дві пляшочки, дала їх наслідникові Св. Януарія, і, як говорить переказ, тоді перший раз, згущена кров в пляшочках прорідилася в плин, що всі признали за чудо.

Нині прорідження крови Св. Януарія повторяється щороку в першу суботу травня, 19 вересня та 16 грудня. Прорідження крови Св. Януарія Церква признала за чудо, що й кількакратно проголосили епископи Неаполю. Що прорідження крови Св. Януарія є чудом, за тим промовляють такі факти: 1) науково потверджено, що це правдива кров; 2) кров Св. Януарія є зціплена стало в твердому чорному кришталі, а проріджується тільки в плин в наведені дні три рази в році; 3) спосіб прорідження не є все той самий. Часом кров Св. Януарія проріджується в плин

зверху до середини, часом з середини наверх.

До року 1647 можна було пляшочки з кров'ю Св. Януарія отворяти і легко було очима пізнати правдиву кров, як також практиковано в тому часі, що деяким визначним особам даровано кілька кропель крови. Це спричинило, що нині в одній пляшочці є ледви сліди крови, а в другій залишилося дуже мало.

В році 1647 запечатано обидві пляшочки з кров'ю Св. Януарія, і вони нині знаходяться замкнені двома ключами в спеціяльній срібній скринці в катедрі в Неаполю. Один ключ знаходиться в Кардинала Неаполю, другий в майора міста.

В днях, коли в катедрі в Неаполю кров Св. Януарія проріджується в плин, булькоче та протікає, катедра є переповнена великою масою віруючих і невіруючих людей. Одні з них в гарячих молитвах предкладають свої прошення Св. Януарієві. Інші, які може і не вірять, ходять до катедри тільки з цікавости. Вони не можуть заперечити правди великого чуда прорідження крови Св. Януарія, яке три рази в році щороку повторяється в катедрі Св. Януарія в Неаполю, в Італії.

Христе, чим віддячимося Тобі за те, що Ти ради нас з'явився як Чоловік на землі? Всі Твої сотворіння приносять Тобі як вияв подяки: Ангели—пісню, Небеса—зорю, Мудреці—дари, Пастухи—чудо, Земля—вертеп, печера—ясла, а ми —Дівицю Матір. Предвічний Боже, помилуй нас!

(Різдвяна пісня, Вечірня 25 грудня).

РОЛЯ ПОЧУВАНЬ

Людина—це дивне сотворіння, що годне пристосуватися до різних обставин, щоб могти дальше жити. Головні ж почування, що помагають людині перемагати трудности, спричинені обставинами, це страх, біль, голод і гнів.

Бог так сотворив людське тіло, що воно годне контролювати ці почування. Біль змушує людину шукати за причинами болю й усувати їх. Голод змушує її шукати поживи і трудитися, щоб здобути її. Страх змушує тікати від небезпеки і вважати на себе, а гнів дає їй силу боронити себе.

Людина не повинна завжди здушувати в собі почувань, бо їх треба розумно виявляти, щоб тіло могло належно функціонувати. Інколи людина може бути в душі дуже злосна, але не виявляє свого почування.

Почування змушують людей заглянути в себе самих, щоб викрити й усунути причини лиха і злого гумору. Отак почування контролюють людину і помагають їй бути здоровою, бо життя—це невпинний конфлікт. Замість усувати причини заворушень, деякі люди кидаються до успокоюючих пігулок, що часто чинять їй більше зла ніж добра. Подібні пігулки слід вживати дуже рідко і то звичайно за порадою лікаря, інакше вони можуть сильно ушкодити здоров'я.

Кожна людина повинна знати себе і поступати згідно з власними силами і здібностями, бо тільки тоді не матиме непотрібного напруження, перетяження і розчарування.

Люди, що лякаються, щоб успіх не знищив їх, повинні дістати роботу в бюрі, що заповідає людям погоду!

Подорож до Львова

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

КИЇВ завжди манив мене, бо це столиця України, джерело й осередок культури та християнства Східньої Европи. Львів чарував мене, бо в нім я провів багато літ, студіюючи в гімназії та семінарії ОО. Редемптористів, що мали свої монастирі в Збоїсках, Голоску Великім і в центрі самого княжого Львова.

3 грудня о год. 7:45 ввечорі виїхав залізницею зо станції в Києві до Львова. Їхав цілу ніч, бо до Львова прибув на 4 грудня 1964 р. о год. 10:13 перед полуднем. Львів віддалений від Києва на 525 км., як сказав мені один із кондукторів.

Урядовець Інтуриста відвіз мене автом на станцію і запровадив до переділки, де було ліжко. В тій самій переділці стрінув двох українських письменників. Один із них був кілька днів у Києві, і тепер від'їжджав до Львова, де працює в "Вільній Україні". Його товариш, так само письменник, відпроваджував його до залізниці, і так ми стрінулися в залізничій переділці. Ми відразу познайомилися. Я представився їм, що я український католицький священик з Америки. Там теж зазнайомився з директором Опери Франка у Львові і він запросив мене на оперу, але на жаль я не мав часу у Львові скористати з його запрошення, хоч моя сестра, в якої часто пробував, мешкає всього кільканадцять метрів від Опери.

Ми мали ще 15 хвилин і трохи порозмовляли, заки товариш львівського письменника попрощався з нами і відійшов. Я відпровадив його на платформу залізничної станції.

В Радянському Союзі ліжка спальні є в вагонних переділках. В переділці є чотири ліжка, два надолині і два вгорі. Вони зовсім відкриті, бо нема заслон. В цій самій переділці можуть спати зовсім собі чужі мужчини та жінки.

В моїм вагоні кондукторками були дві молоді дівчини зо Станиславова, тепер Івано-Франківськ. Вони могли мати около 20 років. Говорили по-українськи до українських пасажирів. Вони обслуговували пасажирів чаєм. Потяг ішов скоро.

Вже як залізниця рушила з місця, до моєї переділки прийшло двох хлопців і чемно спиталося, чи там було місце для них. "Є, прошу заходити", промовив згаданий письменник, і хлопці ввійшли до переділки. Обидва юнаки могли мати так само около 20 років. Вони розмовляли між собою по-російськи. Поклавши свої речі, юнаки кудись вийшли. Ми залишилися з письменником самі. Він працює як експерт над колгоспами. В розмові згадав, що товариші Косигін і Брежнєв рішили збільшити колгоспникам пайку землі, цебто подвоїти її. Говорив, що часто об'їжджає різні колгоспи. Мене цікавило, як людям живеться в колгоспах. Він заявив, що є різні колгоспи, одні бідні, другі багаті,

і тому в одних людям добре живеться, в других лихо. Це дуже багато залежить від того, який у колгоспі господар. Якщо господар цебто директор колгоспу здібний і чесний, то й люди працьовиті і чесні, тому добре все йде і колгосп годен не тільки подбати про колгоспників, але ще й продавати товари. Зате лихо тоді, як нема здібного або чесного керманича, бо люди йдуть за прикладом своїх провідників. Як керманич нероба, то й люди не забиватимуться за працею.

З розмови я вичув, що мій співбесідник був щирою людиною. Він бачив проблеми і намагався розв'язати їх, але я теж бачив, що комунізм не розв'яже аграрної проблеми, бо селянин природно прив'язаний до своєї землі. Він хоче посідати ту землю, на якій працює. Може несвідомо відчуває в посіданні землі своє забезпечення. Хто забирає цю землю, той позбавляє його самопевности і спричиняє нехіть до праці на не своїй землі. Перші християни теж були своєрідними 'комуністами', бо Дії Апостолів кажуть: "Всі віруючі були вкупі й мали усе спільним. Вони продавали свої маєтки та достатки і роздавали їх усім, як кому чого було треба" (Дії: 2, 44-45). Таке життя в спільноті тривало не довго, бо як християнські громади розширилися, 'комунізм' зник з-поміж них. Люди мусіли б бути досконалими людьми, що визначаються геройською любов'ю до ближнього, і вповні є відв'язаними від земських дібр, щоб могли спільно проживати. Це ж не можливе під теперішній час, бо людство зовсім не є досконале, і невидно ще часу, коли воно дійде до цієї досконалости.

І саме тут є різниця між селянином і робітником. Робітник назагал не дбає, до кого належить фабрика, що в ній працює, аби тільки стільки заробляв, щоб сам з родиною міг жити по-людськи. Не так воно з селянами, що прив'язані до землі. І саме тут головна помилка Радянського Союзу в аграрній ділянці.

* * *

По якімсь часі згадані два юнаки в супроводі третього вернулися до переділки. Всі говорили по-російськи. Я спитався їх: "Ви звідки?" "Ми—з Киева!" "То чому говорите між собою по-російськи, коли ви українці?" "Бо так нам легше!" відказав один з них. Відтоді всі три розмовляли по-українськи зо мною та між собою.

Вони їхали в гори Карпати совгатися на лещетах. Це мали бути якісь перегони. В розмові казали: 'Ой, аби тільки був там добрий сніг!" Вони витягнули велику ковбасу і хліб і зачали їсти свою вечерю. Були гарні та чемні. Навіть нас обидвох запросили до вечері. Я скоштував трохи хліба і ковбаси. Були смачні та добрі.

Час від часу наш потяг спинявся на станціях і нові пасажири входили до нього, розглядаючись за місцем в переділках. Я виходив на станцію, щоб розглядатися по людях. Як ми в'їхали в Західню Україну, то зачав падати легкий мокрий сніг. Це було ввечорі 3 грудня 1964 р.

Десь около 11 години ввечорі ми пішли спати. Вранці розглядався по околицях, якими ми переїжджали. Снігу впало доволі багато. Проїжджаючи крізь села, бачив чимало нових мурованих домів. Попереднього дня, казали люди, була гарна погода.

Приїзд до Львова

Наш поїзд прибув до Львова о год. 10:13 перед полуднем. Ми вийшли з залізниці. Я розглянувся по станції, сподіючись, що хтось із родини ждатиме на мене. Не було нікого. Молодий мужчина, урядовець Інтуриста, стрінув мене і назвав по імені. Шофер забрав від мене дві валізки і поніс до автомобіля, що ждав перед станцією. Станція була знищена під час війни, але вона тепер вповні відбудована. Видно, що це була воєнна робота, бо хоч нова, все таки не виглядає на нову.

Цей юнак мав бути моїм провідником під час побуту у Львові. Він гарно говорив по-українськи. Я востанне бачив Львів у 1939 р. На вулицях було повно снігу, але тротуари були чисті, бо тут негайно змітають сніг з них.

Урядовець забрав мене до готелю Інтуриста, на вул. Міцкевича, ч. 3. Тепер будують уже новий готель для Інтуриста. Я мешкав ще в старім. В канцелярії Інтуриста урядовець забрав від мене пашпорт, бо це їхня практика. Пашпорт звертають туристам, як вони покидають країну або місце свого пробування. Урядовець запровадив мене до кімнати на другім поверсі. Урядничка, що пильнувала нашого поверху, була українкою. Головою канцелярії Інтуриста була середнього віку жінка, з походження росіянка, але дуже чемна і привітлива.

Вона сказала мені, що так як у Москві та Києві матиму щоденно до розпорядимости автомобіля та провідника на три години. З рештою часу можу робити те, що мені подобається. "О-о-о, я не журюся часом!" відповів їй, "тут живе моя заміжня сестра і кузинка", і при тім подав їх адреси, Проспект Леніна і Комсомольська. "О, це недалеко від готелю", сказала вона. "Можете перейтися пішки до них!" і показала мені вулиці.

"Де тут католицька церква? Маю правити Службу Божу, бо я український католицький священик!" кажу до них. "Ось тут церква. Її видно звідсіля!" відповіла урядничка і показала мені польську катедру. У Львові поляки мають дві церкви, а українці католики ні одної, бо наша Церква офіційно не існує в Україні, відколи Сталін знищив її в 1946 р.

"Коли б міг я там відправити Службу Божу?" питаюся голови Інтуриста. "Ви мусите поговорити про це зо священиком, що є парохом у цій церкві!" відказала вона. "Це його справа. Ми не мішаємося до цього!"

Відвідини сестри

Поклавши речі в кімнаті, вийшов з готелю та пустився до сестри Мелані, що проживає у Львові разом зо своїм чоловіком і двома синами, бо третій служить у війську. Вона живе на вул. 1 Мая, що при кінці минулого року перейменовано на Проспект Леніна. Це колишні

гетманські вали.

Перейшов попри пам'ятник Міцкевича і пішов в сторону Опери ім. Франка, колишнього польського театру. По дорозі розглядався довкруги, щоб приглядатися прохожим. Вони були добре й тепло взуті та зодягнені. Мою увагу звернув факт, що тут, як зрештою в Москві чи Києві, нема багато крамниць, як це бачимо в великих містах Західньої Европи чи Америки. Йдучи, розглядався за числами, що мені тяжко було зразу знайти. Вкінці спитався якоїсь жінки, що чистила тротуар, і вона показала мені вхід на невеличке подвір'я. Там зобачив бажане число помешкання сестри. Постукав до дверей. Сестра Меланя відчинила двері і, зобачивши мене, закричала з радости і зворушення: "Брат приїхав!" Я ввійшов до хати, де вже була старенька 67-літня моя мати, сестрінка Харитина і діти Мелані та Харитини. Мати кинулася мені на шию, кличучи: "Синочку, синочку, я ніколи не сподівалася зобачити тебе!" Зачалися вітання з родиною, при чому не бракувало сліз. Плакали мати, сестра і сестрінка.

В Москві дали мені неточну інформацію про мій приїзд до Львова. Після цієї інформації мій поїзд мав прибути до Львова о год. 1-ій пополудні, а він приїхав о год. 10:13. Мати й родина саме тоді збиралися йти на станцію, щоб стрінути мене. Ось тому були так заскочені, як зобачили мене в хаті сестри. "В хаті", бо яка це хата! Одна кімната і кухня, але вона й за те дякує Богу, бо у Львові тяжко знайти кімнату.

Ми засіли на софі та кріслах і зачалася розмова. Надійшов швагер. Розмова була дуже жива, бо я не бачив матері і сестер від 1939 р., відколи виїхав кінчати студії до Італії. Питалися мене, як маюся, як було мені в Австралії, де пробув півтора року, проповідаючи місії австралійським українцям, як проживається мені в Америці та Канаді, тощо. Й я не про одне питався їх. Отак ми розмовляли аж до третьої години пополудні.

В розмові згадав, що хотів би завтра правити Службу Божу в латинській церкві. Швагер відповів, що треба б піти і поговорити про це зо священиком. І так ми обидва удалися до церкви. Вона була замкнена. Ми допиталися, де мешкає священик, і застукали до брами. Через віконце в брамі, яка залишилася зачинена, відозвалася якась жінка: "Чого вам треба?"

"Я, священик з Америки. Хотів би завтра відправити Службу Божу в церкві. Коли б міг це зробити?" питаюся її. "Отця пароха нема вдома!" відповіла вона. "То я прийду завтра рано правити Службу Божу. Прошу ласкаво повідомити отця пароха, що буду тут завтра рано!"—кажу їй.

"Отець Парох не може дати вам позволення правити в церкві Службу Божу!" відказала вона. "Чому не може?" питаюся її. "Бо не може!" відповіла і замкнула вікно в брамі.

"Ніщо, підемо ввечорі до самого пароха" каже швагер, "і поговоримо з ним!"

* * *

Я був привіз трохи кави і чоколяди з Австралії, тому вдався до готелю, щоб забрати їх.

При цій нагоді зайшов до канцелярії Інтуриста і заявив головній урядничці: "Латинський парох не може дати позволення правити Службу Божу в своїй церкві!"

"То ви вже були в нього?" змішалася вона.

"Був, і він не може цього вчинити!"

"Чи бачили ви його самого?"

"Ні, його не було вдома, але якась застрашена жінка відповідала крізь віконце в брамі.

"О, вона напевно не знала, про що говорила. Це не можливе. Ви мусите побачити самого священика!"

"Ну, я й священика зобачу, але пам'ятайте, що я журналіст. Це не буде добре для Радянського Союзу, якщо така заборона існує. Напишу про це, як вернуся до Америки!" сказав їй.

* * *

Швагер ждав на мене перед готелем. Ми пішли до його хати. Розповів родині про те, що сказали мені в латинській церкві про справу відправи Служби Божої.

Тоді надійшов один з моїх шкільних товаришів, з яким я попрощався ще в 1939 р. Це була мила стріча. Він оповідав мені про своє пережиття, відколи розлучилися. Різно бувало з ним.

"Візьми і звари кави!" кажу до сестри. Вона взяла і зварила, але цього вечора ми мусіли пити чорну каву, бо швагер ніде не міг купити молока. Такі речі як молоко, м'ясо, масло, не завжди можна дістати в крамницях Львова, хібащо треба б піти на ринок, де колгоспники продають їх, але тоді треба подвійно платити за них. Ці речі одного дня є в крамницях, а другого дня їх уже нема. Зате від уступлення Хрущова є багато всякого хліба, білого і чорного, і він дуже добрий, особливо чорний житний. Він прямо пахне. Аж любо їсти його. Хліб тано коштує.

Около 7 години швагер і я пішли знову до польської катедри. Церква була відчинена. В ній було трохи людей, що побожно молилися. Мала бути якась відправа. Я приклякнув і теж трохи помолився, Потім спитався когось, де отець парох. Він показав мені захристію: "Отам, він там є!" Я удався до захристії. При столику сидів старенький священик. До нього приступило двох старших мужчин, мабуть старші брати при церкві. Я представився. Священик цікаво поглянув на мене.

"Я хотів би завтра відправити Службу Божу в вашій церкві! Коли б міг це вчинити?", спитався його.

"Я не можу дати вам позволення правити тут Службу Божу!", відказав він.

"Чому не можете? Я ж правив у Москві в католицькій церкві! Чому не можете дати позволення?"

"Як іде про канонічне право, то нема перешкод. Але я не можу вам дати позволення!" відказав він.

"Де ж тоді правитиму Службу Божу?"

"Правте в готелю!"

"Але ж я не маю з собою риз!"

'Хіба доконче потрібно риз, щоб правити Службу Божу?", каже він.

Я подякував йому і вийшов з церкви. Згодом довідався, що

в церквах можуть правити тільки ті священики, що є авторизовані урядом для обслуги церкви. Ніякий священик-парох не може дати позволення іншому священикові правити Службу Божу в своїй церкві, навіть якщо б знав його особисто, коли цей священик не є приписаний до згаданої церкви.

Вернувся до сестри і розказав їм, що не зможу правити Служби Божої, хоч дуже бажав, щоб моя родина зобачила мене при престолі, бо ні мати, ні батько, ні сестри ніколи не бачили, як правив Службу Божу.

Ось тому правив Службу Божу в готелю, бо мав з собою вино і частиці. Щоправда, урядничка Інтуриста була запропонувала мені, щоб мої батьки замешкали зо мною в готелю і то безплатно, але батьки воліли бути з сестрою. Якщо б були там мешкали, то були б на Службі Божій.

На другий день була субота. Вранці пішов я до канцелярії Інтуриста і сказав головній урядничці, що служниця священика мала рацію. Священик не може дати позволення правити Службу Божу, бо йому заборонено. Вона сильно змішалася. "Отака в вас свобода релігії!" сказав до неї. Вона нічого не відповіла.

Опісля стрінув одного діяча у Львові і оповів йому цю історію. Він отак з'ясував ситуацію: "Отче, ви збили їх з пантелику. (Думав він про урядовців Інтуриста). Вони не думали, що ви будете домагатися правити Службу Божу, бо йнакше ви не були б мали ніякої трудности. Все було б заздалегідь полагоджене. Ви перший священик, що ходите тут у коліратці. Досіль священики, що сюди приїжджали з-за кордону, крилися, і ніхто з них не домагався правити Службу Божу. Ви не криетеся, що ви священик. Вони цього не сподівалися!"

"Але чому воно так?"—питаюся його.

"Урядовці Інтуриста тут не винні. Це не залежить від них. Вони є тільки туристичною агенціею. Але вони були б напевно полагодили цю справу, якщо б були знали, що забажаєте правити Службу Божу. Тим часом ви поставили їх у клопіт".

"В який клопіт?"—кажу йому.

"Ось бачите, сьогодні свято конституції. Всі уряди позамикані. Завтра буде неділя. Уряди так само позамикані. Вони не годні до нікого вдатися, щоб отримати для вас позволення правити Службу Божу!" закінчив своє вияснення.

Я вернувся до сестри і до пізньої ночі розмовляв з матір'ю та родиною. Потім пішов до готелю Інтуриста на спочинок. Перед спанням зайшов іще до реставрації на малу перекуску. Там було ще трохи людей. Обслуговували жінки-кельнерки, а наглядачами були мужчини. Кельнерки розмовляли по-українськи, але наглядачі по-російськи.

По перекусці подався до своєї кімнати й пішов спати.

Не знаємо, як слід дивитися на зустрічі американських і канадійських українців з гостями з України. Проте дурням там не на місці.

Яка користь із новорічних постанов?

СЛИВЕ кожний добрий християнин робить на початку Нового Року якісь постанови. Яка ж користь із них? Добра постанова—це вислід поважного іспиту сумління, це виплив духовного балянсу, який ми повинні вчинити на початку кожного року, щоб зобачити своє християнство, духовне життя і вправу в християнських чеснотах, що мають прикрашувати всіх тих, що вірять у засади Св. Євангелії та бажають спастися, бо ціль нашого життя не збагачування в земських добра і погоня за розкошами, але християнська досконалість і запевнення вічного спасіння.

Новорічні постанови повинні накреслити нам програму життя і діяння на цілий новий рік, подаючи ясно й ядерно, що треба чинити та що уникати, щоб не тільки уникнути минулорічних помилок, але й щоб іти вперед, закріпляючи в собі Христового духа та стаючись щораз кращими християнами.

Пригадка про нагороду, яка жде тих, що дотримають вчинені постанови, є сильною заохотою, щоб вірно дотримати їх і досягнути гідности дійсних Божих дітей.

Цар персів, славний Кир, рішив здобути царство медів. Зібрав військо і звелів йому рубати довгий і великий ліс. Вояцтво сильно змучилося ціложденною працею. На другий день цар справив величний пир своїм трудящим воякам.

В часі забави спитався їх: "Котрий день більше подобається вам, сьогоднішній чи вчорашній?" Всі одноголосно відповіли: "Сьогоднішній!" На це задоволений цар заявив: "Якщо відважно заатакуєте армію медів і здобудете їхне царство, то труд буде короткий, а нагорода довга та велика. Будете мати вигідне життя, як довго проживатимете на землі".

Вояки послухали поради. В завзятім бою перемогли медів і зайняли їх державу з безмежними скарбами і багатствами.

Так само Христос промовляє до всіх християн: "Боротьба ваша коротка, але радість у небі вічна. Ідіть відважно до боротьби зо своїми пристрастями. Невимовна радість у небі жде всіх переможців, що стали правдивими християнами, здобули досконалість і спасли свою душу!"

Практичні новорічні поста-

Ті, що в минулім році відійшли від нас на другий світ, одноголосно кличуть до тих, що полишилися на цім світі: "Будьте мудрі! Перегляньте свої душі! Не зволікайте усунути з них усе, за що ми караємося в чистилищі або в пеклі! Якщо б могли вернутися на

землю, ми показали б вам, як треба користати з часу і зужити цей рік, що ласкавий Бог подає вам, а відмовив нам!"

З Новим Роком треба усунути з душі всі темні плями, позбутися сумнівів, з якими не хотіли б ставати на Божий суд, і почати нове життя. Треба сплатити довги Божій справедливості за минулі гріхи, поки є час, бо може бути запізно на другий рік. Слід спішитися збирати заслуги для вічности, поки Бог дає нам час.

Почати нове дійсно християнське життя

Католицька віра занепала в численних християнах через засвоєння фальшивих світових засад про душу, багатства, розкоші... і нехтування перестерогами Церкви, яка невпинно кличе до своїх дітей: "Чувайте, бо не знаєте ні дня, ні години!" Не слід відкладати працю над собою, бо ніхто не має запевнення, що завтра матиме ще час зреформувати своє життя.

Раз Люципер скликав нараду диявольів, як найкраще тягнути душі до пекла. Один диявол заявив: "Я піду в світ і переконуватиму людей, що все те, що Церква учить, є фальшиве, бо нема ні неба, ні пекла. Нема ніякого життя по смерті. Церква тільки страшить людей. Всі її навчання та погрози — це тільки байки і видумки священиків".

Люципер тільки посміхнувся і промовив: "Марні твої зусилля, друже. Ніхто не повірить тобі!"

Виступив другий диявол і сказав: "Я скажу людям, що навчання Церкви напів правдиве і напів фальшиве: правдиве те, що є Бог, небо та вічне щастя. Фальшиве ж навчання, що існує якесь пекло, вогонь, суд! Тому можуть свобідно гуляти і бавитися, бо всеодно підуть до неба, бо другого місця нема!"

"І твоя праця теж пішла б намарно, бо ніхто не послухає тебе!" промовив Люципер.

Виступив з ряду третій диявол і заявив: "Я скажу людям, що все те, що Церква навчає є правдиве, бо є небо, пекло, суд, муки в пеклі, зовсім так, як навчають священики. Але заразом скажу людям не спішитися, бо вони мають доволі часу, щоб заслужити собі на небо і виминути пекло!"

Люципер погратулював йому і промовив: "Друже, іди в світ і роби роботу для мене. Ти матимеш великий успіх і приведеш багато людей до пекла!"

Хто бажає спастися, той мусить використовувати Богом даний час, щоб стати правдивим християнином, гідним носити це святе ім'я. Це вимагає самообнови. Треба по словам Св. Павла "відкинути старого чоловіка, що зотліває в звабливих пожадливостях і відновлятися духом вашого розуму й зодягнутися в нового чоловіка, сотвореного по Богу, в справедливості та святості" (Еф. 4, 22-24).

Люди, які не хочуть панувати над своїми пристрастями, не можуть сподіватися щасливого Нового Року, бо ніщо не заступить Бога, ані маєтки, ані слава, ані розкоші. Пристрасті проганяють з серця спокій, без якого ніхто не годен почуватися щасливим.

Каїн мав усе, але все таки був нещасливий, бо не мав у серці Бога. Савло, жидівський цар, мав ціле царство, але заздрість супроти молодого Давида не давала йому спочинку. Чувся нещасливий, бо був заздрісний і шукав нагоди, щоб вбити відважного Давида, якого нарід сильно любив.

Аман, міністер перського царя Агасвера, мав усе, що тільки цар міг дати йому, гідності, владу, почесті, але ненависть до бідного Мардохея так мучила його, що заявив: "Хоч я маю все те, думаю, що не маю нічого" (Естер: 5, 13).

Пристрасті подібні до морських бурей. Поки вони не втихомиряться, поти корабель не може спокійно плисти й люди не почуватимуться здорові на кораблі. Поки людина не опанує пристрастей або принаймні не зачне поважно боротися з ними, поти не знайде спокою та щастя в житті.

Хто ж опанував пристрасті, той чується вдоволений, хоча б не мав ніяких земських дібр. Св. Антоній, батько монашества Східньої Церкви, був завжди щасливий, хоч проживав у крайній нужді на безлюдній пустині.

Чому ж почуваються щасливі ті, що опанували свої пристрасті? Бо вони мають у своїх серцях Бога, джерело правдивого щастя. Радість б'е з їх очей. Навіть найменша річ викликає усміх на їх обличчі. Вони завжди задоволені, бо мають Христа в своїй душі.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ОЛЕГ ВІЩИЙ
(Сонет)

Наш бистрий Олег, подібний орлам,
Звів очі на берег зелений Дніпра
І кликнув натхненно: "Це воля моя,
Буть Києву матір'ю усім городам!"

Я Азії здержав полчища кощеїв
Загородивши шлях червоними щитами.
Тепер би Півдня зміцнитися медами
З Візантії, браття, царственних ромеїв!

Великий князю! Ти в віщім завзятті
Азійському полю став мостити гаті
І перший Вкраїні вказав завдання:

Велика будучність твойого народу
В поєднанні духа Европи і Сходу!
Даремно, гадюко, кусаєш князя!

Хтось спитався професора, чи він прочитує цілі задачі своїх студентів. Професор коротко відповів на це питання: "Не треба їсти цілого фунта м'яса, щоб знати, що воно зіпсуте".

Про що, коли й як треба розмовляти з Богом?

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

НЕ забувайте ніколи про Божу присутність, як це робить більшість людей. Розмовляйте з Богом якнайчастіше, бо це не нудить Його, ані не викликує Його обурення, як це буває між людьми. Якщо любите Його, то теми до розмови ніколи не забракне вам. Говоріть з Ним як з найліпшим приятелем про себе і свої справи. Не вважайте Його за гордого князя, що займається тільки важними справами й обговорює їх тільки з великими людьми. Бог знижається до нас і тішиться, як повідомляємо Його про свої навіть малозначні справи. Він так сильно любить вас і так пильно займається вами гейби не мав про ніщо інше думати тільки про вас.

Він так сильно займається вашими справами, що гейби звертає до того Своє провидіння, щоб помагати вам. Здається, що Його всемогутність не має іншої цілі хіба допомагати вам, а доброта і милосердя звернені до того, щоб співчувати і чинити вам добро, й так здобути собі ваше довір'я і любов. Отож свобідно відкривайте Йому своє серце і благайте, щоб допомагав досконало виповняти Його святу волю. Нехай всі ваші бажання і змагання змагають до того, щоб подобатися Йому задовольнити Його Боже Серце. Псальмопівець каже: "Присвяти Господеві своє життя!" (Пс. 36, 5). Побожний Товія подає таку раду: "Завжди прославляй Бога і благай Його, щоб провадив тебе доброю дорогою. Нехай всі твої задуми пробувають у Нім" (Товія: 4, 20).

Не кажіть: "Пощо мені виявляти Богові свої потреби, коли Він і так краще від мене бачить і знає їх?" Це правда, що Бог знає їх, проте Він так поводиться гейби не знав потреб, про які не говоримо з Ним і в яких не благаємо в Нього помочі. Спаситель добре знав про смерть Лазаря, а все таки так поступав гейби не знав, поки Магдалина не повідомила Його. Аж тоді Він потішив її, воскрешаючи померлого брата.

Страждання

Отож негайно удавайтеся до Бога і моліться, щоб поміг Вам, як хвороба, спокуса, гонення або якесь інше лихо докучає вам. Вистачає виявити Йому своє горе, кажучи: "Зглянься, Господи, бо я страждаю!" (Плач: 1, 20). Господь потішить вас або принаймні подасть силу спокійно страждати, а це буде корисніше для вас аніж звільнення від прикрости.

Виявляйте Йому все, що турбує вас, чи це буде страх або смуток. Кажіть до Нього: "Мій Боже, в Тобі вся моя надія. Жертвую Тобі це горе і підчиняюся Твоїй волі. Проте змилосердися надо мною. Звільни мене від нього або подай силу нести цей хрест". Він напевно дотримає обітницю вчинену в Євангелії всім засмученим, цебто потішить тих, що звернуться до Нього. Хіба Він не сказав: 'Прийдіть до Мене всі, що почуваєтеся струджені і перетяжені, і Я полегшу вашу втому?" (Мт. 11, 28).

Бог не буде гніватися, що в пригнобленні йдете до своїх приятелів, щоб знайти розраду. Проте бажає, щоб ви найперше зверталися до Нього Самого. Отож звертайтеся до свого Творця і кажіть до Нього бодай потім, як удалися до сотворінь, що не змогли потішити вашого серця: "Господи, люди не мають нічого за винятком слів, як твердив Йов 'Многомовні мої друзі' (Йов: 16, 21). Вони не годні потішити й я сам вже більше не бажаю їхньої потіхи. Ти один будеш моєю единою надією і предметом моєї любови. Потіш мене, і нехай ця потіха полягає в тім, щоб я чинив те, що подобається Тобі. Я готовий все життя і цілу вічність зазнавати цієї муки, якщо це подобається Тобі. Проте помагай мені це виконати!"

Не бійтеся, що Він обуриться, якщо часом люблячe поскаржитеся на Нього, повторяючи слова Псальмопівця: "Господи, чому стоїш здалека і ховаєшся в час недолі?" (Ос. 9, 22). "Господи, Ти знаєш, що люблю Тебе і не бажаю нічого за винятком Твоєї любови. Будь ласка, поможи мені! Не опускай мене".

Якщо ж смуток занадто тяжить і мучить вас, то долучіть свою скаргу до скарги пригнобленого Ісуса Христа, як Він умирав на хресті, й отак промовте до Бога, благаючи в Нього милосердя: "Мій Боже, мій Боже, чому Ти опустив Мене?" (Мт. 27, 46). Нехай ця скарга викликає в нас почуття глибокої покори, бо не заслуговує на потіху той, хто зневажив Бога. Водночас нехай вона збільшить ваше довір'я, бо треба знати, що Бог усе чинить або принаймні позволяє для вашого добра. Св. Павло каже: "Все виходить на добро" (Рим. 8, 28).

Що більше почуваєтеся замішані та зневірені, то сильніше ободрюйте себе, кличучи з царем Давидом: "Господи—моє світло і спасіння! Кого мав би я боятися?" (Пс. 26, 1). "Господи, просвіти і спаси мене, бо покладаюся на Тебе! "Господи, я надіявся на Тебе, нехай не застидаюся!" (Пс. 30, 2).

Ось як треба успокоювати себе. Слід знати, що ніхто ніколи не пропав, якщо надіявся на Бога: "Не застидався, хто надіявся на Бога!" каже Сирах (Сир. 11, 2). Думайте, що Бог сильніше любить вас аніж ви могли б любити самих себе. Чого ж тоді лякаєтеся? Цар Давид потішав себе словами: "Бог дбає про мене!" (Пс. 39, 18). Отож отак промовляйте до Нього: "Господи, віддаюся Тобі. Хочу любити і подобатися Тобі, тому готовий чинити все, що хочеш. Ти не тільки бажаєш мені добра, але й намагаєшся запевнити мені його. Ось

тому в Твої руки складаю справу свого спасіння. Покладаюся на Тебе, бо хочеш, щоб тільки на Тебе надіявся. "Засну і відпічну, бо Ти, Господи, Сам гарантуєш за мою безпеку!" (Пс. 4, 9).

Мудрець каже до всіх людей: "Майте високе понятя про Бога!" (Прем. 1, 1). Оцими словами Мудрець заохочує нас більше довіряти Божому милосердю ніж лякатися Божої справедливости, бо по словам Св. Якова Бог безконечно більше схильний чинити людям добро ніж карати їх: "Його милосердя перевищає справедливість" (Як. 2, 13). Св. Петро заохочує нас покладатися на Божу доброту так у дочасних як духовних справах: "Покладіть на Нього всю свою журбу, бо Він опікується вами!" (І Пет. 5, 7).

О як гарно цар Давид описує Бога, коли твердить, що Він намагається спасати нас: "Наш Бог—це Бог Спаситель" (Пс. 77, 21). Белярмин твердить, що Бог прагне спасати всіх людей, а не осуджувати їх. Хоч грозить карами тим, що нехтують Ним, то все таки запевняє милосердя тим, що бояться Його, як це заявила сама Божа Мати: "Його милосердя розтягається з роду в рід на тих, що бояться Його" (Лк. 1, 50).

Побожна душе, я зацитував ці витяги зо Святого Письма, щоб ти бодрилася, думаючи про те, що Бог хоче спасти тебе, бо так Він обіцяв, якщо рішишся служити Йому та любити Його так, як Він бажає. Слід роздумувати про ці витяги, як непевність гризе тебе, чи спасешся або загинеш, чи Бог призначив тебе до неба чи ні.

ПІДЧИНЕННЯ БОЖІЙ ВОЛІ

Божа любов головно полягає в злуці з Божою волею. Хто любить Бога, той кориться Його волі особливо в речах, що прикрі для нашого самолюбства, от хоча б у хворобі, вбогості, зневагах, переслідуванні і духовних посухах. Слід нам бути переконаними, що добре все те, що походить від Бога, бо Він це посилає нам для нашого добра. Ніхто ж краще не любить нас ніж Бог.

Якщо бажаємо бути святими, то треба завжди в усіх обставинах отак промовляти: "Нехай благословляється ім'я Господа! Господи, що бажаєш, щоб я чинив? Сталося так, як подобалося Господеві. Нехай так буде, Отче, бо так Тобі подобалося!" Наслідуймо Святих, що були завжди спокійні так серед щастя, як нещасть, повторяючи: "Спатиму спокійно і відпочину". Душа злучена з Богом завжди однаково почувається, твердив кард. Петруччі. Святий Дух каже: "Праведника ніщо не стурбує, що б не сталося" (Прит. 12, 24). Священик, що любить Бога, не повинен піддаватися пригнобленню. Один тільки гріх повинен смутити його, але й навіть жаль за гріхи має бути спокійний, тому не повинен турбувати душі.

ЩАСЛИВЕ ЛЮДСТВО

В останніх десятиліттях лікарська штука так сильно поступила вперед, що звичайний громадянин за декілька долярів годен купити лікарство, за яке французький король Людвик XIV був би дав половину Франції. Такі люди, як Едісон, Марконі й інші—це добродії людства. Ми так привикли до вигід, що мудрі люди не раз кличуть до Бога: "Господи, прости нам, що вживаємо так багато речей, для яких зовсім не трудилися!"

Thoughts At Christmas

At Christmas time we celebrate the coming of Christ into the world in fulfilment of a God-given promise. His object in being born in Bethlehem was that He might save us by His teaching, His example, His passion and His death on the Cross. The purpose of His life upon earth dictated the manner of His living. Because He had to teach ignorant, sinful men the truths of God, He was careful not to shun them. He did not lead a solitary life, disdaining the company of His fellows. Rather was He deeply interested in them, going out into the world seeking souls wherever they were to be found—in the towns and villages, in the fields and on the roads and in the mountains. How could He help them if He did not walk and talk with them? How could He save them if He did not love them and sympathise with them in their sorrows? Because He came to save sinners He sought them out like the good shepherd seeking the lost sheep.

We today profess to follow Him. How is it then that we are so selfish in the presence of the sorrow of others, so indifferent at times to the cause of the poor, so lacking in interest and charity towards our brethren who are wandering far from God? We forget that Christ is to be served in His desolate ones, especially in the souls that are most abandoned on earth—the wandering sheep of paganism. We have indeed not plumbed the depths of the agony which tore His Heart when He hung quivering on a cross, dying of love for men.

—o—

We lack spiritual imagination and vision. There are almost two billion pagans in the world and some one hundred and fifty thousand souls in pagan lands die daily unbaptised. We read the figures but they make no impression. We go our way and forget that these abandoned souls have a claim upon us on every ground on which we ourselves hope for eternal life through Christ. Think of it, two billions of pagans—of suffering, heavilyladen humanity, of palpitating hearts and souls—men and women and children, living and dying ignorant of the message of Bethlehem and the Cross of Salvation and we go our way forgetting.

Shut your eyes for a moment to the countless blessings of faith by which you, who live in a Christian land, are surrounded; forget the thronged confessionals where you receive pardon and peace; forget the altar-rails where you are daily fed with the Bread of the Strong, and the sanctuary light that forever burns in the presence of your Friend; forget your hope in Christ, the strenght you receive in sorrow, and the

courage even in the presence of an open grave which holds the remains of a dearly loved one. Pass along those crowded streets in a pagan city where the incense-stick burns before every home in honour of a cruel deity; hear in the heavy incense-laden air full of the temples the prayers which these poor men and women, in ignorance and fear, are offering to the god. Those temple walls are soaked with cries of souls in anguish, with prayers uttered in despair of spirit, the cry of the human heart for its God and its Helper; but no prayers are said in the Name of Him through Whom alone salvation comes to men, no vision of a Mother of men floats in the gloom.

—o—

Watch those people when death has come into their homes; look into those eyes, troubled by an immortal soul, which do not look beyond the morrow, and have never heard of a Saviour, kind and gracious, Who came for the sorrowing ones of earth. Those men and women in the city, those people toiling from morning till night in the fields, all are under the same doom; not one city, but thousands, not a hundred, but millions of souls in the same plight. Imagine the loneliness of a priest in this sea of paganism! The paganism of Asia envelops, grips and holds the soul in its embrace; it is the evil thing, almost physical, which crushed Christ in agony; here are enthroned all the powers and principalities of Satan; here is the battleground for Missionaries.

Imagine yourself for one vivid moment living in some pagan land, and as you rise from your knees from this dream of horror before the Tabernacle, thank God for the gift of Faith, but do not let the awful vision pass until you have burnt into your soul a mighty resolve to work and pray for the Missions. Prayers and sacrifices offered for the conversion of pagan souls will widen and deepen our own spiritual lives and make us more appreciative of the good things of Christ. They help us to attain to the unselfish heart and Christ-like mind. Every prayer that is said for the Missions will bear fruit, for it is a prayer that is one with the mind of the Church and is united with the cry of a Babe in a manger and a prayer of Agony on a Cross.

HELPLESS MILLIONS NEED HELP

BY REV. JAMES KELLER

Sidewalk sleepers in India will soon have a roof over their heads. The Indian government is striving to provide shelters at only a penny a night for these homeless individuals.

In the past, foreign visitors were taken aback by the sight of thousands of people sleeping on the hard sidewalks of such great cities as Calcutta, Bombay and New Delhi, with only a shroud like sheet wrapped around them.

Under this new plan, school buildings, recreation centers and empty halls will be used between sunset and sunrise as sleeping quarters for the needy.

Despite modern advances, hundreds of millions are either homeless or live in squalid conditions. More than a hand-out is needed to solve this huge problem.

"I was a stranger, and you took me in." (Matthew 25:35).

A teacher asked her Sunday-school class what was meant by a man "possessed of evil spirits."

"A bootlegger," one youngster spoke up.

Do not worry too much about the heavy burden of your overweight body. A premature funeral will soon free you from it.

NEW YEAR

Rev. Basil Trumbo

We are given only one chance to live on earth. When we pass away from here, we will never return. We can work for heaven or refuse to work, and waste time. We can increase our reward, or just lose precious time.

Christ wants us to become rich "with God" by performing good, spiritual acts in the state of grace.

A year is a long period of time. What will I do this year? For how many days this year will I live in the state of sanctifying grace?

How many times will I go to the Sacraments?

How many times will I go to Mass?

How many times will I raise my heart to God?

How many times will I help my neighbour?

How many times will I forgive an injury, an insult?

How many times will I desist from revenge?

How many times will I read the Bible at least for a few minutes?

How many times will I suppress my anger?

How many times will I read a religious book or paper?

How many times will I pardon the faults of others?

How many times will I pretend not to notice the most evident defects of others?

How many times will I show compassion and share the difficulties and pains of others in order to make them lighter?

How many times will I try to forsee the needs of others and provide for them in advance so that they may be spared the humiliation of asking help?

How many times will I offer a kind look, a kind word, or a kind deed?

How many times will I try to please others?

When I am helping others, how many times will I think that I am doing it "for Christ"?

How many times will I try to be polite in speech?

How many times will I try not to be envious of the success of others?

God wants us to be happy and to rejoice. It is stated so 628 times in the Bible. How many times will I think about it to-day and every day during the year of 1966?

How many times will I talk to God to-day and every day?

This life is only a preparation for eternity. How many times will I think of death, heaven, hell, or purgatory?

—o—

"Pity the man who believes in

communism for he believes in something that doesn't believe in him."

—o—

Faith is knowing there is an ocean, because you have seen a brook.

—o—

Opportunities are never lost. The other fellow takes those that you miss.

A Look At Baptism From The Bible

Peter Stasiuk, C.SS.R.

Non Christian Times

Baptism did not have its beginning with Christianity. Before Christianity and outside Jewish religion, there existed cults which had very close resemblances to our baptism. The people of Ancient Egypt, Babylonia, and India had special rivers which served the purpose of baptimal rites. These rites were used to erase moral and ritual impurities, and were also intended at times to give special powers or even eternal life to their recipients.

In the Bible

Mosaic Law demanded ritual purification through immersion in water. A person who was cured of leprosy, for instance, had to be cleansed in this way (Lev. 14, 8). Also anyone who touched a dead body was subject to the same purification (Num. 19, 7) We also see from the Old Testament that many ceremonial washings were added to the law throughout the centuries of its developement.

At the beginning of the New Testament we see John the Baptist baptizing in the river Jordan. Later on the apostles and the disciples of Jesus also use this form of baptism. Immersion in water became the standard form of baptizing in the early days of the Church. Although this form was changed for practical reasons, it is still practiced in some parts of the Church. In the 10th century, when Ukraine was officialy baptized, the chronicler Nestor tells us that the river Dnieper was used for the baptism of the whole nation. Even to this day the Orthodox and some Protestant Churches use immersion as a form of baptism.

In the early Church baptism was officially administered twice a year to adults, that is before Easter and Epiphany. They were specially prepared for the ceremony through a long period of time. A person who was thus being prepared for the reception of baptism was called a catechuman. Before Palm Sunday and Epiphany the catechumens were formally accepted into the Church in a very elaborate ceremony. By the sixth century these ceremonies began to be dropped, because by now

infants were the most frequent recipients of baptism. Not until the thirteenth century did the custom of baptizing infants become as wide spread as it is now.

THE BEAUTY OF BAPTISM

Members of the Same Family

In the fifteenth chapter of St. John's Gospel Jesus uses a comparison which is very interesting. He says, "I am the vine, you are the branches; he who abides in Me and I in him, bears much fruit, for without Me you can do nothing" (15, 5). The message which Christ is trying to get across here is very important. We are all dependent on Christ for life. Without Him we can do nothing. Each of us needs Christ for our salvation. We all belong to the same divine Family. We are the people of God. Baptism puts us into this Family. It is our job to work out our salvation together.

Before baptism we were not capable of meriting heaven, but since we are baptized into Christ, into His death and resurrection, we can now enjoy the fruits of His work for us. He has died for our sins; as He rose from the dead and lives now, so we begin a new life with Him. We are now capable to of attaining the eternal rewards which life with Him brings. (Rom. 6, 6-11). All this does not mean that baptism is the magic rite which automatically saves us. Baptism demands personal initiative and lifelong fidelity in the face of trials. We see from the Gospels that after His baptism Christ was led into the desert and there He was tempted by the devil. Baptism is important to us, because it allows us to share in the happiness of the life with Christ which was not possible before we were baptized.

—o—

The Resurrection

In his first epistle St. Peter remarks that baptism is saving us through the resurrection of Jesus Christ (3, 21) Christ has risen from the dead through the power of the Heavenly Father. By His resurrection Christ shares in the great glory of God the Father. He, in turn, can and wants to share it with us, and does so in baptism. Baptism brings out the dignity which we posses—of being made into the image and likeness of God. Again when it is said that we share in a new kind of life through the resurrection, this is not a mere way of speaking. This is really true. Baptism brings the Holy Spirit into the newly baptised soul. This creates a new kind of life, spiritual life, which is capable of bringing about our salvation.

—o—

Sons of God

So forcefully does baptism give the fruits of salvation that it not only symbolizes, but brings about an inner spiritual purification in the baptized person. It washes away sins and has the power of making holy. St. Paul reminds the Corinthians, "You have been washed, you have been sanctified, you have been justified in the name of our Lord Jesus Christ and by the Spirit of Our God (1 Cor. 6, 11). A Christian is a man who has been born again through baptism, a man who passes this earthly life with Christ, and after his death passes to a new life with Christ in the happiness of paradise.

We, who are baptized, become children of God. God is Our Father. He gives us life now while we are still in journey, and when we finally reach our destination in heaven, He will reward us with eternal life. To prove that He loves us in a

sincere fatherly fashion, He has sent us His only Son Who died on the cross to insure our salvation. We truly are the beloved sons of God. Who could ask for a better Father? Having this in mind, St. Paul says that one of the purposes of baptism is to become one of the children of God in order that we might inherit the house of our God as a place of eternal rest. "He saved us through the bath of regeneration and renewal of the Holy Spirit, whom He has abundantly poured out upon us through Jesus Christ Our Savior, in order that, justified by His grace, we may be heirs in the hope of life everlasting (Titus 3, 5-7).

—o—

Challenge of Baptism

Baptism is a sacrament of union between men and God. The Holy Spirit descends on man and makes him a newly adopted child of God. All this is made possible by the great love of God for us, especially the love shown us by Christ's suffering and death on the cross.

What does man have to do in return to God for this great expression of love? It is perhaps very comfortable to say that we are bound to profess a faith in God and all that He teaches. No Christian is really disturbed in admitting that there are three Persons in one God. How much does this belief effect our daily lives? How much does this change our behavior amongst other people? Most Catholics are quite willing to accept the fact that by baptism they are obliged to help to spread the faith, even if it only means dropping some money in the collection plate. This is a part of it, but a very small one.

The biggest obligation arising out of baptism consists of what we do for God and our fellow man. Christ has shown us the way. Practically speaking, holiness in life will only be reached when we see that it means we are in this task together. When this is understood we should try to treat our neighbours with the same respect, understanding, and love as Christ did treat His neighbours when He was on earth. To avoid displeasing God, which is sin, becomes our sole concern. It is, as a matter of fact, one of our baptismal promises. Avoiding sin, implies a struggle, and since we are human, this struggle becomes a lifelong job. Whatever we do in our loyalty to Christ, we are certain that we will be rewarded beyond all proportions in heaven. (Rom. 8, 18).

"Pope John was one of those wonderful, charismatic spirits that God sends to His Church from time to time to refresh our tired ways and renew the faith of the earth. He has, of course, passed from among us, but his memory and his vision linger on. It is most welcome event that brings together under one cover so many of his thoughts and directives...The little people of God, whom John loved and who loved him will cherish (this) source of inspiration and fatherly affection. I predict — an ever widening audience for the unforgettable words of good Pope John."

-Cardinal Cushing.

To whom are these ideas dangerous?—To a man who has none, for the first idea will fly to his head like wine to the head of a teetotaller, as he is not acquainted with ideas and does not know how to sieve them.

St. John Chrysostom, the composer of our Divine Lityrgy, said: "The power of the Church surpasses the civil power in value as Heaven surpasses the earth. Or rather it surpasses it much more" (In 2 Cor., Hom. XV, 4-5, PG. LXL-507).

Abd-El-Kader: "Fear the man who fears not God."

DIVIDED FOREVER?

M. Schudlo, C.SS.R.

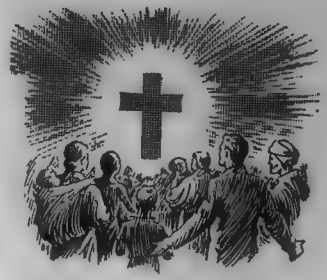

In taking leave from His Apostles Our Blessed Lord thus expressed His ardent desire that all His followers be united in one faith and charity: "I pray for those who are to find faith in Me through their word-preaching, that they may be one, that they may be one in us, as You, Father, are in Me, and I in You, so that the world may believe that You have sent Me!" (John: 17, 20-21).

No one in good conscience can deny that the split between the West and the East, and between the West itself is an insult to Christ and His Church. For this reason no true Christian can be indifferent as for how long this terrible division in Christendom will last. How long will friends, families and relatives be divided by their different faiths, going to different churches in which they worship the same God and Christ in a way that excludes their friends from joining them in their worship? How long will this division in faith cripple the gospel preaching among those who do not know Christ after some 2,000 years of Christianity?

Most Christians became indifferent to the split, because they had been accustomed to it since their childhood. Some even think that it is good for Christendom, because it stirs up competition which they think keeps Christians active in their Christian life.

At first, Catholics and non-Catholics fought wars against each other, killing and plundering each other in the name of Christ! God alone knows how much suffering and bloodshed did these 'pseudo-religious' wars bring upon mankind. And they were convinced that they fought a good fight, because it was for "religion"!

After much time they grew tired of fighting with weapons and turned the hot war into a cold one. Now they started a new war with pen, writing books and publishing newspapers where they atrociously attacked each other, also in the name of Christ and religion! They fought their fellow Christians of different denominations as if they were the enemies of Christ.

In the end they grew tired even of this kind of cold war. Each side entrenched itself in its own camp and decided to have nothing to do with its oponent. They became estranged from each other, blaming each other for the sad situation of Christendom. They did not know each other, or if they did, it was often from the worst angle. As a result of this uncharitable estrangment mutual distrust, prejudices and suspicion grew stronger and stronger between the various Christian denominations.

Although the various Christian denominations did not agree among

themselves, still Rome appeared to be their worst enemy what united them when everything divided them from each other.

And thus the Brothers and Sisters of the same Christ and the children of one Heavenly Father lived in distrust, enmity and outright hatred. Fortunately, in the last years we are noticing a considerable change in the attitude of the various religious denominations toward each other. It is being done under the guidance and inspiration of the Holy Spirit, and we have no doubt about it. The Good Lord has used the last two wars, countless sufferings in the concentration camps in which members of various denominations suffered and prayed together, to make the followers of the Gospel realize that they are brothers and sisters in Christ. Slowly they became aware that they have many things in common that unite them to each other: The same God, the Father of all mankind, the same Christ Who died for all men, the same baptism, the same Bible and the same daily prayer: "Our Father".

Many sincere Christians, saddened by the splits and divisions in Christendom, ask themselves and their fellow Christians: "How long will this division last? Is the reunion of all followers still long away? What can and should we do to remove the scandal of division?"

They realize that the adherents of the pagan world cannot take the preaching of the Gospel seriously when they see that its followers explain it in such a contradictory way. How can they believe that we are brothers in Christ, if we contradict each other and yet claim that we faithfully follow the teaching of Christ! Should we not ask ourselves the same questions which St. Paul ask the Christians of Corinth: "Do not these rivalries, these dissensions among you show that nature is still alive, that you are guided by human standards?" (1 Cor. 3, 3). How can Christian missionaries hope to win souls for Christ when they work against each other? It must be at least partly attributed to this disgraceful division that the Catholic Church made such a minute progress in converting the world to Christ, for it is a sad fact that in the last eighty years the proportion of Catholics in the world increased by only 0.14%! Such an increase cannot make us proud at all.

—o—

If we continue to fight against each other, as we did in the past, not much of the modern world will be willing to believe in our preaching. We must be *one* in faith, if we really and truly wish that the world may believe in the Gospel which we have been commissioned by Christ to preach to every man. To the outsiders it does not seem that we Christians have taken seriously the command of Our Lord: "Go out, making disciples of all nations..." (Mt. 28, 19), if after almost two thousand years only 28% of the human race is Christian, and only some half of it is Catholic while the rest belongs to the various non-Catholic Churches.

We have been divided for so long that someone may even despair that a reunion between the various Christian denominations is at all possible. Let us not be pessimists, for that would be unworthy of the followers of Christ. Pope Leo XIII said: "Let not this hope be considered utopian, for this would be unworthy of Christians. The promise of the Lord must be fulfilled: There shall be one fold and one shepherd".

What must we do to promote the reunion?

Is the reunion of all Christians possible? Of course, it is, otherwise

Our Lord would not have said: "There shall be one fold and one Shepherd" (John: 10, 16). Besides, Christ prayed for the unity of all His followers, and we know that all His prayers are always answered by the Father: "Father, thank You for hearing My prayer, for Myself, I know that You hear Me at all times" (John: 11, 41-42).

It must be stressed, however, that Our Lord will not force His followers to unite together in one Church, if they are obstinate not to do so. Christ needs the cooperation of all His followers to remove the scandal of disunion and division. As men have split the Church of Christ, so they can bring about its reunion, if they sincerely try and use the necessary means. And there are means and mistaken means.

1) There are Catholics who think that it is enough to call all other Christians to come back into our Catholic Church because it is the true Church established by Our Lord for the salvation of mankind. This pattern was followed by the Popes who made periodical appeals to our non-Catholic brothers, calling them to come back to their Father's home, but their appeals remained unheard by those who are separated from us.

It is not enough to make appeals, as though there was nothing else for us to do about the reunion. It is no use to demand that the others unite with us. We must go out to *meet* them, to embrace them, to hear and to satisfy their just demands, or they will not come. It is not enough to feel selfrighteous and in proud idleness and arrogantly condemn those who left us, as if our Church did not bear a share of guilt of schism and reformation. No, the Church has a serious duty before God and our non-Catholic brothers to clear away all the obstacles that make reunion practically impossible. We must prepare the way before they come and unite with us in one true Church. They will not listen to our insistence that the Church has the authority entrusted to her by Christ, for they will answer that this authority has been given to the Church for the ministration only.

2) There are also some Catholics who think that we should work on the *conversion of the individuals.* This method has been practiced both among the Protestants and the Orthodox where the Latin Orders and Congregations were pouring thousands of their missionaries for centuries. But what did they achieve, for instance, in the Orthodox East? Practically nothing. All their efforts were mostly fruitless. Nay, they caused a lot of animosity against Rome and the reunion with the Catholic Church, for their proselytism hurt our Orthodox brothers. Many of them were asking themselves: "Why don't these zealous Western missionaries go to Africa or Asia to convert pagans instead of proselytizing among the Eastern Orthodox Christians, and by their imprudent proselytism exciting hatred against Rome and the Catholic Church?"

Individual conversions can certainly be allowed and approved as the personal solution in a personal crisis of faith, and for that our non-Catholic brothers will not condemn us.

That the Catholic Church is not stodgy, reactionary and rigidly unchanging, as so many fear, was nowhere more evident than in the past Holy Father. It is no doubt divinely providential that Pope John XXIII was elected just at this moment of time. He has already removed many of the overtones which cling to the word Pope from the past —we all know a dozen humorous and human stories about him. In

March, 1959, Pope John insisted:

"We do not intend to conduct a trial of the past; we do not want so say who was right and who was wrong. All we want to say is: 'Let us all come together. Let us make an end of our divisions.'"

And listen to the urgent, positive straining out to the separated brethren in these words:—

"We must go to work all the good will at our command, overcoming our old viewpoints and prejudices and laying aside our less courteous expressions, so as to create the proper climate for the homecomings we hope for."

Conversions, regardless of their number, have not brought about the reunion of the various denominations with the Church of Rome. The separation between the East and the West has been completed in 1054 and exists for more than 900 years. The split in the Western Latin Church itself occured in the 16th century when Martin Luther, John Calvin, and Zwingli started a revolution against Rome and papacy. These splits still exist and show us by their very existence that a general reunion cannot be reached on the basis of individual conversions to the Church.

What's more? Our statistics are not completely reliable, because how often they count only those who join the Church without giving us a hint about those who for the various reasons have left the Catholic Church.

It must also be added that more and more Catholics do not even care to fall from the Church any more by joining another denomination. They just drop out of the Church by stopping to practise their religion, going to church and receiving the sacraments.

3) It is not enough to condemn the others for refusing to come and unite with us. We must attract them with our example by showing them that it would be good for their soul, if they became Catholic. This was the reason that prompted Pope John XXIII to say: "We must busy ourselves, with everything which most need, on the Catholic side, to be healed and strengthened, according to the teaching of Our Lord". How many non-Catholics who have Catholic friends say: "Why should I become a Catholic, if my Catholic friends are not better or are often even worse than I?" We must be the light of the world, by showing our fellow men a Christian example of justice, truthfulness, brotherly charity, zeal, sincerity, etc. How can a non-Catholic join the Church when he sees social injustice in such Catholic countries as Spain, Italy, South America, etc? How can he believe us when we preach charity without practicing it with our fellow men?

4) Our non-Catholic brothers refuse to join in with us, because they refuse to unite with the Papacy on the basis on which they have been invited to join the Church. The only basis on which they will accept the reunion are the *faith* and the *morals*, and this basis should be enough. We do not have to impose upon them our customs, our ways and even our mentality, without mentioning our way of worship which may or may not correspond with the inner dispositions of their souls. They do not have to accept theological conclusions of the Latin theologians for the articles of faith, because they are not such.

Furthermore, it must be remembered that the split between the Latin West and Orthodox East, as well the split within the Latin Church itself were not merely caused by the ill will of those who separated themselves from the papacy.

The crack between the East and

the West began to appear when the West began to meddle unnecessarily into the interior affairs of the Constantinopolitan Church. As far as the reformation of the 16th century is concerned, there were many factors that caused it. The reformers wanted the vernacular in their church services, because the people did not understand what the priests were saying or whispering in a foreign language, until translated missals were available only a few decades ago. They have also asked for the Communion under two species, they insisted upon the importance of the Bible in the use of the Church and in the life of the individual Christians, they wanted a part in the life of the Church, because they are the Church and the people of God, they objected to unjustified ecclesiastical pressure which was exercised under the pretext that the lawful authority is always right even when it makes evident mistakes, etc. Had these just demands which Catholics themselves are clamoring for today been met, there would not have been any split in the West in the beginning of the 16th century.

Thus the only way to heal the wound of the separation is to go out and to meet their justified demands. Then, and then only, will they come to meet us. If both sides do it, then we will not have to wait for the reunion till the Last Day.

We must improve ourselves and the Church according to the pattern of the Gospel, if we really wish our non-Catholic brothers to come and unite with us. Karl Barth, a Protestant theologian, says that every follower of the Gospel must take this reunion seriously, for if he does not, then "he can be a good Roman, or Calvinist, or Orthodox or Baptist, but he must not think that he can possibly be a good Christian".

Decree On Eastern Rite Churches

PROMULGATED NOVEMBER 21, 1964

1. The Catholic Church holds in high esteem the institutions, liturgical rites, ecclesiastical traditions and the established standards of the Christian life of the Eastern Churches, for in them, distinguished as they are for their venerable antiquity, there remains conspicuous the tradition that has been handed down from the Apostles through the Fathers and that forms part of the divinely revealed and undivided heritage of the universal Church. This Sacred Ecumenical Council, therefore, in its care for the Eastern Churches which bear living witness to this tradition, in order that they may flourish and with new apostolic vigor execute the task entrusted to them, has determined to lay down a number of principles, in addition to those which refer to the universal Church; all else is remitted to the care of the Eastern synods and of the Holy See.

2. The Holy Catholic Church which is a Mystical Body of Christ, is made up of the faithful who are organically united in the Holy Spirit by the same faith, the same sacraments and the same government and who, combining together into various groups which are held together by a hierarchy, form separate Churches or Rites. Between these exists an admirable bond of union, such that the variety within the Church in no way harms its unity; rather it manifests

it, for it is the mind of the Catholic Church that each individual Church or Rite should retain its tradition whole and entire and likewise that it should adapt its way of life to the different needs of time and place.

3. These individual Churches whether of the East or the West, although they differ somewhat among themselves in rite (to use the current phrase). that is, in liturgy, ecclesiastical discipline, and spiritual heritage, are nevertheless, each as much as the others, entrusted to the pastoral government of the Roman Pontiff, the divinely appointed successor of St. Peter in supreme government over the universal Church. They are consequently of equal dignity, so that none of them is superior to the others as regards rite and they enjoy the same rights and are under the same obligations, also in respect of preaching the Gospel to the whole world (cfr. Mark 16, 15) under the guidance of Roman Pontiff.

4. Means should be taken, therefore, in every part of the world for the protection and advancement of all the individual Churches and, to this end, there should be established parishes and a special hierarchy where the spiritual good of the faithful demands it. The Ordinaries of the different individual Churches with jurisdiction in one and the same territory should, by taking common counsel in regular meetings, strive to promote unity of action and with common endeavor to sustain common tasks, so as better to further the good of religion and to safeguard more effectively the ordered way of life of the clergy.

All clerics and those aspiring to sacred orders should be instructed in the rites and especially in the principles that must be applied in interritual questions. The laity, too, should be taught as part of its catechetical education about rites and their rules.

Finally, each and every Catholic, as also the baptized of every non-Catholic church or denomination who enters into the fulness of the Catholic Communion, must retain his own rite wherever he is, must cherish it and observe it, without prejudice to the right in special cases of persons, communities or areas, of recourse to the Apostolic See, which, as the supreme judge of interchurch relations, will, acting itself or through other authorities, meet the needs of the occasions in an ecumenical spirit, by the issuance of opportune directives, decrees or rescripts.

5. History, tradition and abundant ecclesiastical institutions bear outstanding witness to the great merits owing to the Eastern Churches by the universal Church. The Sacred Council, therefore, not only accords to this ecclesiastical and spiritual heritage the high regard which is its due and rightful praise, but also unhesitatingly looks on it as the heritage of the universal Church. For this reason it solemnly declares that the Churches of the East, as much as those of the West, have a full right and are in duty bound to rule themselves, each in accordance with its own established disciplines, since all these are praiseworthy from their venerable antiquity, more harmonious with the character of their faithful and more suited to the promotion of the good of souls.

6. All Eastern Rite members should know and be convinced that they can and should always preserve their legitimate rite and their established way of life, that these may not be altered except to obtain for themselves an organic improvement. All these, then, must be observed by the Easterners themselves. Besides, they should attain to an ever greater knowledge and a more exact use of them, and, if in

their regard they have fallen short owing to contingencies of times and persons, they should take steps to return to their ancestral traditions.

Those who, by reason of their office or apostolic ministries, are in frequent communication with the Eastern Churches or their faithful should be instructed according as their office demands in the knowledge and veneration of the rites, discipline, doctrine, history and character of the Easterners. To enhance the efficacy of their apostolate, congregations and associations of Latin Rite working in Eastern countries or among Eastern faithful are earnestly counseled to found houses or even provinces of Eastern rite, as far as this can be done.

7. The patriarchate, as an institution, has existed in the Church from the earliest times, and was recognized by the first ecumenical councils. By the name Eastern patriarch is meant the bishop to whom belongs jurisdiction over all bishops, not excepting metropolitans, clergy and people of his own territory or rite, in accordance with canon law and without prejudice of the primacy of the Roman Pontiff.

Wherever an Ordinary of any rite is appointed outside the territorial bounds of the patriarchate, he remains attached to hierarchy of the patriarchate of that rite, in accordance with canon law.

8. Though some of the patriarchates of the Eastern Churches are of earlier and some of later date, nonetheless all are equal in respect of patriarchal dignity, without however prejudice to the legitimately established precedence of honor.

9. By the most ancient tradition of the Church the patriarchs of the Eastern Churches are to be accorded exceptional respect, seeing that each is set over his patriarchate as father and head.

This Sacred Council, therefore, determines that their rights and privileges should be re-established in accordance with the ancient tradition of each of the Churches and the decrees of the ecumenical councils.

The rights and privileges in question are those that were obtained in the time of union between East and West, they should, however, be adapted somewhat to modern conditions.

The patriarchs with their synods are the highest authority for all business of the patriarchate, including the right of establishing new eparchies and of nominating bishops of their rite within the territorial bounds of the patriarchate, without prejudice to the inalienable right of the Roman Pontiff to intervene in individual cases.

10. What has been said of patriarchs is valid also, in harmony with the canon law, in respect to major archbishops, who are over the whole of some individual Church or rite.

11. Seeing that the patriarchal office in the Eastern Church is a traditional form of government, the Sacred Ecumenical Council ardently desires that new patriarchates should be erected where there is need to be established either by an ecumenical council or by the Roman Pontiff.

12. The Sacred Ecumenical Council confirms and approves the ancient discipline of the sacraments existing in the Eastern Churches, as also the ritual practices connected with their celebration and administration and ardently desires that this should be re-established, if there be need.

13. The established practice in respect of the minister of Confirmation that has obtained from most early times among the Easterners should be fully restored. Therefore, priests validly confer this sacrament, using chrism blessed by a patriarch

or a bishop.

14. All Eastern Rite priests, either in conjunction with Baptism or separately from it, can confer this sacrament validly on all the faithful of any rite, including the Latin; licitly, however, only if the regulations both of the common and the particular local law are observed. Priests, also, of Latin Rite, in accordance with the faculties they enjoy in respect of the administration of this sacrament, validly administer it also to the faithful of Eastern Churches; licitly, if the regulations both of the common and of the particular law are observed.

15. The faithful are *bound* to take part on *Sundays* and feast days in the *Divine Liturgy* or, according to the regulations or custom of their own rite, in the celebration of the Divine Office. That the faithful may be able more easily to fulfil their obligation, it is laid down that the period of time within which the precept should be observed extends from the Vespers of the vigil to the end of Sunday or the feast day. The faithful are *earnestly* exhorted to receive *Holy Communion* on *these days* and indeed *more frequently-yes, even daily.*

16. Owing to the fact that the faithful of the different individual Churches dwell intermingled with each other in the same area or territory, the faculties for hearing confessions duly and without restriction given to priests of any rite by their own Ordinaries extend to the whole territory of him who grants them and also to the places and faithful of any other rite in the same territory unless the Ordinary of the place has expressly excluded this for places of his rite.

17. In order that the ancient established practice in the Eastern Churches may flourish again, this sacred council ardently desires that the office of the permanent diaconate should, where it has fallen into disuse, be restored. The legislative authorities of each individual Church should decide about the subdiaconate and the minor orders and the rights and obligations that are attached to them.

18. To obviate *invalid marriages* when Eastern Catholics marry baptized Eastern non-Catholics and in order to promote fidelity in and the sanctity of marriage, as well as peace within the family, the sacred council determines that the *canonical "form" for the celebration of these marriages is of obligation only for liceity; for their validity the presence of a sacred minister is sufficient,* provided that what is by law to be observed is observed.

19. It belongs only to an ecumenical council or to the Apostolic See to determine, transfer or surpress feast days common to all the Eastern Churches. On the other hand, to determine, transfer or surpress the feast days of any of the individual Churches is within the competence not only of the Apostolic See but also of the patriarchal or archiepiscopal synod, due regard being had to the whole area and the other individual Churches.

20. Until such time as all Christians are agreed on a fixed day for the celebration of Easter, with a view meantime to promoting unity among the Christians of the same area or nation, it is left to the patriarchs or supreme authorities of a place to come to an agreement by the unanimous consent and combined counsel of those affected to celebrate the feast of Easter on the same day.

21. *Individual faithful* dwelling *outside the area or territory of their own rite may follow completely the established custom of the place where they live as regards the law of the sacred seasons. In families of mixed rite it is permissible to observe this law according to one and the same rite.*

22. Eastern clerics and Religious should celebrate in accordance with the prescriptions and traditions of their own established custom the *Divine Office,* which from ancient times has been held in high honor in all Eastern Churches. The faithful, too, should follow the example of their forebears and assist devoutly as occasion allows to the Divine Office.

23. It belongs to the patriarch with his synod, or to the supreme authority of each Church, with the council of the Ordinaries, to regulate *the use of languages in the sacred liturgical functions* and, after reference to the Apostolic See, of approving translations *of texts* into the *vernacular*

24. The Eastern Churches in communion with the Apostolic See of Rome have a special duty of promoting the unity of all Christians, especially Eastern Christians in accordance with the principles of the decree, "About Ecumenism", of this sacred council, by prayer in the first place, and by the example of their lives, by religious fidelity to the ancient Eastern traditions, by a greater knowledge of each other, by collaboration and a brotherly regard for objects and feelings.

25. If any separated *Eastern Christian* should, under the guidance of the grace of the Holy Spirit, join himself to the unity of Catholics, no more should be required of him than what a *bare profession of the Catholic faith* demands. Eastern clerics seeing that a valid priesthood is preserved among them, should be permitted to exercise the Orders they possess on joining the unity of the Catholic Church, in accordance with the regulations established by the competent authority.

26. Such "communicatio in sacris" as harms the unity of the Church or involves formal acceptance of error or the danger of aberration in the faith, of scandal and indifferentism, is forbidden by divine law. On the other hand, pastoral experience shows clearly that, as regards our Eastern brethren, there should be taken into consideration the different cases of individuals, where neither the unity of the Church is hurt nor are there verified the dangers that must be involved, but where the needs of the salvation of souls and their spiritual good are impelling motives. For reason the Catholic Church has always adopted and now adopts rather a mild policy, offering to all the means of salvation and an example of charity among Christians through participation in the sacraments and in other sacred functions and things. With this in mind, "lest because of the harshness of our judgment we be an obstacle to those seeking salvation" and in order more and more to promote union with the Eastern Churches separated from us, the sacred council lays down the following policy:

27. Without prejudice to the principles noted earlier, *Eastern* Christians who are in fact separated in good faith from the Catholic Church, if they ask of their own accord and have the right dispositions, *may be admitted to the sacraments of Penance, the Eucharist and the Unction of the Sick. Further, Catholics may ask for these same sacraments from these non-Catholic ministers whose churches possess valid sacraments, as often as necessity or a genuine spiritual benefit recommends such a course and access to a Catholic priest is physically or morally impossible.*

28. Further, without prejudice to the truth of those same principles, *common participation by Catholics with their Eastern separated brethern*

in sacred functions, things and places is allowed for a good reason.

29. This conciliatory policy with regard to *COMMUNICATIO IN SACRIS* (participation in things sacred) with the brethren of the separated Eastern Churches is put into the care and control of the local Ordinaries, in order that, by combined counsel among themselves and, if need be, after consultation also with the Ordinaries of the separated Churches, they may by timely and effective regulations and directives direct the intercommunion of Christians.

30. The Sacred Council feels great joy in the fruitful zealous collaboration of the Eastern and the Western Catholic Churches and at the same time declares: All these directives of law laid down in view of the present situation till such time as the Catholic Church and the separated Eastern Churches come together into complete unity.

Meanwhile, however, all Christians, Eastern as well as Western, are earnestly asked to pray to God fervently and assiduously, nay, indeed daily, that, with the aid of the most holy Mother of God, all may become one. Let them pray also that the strength and the consolation of the Holy Spirit may descend copiously upon all those many Christians of whatever Church they who endure suffering and deprivations for their unwavering avowal of the name of Christ.

"Love one another with fraternal charity, anticipating one another with honor" (Rom. 12, 10).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *What is the inspiration of the Bible?*

The inspiration is a special influence and guidance of the Holy Spirit of the writers of the books of the Bible. The Spirit becomes the principal author of these books and man remains the subordinate author, although still a real author.

None of the holy authors mentions that his book or books were inspired, and yet the inspiration of certain specific books is a part of our revealed truths which the Church must guard. These books have been given to the Church for custody. The Church cannot add anything new to such books. The books which are inspired must have been consigned to the Church before the death of the last Apostle, and could not have been revealed at a later date.

We know that the books which are contained in the Bible were inspired by the Holy Spirit. Unfortunately we do not know whether any other inspired writings of the Apostles were left to mankind and then lost in the course of the centuries. Or can a book inspired by God get totally lost?

We do not know whether it was some of the Apostles that gave testimony that certain books had been inspired, thus testifying to their inspiration.

In all this we must rely upon the testimony of the Church which is the guardian of the whole deposit of the faith. If we follow the guidance of the Church we will never go astray and lose our faith.

2) *Do all the temptations come from the devil?*

No, not all the temptations come from the devil, although many do. Countless temptations come from our own concupiscence. St. James says: "Each individual is tempted by his own passion, inasmuch as he is allured and enticed by it" (Jam. 1, 14).

Men would have temptations, even if the devil did not exist at all. Their own passions would tempt to do things which please their lower instincts and offend God, because certain satisfactions are forbidden by His Commandments.

3) *What do you think of private revelations and apparitions? Are they true revelations, or just so many imaginations and hallucinations? There have been so many revelations and apparitions till the beginning of the second Vatican Council.*

We are living in turbulent times. It is natural that men seek some assurance that everything will be all right. If they believe that God is the almighty Creator of the universe which remains under His full control, they know that the promise of a brighter future can be found only in God.

Unfortunately, the weakness of faith and the various difficulties of the present-day life as well as the tense situation of the world in which we must live do easily drive some people to excessive credulity in visions and revelations which are often connected with prophecies. Such people hope to strengthen their weakened faith in God through private visions and prophecies, and therefore defend this substitute for faith resembling a shipwrecked man who fights for the last plank which could possibly save him from drowning.

Between 1945-52 there were some two thousand cases of miracles behind the Iron Curtain alone which had been investigated. In Western Europe, between 1930-1950, some thirty series of apparitions of the Blessed Virgin Mary have been investigated by Church authorities. There were also some 300 apparitions to children.

What should we think of such matters? Sceptics will reject them as so many frauds, hysterical phenomena or pseudomysticism. A taste for private revelations and apparitions represents to them an aberration from the real Christian piety and the Bible. There are, however, others who accept everything and anything and do not hesitate to call rationalistic, irreligious, temerarious and lacking in faith all those who dare to question anything coming 'from on high.'

Although we cannot point out which individual revelations and apparitions are true and which are false, we must say that God, being a free Author of everything, can reveal Himself to anyone He chooses. The Saints, however, who had a vaste experience with such phenomena warn us to be very careful in this matter of private relevations and apparitions, because even the Saints can get confused and report as revealed things that come from their imagination. The best guarantee in this matter is the obedience to the Church and its teaching authority.

4) *Can the Church make a mistake?*

The Church cannot make a mis-

take in the matter of faith and morals to be believed in and accepted by all Christians under pain of displeasing their Heavenly Father. But men in authority can and did commit many mistakes in governing the Church of Christ, a thing that should surprise no one, because they too are weak human beings, subject to passions and ignorance.

The possibility of making mistakes by the Church authorities was publicly recognized by Pope Paul VI at the opening of the second session of the Second Vatican Council when the Supreme Pontiff declared to non-Catholics observers: "If we are to be blamed in any way for that separation, we humbly beg God's forgiveness, and ask pardon too, of our brethren who feel themselves to have been injured by us." This declaration shocked some of the conciliar Fathers who have always insisted that the Church, that is, the Church authorities, is without stain and blemish.

As any, so the ecclesiastical authority can also be abused by those who wield it, causing great damage to the Church of Christ and to those who belong to it, as the history clearly testifies, for instance, during the time of quarrels between the East and the West in the 11th century, or between Rome and the Reformers in the 16th century.

5) *I am keeping company with a divorced man who told me that his wife was probably a fallen-away Catholic. He and his wife were married outside the Catholic Church. If it was so, I can marry him, because he intends to become a Catholic. What should I do to clear the way for him?*

To keep a lawful company with a man, the girl must have a serious intention of marrying him within a reasonably short time. The same applies to the man with whom she is going. But this is not enough. Both partners must be free to get married. If the wife of the man was a baptized Catholic with a sufficient Catholic education, their marriage was invalid. In such a case you could marry the man after his divorce from his wife.

If the wife had no Catholic education at all, but was just baptized in the Catholic Church, she used to be considered a non-Catholic. In this case the marriage was valid, and you cannot marry the man.

A few years ago the Pope has issued a new law which considers as Catholics all those who have been baptized in the Catholic Church regardless whether they were educated as Catholics or not. Thus in the future marriages between Catholics of the Latin Rite and non-Catholics will not be considered valid, if they are concluded outside the Catholic Church.

6) *Is the Ukrainian Catholic Church trying to modernize its church services, as does the Church of the Latin Rite?*

Yes, it does. The Ukrainian Catholic Bishops, assembled at the second Vatican Council, had to work hard to review and modernize our church services and practices which will be published pretty soon.

7) *Can a Protestant wife of a divorced Catholic man become a Catholic? They were married in court after he had been divorced from his first wife.*

Yes, the Protestant woman that lives with a divorced Catholic man can become a Catholic, but she must leave the man first, because she cannot sincerely join the Church if she does not want to leave the man who is still married to another woman. The Church does not have the power to dissolve a valid marriage. If the marriage of the man who lives with that Protestant girl is valid and if the couple has used their marriage rights, no one here on earth can annul such a marriage and give the couple the right to contract another marriage while their lawful partner is alive.

The Country Of Christ

F. X. Weiser, S.J.

The work of our salvation is connected closely with the natural background of our Lord's life—with the place and the time of His birth and with conditions in the contemporary world. It will be both interesting and fruitful, therefore to ask ourselves why God chose the little country of Palestine as the scene of His sojourn on earth and of our redemption.

The answer rests partly in Palestine's geographical position at the cross roads of the ancient world. A few hours journey from her borders were the ports of Phoenicia where passenger and cargo ships left regularly for Asia Minor, Greece, Sicily, Italy, the Adriatic, France, Spain, North Africa, and the inlands of the Mediterranean. Thus within a few years of Christ's death, the Apostles and the early Christian missionaries were able to bring the life and the light of Revelation to all the countries of the known world.

A second reason is cultural. Palestine was not only centrally located geographically; it was also part of the great Roman Empire. Its people spoke the common language (Greek) of the civilized world of the time. A man could travel from London to Damascus, or from the Rhine to the Sahara desert, and everywhere make himself understood. He never crossed a border, for he was always within his "own" country, the Roman Empire. He found the same familiar institutions, laws, social customs, the same basic cultural trends wherever he went. Thus the Gospel, too, was "at home." People did not regard it as something foreign, since it had come from within the empire.

Today, if you follow the route St. Paul travelled, you will cross seventeen frontiers and encounter as many languages, scripts, customs, and regulations; you will have to show your passport repeatedly, fill out dozens of documents, and have your baggage checked and rechecked. It is quite possible that some of these countries will refuse to admit you. St. Paul met no such obstacles. He and the other apostles could preach without interpreters and without having to learn a new language in lands as far apart as Spain and Turkey.

The third, and the most appealing, reason is that Palestine represents in landscape and in plant and animal life the features of three continents. Thus our Lord's teaching is equally familiar to people of the Western world, to Orientals, and to Africans.

Galilee, in the north, resembles some sections of America or Europe. You see snow-covered Hermon, the charming hills and mountains with their pine forests, waterfalls, lakes, green meadows, and vineyards. Cows, oxen, sheep, goats and lambs graze in the fields. Swallows circle over the houses in Nazareth; sparrows shoot back and forth between

the hedges. Farms have their chicken pens and hay stacks, just as in Europe and North America.

How the Lord must have loved this scenery when He grew up in Galilee! In His parables He speaks about all these sights, so familiar to Him from His own human experience as a child. He does not mention horses or cows because the poor did not have them—and He was the child of a poor family. But He speaks about the sheep, goats, chickens, foxes, sparrows, fish, snakes, and eagles; about the flowers and the mustard shrubs, the spices and the vines. That is why His parables speak a language familiar to us who are used to all these in our own countries.

The southern half of Palestine, the country of Judea, presents an Asiatic aspect: forbidding desert regions, waterless land, a burning sun. No swallows are seen there. Instead, vultures circle high in the blue sky and camels walk by with their swaying gait. At night hyenas and jackals howl around the Arab settlements. Strange trees, unknown to us, cast sparse shadows in the glowing heat. Here Christ travelled along the dusty roads during His public life. Here He spoke of the throbbing thirst, the desert, and the birds of prey. Here He used parables of an oriental character familiar to every inhabitant of the Near East.

The Jordan valley has a typically African appearance. In its lakes and rivers are fish that are not found elsewhere except in the waters of Central Africa. Near Jericho in our Lord's time, a forest of date palms raised its graceful crowns to the sky; papyrus grew in large plantations, just as in Egypt. A few centuries ago there were crocodiles in the Jordan valley. Even today an African lion occasionally will find his way through the Sinai desert to the shores of the Dead Sea.

Thus Christ lived and preached in a country where He could share with all of us—Europeans, North Americans, Asiatics, and Africans—sights and experiences that are dear and familiar. In His great love of all humanity, He wanted to be "as one of us," to touch our hearts by this sharing. Truly, He has become "all things to all men" by being born, by living, teaching, and performing His divine work of redemption in this strange little country of Palestine.

(*Canadian Messenger*)

New Year Customs Old And New

Through the ages people have observed the New Year holiday in traditionally different ways. Yet no other holiday reflects so universally man's common hope of his fellow men.

This spirit of hope and brotherhood has most often expressed itself in customs of eating, merry making and visiting with friends. It remained for America to add its own flavor to the world's New Year customs.

Sports-loving Americans and Canadians assigned their most popular classics to New Year's day and began to cheer for their favorite teams and the new year at the same time. The Rose Bowl college football game, following the famous Pasadena (California) Tournament of Roses, got its start in 1916 and set the pattern for big and little "bowl" games throughout the nation.

The spectacular mummers' parade in Philadelphia is another New Year's day event typically American in expression. The mummers' parade, a distant relative of the Old English mummers' play, had its beginning as a city-wide festival on January 1, 1876. On recent New Year's days as many as two million spectators from all parts of the East have watched fantastically costumed string bands and masqueraders frolic along Philadelphia's Broad St.

Unusual as are some American observances, however, a great body of New Year festivities engaged in here are inherited from Europe. In France and Scotland, New Year's day became and remained the most important festival of the year—a time for exchanging gifts, card and visits among relatives and friends. Scottish children shouting "Hogmanay" flood the streets on New Year's eve and demand cakes and fruits from the neighbors.

Twelve grapes are a part of the gay Spanish New Year's eve celebration on the Puerta del Sol, Madrid's "Time Square." As the clock strikes midnight the grapes are held high overhead and eaten for luck—one for each month of the year.

To touch a pig on Saint Sylvester's Eve (December 31) brings good luck, Hungarians believe. In the principal restaurants and cafes of Budapest, a greased pig is turned loose at midnight and, amid confusion and merriment, the guests scramble after it.

After the evening meal on New Year's eve in Lithuania, two or three masked people carrying flaring torches enter a house in the village where they eat, drink, dance and sing. When they leave, their host and hostess, also masked, accompany them to the next house. Before the convivial night has ended, the torch-lit procession includes most of the village.

In England a glass of wine and a slice of bun loaf are rewards for visitors who "first-foot" (arrive first) at a home following the birth of the New Year. A "first-foot" brings with him the traditional symbols of warmth and prosperity—coal, bread and salt—and is welcomed because he "lets in" the New Year. Representing the old year, too, he leaves by the back door.

The New Year celebrations in America, like so much else in this various land, are a blending of the old and new. In this amalgamation lie our strength and promise as a nation. It is this basic aspect of American life that especially interests the friends and relatives abroad to whom our millions of letters will go during the holiday season.

Caliph Haroun disguised himself and walked out with his vizier at night throughout his capital to find out what his people thought of him, his rule, etc. Although Our Lord Jesus Christ as God knew perfectly the aspirations of the people, yet He sat and ate with tax-collectors and sinners to listen to their sad stories, pains, aspirations and disillusions... There is no reason why those who rule others should not imitate the Good Shepherd of the Gospel and go among those whom they are supposed to lead to Him. Unfortunately some of them forget that and prefer to rule from a secret room and to display themselves like demi-gods only on occasions of public festivities and celebrations which do not affect the daily lives of their people very much.

When Solomon was supposed to build the temple in Jerusalem, his old father David said: "Solomon...is young...and the work great, for a house is prepared not for man, but for God" (1 Par. 29, 1).

To do one's duty all the time, may be tiresome and cheerless sometimes, but in the end it gives the man of duty a queer sort of satisfaction of which the loafers are sadly deprived.

January Sundays

Rev. B. Tremba

SUNDAY before EPIPHANY-JORDAN

"Behold, I will send my messenger before you who shall prepare your way" (Mark: 1, 1).

* * *

This special messenger was St. John the Baptist.

"There came John in the desert, baptizing and preaching a baptism of repentance for the forgiveness of sins. All the country of Judaea went out to him, and all the inhabitants of Jerusalem; and they were baptised by him in the river Jordan, confessing their sins. And John was clothed in camel's hair with a leathern girdle about his loins, and he ate locusts and wild honey. And he preached saying: 'One Mightier than I is coming after me, the strap of Whose sandals I am not worthy to stoop down and loose. I have baptised you with water. He will baptize you with the Holy Spirit'." (Mark: 1, 8).

—o—

29th SUNDAY after PENTECOST

"Were not the ten made clean? Has no one been found to return and give glory to God except this foreigner"? (Luke: 17, 18).

* * *

From this Gospel lesson Christ cured 10 lepers and only one came back to give thanks to God. For this reason Christ is complaining. "Ten were cured and only one gave thanks to God". We should give thanks to God every day for favours and graces we receive thus we will be worthy to get more and greater gifts from God.

When we pray, we pray for one of the four purposes:

1) To adore God;

2) To thank Him for the favours received;

3) To obtain from Him the pardon of our sins and remission of their punishments;

4) To ask graces and blessings for ourselves and others, for the future.

—o—

EPIPHANY—Jordan

"This is My beloved Son, with Whom I am well pleased." (Mat. 3, 17).

This holiday commemorates the baptism of Christ in the river Jordan and the manifestation of the three divine Persons, the Father, the Son, and the Holy Spirit. The feast of Epiphany was started early in the second century. It is one of the greatest in the Eastern Church. We would not know that there are three divine Persons in God, if it were not revealed to us. But it pleased God to reveal Himself to us, and so we know.

After Mass, the water is blessed. The priest incenses the water to signify the descent of the Holy Spirit upon Jesus during His baptism. The priest also immerses special, triple candles into the water, which signifies that through Christ's baptism our sins are taken away and forgiven.

During the ceremony of the blessing of the water a long litany or ektenia is sung. Some of the petitions are the following:

1) So that this water would be blessed by the power of the Holy Spirit;

2) So that this holy water would serve towards the cleansing of the body and soul of all who use it with faith;

3) So that this holy water would have a grace of salvation given to it by the power of the Holy Spirit;

4) So that by the use of this holy water we could overcome the wiles and tricks and temptations of the devil;

5) So that our mind and intellect would be enlightened by the power of the Holy Spirit;

6) So that this water would be towards the cleansing of our sins and sanctification, towards the healing of our soul and body.

7) So that it would serve towards the sanctification and salvation of our souls;

8) So that it would serve to repel all wiles and deeds of our visible and invisible enemies;

9) So that it would serve to heal and cleanse all sicknesses of our body and soul;

10) So that the power of our spiritual enemies would be drowned in this holy water;

11) So that we who receive the blessing by this holy water would be enlightened by the grace of God;

12) To all who bless themselves with this water in faith or who drink it, may it be towards bodily and spiritual cleansing;

13) So that those who take of it and use it, may they have sanctification of body and soul;

14) May it be a source of incorruptability and a blessing of home;

15) May we become worthy of the kingdom of heaven by the use of this holy water;

16) May God hear our prayers and have mercy on us;

17) May we be worthy of fulfilling our sanctification by the use of this holy water and unseen presence of the Holy Spirit.

—o—

SUNDAY after the EPIPHANY

"The people who sat in darkness have seen a great light; and upon those who sat in the region and shadow of death a light has arisen". (Mat: 4, 16).

This Sunday has a special name: The Sunday after the Epiphany. The purpose of it is to show another of the prophesies that has been fulfilled in the life of Christ. The prophesy in to-day's gospel tells us where Christ will begin His missionary work. It says that Christ withdrew from Nazareth, and dwelt in Capharnaum on the western shore of the Sea of Galilee. This city was in the territory of Zabulon and Nephtalim. It was the prophet Isaias, 8 centuries before the coming of Christ, who foretold that the promissed Mesiah will start His missionary work in the province of Zabulon and Nephtalim. Nephtalim is west of the Sea of Galilee and Zabulon is south-west of Nephtalim.

The name Isaias means "God is salvation". All in all, there were 456 prophesies fulfilled in the life of Christ, to show us that He is the promissed Messiah, and that we should believe in His words and His promisses, and apply His teachings in our daily life.

The city of Capharnaum is off the sea of Galilee.. Just like Chicago, it is the city through which passes everything going east and west, so Capharnaum was such a center of trafic. And since it is in the province of Nephtalim, Christ chose to start His mission at that center so as to "fulfill all justice", as Christ calls the prophesies about Him. This city was to be the headquarters of His early ministry. It was a trading and manufacturing center and a fishing port, all in one. It used to be a little

more than two miles to the west where the river Jordan enters the lake. From this bustling city originated many recorded journeys and quite likely others not recorded.

It was about 20 miles from Nazareth to Capharnaum. The Sea of Galilee is 696 feet below the sea level The river Jordan flows for 65 miles from the Sea of Galilee to the Dead Sea.

—o—

30th SUNDAY after PENTECOST

"What does it profit a man if he gain the world and lose his own soul?" (Mat: 16, 26).

* * *

"With what difficulty will they who have riches, enter the kingdom of God! For it is easier for a camel to pass through an eye of a needle, than for a rich man to enter the kingdom of God" (Luke: 18, 25).

* * *

The main idea of this Gospel lesson is that it is very hard for a rich man to enter into heaven. Why? Riches are gifts from God. We need money to buy necessary things and to pay our bills. The main reason is that too many people attach themselves too much to money and riches. The word *too much* is to be remembered. Some people are possessed by the desire of money to such an extent that they kill others for a few dollars. Many others cheat, swindle and defraud. Many good people work hard and save some money for the future needs, and another person takes those savings from them by some promise, some trick, or even at the point of a gun. We would not like if someone would swindle us of our savings. So let us not do the same to others.

Riches are a gift from God, so we should use them for our benefit, towards helping others in need, and towards the greater glory of God. Some people will not come on Sunday to Mass, because they want to save that dime or a quarter for something else. While many others give tithes for the church i.e., they give 10 per cent of their income. The Bible says: "God loves a cheerful giver." God gives and He can take it away. If we are liberal to His Church,God will bless us with many graces.

If we deprive someone of his money or possessions, we must make a restitution. That means to pay back. If we harmed someone, it will not be enough to go to confession. We must return the stolen money ,or make good the loss or damage we inflicted. This is called restitution. And we have to make it. So it is best not to harm anyone financially.

Some people are attached so much to money that they fail in their religious obligations. We should always bear in mind our main purpose here on earth: to earn a salvation, because we are here only for a short time and then we have to give an account. Then we will be either rewarded for eternity or punished for eternity. The unreasonable attachment to money is the cause why it is so hard for a rich man to enter heaven.

—o—

31st SUNDAY after PENTECOST

"Receive your sight; your faith has saved you" (Luke: 18, 42).

* * *

Let us picture to ourselves a blind man sitting near a church, waiting for someone to drop a coin into his metal box. When he hears the tingling in his box, he says: "May God bless you." But when this blind man heard a large crowd move closer, he inquired. Who is coming? Who is that? What's going on? The nearby people told him that Jesus of Nazareth was passing. This blind man

heard about the miracles of Jesus before. He instantly began to call aloud so that Jesus would hear him and perform a miracle for him: "Jesus Son of David, have mercy on me." And he kept on repeating the same request.

Other people got tired of hearing the same words and the same request so many times. They tried to silence him, and were even angry at him. But he was calling so much the more with all the power he had. He knew it was his possibly last chance or the only chance.

Jesus heard his cry and came closer. He was full of mercy. The blind man asked for sight. He showed a strong faith. His faith pleased Christ and He restored the sight to the blind man. The man showed his gratitude; he gave thanks to God and followed Christ, glorifying God.

The man did not see Christ before that miracle. He only heard about Him from other people. We are in the same kind of situation. We never saw Christ. We only heard about Him from the ministers of the Church, and we read about Him in the Bible. Why don't we reason and think like this blind man? Let's say to ourselves: "Christ did so many favours to other people, so He can do the same to us." We should ask again and again, with perseverence. We should recall the promises of Christ that He will listen to us and will do what we ask of Him, if we only could show a strong faith. The blind man received his favour. He got what he asked for and he regained his sight. We, too, will hear from Christ by receiving what we ask for, if only we show a strong faith and continue to call upon Christ.

Here is the finest line from the Bible:

"Ask, and it shall be given you; Knock and it shall be opened to you; Seek and you shall find; For every one who asks, receives; and he who seeks finds; and to him who knocks, it shall be opened" (Mat. 7, 7).

—o—

32nd SUNDAY after PENTECOST

"If I have defrauded any one of anything, I will restore it fourfold" (Luke: 19, 8).

PEOPLE JUDGE FROM OUTSIDE APPEARANCES. BUT God judges from the heart. Some Jews considered Zacchaeus a great sinner, because he was a tax collector. He collected taxes from the Jews and gave the money to the Romans. Christ judged this man from his inner intentions. Jesus decided to go to the house of Zacchaeus, and he welcomed Jesus joyfully. Some Jews began to murmur saying "He has gone to be a guest of a man who is a sinner." But Zacchaeus stood and said to the Lord: "Behold Lord, I give one-half of my possesions to the poor; and if I have defrauded anyone of anything, I restore it fourfold."

The Church is reading this story to us, to show us how a repentant man fells and what he does. This Zacchaeus is giving to the poor one half of all his possessions, and if he cheated anyone, he makes up by returning four times as much.

The Church is teaching us about the restitution. It means giving back what we stole, or paying for the damage to anyone and to all whom we might have harmed. And Zacchaeus is the best example of a restitution in the whole Bible. It is not enough to be sorry and to go to confession. If we defrauded anyone, we must pay back or make good any harm or damage we inflicted on someone.

* * *

Actions speak louder than words, so put this eloquence in your con-

duct.

* * *

We should make the same use of books that the bee does of a flower; he gathers sweets from it, but does not injure it.

* * *

Bless all the churches, and blessed be God Who in our great trials gives us the churches (Ab. Lincoln).

* * *

The man who partakes of the Body and Blood of Christ:

1) Floods with new light the temple of his heart:
2) Strengthens his power of doing good;
3) Fortifies his soul against every evil;
4) Establishes himself in true love;
5) He weakens and casts off relics of his sins.

(St. Canisius)

—o—

33*rd SUNDAY after PENTECOST*

"Every one who exalts himself shall be humbled, and he who humbles himself shall be exalted" (Luke: 18, 14).

* * *

By this parable Christ is teaching us how to pray. The publican was a great sinner in the eyes of the pharisees. The pharisees were leaders among the Jewish people. This Jewish lawyer came to church to praise himself. He was reminding God that he was not a sinner; that he fasted two times a week; that he gives 10 per cent of all his income to the church.

But the publican just beat his breast and was saying: "O God, be merciful to me, a sinner." Christ is telling us that the publican was heard and went home justified. The proud pharisee went home as he came in.

When we pray we should have one of the four purposes in mind:

1) To give glory and honor to God;
2) To give thanks to God for the favours received;
3) To ask forgiveness for our sins;
4) To ask for other things we will need in the future;

How soon a prayer can be heard is best illustrated by the story from the life of Ezechias, a Jewish king, about 725 years B.C. He became seriously ill. God sent the prophet Isaias to tell the king to set things in order, because he would die. The king became sad. He turned his face to the wall and prayed: "I beseech you, O Lord, remember how I have walked before you in truth, and with a perfect heart, and have done that which is pleasing before you." And Ezechias wept like a child. The prophet left the house. But before Isaias was gone out of the middle of the courtyard, the word of the Lord came to him saying: "Go back and tell Ezechias" "I have heard your prayer, and have seen your tears, and behold I have healed you. On the 3rd day you shall go up to the temple of the Lord. And I will add to your days 15 years" (4 Kings 20, 1-7).

At the same time God also gave a victory to Ezechias over the Assyrians who were then plundering Judaea.

* * *

Pray for one another, for an unceasing prayer of a just man is of great avail" (St. James: 5, 16).

* * *

"Ask, and you shall receive, that your joy may be full" (John: 16, 24).

* * *

"And whatever you ask in My name that I will do" (John 14, 13).

"And all things whatever you ask for in prayer, believing, you shall receive" (Mat. 21, 22).

My Trip To Kiev

M. Schadlo, C.SS.R.

Lviv, the capital of Western Ukraine, is dear to me, because I spent my many youthful years in it by going to highschool in Zboiska, which now is one of its suburbs. In Zboiska the Redemptorist Fathers had their minor seminary where year after year some 100 boys were completing their studies. Many of them became Redemptorist missionaries.

I left Kiev, the capital of Ukraine, on December 3, 1964. The train pulled out of the station at 7:45 p.m. I spent the whole night on the train, for we arrived in Lviv at 10:13 a.m. on December fourth. The distance between Kiev and Lviv is 525 km.

An employee from the Intourist took me to the station by car and showed me my compartment where I met two Ukrainian writers. One of them spent a few days in Kiev visiting his friend. He was now returning to Lviv. I was glad to meet them. I told them who I was and they were pleased. We remained some ten minutes in the compartment, and then one of them left. He was living in Kiev. I accompanied him to the platform.

On the same train I met the director of the Ivan Franko Opera House in Lviv, and he invited me to see it. It was easy to do, because my sister lives just some 50 yards from the Opera.

I returned to my compartment. There were four beds. None of them had any curtains. I was surprised to learn that both men and women can sleep in the same compartment, although they are complete strangers. In my compartment there were only men.

Two girls were the conductresses on the train. They came from the Stanislaviv, now Ivano-Frankivsk. They spoke Ukrainian to the Ukrainian passengers, and Russian to the Russian. They served tea and other things to the passengers. The train was moving fast.

At the beginning of the trip two young men came to our compartment and asked whether all the berths were taken. When we said "No", they came in. The two young men spoke Russian. I asked them about their origin. When they told me that they had been born in Kiev and were Ukrainians, I asked them why did they speak Russian. "Just a habit," they replied. Then they started to speak in Ukrainian and we carried our long conversation in Ukrainian. They were going to the Carpathian Mountians to ski. One of them said: "May God give us a lot of snow". They were supposed to be atheists!

A little later the young men left our compartment and went out. The writer and I had a long conversation before we went to bed. He was an expert on the communes. I asked him why is there so much poverty and complaint among the villagers. He replied: "We have poor and rich communes (kolhosps). It all depends on the soil, the workers and the management."

"If the soil is good and fertile, the manager a capable and honest man and the villagers a labor-loving people, the commune prospers and the villagers are well off."

"But there are many poor communes, poor managers and many people who refuse to work, because the land is not theirs, hence the

misery".

Unfortunately, my writer companion forgot to mention that the Communist agrarian system is the main culprit of all the ills afflicting the collectivized villagers.

After some time the two young men returned to our compartment, accompanied by a third one. Before going to bed, they had a good supper: sausage and bread. They invited me to 'help them' which I did. They were nice young men. The bread and the sausage were good and tasty.

When we entered the territory of Western Ukraine, it began to snow. We went to bed at 11 p.m. There was a lot of snow when I woke up in the morning.

Arrival at Lviv

When our train stopped at the station of Lviv, I went out, hoping to find some of my relatives, but there were none. I was met instead by a young man from the Intourist. He took me to the Intourist Hotel which is very close to my sister's and cousin's homes.

I was glad to be in Lviv which I left in 1939. Once in the hotel, I asked an employee where the Catholic church was. I told her that I was a Ukrainian Catholic priest and that I wanted to celebrate Mass during my stay at Lviv. She showed me a Polish church and told me to ask the pastor for permission, because the Intourist had nothing to do with such matters.

There are no Ukrainian Catholic churches in Ukraine since the liquidation of our Church by Stalin in 1946. There are, however, two Polish churches in Lviv which are still functioning. Many Ukrainian Catholics attend the Church services in these Latin Rite churches instead of going to the Orthodox.

Visit to my sister's home

I left my two suitcases in my room and went to see my sister. I found her home and knocked on the door. My sister came out. When she saw me, she cried out: "He is here!" And then my mother rushed toward me and threw herself into my arms. She was crying from emotion. "My son, my son," she said with tears in her eyes, "I had no hope of ever seeing you on earth". They all were crying, my mother, my sister and my cousin.

They were getting ready for the station to meet me. There was a mistake. I let them know from Moscow that I would be in Lviv at 1 p.m. Since I came at 10a.m., they did not meet me at the station.

After the initial greeting, we sat down and began to talk. They asked me about my stay in Italy where I spent seven years in the seminary and on missions till I left for the U.S.A. in 1947. They were interested in my work in the U.S.A., Canada and Australia. We talked and talked till 3 p.m.

My brother-in-law came and we went to see the Latin Rite priest. He was not home. An elderly lady told us that the priest is not allowed to permit any priest to say Mass in his church. I did not believe it, till I found out from the priest himself in the evening. She was right. For this reason I had to say Mass in my own room in the hotel. Only those priests can say Mass in the church who are registered. I was not registered, so I could not do it.

I brought some coffee from Australia. It was in my room in the hotel. So I stopped at the hotel to take it. My brother-in-law was waiting for me before the hotel.

We went back to my sister's place. One of my school companions came to see me. He told me many interesting things that happened to him during our separation.

"Please, make some coffee," I said to my sister. She did what I told her. But we had to drink black coffee, because that evening there was no milk in the stores of Lviv. Someone went to twelve milk stores, but found no milk at all.

Such things as milk, butter and meat are scarse in Lviv. One day you can get them, the next you cannot, unless you go to the market place and pay double. But there is plenty of bread, and it is good since Khruschew's fall.

Next day was the Constitution day. It was a holiday. My brother-in-law went to the store and bought a few pints of milk.

I set out to see the city. The streets were filled with snow. I met a public man. He was a Ukrainian. I told him that I could not say Mass in the Latin church.

"You put them on the spot," he said. "Had the employees of the Intourist known that you would ask permission to say Mass, they would have fixed it up. They would have told the authorities to instruct the priests to grant permission. But now they cannot do it. It is a holiday. All offices are closed. They cannot contact the proper authorities".

I was surprised to hear it. He added: "You are the first Catholic priest to ask for such permission. All others that came here from abroad did not mention it. If every Catholic priest that comes to Ukraine insisted on saying Mass, there would be no trouble in this matter."

I spent the whole evening with my family. At the hotel I had a little lunch in the cafe. There were a few people. The waiters spoke Ukrainian, the superintendents Russian.

IRENE AND FREDRIC JOLIOT-CURIE

In 1935, 10 years before the explosion of the first atomic bomb, Frederic Joliot-Curie (1900-1958) wrote:

"If we look back over the steps science has taken, we have every right to believe that, in splitting or building chemical elements at will, scientists will succeed in producing explosive reactions, true 'chain reactions.' If such reactions become possible, one can only imagine the enormous usable energy that will be released."

This was one of the earliest references to a "chain reaction" in atomic science, an expression that since has become familiar to everyone who can read a newspaper and a cliche used to describe almost any conceivable situation in which cause and effect are obvious—even things as highway accidents that involve several automobiles.

He and his wife, Irene (1897-1956), the daughter of the famous Noble Prize winners, Marie and Pierre Curie, had played an important part in the discovery of neutrons, particles without electric charge. The theory of neutrons had been proposed by James Chadwick, a British physicist, but it was the husband-and-wife team of Irene and Fredric Joliot-Curie who proved him right in 1932.

In January, 1934, however, the Joliot-Curies achieved their greatest success by the discovery of artificial radioactivity, a discovery that brought them the Nobel Prize for chemistry in 1935. They succeeded in creating and analysing the chemical properties of hitherto unkown radioactive elements.

In 1939, Joliot-Curie was able to prove the phenomenon of fission and to demonstrate that the breaking up of heavy elements was accompanied by a great release of energy, just as he had fortold four years earlier.

That same year he was one of a team of physicists who defined the principle of a device whereby the development of the "chain reaction" in fission could be controlled. These findings later were used in the United States to make the first atomic weapon.

Who is a professional politician? It is the man who knows how to accuse his enemy of being a professional politician.

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

Wrote Cardinal Newman: "Knowledge is one thing, virtue is another; good sense is not conscience, refinement is not humility, nor is largeness and justness of view faith." ***We sincerely hope that the age of the sword, the pogrom, the ghetto has gone forever.* Christian violence must needs be channelled into a fervid desire to know more about the people that gave us Jesus, Mary and Joseph.*** Pascal wrote that "the mind finally gets to the point where it has to admit that there do exist things beyond its grasp". *** The faithful remembrance of benefactions augments the love for the benefactor.*** The Redemption accomplished by Christ is the very centre of mankind's history. *** In a sophisma 'therefore' is a short-circuit in thinking.*** The Bible says that "dreams give wings to fools. To believe in them is to wish to catch a shadow and to grasp the wind." *** The other senses are the soul's windows, but the eyes are its portals.*** Saints are a powerful stimulant which makes us blush with shame at our own cowardice. *** Lenin's own wife called him 'the Red Tsar'. *** If God decided to place man's head above his heart. it was so that the former could govern the latter.*** The Soviet constitution exists only on paper. It is impossible to make it work. In fact, it never was applied. It resembles Roland's mare which had all the qualities, but was dead cold.*** Voltaire must have loved Ukraine, for he wrote that when it asked for Poland's protection, the Poles treated it as a subject, and when it signed a pact with Muscovy, the latter regarded it as a slave.*** Life is an ascension and time like an elevator.*** What makes life so priceless is not existence itself, but the use one makes of it.*** Truth—raw truth— knows no nationalities, no frontiers. It is absolute by its very nature and does not vary according to the interests of classes or individuals.*** Said Aristotle: "I love Plato, but I love truth much more.*** Life is but the time it takes one to die.*** All zeal which is not charitable springs from a charity (love) which is not genuine.*** The lines of communication between clergy and laity should be increased and strenghtened.*** The parish structure should be modified to give the curates and the laity more of a role in decision making.*** Today's Catholics must stand up for realistic, Christian approaches to problems.*** When a pastoral or theological question begins to trouble the Protestant Churches, sooner or later it will make its appearance felt within the Catholic Church.*** After twenty centuries we (Catholics) are but a small portion of humanity, and in this minority, what is really Catholic??? *** Countless Catholics are like wheelbarrows—absolutely motionless unless they are pushed. Others are like canoes—if not guided by a paddle, they just drift away. Some are like kites—cut the cord to which they are tied and they either lose themselves in the atmosphere or crash to the ground. Others are not unlike footballs—one can never foresee where they'll bounce next. Some are like soap-bubbles—full of air and always ready to burst. Others are like carts—they do not move forward unless they are pulled. But there are those who resemble a good watch—with an open face, regular, full of zeal and good will.***

JOSEPH DE NIEPCE

Joseph De Niepce (1765-1833) was one of the pioneers of photography, although his name is almost entirely forgotten nowadays.

In 1801, De Niepce decided how he wanted to spend his life. His decision was to study and do research; and, as his family was well-off and his father more or less resigned, this was possible.

For 10 years he applied himself to various chemical and mechanical problems, but in 1811 he began devoting all his time to the infant art of photography. The Swedish chemist, Scheele, the American dilettant scientist, Count Rumford, and the English scientists, Wedgwood and Davy, had all investigated the darkening effect of light on paper and other substances coated or impregnated with silver compounds

De Niepce was the first to find a process by which light could be used to form pictures that were relatively permanent and unaffected by further exposure to light. He coated a metallic plate with a solution of asphalt and after very long exposure to light——often for as long as eight hours——was able to develop photographs that did not quickly fade.

De Niepce began this work in 1813 and 1814, but it was not until 1827 that he achieved real success in partnership with Daguerre, the man after whom the daguerrotype was named. Daguerre is said to have reaped much of the reward of fame that truly belonged to De Niepce.

Before his death, De Niepce used iodine vapor applied to a plate coated with silver. When exposed to light, silver iodide was formed on those parts kept dark, forming the image in metallic silver. This was the origin of the daguerrotype.

In 1829, De Niepce wrote down the details of the process which were published by Daguerre in 1839, 10 years later.

Daguerre, however, undoubtedly improved on the process, which led to the steady and rapid developement of photography in speed, color and permanence of pictures that we know today.

Sophocles: "Heaven never helps men who will not act."

Holy Job said in his sufferings: "As long as breath remains in me and the spirit of God in my nostrils, my lips shall not speak iniquity, neither shall my tongue tell lies" (Job: 27, 3-4).

St Paul wrote to the Christians living in the Greek city of Salonica: "Always be joyful.. Never cease praying. Always be grateful. Such sentiments God wills you to have in Christ Jesus" (I Thess. 5, 16-18).

Disraeli: There is no education like adversity.

Commenting on the fall of Constantinople into the hands of the Turks in 1453, Cardinal Nicholas de Cusa wrote to Pope Nicholas V: "It is as if Homer had died a second death. It is as if Plato had died again."

Tolstoy: Faith is the force of life.

"Every attempt to alienate any portion of our country from the rest should be indignantly frowned upon."

George Washington.

There can be a difference between a good home and a respectable home, you know. In a respectable home there may be little love — or none at all. Teenagers from a truly good home, a home full of warmth and affection, will rarely get into serious trouble.

Why did not Our Lord conquer the whole world when He appeared among men? Because His divinity was so enclosed in a human form and so hidden by it that those who did not wish to accept Him, had many 'reasons' for so doing.

The Church's main task is not to preserve the world as it is, but to conserve it Christian so that it never ceases to be otherwise. The Church does not prevent the world from passing, but she is trying to sanctify the men that are passing with the world.

Pius XII said on Dec. 24, 1945: "The Church is the Mother of all nations and of all the peoples no less than of all individuals. And precisely because she is a mother she does not belong exclusively to any people nor even to one people more than to another, but to all equally."

To be a Christian means to try to inform one's whole life with Christianity.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 1.

Volume XXXVIII, No. 1.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Різдво ——— Ольга Саварин 1
До людства ——— о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 2
Місячне намірення ——— о. Ст. Б., ЧНІ. 3
Моя зустріч і співпраця з Митрополитом Андреєм Шептицьким, ЧСВВ. ——— о. Іван Чинченко 5
Підготовка Предтечі ——— о. В. Зінько, ЧСВВ. 8
Незабутній різдвяний дарунок ——— о. Р. Ганас 10
Тайна Подружжя ——— о. Роман Хом'як, ЧНІ. 13
Хотів би ти знати? ——— 15
Чудо Св. Януарія ——— о. Роман Ганас 19
Подорож до Львова ——— о. Мих. Шудло, ЧНІ. 21
Яка користь із новорічних постанов? ——— 27
Олег віщий ——— о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 29
Про що, коли й як треба розмовляти з Богом? ——— Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ. 30

Thoughts At Christmas 33
New Year ..... Rev. Basil Tremba 35
A Look At Baptism From The Bible Peter Stasiuk, C.SS.R. 36
Divided Forever? ..... M. Schudlo, C.SS.R. 39
Decree On Eastern Rite Churches 43
I'd Like To Know 48
The Country Of Christ ... F. X. Weiser, S.J. 51
New Year Customs Old And New 52
January Sundays ..... Rev. B. Tremba 54
My Trip To Kiev ..... M. Schudlo, C.SS.R .59
Cogitations .... by Father Nick of Montréal 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1966
FEBRUARY

REDEEMERS

ВЕРХОВНИЙ АРХИЄПИСКОП КАРДИНАЛ ИОСИФ

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.
Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ДУХОВНА ПОКУТА

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

НАБЛИЖАЄТЬСЯ час великого посту, час поважної роздуми над справами своєї душі та час покути за гріхи, яких кожна людина час від часу допускається.

Є різні засоби, якими людина годна відпокутувати на землі за свої гріхи, щоб не мусіла покутувати за них по смерті в чистилищі.

Брак духовної потіхи і душевні пригноблення, від яких не будемо вільні в час свого земського життя на землі, це знаменитий засіб, щоб покутувати за гріхи. Якщо покірно та без нарікання пожертвуємо Богові ці пригноблення, то вони будуть покутою за гріхи, і Бог радо прийме їх.

Отож замість нарікати, приймаймо ці пригноблення і брак потіх, і жертвуймо їх свому Небесному Отцеві разом зо Страстями Ісуса як покуту за власні гріхи і за гріхи всього світу.

Душевні пригноблення

Треба підчинятися Божій волі посеред душевних пригноблень. Як душа зачне провадити духовне життя, то Господь зразу звичайно обсипує їх духовними потіхами, щоб стратила прив'язання до земських розкошів. Якщо ж вона закріпить у собі це життя, то Він гейби віддаляється від неї, щоб випробувати її любов і зобачити, чи потрапить служити Йому на землі без чутливих потіх. Св. Тереса каже: "Поки живемо на землі, то наш духовний поступ не полягає в тім, щоб ми розкошувалися Богом, але щоб повнили Його волю" Деінде ж додає: "Любов до Бога не полягає в ніжностях, але в тім, щоб душа рішучо і покірно служила Йому". І отак кінчає: "Бог випробовує своїх слуг духовною посухою та спокусами".

Обсипана Божими потіхами душа повинна дякувати Богові за них, але водночас не слід їй попадати в одчай, якщо Бог позбавляє її цих потіх. Слід сильно підкреслити цю точку, бо деякі нерозсудні душі, опинившись у стані духовної безпотішности думають, що Бог опустив їх або що вони не годні провадити духовного життя. В наслідок такого ставлення до цієї справи вони залишають розважання і так затрачують все, що дотіль здобули. Нема кращого часу ніж духовна посуха, щоб виявляти підчинен-

ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

КЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

іли б причинитися до великого та прекрасного діла, я священиків-місіонерів для нашого українського

причиніться тим, що відтепер будете помагати нам начковому підприйнятті.
бирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче есу.

І МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без ви-оштові марки, канадійські, американські та з усіх світу.

? Просимо тільки не здирати поштових марок із здерті марки є безвартісні. Папір довкола пошто-просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пе-марки через границю просимо ласкаво зазначити s".

АТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

ДУХОВНА ПОКУТА

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

НАБЛИЖАЄТЬСЯ час великого посту, час поважної роздуми над справами своєї душі та час покути за гріхи, яких кожна людина час від часу допускається.

Є різні засоби, якими людина годна відпокутувати на землі за свої гріхи, щоб не мусіла покутувати за них по смерті в чистилищі.

Брак духовної потіхи і душевні пригноблення, від яких не будемо вільні в час свого земського життя на землі, це знаменитий засіб, щоб покутувати за гріхи. Якщо покірно та без нарікання пожертвуємо Богові ці пригноблення, то вони будуть покутою за гріхи, і Бог радо прийме їх.

Отож замість нарікати, приймаймо ці пригноблення і брак потіх, і жертвуймо їх своєму Небесному Отцеві разом зо Страстями Ісуса як покуту за власні гріхи і за гріхи всього світу.

Душевні пригноблення

Треба підчинятися Божій волі посеред душевних пригноблень. Як душа зачне провадити духовне життя, то Господь зразу звичайно обсипує їх духовними потіхами, щоб стратила прив'язання до земських розкошів. Якщо ж вона закріпить у собі це життя, то Він гейби віддаляється від неї, щоб випробувати її любов і зобачити, чи потрапить служити Йому на землі без чутливих потіх. Св. Тереса каже: "Поки живемо на землі, то наш духовний поступ

не полягає в тім, щоб ми розкошувалися Богом, але щоб повнили Його волю" Деінде ж додає: "Любов до Бога не полягає в ніжностях, але в тім, щоб душа рішучо і покірно служила Йому". І отак кінчає: "Бог випробовує своїх слуг духовною посухою та спокусами".

Обсипана Божими потіхами душа повинна дякувати Богові за них, але водночас не слід їй попадати в одчай, якщо Бог позбавляє її цих потіх. Слід сильно підкреслити цю точку, бо деякі нерозсудні душі, опинившись у стані духовної безпотішности думають, що Бог опустив їх або що вони не годні провадити духовного життя. В наслідок такого ставлення до цієї справи вони залишають розважання і так затрачують все, що дотіль здобули. Нема кращого часу ніж духовна посуха, щоб виявляти підчинен-

ня Божій волі. Не кажу, що не будете відчувати прикрости, як зобачите, що Бог позбавив вас духовних потіх. Воно не можливо не відчувати прикрости. Душа не годна не скаржитися, бо й Сам Спаситель скаржився на хресті, як закликав: "Мій Боже, Мій Боже, чому Ти опустив Мене?" (Мт. 27, 46). Все-таки навіть посеред страждань душа повинна завжди підчинятися Божій волі.

Всі Святі зазнавали духовної безпотішности й опущення. Св. Вернард писав про себе: "Як страшно щемить мое серце! Не маю ніякої приємности в духовнім читанні, розважанні та молитві!" Святі здебільша проводили час посеред духовної безпотішности, а не серед чутливих потіх. Бог рідко наповняє сильні душі потіхами. Звичайно дає їх слабшим душам, щоб не залишали духовного життя, бо нагороду потіх зберігає для неба. Земля, це місце, де треба збирати заслуги, а заслуги збираємо стражданнями. Зате рай—це місце нагороди і потіх. Ось тому Святі на землі не бажали і не пошукували почувальних приємностей, але благали Бога, щоб могли ревно Йому служити та страждати. Отець Авіля казав: "Воно куди краще з Божої волі зазнавати духовної посухи і спокус аніж розкошуватися контемпляцією всупереч Божій волі!"

Може дехто відповість: "Якщоб я знав, що ця духовна посуха походить від Бога, то був би спокійний. Тим часом те, що мучить і непокоїть мене, це побоювання, що посуха-це моя вина і Божа кара!" Нехай буде так, як кажеш. Не бійся! Тільки позбудься оспалости і ревніше служи Богові. Хіба через це затемнення духа будеш турбувати себе і зовсім покинеш розважання, й так подвоїш своє лихо? Нехай ця духовна посуха буде Божою карою, але чи ця кара не походить так само від Бога? Отож прийми заслужену кару та підчинися Божій волі. Хіба не кажеш, що ти заслужив собі на пекло? Чому ж тепер скаржишся? Хіба ти варта, щоб Бог потішав тебе? Задоволяйтеся тим, як Бог поступає з вами. Ідіть шляхом, що вибрали собі. Бійтеся, що ваші скарги походять з браку покори та слабого підчинення Божій волі. Роблячи розважання, душа найбільше користає тоді, як лучиться з Божою волею. Отож коріться Божій волі та заявляйте: "Господи, приймаю з Твоїх рук це страждання і приймаю його тому, що така Твоя воля. Годжуся всю вічність терпіти цю муку, якщо така Твоя воля". Подібне розважання, хоч яке воно прикре, буде корисніше для вашої душі ніж усякі духовні потіхи.

Проте слід пам'ятати, що духовна посуха не завжди є Божою карою. Інколи Бог посилає її, щоб зберігати нас у покорі. Бог дозволив, щоб нечисті спокуси докучали Св. Павлові й так не дозволяли йому гордитися. "Щоб я не став гордий через ці численні об'явлення", каже він, "то моєму тілові дано колючку—ангола Сатани, щоб він докучав мені і не давав чванитися" (2 Кор. 12, 7).

Не робить нічого великого, хто ради духовних потіх відбуває розважання. Сирах заявляє: "Є приятель... до стола, але він не залишиться вірним під час недолі" (Сир. 6, 19). Не будете вважати за правдивого приятеля того чоловіка, що любить гостювати при вашім столі, але не хоче помагати вам посеред клопотів або тоді, як немає з цього користи. Бог випробовує Своїх правдивих друзів духовною темрявою та посухою. Чернець Палядій зазнавав страшної нудьги під час розважання. Удався до Св. Макарія та виложив свій клопіт. Макарій отак відповів йому: "Відповіж, як спокуса намовляє тебе покинути розважання: 'З любови до Ісуса Христа я готовий залишитися в цій келії, щоб берегти ці мури'!" Отак треба відповідати спокусам, що силують нас покидати розважання, бо воно видається стратою часу. Кажіть тоді: "Роблю це, щоб подобатися Богові!"

Св. Франциск Салесій твердив, що наше розважання було б добре, якщо б ми під час нього не робили нічого іншого тільки відганяли розтріпання і спокуси". Тавлер навіть твердить, що Бог подасть обильніші ласки тому, хто, не зважаючи на духовну посуху, відбуває розважання, ніж тому, хто довго та з насолодою молиться. Отець Родрігес оповідає про одного чоловіка, що за сорок літ розважання ніколи не зазнав ніякої потіхи, але почувався сильним у чесноті в тих днях, коли відбував його. Зате чувся таким немічним у тих днях, коли пропускав розважання, що не мав сили нічого доброго вчинити. Св. Бонавентура і Герсон підмічують, що багато хто краще служить Богові тоді, як не відчуває у собі бажаного скупчення, ніж служило б Йому тоді, якщо б були скупчені, бо так вони проживають ревніше і покірніше. Якщо б відчували скупчення, то може були б горді й оспалі, бо думали б, що вже знайшли те, за чим пошукували.

Слід застосувати до спокус те, що сказано про духовну посуху. Щоправда, треба уникати спокуси. Проте не вільно скаржитися, ба й слід навіть підчинитися Божій волі, якщо Бог хоче або позволяє, щоб спокуси проти віри, чистоти або якоїсь іншої чесноти докучали нам. Господь отак відповів Св. Павлові, як молився, щоб звільнив його від нечистих спокус: "Моя ласка вистачає тобі, бо Моя сила краще виявляється в твоїй немочі" (2 Кор. 12, 9).

Ми так само повинні повторяти, як зобачимо, що Бог не хоче звільнити нас від якоїсь спокуси: "Господи, роби і поступай так, як подобається Тобі. Мені вистачає Твоя ласка, але помагай мені, щоб я ніколи не стратив її!" Не спокуси, але згода на них позбавляє нас Божої ласки. Переможені спокуси помагають нам бути покірними, збирати численні заслуги і змушують часто звертатися до Бога. Отак не тільки не зневажаємо Бога, але й ще сильніше лучимося з Ним.

Якщо чоловік або жінка зложать назорейський обіт, щоб присвятитися Господеві, то вони будуть стримуватися від вина і п'янких напоїв (Левит: 6, 2-3)

Таких диявлів не можна витнати хіба постом і молитвою (Мат. 17, 20).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. Ст. Б., ЧНІ.

СВІДОЦТВО ПЕРЕСЛІДУВАНИХ ЗА ВІРУ ХРИСТИЯН ПОВИННО ПРИГОТОВЛЯТИ ШЛЯХ ХРИСТОВІЙ ЄВАНГЕЛІЇ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць лютий, благословене Святішим Отцем)

ЖИВЕМО в часах великого переслідування християн. Це переслідування в своїх розмірах і жорстокості перевищає переслідування перших християн. Таке переслідування шириться всюди, де безбожний комунізм захопив владу в свої руки цебто в краях СССР, в Китаю й в других комуністичних країнах, також у Конго і В'єтнамі.

Це переслідування в СССР і його сателітах прибрало нові форми: безбожний комунізм не хоче робити мучеників крови, але застосовує нові модерні форми безоглядного, систематичного нелюдського гонення Церкви: за віру в Бога і Його почитання ув'язнює, мучить різними жорстокими переслуханнями, висилає на каторжні роботи на Сибір, замикає церкви і перемінює на різні магазини, тощо, а де є ще яка церква, то накладає дуже високі податки за відправу Служби Божої, за навчання дітей науки про Бога гостро карає і при тім ширить безбожну літературу, дає безбожні відчити, радіеві програми, в школах учить атеїзму й уживає всяких засобів, щоб знищити віру в Бога.

Першими жертвами цього гонення Христової Церкви впали українці і проти них шаліє і не вгавае переслідування за віру в Бога, а навіть щораз більше кріпшає. Зокрема Українська Католицька Церква за залізною заслоною була знищена, всі епископи були насильно вивезені і запроторені, духовні семінарії, школи, манастирі замкнені, дуже багато священиків ув'язнено, багато вбито, більш як 500 були змушені виїхати на Захід, а ті, що остались при житті не можуть сповняти священичих обов'язків, хіба потайки; понад 3,000 парохій знесено, 4,400 церков і каплиць Української Католицької Церкви забрано, або замкнено й перемінено на світські установи, або віддано насильно, під охороною поліції, заведеній Православній Церкві, цілковито залежній від комуністичної влади; не мало вірних за віру ув'язнено і депортовано, а більшість їх продовжує пасивний спротив і в укритті визнає свою католицьку віру.

Дійсно сумне мучеництво. Однак мужність і вірність Христовій Церкві цих ісповідників наповняе наші душі великою потіхою. Не зважаючи на люте переслідування безбожний комунізм не може знищити Христової віри. Вірні дальше визнають і почитають Бога в укритті. Християнство живе як у перших віках переслідування в підземеллі.

Ця вірність Христових ісповідників і їх геройство—це велика слава для Христової Церкви. Витривалість священиків і місіонерів, що без огляду на переслідування дальше в укритті сповняють свої священичі обов'язки і служать духовною поміччю вірним, свідчить про їх геройство і є свідоцтвом правдивости Христової Церкви і Св. Євангелії. Наші брати і сестри є Христовими ісповідниками, і численні з них—це правдиві мученики. Це є дійсно мартирологія Української Церкви.

Наміреня Апостольства на цей місяць є: "Щоб свідоцтво християн, переслідуваних за віру, приготовляло шлях Христовій Євангелії". Добре розуміли це перші християни, і тому вони називали мучеників "свідками", по-грецьки: "Мартирес". Так, мучеництво і вірність Христові серед переслідувань—це найсильніше свідоцтво правдивости Св. Євангелії і могутній середник поширення Христової віри. Тому християнський письменник перших віків Тертуліян каже: "Кров мучеників — це посів християн". Славний французький проповідник Босвет про цю справу так висказуеться: "Це є декретом Провидіння, що до голошення (ширення науки) Ісуса Христа не вистачають слова. Треба чогось сильнішого, щоб переконати сп'ячий світ. До нього треба промовляти ранами, його треба порушити кров'ю". В іншім місці той сам автор каже: "Це є закон, що Церква не може тішитися здобутками і розвитком, якщо не заплатить за це смертю своїх дітей. Щоб скріпити свої права, Церква мусить промовляти кров'ю. Обручник її (Церкви) Христос відкупив її Своєю кров'ю і тому Христос хоче, щоб Церква здобувала ласки подібною ціною, значить мученичою кров'ю".

Коли Русь-Україна приймала християнство, то це діялося мирно, майже зовсім без якогонебудь переслідування. Боже Провидіння допускае тепер на український нарід переслідування, і це дае нам певну надію, що справдиться пророцтво слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ., що по переслідуваннях наша Церква вийде з підземелля і буде гарно розвиватися.

Просім усердно Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії, щоб християни, що терплять переслідування, і в першій мірі наші брати і сестри, витривали в вірності Христові, і щоб їх геройська мужність і вірність були живим свідоцтвом, що приготовить дорогу Христовій Євангелії.

Місійне наміреня: Щоб освічені верстви в Японії прийшли до пізнання св. віри.

Березень: Загальне наміреня: Щоб у Церкві цінили духа вбогости.

Місійне: Щоб злучені старання християнських держав облегшили вбогість в Азії.

ЯК ДОВГО ТРИВАЄ КАТАР?

Катар не триває довше ніж три дні. Коли ж хтось довше хворує на катар, то це не один катар, але тяг катарів, цебто він затягає один катар за другим так, що його хвороба подобає на один катар, заки ще перший уповні сидічився.

Сьогодні лікарі шукають і сподіються скоро знайти лік "застрик або плин" против перестуди і катару, що зменшить цю хворобу бодай на 75 відсотків.

Другий Ватиканський Собор

(11-X—1962—8-XII—1965)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Як перший ватиканський Собор, що закінчився в 1870 р., проголосив, що Христовий намісник на землі цебто Папа—це непомильний учитель всіх християн у справах віри і моралі, то деякі вчені і невчені люди думали, що з проголошенням цієї догми про папську непомильність ідея соборів у Церкві піде в забуття та залишиться історичним спомином. Ці люди хибно уявляли собі папську непомильність, думаючи, що з проголошенням цієї догми Папа став 'всезнайком', який сам потрапить розв'язувати всякі проблеми, що в ході століть виринають у житті Церкви і народів.

Папська непомильність — це не горнило, з якого будуть виходити непомильні рішення, як тільки з'явиться десь якась проблема. Проблеми ж завжди були і будуть у житті Церкви, бо вона є живим організмом. Де життя, там є й проблеми, получені з ним. Тільки мертва Церква не мала б проблем, але тоді вона не була б Христовою Церквою, що є живим і невмирущим містичним Тілом Спасителя. Святий Дух помагає провідникам Церкви розв'язувати біжучі питання і труднощі, але Сам не розв'язує їх. Ось тому Церква завжди мала і до кінця світу матиме собори, на які з'їздяються Єпископи світу і разом із Папою намагаються роз'яснити різні справи, що заторкують життя Церкви, і розв'язати різні проблеми в дусі Христового навчання.

Двадцяте ж століття мало і має прерізні проблеми, яких не було в початках Церкви. Покійний Папа Іван XXIII не раз думав, як розв'язати ці проблеми. І тоді виринула йому думка: "Собор! Вселенський Собор!" І він заповів цей собор іще в січні 1959 р., не зважаючи на спротив деяких чинників, що лякалися Собору, бо він міг поменшити їх панування в Христовій Церкві, яке вони запевнили собі в минулості.

Собор закінчився 8 грудня 1965 р. Різні люди різно думали про нього і ще довго будуть розсліджувати його хід, наради, трудності і розбіжності між прогресистами і консерватами. Це не повинно нікого дивувати, бо люди назавжди залишаться людьми, хоча б вони займали навіть найвищі уряди в Церкві. Зудар різних опіній не тільки не пошкодив діям Собору, але навпаки ще краще висвітлив не одну проблему, що була б залишилася неясною, якщо б не було цих дискусій. Проте Собор виконав велику працю, за яку все людство буде вдячне Отцям Собору.

Проблеми Церкви

Відколи Церква існує, то вона мала проблеми і буде завжди їх мати, бо саме життя висуває їх. Були вони вже в самих початках Церкви, як доказує книга Діянь. Саме тоді погани стали навертатися до Христової Євангелії, яку апостоли зразу ширили між самими жидами. Навернені на християнство жиди домагалися, щоб навернені погани не тільки приймали навчання Спасителя, але й жидівські звичаї і приписи про обрізання та не їдження деяких потрав, от хоча б свинячого м'яса. Між апостолами повстала дискусія, що треба робити в цій справі. Одні думали, що погани, навертаючись на християнство, мали так само приймати жидівські звичаї. Інші за прикладом св. Павла вважали, що жидівські звичаї не зобов'язували їх, бо Христос прийшов звільняти людей від жидівських обрядових приписів.

Апостоли рішили відбути Собор. Це був перший Собор Христової Церкви. Він відбувся в Єрусалимі в 51 р. Цей Собор вирішив, що не закон Мойсея, а віра в Христа подає людям ласку спасіння. На Соборі промовляли Св. Петро й Яків, що був першим епископом Єрусалиму. По довгій дискусії рішено; що Мойсеїв закон не зобов'язував навернених на християнство поган, тому видано для них таке рішення і вислано його навернених поганам до Антіохії:

"Сподобалося Святому Духові і нам не накладати на нас ніяких більше тягарів крім тих, що конечні, а саме: стримуватися від ідоложертвенного м'яса (м'яса, що погани приносили в жертву своїм божкам), крови, душенини і розпусти. Ви добре зробите, якщо будете це зберігати. Бувайте здорові!" (Діяння: 15, 28-29).

* * *

В історії католицької Церкви досіль було 21 Соборів. Сім з них були в тих часах, коли Христова Церква була ще одна цебто коли Схід і Захід були в церковній одності. По фатальнім розколі Христової Церкви в 1054 р., східня Церква не мала жадних загальних соборів для Східньої Церкви. Зате в латинській західній Церкві Собори дальше відбувалися. Другий ватиканський Собор—це 21-ий Собор Церкви. На нім було около 2,400 епископів з цілого світу. Між ними українці мали своїх представників цебто 17 епископів, що прибули на Собор з різних частин світу, демешкають українці католики.

Ніякий Собор ніколи не мав стільки епископів. Цей Собор являється найбільше католицьким в історії світу, бо еписко-

пи майже всіх народів світу були на ньому. Крім цього перший раз в історії католицької Церкви на Соборі були представники православної Церкви і різних протестантських Церков як спостерігачі, що поза соборовими нарадами подавали поради і суґґестії католицьким епископам Собору.

Чому відбувся цей Собор?

Христова Церква має провадити людство до спасіння. Люди живуть у часі. Часи змінюються, бо змінюються людські поняття, спосіб думання, вирнають питання, яких досіль не порушувано, повстають сумніви, що треба розв'язати, щоб люди могли ступати певною дорогою, що провадить до неба.

Божественний Спаситель у Своїй Євангелії подав Церкві загальні засади, згідно з якими треба буде розв'язувати нові проблеми і вирішувати нові питання чи роз'ясняти сумніви. Воно не завжди легко знайти слушну та правдиву розв'язку. Ось тому Папа Іван XXIII скликав і Папа Павло VI продовжав Собор, поки не закінчив його.

Церква живе і діє на землі та в часі. Церква—це люди, що прийняли святе хрещення. Проблеми християн—це проблеми Церкви, бо вони становлять її.

Церква—це Божа і людська інституція. Як іде про Божий елемент Церкви цебто про Христа, засади Євангелії, Божу ласку і Святого Духа, то вона завжди жива, молода і свята, бо згадані речі ніколи не старіються. Христос, Святий Дух і Божа ласка завжди ті самі.

Проте в Христовій Церкві є ще людський елемент, бо вона складається з людей. Цей людський елемент може бути добрий, злий, ліпший або гірший. Від цього залежить, яка є Церква в даним моменті історії: ревна, оспала, блискуча чи темна й покрита брудом гріха і недбалости.

Христос звелів Церкві цебто проводові Церкви, Папі й епископам, провадити людей до спасіння та до Небесного Отця: "Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями!" (Мт. 28, 19). Сьогодні Церква поширена по всім світі. Хоч Євангелія і віра одна в усіх католиків, все таки вияв цеї віри має застосовуватися до характеру, вдачі, культури й історії народу, що визнає її. Тим часом досіль католицтво мало італійсько-західній, латинський характер. Інституції, що помагають Папі керувати Церквою, були опановані здебільша італійцями. Дух декотрих із них був середньовічний і методи та засоби їх праці невідповідні 20-ому століттю. В цих інституціях було дечого багато перестарілого, бо люди старіються. Треба отже було обнови в Церкві та її інституціях, як теж у наставленні Церкви до світу, в якім з волі Христа вона має працювати і прославляти Бога.

Досіль наставлення декотрих провідників було сильно негативне до світу і некатолицьких Церков. Для них світ являвся царством Сатани: "Ми знаємо, що цілий світ лежить у злобі" (І Ів. 5, 19). Звідси викляття, погрози й екскомуніки. На жаль час доказав, що подібні методи ведення людей до Бога являються безуспішніми в 20-ім ст. Забагато було випадків,

де людина допускається смертельного гріха і виставляє себе на небезпеку вічного проклятя. Такий засіб ведення апостольської праці між народами 20-го століття являвся невідповідним.

Вчені католики і некатолики вже від довшого часу порушували важні питання про Біблію як Боже слово, про відношення церковної традиції-переданя до Біблії, про розуміння стилю Біблії, її історії та толкування. В своїй праці вони часто стрічалися з критикою та наганою від тих, що думали середньовічними категоріями. Цю справу треба було поладнати, щоб католицькі вчені не зазнавали насмішок від своїх некатолицьких товаришів, які студіюють Боже слово.

Ось чому Папа Іван XXIII скликав другий Ватиканський Собор! Ось над чим нараджувалися під проводом Святого Духа католицькі епископи Христової Церкви, слухаючи часто порад і гадок некатолицьких спостерігачів, що зволили прийняти запрошення і прибути на Собор до Риму.

Головні декрети Ватиканського Собору

Декрет—це рішення, яке вияснює чи вирішує якусь проблему чи розв'язує якесь питання. Перед Собором Папа Іван XXIII був поназначував різні комісії, що мали підготувати справи, що на Соборі треба було рішити. Ці комісії звернулися до епископів світу за суґґестіями. Перед самим Собором назбиралося стільки тих суґґестій, що з них витворилося около 700 різних справ, які треба було б полагодити. З цих суґґестій пороблено схеми, що епископи мали передискутувати і вирішити на Соборі.

Число схем було доволі велике, навіть тоді як різні справи, сяк-так пов'язані влучено в одну схему. Число схем маліло з часом, бо не було часу їх продискутувати. За чотири роки свого тривання другий ватиканський Собор продискутував 16 схем і вирішив в них дуже багато важних питань або принаймні подав практичні поради, як слід поступати Божим дітям на землі.

Папа Павло VI, закінчуючи Собор 7 грудня 1965 р., проголосив останні схеми як декрети чи конституції Церкви, бо перші схеми і конституції були раніше проголошені Папою.

Ці декрети і конституції — це навчання Христової Церкви в 20-ім столітті. Їхній дух зовсім інший від духа попередніх Соборів. Нема в них погроз, нема виклять, нема легалізму. Не дивниця, що некатолицькі спостерігачі виявили назагал своє задоволення з цілого перебігу Собору та його рішень.

Цей Собор, за винятком першої сесії в 1962 р., відбувався без непотрібної таємничости, що наставило прихильно світську пресу до нього та взагалі до католицької Церкви. Дискусії Отців Собору, їхні розбіжності про різні справи, ба й навіть позакулісові заходи деяких чинників стали відомі загалові людства, і це зовсім не пошкодило ні епископам, ні Папі, ні Соборові.

Дехто скептично зпочатку дивився на ці розбіжності, побоюючись, що Собор закінчиться схизмою, як це бувало

на деяких соборах у минулому. Так не сталося, і за це слід дякувати Богові та мудрому проводові Папів Івана XXIII і Павла VI. Церква замість викликати своїх ворогів, намагалася під час Собору зрозуміти, що властиво віддалило їх від неї, і що слід робити, щоб привернути їх до Бога.

Отак цей Собор започаткував перехід Христової Церкви з середньовічних у модерні часи. Це видно з духа соборових конституцій і декретів не тільки в ставленні до православ'я, але й до модерного світу, який у деяких частинах є ворожо наставлений до християнства.

Досіль Церква обмежувалася до самооборони перед ворогами. Католицька преса і богослов'я зосереджували свої зусилля, щоб боронити власні становища. Собор змінив це наставлення. Відтепер католики будуть не тільки захищати скарби об'явлення, але й мусять переглядати своє сумління, як вони проповідали світові Боже об'явлення. Тут прийдеться не раз битися в груди за невиповнення Христового приказу: "Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями!" (Мат. 28, 19) або за нехристиянські методи в ширенні християнської віри. Крім цього Собор заохочує католиків входити в контакти з некатоликами, щоб зрозуміти їхні погляди, бо християни годні багато навчитися одні від других. Отак Собор започаткував у Церкві "вихід з застарілого гетта і дав початок діялогові з нашими некатолицькими братами в Христі".

Які ж декрети і конституції Собор випрацював?

Собор випрацював і Папа Павло VI як головний провідник Собору й голова апостольської колегії, що має рядити Христовою Церквою, проголосив шіснадцять конституцій і декретів. Конституція—це більше рішення, а декрет—це менше цебто коротше.

Ось ці конституції-декрети:

1) **Божественна Літургія.** Ця обширна конституція заохочує вірних студіювати Божественну Літургію, що є осередком християнського богопочитання, бо в ній і через неї Спаситель відновляє Свою Хресну Жертву. Конституція заохочує вірних брати активну та розумну участь у Божественній Літургії та приймати Святе Причастя, як вони беруть у ній участь, бо Святе Причастя—це завершення Літургії.

Собор дозволяє і наказує, щоб усі частини, що заторкують вірних, були в рідній мові кожного народу. Нарід має розуміти своє богопочитання, бо незрозуміла мова утруднює контакт зо священиком, який разом з вірними жертвує Христа Небесному Отцеві.

Конституція так само дозволяє додавати в майбутності нові частини до Літургії, щоб вона мала більше значення для вірних.

2) **Засоби комунікації-інформаційні засоби.** Цей декрет заохочує католиків використовувати всі можливі засоби, якими світ користується в 20-ім ст., от хоча б радіо, преса, телевізор, кіна, преса, щоб ширити в світі знання про Христа, Церкву і її навчання. Христова Церква не може занедбувати цих інформаційних засобів, бо вони дуже важні в витворюван-

ні та закріплюванні світогляду людей. Якщо Христові вороги так пильно використовують їх, щоб поборювати Христа і Церкву, то чому Церква й її вірні діти мали б не використовувати їх, щоб боронити Христа, виясняти Його навчання, збивати неслушні закиди, й так помагати людям служити своєму Небесному Отцеві і спасати власні душі?

3) **Церква.** Це велика конституція. В ній Церква зветься 'тайною'. Церква—це Містичне Тіло. Сам Спаситель є Його Головою. Члени Церкви—це Божий народ. Міряни є своєрідними священиками в Церкві, бо хрещення дає їм привілей і обов'язок не тільки почитати Бога, але й старатися, щоб інші пізнали Його. Всі люди без різниці рас і культур покликані до Церкви.

В Церкві є ерархія, що становить Апостольську колегію. Вона складається з Папи й інших епископів. Ця колегія має рядити Церквою, бо вона відповідає за спасіння всього людства.

Міряни—це так само члени Церкви як ерархія. Вони, працюючи в різних фахах, повинні так поводитися і працювати, щоб Христос був прославлений, бо Христос уживає так само мірян, щоб спасати душі. Парохи повинні вживати мірян у своїй праці і радитися їх.

4) **Екуменізм.** Цей декрет намагається заохотити членів Церкви, щоб вони трудилися між своїми некатолицькими братами і сестрами, щоб всі колись могли обнятися в Христовій Церкві, не зважаючи на різні перешкоди, що під цю пору не дозволяють на повне поєднання в одній Христовій Церкві під одним найвищим проводом.

Отож католики і некатолики повинні молитися за майбутнє поєднання, сходитися, запізнаватися одні з другими, виясняти свої вірування, й так усувати перепони поєднання, які часто зроджуються з пересудів і незнання.

5) **Східні Церкви.** Цей декрет підкреслює важність Східніх Церков у житті Христової Церкви, звертає увагу вірних на духовні скарби, що Захід отримав від Сходу, заохочує і наказує східнім християнам повикидати зо своїх обрядів всякі латинізми і точно придержуватися своїх обрядів, ходити на богослужби до власних церков, де це можливе і в них почитати Бога. Цей декрет теж дозволяє в разі потреби католикам приймати святі тайни в некатолицьких церквах, і навпаки. Він теж заявляє, що шлюби католиків східнього обряду і православних, хоч недозволені, все таки будуть важні.

6) **Декрет про ставлення до інших некатолицьких Церков** цебто до різних протестантських Церков, і до жидів, магометан й інших нехристиянських релігій. В кожній релігії є щось добре, тому треба шанувати її. Тут звільнено жидів, що сьогодні проживають, від відповідальности за те, що деякі з їхніх предків вбили Христа.

7) **Душпастирські обов'язки епископів.** Цей декрет, звертаючи увагу на обов'язки епископа як наслідника Апостолів, заразом підкреслює, що епископ—це духовний батько людей, що живуть в його епархії, та заразом їх слуга, бо влада в

на деяких соборах у минулому. Так не сталося, і за це слід дякувати Богові та мудрому проводові Папів Івана XXIII і Павла VI. Церква замість викликати своїх ворогів, намагалася під час Собору зрозуміти, що властиво віддалило їх від неї, і що слід робити, щоб привернути їх до Бога.

Отак цей Собор започаткував перехід Христової Церкви з середньовічних у модерні часи. Це видно з духа соборових конституцій і декретів не тільки в ставленні до православ'я, але й до модерного світу, який у деяких частинах є ворожо наставлений до християнства.

Досіль Церква обмежувалася до самооборони перед ворогами. Католицька преса і богослов'я зосереджували свої зусилля, щоб боронити власні становища. Собор змінив це наставлення. Відтепер католики будуть не тільки захищати скарби об'явлення, але й мусять переглядати своє сумління, як вони проповідали світові Боже об'явлення. Тут прийдеться не раз битися в груди за невиповнення Христового приказу: "Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями!" (Мат. 28, 19) або за нехристиянські методи в ширенні християнської віри. Крім цього Собор заохочує католиків входити в контакти з некатоликами, щоб зрозуміти їхні погляди, бо християни годні багато навчитися одні від других. Отак Собор започаткував у Церкві "вихід з застарілого гетта і дав початок діялогові з нашими некатолицькими братами в Христі".

Які ж декрети і конституції Собор випрацював?

Собор випрацював і Папа Павло VI як головний провідник Собору й голова апостольської колегії, що має рядити Христовою Церквою, проголосив шіснадцять конституцій і декретів. Конституція—це більше рішення, а декрет—це менше цебто коротше.

Ось ці конституції-декрети:

1) **Божественна Літургія.** Ця обширна конституція заохочує вірних студіювати Божественну Літургію, що є осередком християнського богопочитання, бо в ній і через неї Спаситель відновляє Свою Хресну Жертву. Конституція заохочує вірних брати активну та розумну участь у Божественній Літургії та приймати Святе Причастя, як вони беруть у ній участь, бо Святе Причастя—це завершення Літургії.

Собор дозволяє і наказує, щоб усі частини, що заторкують вірних, були в рідній мові кожного народу. Нарід має розуміти своє богопочитання, бо незрозуміла мова утруднює контакт зо священиком, який разом з вірними жертвує Христа Небесному Отцеві.

Конституція так само дозволяє додавати в майбутності нові частини до Літургії, щоб вона мала більше значення для вірних.

2) **Засоби комунікації-інформаційні засоби.** Цей декрет заохочує католиків використовувати всі можливі засоби, якими світ користується в 20-ім ст., от хоча б радіо, преса, телевізор, кіна, преса, щоб ширити в світі знання про Христа, Церкву і її навчання. Христова Церква не може занедбувати цих інформаційних засобів, бо вони дуже важні в витворюванні та закріплюванні світогляду людей. Якщо Христові вороги так пильно використовують їх, щоб поборювати Христа і Церкву, то чому Церква й її вірні діти мали б не використовувати їх, щоб боронити Христа, виясняти Його навчання, збивати неслушні закиди, й так помагати людям служити своєму Небесному Отцеві і спасати власні душі?

3) **Церква.** Це велика конституція. В ній Церква зветься 'тайною'. Церква—це Містичне Тіло. Сам Спаситель є Його Головою. Члени Церкви—це Божий народ. Міряни є своєрідними священиками в Церкві, бо хрещення дає їм привілей і обов'язок не тільки почитати Бога, але й старатися, щоб інші пізнали Його. Всі люди без різниці рас і культур покликані до Церкви.

В Церкві є єрархія, що становить Апостольську колегію. Вона складається з Папи й інших єпископів. Ця колегія має рядити Церквою, бо вона відповідає за спасіння всього людства.

Міряни—це так само члени Церкви як єрархія. Вони, працюючи в різних фахах, повинні так поводитися і працювати, щоб Христос був прославлений, бо Христос уживає так само мірян, щоб спасáти душі. Парохи повинні вживати мірян у своїй праці і радитися їх.

4) **Екуменізм.** Цей декрет намагається заохотити членів Церкви, щоб вони трудилися між своїми некатолицькими братами і сестрами, щоб всі колись могли обнятися в Христовій Церкві, не зважаючи на різні перешкоди, що під цю пору не дозволяють на повне поєднання в одній Христовій Церкві під одним найвищим проводом.

Отож католики і некатолики повинні молитися за майбутнє поєднання, сходитися, запізнаватися одні з другими, виясняти свої вірування, й так усувати перепони поєднання, які часто зроджуються з пересудів і незнання.

5) **Східні Церкви.** Цей декрет підкреслює важність Східніх Церков у житті Христової Церкви, звертає увагу вірних на духовні скарби, що Захід отримав від Сходу, заохочує і наказує східнім християнам повикидати зо своїх обрядів всякі латинізми і точно придержуватися своїх обрядів, ходити на богослужби до власних церков, де це можливе і в них почитати Бога. Цей декрет теж дозволяє в разі потреби католикам приймати святі тайни в некатолицьких церквах, і навпаки. Він теж заявляє, що шлюби католиків східнього обряду і православних, хоч недозволені, все таки будуть важні.

6) **Декрет про ставлення до інших некатолицьких Церков** цебто до різних протестантських Церков, і до жидів, магометан й інших нехристиянських релігій. В кожній релігії є щось добре, тому треба шанувати її. Тут звільнено жидів, що сьогодні проживають, від відповідальности за те, що деякі з їхніх предків вбили Христа.

7) **Душпастирські обов'язки єпископів.** Цей декрет, звертаючи увагу на обов'язки єпископа як наслідника Апостолів, заразом підкреслює, що єпископ—це духовний батько людей, що живуть в його єпархії, та заразом їх слуга, бо влада в

Христовій Церква дана людям на те, щоб услуговувати іншим, як це Спаситель виразно заявив, коли Яків і Іван домагалися перших місць у Його Церкві.

8) **Християнське виховання.** Тут звернено увагу на брак християнського виховання дітей, молоді та старших. Брак релігійного виховання спричиняє оспалість у Божій службі, байдужність і затрату віри. Добре християнське виховання —це лік на згадані лиха.

9) **Виховання семінаристів.** Семінаристи—це кандидати на священиків. Їхне виховання в семінарії має бути таке, щоб вони по закінченні студій могли належно виповняти свої душпастирські обов'язки. Ось тому вже в семінарії вони повинні мати контакт із світом, серед якого прийдеться їм працювати після рукоположення на священиків.

10) **Свобода сумління** в визнаванні віри і практиці релігії. Над цим декретом тягнулися дуже довгі і гарячі дискусії. Згідно з цим декретом кожна людина має право іти за своїм сумлінням і так визнавати віру і почитати Бога, як сумління велить їй. Ніхто не має права змушувати її до віри, якої вона не хоче, або перешкоджати їй у визнаванні тієї віри, яку вона має. Держава має дбати, щоб люди були свобідні в справі віри,

11) **Життя і праця Чернечих Чинів.** Декрет підкреслює гідність чернечого звання в Христовій Церкві. Чини мають плекати духа своїх основників, бо так вони будуть працювати для добра Церкви. Ченці і черниці силою своїх чернечих обітів мають любити Бога краще ніж міряни.

Апостольські Чини повинні застосовувати методи свого апостольства до модерних часів. Декрет підкреслює красу трьох монаших обітів, послуху, чистоти й убогости. Практика цих обітів має характеризуватися любов'ю до Бога.

12) **Апостольство мірян.** Міряни як члени Христової Церкви не повинні бути тільки пасивними глядачами церковного життя і відвідувачами церкви в неділю і свята. Міряни повинні так само бути апостолами Святої Євангелії в тих середовищах, де вони працюють і проживають. Хрестні обіти вчинили їх слугами й апостолами Спасителя. Це особливо конечне в сьогоднішніх часах, коли майже всюди брак відповідного числа священиків.

13) **Місії серед поганських народів.** Християнські місіонери, особливо з Заходу, не раз прогрішувалися в своїй місійній праці, бо не брали під увагу законних звичаїв народів, між якими працювали. Латинський підхід до місійної праці між поганами був одною з причин, що християнство не поширилося в світі. Декрет велить вживати законні звичаї народів до богослужб, як місіонер голосить поганам Христа і Його навчання.

14) **Життя і душпастирська праця священика.** Декрет підкреслює, що священик має сам проживати Христовим духом і визначатися чеснотами Спасителя, щоб міг успішно провадити інших до Христа. Святість—це один із головних обов'язків священика. Він має плекати її при помочі Служби Божої, духовного читання й інших засобів.

15) **Боже Об'явлення.** Бог в Своїй доброті об'явив людям різні правди. Згодом Христос вдосконалив і завершив це Боже об'явлення. Апостоли й Євангелисти списали Божу науку, щоб вона не загубилася і не забулася між людьми в ході століть.

Довгий час тривала в Церкві між богословами дискусія про взаємини між Біблією цебто списаним Божим словом і церковним переданням. Конституція про Об'явлення заявляє, що Церква завжди шанувала і шанує Святе Письмо. Вона заохочує так священиків, як вірних, часто розчитуватися в Святім Письмі, бо воно подає навчання Боже. Біблія—це непомильне Боже слово, бо було списане під натхненням і проводом Святого Духа. Треба теж приготовляти відповідні видання з поясненнями для нехристиян, щоб вони запізналися з навчанням Спасителя.

16) **Церква в модерному світі.** Цей декрет вимагав багато дискусій, бо в ним заторкнено такі важні проблеми сьогоднішніх часів, як атомна бомба, подружжя, перенаселення світу, нужда фінансова, в якій проживає більшість людства, тощо. Це надзвичайно важний декрет, бо члени Церкви мають різні проблеми, що випливають зо згаданих трудностей. В ним осуджено нагромаджування атомних нищительних засобів, потверджено святість і відповідальність подружжя, тощо.

Післясоборова праця

Закінчення Собору 8 грудня 1965 р. не закінчило праці Собору. Собор тільки накреслив плян, як треба обновляти Церкву, християн і світ, щоб Божі діти могли гідно проживати в нім. Хоч соборові рішення дуже гарні та корисні, то вони все таки не принесуть бажаних користей і обнови християнського життя, якщо християни, особливо католики, не виконають цих рішень.

Як Апостоли видали свої рішення на першім Соборі в Єрусалимі в 51 р., їх "висланці прийшли до Антіохії і, скликавши громаду, вручили їм листа. Вони ж прочитавши його, сильно зраділи. Юда і Сила, які самі були пророками, потішали і скріпляли братів частим словом" (Діяння: 15, 30-32).

Кожний християнин, що любить Христа і дбає про Його Церкву, повинен дякувати Богові, що натхнув Папу Івана XXIII скликати цей Собор, бо вже й тепер видно деякі корисні наслідки цього Собору, от хоча б збільшення почуття свободи між католиками, що вже часто дискутують про справи, які колись були привілеєм керуючої кляси. Святе Письмо набрало нового престижу в очах католиків. Вірні не є більше німими свідками під час Божественної Літургії, але беруть в ній діяльну участь і так разом зо священиками приносять цю Жертву Небесному Отцеві. Міряни почуваються дійсними членами Церкви, а не тільки тими, що мають "слухати священиків, молитися і платити вкладки". Єпископи різних народів уже почали застосовувати вияв християнства до звичаїв власних народів. Церковна влада стала більше свідома того, що вона була встановлена

для послуг, тому деякі єпископи вже заборонили своїм вірним звати себе 'ексцеленціями', а бажають, щоб їх кликали "Отче Владико".

Папа Павло VI уже зачав переводити в життя рішення Собору про реформу Церковної адміністрації, перемінюючи "Святе Офіціюм" на одну з конгрегацій: "Конгрегація науки віри". Це початок реформи всевладної курії, і цей початок викликав гарне враження між некатоликами. Водночас Папа заповів створення Синоду єпископів світу, до якого ввійде 3 українських Владик. Цей синод буде помагати Папі рядити Церквою, тому Папа буде краще знати обставини народів, серед яких працюють священики і місіонери.

На знак любови Сходу до Заходу царгородський патріярх Атенагорас I у Царгороді, а Папа Павло VI в Римі зняли екскомуніки з католиків і православних, за що представник царгородського патріярха публічно обняв Папу в Римі.

Інші реформи прийдуть пізніше. Сам Папа не годен всього вчинити. Йому потрібна співпраця всіх єпископів світу і всіх тих, що вірять у Христа, не зважаючи на те чи вони католики чи некатолики. Тільки злучене Христовою любов'ю християнство зможе при помочі Святого Духа розв'язати проблеми сьогоднішніх часів і помогти людям проживати так на землі, як Божі діти, браття і сестри Христа, повинні жити, люблячи Свого Небесного Отця і працюючи над власним спасінням, кожний у тім стані, в якім знаходиться на світі.

Пересторога для людей доброї волі

Від якогось часу частина української преси в ЗДА і в Канаді веде кампанію проти Високопреосвященнішого Архиепископа Кир Амвросія Сенишина, ЧСВВ., Філядельфійського Митрополита, закидаючи йому американізацію і латинізацію нашої Церкви, сприяння асиміляції наших вірних та намагання змінити її назву з Української Католицької Церкви Візантійського Обряду на Католицьку Церкву Візантійського обряду, щоб таким чином відокремити її від цілости Української Католицької Церкви. Та це є незгідне з правдою.

А коли до цього додати нерішучий підхід у статтях тої преси та часто обидливий спосіб писання, то все те разом ніяк не приносить добра нашій загальній справі, а навпаки, шкодить їй.

Згадані безпідставні закиди опрокидує понад тридцятиліття діяльність Високопреосвященного Кир Амвросія, як священика-місіонаря, ігумена-душпастиря, єпископа-помічника, епарха і митрополита, бо вона є наглядним доказом його ревної і відданої праці для добра Української Католицької Церкви і її вірних в ЗДА, що навіть іноді відмічувала наша преса.

Саме Митрополит Кир Амвросій, ще як єпископ-помічник започаткував видання журналу "Ковчег", у якому писав багато про український обряд і його красу та про нашу історію і культуру, а англомовний журнал "Да Арк" інформував про те американський католицький світ.

Для здержання асиміляції і для збереження молодого, тут родженого покоління при нашій Церкві і в українськім обряді, Митрополит перед роками уклав і видав двомовні молитовники "Христос між нами" і "Величаєм Тя" та ряд різних мистецьких ікон, які здобули признання у найвищих церковних чинників.

Для питомців нашої Духовної Семінарії у Вашінґтоні, крім нормального навчання про український обряд, влаштував додаткові курси під час літніх вакацій, а тепер при нашій Семінарії у Вашінґтоні заснував Осередок Українських Студій, яких завданням поглибити знання наших студентів богословії в ділянці українознавчих предметів. Духовенству і Сестрам доручив студіювати Божественну Літургію, щоб пояснити її вірним і в школі дітям, для кращого сприймання.

В Пастирських Посланнях Митрополита часто зустрічається заклики, щоб наші вірні зберігали українські національні традиції і свою рідну мову, передаючи прив'язання до них своїм нащадкам, нашій молоді.

Це наявно свідчить, що Митрополит Амвросій був і є проти асиміляції.

Керуючись доброзичливістю до українських скитальців, жертв повоєнного лихоліття України, наш Митрополит, ще як єпископ-помічник створив 1946 року Український Католицький Допомоговий Комітет, який допомагав спровадити і примістити на працю около 45 тисяч українських переселенців, а тепер посилає грошеву і харчеву допомогу нашим залишенцям в краях Західньої Европи.

Це є також виявом його патріотичних почувань і національної солідарности.

Доводилося чути, а то й читати про те, що Митрополит Кир Амвросій буцім то доручив своїм священикам збирати підписи на те, щоб він став патріярхом. Це видумані історії, які не мають у собі ніяких підстав правди. Митрополит уважає, що всякі церковні достойнства й почесті уділює Апостольська Столиця своїм власним рішенням, а не на посторонні вимоги.

Недавно згадана преса подавала, що Митрополит Кир Амвросій хоче змінити назву Української Католицької Церкви Візантійського Обряду на Католицьку Церкву Візантійського Обряду, щоб таким чином змінити юридичне становище нашої Церкви в ЗДА.

Хто є неупереджений, той візьме до уваги незаперечний факт, що якраз Митрополит Кир Амвросій був тим, який завжди прив'язував велике значення до правильної назви нашої Церкви. Для прикладу вкажемо на офіційний "Католик Директорі", довідник католицької Церкви в Америці, в якому Митрополит, ще як Стемфордський Епарх увів назву: Українська Католицька Епархія Стемфорду, а ставши Митрополитом, вживає назви: Українська Католицька Архи-

епархія. Також в нашім Шематизмі впровадив і вживає офіційну назву: Українська Католицька Церковна Провінція, чого до того часу не було.

Слід ще додати, що на своєму єпископському і митрополичому гербі Високопреосвященний Митрополит Кир Амвросій має тризуб.

Отже нема підстави навіть припускати, що Митрополит Кир Амвросій хотів би тепер ге все знехтувати, щоб нібито унезалежнити себе від Верховного Архиепископа Еміненції Кир Йосифа. Ніякий український католицький єпископ у вільному світі не може себе узалежнювати від інших ерархів, ані жодний ерарх не може такого узалежнення приймати без виразного зарядження Святого Апостольського Престолу.

Згідно з дійсним станом стверджується, що поголоски, які кружляють серед нашого громадянства, та які поміщують деякі українські часописи є неправдиві.

Від Канцелярії Митрополичого Ординаріяту,

Впр. о. Михайло Федорович
канцлер

Филядельфія, Па.
23. грудня, 1965.

Вартість Святого Письма

о. Р. Ганас

Про добрих та злих жінок

Найкращі поради для нашого життя знаходимо в книгах Св. Письма Старого та Нового Завіту, бо зістали вони написані під надхненням Св. Духа. В кожній віруючій українській християнській родині повинні знаходитися книги Св. Письма, а то тим більше, що тепер маємо дуже добрий переклад Св. Письма в нашій рідній мові, зготовлений та виданий ОО. Василіянами в 1963 в Римі. Жалко, що в усіх верствах нашого народу, читання та розуміння думок Св. Письма є так мало поширені, і тому може в наших родинах є замало практиковані побожні звичаї, замало дії наших людей достосовуються до Божих законів чи порад, і тому життя наділяє нас багатьома прикростями так в

родинному, народному чи церковному полагоджуванні справ.

Сила народу, сила Церкви, сила родини, їх щастя та успіхи, то добра, побожна та вірна жінка та мати. В родинах, в яких бракує побожних та вірних жінок, замість радости, самі сльози, замість благословення, недоля та зле виховані діти. Живемо в часах великого занепаду подружої вірности. Зрада подружої вірности, то розбиті родини, залишені на виховання вулиці діти, то надщерблена мораль та єдність народу, то помноження Божого гніву. Прочитаймо з увагою думки Св. Письма старозавітної книги Сирах, про добрих та злих жінок.

"Щасливий чоловік, що добру жінку має, число його днів подвійне. Чеснотлива жінка чоловіка звеселює, він проживе літа свої в мирі. Добра жінка, то добра частка, вона дається тим, що Господа страхаються". (26, 1-3). "Ласкавість жінки чоловіка звеселює, і розсуд її його кості утучнює. Мовчазна жінка—дарунок Господній, вихованій добре, ціни немає. Сором'язлива жінка — подвійна ласка, ціни не має для чистої душі. Як сонце, що сходить на висотах Господніх, так доброї жінки чар, що хату її прикрашає" (26, 13-15). Вродлива жінка обличчя звеселює, понад усе вона, чого чоловік бажає. Коли в неї на язиці доброта і скромність, то і чоловік її інакший, ніж звичайні люди. Хто жінку здобуде, той жити починає, помічницю з ним споріднену, стовп до опертя. Де нема огорожі, там майно грабують, де жінки немає, чоловік стогне, блукаючи" (36, 22-25).

Чеснотливість, ласкавість, мовчаливість, скромність, покора, вірність та доброта, то чесноти добрих жінок. Хто таку жінку має, нехай її шанує, як не треба, на працю нехай не посилає, нехай все дякує Богові, що через добру жінку, зробив його, як пише Св. Письмо, інакшим, ніж звичайні люди.

"Усяка рана, але не рана серця. Усяка злоба, але не злоба жінки... Жити я волію з левом та драконом, аніж з лихою жінкою. Лукавство жінки вид її змінює, обличчя робить темним, мов у медведя... Мала всяка злоба супроти злоби жіночої, хай же доля грішника отаку спіткає. Що ногам старого по піску вгору драпатися, те язиката жінка спокійному чоловікові. Не дай себе обманути жіночою красою, і не пожадай ніколи жінки. Гідне гніву, стидке, й вельми ганебне, коли жінка утримує свого чоловіка. Прибите серце, вигляд сумний, рана в серці—від жінки лихої, безсилі руки, коліна немічні—від жінки, що чоловіка свого знещасливлює... Не давай воді витікати, а жінці лихій—робити по-своєму (25, 13-25). Жінка п'яниця—гідна великого гніву, безчестя своє годі їй приховати. На продажну жінку плюнути тай годі, заміжня ж — башта смерти, коли хтось зазіхне на неї. Безбожна жінка—уділ беззаконного, побожна—того, хто Господа страхається. Розпусну жінку вважають за собаку, скромній же притаманно Господа страхатися. Жінка галаслива, язиката—сурма воєнна, що зве до бою, тож кожен чоловік у такій халепі—начеб жив у неспокоях битви (26, 8, 22-27).

Нема більшого болю, як зрада в подружжі, нема яркішої рани, як рана серця, зрадженого в любові. Наш український народ, наші поети, наші пісні, жорстоко осуджують зрадників любови, зрадників подру-

жого життя, зводіїв невинних дівчат, просячи для таких заслужено Божої кари. Великим оборонцем невинних дівчат та вірности в любові, був наш великий Шевченко. Св. Письмо та Кобзар Шевченка, то найкращі книги, для частого читання, наслідуваня, для доброго життя.

Різдвяне Радіопередавання

Дитятко нам народилося, Сина нам дано; влада на плечах у Нього; дадуть Йому ім'я: Чудесний Дорадник, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру (Ісая: 9, 5).

Христос раждається!

Радісний празник народження Господа нашого Ісуса Христа знову пригадує нам ту велику правду, що коли гріх і бунт проти Бога прогнав зо землі первісний небесний мир, Бог послав Свого єдинородного Сина, щоб привернув правдивий мир, лад і наділив нас ще більшим миром, як був тоді, коли Адам і Єва тішилися щастям земського раю. Божественний Спаситель народився для людства, щоб усунути стіну гріха, що відділювала землю від неба, і щоб запевнити людському родові доступ до всіх благословень, що їх призначив Небесний Отець ще від сотворення світу. Найбільшим з цих благословень є МИР.

Тої святої ночі, коли Ангели повідомляли пастушків про народження Спасителя, вони співали: "Слава на висотах Богові, а на землі мир, між людьми благовоління" (Лук. 2, 14). По Своїм Воскресенні Христос поздоровив апостолів словами: "Мир вам" (Іван: 20, 19).

Сьогодні світ є хворий з причини безперестанних незгод, ненавистей, ріжних терпінь і знищення. Він жадний спокою і ще може ніколи досіль він не багнув так миру, як тепер. Протягом одного покоління ми вели дві світові війни з тим задушевним бажанням, щоб запевнити мир. Тим часом миру нема.

Нема спокою в політичному світі між державами. Ледве минуло двадцять літ від останньої найбільш жорстокої й руйнуючої війни, якої дотепер світ не бачив, а все таки здається, що міжнародні політики тепер ще більше далекі від миру як тоді, коли скінчилася друга світова війна, і заходить велика небезпека, що може розпочатися третя світова війна.

Нема миру в економічному й промисловому світі. Це доказують часті страйки, що зовсім не зважають на загальне добро і конечні потреби людства. А понадусе поширений у світі голод: понад 50% всього населення на світі терпить від голоду й усіх його жалюгідних наслідків. На світі є досить середників, щоб усунути голод. На жаль самолюбство перешкаджає справедливому розподілові світових середників поживи.

Брак миру і ладу в родинах. Єдність у родинах страшно знищена через самолюбство і ворожнечу там, де любов повинна те все перемагати. Звідси розводи і розбиті родини.

Нема миру в світі щодо релігії. В історії християнства ще не було ніколи так поширеного страшного й кривавого переслідування релігії, як тепер є в країнах Радянських Соціялістичних Республік і в Китаю. Передусім жорстоке й немилосердне переслідування терпить Українська Церква від радянської влади й російських комуністів. Те, що під цим оглядом діється поза "Залізною заслоною", переходить всяке понятя.

Дійсно, нема спокою сьогодні в світі. Сучасне людство представляє дуже сумний вид. Однак цьому не винне християнство, не винен Христос. Так, як колись Божі ласки, що промінювали від Божого Дитяти в Вифлеємі, принесли щастя, спокій, мужність у терпіннях Пресв. Діві, св. Йосипові, пастушкам і мудрецям зо Сходу, так і сьогодні Його Божий вплив може принести мир нашим душам, щастя кожній родині, єдність поміж людьми й народами, справедливий лад у світі поміж націями. Божа любов може наділити нас всіма ласками нам потрібними, а Різдвяні Свята є якраз відповідним часом, щоб з них користати. Цьогорічне Різдво повинно наповнити наші серця особливішим довір'ям до Божого Дитяти. Це Різдво святкуємо під знаменем найбільшої події в історії Церкви сучасного століття, II. Ватиканського Вселенського Собору. Цьогорічне Різдво, з причини відбутого Собору дає,—як це сказав бл. п. Іван XXIII у своїй різдвяній промові (25. XII. 1961), —"не тільки нову надію, але нову Божу певність", що Христос принесе бідному людству уздоровлення, віднову, якої світ так дуже потребує. Сьогодні нам трудно добре зрозуміти, яке велике значення для майбутности має цей Собор, і що він є проголошенням нового пристосування вічних правд Христової Євангелії до модерної людини. Цей Собор уможливлює Христові наново народитися для вижидаючої і стурбованої людськости.

"Христос раждається", співає св. Церква. Він прийшов, щоб замешкати між нами і нас обновити. Ціле Його життя було одним служінням. Він Сам сказав: "Син Чоловічий прийшов, щоб послужити й дати життя на викуп за многих" (Мат. 20, 28). Він пожертвував усе, навіть Своє життя, щоб привести всіх до єдности в одній Божій любові, в одній Божій родині. Ціль цих Різдвяних Свят, що ми урочисто відбуваємо, співаючи Службу Божу, коляди, приступаючи до Св. Тайн, є та сама, що над нею радили й трудилися епископи в часі Вселенського Собору: дати Христа світові, і світ Христові.

Нема сумніву, що цивілізація дійшла до свого запамороченого, одурюючого вершка щодо матеріяльних і технічних здобутків; однак вона дуже потребує духовних вартостей і духовної віднови. І це якраз подає Вселенський Собор. У своїй душпастирській частині Конституції про Церкву Отці Собору говорять про цю віднову,

щоб модерний світ бачив Христа в житті християн. Згадана Конституція каже: "Це є завданням Церкви... щоб учинити Бога-Отця і Його Воплоченого Сина присутніми і в певнім змислі видимими. Те, що найбільше об'являє Божу присутність, це є братня любов вірних, коли вони з'єднані в дусі разом працюють для євангельської правди і коли самі собою (своїм життям) це доказують і є свідками єдности".

Дух Воплоченого Божого Сина має проникати всі ділянки нашого життя, життя професійного, політичного, суспільного, родинного, приватного й публічного. Основою християнства є дорога життя,— Божа дорога життя.

Тепер, коли ми святкуємо Христове Різдво, зробім сильну постанову: бути все дійсними християнами. Нехай Христос нами кермує. Нехай наше відношення до Христа не буде тільки почувальне. Нехай воно буде підчиненням нашого розуму Його навчанню, нашої волі Його заповідям і радам. Без цього мир-спокій неможливий.

Святкуючи Різдво Спасителя, ми не можемо призабути наших братів-сестер у Старім Краю. Нехай світло Христового Різдва кріпить віру наших переслідуваних братів в нашій рідній Україні, щоб через наші молитви й жертви вони могли свобідніше визнавати віру в Бога, що Його тепер потайки почитають, та щоб завітав до них той щасливий час, коли будуть могли зовсім свобідно визнавати свою віру в Бога й урочисто святкувати радісний празник Христового Різдва.

З приводу свят Христового Різдва желаю вам, Дорогі Браття і Сестри, щедрих ласк у Божого Дитяти, щоб з цим Різдвом Всевишній уділив вам усі благословення, яких бажаєте. Нехай це Різдво злучить усіх нас в одній Христовій любові. Амінь.

АВТОМОБІЛЬ БЕЗ КОЛЕС І ГОСТИНЦІВ

Одна американська фірма вже виробила і тепер випробовує автомобілі, які будуть їздити або краще "літати" 6 або 12 інчів над землею. Для цих автомобілів не треба гостинців. Вистачає, щоб на їх шляху не було високих горбків і інших перешкод, що вистають із дороги.

Цей безколесний автомобіль буде їхати над снігами і багнами швидкістю 60 миль на годину. Він має 185 одиниць кінської сили. Його мотор оперує так, що витворює під автомобілем "подушку" з повітря, що держить його над землею. Ці автомобілі покищо мають місце на 4 пасажири.

НОВА "РАДІО-СТАНЦІЯ"

В Америці винайдено маленьке кишенькове радіо, яке може приймати і висилати. Отак чоловік, йдучи до праці, чи повертаючись з праці, зможе розмовляти зо своєю дружиною, яка приготовляє йому вдома вечерю. Це радіо-станція має засяг 20 миль. Кожен американець, що матиме 18 літ, зможе дістати позволення користуватися цим радіом-станцією.

Зажурений чоловік і жінка говорили про свої фінансові клопоти. Їх трилітня доня спиталася: "Мамцю, чи ми бідні?", на що сімлітній хлопець відказав: "Ні, ми не бідні, тільки не маємо грошей".

Ціль нашої преси

о. М. Щудло, ЧНІ.

ДВІ третіх або навіть більше нашого народу в вільному світі—це українці католики, що прибули туди з Західньої України. На жаль треба зазначити, що між ними є багато **теоретичних** або **прямо метрикальних** католиків цебто таких католиків, що не годні похвалитися католицьким світоглядом і життям. Чому ж вони такі? Тому, що не знають своєї віри. Якщо ж людина чогось не знає, то не буде його любити. Коли ж вона не знає віри, то не буде жити так, як ця віра приписує.

Слабе, плитке і поверховне знання засад віри ніколи не викличе одушевлення та не дасть людині сили вводити засади віри в щоденне життя, бо подібне знання не входить у душу, не викликає сильних і незрушних переконань, не дає людині відчути значення віри для майбутнього життя та не витворює в ній спасенного відчуття відповідальности за слова та діла. Ось причина, чому деякі українці впродовж короткого земського життя вже декілька разів зміняли свою віру. Інші ж не виконують того, в що вірять. Ще інші без скрупулу беруть шлюб поза католицькою Церквою гейби це не мало ніяких наслідків для їх вічности. Не брак і таких, для яких кожна віра **добра,** хоч таке ставлення до віри — це індеферентизм цебто заперечення всякої надприродної віри, бо коли кожна віра добра, то Бог противоречить Собі Самому, об'являючи людям 'різні правди', що виключають себе навзаїм. Це ж не можливе, бо Бог не може людей запровадити в блуд або Сам помилитися. Він — Сама Правда.

Крім родинного та шкільного католицького вишколу, якого часто бракує нашій дітворі через брак вишколених батьків і вчителів, кожен католик потребує постійного контакту з життям Церкви, щоб знати її проблеми, визнаватися на модерних течіях, обзнайомлюватися з завжди новими проблемами, бо життя не стоїть на місці, подибувати відповіді на закиди ворогів Бога і Церкви ... Звідкіля ж він візьме всі ті речі? З доброї католицької преси, яка насвітлює нові проблеми, подає розв'язки, відпо-

відає на ставлені питання та спасенно заохочує до доброго життя невинною пригадкою на те, що **"Конечне одне!"** Воно абсолютно замало піти в неділю до церкви і вислухати коротеньку проповідь, щоб бути обзнайомленим з проблемами Церкви в наших жахливих часах матеріялізму й безбожництва. З цього ясно, що не зможе бути правдивим католиком, хто не розуміє вартости католицької преси і не читає її.

Якщо б ми проживали в вільній Україні, то не треба було б нам так насильно та невпинно наставати на обрядовий вишкіл нашої дітвори і молоді. Вільна Україна була б вільна від небезпеки латинізації, що так сильно загрожує українцям розселеним по різних країнах світу, особливо в Америці та Канаді. Ці нові батьківщини українських поселенців мають велику частину католиків, що належать до латинського обряду. Порівняльно латинників куди більше ніж нас в Америці та Канаді, де є найчисленніші українські скупчення. Не дивниця, що латинська сила, пригарні церкви, сильні організації мужчин і молоді, прекрасно видана література для молоді та дітвори сильно апелюють нашій молоді. І тут саме треба шукати причини обрядового відступництва між українцями, що самовільно без ніякого позволення покинули наш чудовий обряд і Церкву та 'без скрупулу' перейшли на латинство.

Воно замало скаржитися і жалібно заломлювати руки на вид цього відступництва! Як Ганібаль облягав Сагунт в Еспанії, то римські сенатори нараджувалися в Римі та заломлювали руки на вид чорного африканця, що поважився заатакувати римську імперію. Якщо б були вислали військову поміч замість марно плакати в Римі, то правдоподібно Сагунт був би ніколи не піддався Ганібалеві, і цей військовий магік може й ніколи не був би перейшов гір Альпів і не заатакував самої Італії, розгромлюючи численні римські легіони, що дотіль вважалися непереможними.

І українцям нічого не поможе скаржитися на занік обрядової свідомости між частиною нашої молоді та народу, що проявляється в таких заявах: "Наші діти й так не будуть українцями, то пощо брати їх до української церкви?" Подібні заяви не раз можна почути між тими українцями, що самовільно перейшли до латинських церков...

В чому ж полягає обрядова свідомість?

Обрядова свідомість — це почуття і переконання, що Бог сотворив когось і зарядив, щоб він належав до певного обряду, в якім Бог хоче, щоб він служив Йому й так спас свою душу. Українська обрядова свідомість — це почуття і переконання, що Бог хоче, щоб ми служили Йому та спасали свою душу в нашім східнім обряді. Хто нехтує цим фактом і відрікається самовільно свого обряду, той іде проти Божої волі, тому годі йому подобатися Богові. Як же годен служити Богові той, хто нехтує Його зарядженнями? Ми ж католики східнього обряду. Це не сталося з нашої волі, але з Божого зарядження!

Проте слід зазначити, що багато українців не здає собі з цього справи, як покидає самовільно рідний обряд і промінює його за латинський. Хто ж цьому винен? Брак виховання в родині, яка повинна бути першою школою обрядового вишколу нашої дітвори. На жаль не рідко самі батьки не мають його. Ніхто ж не годен дати дітям того, чого сам не має.

Отут саме входить наша українська католицька преса. Її головне завдання—це не бизнес, але вишкіл своїх читачів в нашім обряді, бо без подібного вишколу не буде між українцями зрозуміння краси нашого обряду. Без подібного зрозуміння годі сподіватися, що несвідомі батьки потраплять вповіти в свої діти любов і прив'язання до обряду, якого самі не цінять, бо не знають його.

Наша католицька преса помагає батькам розуміти наш обряд, його приписи, виясняє наші богослужби, помагає розуміти наші чудові відправи і так викликує прив'язання до них. Хто ж полюбить свої рідні богослужби, той прив'яжеться до рідного обряду й Церкви і ніколи не зрадить їх. Отож обрядовий вишкіл—це найкраще і найсильніше забороло проти обрядового відступництва між нашою молоддю.

Як практично слід витворювати обрядову свідомість?

Обрядова свідомість помалу витворюється в душі, бо вона обнимає розум, волю і серце цебто почування. Преса повинна звернути увагу на ці три чинники людської душі.

Найперше преса повинна час від часу пригадувати нашій молоді, як теж і батькам, що Бог хоче, щоб ми служили Йому в нашім рідним обряді. Притім добре інколи наводити рішення Святішої Столиці та церковні закони, які не тільки радять, але прямо наказують українцям триматися рідного обряду та Церкви.

Преса повинна інформувати читачів про все, що годне викликати в них подив і прив'язання до обряду, от хоча б про появу **нових катехизмів**, що бодай частинно займаються нашим обрядом, про **нові молитивники**, що помагають людям розуміти наші богослужби, тощо.

Є не мало українців, яким все одно, чи вони ходитимуть до нашої чи латинської церкви. Коли ж хтось зверне їм увагу, що так не вільно думати і поступати, то вони здивовано відказують: "Яка ж тут різниця? Хіба ми всі не є однаковими католиками?" Хто так каже, той виявляє глибоке незнання так нашого, як латинського обряду. Коли ж хтось не розуміє свого обряду так само, як нерозуміє латинського, то для нього дійсно нема різниці між нашим і латинським обрядом, як нема різниці між китайською і японською мовою для того, хто не знає ні одної, ні другої.

Дехто відмовляється від читання нашої преси, бо каже: "Я ходив до нашої парафіяльної школи, тому все знаю!" Це фальш. Закінчення самої школи, хоча б вона тривала 8 літ, не чинить нікого досконалим, як закінчення будь-якої нищої школи не вчинить нікого лікарем або адвокатом. Хто хоче дійти до вищого знання, той мусить постійно вчитися. Те

саме слід заявити про обрядове виховання. Українці повинні завжди цікавитися своїм обрядом, якщо хочуть належно пізнати й оцінити його красу. Тут саме входить наша преса, що повинна помагати їм осягнути цю шляхетну ціль. Латинська преса тут ні причім, бо вона звичайно не займається та не цікавиться проблемами нашого обряду й Церкви.

Отож в кожній українській католицькій хаті повинно бути бодай ці чотири речі: Добрий наш катехизм, добрий модерний молитовник, Біблія і український католицький часопис або принаймні місячник.

Дехто каже: "Маю вже тижневик. Пощо мені ще й місячника!" Це неслушне оправдання, що нікого не виправдує. Тижневики здебільша займаються поточними проблемами, а релігійні місячники викладають католицьку науку та розбирають глибше життєві проблеми в світлі Святої Євангелії, і так помалу формують у людях католицький світогляд, без якого ніхто не годен думати і жити по-католицьки.

---

1) Чи мудреці, які прийшли вітати новонародженого Спасителя, були індійцями? Хтось казав мені, що вони прийшли були з Індії до Вифлеєму. Чи це правда?

Ніхто напевно не знає, звідкіля мудреці прийшли вітати Спасителя. Не знаємо теж скільки було їх. Звичайно кажеться, що було їх три, бо так думають тому, що Євангелія згадує три дари, миро, кадило і золото, що мудреці зложили Христові.

Здається, що ці мудреці були прийшли з Персії, бо в римських катакумбах є один малюнок, який представляє мудреців з перськими накривалами на голові. Цей малюнок походить із другого століття, тому можна б прийняти, що в тих часах християни знали, хто такі були ці мудреці та з якого краю вони прийшли вітати новонародженого Спасителя.

2) Чи це правда, що головним завданням подружжя—це приводити діти на світ?

Під час другого ватиканського Собору деякі Отці заатакували теорію, що діти—це головна ціль подружжя, вказуючи, що подружжя має так само інші цілі, що такі самі важні, як приводження дітей на світ. Ці цілі—це любов між подругами, товариство та лік

на природні бажання, які відчуває в собі кожна нормальна людина.

Це правда, що подружжя було встановлене, щоб у світі продовжати людський рід. Ті подруги, що самовільно та без важної причини обмежуються до одного чи двох дітей, напевно прогрішуються проти волі Творця, що встановив подружжя та поблагословив його.

Батьки повинні бути відповідальними подругами. Вони мають мати стільки дітей, скільки їх сили і економічні можливості дозволяють. Церква не каже нікому, скільки подруги мають мати дітей, бо це їх особиста відповідальність перед Богом і власним сумлінням.

3) В нас є відправа тільки раз на місяць, а в латинській церкві кожної неділі. Чи я можу ходити до латинської церкви на Службу Божу, як у нашій церкві нема відправи?

Можете, бо латинська Служба Божа така сама Служба Божа як наша. Як нема відправи в вашій церкві, то можете піти і вислухати Службу Божу в латинській.

Латинники так само повинні ходити до нашої церкви на відправи, як у їх церкві нема Служби Божої. На жаль мало латинників ходить до наших церков на Службу Божу, хоч в їх церкві нема відправи.

4) Коли вже наша Церква зачне вживати живої мови в відправах богослужб? Хіба богослуження правиться для священик'в, а не для людей? Я мало розумію старослов'янську мову.

Наша єрархія в Римі вже рішила, що наші боогослуження будуть правитися в живій українській мові за винятком тих частин, що священик відчитує. Коли це буде? Як усі тексти богослуження будуть переложені на нашу мову. Здається, що Служба Божа вже переложена. Сподіємося, що внедовзі по закінченні Собору будемо мати живу мову в богослужбах.

5) Коли соціяльна несправедливість зникне з лиця землі? Хіба Бог дав земські добра тільки для вжитку деяких людей і народів, залишаючи іншим голод?

Бог сотворив земські добра для вжитку всіх людей. Всі люди і народи мають повне право користати з них. Бідні люди і народи мають право до дібр, що ними користуються багаті одиниці і народи.

Соціяльна несправедливість—це наслідок людських пристрастей і несправедливого соціяльного порядку в світі. Добрі християни повинні доложити всіх зусиль, щоб усунути соціяльну несправедливість з лиця землі. На жаль не всі християни є правдивими християнами. Не всі Христові послідовники є готові ділитися своїми земськими добрами з тими, що не мають їх. Людська жадоба—це сильна пристрасть, яку не легко перемогти навіть тим, що вірять у Христа.

6) Св. Марко каже, що слухачі "дивувалися Його (Ісусовому) навчанню, бо Він навчав їх як той, що має владу, а не як книжники" (Марко: 1, 22). Що це значить? Як навчав Ісус Христос?

Книжники і фарисеї, викладаючи людям свою науку, цитували Святе Письмо, покликувалися на передання і опінію вчених рабінів, щоб переконати людей про те, що викладали їм. Ісус не покликувався на нікого, хіба на Свого Небесного Отця, як зачав голосити людям Свою Божеську науку. Він говорив до них з абсолютною певністю, бо знав вповні Божу правду. Христос не вживав правдоподібних опінй, але говорив людям: "Я кажу вам!" "Ідіть вслід за Мною, і зроблю вас рибалками людей!" "Блаженні вбогі!", тощо, бо Христос був певний про Себе і Своє навчання.

7) Я читала в одній книжці, що хто не вірить у приватні об'явлення, того Бог буде тяжко карати. От хоча б Марія Аграда отак пише про свої об'явлення: "Настане час, коли тебе

будуть страшно обчерновати, бо диявол знає, як засліплювати нарід і так обманювати навіть найкращих людей... Бог пошле страшне лихо на тих, що не послухають Його волі". Ця ж воля Отця—це святкування суботи в честь Божої Матері і проказування вервиці в честь Непорочного Зачаття. Що ж треба думати про такі погрози, що деколи стрічаються в писаннях декотрих візіонерів чи візіонерок?

Нічого не думайте. Нехтуйте ними, бо вони є виявом і витвором розбурханої уяви цих людей. Правдиві ясновидці ніколи не вживають шантажів, щоб змушувати людей вірити в свої видіння чи пророцтва.

Знавці містичних з'явищ і великі святі Церкви не вагаються твердити, що людина не тратить нічого, як відказується вірити навіть у правдиві видіння. Кожний богослов має повне право критично прослідкувати всякі видіння та об'явлення і навіть квестіонувати об'явлення, що до певної міри були одобрені Церквою, але він має це робити з пошаною до церковної влади.

Якщо якийсь візіонер чи візіонерка твердять, що Бог дав їм якесь видіння чи передав для людства якесь послання, то вони мають це доказати. Доказувати ж мають самі візіонери, а не ті, що сумніваються про їх видіння та пророцтва. Як довго якесь видіння чи пророцтво-заповідження можна вияснити природним способом, поти не можна твердити, що воно походить від Бога надприродною дорогою.

Богослови мають право досліджувати і квестіонувати навіть такі видіння, які мали бути в Люрді чи Фатимі. Ось як треба дивитися на приватні об'явлення і пророцтва. Церковна влада видала оце рішення в цій справі: "Апостольська Столиця ані не осудила, ані не одобрила цих появ чи об'явлень, а тільки дозволяє католикам вірити в них людською вірою, якщо ці речі спираються на свідках і доказах, що заслуговують на віру" (ACC, XI, 509). Це рішення дальше важне, хоч Папа Пій X в 1907 р. запровадив в латинській Церкві свято людських появ, бо й сам Папа Пій X покликувався на повище рішення, як установляв це свято.

Католики мають право не вірити в видіння, появи і пророцтва, що деяк одобрені Церквою, але мають це робити зо скромністю та без погорди для церковної влади, і при цім мусять мати якусь поважну рацію, щоб не приймати цих об'явлень, що Церква деяк одобрила.

8) Чому по двох майже тисячах літ існування Христової Церкви християнство не поширилося в цілім світі? Хто тому винен?

Сьогодні в світі є понад два більйони людей, які не знають Христа і не вірять у Його Євангелію, хоч багато з них чуло про Христа. Вони не прийняли Його науки, бо як слід не знають Його. Вони так чули про Нього, як багато християн чуло про Будду чи Конфуція.

Отці Другого Ватиканського Собору застановлялися на третій сесії 1964 р. над цим дивним фактом, чому християнство не ширяться в світі. Там стверджено, що число місіонерів у світі маліє замість збільшатися. В світі щораз більше церков, а щораз менше священиків. Українська католицька Церква терпить на ту саму недугу цебто на брак покликань до священства. Деякі наші церкви на американськім континенті вже позамикані, і тамошні парафії є занедбані.

Хто тому винен, що Христова Церква не має доволі священиків, щоб ширити в світі Христову Євангелію? Всі християни відповідають за цей прикрий стан християнства, бо не беруть поважно Христового приказу: "Ідіть і навчайте всі народи!" Через цей брак зацікавлення долею християнства молодь не йде на службу Христові, і тому нема відповідного числа священиків, місіонерів і сестер.

Теперішня молодь не завжди бере

поважно церковну владу та не хоче сліпо приймати архаїчної засади, що "воля настоятеля є точно Божою волею". Отож треба знайти якийсь інший підхід до молоді, щоб спонукати її ставати священиками і місіонерами Спасителя.

9) Другий ватиканський Собор проголосив засаду колегіяльности цебто що Папа і всі єпископи світу творять одну апостольську Колегію, що має рядити Церквою. Чи це догма віри, подібна до догми про папську непомильність?

Ні, це не є догма віри, але тільки врочисте соборове твердження. Через це не буде єретиком, хто не вірить у те, що всі єпископи світу разом з Папою з Божої волі творять одну колегію. Папа є головою цієї колегії і вона без нього не може робити ніяких рішень.

Проте саме проголошення колегіяльности другим ватиканським Собором буде мати велике значення в праці над поєднанням Церков, бо може усунути багато побоювань між нашими православними і протестантськими братами, що Римська Церква—це диктаторська Церква, в якій один тільки Папа все рішає, а інші є тільки його слугами.

10) Мій син покинув свою жінку і моя дочка покинула свого чоловіка. Вони обидвоє живуть по-нехристиянськи. Як я звертаю їм увагу, то вони ще злостяться на мене. Що я бідна маю робити з ними? Чи я маю за це гріх?

Якщо ви намагалися добре виховати ці діти, як вони були малі, то ви не маєте гріха за лихе життя цих дітей. Кожна людина має власний розум, і тому буде відповідати за свою вічну долю.

Добре воно час від часу звернути їм увагу на грішне життя, але тільки тоді, як є надія, що це буде мати на них добрий вплив. Якщо б вони мали злоститися на вас і проклинати, то краще мовчіть і тільки моліться за їх опам'ятання.

Оглядання Львова

о. М. Щудло, ЧНІ.

Львів, столиця Західньої України, це одне з найстарших міст української землі. Заложив його наш король Данило Галицький у честь свого сина Лева. В короткім часі по заснуванні Львів став головним містом західньої України, притемнюючи давню княжу столицю Галич, від якого ціла Західня Україна колись звалася Галичиною. Місто Львів було основане в 1256 р.

Князь Лев Данилович

Львів лежить у мальовничій місцевості над річкою Полтвою, притокою Бугу. Сьогодні Львів має около пів мільйона населення. В нім є вузол залізничих і автомобільних шляхів. Львів має своє власне летовище.

Населення сьогоднішнього

Львова є різне. Є там українці, тому українську мову чути на вулицях. Розмовляють нею молодь і старші люди. Чути так само російську мову на вулицях Львова, бо тут є багато росіян або українців зо Східньої України, які вживають російської мови замість розмовляти по-українськи.

У Львові є українські, російські і польські школи, бо там є ще кільканадцять тисяч поляків. Кожен може посилати діти до таких шкіл, до яких сам бажає. Багато українців посилає діти до власних українських шкіл. На жаль є й багато таких, що замість до українських посилають свої діти до російських шкіл. Так роблять переважно українці зо східніх областей України.

Я спитався одного діяча у Львові, чому ці східні українці так поступають. Він отак вияснив мені цю ситуацію. "Около 80 відсотків українців зо Східньої України посилає діти до російських шкіл. Я питався декотрих з них, чому не посилають до українських. Вони відповіли мені: Російська мова буде корисніша для них, як виїдуть поза Україну'!".

Зараз по прогнанні німецьких гітлерівських армій зо Львова наїхало туди дуже багато людей зо Східньої України і Росії. Вони позаймали всі важніші посади у Львові та взагалі в Західній Україні. В тих часах УПА була сильна. Вона була заборонила українцям Західньої України під карою смерти приймати від большевиків будьякі посади. Хто б був переступив цю заборону і прийняв посаду, того УПА ліквідувала за співпрацю з большевиками. І так всі важні уряди в Західній Україні знайшлися в руках людей, що туди заїхали, а родовиті українці займають тепер підрядні посади й уряди.

УПА була сильна аж до 1950 р. Комуністичний уряд проголосив три амнестії, з яких скористало багато Упівців і піддалося. Решта воліла загинути в боях аніж піддатися. Як був я у Львові, то не чув про ніяку публічну діяльність УПА.

Стріча зо знайомими

Ні в Києві, ні в Москві не мав нікого знайомого, тому не було куди ходити. Інакше було у Львові. Я народився в Новім Селі, 15 км. від Львова. Гімназію кінчав в Збоїсках, а семінарію зачав у Голоску Великім. Тепер вони належать до міста Львова і є його передмістями. Львів знав доволі добре, хоч за 25 літ відсутности трохи призабув його. Зрештою багато давніх польських назв вулиць заступлено новими.

Крім близької родини стрінувся з деякими шкільними товаришами. З Москви повідомив їх про свій приїзд до Львова, і вони прибули до помешкання моєї сестри Мелані. Одного з них зовсім не пізнав, поки не сказав свого імени. Це були приємні зустрічі по стількох роках розлуки.

Одні зо шкільних товаришів працюють в селах, інші у Львові, але мешкають в селі. Вони доїжджають до Львова на працю автобусом з Куликова, бо автобуси ідуть дуже часто, цебто що двадцять мінут і дешево коштують.

Товариші випитувалися мене про життя в Америці, про українців в Австралії, й оповідали про своє життя. Деякі з них були на Сибірі за часів Сталіна, але тепер уже поверталися, живуть і працюють в селі чи у Львові.

Поїздка до Збоїск і Голоска Великого

"Я студіював у Збоїсках і Голоску", кажу до свого провідника. "Хотів би поїхати і відвідати ці місця і подивитися, як вони виглядають!"

"Добре, поїдемо", відповів він. І ми вибралися автомобілем до Збоїск. На жаль до самих Збоїск не доїхали, бо на землі лежало багато слизького снігу. Двічі сховзнулися з дороги і мусіли випихати автомобіля. Навіть тягарові авта ховзалися. До самих Збоїск не годні були дістатися, тому мусіли звернути з дороги і пускатися до Голоска Великого. Тут нам пішло трохи легше, хоч теж дорога була слизька.

Приїхавши під колишній монастир-семінарію ОО. Редемптористів, ми спинилися за ним. Вийшов з автомобіля і взяв фотографію. Цей монастир перемінено на шпиталь. Давній ставок дальше залишився на місці, але західній мур розбито і площу, де був наш сад, відступлено якійсь організації. Решта високого муру стоїть, як стояла за моїх часів.

Збоїска бачив здалека, як 7 грудня ми вертались з рідного села. Колишні будинки нашого ювенату-гайскулу перетворено на якусь військову школу. Навіть тоді не можна було дістатися до самих Збоїск через слизький сніг, хоч мій провідник був готовий туди їхати зо мною. Не знаю, чи були б впустили мене до середини колишнього ювенату.

Питання в Інтуристі

Інтурист—це туристичне бюро. Воно одобрює поїздки туристів по Радянськім Союзі. Урядники й уряднички різних інтуристичних бюр у Москві, Києві та Львові були чемні і сердешні в розмовах, за винятком одної, з якою я трохи перемовився в Москві за те, що заявила мені, що для мене буде не можливо відвідати рідне село.

Під кінець мого побуту у Львові одна урядничка спиталася мене: "Що думаєте про Радянський Союз?" Я відказав: "В дечому змінив свою гадку!" Вони тягнули: "В чім ви змінили свою гадку?" "Мене страшили, що пошлете мене на Сибір, що за мною буде завжди ходити Енкавудист, тощо".

"Ну, чи завважали ви, що за вами хтось слідить?" сказала вона. ':Ні, не завважив!" мусів відповісти, бо дійсно не завважив, хоч часто навмисно оглядався взад, як ходив по Львові, щоб зобачити, чи якесь "лице" не йде за мною, але ніколи не бачив.

"Чому не залишаетеся в нас?" було інше питання. "Як годен залишитися, коли я український католицький священик, а для католицьких священиків тут місця нема, бо Сталін знищив нашу українську католицьку Церкву, а ваш уряд не хоче відбудувати!" На це ніхто нічого не відповідав.

"Чи ви стрічали людей, що хотіли б відвідати Радянський Союз?" питалися дальше. "Стрічав. Вони завидували мені в Австралії, як довідалися,

що маю переїжджати через Радянський Союз. Самі хотіли б приїхати, але бояться, що пошлете їх на Сибір!"

"Скажіть українцям за кордоном, що не мають чого лякатися приїжджати, хібащо мають щось на сумлінні. О-о-о, такі нехай не приїжджають! Інші, що виїхали на працю до Німеччини або були туди насильно вивезені, можуть сміло приїжджати, бо не мають чого боятися!"

Тут згадали про якогось добродія, що має проживати в Канаді, але не пригадую собі його імени. "О, ми його хотіли б дістати в руки! Це злочинець!", закінчила урядничка.

* * *

Зо Львова вислав багато поштівок своїм знайомим в Америці, Канаді й інших країнах. Статуя Івана Франка стоїть перед університетом ім. Франка у Львові. Її побудовано в 1964 р. Хоч в Україні святкувано річницю Тараса Шевченка, все таки чомусь у Львові не побудовано йому пам'ятника з цієї нагоди, хоч дуже багато пам'ятників Шевченка здвигнено в усіх республіках і містах Радянського Союзу.

* * *

Вечеря в реставрації Інтуриста

Я звичайно снідав, обідав і їв вечерю в реставрації Інтуриста, хібащо був у своєї сестри Мелані, що мешкає недалеко готелю Інтуриста. Звичайно сідав при столі, де сиділи люди, а найрадніше молодь. І так одного вечора сів біля стола, де були два молоді мужчини і три дівчини. Я попрохав, чи можу сісти біля їх стола. Вони радо погодилися. Представився, що я, український католицький священик, з Америки. Це дуже зацікавило їх. Вони стали пігатися про життя в Америці.

Сиділи за столом, їли вечерю і пили вино. Навіть почастували мене вином. З юнаків один був львов'янин, що продавав часописи, другий—грузинський інженер, що прибув до Львова, здається мені на відвідини. Цей інженер узяв дві дівчини на вечерю до готелю. Він платив за їх вечерю. Під час вечері грала музика. Люди вставали від столів, ішли танцювати, потім верталися до столів і знову їли та пили, поки знову не заграла музика.

Інженер грузин зачав дуже вихвалятися, як багато він заробляв, бо твердив, що його місячна платня виносила 500 карбованців (рублів). Як він відійшов танцювати, то одна з дівчат заявила мені: "Не вірте йому. Він тільки так хвалиться! Він стільки не заробляє". Згадана дівчина була секретаркою. Вона заробляла тільки 60 карбованців на місяць. Це замало для неї, щоб вижити і вбратися.

Одна з дівчат, що прийшла до реставрації зо згаданим інженером, сказала мені: "Теперішні хлопці не дивляться, що варта дівчина, як женяться, але скільки грошей вона має!" В згаданім готелі одного разу стрінув молоду дівчину, що їла вечерю. Один молодий мужчина попрохав її до танцю. Вона відмовилася. Як він пішов танцювати з іншою, то перша сказала мені: "Тепер піст (Пилипівка). Як годна я йти танцювати? Я прийшла сюди, щоб щось з'їсти!"

Заробітки назагал малі в Радянськім Союзі. Пригадую собі розмову в Москві з одною особою. "Скільки ви заробляєте?" "110 рублів!" "Чи це вистачає вам на життя і все інше?" "Вповні вистачає одній особі!"

"А скільки заробляє лікар?", питаюся її.

"Около 125 рублів", відповідає вона.

"Чи це вистачає на життя йому і родині?", тягну далі.

"Ні, не вистачає! Тоді жінка так само мусить іти до праці!", відповіла згадана особа.

Хоч платні невеликі, все таки люди краще вбрані, як було колись за Польщі. Говорю про загал людей, а не про одиниці. Люди й краще їдять, як сказав мені мій провідник у Львові, і краще зодягаються, бо ніхто не щадить гроша, щоб докупити шматок поля. Піль нема на продаж, бо все скомунізоване, тому люди видають гроші на їжу та вбрання.

Колись був великий попит на заграничні матерії, хустки, тощо. Тепер же, як казала мені сестра, такого попиту вже нема, за винятком якихось спеціяльних хусток, але я забув, як вони звуться. Так само є ще великий попит на мужеські светери, що загинаються під шию, бо такі светери тепер дуже модні між молоддю.

ДОЗВІЛЛЯ В ЄГИПТІ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Чудесна синя ніч, троянд пахуча велич:
Загорнений у плащ, з рукою під виском
Обручник Йосиф спить, заморений шляхом
Поблизу ж жув в'ючак спроквола сизий терлич.

У Сфінксових підніж, на Ніловім Зарінку
Із косами на грудь сніжна Марії стать;
І срібні зіроньки з молодиком глядять
На зоряне Хлоп'я, загорнене в косинку.

Виструнчуються он самотні пальми дві
І Нітрійський пустир зажеврів таїнами;
Здається, он Синай горить там купинами,
Євангельський символ на Вигнаних путі...

Лиш загадковий Сфінкс наврочує поля
І зоряне Дитя при грудях віддиха!

Суддя до скуленого чоловіка: "Ти безвідповідальний батько і чоловік. Я признаючу твоїй жінці і дітям $40.00 тижнево".

Чоловік радісно: "Дякую, пане Судде, і я ще додам їй $5.00 зо своїх заробітків".

Скорочення нашої Божественної Літургії

Наші Єпископи при кінці четвертої сесії другого Ватиканського Собору проголосили оці скорочення для відправи так співаної, як читаної Божественної Літургії:

1) Береться ціла перша Мирна Ектенія.. По возгласі "Яко подобает..." хор співає цілий перший антифон, а священик потиху проказує молитву першого антифона.

Хор співає антифон включно зо "Слава: І нині" і потім "Єдинородний Сине". Ціла перша мала Ектенія разом з тихою молитвою пропускається.

2) Слідує як звичайно друга мала ектенія по відспіванні пісні "Єдинородний".

3) Трисвята Пісня "Святий Боже" співається так як передніше, цебто З Святий Боже, Слава: І нині і Святий безсмертний...

Пропускається ціла ектенія Оглашенних, тільки береться з неї частина заклику: "Єлиця вірні, паки і паки миром Господу помолімся".

Тоді священик проказує потиху дві тихі молитви вірних і по їх проказанні без повторення "Заступи, спаси..." проголошує заклик "Премудрость, яко под державою твоєю..." Тоді Хор співає Херувимську пісню, а священик проказує тиху молитву Великого Входу.

По Великім Вході береться Ектенія пожертвування "Ісполнім..." і тиха молитва, але пропускається ціла Благальна Ектенія "Заступи, спаси".

По проказанні тихої молитви священик відразу каже: "Щедротами единороднаго Сина..."

Поза тим усе так проказується чи співається, як передніше.

ДЕЯКІ ЗМІНИ

Як священик причащається, то вірні спільно й голосно проказують молитву перед Святим Причастям: "Вірую, Господи", так що священик уже не проказує її, але по заклику "Со страхом Божім" причащає вірних.

Частини, що вже можна проказувати по-українськи такі: Апостол, Євангелія, Вірую, Отче наш, і молитва перед Святим Причастям.

Під час відправ Божественної Літургії не береться ніколи два апостоли чи Євангелії. Береться тільки один Апостол, одна Євангелія й один Причастен.

Як український переклад Божественної Літургії буде скінчений і готовий, то ціла Служба Божа разом з Освяченням і тихими молитвами священика будуть проказуватися українською мовою.

YOUR READING AND YOUR RELIGION

ALL Catholics should be aware of the fact that February has been set aside as Catholic Press month. The purpose of this designation, and of the publicity it is given, is to remind them that good, sound Catholic reading is important, and may even be necessary, for their salvation.

Knowing the truth

Christ Himself said: "You shall know the truth, and the truth shall make you free." (John: 8, 32). None of us is born knowing the truth by which we are made free and by which we save our souls. None of us can say that the Catechism we learned as children gave us sufficient knowledge to carry us throughout all our adult lives. None of us hears a sufficient number of sermons to provide us with knowledge of all the truths that are important for good Christian living and salvation.

We need continually to increase and supplement our knowledge. The easiest and most effective way in which this is done is by well chosen Catholic reading.

"Beware of False Prophets"

Our Lord gave this warning (Matt. 7, 15). Today most of the false prophets approach us in the form of dangerous reading.

Thousands of leaflets, pamphlets, booklets and publications go into circulation every year that are inspired by individuals or small groups whose purpose is to shake or destroy the faith of Catholics. They often present clever arguments against some teaching of the Catholic Church, or against the truth of the

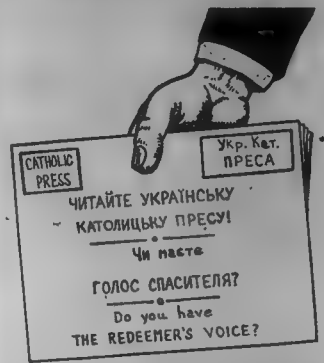

Church herself. They are frequently quoted by associates at work, friends and acquaintances and neighbors.

There is an answer to every argument that can be presented against any essential teaching of the Catholic Church. But those Catholics who hear attacks on their religion, and who do not know the answers or do not seek the answers, are bound to be shaken in their faith, or perhaps even induced to abandon it.

The answers are to be found in up-to-date Catholic reading. No matter how limited a Catholic's formal education may be, he can find, in his Catholic newspaper, in Catholic magazines, in Catholic pamphlets and leaflets and books, the kind of reading matter that will increase his knowledge and strengthen his faith in the face of any attack.

Knowledge and meditation

It is not enough to know the truths of religion; one must ponder them often and apply them to one's

daily problems.

No great progress can be made against one's vices and faults without frequent meditation on the truths revealed by Christ. A great help to such meditation is prayerful reading.

Sinners can become saints and weak Catholics strong, if only they will combine good Catholic reading with humble self-examination, prayer and meditation.

THE GREATEST COUNCIL

M. Schudlo, C.SS.R.

THE Second Vatican Council (1962-1965) seems to be the greatest Council of the Church. It was the twenty first Council during the long history of Catholicism. The first seven Councils were held in the East before the great Schism of 1054 and are still recognized as ecumenical by both Eastern and Western Churches. The rest were held in the West and are not recognized by our Eastern Orthodox brothers.

It is the greatest Council, for some 2,400 bishops from all parts of the world took part in it. It is also great, because for the first time in the history of the Catholic Church non-Catholic observers had been invited to attend its sessions and were greeted by the Conciliar Fathers as brothers in Christ. It was also a great Council, because of the contents of its discussions and documents issued by the Council Fathers and promulgated by Pope Paul VI.

Pope John XXIII said in his opening speech in 1962: "The whole world expects a step forward". Pope Paul VI, closing the Council deliberations on Dec. 8, 1965, added that the Council was "among the greatest events of the Church".

It was a different Council from all others. It was not prompted by any schism or heresy, and it left none as its aftermath. It was not surrounded by an excessive secrecy. It was not a 'warlike' affair, fulminating threats and excommunications against those who did not recognize the Catholic Church as the only true Church. It proclaimed no new dogmas, although some of its organizers wished it did. There was no imminent crisis that forced the Pope to call a council to deal with it.

So what was the reason for calling a council of that size? Some people thought that no council is necessary, since the Pope is infallible,

and he could settle everything alone. Despite the calm which reigned in the Church and its steady growth in some parts of it, there were many very serious and important reasons for calling a general council which prompted Pope John XXIII to take this eventful step.

The Pope is infallible in the matters concerning the faith and the morals only. In the life of the Church there are many things which are not directly connected with either of them. The Christian message, entrusted by Christ to His Church, must be carried out in a human way and by human means, because it is destined for men, not the angels.

There are many ills in the Church, some new and some inherited from the past. There was a considerable lack of missionary awareness and zeal among the lay Catholic folks. There was a growing of secularization from which many Catholics were not free. There were many antiquated methods in conducting the Church affairs which do not correspond to modern man and his ways of doing and thinking. There was an awareness of the Catholic laity that they are also a part of the Church, responsible for its welfare, and they wanted to share in this responsibility by having a voice in the Church affairs. The explosion of population in the present world also became a problem for many Catholics. The old attitude toward non-Catholics seemed old-fashioned in the modern society where people meet other people at work and on their travels. The shrinkage of Catholicism in some countries which used to be fully Catholic became also a serious problem. Lack of freedom did not fit any more into the pattern of modern thinking. These and many other things forced many good Catholics and their leaders to ask some questions which a general council alone could answer.

Pope John XXIII was one of such men. While thinking of the present day situation of the Church and of the world in general, he asked himself how to resolve these problems, and received an inspiration: "A Council! A Council!"

Naturally, there were some people who blamed the world for all these ills. To them the bad world was the source of all these troubles, while they themselves and the Church were the poor victims.

The Deliberation at the Council

The Second Vatican Council was an exciting Council, as can be seen not only from the Catholic, but also from the secular press in general. Its deliberations were followed with great interest by both Catholics and non-Catholics.

The conciliar discussions were free and sometimes lengthy. The occasional 'outbursts' only added more interest to its debates. The sixteen schemata which were debated and discussed during the four sessions of the Council required 1, 2 million ballots, for the Fathers were asked and did vote 544 times

Sixteen documents, known as Constitutions and Decrees, emerged from the Council, presenting Catholicism of the 20th century to the modern world. These conciliar documents did not change and could not change any dogmas of the Church, because a dogma cannot be changed, denied or repudiated by the Church. What has changed in the Church is the spirit. The attitude and the atmosphere in the Church are changed, and they are drastically changed. Abbot *Butler* says: "Before, the Church looked like an immence and immovable colossus, the city set on a hill, the stable bulwark against

the revolutionary change. Now it has become a people on the march, or at least which is packing its bags for a pilgrimage".

Theologian Hans *Kung* says: "We are in exodus from the Catholic ghetto in all directions; first toward other Christians, then toward all other religions of the world and finally toward the modern world in general. The Church has initiated a new epoch in Christianity."

Presbyterian professor of Religion at Stanford University, Robert *Brown*, said after the Council: "The Council has disloged our complacent notion that Protestantism has a corner on 'reformation' ".

Dr. Albert *Outler*, an observer for the World Methodist Council and a professor of theology, says: "I keep on being astonished at how far you have come from where you started and am still puzzled as to just how you made it".

The contents of the Council Charters

The vivid discussions, long deliberations and the opposing views among the Council Fathers are an unmistakable sign of the vitality of the Church whose existence in the world is divinely guaranteed: "I am with you at all times as long as the world will last" (Mt. 28, 20). The time of the Council is a time of struggle between the various ideas which clarify the truth and lead to a rightful solution of the problem under discussion. We can hardly expect a clarification of an intricate problem without serious discussions.

As a result of these discussions and debates the Church has now 16 constitutions, decrees and declarations. These are her charters for the Catholics living in the twentieth century and for the whole world. The legacy of this Council can be divided into two categories. The majority of these decrees and constitutions are aimed at the internal reform of the Church and her members, while the rest determines her relations with the non-Catholic world at large. Although some think that less has been accomplished than was possible, still the Council has opened many new frontiers for the Catholic hierarchy, priests and laity.

HERE ARE THE DECREES AND THE CONSTITUTIONS OF THE COUNCIL

1) *The Constitution on the Church*

Most Council Fathers felt that this constitution is the mother of all other decrees. In it the collegial government of the Church is proclaimed which means that the Catholic Church will be ruled by a universal Synod of the Bishops under the supreme leadership of the Pope. This Synod which according to Pope Paul VI will be established in 1967 will act as the Apostolic College. It proclaims that all the Bishops are the successors of the Apostles. As such they are responsible not only for the welfare of their own diocese which they personally rule, but also for the welfare of the whole Church of Christ. The collegial character of the new government reflects the idea of the Eastern Church and was taken from it by the Council Fathers.

2) *On Liturgy*

The Constitution on the Sacred Liturgy is next in importance for the average Catholic. After many debates the defenders of the Latin had to give in and the Council decreed that most of the Latin Mass should be said in the vernacular. The congregation is urged to take an intelligent and active part in the celebration of the Divine Liturgy. An active participation in the Mass will, no doubt, strengthen the Christian

life in the Catholic communities.

The introduction of the national languages into the Latin Liturgy is something new to the Catholics of the Western Rite, while it was always the practice in the Churches of the various Eastern Rites.

3) *On Ecumenism*

The decree on Ecumenism establishes a new trend for all the Catholics who are engaged in the work of the future reunion of all Christians in the one Church, founded by Our Lord. It exhorts all Christians to develop a genuine desire for unity and urges them to pray for it both publicly and privately. There must be an awareness of brotherhood, friendship, respect and tolerance before the actual union can be achieved or even attempted. Catholics must study the beliefs of their non-Catholic brothers and respect them as God's children who for one reason or another often through our fault, are separated from us.

This decree recognizes the Protestant bodies as Ecclesial Communions and admits that they too share in the grace o God.

4) *On Religious Liberty*

The declaration on Religious Liberty states and proclaims the right of every man to freedom of conscience in his beliefs and worship of God. It affirms that no one may be forced to act against his conscience in the matter of faith and in its profession, or prohibited from following its dictates, except when public order or good requires it.

This decree was the subject of heated controversy which lasted a long time. It is based on human dignity. While some people in the various countries are afraid that such a proclamation may hurt the privileged position of their Church, the American Catholics and Catholics of many other countries have welcomed the declaration as a vindication of the American principles. It removes the phantom of antagonism between religion and patriotism.

5) *On Divine Revelation*

It is a very important document which was also vigorously debated by the Fathers of the Council. In its present form it avoids the old theory of the two sources of revelation: Bible and Tradition. It avoids all uncertain statements. It does not exclude the present theological and biblical thoughts and even encourages both Catholic and non-Catholic biblical scholars to work together and expresses the hope that eventually there will be one and the same Bible for all believers in Christ.

6) *Declaration on non-Christian religions*

It condemns antisemitism and removes the charge of collective guilt for the crucifixion of Our Lord from the Jews who lived at that time and even more so from those who live today. It reproves all kinds of discrimination against men and harrassment of them because of race, creed or color. It pays respect to the good that is found in non-Christian religions, especially in the Moslem religion.

7) *On the Apostolate of Laity*

The Decree gives greater freedom and responsibility to Catholic laymen and urges them to take an active part in the Church life and its various activities.

A layman, regardless of his profession, has a duty of bringing Christ to the world and the world to Christ. This duty flows from his baptismal vows. He should try to permeate the world in which he lives and works with the spirit of Christ. Every Christian should become an apostle

for his fellow men who do not know Christ. It stresses the necessity of personal apostolate in the life of the Church.

The lay apostles must maintain the proper relations with Bishops, the clergy, Religious, and also with other Christians and non-Christians.

8) *On Catholic Educatlon*

This decree does not give us much that is strikingly new. It is rather a review of the old principles. It stresses the right of the parents to decide how their children should be educated. It defends the right of the Church to establish its own schools and demands the state support for them.

It insists on the necessity of catechetical instruction which enlightens the minds and helps the pupil to participate actively in the Liturgy and gives him encouragement to apostolate.

9) *On the Church in the modern World*

This Constitution makes an effort to present the Church of Christ in its relationship to the modern world. It tackles such complex problems as poverty in which the majority of men live, atheism which exists in the modern world, nuclear war and parenthood. While atheism and the stockpiling of nuclear weapons have been condemned, the statement on parenthood is rather vague, because the question of artificial control of births is still under study. It only stresses that the couples may not use the means condemned by the Church. At the same time it stresses the importance of conjugal love and eliminates the old distinction between the primary and secondary ends of marriage. It also asserts that the parents alone have the right to decide how many children they can afford to bring into the world. As far as the contraception is concerned, the door is still open for future changes in this matter. Should such a change come, it will be published by the Pope.

The document expresses the mind of the Church on such matters as peace and war, industrialism and social justice, and thus opens up the dialogue with the world in which the Church and her children must live, work and save their souls.

10) *On the Means of Communication*

This decree urges all Catholics to use such means as radio, TV, press, cinema, etc. to spread the teaching of Christ in the world in which they live and work.

11) *On the Eastern Churches*

The decree of the Eastern Churches stresses the beauty of the various Eastern Rites and urges their preservation. It restores the rights to the patriarchs which have been diminished in the course of the union with Rome. It encourages Catholics of the Eastern Rites to attend the church services in their own churches, especially on Sundays and Holydays. It allows intercommunion between Catholics and Orthodox, when a Catholic priest is not available. Finally, it recognizes as valid, although not licit, marriage between Eastern Catholics and Orthodox, contracted before an Orthodox priest.

12) *On the Life and Pastoral office of the Priest*

The document stresses the necessity of a deep spiritual life in every minister of the Gospel. It encourages a biblical approach to the preaching of the word of the Lord.

13) *On the Pastoral duties of the Bishops*

The document stresses that every bishop should be a father to his flock. His office consists in serving those whom Christ has entrusted to his care. The simplicity is urged in their dealings with the faithful whom they should ask for help in administrating their flock. As a result, some bishops have already dropped the pompous title "Your Excellency" and adopted a more Christian title "Father Bishop" by which they want their faithful to address them.

14) *On the training of the Seminarians*

This decree urges a biblical and liturgical training of the young men who intend to become Christ's priests. The training of the seminarians must be directed to their future work, hence less scholastic and more liturgical. The seminarians must know the world and its problems before they enter it to bring Christ to it.

15) *On the Life and work of the Religious Orders*

The Religous Orders should make the necessary adaptations that their work may be more efficacious in the modern world.

16) *On the Missions*

The missionaries must employ all good things which they find among the people for whom work, such as the legitimate customs of the people, their ways and mentality, in order to bring them to Christ. The Latin form of Christianity, preached to these people, was one of the main obstacles to the spread of the Gospel in Asia and Africa.

The Impact of the Council

Much of the achievements of the Council is due to the experts who played a very important part in the Council's decisions. They advised the bishops on the schemata which were debated in the Council hall, for some bishops, occupied with pastoral work and administration, were not too well acquainted with the recent developments in liturgy and theology. Thus the advice of the experts was sought and appreciated by the successors of the Apostles. Pope Paul VI thanked them at the end of the last session: "It is the bishops who build the Church, but it is you who draw the blueprints".

The bishops came to realize that the Church of Christ is not primarily a juridically and hierarchically built and governed institution. It is the people of God who marches toward heaven, helped by the hierarchy whose main purpose is to serve those whom it leads.

After the Council the Church will not hurl excommunications at the world as something evil. It admires it and appreciates its values, because she must save the world for God.

Patriarch Maximos IV of Antioch says that the purpose of the Council was to "put the Church into a permanent state of dialogue with herself for a continuous renewal, dialogue with our Christian brothers in order to restore the visible unity of the Body of Jesus Christ, dialogue, finally, with today's world, addressed to every man of good will".

In closing the Council Pope Paul VI said: "The Church of the Council has been concerned not only with herself and her relationship. . . with God, but also with man as he really is today, the living man, man as the superman of yesterday and today, ever weak, unreal, selfish and savage, man unhappy with himself as he laughs and cries. . . ,man as he is, a creature who thinks and loves and toils and is always waiting for something . . . We call upon those who term themselves modern humanists . . . to recognize our new type of humanism. We, too, in fact more than any others, honor mankind".

Will this Council be a success?

St. Paul wrote to the Christian community of Ephesus:

"In Him (Christ) we have our redemption through His Blood, the remission of our transgressions, in keeping the riches of His grace. With this grace He has inundated us, by imparting to us all kind of wisdom and practical knowledge, making known to us, in keeping with His good pleasure, the mystery of His will. And this pleasure He (God) decreed to put into effect in Christ when the designated period of time had elapsed, namely to gather all creation both in heaven and on earth under one Head, Christ" (Eph. 1, 7-10).

The main purpose of the second Vatican Council was to renew the Catholic Church herself and through her renewal help the whole world to be renewed in Christ and through Christ, by healing the splits among the followers of the Gospel and bringing to Christ all nations of the world. The decrees of the Council are so many *charters* and guide-posts for the Catholics to follow in their daily life and in their encounter with non-Catholics and non-Christians in general. The success or the failure will be determined by the results, but it may take a few decades to make these results visible in the world. It took some thirty years of the decrees of the Trent Council (1545-63) to be introduced into the life of the Church. There will be many promoters of the decrees and fervent supporters of them. But there will also be some who will be reluctant to take them seriously, some because of the old age mentality and some because of laziness. The effects of the Council's decrees will be in full swing when the seminaries produce a new generation of priests and leaders and when the die-hards are in the bosom of Abraham. A new generation of lay folks is also indispensible, because the clergy alone cannot do the whole job properly. Of course, in the following trial-and-error process there will be some mistakes and imperfections, but the work of the renewal will not be stopped, because it is the work of the Holy Spirit. The majority of the bishops and lay people are for it, so we can expect it to succeed. The end of the Council is just the beginning, but it is a good start. American Lutheran leader, Franklin Clark Fry, said: "Thank God that the Council responded to the leading of the Holy Spirit as far as it did." And Otto Dibelius, German Evangelical Bishop of East Germany, added:" If the Roman Catholic Church had looked 450 years ago as it looks now, there would never have been a Reformation." The Russian archbishop Nicodym said over the TASS (Soviet Radio Information) that the Council was a success, despite some of its deficiencies. He publicly praised the work of the late Pope John XXIII and Pope Paul VI.

The Council did not discuss all the problems which beset the present-day men, but it did much to clear the air.

Pope Paul VI has already given a few proofs that he intends to take the decisions of the Council seriously and put them in practice.

He has already announced the formation of the universal Synod, composed of the bishops, representing all the countries of the world where Catholics live. Among them there will be three representatives of the Ukrainian Catholic Church. This is collegiality in practice.

He has refomed the Holy Office which has been under the attack during the Council. He even changed its name into the "Congregation for the Doctrine of the Faith", placing it on the level of other Roman Congregations, thus depriving it of its special and privileged position.

He ordered a jublilee to be held till the Pentecost day of 1966 during which the decrees of the Council will be explained to the people at large and God's blessing asked for those who will try to put them to work.

Pope Paul VI made another significant thrust toward the reunion of all Christians in the one Christ's Church. First of all he always treated the non-Catholic observers at the Council as his brothers in Christ. Then he publicly embraced in the basilica of St. Peter the personal representative of Patriarch Athenagoras I after the twin ceremony which took place on December 7 whereby the Pope and Athenagoras I had annulled the nine-century-old excommunications which Cardinal Humbert imposed on patriarch Michael Cerulaerius, and the latter reciprocated in the same way.

Practical summery and advice

What can an average Christian do to make this Council a success?

First of all, every follower of Christ who has the glory of God and the welfare of the Church at heart should acquaint himself with the contents of the decisions made by the Council.

Secondly, he should put them into practice in his personal life, and try to help fellow men to know them.

Thirdly, he should cooperate with the hierarchy, by helping his bishop and pastor to achieve the aims of these decrees.

Fourthly, he should pray that all men become men of good will, because the grace of God and the good will among the followers of Christ are absolutely necessary to make this Council a success. If it proves to be a success, it will undoubtedly help countless men and women to know Christ or to come back to Him, and thus its decisions will contribute to the general restoration of the whole mankind in Christ.

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

*** Today's inobedient and destructive child is tomorrow's juvenile delinquent.*** A religion without mystery must be a religion without God.*** High positions are rather cold, for they isolate a person elevated.*'* A secret is too little for one, enough for two and too much for three.*** Worrying beforehand is not unlike unfolding one's umbrella before it begins to rain.*** According to Thackeray, life is the soul's nursery—its training place for the destinies of eternity. ***Sometimes man is considered selfish, not for seeking his own good, but for neglecting his neighbor's.*** St. Augustine wrote that punishment is justice for the unjust.*** Like flowers, most pleasures die, once they are culled.*** Mohammedans like to say that patience is the key of content.*** A Spanish saying goes like this: an ounce of mother is worth a pound of clergy.*** Married in haste, one repents at leisure. ***Plato, the famous Greek philosopher, taught that light is God's shadow.*** When one lies he should expect not to be believed when he does tell the truth.*** Those who cannot feel pain are unable, either,

to feel joy.*** Those who know no evil will suspect none.*** Whoever tells me dirty joke, does me an injury.*** An English proverb contends that an idle brain is the devil's workshop.*** Gossip is sometimes defined as adding two and two, and making it five.*** There is a God in science, a God in history, and a God in conscience, and these three are but one.*** Wrote Emerson: "All I have seen teaches me to trust the Creator for all I have not seen.*** None but cowards lie.*** A wanton eye is the messenger of an unchaste heart. (St. Augustine) *** Man was created with two eyes and only one tongue so that he should see twice as much as he says. *** Heavy habitual imbibing is not only the devil's way into a person, but a person's way to the devil.*** No man ever served God by doing things tomorrow. *** Christ proved that the cross is the only ladder high enough to reach Heaven's portals. *** Society prepares the crime whilst the criminal commits it. *** Napoleon Bonaparte used to say that his dominion ended where that of his conscience began.*** The doctrine of chances is the bible of the fool.***To persevere in one's duty and remain silent, is the best answer to calumny.*** Beauty is the first present Mother Nature gives to women and the first it takes away. *** Atheism is the death of hope, the suicide of the soul.*** Acting in a fury is like putting to sea in a violent storm.*** Seneca advised that the best remedy for anger is delay.*** It is said that the chameleon feeds only on air. It also happens to have the nimblest of tongues. *** Thoughts are the language of the soul and are heard in Heaven. *** Every moment of resistance to temptation is a victory.*** If the Pope, in order to help religion, as Newsweek reports, might go to Moscow, which Cardinals will accompany him???*** That man never grows old who keeps a child in his heart.*** The true Christian has greatly the advantage of the unbeliever, having everything to gain and nothing to lose.*** Confucius said that to see what is right and not to do it, is want of courage.*** In moderating, not in satisfying desires, lies peace.*** The reward of one duty done is the power to fulfill another. ***

Joseph Card. Slipy, modern Ukrainian confessor who spent 17 years in the Soviet prisons, told the Council Fathers in 1963:

"Everyone is aware of the destructive setbacks which christians of the Eastern Rites have suffered in the course of history. The diminished numbers of Eastern Christians are also due to the imprudence of Latin Catholics who try to convert Eastern Christians to their Rite."

And he concluded facetiously his complaint: "Have mercy on us, because we are Christians of the Eastern Rite!"

Archbishop Zoghy, Melkite patriarchal vicar for Egypt, said during a debate in St. Peter's Basilica at the third session: "If Cardinal Humbert were here, many of us would be excommunicated".

Cardinal Humbert was the emissary of Pope Leo IX to Pariarch Michael Caerularius in 1054. In his impetuosity he laid a bull of excommunication on the altar of Haghia Sophia in Constantinople, excommunicating the patriarch and his followers, accusing Caerularius of every possible vice and heresy. Through his action the Cardinal formally broke off discussions between Rome and Constantinople and brought about the final alienation of the two branches of Christianity.

"Heaven is for those who strive to get there",St. Augustine says.

David – a Portrait

Dennis Ference C.SS.R.

This is a portrait of a young man and his growth. But it is an unfinished picture. There are many delicate details still to be filled in. I pray that they will not be neglected.

—o—

THe air was brisk. The wind was quiet. It was a good night for walking. David liked to walk. It was a way to tear apart and examine closely the sad things in his life. It was also a way to digest contentedly the happy things. And David was happy these days—more than he had been at any time that he could remember. Four months ago he had joined a Catholic Action group that had been functioning in his parish for a little over a year. It was a relatively new group, kind of experimental, but with a prominent and dedicated young membership. It's true, David had to be pushed into joining. He wasn't very excited about the whole idea at first. Catholic Action didn't ring any responsive chord in him. But at the age of 24, David had sort of reached a low point in his life. Financially he was making out well. But in every other way he seemed to be going nowhere. So the push to join this group didn't have to be too violent. David was ready to try anything.

It was late. David was just returning home from the coffee shop bull session that always followed the Tuesday night meeting. It was quite a distance from the coffee shop to his house but David never accepted a lift home from the guys. This was his time to hash things out. The anonymity of the streets gave him the solitude he needed to "weigh things".

His spirits were high as he passed through the residential area. It wasn't really a "ritsey" neighborhood. But there was a peaceful atmosphere about it. It was the kind of neighborhood that one remarked as being "nice" when passing through.

It had been a satisfying evening for David. The meeting was well organized and was kept moving. They had a sharp president who never let things drag or never let anyone get carried away with trivialities. He always kept the conversation on the important things. This week they had discussed their role as citizens and what they could do to spread interest in politics first in the parish, then, time and opportunity permitting, on a wider scale. Since David had some local political connections he was unanimously chosen to head the proposed program. David gladly accepted the nomination. As he walked his enthusiasm made his imagination leap from plan to plan rather illogically but happily. This nomination was a big step for him. Until now he had sort of held back, feeling things out. Now he was ready and willing to show a positive concern in the group projects.

He was passing a neat row of trimed hedges, all the same height and seemingly stretching for miles along the sleepy residential blocks. His thoughts turned to four months previous and how he had been at the bottom of the barrel physically, psychologically and spiritually. What really was the cause of the change? Was it just the fact of belonging to a group? Of being with others? Of doing things? No, it was more than this. For once David felt like he had a purpose, a reason for living, a rea-

son for walking, talking and breathing.

The lights of the business section were ahead as David approached slowly, stopping every once in awhile to inhale the invigorating night air. He thought about his prayer life and how that too had changed in the last couple of months. David now liked to pray. He no longer felt cynical when praying with others in a group. As a matter of fact, one of the projects of this Catholic Action group was to spread and intensify the meaning of the Liturgy in the parish. The group members had all done a lot of reading on the subject, had discussed for weeks the problems involved, and then had decided on a course of action. They were to work hand-in-hand with the pastor and his assistants in explaining the Liturgy to the parishioners. Also they were to spearhead an attempt to get the people to respond at Mass. David was a little shy at first in his new role as liturgical leader at the 9 o'clock Sunday Mass but now he was getting the hang of it and looked forward to it every week.

The well-kept shops and carefully set showcases were thinning out now. The buildings were looking older, the streets, dirtier. The full moon which had shone brightly up until now was slowly being wrapped by threatening clouds overhead. Coming into this section always made David a little uneasy. He never could pinpoint the feeling. If he could avoid this section he would but he had to pass through it unless he preferred to take a ridiculously long detour to his place. His thoughts still remained on the remarkable change that had come over him. He thought of the many possibilities that his old road had been leading him to and shuddered.

About half a block ahead David spotted a large, disheveled heap half on the sidewalk and half in the gutter. David guessed right away that it was another drunk. He had seen many of them before in the neighborhood. They had become a rather common sight to him.

The man lay sprawled out in the dark without a sign of movement. He had no overcoat. His double-breasted suit coat showed an angry tear down the seam. One shoe had dropped its heel long ago and the sole of the other had opened wide to expose a dirty and diseased foot. He hadn't shaven for days. His beard was caked with a week-old deluge of vomit. His arm lay outstretched in a fresh puddle of sickness which he had apparently brought up before he passed out. As he came within a few feet of the man, David thought quickly again of his old life. This perhaps was where he had been headed. Here was a man who had lost all self-respect. Here was a man who didn't care whether he lived or died. Was this a man at all? The sight and the thought sickened David. He was right next to the dead-like figure now. As he passed, the man's arm reeking in filth reached out, hand extended, to the walking stranger. The sprawling mass didn't utter a sound. David's leg knocked against the arm. He didn't strike it hard. But the man was weak and the light blow was enough to push it back to the stench from which it had arisen.

David walked on. He raised his coat collar. The night had become a little too chilly.

When Patriarch Maximos IV paid a visit to the Constantinopolitan Patriarch Athenagoras in January 1964, the latter said to him:
"You are the voice of the East in the Council (of Rome). You are the voice of our common hopes."

A Reading Course in The Old Testament

THE PENTATEUCH

by Father William N. Schuit

AFTER the death of Solomon in 922 B.C., the Hebrew kingdom was split into two parts: the kingdom of Israel in northern Palestine, the kingdom of Juda in southern Palestine.

—o—

PENTATEUCH IS HISTORY OF EARLY HEBREWS

In each kingdom, the history of God's people was preserved in saga or epic form. Likewise, each kingdom made its own collection of legal traditions. These four strands of tradition were put into written form at various times between the tenth and sixth centuries before Christ, and were gradually fused into one document which is the Pentateuch as we now have it. Its final form dates from either the sixth or fifth century B.C.

DID MOSES WRITE THE PENTATEUCH?

From very early times, Moses was given credit for writing the Pentateuch. This tradition is correct in the sense that Moses, who had the ability to write, is frequently referred to in the Pentateuch as writing down portions of the history and laws of his people during the years of their wandering in the desert. These genuine Mosaic traditions were made the nucleus of the narrative and legal traditions we spoke of above. Around this nucleus and in the spirit of Moses, modifications and additions to the account were introduced, first orally and then in written form.

—o—

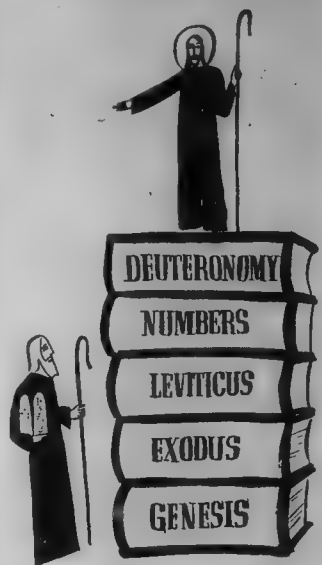

IT'S THE FOUNDATION OF SACRED SCRIPTURE

The five books which constitute the Pentateuch are the foundation stones for the whole structure of Sacred Scripture. They are the first witnesses to historical and revealed religion. A glance at their contents will indicate why it is so. The period they deal with begins with the dawn of time, and extends until the moment of Israel's entrance into the Promised Land.

—o—

FIRST IS GENESIS

GENESIS, the first of these books, is concerned with beginnings: the beginning of the world, the beginning of the human race, and above all, the beginning of God's people, Israel.

—o—

THEN COMES EXODUS

EXODUS is the stirring record of Israel's dramatic emergence from Egypt as a free people with an enormous destiny.

—o—

THEN LEVITICUS

LEVITICUS is the code of Israel's law of worship, its prime obligation under terms of the covenant made at Mount Sinai.

—o—

NEXT IS NUMBERS

NUMBERS is the account of the social organization of the nation in the desert years, prior to entrance into Palestine.

—o—

AND LAST, DEUTERONOMY

DEUTERONOMY is a magnificent review of Israel's relationship with Yahweh, a Father Who loves His own with a jealous love.

—o—

THREE IMPERFECT CONTRACTS FOUND IN PENTATEUCH

The Saviour's stated purpose was to bring the kingdom of God among men to its perfect stage. The Pentateuch tells how that kingdom of God was first established among men, through the instrumentality of three imperfect contracts: the one made with Adam, the one made with Abraham, and the one made with Moses.

—o—

'I HAVE NOT COME TO DESTROY THE LAW, BUT TO FULFILL IT'

To appreciate the perfection of the fourth and final contract, the one made with the whole human race in Christ, it is of the greatest importance to have the background information which the Pentateuch provides, the provisions of the earlier contracts. For as the Saviour put it: "Do not think that I have come to destroy the Law or the Prophets. I have come not to destroy but to fulfill." (Matthew 5, 17).

An Arab proverb says: "Only God is perfect."

The relations between the Bishop and the priests should be those which characterize the members of a family. The Bishop is the father of the family and the priests-pastors are his brothers and co-workers, the Maronite Archbishop Ayoub of Aleppo told the Council Fathers in Rome in 1964. Priests are the true collaborators of the Bishop, not merely the latters assistants.

South American Bishop Rodiguez of Arequipa, Peru, told the Council Fathers in Rome in 1964 that "the Pope should be asked to stop bestowing merely honorific titles, since these are the cause of division and envy among the clergy."

Brazilian archbishops Gomes des Santos of Goiana, speaking in the name of 112 Brazilian Bishop criticized the original schema on priests, presented to the Vatican Council in 1964: "It is paternalistic and urges on priests things which we dare not impose on ourselves, e.g., poverty, the common life, clothing, the renunciation of titles and honors."

God brings men into deep waters not to drown them but to cleanse them.

1) *Why some scientists and philosophers are atheists? Are theology and philosophy contrary to each other?*

Philosophy and theology worked together till the 7th century. Since then the two disciplines have gone separate and sometimes hostile ways, fighting each other, as if science were contrary to religion and theology The enemies of Christ insisted that religion was an enemy of mankind, because it turned men's minds away from the world and their life here on earth, telling them that the only thing that really mattered was the life hereafter.

From this opposition to religion modern atheism was born. It derived its strength from the emphasis on the temporal order, trying to show men that they could find their complete happiness here below without having recourse to God.

We, believers, are also partly responsible for the present day atheism. We must question our way of speaking about the faith which too often was such as to obscure in the minds of men the true idea of God. True religion cannot contradict science, and true science cannot contradict religion, because both come from God, the Creator of the natural and supernatural worlds. God cannot contradict Himself. If there is an apparent contradiction between the two, it is due to the fact that we do not understand one or another, or both.

The world is God's creation. It must be presented not as an enemy of man, but in the light of its creation by God, redemption by Christ and transformation by the work of man.

Man, living in the world, must not be presented as a poor and miserable creature which is on probation in the world until he gets his reward from God in heaven. He must not be pictured as a poor being which always runs and gets nowhere, till he returns to God through death.

Man is God's beloved creature who must help God to improve the world and make it a good place to live for all God's children till the good Lord wants it. All social and racial injustices must be removed from the face of the earth by those who claim to know God and work for His glory. Then and then only will God appear as a loving Father of mankind, and there will be no room for disbelief. Then men will see the correct proportion between their religious and earthly duties, and atheism will lose its ground.

If we present the true teaching of Christ, stripped of human accretions, modern man will have less difficulty in accepting it. Christ was a free Man Who came to set his brothers and sisters free. If men free themselves of their prejudices and

passions, they will have not much difficulty in believing in their Heavenly Father.

2) *Pope Paul VI has declared that, due to the collegiality proclaimed by the second Vatican Council, he is going to establish a Synod of the Bishops to help him to rule the Church. Will not this new institution diminish the prestige and the power of the Pope as the Vicar of Christ?*

The idea of collegiality and establishment of the Synod which will help the Pope to govern the Church may, to a certain extent, diminish the human prestige of the Pope, but it will not diminish his office or deny his primacy. It will only restore the Pope to his place in the Apostolic College which is constituted by all Bishops of the world who are the successors of the Apostles. The Pope is the head of this Apostolic College. "The city walls had twelve foundation stones, and on them were the twelve names of the Lamb's twelve Apostles" (Apoc. 21,14).

The Apostlic College at St. Peter's time was constituted by the twelve Apostles, but this fact did not detract from Peter's singular place in it, assigned to him by our Lord. Why should the idea of collegiality and of Bishops' Synod detract from the primacy of the Pope? On the contrary, they will enhance his prestige in the eyes of modern man who does not like autocracy. Furthermore the Pope needs the advice and help from the Bishops throughout the world, because in these times no one can claim to know everything by himself. The present world is too complicated to be properly known and ruled by one person, no matter who he is.

3) *What do the words of St. John the Baptist mean: "Make ready the road of the Lord in the desert. Make straight His paths!"* (*Mark*: 1, 3).

In the ancient Palestine the roads were rough, full of bumps. Before the arrival of important persons, kings or princes, the roads were repaired .

Jesus was the Most important Person that came into the world to save His earthly brothers and sisters from sin and lead them to heaven. St. John the Baptist urged his listeners to get rid of their sins in order to make their souls and minds ready to accept their Messias. The preparation was something moral, not just material. It consisted in the change of hearts, not in a mere smooting of the bumpy roads.

Since penance alone can remove sin from the soul, men must repent and ask forgiveness of their sins. This was the preparation for the coming of Christ which St. John preached to the people immediately before the Latter's public appearance.

St John disappears from the scene a short time after he had baptized Our Lord, for thus he had completed his own mission of the Forerunner.

4) *We hear so much about the modernization of the Church. What does it really mean? Does it mean that the Church will drop everything that was preserved with such jealousy till now?*

No, the Church will not leave everything that was dear to her till our age. Modernization of the Church means the following things:

The Church tries to adapt the internal riches of the Gospel to man's practical life in the 20th century, by making our faith more understandable and meaningful to them. The man of the 20th century is a grown-up man. He wants to be treated like a man, not like a child. He wants to know the reason and the purpose of the laws which the Church imposes upon him. He wants to feel like a child in the house of his Heavenly

Father, not like a servant or slave. He wants to be responsible for his own fate. To be responsible, he must know what he believes and why.

Modern man wants to serve God freely as his Father. He hates legalism and terrorism. For this reason the Catholic Church has proclaimed so many new directives that modern man may be guided by the spirit of love and liberty.

The Church is modernizing her Canon Law, because many penalties, imposed under pain of mortal sin, seem ridiculous to modern man. Such laws can be changed, because they were man-made laws although they were made by the Church.

There is so much poverty in the world. Sixty percent of the world population is hungry. The Church tries to reform the vestments of her Bishops, because an excessive pomp of the clergy shows the distance between the poor faithful and the rich clergy. Some bishops urged that such titles as 'Lordship and Excellency" be dropped in order to imitate the poverty and modesty of Christ Whom the Bishops represent.

All this modernization is a healthy phenomenon. It will make the Church more Christ-like and attractive to those who refuse to enter it, because it seems to them too far away from the Church of the early apostolic times.

5) *Do you, Ukrainian Catholics, have more affinity with the Orthodox or with the Catholic Church?*

Ukrainian Catholics are as much Catholics as the Catholics of the Latin Rite, because all Catholics have the same faith, etc. in common. We have an affinity with the Orthodox Church in that we have the same Rite as our Orthodox brothers.

6) *There is much talk that the Pope may radically change the former teaching of the Church on birth-control. Is it true? If it were so, then the Church was wrong during the last four centuries!"*

The Church was not wrong and cannot be wrong in teaching faith and morals, because the Holy Spirit guides it. But the Church can and must investigate the inner riches of the Gospel. Although the Church possesses the fullness of revelation, it will never reach the stage where our understanding and our expressions of her treasure will equal the internal riches of the Gospel. Hence new investigations and studies of the Gospel teaching are necessary.

Those who say that the Church cannot throw new light on the question of marriage and birth-control make a serious mistake, whether they realize it or not. Their fallacy is the following: they use the word "Church" without distinction: Church of God, Catholic Church, Roman Curia, Holy Office, Lateran university, etc.

Fortunately for the world the Constitution on the Church and Ecumenism have dispelled many of these fallacies, and the Pope is studying the question of birth-control which shows that the question is not definitely settled, as some conservatives would like us to believe.

A minister who was walking along a road saw a crowd of boys surrounding a dog.

"What are you doing with the dog?" asked the kindly minister.

"Whoever tells the biggest lie, he wins the dog."

"Oh, my, my, my," exclaimed the minister, "when I was a little boy like you here I never told a lie."

There was a moment's silence. "Here," said one of the little fellows, "you win the dog."

MY VISIT TO LVIV

M. Schudlo, C.SS.R.

Lviv, the capital of Western Ukraine, is one of the oldest cities in Ukraine. It was founded by our king Daniel in honor of his son Lev (Leo) when Western Ukraine was a separate and independent state of Europe. The city was founded in 1256.

Lviv is situated on the river Poltva. At present, its population grew to half a million. It has its own airport. The city is an important railroad center between Kiev and Warsaw.

The population of Lviv is heterogeneous. There are Ukrainians, Russians, some Poles and other nationalities. There are schools for the children of these nationalities.

When the German armies left Lviv during the war many Russians came and settled in it, and they are still coming.

—o—

Meeting with old acquaintances

I left Lviv in 1939. My youthful years were spent there, although I was born in Nove Selo, just 15 km. from the city. I knew the city well, but in twenty five years one forgets a lot.

Besides my family I met some of my old acquaintances. They came to see me in my sister's home. I recognized most of them, but there was one whom I could not recognize at all, although we had been schoolmates in highschool. It was thrilling to meet them and to exchange our past experiences after so many years of separation.

Some of them live in my native place, and some in Lviv. Not all could come, because the roads were blocked by snow. These acquaintances asked me about the way of life in the U.S.A., Canada and Australia. They were greatly interested in how other people live. They also told me the stories of their own life under Communism.

—o—

Trip to Holosko Velyke and to Zboiska

The highschool of the Redemptorist Fathers was in Zboiska, now a suburb of Lviv, while the major seminary was in Holosko Velyke, also a suburb of Lviv.

"I'd like to see Zboiska and Holosko Velyke", I told my Intourist guide. "Okay, we'll go", he replied and we went. Unfortunately we could not get to Zboiska because of the frozen roads and snow. The road was covered with ice. It was very slippery, so we had to turn back and go to Holosko Velyke.

The old Redemptorist highschool in Zboiska is some military school in these days, I was told. The monastery and the seminary in Holosko Velyke was turned into a hospital.

We stopped on the road right by the old seminary. I got out of the car and took two pictures of the seminary in which I spent four years, studying philosophy and theology till 1939. There is still the old wall around it and the pond where we used to catch fish.

I tried again to see the monastery in Zboiska, but we could not get there because of snow. I saw it from afar on Dec. 7, when I was coming from my native place, Nove Selo.

—o—

Questions at the Intourist

The Intourist is the Soviet Travel agency that takes care of the tourists. Whether it has other functions, I do not know, because I did not notice anything that would raise my suspicions concerning its other activities.

My stay in Lviv was almost over when an employee of the Intourist asked me: "What do you think of the Soviet Union?"

"Well," I replied, "it is not as bad as I thought. They told me that you would send me to Siberia once I set my foot in the Soviet Union..., that I would be followed by an NKVD (Secret Police) agent all the time. etc."

"Did you notice that you are being followed?" she continued.

"No, I did not," I replied, because I really didn't.

"Why don't you stay in the Soviet Union? Don't leave!" she went on.

"How can I? I am a Ukrainian Catholic priest! Stalin has destroyed our Ukrainian Catholic Church, and your present government refuses to rebuild it. There is no room for me in the present day Ukraine," I told her. There was no answer neither from her nor from other employers who were listening to our conversation.

"Did you meet other Ukrainians that would like to see the Soviet Union?" she asked me.

"Yes, I did meet many Ukrainians that would like to come and see their native land, but they are afraid that you would send them to Siberia," I said.

"Please tell them," she spoke again, "there is no reason to be afaid, unless they have crimes on their conscience. O—o—o, those who have committed crimes must not come here!", she concluded our conversation which was very friendly and sincere.

—o—

Supper at the Intourist Restaurant

As a rule, I took my meals in the Intourist restaurant, because my meals were included in the fare, except when some times I ate in my sister's place.

When I went to the restaurant, I always tried to sit with some young people and have a conversation with them. So one evening I met five people at one table. I asked them whether I could join them, and they gladly agreed. I told them that I was a Ukrainian Catholic priest from the U.S.A. which highly raised their interest.

I had a very lively conversation with these five young people. They were very friendly and sincere. One of them was an engineer from Caucasus who bragged much about his high pay. When he went dancing, one of these people told me: "Do not pay attention to him. He is bragging."

One of the girls who sat at the table said: "Our young men do not pay attention to what a girl is worth when they get married, but to how much money she has". Someone else in the restaurant told me: "I make 60 rubles a month (about $65). That is not enough at all. I often go hungry".

There were many young people in the restaurant. They get there to eat and to dance two or three times a week, since there are no dancing halls in the Soviet Union. When one of the girls was asked to dance, she replied to the young man: "I cannot." When he left her and went dancing with some other girl, she said to me: "It's Advent. We are not allowed to dance during Advent."

The pay of the ordinary workers in the U.S.S.R. is very modest. I was told in Moscow that 125 rubles (about $130.00) which a doctor gets a month, is not enough to support himself and his family. The wife must also go to work to help him.

Although the standard of living is well below ours in the U.S.A. and Canada, still it is much better than

it used to be during the Polish domination of Western Ukraine. People are decently dressed, although their dress cannot compare with ours.

—o—

Trip to my native place

I had some wrangling with the Intourist in Moscow about my visit to my native Nove Selo. I was told that it was impossible for me to obtain premission for such a visit.

I mentioned the prohibition to some people in Kiev. They said: "Take a taxicab and go to your place. Do not tell the Intourist about your trip!" But I did not want to take the risk. I told the Intourist at Lviv about my intention of visiting my native place. They promised to try to get a permission, and they really did.

It was the morning of Dec. 7th. I was told that I could go to my native place. We went by car. The road was good enough. When we came to Kulykiv, just 3 km. from my place, the road was impassable. No car would get through the snow. My guide was not too happy, but he had no choice. He sent the car back to Lviv and set out on foot. The ground was covered by deep snow, but there was some passage made by the sleigh.

It was cold. So we walked fast. At last we were in my sister's place. My father and mother were in Lviv with my sister Melanie. The other sister Alexandra lived in Nove Selo. She burst into tears when she saw me. The neighbours were notified of my arrival, and they began to come. Then I went through the village to see the old church in which I have been baptized, and the old school which I attended as a little boy. The old school is closed down, and the new one has been built. The church is still the same, but there is no priest since the pastor who baptized me died in 1956.

I took a picture of the old school and the church. Then I went to see the sister of our Metropolitan Maxim Hermaniuk who went to the same school and church I did.

The village changed considerably. One third of the houses are new, built of brick, while the rest are the old thatched homes.

I met many old acquaintances on the streets. They were curious to see me after so many years. Some of them I recognized, and some not. Some of my schoolmates looked too old for their age.

I asked the people how they were. They did not say much. Some remarked that the new government of Mr. Kosygin and Brezhnew promised to increase their plots of land, and they were glad. The little plot of land they had was not sufficient to raise a cow, a pig and some poultry on it. They hoped that with the coming increase of land their lot will be better.

At 3 p.m. we left Nove Selo. The head of the Kolhosp gave us a sleigh to take us to Kulykiw. When we arrived our car came back and took us to Lviv.

It was a nice and exciting trip.

When the English archbishop Heenan attacked the experts of the second Vatican Council for their stand on the disputed question of birth-controll, everyone knew that he was attacking the prominent Redemptorist theologian, Fr. Bernard Haering. When someone remarked to the Redemptorist: "You must have suffered this morning during the congregation, "Fr. Haering replied: "No, I expected something like that— it is not we who are important, but the work which each one should do humbly in his place".

The Catholic doctrine must develop all the time, because it cannot exhaust all the internal riches of the Gospel at one time. Cardinad Newman said: "A power of development is proof of life".

SUNDAYS OF FEBRUARY

Rev. Basil Tremba

SUNDAY OF THE PRODICAL SON

34th SUNDAY after PENTECOST

"Your brother was dead, and has come to life; he was lost, and is found" (Luke 15, 32).

In this Gospel lesson Christ is showing us how much God thinks of us and how much He loves us even when we are sinners who left God and went astray. God so loves us that He gave His Son for us. Here we have a picture of the soul of a sinner. The following details show the great love of God for a sinner.

The father of this prodigal son went up the hill to look if his son is not coming back. One particular day he saw him coming. The Gospel says: "But while he was yet a long way off, his father saw him and was moved with compassion and ran and fell upon his neck and kissed him". The father also told the servant: "Fetch quickly the best robe and put it on him and give him a ring for his finger and sandals for his feet and bring out the fatted calf and kill it, and let us eat and make merry, because this my son was dead, and has come to life again; he was lost and is found."

Yes, there was great joy. The Bible says that when a sinner is coming back to God and amending his life, the angels and the saints in heaven rejoice more over his conversion than over the lives of 99 good people. God so values the soul. Christ says: "What does it profit a man, if he gain the whole world and lose his own soul?"

When a person commits a mortal sin, he breaks off with God. He forces God to leave his heart and soul. He becomes an easy prey of the devil. In a spiritual way we are dead when we have a mortal sin on our conscience. We lose the sanctifying grace and all the benefits that this sanctifying grace gives us. We lose all the merits for our good works that we ever made. How would we like to lose all our life-savings? How would we feel? When we commit a mortal sin, we force the Holy Spirit to leave us. He then is not giving us the seven gifts. He is not in us to produce the 12 fruits. Our faith, hope and charity become weaker. We are truly lost; we are really dead as this prodigal son was.

Only one thing remains for us to do. We should return home, to our Father, Who is patiently waiting for us. We broke His heart when we left Him. And yet He is awaiting our return. He will give us a lovely welcome as the father of the prodigal son did. God will make us again His adopted son or daughter, and we will become pleasing to Him. The Holy Spirit will return and live in us and will start making changes. We will regain our lost good deeds and the reward for them. We will regain the right to heaven. We will be increasing our reward in heaven.

Let us always have this on our mind what a great joy there is in heaven when one sinner is coming back to God and this will give us strength and encouragement to fight evil and stay in the state of sanctifying grace every day.

—o—

MEATFARE SUNDAY

"As long as you did it for one of these the least of My brethren, you did it for Me" (Math. 25, 40).

This is called the Meatfare Sun-

day, because the early Christians used to abstain from meat this Sunday till Easter. Now we are not so strict in fasting.

The Church is reminding us of another promise of Christ, about the Last Judgement. Christ will be the Judge, and not God the Father. All the angels will be there and they will divide the people into two groups. To those on the left side of the throne, Christ will say: "Depart from Me, accursed ones, into everlasting fire which was prepared for the Devil and his angels. Christ is giving reasons why such judgement is passed. He is enumerating the seven corporal works of mercy. There are also seven spiritual works of mercy.

Corporal works of mercy;

1) To feed the hungry;
2) To give drink to the thirsty;
2) To cloth the naked;
4) To visit the imprisoned;
5) To shelter the homeless;
6) To visit the sick;
7) To bury the dead.

—o—

Spiritual works of mercy

1) To admonish the sinner;
2) To instruct the ignorant;
3) To counsel the doubtful;
4) To comfort the sorrowful;
5) To bear wrongs patiently;
6) To forgive all injuries;
7) To pray for the living and the dead.

The main idea, the most important idea in doing all these good works of mercy is to do them for Christ. This is the intention we should have in mind. Before every good deed we should say: "I am doing this for Christ".

To those on the right side Christ will say: "Come, blessed of My Father, take possession of the kingdom prepared for you from the foundation of the world."

Christ repeats two times that: "What we do to the poor, we do it to Him. And this is the reason for the reward.

—o—

CHEASE-FARE SUNDAY

"For if you forgive men their offenses, your Heavenly Father will also forgive your offenses. But if you do not forgive men, neither your Father will forgive you your offenses" (Math. 6, 14).

Our Lent begins a day after the Chease-fare Sunday. The Church is preparing us for Lent. We should pass our Lent with more prayers, more fasting, and more good works. Christ is teaching us how to perform good works, so as to get a reward for them.

Sometimes, it is a hard penance to forgive our enemies. And this is what Christ is telling us to do, if we want God the Father to forgive us our sins. It is a condition. Oh, how it hurts to forgive! But it must be done.

Christ is also telling us how to fast. We are to do it secretly and not openly so that people seeing us would praise us. We are even told to pretend that we are not fasting. We should try to cover up our fasting so that no one would know but God the Father.

We must also pray, pray often during the day. We can attend the Way of the Cross in the evenings during the week. Or we could privately say the Way of the Cross. We could say a rosary daily. We could deny ourselves some little pleasures.

Furthermore, we should do some spiritual reading. Let us read the Bible once a day for 15 minutes. The Imitation of Christ is another wonderful book to read. We should make special donations for the church or some other good cause.

Penance will turn away the wrath of God. You have heard the story of Jonas the prophet (780 B.C.). God told him to go to the city of Ninive to preach penance, and that the city would be destroyed in 40 days, if the inhabitants did no penance. The king took of his royal robes, put on penitential cloth and ashes on his head and did penance. He asked his people to do the same. The people did penance. And God spared the city.

Ninive was a large city. It was about 50 miles in circumference. There were 120 thousands of small children who as yet did not know their right hand from the left, as the Bible tells us. The penance of the people saved the city.

The following generations of Ninive also became bad, so God sent Chaldeans and Medes to punish them, and the city was destroyed in 612 B.C.

—o—

1*st SUNDAY of LENT*

The fruit of the Spirit is: charity, joy, peace, patience, goodness, benignity, faith, long-suffering, mildness, modesty, continency, chastity," (Gal. 5, 22).

You know of the seven gifts of the Holy Spirit. There are also 12 fruits of the Holy Spirit. First we will name them and then give the explanation.

1) LUBOW—charity...Love of God for His own sake and of your neighbor as ourselves for the love of God.

2) RADIST—joy...happiness of mind and heart in serving God.

3) MYR—peace...Joyful state of our mind; free from worry.

4) TERPINIA — Patience... Being calm in trials or troubles.

5) DOBROTA—Goodness... Being always ready to think, to wish or do which is right.

6) MYLOSERDIA —Benignity or kindness.

7) VIRA—Faith...Believing what God has revealed to us.

8) TERPELYVIST— Long suffering.

9) LAHIDNIST—Mildness...always being kind and gentle.

10) POKORA—Modesty... being humble, not proud.

11) POVZDERZLYVIST—Continence...self-controll of evil desires and actions.

12) CHYSTOTA—Chastity... habit of keeping pure or free from sinful or impure pleasures of body and mind.

Christ says: "If any one loves Me, he will keep My word, and My Father will love him, and We will come to him and make Our abode with him" (John: 14, 23). St. Paul says that our bodies are a temple of the Holy Spirit. So the Blessed Trinity lives in us. The Holy Spirit starts making changes in us. If we are selfish, the Holy Spirit gives us more charity or love of God and of our neighbor. If we are sad or despondent, the Holy Spirit puts joy into our hearts. If we worry, the Holy Spirit puts peace into our minds. If we are irritable and troubled, the Holy Spirit puts patience in us. If we are inclined to evil. the Holy Spirit makes us to think, or wish or do what is right. If we are indifferent to other people, the Holy Spirit puts kindness into our hearts. If our faith is shaking and wavering, the Holy Spirit strengthens our faith. If we complain when we have to suffer a little, the Holy Spirit puts long-suffering into us. If we are harsh or strict, the Holy Spirit changes that to mildness, gentleness. If we are proud, that is changed to modesty. If we cannot control evil desires or actions, the Holy Spirit changes that; He gives us continency. If we cannot keep pure

or free from sinful pleasures of the body or mind, the Holy Spirit gives us chastity, and changes this bad habit.

These are the fruits the Holy Spirit makes.

Right, Left and Centre in the Church

by Sean O'Riordan, C.SS.R.

Here I would like to discuss three atitudes toward change in the Church which can be readily identified in the Council and indeed in any large group of Catholics today.

That there are differences of opion should not be surprising. Even apart from the exciting discussions and decisions of the Council, there is a challenging new spirit or questioning abroad which disturbs our accepted Catholic patterns of thought and action.

For many years prior to the Council there was, so to speak, a structure of Catholic life which we regarded as complete and unaltrable. It covered the whole field of religion and morality. Children were raised in it at home and in Catholic schools. It was preached in church. It was taught at a higher intellectual level in Catholic high schools and colleges. It was a clear, well-defined, closely-knit body of teaching and practice.

There were, it is true, groups of Catholics here and there, mainly intellectuals, who queried the system —and, irritatingly, did so in the name of faith itself. They wanted a more "Biblical" and "liturgical" Christianity than the system offered them. They wanted lay people to have an active share not only in working for the Church—everybody wanted that —but in shaping the thought and policies of the Church, which seemed to be an upstart kind of proposal. They complained that

the Church was too clerical and authoritarian, with too much of her weight at the top and too little of it at the base of her structure. They quoted foreign theologians in support of these ideas, names as strange to the generality of pastors as to the generality of their people.

Actually, no one worried much about these proposals. The whole thing seemed to be a mere marginal movement in the Church, an odd ball affair, neither destined to nor capable of influencing the solid, well-established, systematic life of the

Church as a whole.

Now, conservatives are inclined to complain, revolutionary ideas are cropping up everywhere. High school kids talk about, "the spirit of the liturgy" and complain if the religious service you put on for them isn't "Biblical" enough. The popular magazines run articles about "dialogue" as only the in-group periodicals used to do five or six years ago. Lay theologians are questioning the traditional "theology of marriage," with its neat and tidy division of "primary and secondary purposes." Religious association with Protestants and Jews appears to be on the increase.

CAUTIOUS CONSERVATIVES

The question posed with alarm by the ultra-conservatives is: Where will this all end? Is the creation of a "new" Church to replace the "old" one, as "new" theologians and their followers declare? Surely this is an unthinkable idea: surely there is something heretical about it.

What the ultra-conservatives clung to is the hope that the storm of "new" ideas would blow itself out in time. Perhaps the final session of the Council would start reversing the "progressive" trend it has fostered or seemed to foster until now. Perhaps the pope would intervene during the final session or after it to stop the breakdown of things in the Church.

These hopes were already voiced by some after the first and again after the second session of the Council. There has been indeed some checking of real extremist views here and there, on the subject of clerical celibacy, for example. But in the whole picture the new ideas quite obviously are continuing to gain adherents and make advances.

So, while the hope that the Church will "settle down" again and get back substantially to the system of things that prevailed until the opening of the Council in 1962 is still strong in some breasts, it is no longer as confident a hope as it was even a year ago. Fear and anxiety make it a shaky hope—fear that there will after all be big and lasting changes in the Church's life, anxiety lest these changes result in a great weakening of her true life.

This is the attitude of the complete conservatives, and in view of the great hazards, it is an attitude which surely is deserving of respect.

IMPATIENT PROGRESSIVES

At the other extreme there are people who think that the pace of change and adaptation in the Council and in the Church is far too slow, We are still tied to the past, they say, still embedded in the old system of things. "Tradition" —not the real word of God that lies at the heart of the Church's life, embodied in her *authentic* "traditions,' but the outcrop of merely human traditions that has grown up in her with the passage of time— continues to exercise far too strong an influence. Too many things continue to be said and done in the Church in a certain way just because they have "always" been said and done that way.

This reason in itself does not strike them as sufficient. The progressives argue that on examination the "always" proves to be a catch. Something that started in the Church, for quite good or at least understandable reasons at the time, at a particular stage of her past history is now being insisted on still in totally different circumstances of life— on the ground that it was "always" so.

In some cases the "always" isn't a hundred years old or even fifty. Some Roman Congregation or a bishop or even a pastor made a regulation about something about

1930, and it has now become practically an article of faith, part of the system of things that you are expected to swallow whole. Boggle at it and you will be called a "disloyal" or "disobedient" or even "heretical" person, a troublemaker in the Church. Are we Catholics of 1565 or 1965— which? A new world is springing up around us on every side, a world with new problems but with new positive possibilities too —if only we take off our "traditional" blinkers and look at it straight.

We live in this new world, the progressives continue, and we must become a new Church if we are to redeem it and ourselves in it. Otherwise we shall become more and more a ghetto church, like the Orthodox Jews. Like them, too, we shall lose more and more of our young people to the prevailing secularism and irreligion of the time. Do we want that to happen to us, in the name of the Sacred Cow of "tradition"? If we don't, let us stop talking about "tradition": let us stop defending our tombs. The past is past: *requiescat in pace.*

A fresh beginning must be made all along the line, a new appraisal of the Church and her life in the light of the word of God and of contemporary reality. This won't be achieved without intelligence and guts, but there are lots of Catholics with plenty of both if only they are given a chance to employ them. The Council has made a start in the right direction, but its progressive decisions must be regarded as a start, not as a finishing point. Its work must be carried on and farther after it has ended. Then we shall really be getting somewhere.

MODERATE PROGRESSIVES

Between the contending right-wingers and leftwingers of the Church stand those whom I would term moderate progressives. They have an openmindedness that many on the extreme right seem to lack, and a balance of judgment that fails to show in the burning pleas of the extreme leftwingers. They too believe in the need for a *new Church* in the rapidly changing world of today, but they give due stress to both words in that phrase.

The Church is, as the Council has said in the magnificent Constitution on the Church, "the people of God" on earth. Well, a people that is really a people and not merely a scurrying mob of individuals respects its own past and sees the continuing value of it. It lives on its traditions, not wholly or indiscriminately but wisely and constructively, keeping from the past what is still valid for the present and devising new ways of life to meet new needs as they arise. A people whose heart is sound renews itself in every new age and so becomes a new people; but it still preserves a vital continuity with what it was before.

This holds good even more of the people of God, the Church, whose historical continuity through all ages is guaranteed by the words of her founder himself and by the abiding presence in her of the Spirit of truth and love. But this Spirit is also a Spirit of renewal, of ever-fresh life springing up and blossoming in the Church. It is always the Church, in her true nature and life that counts.

Systems of church life, whether it be the system of 1562 or of 1962, are not sacrosanct as such: they need to be looked at to see if they are really adequate to the true life of the Church at a given time. They need to be *judged* in the light of deeper things and ultimately in the light of the Church's mission in the world.

This does not mean that in a time of change both in the world and in the Church the past becomes suddenly outmoded. That is feverish thinking, not real intelligence; it is rashness, not genuine courage. The intelligent and courageous way to serve the Church at the present time is to work out ways of life for her in every sphere that will combine the best of the past with the best of the present — that will build "new things and old" into a fresh structrue of life for the new Church.

This is what the Council has been doing for us, say the moderate progressives. The Biblical, liturgical and ecumenical renewal has been fostered and developed against this background. The improvement of the Church's missionary methods, the adaptation of religious life to present-day conditions, the improved theological training for seminarians: the bishops have by their deliberations and the pattern of their voting, shown themselves very much aware that these are necessary goals.

No doubt there will be other developments as time goes on and circumstances require them, but it will be a process of evolution in the Church, not of revolution, as Pope Paul has said.

To sum up, in my judgment the moderate progressive movement in the Church, combining openmindedness with coolness and balance of judgment, has gradually, and not without conflict, acquired such strength among the Conciliar Fathers that it has now become characteristic of the Council as a whole. The important decisions have been made at the fourth session against this background.

And considering the diversity of individual bishops, surely this must be regarded as proceeding from the Holy Spirit working within His Church.

Home Background for Sex Instruction

Gordon Lester

EXPLAINING sex to a child is always a delicate matter, simply because sex is a delicate matter. It is one of the areas of human life which enters deep into the heart of the human person. Almost instinctively we know that when we are treating sex we are treating something fragile. Sex can be beautiful and delicate and precious when it is kept whole and intact as part of the personality. It can be shattered into fragments of lust and selfishness, of brutality and coarseness, of fear and frigidity when it is thoughtlessly or foolhardily mishandled.

Sex is like a sweet and lovely girl. A girl has within her the rich capacity to love, to give herself. She has within her the haunting need to be loved, to mean more than life to someone who will understand and care for her. Deep in the heart of every woman is the want to find someone to whom she can give herself. Without the thought ever forming into words, without the desire ever quite getting into the picture, a girl knows that her body is the gift by which she can give herself as a person, the offering by which she can belong to a man.

Sex is the secret by which she can find her value as a human being, the key by which she can fulfill her life — giving herself and producing life,

delivering herself under the caressing hand of a man and into the hands of God the Creator working within her. This is the picture of the meaning of sex as expressed in the soul of a woman. One of the causes of our society being so out of gear today is that both men and women have been led to look upon sex from the male standpoint exclusively.

If a woman makes a mistake of giving her love to a man who is selfish or coarse or brutal, a man who will take her body and never meet her person, this sacred and fragile gift of sex can be shattered forever. Or it can be ruined by faulty education which freezes and locks up this treasure forever. Or scarring experiences of being victimized in youth can cause it to be brutalized and held in contempt as no more than something the lustful and the lecherous want to rob from her and then throw away with contempt.

A girl can be glorified or crushed by what happens to her in the area of sex. This is why it is so important to teach a girl and to teach a boy what sex was meant to be in the design of God. The girl must know the treasure she possesses and its capacity for happiness or sorrow. The boy must know the treasure entrusted into his hands for him to bring to fulfillment, giving life and maturity to the human being who depends upon him in the design of God.

Parents have the responsibility of opening the eyes of their children to the mystery and the beauty of sex and of guiding this power in its development to the full, flaming force of expressing love and of creating and caring for human life.

That, if you want, is the poetry, the truth. The problem is to see the poetry in the practicalities of life, to discover the truth in the acts and situations of daily life.

—o—

Teacher's Attitude

The most important part of teaching is the attitude of the teacher Teaching is not some kind of commercialized passing alone of information. Teaching, really, is the opening up of one's mind and heart. It is pouring out of oneself all that one knows, all that one is. It is letting truth come through oneself, no doubt colored, no doubt shaded by one's own reflection, but that is the best any of us can do, being somewhat less that God, only image of the truth and not Truth Itself. Truth is the avenue to the mind of God; the teacher is the guide along the way.

You do not teach your children so much by sitting them down and making them listen to a man-to-man or woman-to-woman lecture, necessary as this may be from time to time. You teach them much more by how you live your life in your home and with your relatives and friends. Most of all you teach them by what you are as persons. Children, especially your own children, are not impressed by a line. They go right to the heart of a person, and, first of all, to their parents.

The awareness of this fact can be frightening to any sensible person. Parents, however, should have complete confidence that they are the best qualified people in all the world to be the teachers of their children about human life. Simply because they have been chosen by God to produce images of themselves in His image and likeness. Simply because they have been chosen by God to teach their children about Him and about His way of life. Parents have one chief responsibility — to teach their children how to be good human beings. Anything else is secondary to that.

Regarding sex, parents, as teachers, must see according to the reality it has been given in the plan of

God. They must be the guides on the avenue of truth to His mind. Sex is meaningless except as an expression of love between a man and a woman in the sight of God, with a willingness, at least, to accept a life He may create while they give themselves to each other. Love is a human power by which two persons give and unite themselves to each without losing their own identity as individuals. Love is a union of persons, not just of two bodies, not just of passions, but of two complete persons.

Love is not a way of dominating or absorbing another person. Love creates a third reality — a two in one flesh. It does not destroy or lessen a person. Sex, then, is the human power by which two persons express their total love to each other in a personal, intimate, unselfish, passionate, and tangible way. As a person is made of body and spirit, so sex is an expression of the person in love, in body and spirit.

It is by the parent' attitude of mind that they create an atmosphere in their home. The atmosphere is the second great factor in forming the mind and character of their children. All the words in the world cannot flood over the impression made by the atmosphere. If the atmosphere is not in harmony with the words, the words will stand out like lies to the simple, direct minds of children. (This, I think, is what is most responsible for the rebellion of youth against authority and morality today. They detect the lie of the words in contrast to the atmosphere adults have created.) It is what you are as persons, the way you express yourselves in the way you live that establishes the atmosphere of the home.

There will be disagreements between mother and father, simply because they are two distinct persons, each with a mind, each with feelings. The children, like any normal human beings, can survive that. But an atmosphere of constant bickering and disrespect between mother and father is going to make words about love sound phony.

There will be misunderstandings and hurt feelings in any family. This is no more than a normal suffering of life that must be undergone in any situation of life. But an atmosphere of distrust and suspicion cannot exist with love.

There will be hard decisions and insistence on authority in any home. We all have to live with realities of life. But an atmosphere of hate and cruelty can only crush the person or arouse the anxiety to escape.

In any life and in any love there is going to be some selfishness. Even a child can recognize the basic goodness of a person lying under surface faults. But the atmosphere of selfishness where the other persons are twisted to fit one's own whim or advantage or where the other persons are ignored, never given any personal sign of attention or appreciation completely destroys any chance of a home pervaded with love.

—o—

Balanced Outlook at Home

Creating the right atmosphere in the home involves three things: first, a deep respect, almost a worship, if you will, of the human person who make up the family. Second, the sign of affection which are the natural and universal language of love on every level. Third, the family familiarity which puts into healthy focus the physical and human facts of life.

The human person is the greatest of all creation. Honoring the person is honoring God who designed and brought into being the person as the peak of His creation. In our materialistic world, there is a continually lurking danger of letting concern for money and the things money can

buy outrank the persons of the family in one's talk, in one's desires, and in one's attention.

Signs of affection include not just lovemaking, which is intimate and secret, but all the little public signs of attention and thoughtfulness and decency and politeness and charity in the personal relationships of the family. These are just signs of the esteem in which the person is held. The signs express and stimulate this esteem.

The family familiarity should show the normal, take-it-for-granted attitude of living between men and women, boys and girls. It means modesty without fear, commonsense without exhibitionism, privacy without panic. This balances out knowledge without letting it become morbid curiosity, a sense of controlling one's senses without thinking that every sight and sound and touch is a matter for confession.

Defects in a home are liable to cause defects in a person. Defects in a person will cause defects in love. Defects in love will cause defects in sex. This is merely being realistic not sounding an alarm, We all have some defects. Most of them can be handled. I mention it here just because the above is more or less the indeal to be striven for. But above all else, perhaps, is the need to teach children to ajust to the realities of life. . . to know the ideal and to want it, but not to expect it or to be crushed because it is always present or within reach.

Parents should not be content with giving their children biological or physiological information. Such information is, of course, a necessary step. But the final goal and the ideal are not physiological facts. Rather the goal and the ideal should be an appreciation of the psychological "facts of life." That is what we mean by chastity, the virtue which keeps sex in its place as an expression of genuine love.

The consentration of parents should rather be on forming a solid person. No sex instruction will ever be complete unless children are taught to be people with a sense of unselfishness and a sense of responsibility. How else can a person express love through sex in a way that lives up to what God had in mind when He created it? It takes unselfishness to love at all. It takes a sense of responsibility to realize that sexual expressions of love can never cut God out entirely and by design. God's providence, it must be remembered, desires to work through human love to create new life.

God is always willing to step in with His supernatural help in the matter of making children capable of genuine love and genuine sex, despite the defects in the home which may seem on the surface to be the dominant influance. With daily prayer, frequent confession and Communion one can keep in constant contact with Him. Parents should be praying most of all to know His will, how to handle the problems of life, what decisions to make, how to bear up under the burdens, to know all that He wants of them as persons and to have the courage to accept and follow His will. He knows they do not have the wisdom or the strength to do the job perfectly themselves. So He knows they need help and He wants to give it. That is why He has made contact with the divine power so available. Prayer and the frequent reception of the sacraments continually reestablish and maintain contact with the divine source of light and strength in the fulfillment of the tremendously important vocation of parenthood.

Beyond that it is simply a matter of putting reality into words. It is a matter of facing problems with equilibrium, trying to create the needed balance. No one can draw the blueprint for this; no one can prefabricate the words. One can only strive for the needed good sense and good judgment under the grace of God.

(The Ligorian)

PROFILE OF AUSTRALIA

On 30 June 1961 every householder in Australia filled in a census form answering a number of questions about his occupation, religion, place of birth, family and home. The answers are still being tabulated by the Commonwealth Statistician. Here is some information which is now to hand as supplied in "I.P.A. Facts" (Institute of Public Affairs, Melbourne, February-March 1963):

POPULATION.—56 per cent of Australians live in the capital cities, 26 per cent in the other urban areas, 18 per cent in the country. (Seven years ago the proportion was 21 per cent).

Of those who go to work, two out of every three are employed in occupations other than manufacturing or primary industries, e.g., retail trade, transport, banking and insurance, construction, etc. Compared with the previous census in 1954, the proportion engaged in primary produce has declined from 15 per cent to 12 per cent and in secondary industry from 28 per cent to 27 per cent.

1,779,000, or one in six of the population, were born outside Australia. Of these 756,000 came from the British Isles, 228,000 from Italy, 109,000 from Germany, 102,000 from Holland, 27,000 from Greece, 60,000 from Poland, 35,000 from Ukraine.

HOUSING.—The 2,737,000 dwellings in Australia comprise: 2,393,000 private houses, 218,000 flats, 50,000 apartments, etc., 42,000 sheds and huts, 18,000 boarding houses, 10,000 institutions, etc., 6500 hotels, 500 motels.

Of the 2, 435, 000 houses, sheds and huts, 1,867. 000 are owned or being purchased by their occupiers, 102,000 are Housing Commission homes, 400,000 are other rented properties, 66,000 are occupied by caretakers, etc.

Surprisingly, Adelaide is the most compact of our big cities, with 1050 dwelling per square mile, compared with Sydney 945 and Melbourne 667.

HOMES WITH GAS, ELECTRICITY AND TV. The proportion of dwellings with both Gas and Electricity is: Cities 66 per cent; Other Urban 25 per cent; country 4 per cent. With Electricity only: Cities 34 per cent; Other Urban 73 per cent;; Country 77 per cent. With a TV Set; Cities 65 per cent; Other Urban 24 per cent; Country 15 per cent.

The average number of occupants per private house is 3.7 and 2.6 per flat.

SIDELIGHTS OF THE CENSUS.—

- **One in ten declined to state their religion**
- **Fourty-four men and ninety-three women were aged one hundred or more.**

The more freedom is in education, science, and administration of the Church, the more human freedom would be assured in all walks of life .....Full freedom can only be found in the voluntary subjection to the will of God".

CHURCH OF CHRIST

Do not hold off the Church;
Nothing is mightier;
Your hope is the Church;
Your salvation is the Church;
Your refuge is the Church;
She is wider than the world;
She is higher than the heavens;
She never grows old;
She is always in her prime (St. John Chrysostom).

Abbreviations in the Byzantine Liturgy

At the end of the fourth session of the Second Vatican Council the Ukrainian hierarchy has made the following abbreviations of the Byzantine Rite Liturgy (Mass) for the Ukrainian Catholics:

1) The priest takes the first ektenia, after which the choir sings the first antiphon while the priest recites the prayer of the first antiphon silently.

The choir sings the whole first antiphon till "Glory be to the Father" inclusively and then starts the hymn: "O only begotten Son...". The first little ektenia and its silent prayer are left out altogether.

2) After the hymn "O only begotten Son" follows the second little ektenia.

3) The hymn "Trisagion" is sung as before, that is, three times, then the Glory be..., etc.

4) The ektenia of the Catechumens is omitted, except for the last part of the exclamation: "All faithful, again and again, in peace let us pray to the Lord". After this exclamation the priest recites the two silent prayers and says or sings the exclamation before the Cherubimic hymn: "Wisdom, that ever protected by Your might...".

The choir sings the Cherubimic hymn, while the priest recites the silent prayer of that hymn.

After the Great Entrance the priest recites or sings the Ektenia of the Offertory and the silent prayer.

The Impetrative Ektenia is omitted, except for its ending: "Through the bounties of Thy only begotten Son".

The rest of the Divine Liturgy is celebrated as before.

SOME CHANGES

1) The congregation recites the prayer before Holy Communion aloud while the priest communicates himself. The priest does not recite this prayer with the congregation any longer, but distributes Holy Communion right after the invocation: "Approach with fear of God...".

2) The following parts of the Divine Liturgy may be said or sung in Ukrainian or any other language with the permission of the Ordinary: The Epistle and the Gospel lessons, The Creed, the Our Father and the prayer before Holy Communion.

3) At the celebration of the Divine Liturgy only one Epistle and Gospel lesson and Prychasten may be used.

4) When the Ukrainian translation of the text is ready and approved by the Holy See, the whole Divine Liturgy, including the silent prayers of the priest and the Consecration, will be said in the Ukrainian.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 2.

Volume XXXVIII, No. 2.

ЗМІСТ — CONTENTS

Духовна покута — Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 1
Місячне наміреннн — о. С. Б., ЧНІ. 4
Другий Ватиканський Собор — о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Пересторога для людей доброї волі — 14
Вартість Святого Письма — о. Р. Ганас 16
Різдвяне Радіопередавання — 18
Ціль нашої преси — о. М. Шудло, ЧНІ. 21
Хотів би ти знати? — 24
Оглядання Львова — о. М. Шудло, ЧНІ. 27
Дозвілля в Єгипті — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 31
Скорочення нашої Божественної Літургії — 32

Your Reading and Your Religion 33
The Greatest Council ... M. Schudlo, C.SS.R. 34
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 41
David—A Portrait .. Dennis Ference, C.SS.R. 43
The Pentateuch ... Father William N. Schuit 45
I'd Like To Know 47
My Visit To Lviv ..... M. Schudlo, C.SS.R. 50
Sundays of February .... Rev. Basil Tremba 53
Right, Left and Centre in the Church — Sean O'Riordan, C.SS.R. 56
Home Background for Sex Instruction — Gordon Lester 59
Abbreviations in the Byzantine Liturgy 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1966
MARCH

REDEEMERS

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.
Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,
MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

Соціяльний характер Великого Посту

В. Буженко

Богослуження східньої Церкви визначаються великою красою та логікою. Не тільки поодинокі відправи мають свою заокруглену думку, але й між ними знаходиться подивугідна пов'язаність, що не тільки становить криницю для нашого естетичного смаку, а й теж є великою школою християнського життя.

Одним із таких головних періодів церковно - літургічного року—це великий піст, чи "чотиродесятниця". У ньому якраз ми будемо дошукуватися того дидактичного, соціяльного моменту, розглядаючи недільні євангелії у головних зарисах.

Піст має підготовку

До великого посту, до тих шістьох тижнів покаяння та роздумування над своїми вічними справами, Церква дає людям відповідну інтродукцію-введення. Воно охоплює 4 неділі, а навіть, можна сказати 5. Заключною неділею тих "по Зелених Святах", є 32-а неділя, звана неділею Закхея, бо на ній читається про цю подію. Вона підкреслює преважний соціяльний момент, тому ми її бажаємо включити до підготовки великого посту. Отже ця підготовка так представляється:

1) Неділя Закхея; 2) Митаря і Фарисея; 3) Блудного Сина; 4) Страшного Суду і 5) Заповіт братнього прощання.

У вище названих неділях стрічаємо прекрасні соціяльні навчання, а це: **Обов'язок звороту** загарбаного добра своїх ближніх. Закхей же вчетверо звертає тим, що їх скривдив, а до того ще половину свого майна дає на харитативні цілі. Наступна неділя виводить перед очі одну з преважливих правд, а це, що не становище суспільне робить людину милу Богові, навіть з зовнішніми добрими ділами, але **покірливе наставлення серця до Бога.** Без того нема соціяльної рівности. Тому так очевидно фарисей, при такій святій речі, як молитва, не може стриматися від погорди ближнім!—"Я не такий, як от хоча б цей митар. . ."

Читання про страшний суд виводить ще один момент суспільного значення, а це **убожествлення служби,** на що часто забуваємо, і тому службу ближньому зводимо до чисто земської, життєвої і дочасної послуги з обрахунком на безпосередній зиск. А властиво кожна наша послуга ближнім чи то особам, чи то громаді—це Служба Божа!

Остання неділя, наче б була

пригадкою про закінчення цього циклю: **Прощайте людям прогріхи проти вас, то й Отець на небі вам простить,** і ваші великопостні покути будуть мати вічну вартість. Це теж повторення і думки у неділю блудного Сина, якому його **рідний батько прощає від серця відхід** з дому і змарнотравлення майна-частки, хоч брат має інший погляд про цю справу.

Повторюючи в цілості думку підготовних неділь до великого посту, так висловимось: Бог прощає, бо милосердний.

Соціяльна думка в час великого посту

Шість неділь великого посту мають наступні соціяльні первні у своїх Євангеліях:

1. У першу неділю розказується про те, як коли Пилип знайшов Натанаїла і повідомив його про Месію, Ісуса з Назарету. Натанаїл відповів: А може бути що доброго з Назарету? Христос тим не образився, але навпаки за таку щирість похвалив Натанаїла: Це ізраїльтянин, в якому немає неправди!

Щирість— це соціяльна чеснота, без якої неможлива взаємність між людьми в християнському розумінні. Саме нею повинні християни відрізнятися від лаїків-поган, що вони мають відвагу сказати те, що думають, хоч воно могло б бути неприємне, а часом і невірне, як і у вище наведеним випадку. Та все ж таки тільки щира людина може поправити свої хибні погляди, як це зробив і Натанаїл, кажучи: Учителю, ти Син Божий, ти цар Ізраїля!

2. Наступна неділя пригадує нам уздоровлення Ісусом спаралізованого, що його спущено перед Господа через стелю. Фарисеї згіршилися, що Христос сказав: Сину, прощаються тобі гріхи!—Ця неділя спростовує фальшивий погляд, що й понині не викорінився, тобто харитативна акція полягає тільки на фізичній і чисто матеріяльній допомозі. Навпаки, куди вартніші є діла **милосердя щодо душі** ближнього!

3. Хрестопоклінна неділя має дуже важливу науку, а це на першому місці ми повинні поставити свою душу і її найбільший скарб—Христа. Тут є соціяльний момент у тім, що ми повинні визнавати Христа перед усіма, навіть грішними людьми, бо суспільство можуть врятувати перед руїною одиноко **Христові засади!** (Марк. 8).

4. Крім засад, ще треба і молитви і посту, як це виявив Ісус, коли апостоли не змогли уздоровити сновиди. Реставрація суспільного життя на здорових засадах можлива тільки при **вкладі жертви,** інакше наші золоті засади остануться голосом, що в пустині накликує!

5. Коли Христос заповідає свої муки і смерть, то сини Зеведея, Яків і Іван бажають засісти з Христом на престолі. Другі апостоли стали негодувати, і тоді промовив Ісус: Хто між вами хоче бути старшиною, той має стати слугою. Провід громади—це не так гонор, як **служба їй.**

6. У квітну неділю в Євангелії читається, крім в'їзду в Єрусалим, ще й про гостину в Лазаря. Магдалина намащує Ісуса дорогими олійками, а Юда, фальшиво боліючи над стратою, прикривається харитативними притоками: Чи б не краще було ці гроші роздати убогим? І зараз найбільше кричать про суспільну справедливість і допомогу ті, що носять скарбону і з неї собі надбирають!

Суспільна допомога ніколи не може кривдити вимог християнського культу. Що убогим— то так, але й для пошани Бога має бути і гріш, і час, і труд, і особи!

ПРИТЧА ПРО СІВАЧА

о. д-р Б. Кураєвс, ЧНІ.

Крізь бурю й заметіль, почерез дні погожі
Зерно Сіяч кида у земляну глибінь.
Добро ясне й Краса пшениці хоче й рожі
На ниві людських душ, народів, поколінь.

Душа моя була, на жаль, не цілина,
Жовтіє де пилок грядучого врожаю.
Учителю, це факт, мою безплідність знаю,
І зграї птах в душі Твої клюють зерна.

Скільки величних ласк і посівів пахучих
Поглинув битий шлях, проковтнув мов офіру,
Скільки розчавив рож, мій Господи могучий!

Та не падатиму, Сіячу мій, в зневіру:
Хоч краплю, Спасе, дай, з Твоєї святої Крови
І битий шлях пойме чудна весна обнови!

ЗУБИ І ГРИЗОТА

Здається, що гризота не має нічого спільного з болем і гниттям зубів. Все таки австралійські дентисти викрили, що сильно зажурені люди мають багато більше клопотів з зубами ніж нормальні. Проте короткотривала гризота, що не тривае довше ніж два тижні, не має впливу на здоров'я зубів, кажуть ці дентисти.

Зуби найбільше псуються в людей між 15-25 і 45-54 роком життя.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ У ЦЕРКВІ ЦІНИЛИ ВАРТІСТЬ ДУХА УБОГОСТИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць березень, благословлене Святішим Отцем)

В ІСТОРІЇ Церкви не було Вселенського Собору, що займався б справою убогости так, як останній Собор. Убогість у недорозвинених краях була предметом важливих нарад Отців II. Ватиканського Вселенського Собору. В своїй промові на третій сесії цього Собору один з Отців звернув увагу, що убогість є не тільки духовним ідеалом для єпископів, але обов'язком тому, що єпископи мають цей привілей бути найближчими до Христа в його убогості.

Папа Іван XXIII у своїй радіопромові з дня 14. III. 1963 сказав: "Це обов'язок суспільства подавати дійсну поміч тим членам (суспільства), що є позбавлені конечних середників до нормального розвитку своєї особистости". Дух евангельської убогости й любови ближнього були основними причинами того великодушного акту Папи Павла VI, коли він 13. XI. 1964, жертвував свою дорогоцінну тіяру (папську митру) як дар для убогих, і багато з соборових Отців пішло за його прикладом. Подібно з приводу своїх відвідин Індій в часі Евхаристійного Конґресу в Бомбей, Папа передав більшу суму ($50,000.00) для убогих (1964).

По третій сесії останнього Собору в багатьох епархіях Церква жертвувала свою поміч убогим, і всі згодилися з Отцями Собору, що в нинішніх часах є для Церкви конечний дух убогости. Дійсно, багатство і величавість, які можна було давніше бачити в Церкві, є тепер більше перешкодою ніж поміччю. Крім цього добробут буває часто причиною різного роду зіпсуття, самолюбства, марнотравства, нелюдяности щодо убогіших, браку милосердя і твердосердечности щодо потребуючих і взагалі неспособности до жертви, щоб улегшити недолю других.

Добробут часто спричиняє крайне самолюбство та повний брак зрозуміння всяких вищих ідеалів. Такі вузькосердечні почування не можуть бути християнським світоглядом зокрема серед модерного світу.

Христос вибрав для Себе вбоге життя, окружився убогими учнями та проповідував передусім убогим. Він звертав увагу на інші цінности, вищі, духовні, а не на земські багатства. Таке значення мають Його приповісті про дорогоцінну перлу й укриті скарби. Ці скарби—це не земські добра, але небесні, що тривають навіки. У проповіді про Страшний Суд Христос обіцяє нагороду милосердним, а немилосердних стріне там кара.

На третім засіданні II. Ватиканського Собору Отці Собору нараджувалися над справою убогости та помочі потребуючим. Всі люди на землі творять одну спільноту, одну велику Родину. Тому нікому не повинно бути обоятним те, що другі люди терплять недостаток і голод. На землі є досить споживчих засобів для всіх. Причиною голоду, що його терплять численні, є самолюбство посідаючих і брак доброї організації в несенні помочі потребуючим. Після статистичних обчислень 16% усіх людей на землі посідає 70% всіх дібр на землі, а ¾ всього населення в світі живе в убогости, ледве маючи чим удержати своє життя та родини. Християни, свідомі цього прикрого положення, повинні бути першими, що стараються поліпшити положення потребуючих. Щоб цю несправедливість зо світу усунути, треба відповідних організацій і християни нехай будуть першими в цій самаритянській акції.

Щоб нести поміч потребуючим і зменшити їх недолю конечне є, щоб усі християни в своєму житті вправлялися в відірванні від надмірного прив'язання до земських дібр, і з другої сторони, щоб перейнялися бажанням усунення крайньої убогости недорозвинених країн і практично спішили їм з поміччю. Цього вимагає заповідь християнської любови: "Люби ближнього свого як самого себе".

Гляньмо на наше життя. Ми мешкаємо в вигідних, гарних домах, багато устаткованих дорогими меблями. Ми й наші родини все гарно вбрані, а речі трохи зношені або не "модні" викидаємо; наш харч-їда складається з добірних страв, і немало з цих поживчих речей викидаємо на смітник. У нас є гарні автомобілі, користаємо в різних "гуд тайм", дозвілля... Тепер порівняймо це з положенням більшої частини людей на земській кулі. Їх мешкання —це нужденні буди, а численні й цього не мають. Їх одіння є убогі, не раз нужденні лахи, харч—найбідніший, часто нема кусника хліба чи троха рижу. А прецінь Сотворитель дав всі земські добра для ужитку всіх людей, що живуть на землі, а не тільки для упривілейованих, і це є природний закон; що всі люди мають з цих дібр користати, і що має бути справедливий їх розподіл. Боже Провидіння суворо карає несправедливе нарушення природних законів. Застановімся над тим і, якщо не хочемо стягати на себе Божої кари, подумаймо, як помагати потребуючим. Коли є воля, знайдеться і спосіб це виконати.

Дух Христової Євангелії—це дух убогости: "Блаженні убогі...". Тому високо цінім цю чесноту та вправляймося в ній, дивлячися на приклад Ісуса Христа. Нехай наше життя і всі його обставини будуть більше скромні, без розкішного багатства й виставности; зате будьмо милосердні і спішім з матеріяльною поміччю потребуючим. Христос сказав: "Блаженні милосердні, бо вони будуть помилувані".

Просім Христа Чоловіколюбця, через Пренепорочну Діву Марію, щоб усі християни високо цінили духа убогости й згідно з ним жили.

Місійне намірення: Щоб злучені старання християнських держав облегшили нужду в Індіях.

Квітень: Загальне намірення: Щоб ми вважали кожну людину як свого ближнього.

Місійне намірення: За Церкву в Філіпінах.

ЦЕРКВА В МОДЕРНІМ СВІТІ

(Конституція 2-го Ватиканського Собору)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ХРИСТОВА Церква буде існувати аж до кінця світу, бо таку запоруку дав їй її Божеський основоположник Ісус Христос, кажучи до Петра: "Ти— Петро, і на цій скелі збудую Свою Церкву, і пекельні ворота (сили) не переможуть її" (Мат. 16, 18).

Хоч Церква буде існувати аж до кінця світу, все таки її чисельність може бути більша або менша, бо до неї може належати багато або мало людей і народів. Останніми часами християн стає щораз менше в світі, бо людство скоріше помножується ніж християнство ширяться між ним. Крім цього багато людей, що їх предки або й батьки були ще християнами і католиками, зовсім зірвали з Церквою або тримаються її тільки через тайну хрещення, але зовсім не живуть так, як Церква велить їм.

Великий католицький богослов, Карло Ранер, Т.І., не вагається твердити, що в майбутності Христова Церква буде "маленькою отарою", розкиненою по цілім світі тому, що людство росте скоріше ніж християнство, і тому, що люди не будуть християнами або тому, що мало з них буде християнами в житті та поведінці.

Хоч Христова наука є незмінна, проте спосіб, що її можна в ним представляти й вияснювати людям, змінюється і буде завжди змінятися, бо спосіб людського думання змінюється.

Багато християн у сьогоднішнім світі перестало бути християнами не через неморальні вибрики чи шлюб поза Церквою, але тому, що їхне релігійне виховання було дуже плитке і невистачальне, щоб щасливо і успішно перейти бурю цього світу, яка все намагається перевернути і все ставляє під знак запитання! Скільки то молодих людей вийшло з католицьких шкіл, забираючи з собою в вир життя світу сотки питань, на які школа не дала їм розумної і належної відповіді? Скільки хлопців і дівчат покінчило католицькі школи і вивчило напам'ять цілий катехизм, але ця їхня віра не була злучена з щоденним життям і думанням!

Ось тому Отці другого ватиканського Собору по довгих нарадах і дискусіях видали велику Конституцію про "Церкву в модерніім Світі", в якій намагаються так представити навчання Святої Євангелії та Церкви, щоб модерна людина могла зрозуміти і щоб християнство не тільки було для неї зрозуміле, але й пожадане.

Модерна людина не задовольняється **сліпою** вірою, якої

не розуміє. Вона бажає знати, наскільки можливо, чому так треба вірити, а не інакше, і хоче знати, як ця віра лучиться з її дочасним життям на землі, бо це під час земського життя людина має практикувати свою віру і серед щоденних зайнять спасати душу і прославляти свого Творця.

Модерна людина не задовольняється абстрактними засадами. Вона хоче конкретних відповідей на конкретні питання і проблеми, які не раз болюче заторкують її саму або її ближніх. Ось такі **питання** мучать модерну людину:

Що таке людина? Як усунути загрозу війни з лиця землі? Що таке любов до ближнього в практиці? Що слід робити зо зростаючим числом людей-населення в світі, якого деякі країни не годні виживити через брак поживи чи здібностей роздобути її? Яку вартість має вільний час, що буде постійно збільшатися, як години праці через автоматизацію будуть зменшуватися? Чи нудьга, від якої мучаться численні модерні люди, це щось переходове чи може це характеристика людського життя на землі? Чи статева любов є грішна, коли вона психологійно корисна деяким людям?

Такі і багато інших питань мучать модерне людство, не зважаючи на те, чи люди християни чи погани. Другий ватиканський Собор (1962-65) намагався подати відповіді на ці й інші питання в оцій конституції, щоб навчання Церкви і Христа являлося в світлі ментальности людей 20-го століття, які мають його розуміти, щоб могти прийняти його.

Ставлення людей до світу

Світ—це діло Божої любови, мудрости і могутности. Бог сотворив такий світ, якого бажав собі. В цім світі Він створив людину, істоту зложену з тіла і духа, наділену свобідною волею і розумом, і вчинив її паном і володарем всього сотвореного світу, в якім вона має прославляти свого Творця, вдосконалювати себе саму і спасати свою душу, щоб колись славно вернутися до Бога і в небі пробувати з Ним. "Бог сотворив людину на Свій образ... Чоловіком і жінкою сотворив їх. І Бог поблагословив їх, кажучи: 'Ростіть і множіться і наповняйте землю й підпорядковуйте собі її, і пануйте над рибою, над усяким звірятем!' " (Бут. 1, 28).

Бог так сотворив світ, як хотів, бо для Нього нема несподіванок, ані невдач, і тому Бог був задоволений зо світу, що його сотворив: "І Бог поглянув на все, що сотворив, і воно було дуже добре" (Бут. 1, 31).

Тим часом у сьогоднішнім світі не все таке, як люди бажали б собі, тому вони різно дивляться на сотворений Богом світ. Одні з них це песимісти, другі ескапісти, а треті реалісти.

1) Песимістичне ставлення до світу

Песимісти — це люди, що скептично наставлені до світу, ба й навіть деякі з них заперечують, що Бог сотворив світ, бо в нім багато неладу, страждань, фізичних нещасть, тощо. В 1964 р., пробуваючи в Україні, я зайшов до Академії Наук

у Києві. Під час дискусії мої гості спитались мене, як годен я вірити в Бога, коли в світі є лихі люди, повені, війни, землетруси, тощо.

Сьогодні песимісти—це не новина в світі чи в Христовій Церкві. Гностики і маніхейці вже перед приходом Христа і зараз по Його народженні голосили людям, що матеріяльний світ—це не Боже діло, але твір лихого бога, бо вони вірили, що світом керують два боги, один добрий, другий лихий, цебто Бог і Сатана.

2) **Ескапісти**—це люди, які тримаються засади: "Моя хата скраю", тому дбають тільки про себе самих, свою родину і власне спасіння, не журячись долею світу, в якім проживають. Світ є злий, бо Христос відмовився навіть молитися за нього (Ів. 17, 9), кажуть вони.

Вони замикаються в собі, бо думають, що так переможуть лихий вплив світу і Сатану, що панує в бізнесі, політиці, тощо. Для ескапістів згадані речі —це царство Сатани, тому вони негідні Божих дітей.

3) **Реалісти**—це люди, які бачать добро і зло в світі, тінь і світло. Вони по змозі намагаються зменшувати тінь і збільшувати світло, викорінювати зло і плекати добро так у собі самих, своїх родинах, як і світі, в якім живуть і працюють. Вони свідомі, що Бог сотворив світ недосконалим, щоб люди вдосконалювали його своєю працею. Недосконалий же світ мусить мати місце для випадків, хвороб і катастроф, бо саме в них лежить його недосконалість. Вони знають, що світ буде недосконалим аж до кінця, поки не перетвориться Божою силою в Боже Царство, тому зло і добро будуть існувати в ньому, як Христос заповів у притчі про пшеницю і кукіль (Мт. 13, 24-30).

І саме таке реалістичне і релятивно оптимістичне становище до модерного світу та його мешканців займають Отці другого ватиканського Собору в конституції "Церква в модернім світі".

"ЦЕРКВА В МОДЕРНІМ СВІТІ"

(Винятки і пояснення конституції)

Вступ

Бувши реалістами, Соборові Отці, між якими було 17 українських католицьких єпископів з цілого майже світу, де мешкають наші люди, бачать добро і зло в світі, радості і смутки, бо заявляють у Конституції:

1) "Радості і надії, горя і журби людей нашого століття, особливо вбогих або тих, які якнебудь страждають, є так само радостями і надіями, горями і журбами Христових послідовників, бо ніщо дійсно людське не залишається без наслідків у їх серцях тому, що вони так само належать до людської спільноти.

"Злучені з Христом вони під проводом Святого Духа змагають до Царства свого Небесного Отця, і тому радо вітають щасливу новинку спасіння, яка заторкує кожну людину.

"Ось тому ця спільнота (християн) здає собі справу з того, що вона дійсно злучена сильними в'язами з людством і його історією".

Християни не повинні відлучуватися і відділюватися від решти людства, яке покищо не знає Христа і Його навчання. Не повинні вони так само байдуже дивитися на проблеми сьогоднішнього світу, бо послідовники Христа є частиною світу і людського роду, ба й як визнавці єдиної правдивої віри вони повинні творити найкращу частину людства і бути для решти людей провідниками до Бога і неба, бо про них Христос сказав: "Ви—сіль землі... Ви світло для світу!" (Мт. 5, 13-14).

Отці другого ватиканського Собору призадумувалися не тільки над справами католицької Церкви, але й над долею інших некатолицьких Церков, і взагалі над долею цілого світу. Ось тому Конституція каже:

2) "Цей другий ватиканський Собор, прослідивши глибоко тайну Церкви, тепер без ваганя звертається до дітей Церкви і всіх тих, що взивають Христове ім'я, й до всього людства, бо Собор бажає виложити, як він уявляє собі присутність і діяльність Церкви в сьогоднішнім світі".

Інакше воно й не може бути, бо Христос основав Церкву для всіх народів, які житимуть у світі аж до кінця світу, і тому Церква відповідає за долю і недолю світу, бо світ—це поле її спасительної діяльности: "Ідіть і вчиніть учнями всі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, і навчаючи їх берегти все те, що Я наказав вам" (Мт. 28, 19-20).

Христос видав цей приказ вже майже тому дві тисячі років, але Його послідовники не виконали його, хоч так багато часу проминуло від Христового відходу до Небесного Отця. Причина в тім, що християни замало дбали про те, щоб Христова Євангелія поширилася в світі. Отці Собору звертають на це увагу й кажуть:

"Церква не може обмежувати свого піклування тільки до маленької частини людей (цебто до християн, які знають Христа, але вони становлять ледве чи одну третину всього людства). Вона має так само дбати про тих, що без власної вини не знають Христа, бо Він помер так само й за їх спасіння, тому Церква має помагати їм знайти Христа. Конституція каже:

"Ось тому Собор звертає свою увагу на світ цебто на цілу людську Родину та на проблеми, що заторкують її життя. Собор звертає увагу на той світ, що є полем діяння людської історії, спадкоємцем енергії чоловіка, його трагедій і його тріюмфів, на той світ, про який християнин знає, що Божа любов сотворила й піддержує його, хоч цей світ справді був попався в неволю гріха, але й став теж визволений Христом, який був розп'ятий і воскрес із мертвих, щоб знищити панування зла так, щоб світ міг відродитися згідно з Божим пляном і так осягнути свою досконалість".

Завдання людини в світі

Християни становлять частину світу. Христова Церква—це їхня духовна Мати. Вона як добра мати тішиться їх радостями і сумує на вид їх смутку. Ось тому проблеми християн є проблемами Церкви. Конституція каже:

3) "Цей Собор не може дати кращого доказу своєї солідар-

ности для цілої людської Родини, з якою він зв'язаний, ніж своєю готовістю разом з нею розпочати розмову про ці проблеми".

Людина має поліпшувати світ, в якім проживає, бо світ —це її дім. Як добрий господар дбає про свою хату, так люди повинні дбати про світ, щоб він був найкращим місцем для життя. Християни ж як вибране Христове стадо повинні світити прикладом для інших.

ЦЕРКВА І СВІТ

Ціль Конституції про Церкву в модернім світі

Соборові Отці здавали собі справу, що положення сьогоднішнього світу не є занадто рожеве, бо кожна здорово думаюча людина бачить, що світ і людство переходять страшну кризу і то відразу на багатьох відтінках життя, от хоча б у міжнароднім положенні, в житті родини, в техніці, в питанні про мир і війну, тощо.

Як здорові реалісти Соборові Отці не задовольнилися загальним твердженням: "Якось то буде! Церква Христова не загине!" Ні, Церква має працювати в модернім світі і для модерних людей, тому Собор намагається встановити розумні і приятельські стосунки з модерним світом і його мешканцями.

Отці Собору, розглядаючи різні проблеми сьогоднішнього людства, стараються так представити навчання Спасителя, щоб люди доброї волі могли без надмірних трудностей прийняти його та застосувати як розв'язку до особистого, родинного, бізнесового, національного і інтернаціонального життя і праці. Таке намагання Церкви не означає, що вона старається пристосувати засади Євангелії до викривленого думання і прагнень деякої частини модерного людства. Ні, вона цього вчинити не може без зради Спасителя. Церква не може змінити евангельських засад тому, що вони декому не подобаються, бо "Церква Бога живого—це стовп і основа правди" (I Тим. 3, 15).

Головне завдання Церкви—це голосити Божу правду, вести людей до Бога, помагати їм ставати Божими дітьми і спасати свої душі. Хто не дбає про Бога і душу, тому навчання Церкви невигідне, і він часто відкидає його.

Отці Собору намагаються застосувати Христове навчання до духа 20-го століття, що не доконче мусить бути духом світу, який не хоче Бога. Дух нашого часу—це погляди, почування і намагання модерної людини і її спосіб осягати те, про що мріє. Церква розуміє цих людей, і тому намагається помогти їм. Конституція каже:

"Собор приносить людству світло засвічене в Євангелії, і подає до розпорядимости людей ті засоби, що сама Церква під проводом Святого Духа отримує від свого Основника" Христа.

"Людина заслуговує, щоб зберегти її, і людська спільнота заслуговує на обнову. Ось тому головним предметом цього вкладу буде сама людина, повна людина, з її тілом і душею, серцем і сумлінням, розумом і волею".

Церква це робить, щоб люди, які живуть в наших часах, могли зрозуміти власну гідність і спасалися в теперішнім, а не в минулім чи майбутнім часі.

ВЕЛИКОПОСТНЕ РОЗВАЖАННЯ

Христос сказав: "Любіть один другого так, як Я полюбив вас!" Ця нова заповідь надає напрям усім іншим заповідям.

Як же Христос любив людей? Так їх любив, що завжди робив їм добро, викликуючи радість, де був смуток, і почуття щастя там, де люди чулися пригноблені.

Хто хоче вподібнитися до Христа, тому треба невпинно керуватися ласкавою і пробачливою любов'ю Творця. В часі Великого Посту слід звернути більше уваги на себе і власні слабості замість цікавитися немочами ближніх. Ніхто не годен помогти іншим бути щасливим, якщо сам не відчуває щастя в своїй душі.

Якщо б люди почувалися щасливі і задоволені в своїх серцях, то більше спокою було б у родинах, товариствах, парафіях, громадах, державах і в цілім світі. Неспокій світу зачинається від неспокою в людських серцях. Поки Христос не приверне спокою людським душам, поти не буде повної користи з людських зусиль запевнити тривалий мир світові і народам.

ВТРАТА ДОРОГИХ ОСІБ

Тут слід згадати втрату осіб, що корисні для нашого дочасного або духовного добра. Духовні особи тут часто провиняються, бо не хочуть підчинятися Божій волі. Наше духовне освячення походить від Бога, а не від духовних провідників. Щоправда, Він хоче, щоб ми користувалися духовними провідниками, коли подає їх нам. Якщо ж забирає їх, то хоче, щоб прийняли Його зарядження і скріпили довір'я до Його доброти. Тоді слід заявити: "Боже, Ти дав мені що поміч і тепер забрав її. Нехай завжди діється Твоя воля! Тепер Сам заповни їх втрату і покажи, що маю чинити, щоб служити Тобі".

Так само треба приймати з Божих рук всі інші хрести, що Бог посилає нам. Дехто може відповісти, "Але ж деякі страждання бувають карами!" Я ж питаюся його: "Хіба не є ласками і добродійствами ті кари, що Бог посилає нам за життя? Якщо образили Бога, то треба деяк надолужити Божій справедливості в цім або в другім житті!" Ось тому слід повторяти зо Св. Августином: "Тут пали, тут ріж, тут не щади, але пощади нас у вічности!", або зо Св. Йовом: "Нехай це буде моєю потіхою, що посилаєш мені болі" (Йов: 6, 10). Хто заслужив собі на пекло, той так само повинен тішитися, як зобачить, що Бог карає його, бо це ободрює його надію, що Бог заміряє звільнити його від кар у другім житті. Отож слід повторяти посеред кар слова біблійного священика Елія: "Він—Господь; що Йому до вподоби, те й учинить" (I Цар. 3, 18).

НАША ВСЕЛЕННА

Вселенна складається з різних сузір, між якими є наша Молошна Дорога. До цього сузір'я належить наша сонячна система цебто наше сонце, земля і всі інші планети довкола сонця. Це сузір'я цебто Молошна Дорога з її безчисленними зорями—це тільки одне з численних сузір, що їх завважили астрономи при помочі далекосяглих телескопів.

Різні сузір'я видають різне світло і після цього світла астрономи догадуються про те, які вони давні. Що ясніше світло, то вони молодші. Ці молодші сузір'я мають багато молодих, і тому дуже ясних зір.

СМЕРТЬ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

В 1535 р. засуджено на смерть святого Тому Мура, колишнього канцлера Англії. Він подякував посланцеві, що звістив йому цей вирок. Вбрався в найкраще одіння і пішов на риштування, де коротко промовив: "Вмираю вірний Богові та королеві, але передусім Богові". Обняв ката і дав йому золоту монету як тому, що робить йому ласку. Зав'язав свої очі, клякнув і положив голову на колоду, де сокирою стято її. Неустрашимий мученик за святу віру з радістю відійшов, щоб стрінути свого Небесного Отця.

Всі люди мають умерти тому, що Адам, перший чоловік, згрішив. Святе Письмо каже: **"Як через одного чоловіка ввійшов у світ гріх, і через гріх смерть, так і смерть на всіх людей перейшла, бо всі згрішили"** (Римлян: 5, 12).

Ісус Христос прийняв смерть в дусі досконалого послуху та найчистішої любови до Свого Небесного Отця. За Його прикладом ми також повинні прийняти смерть слухняно та радо з рук нашого Небесного Отця.

Через Свою смерть Ісус Христос здобув для нас вічне життя. Він побідив смерть. Тепер смерть є дверми до вічного життя для всіх, що вмирають у Господі.

Ми не знаємо в котрім часі або в котрім місці або якою смертю умремо. Тільки одну річ знаємо. Коли вмремо як діти Божі цебто в стані освятної ласки, то будемо назавжди спасені. Коли ж умремо в стані смертельного гріха, то будемо прокляті навіки. З цієї причини ми повинні завжди жити як діти Божі цебто бути в освятній ласці, бо тоді ми завжди є готові до смерти, коли б вона не прийшла.

Коли вмираємо, то наша душа розлучається від нашого тіла. Тіло закопують в землю і воно поволі повертається в землю (Див. Буття 3, 19). Одначе наша душа не може повернутися в порох тому, що вона є духом, а дух не має жадних частин.

Безпосередньо по розлуці тіла, нашу душу судитиме Бог у тому місці, де ми померли. Душа має здати рахунок Богові з кожної гадки, з кожного бажання, слова, діла та занедбання того добра, що його людина повинна була виконати. І це буде особистий або часний суд. Святе Письмо каже: **"Призначено людям раз умерти, і потім суд"** (Євреїв 9, 27). По цім особистім суді душа йде до неба або до чистилища або до пекла.

Ми повинні бути завжди готові до смерти в кожному часі та місці. Ми повинні часто молитися, щоб умерти смертю праведних. Святе Письмо каже: **"Блаженні мертві, що в Господі вмирають... нехай відпочинуть від трудів своїх, бо їх діла йдуть за ними"** (Одкровення 14, 13). Св. Августин каже: **"Хто добре жив, той не може вмерти погано; одначе дуже тяжко тому, хто погано жив, добре померти"!**

Перші іміґранти до Америки

Антропологи на підставі наукових досліджень доказують, що перші іміґранти з'явились на території американського континенту принаймні 10,000 років тому, а може й раніше. Це були без сумніву мандрівні мисливці з Азії, які перейшли Беринґову притоку на північному заході Америки, де зустрічаються Тихий океан з Арктичним.

Навіть тепер Беринґова притока має тільки 60 миль. Зимовими місяцями можна перейти цю відстань по льоду. Цілком можливо, що наприкінці четвертого, тобто останнього Льодового періоду, континенти були навіть ближче один до одного. Перші іміґранти—це були люди, яких ми знаємо тепер, як американських індіян, та ескімоси.

Дальша хвиля іміґрантів, про яких знаємо, з'явилася вже у часах історичних і прийшла з Европи. Норвезькі вікінґи прийшли з Норвеґії через Ісляндію та Ґренляндію наприкінці 10-го століття, хоч дехто доводить, що й передтим уже якісь поселенці або принаймні дослідники побували тут. Фінікійці та Картаґінці могли досягнути берегів Америки десь около 480 р. перед Христом. Римляни правдоподібно прибули до Америки у 64 році після Р.Х., під час царювання імператора Нерона; китайський буддійський монах міг бути тут у 499 р. після Р.Х., а ірляндські католицькі монахи в 6 і 10 століттях.

Все те викликає багато суперечок і здогадів. Проте знаємо напевне, що перші неіндіянські іміґранти, тобто кольоністи, які мали намір оселитися тут на постійне життя, прийшли спочатку на великий острів Ґренляндію, що лежить недалеко від берегів країни, яку ми тепер знаємо як Канаду, з вікінґом Еріком Рудим на чолі, який відкрив цей острів у 982 році, а за три роки після того зорганізував тут кольонію.

Відкриття материка Америки описав його син Лейф Еріксон у 1000 році. Його кольонія була, імовірно, десь у теперішній Новій Англії. Пізніше вона зни-

кла, як і кольонія його батька в Гренляндії.

Подорож Христофора Колюмба, яка офіційно занесла американський материк на мапу, віддає йому честь називатися особою, що відкрила Америку. Він у 1492 році висадився на острові Ватлінгс у групі Багамських островів у Карібському морі. Колюмб був дослідник, а не іміґрант, але зважаючи на те, що він прибув як аґент Еспанії, натурально, що перші кольоністи на континенті були еспанці, які кольонізували Середню та Південну Америку.

Підвалини еспанської імперії на території З'єднаних Держав покладені були конквістадорами й авантюрниками, як ось Хуан Понс де Леон, який відкрив Фльориду в 1513 р., Гернандо де Сото, який відкрив річку Місісіпі 30 років пізніше, та Франциско Коронадо, який приблизно в той самий час провадив експедицію через теперішню Аризону, Нью Мексико і далі на північ до Канзасу.

Англійці, які найдовше панували на території ЗДА, почали кольонізацію нових земель після подорожі вздовж північно-східніх берегів у 1497 та 1498 роках Джона Кабота. Але англійці поселились тут тільки у 1607 році після кількох невдалих спроб заснувати тут свої кольонії.

Перша постійна англійська кольонія була заснована в теперішньому стейті Вірджінія. Називалась ця кольонія Джеймстовн. Ці англійські іміґранти, а також ті, що висадились у Плимут Рок, Масачузет із своїм кораблем Майфлавер у 1620 році, поклали підвалини того, що пізніше стало тринадцятьма американськими кольоніями, що, після здобуття незалежности, створили З'єднані Держави Америки. (A.C.N.S.)

СОНЦЕ

Наше сонце—це дуже велика воднева бомба. Зразу воно було масою водня, що зчасом згуснув у водневий газ. Цей газ щораз більше згущувався, його частинки вдарялися одні об другі, поки ці зударя не спричинили вибуху через витворене тепло. Тоді наше сонце стало світити, бо газ почав вибухати і горіти. Ці ж вибухи невпинно повторяються у нутрі сонця.

З цих вибухів сонце великодушно кидає в простір безчисленну кількість світла і тепла, і частина цього світла і тепла доходить до нашої землі, огріває й освічує її та вможливлює на ній життя рослин, звірят і людей. Тепло нашого вугілля, дерева і оливи і всіх інших хемічних чинників має у сонці своє первісне джерело енергії.

Деякі зорі витворили в собі газ гелій, якого не має наше сонце, бо не потрапило витворити його. Науковці думають, що ці зорі потрапили витворити з газів гелій тому, що в них є надзвичайно широкі магнетичні поля, чого не має [illegible].

Ці надзвичайно гарячі гази і магнетичні поля часом так високо підносять температуру, що витворюють гелій, новий надзвичайно сильний газ.

Якщо не хочеш, щоб твоє обличчя червоніло зо стиду, то тримай уста замк[illegible].

Помилки доказують, що хтось перестав балакати і зачав щось робити.

Скреготи зневіреної душі

о. Роман Ганас

КОЛИ вступаємо в час великого посту, думки мимовільно починають зосереджуватися біля найважливішої проблеми нашого життя, себто потреби покути і витривалости в зберіганні християнських засад. Церква своїми законами, своїми покутними практиками і набожествами звертає наші думки до розважань про наше минуле і майбутнє. Через глибокі розважання освідомлюємо собі, що всі ми є тільки слабі, помильні люди, а наші почесті, уряди, достатки і славу приймемо колись земля і перемінить в порох, а душа наша стане на Божий Суд.

Під час розважань про Божий Суд, про нагороду чи кару, про вартість добрих діл, про вартість людей на землі наша душа часто зневірюється та заломлюється. Найчастіше наша душа знемагається в витривалості в добрім на вид людських невдячностей, в обличчі людської злоби в відношенні людини до людини. Наша душа приголомшена ударами долі, ударами каміння за хліб. Вона в своїх тяжких скреготах шукає за порятунком, і в шуканні цього порятунку знаходить поміч у розважаннях, у молитві, в розмові з найсправедливішим Творцем, Який з відкритої книги людських діл читає подвиги людини та питається заломаної людської душі: "Душе моя, чи можеш ти бути невизнана тими, на яких розраховуєш і будуєш ціле своє життя? Чи можеш ти, душе, переболіти що те, що ти сіяла, другі жнуть, там, де ти тяжко працювала, другі взяли вдячність і нагороду, чи там, де ти боролася, інші переможцями стали? Чи можеш ти, душе, бувши невизнаною, дальше залишитися вірною своїм обов'язкам?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти бути забутою всіма наче б тебе ніколи на світі не було? Чи можеш ти бути забутою як той соняшний промінь, який дає нам усім життя, чи як той напиток, який гасив нам не раз наші спраги, а ми, заспокоївши їх, збили об камінь посуду, з якої пили? Чи можеш ти, душе, бувши всіма забутою, дальше світити промінням сонця для пригноблених і подавати цілющий напиток спрагненим і голодним?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти бути покиненою всіма, як той добродій, до якого горнулися всі, коли його потребували, а потім покинули, як він став їм непотрібний? Чи можеш ти, душе, бувши всіма покиненою дальше без злоби та жалю спішити з поміччю тим, які є в потребі, розпуці чи

нужді?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти бути зрадженою тими, що тобі були найближчі, які не раз цілували твої руки, завдячували тобі все в своєму житті, яких ти від колиски годувала? Чи можеш ти, душе, бувши зрадженою рідними та приятелями, залишитися дальше милосердним ангелом для потребуючих людей?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти бути обезславленою фальшивим свідоцтвом тих людей, які тобі забрали все, що найцінніше: добре ім'я, честь і хліб? Чи можеш ти, душе, бути обезціненою своїми, для яких ти в хвилинах великого змагання за волю і щастя народу не завагалася прийняти найтяжчі терпіння, і навіть смерть, чи виставити молоде життя на жертву?

Чи зможеш ти, душе, бувши обезціненою і обезславленою своїми, знову без вагання стати до бою, як почуєш, що грають сурми?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти бути діткнутою великим нещастям, яке зруйнує все твоє щастя на землі? Чи можеш ти, душе, залишитися сиротою, вдовою, калікою, немічним старцем і бути залишеною всіма, як той камінь при дорозі? Чи зможеш ти, душе, так важко діткнута ударами долі, крізь радісні сльози надії простягнути руки до Бога з проханням нового благословення?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти, плачучи в недолі, стукати від дверей до дверей своїх братів і бути відкиненою тими, які колись перед твоїми дверима просили помочі і ти їм цю томіч дала? Чи можеш ти, душе, бути забута своїми, які ще так недавно разом з тобою ділили нужду й горе на згарищах війни, а ставши ситими, одітими і багатими, голодних забули та знати не хочуть їх? Чи зможеш ти, душе, бувши забутою своїми ситими братами, дальше бути готовою служити ближнім в потребі?

Душе моя, питає Господь, чи можеш ти, бувши вбогою, не бути захланною, бувши багатою, не бути скупою, бувши високопоставленою, не бути гордою, бувши покривдженою, не бажати пімсти, бувши терплячою, не нарікати, бувши зневіреною, не втрачати надії?

Зневірена душа, заслухана в вичислені Богом болючі вийнятки з книги людського життя, у тремтінні й боязні, у відповідь Богові знайшла тільки голосіння розпачу: "Не маю сили залишитися Божою душею, бо ношу тіло слабої людини".

Як по тяжкій бурі з-за гір з'являється тепле сонечко, щоб огріти своїм промінням безнадійну, прибиту і приголомшену землицю, так над зневіреною з приводу людської невдячности душею не перестає ніколи лунати з небес голос Божої надії: "Вставай, зневірена душе! Моя ласка, Моя нагорода заплатить сторицею за всю невдячність людей на землі...".

Може в неодного з нас через злобу, зраду чи невдячність дорогих нам осіб наша душа впаде в болючі скреготи зневір'я чи розпуки. Тоді не платім каменем за камінь і не зражаймося до життя, але, пам'ятаючи приклад розп'ятого Христа, який, вмираючи на хресті в страшних терпіннях, простив тим, які Його розпинали. Простім і ми всім своїм невдячним братам і сестрам, якщо очікуємо для себе прощення на Страшному Суді.

ПЕКЛО

о. М. Шудло, ЧНІ.

Є БАГАТО правд, що про них люди сумніваються і ненавидять, бо бояться їх. Заперечення правд часто походить зо скритого бажання, щоб їх не було, бо вони неприємні деяким людям. Пекло належить до тих правд, про які дехто сумнівається або попросту заперечує. Дивно, що навіть ті, які хваляться знанням Біблії, важуться заперечувати таку ясну правду, що Спаситель недвозначно і не однократно потвердив Своїм божеським авторитетом: **Не бійтеся тих, що вбивають тіло, але не годні вбити душі. Радше лякайтеся того, хто може ваше тіло і душу занапастити в пеклі!** (Мт. 10, 28).

Змальовуючи страшний Суд, Христос виразно зазначує, що прокляті підуть до пекла: **І ці** (прокляті) **підуть на вічну муку, а праведники—в життя вічне!** (Мт. 25, 46).

Пекло і його вічність — це найстрашніші правди нашої релігії. Хто забуває про них, той може легко попасти до цього місця тортур, звідкіля нема вороття. Якщо любов до Бога і Його доброта супроти людей не годні відтягнути деяких людей від гріха і направити їх лихе життя, то може страхіття пекла відчинять їм очі й опам'ятають, поки час.

Чи пекло дійсно існує?

Хто приймає, що Бог існує, той мусить прийняти, що Він справедливий цебто нагороджує за добро та карає за зло, інакше Він не був би Богом, бо який був би з Нього Бог, якщо б байдуже дивився на добре чи лихе життя Своїх сотворінь? Отож, якщо нема пекла, то й нема Бога, бо так диктує нам свята віра і здоровий розум. Несправедливий Бог не був би Богом.

Бог — це найдосконаліша і наймудріша Істота. Він є збором всіх досконалостей, тому мусить любити добро і ненавидіти зло, нагороджувати чесноту і карати гріх, що є браком

чесноти. Він мусить бути доволі сильний, щоб приборкати непослушні сотворіння, бо йнакше в Його світі не було б порядку.

В світі повно несправедливости... Добрі терплять, а лихі часто бенкетують і сміяться з добрих людей. Де ж справедливість? Бог віддасть людям по їх ділам по смерті, бо кожне добре діло буде нагороджене, а лихе покаране. Не треба віри цебто об'явлення, щоб вірити в Бога і Його справедливість. Погани, що не вірять у правдивого Бога, признають посмертну нагороду і кару.

Віра не є залереченням розуму. Вона тільки скріпляє його і помагає бачити те, чого людина звичайним розумом не годна бачити. В Біблії правда про вічне пекло така ясна, що годі вияснити собі, як хтось може вірити в Біблію і водночас сумніватися про існування пекла.

Побожний Йов каже, що пекло — це країна смертоносної пітьми, де **нема жадного порядку** (Йов: 10, 21). Ісая питається розбавлених легкодухів: **Хто з вас потрапить жити з пожираючим вогнем? Хто з вас зможе проживати в вічнім полум'ї?** (Іс. 33, 14). Дальше цей пророк каже: **Їх черв'як не помре і їхній вогонь не погасне! Сам же їх вид є гидотою для кожної людини!** (Іс. 66, 24).

Божественний Спаситель часто і недвозначно підкреслював цю жахливу правду в Своїх проповідях, щоб ніхто не виправдувався, що не чув про неї. Притча про пшеницю і кукіль, в якій Христос каже: **Син Чоловічий пошле Своїх анголів і визбирають всі згіршення з Його Царства і тих, що чинять беззаконня, і вкинуть їх у вогненну піч. Там буде плач і скрегіт зубів** (Мт. 13, 40-41). Так само ясно змальована кара в притчі про змарновані таланти, в якій лінивий слуга отримує заслужену кару (Мт. 25, 30).

Св. Петро каже, що **Бог не пощадив грішних анголів, але закув їх у кайдани пекельної темряви, щоб збережено їх на суд** (2 Пет. 2, 4). Те саме каже і Св. Юда про упалих анголів (Юд. 6).

З цих декількох місць Св. Письма недвозначно видно, що Бог має страшну тюрму для нерозкаяних грішників, в якій повік покутуватимуть за те, що не слухали Його і нехтували Його Законом.

В 1848 р. в Лондоні проживала молода вдова, що вдержувала грішні стосунки зо знайомим приятелем, багатим лордом К. Одного вечора лорд не з'явився. Почала нудитися і зачала читати книжку. Втомившись, погасила лямпу і поклалася спати. Ще не задрімала, як дивне світло освітило її спальню. Відчинилися замкнені двері, в яких станув лорд К. Вдова злякалася. Наблизився до ліжка, вхопив її за руку і скрикнув переразливо: "Є пекло! Я в ньому!"

Нещасна жінка зомліла зо страху і болю. З'ява зникнула. Прийшовши до себе, покликала покоївку. Рука дами була опалена аж до самої кости. На другий день довідалася від лордових слуг, що їх ледачий пан нагло помер серед п'янства.

Пекельна з'ява опам'ятала розбавлену вдову. Стала доброю християнкою. Рука виголілася, але залишився знак. Відтоді вдова носила на руці золоту обручку, щоб закрити прикру близну.

МИХАЙЛО АНГЕЛО

Михайло Ангело (1475-1564)—це один із найбільших науковців цілого світу. Науковець—це людина, що намагається поважно і глибоко пізнати різні речі.

Михайло Ангело був великий архітект, інжинер, поет, письменник, маляр і найбільший різьбар світу.

Столиці Европи намагалися здобути собі його та прохали, щоб поселився в них.

Хоч який великий чоловік був він, все таки ціле його життя—це один тяг розчарувань і страждань. Він хотів відновити славний римський капітоль, щоб виглядав так, як за часів могутньої римської держави.

Як флорентійські революціонери прогнали пануючу родину, то повірили Михайлові будувати укріплення довкола міста, щоб попередні його пани не вернулися. Це йому не вдалося і давні князі вернулися до міста. Мстиві князі вбили багато людей, але пощадили Михайла Ангела. Він удався до Риму, де помалював славну сикстинську каплицю і став архітектом базиліки Св. Петра.

Три його різьби—статуя Мойсея, Давида і Матері Божої Страждальної відомі в цілім світі як архітвори штуки.

1) Чи треба шанувати законну владу так у Церкві, як в державі?

Кожну законну владу треба шанувати, коли вона належно виконує свої обов'язки та не надуживає влади для власних амбіцій і інтересів. Св. Павло каже: "Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо нема влади, що не була б від Бога, і ті, що існують, походять від Бога. Тому хто противиться владі, той противиться Божому велінню, і ті, що противляться, самі на себе стягають засуд" (Рим. 13, 1-2).

Проте слід пам'ятати, що всяка влада є призначена для послуг народу, так у Церкві, як у державі. Хто надуживає влади, той мусітиме за те здати Богові рахунок у годині смерти, подібно як і ті, що нехтують законною владою.

Воно легко надуживати влади, бо людська природа сильно спонукує тих, що мають владу часто скривати власні амбіції під престижем влади.

2) Я хотіла б, щоб мій син був священиком, тому молюся за те. Як я

годна пізнати, чи він має покликання на священика?

Це дуже добре, що молитеся за те, щоб ваш син став священиком, бо наша Церква має їх замало, тому не годна розвиватися і працювати між нашим народом так, як повинна. Якщо б було більше таких матерів як ви, що молилися б за своїх синів, то ми напевно мали б доволі священиків і не треба б було зменшати відправ у наших церквах або прямо замикати їх.

Якщо ваш син має схильність до побожности, ходить регулярно до церкви, приступає часто до святих тайн, любить послуговувати священикові при престолі і працювати для інших і рівночасно цікавитися долею Церкви та спасінням душ своїх ближніх, то можете припускати, що він має покликання до священства.

Порадьте йому, щоб прочитав собі книжечку, що вияснює справу покликання. Видавництво "Голосу Спасителя" недавно видало брошурку в англійській мові "The Priesthood for me?", яку ваш син міг би корисно прочитати, бо в ній описано, хто має звання до священства. Зрештою ніхто не є абсолютно певний, що він має покликання до цього високого стану, як не маємо теж певности в багатьох інших справах. Проте Бог поможе йому бути добрим священиком, якщо буде старатися належно виповняти обов'язки, якщо стане священиком.

Зрештою ніхто не стає священиком за один день. Пошліть його до нашої колегії в Роблині, де він зможе краще запізнатися з цією справою. Якщо переконається, що не має покликання до священства, то зможе свобідно покинути цю школу і вернутися додому.

3) Другий ватиканський Собор затвердив рішення про колегіяльність єпископів цілого світу. Що це значить і яку користь могла б мати для Церкви і людства ця ідея, якщо б її впроваджено в життя Церкви?

Колегіяльність — це засада, що всі єпископи світу разом під проводом Папи творять Апостольську Колегію, що має рядити цілою Христовою Церквою. І саме тому Папа Павло VI заповів створення Синоду Єпископів, до якого ввійдуть чотири українські єпископи.

Цей Синод мав би помагати Папі правити цілою Церквою. Поміч єпископів в управі Церкви полегшила б тяжкий уряд Папи, дала б йому змогу краще пізнати місцеві обставини поодиноких Церков і видавати кращі рішення, бо рішення мають стосуватися до країв, народів і обставин, для яких видано їх. Єпископи ділилися б з Папою своїм досвідом і знанням різних країн. Це надавало б престижу рішенням Папи, бо люди вважали б ці рішення менше самовільними, кращими і ліпше пристосованими до обставин, і тому охотніше приймали б їх і вводили б у життя ніж це досіль робилося.

4) Чому на другім ватиканськім Соборі була така завзята дискусія про подружжя? Хіба самі подруги не знають, що треба робити, щоб їх подружся було благословлене Богом?

Подружжя—це одна з тайн Христової Церкви. Вона має берегти його святости, бо тайна—це свята річ. Як можна надуживати інших тайн, от хоча б сповіді чи Святого Причастя, так іще більше можна надуживати подружжя.

Від довшого часу повстали деякі проблеми, що турбують подругів, от хоча б справа відповідальности за число дітей, що подруги повинні привести на світ, справа вживання подружих прав у випадках, коли подруги не годні дозволити собі на більше дітей через хворобу чи фінансове положення, тощо.

Досіль загал богословів твердив, що головна ціль подружжя — це діти, інші ж цілі, от як поміч чи загальне заспокоєння пристрастей, чи вияв любови між подругами,—це другорядні цілі, які мають завжди бути підпорядковані

першій цілі, інакше подруги будуть надуживати святу тайну подружжя і ображати Бога.

В останніх часах деякі богослови зачали ставити в сумнів наставлення своїх попередників до подружжя. Деякі стали твердити, що треба наново прослідити засади, по яким досіль суджено справу подружжя. Інші стали боронити людську любов у подружжі, осуджуючи попередній песимістичний погляд на неї, бо цей погляд незгідний ні зо Св. Письмом, ані з церковним переданням. Деякі прямо відкинули різницю між головним і другорядними цілями подружжя.

Через це видвигнено погляд, що любов у подружжі—це добра і свята річ. Подруги мають любитися не тільки тому, що вони приводять діти на світ, але тому, що вони є особами, які взаєм люблятся.

Отак зачато краще студіювати Біблію, якої ніхто ніколи не вичерпав і не вичерпає. Церква не годна відкидати правд, що колись учила, але годна краще зрозуміти і вияснити свою науку. Отак вона виносить з цього Божого скарбу старі і нові речі.

Деякі оборонці теорії про головну і підрядні цілі подружжя занадто наставали на перші слова Божі "Ростіть і множіться!" і занедбували слова, що їх Бог так само сказав про подружжя: "І стануть одним тілом!", хоч ці обидві правди є в Св. Письмі.

Зо зростом населення в світі повстала проблема штучного обмеження народин, щоб не переселювати світу. Винайдено пігулки, що мали б помагати подругам контролювати число дітей, що хотять привести на світ. Тут одні богослови бодай у деяких випадках одобрюють ці пігулки, інші категорично відкидають їх, як противні Св. Письму, використовуючи аргумент Онана (Буття: 38, 8-10), який на думку інших не доказує того, до чого противники обмежень народин хотіли б ужити його.

Ось тому Соборові Отці намагалися знайти якусь розв'язку для цих проблем, що турбують сумління добрих християн. Вони розглядали питання, чи нема якихось законних засобів крім періодичної стриманости, щоб контролювати число народин. Церква хоче бути абсолютно певна про якусь правду чи Божий закон, заки наложить його на вірних, бо навіть Церква не має права зобов'язувати подругів до того, до чого Бог не зобов'язав їх. Ось тому Церква намагається провірити наставлення до подружжя, щоб не накладати на подругів тих тягарів, що Бог не наложив на них.

Як же соборові Отці не годні були погодитися про справу засобів обмеження народин із поважних причин, то Папа Павло VI застеріг собі цю справу і для її належного прослідження створив особну комісію, що складається з поважних богословів, лікарів і різних знатоків. Ця комісія студіює справу. Як дійде до остаточного рішення, то Папа проголосить це рішення цілій Церкві. Покищо треба триматися дотеперішнього навчання в цій справі.

Покійний американський бизнесмен Барух дає таку пораду всім тим, що хочуть мати успіх в бизнесі.

1) Хвали інших, але будь щирий, як це робиш;

2) Будь чемний, бо чемність робить життя приємнішим. Інші будуть чемні для тебе, як будеш чемний для них.

3) Помагай іншим, бо це перша умовина до успіху.

4) Будь веселий, бо вже й так є в світі забагато песимістів.

5) Не завидуй іншим, бо й ти можеш доробитися того, що інші мають, як будеш працювати.

5) Які пости мали старозавітні євреї?

В Старім Завіті був тільки один день обов'язкового посту для всіх євреїв, і це був день загальної покути за гріхи. "Сьомого місяця, десятого дня місяця маєте вмертвляти себе самих... Того дня відправлятиметься покута за вас, щоб очистити вас. І будете чисті перед Господом від усіх своїх гріхів" (Левит: 16, 29).

Побожні жиди не задовольнялися цим однодневним постом. Вони часто постили двічі на тиждень цебто в понеділок і четвер, як це фарисей згадав у своїй гордій молитві (Лука: 18, 12).

Крім цього були ще інші дні постів, що їх накладав звичай, на які Христові учні не звертали уваги, тому побожні жиди докоряли їм: "Чому Іванові учні й учні фарисеїв постять, а Твої не постять?" (Марко: 2, 18).

Піст є конечний у духовнім житті, щоб відпокутувати гріхи і закріпити душу проти спокус, бо людина, що постить, скріпляє свою волю, тому вона зможе легше відгонати від себе і побороти спокуси до гріха. Хто не годен панувати над своїми пристрастями і нахилами, той легко дасть перемогти себе спокусі, бо не привик опиратися своїм похотям і лихим нахилам.

6) Чому треба слухати Церкви, як вона викладає людям правди Божі, що їх знаходимо в Святім Письмі?

Треба слухати тому, що Церква — це офіційна учителька людства в Божих справах. Церква—це остаточний і невідкличний засіб спасіння для людей. Вона є Божим монументом спасіння для відкуплених душ.

Біблія—це книга Церкви, бо вона уложила її під надхненням і керівництвом Святого Духа, списуючи найважніші правди, що їх проповідав Ісус. Тому вона має не тільки зберігати скарб Божого об'явлення, але й толкувати і проповідувати його всім народам світу. Це вона непомильно залевняє людей, котрі книги належать до Божого об'явлення, а котрі є видумкою людей. Без Церкви люди не знали б, що Біблія є Божою книгою. Ми щасливіші ніж давні юдеї, бо синагога не була непомильною, а Христова Церква непомильна тому, що Святий Дух чуває над нею і береже її від помилок в справі віри і моралі.

НОВИЙ ВИНАХІД

В Америці зладили підручники до вивчення чужих мов, що мають над чужими словами мікроскопійні англійські слова, яких не видно голим оком. Разом із підручником студент набуває побільшаюче шкло. Якщо натрапить на незнане йому слово, то бере шкло і дивиться над згадане слово і над ним через шкло бачить англійське слово. Отож тепер студентам уже не треба шукати за значенням слів по словниках... Але чи така легка метода спонукає багатьох студентів завчати чужі мови в Америці? Сумніваємося... Якщо б ішло про спорт чи телевізійні програми, то справа малася б зовсім інакше...

Священик проповідав про обов'язки багачів помагати бідним. Служниця спиталася його при сніданні: "Отче, як вам сьогодні вдалася проповідь?"

Священик: "Отак, пів-на-пів!"

Служниця: "Що це значить "Пів-на-пів?"

Священик: "Я потрапив переконати бідних про цю правду святої Євангелії".

Дурійка—це модерна хвороба, якою батьки заражуються від своїх власних дітей.

Модерні малпонки подібні до деяких жінок. Їх тяжко зрозуміти.

Рішення укр. катол. Єрархії

В СПРАВАХ СПІВУЧАСТІ В СВЯТИХ ТАЙНАХ І РЕЧАХ З ПРАВОСЛАВНИМИ БРАТАМИ

Спираючись на злагіднення, подані в декретах про Східні католицькі Церкви й Екуменізм, наша єрархія видала оці рішення в справі співучасти в святих тайнах і богослужбах з нашими православними братами.

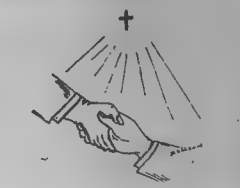

Коли співучасть є заборонена?

Як іде про **католиків,** то ця співучасть заборонена тоді, коли:

1) така співучасть противиться одності Церкви, от як хтось казав би: "Це все одно, бо одна віра, одні тайни..."

2) Коли така співучасть сприяє і включає в собі:

а) Форальне прийняття або сприяння неправдивій науці;

б) Небезпеку відступлення від католицької віри;

в) Дійсне, не фарисейське згіршення, якого не можна инакше усунути;

г) або релігійну байдужність гейби кожна віра й Церква були однаково добрі.

Православні:

Як іде про **братів православних,** то можна їм давати святі тайни Покути, Евхаристії і Єлеопомазання, під цими умовинами:

а) Коли вони в добрій вірі відділені від католицької Церкви, от хоча б ті наші православні брати і сестри, що народилися і виховалися поза католицькою Церквою;

б) Коли вони добровільно прохають дати їм ці тайни, от хоча б, як зайдуть до католицької Церкви з нагоди празника, похорону чи шлюбу або на недільну Літургію;

в) Коли вони належно приготовані до цих тайн, цебто як мають добрий намір користати з них, подобатися Богові, позбутися гріхів, тощо.

Католики:

Католики можуть так само приймати ті самі три тайни, Покути, Св. Евхаристії і Єлеопомазання, від православних священиків під такими умовинами:

а) Кожний раз, як є конечна потреба, от хоча б небезпека смерти, а нема католицького священика через те, що він хворий, далеко мешкає, тощо.

б) Коли є духовна користь, от хоча коли б католик хотів приступити до сповіді і прийняти Святе Причастя, а тут нема католицького священика і

не буде його місяцями й роками, бо згаданий католик живе серед православних братів, де нема католицьких священиків.

УЧАСТЬ У БОГОСЛУЖБАХ

Католики можуть ходити на богослужби до наших православних братів, коли довкруги нема католицької церкви, якщо вони не наражуються на страту своєї віри і нікого не гіршать цебто не викликують враження, що вони покинули свою католицьку віру.

Католики так само, як зайде потреба, можуть бути кумами, цебто хресними батьками для дітей своїх православних братів. Так само вони можуть брати одну особу з наших православних братів за хресного батька для своїх дітей чи за свідка при вінчанні.

Спільні богослужби

Як ідé про спільні богослужби, в яких участвують католицькі і некатолицькі східні священики, тобто як ідé про прилюдні мольби, зокрема про панахиди за душі наших православних братів, що відправляються разом з православними, то в цій справі нашому духовенству треба поступати згідно з вказівками своїх єпископів.

Слід звернути увагу, що не слід ставляти **нарівні** дійсних православних цебто таких, що народилися в православ'ї, з католиками, що відпали від католицької Церкви і перейшли на православ'я. Проте діти цих відступників слід уважати за дійсних православних, якщо вони були охрещені й виховані в православній вірі.

Духовні пастирі повинні вияснювати ці злагіднення в церковній карності про згадані речі, бо їх Собор видав, щоб влегшити об'єднання всіх християн в одній Христовій вселенській Церкві.

Подорож в Україну

о. М. Щудло, ЧНІ.

Поїздка до рідного села (7 грудня 1964)

Як у Києві згадав, що мене не хотять пустити до рідного села, то деякі знайомі, що з ними запізнався в Києві, сказали мені: "Не кажіть про це нікому. Візьміть собі таксівку і самі поїдьте та подивіться на село! Ніхто не буде навіть знати про це!"

Нове Село, де народився в 1915 р., віддалене від Львова на 15 км. Літком було б легко дістатися до нього автомобілем, бо дорога добра бодай до Куликова. Це гостинець. Але дістатися туди взимі було б тяжко, бо саме тоді були випали великі сніги. Зрештою ніколи не був би ризикував їхати на село без позволення відповідних властей, бо це могло б спричинити різні клопоти, а я не бажав давати претекстів чи причин на подібні клопоти.

Приїхавши до Львова, відразу порушив справу поїздки до Нового Села, де був мій хворувитий батько. Він згодом помер на 16 березня 1965 р. Урядничка Інтуриста запевнила мене, що дістану бажане позволення поїхати до рідного села, щоб відвідати старенького батька, тому непотрібно привозити його до Львова. "Що буде, як позволення не буде!" "Не журіться, воно буде! Тепер уряди позамикані через день Конституції та неділю. Дістанемо його в понеділок!" запевнила мене. Я не був певний, що поїду до села, тому вона додала: "Якщо б не дістали позволення туди їхати, то все таки маєте ще понеділок і вівторок цебто 7-8 грудня. Батько навіть у такім випадку зможе прибути до Львова, щоб побачитися з вами! Але я певна, що позволення буде!"

В неділю 6 грудня 1964 багато з моєї родини поз'їжджалося до Львова. Між ними були такі, яких зовсім не пригадував собі, бо це були молоді люди. Одні з них працюють в колгоспах, інші живуть у Львові чи Куликові. Деякі з них були маленькими дітьми, як востанне бачив їх перед виїздом на студії до Італії.

З ними провів я цілий вечір. Вони розпитували про мій побут в Америці, Австралії, про мою працю, тощо. Я привіз був деякі речі і роздав їх на пам'ятку. Дехто був невдоволений, бо дарунки були замалі. Вони сподівалися, що привіз їм половину Америки, хоч я вертався з Австралії, і півтора року не був в Америці.

В понеділок раненько зайшов до канцелярії Інтуриста. Саме тоді задзвонив телефон. Урядничка взяла слухавку і відповіла: "Турист є тут!" і, звернувшись до мене, проказала: "Можете їхати до Нового Села!" Я подякував їй і около 11 години перед полуднем у товаристві провідника вибрався до Рідного Села, якого не бачив від 1939 р. цебто від серпня згаданого року.

Їхали ми гостинцем, що подекуди був покритий снігом. Проїжджали знайомими селами, от хоча б Гряда, Дорошів, заки не доїхали до Куликова. В Куликові люди порадили нам іти пішки до Нового Села, бо дорога була завалена снігом. Мій провідник не дуже тішився з такої поради, але іншого виходу не було. Шофер від'їхав до Львова і мав вернутися на 4 год. пополудні, бо не мав нічого до роботи в Куликові.

Надворі було доволі зимно, але сонце ясно світило. Стежка була трохи втоптана. Ми йшли полями, бо дороги були глибокі і повні снігу. І так йшли ми три кілометри, розмовляючи по дорозі. Під Новим Селом ми скрутили на стежку, щоб не йти самим селом. На мене зробило приємне враження, що поза селом були засаджені молоді сади, які тягнулися около одного кілометра.

Пізнав свою хату й обійстя, хоч там уже не було стодоли. Сестра Олеся радо повітала мене. Батька не було вдома, бо він був уже виїхав до Львова. Не знав, що дістану позволення їхати до села, тому сам вибрався до Львова, щоб зобачитися зо мною. Мій провідник був заскочений тим, що батько поїхав на стрічу до Львова.

Вістка про мій приїзд до села скоро рознеслася і люди зачали сходитися. Прийшов навіть голова Сільради. Сестра приготовила перекуску. Людей було майже повна хата.

Після перекуски вибрався на прохід по селі. По цілім селі не пройшов, бо дороги були забиті снігом. Дійшов тільки до церкви і школи, до яких колись ходив, як був малим хлопцем. Взяв фотографію старенької школи і церкви.

Тепер у Новім Селі є нова школа. Зате церква бідненька й обдерта. Священика нема від 1956 р., відколи помер старенький парох, о. Петро Підгорецький, що хрестив мене. До села на відправи доїжджає священик з сусіднього Сулимова.

Проходячи селом, зайшов до одного сусіда і потім вступив до Наталки, сестри ВПреосвященного митрополита Кир Максима Германюка, ЧНІ. І там теж гостили мене та розпитували про нашого канадійського Владику.

Я взяв фотографію хати сестри Олесі й Наталки і одної старенької хати під стріхою, отак собі на пам'ятку. На жаль це був фільм вироблений у Східній Німеччині. Коли з Нюарку вислав його до Східньої Німеччини, щоб його розвинути, то фільм ніяких фотографій не показав. Мені сказано, що правдоподібно цей фільм зовсім знищено, бо там були фотографії старенької школи, церкви і покритої соломою хати. Може й воно так, бо інші фільми розвинено, хоч брав я знимки в гірших обставинах, цебто тоді, як небо було захмарене, а згадані знимки, що не вийшли були взяті при гарній погоді.

На дорозі було багато людей, що бажали побачитися зо мною. Деяких шкільних товаришів пізнав, інших ні. Люди були тепло повбирані й узуті. В селі з приємністю завважив, що около одна третя хат —це муровані хати. Люди тішилися, що новий уряд Косигіна і Брежнева був тоді обіцяв збільшити земельні пайки колгоспникам, бо це допоможе їм вигідно годувати одну корову, порося й інший дріб. На дотепершніх пайках воно було доволі тяжко.

Около 3 год. пополудні люди постаралися для мене про санки і ми вже саньми від'їхали до Куликова. Це були колгоспні сани і коні. По дорозі стрінули одну дівчину, що працювала в шпиталі у Львові. Вона відвідувала родину. Верталася до Львова, присіла з нами на сани і поїхала до шпиталю.

В Новім Селі люди виглядали добре відживлювані, хоч в них нема таких люксусових потрав, як маємо в Америці. Проте завважив, що бодай деякі мої шкільні товариші і товаришки сильно постарілися. Згодом хтось сказав мені, що в Радянськім Союзі люди скоро старіються і скоро вмирають. Не дивниця, що вони постарілися, коли пригадаємо собі терор Сталіна.

Попрощався з сестрою Олесею і від'їхав до Львова. Проїжджаючи гостинцем, хотів знову поступити до Збоїск, щоб подивитися на колишній ювенат ОО. Редемптористів, але дорога була завалена снігом, тому не можливо було туди доїхати. Проте бачив колишні будівлі з недалекої віддалі.

Христос постив сорок дн'в і сорок ночей (Мат. 4, 2).

Моя перша зустріч з Митрополитом Андреєм Шептицьким, ЧСВВ.

о. І. Чинченко

За часів більшовицької окупації Галичини я не тільки не відважися б відвідати, а навіть подумати про те, щоб відвідати цю історичну постать в нашій історії, бо таємні агенти НКВД не тільки реєстрували, але навіть фотографували всіх тих "підозрілих" осіб, що відвідували Митрополита.

Моїм сусідом по мешканню був один високий партійний "достойник", Ол. Задворний, керівник адміністративного фінансового відділу обласного комітету комуністичної партії. Цей "достойник" під великим секретом розповів мені, що митрополит Андрей Шептицький і Доктор М. Панчишин працюють проти нас, тобто, проти окупаційного московського комуністичного режиму в Галичині, і що НКВД дуже вміло підіслало до Шептицького свою агентку, одну медичну сестру, що так спритно працювала, що ввійшла в повне довір'я Шептицького і через нього і д-ра М. Панчишина. Кілька тижнів тому д-р М. Панчишин дав цій агенці 2000 рублів, як винагороду за співпрацю і ніби обіцяв дальше теж щедро платити. Ці гроші передано обласному відділові НКВД, що з кожного банкноту цих грошей списало числа і залучило до справ Шептицького та Панчишина. На мій запит про арешт їх обох, "інформатор" відповів, що справа ще не є на часі. НКВД сподіється викрити цілу зграю контреволюціонерів. Та й з тактичних міркувань ще не зручно, бо обидва користуються величезним авторитетом і популярністю і довір'ям населення. Крім цього, д-ра Панчишина не так давно обрано депутатом до верховної ради СРСР і верховної ради УРСР. Він був депутатом і "Народних Зборів Західньої України", і делегатом і до Москви і до Києва в справі включення Західньо-Українських Земель в склад УРСР. На випадок арешту Шептицького не є виключеним повстання в Галичині, хоч воно (повстання народних мас) не є жадною фізичною загрозою, а лише з морального боку був би великий "ляпсус". Треба чекати на зручніший момент; слід спочатку спровокувати їх, викрити цілу зграю, що співпрацює з ними, і потім перевести масові арешти. Звичайно, що я в присутності мого "інформатора" теж вилаяв тих "контрреволюціонерів" і "зрадників", а в мене самого аж мороз поза спиною пішов.

Довго з-вечора не міг я заснути. Все думав, як повідомити про це Митрополита та д-ра Маріяна Панчишина. Але в скорім часі, 23 лютого, 1941 року, коли всі урочисто святкували свято "непереможної" червоної армії, я запросив всіх викладачів Катедри Української Мови та Літератури Львівського Ветеринарного Інституту, а саме, письменника Василя Саф-

ронова-Левицького, д-ра Ярослава Шав'яка, правника Михайла Прийму, що є тепер в Канаді, а останні два тут в ЗДА, як живі свідки всього цього, а четвертий є теж в Канаді, але не уповноважив мене виявити його імени. Я повідомив їх про все те, що мені говорив мій сусід. Сказав їм, що я сам персонально не можу попередити намічені жертви про те, що я чув. Вони обидва можуть і не повірити мені, або зможуть прийняти все те як провокацію, і тому порадив своїм гостям попередити намічені жертви в такий спосіб, як вони вважають найзручнішим.

Пізніше мене було поінформовано, що Митрополита Андрея Шептицького поінформував керівник катедри української мови Львівського Ветеринарного Інституту, а д-ра Маріяна Панчишина, д-р Ярослав Шав'як. Д-р М. Панчишин прийняв цю інформацію дуже нервово (як мене пізніше інформував д-р Я. Шав'як) і скрикнув: "Це неправда, це провокація". Митрополит А. Шептицький прийняв цю інформацію дуже спокійно, мовчазно вислухав її, спер свою білу голову на обидві руки і в такій глибокій задумі сидів довший час. Потім, ніби пробудившись зо сну, подякував панові "Х" і цей залишив Митрополита.

Вмертвлення смаку (апетиту)

Св. Альфонс Лігорій

ОТЕЦЬ Рогаччі пише в своїм творі "Одне конечне", що головна частина зовнішнього вмертвлення полягає в умертвленні апетиту. Тому Св. Андрій Авелінський твердив, що слід зачинати від умертвлення смаку, якщо хтось хоче стати досконалим. Св. Лев свідчить, що Святі так поступали: "Святі зачинали християнську досконалість від постів". Св. Пилип Нерійський отак промовив до одного свого каянника, який не дуже любив умертвлятися: "Сину, ніколи не станеш святим, якщо не вмертвлятимеш апетиту". Знаємо, що всі Святі сильно вмертвляли апетит. Св. Франциск Ксавер не їв нічого, за винятком жмінки припраженого рижу. Св. Іван Ф. Реджіс їв тільки на воді зварену лемішку. Св. Франциск Борхія не брав нічого, за винятком хліба і ярини, хоч був іще міряниним і заступником каталонського короля. Св. Петро Алькантарський раз на день споживав мищинку супу.

Св. Франциск Салесій казав, що слід їсти, щоб жити, а не жити, щоб їсти. Бувають люди, що гейби на те живуть, щоб їсти. Св. Павло каже, що шлунок—це їх бог: "Вони поводяться як вороги Христового хреста. Загибіль буде їхнім кінцем, бо шлунок—це їхній бог". Тертуліян писав, що обжирство вбиває або принаймні сильно шкодить усім чеснотам. "Гріх обжирства вбиває або принаймні завдає рану карності". Це обжирство зруйнувало світ, бо через одніське яблуко Адам стягнув смерть на себе і на ввесь людський рід.

Християни мають особливіше вистерігатися обжирства. Св. Бонавентура не вагався твердити, що надмірна кількість поживи викликує схильність до нечистоти: "Пожадливість у їжі зроджує нечистоту". А Св. Августин пише: "Розум стає отупілий і в душі зроджується терня змисловости, якщо вона обтяжена надмірною кількістю поживи".

Мудрець каже, що слуга не слухатиме приказів пана, якщо навчиться м'яко проживати. "Хто змалку ніжно виховує свого слугу, той опісля зобачить, що він упертий". Отож не слід скріпляти тіла, бо згодом буде поборювати душу. Тому Св. Августин перестерігає нас: "Не додаваймо сили тілові, щоб не зачало війни проти духа!"

Паладій оповідає про одного ченця, що виконував тяжкі покути. Хтось спитався його, чому так страшно катував своє тіло. Чернець отак відповів: "Докучаю тому, хто докучає мені". Св. Павло так само поступав і навчав: "Караю своє тіло і підневолюю його". Невмертвлене тіло не хоче коритися розумові. І навпаки, каже Св. Тома, диявол перестає спокушувати людину до нечистих діл, коли вона перемогла спокуси до обжирства: "Переможений в обжирстві диявол не спокушує до змисловости". Корнилій Камінський додає, що легко переможемо інші хиби, якщо переможемо схильність до непоміркованости: "Християнин легко позбудеться інших хиб, якщо переможе схильність до обжирства". Блосій зауважив, що декому легше перемогти інші хиби ніж запанувати над своїм апетитом: "Декому тяжче опанувати схильність до обжирства ніж інші хиби".

Дехто може заявити, що Бог сотворив їжу, щоб люди розкошувалися нею. Що ж відповісти йому? Це правда, що Бог сотворив ріжні потрави, але сотворив їх для того, щоб ми могли жити, а не для надужиття, що бачимо в непоміркованості. Є деякі смачні потрави, що не конечні для піддержки життя. Бог сотворив їх, щоб ми деколи вмертвлялися, зрікаючися їх. От Бог заказав Адамові доторкатися яблука, бо сотворив це яблуко, щоб Адам уникав його. Отож треба бодай поміркувано користуватися згаданими речами.

Св. Бонавентура каже, що треба уникати чотири речі, щоб умертвлятися:

1) Не їсти перед означеним часом або занадто часто;

2) Не їсти занадто жадібно гейби голодні пси;

3) Не їсти забагато цебто не об'їдатися;

4) Не ганятися за вибагливими потравами.

Багато американських жінок думають, що вони дуже здібні і мудрі, бо вони так потраплять виглядати як їх матері.

Сьогодні не варта мати багато грошей, бо уряд зараз пошле агента, що буде питатися, звідкіля ви взяли ці гроші.

ГОРДІСТЬ

ГОРДІСТЬ подібна до легендарної гадини з багатьма головами, бо зроджує і проявляється різними іншими гріхами. Ось вони:

(а) **Безбожність,** бо горда людина погорджує навіть Богом і Його заповідями. Гордий не признає залежности від Бога. Він уважає себе за джерело того всього, що має або знає. "Це я вчинив! Це моє добро! Це я сам дійшов до цього багатства своєю працею!" Про Бога та Його поміч гордий навіть не згадує, немов людина потрапила б щонебудь учинити без Божої ласки. Бог сотворив людей, щоб люди Його пізнавали, любили та служили Йому, а гордий себе самого робить "божком", для себе живе, для себе працює і все міряє "собою" та своїми інтересами. Якщо Божі інтереси часом зійдуться з його мізерними плянами, то гордий виконає це, а якщо розходяться, то знехтує Богом і Його волею.

Якщо гордий має час, то прийде в неділю на Службу Божу. Якщо ж зайдуть жнива або якийсь мітінг, то Бог і Його заповідь, що в неділю та свято треба вислухати Службу Божу та не вільно працювати мусять поступитися, бо гордий чоловік має свої пляни й обрахунки, в які Бог не сміє мішатися. Те саме з іншими Божими чи церковними заповідями, от хоча б із постом, плаченням церковного податку, тощо. Гордий не дивиться на те, що Бог хоче, але так поступає, як йому краще виходить, бо в його думанні, житті, праці та поступованні Бога або зовсім нема, або займає другорядне місце. Гордий не числиться зо своїм Творцем, бо він сам став для себе "божком".

(б) **Пустота,** бо думає, що він усе знає і вже від нікого нічого доброго не годен навчитися, або що він мудріший за всіх інших, то чому б прислухуватися до того, що вони думають або кажуть. Отак фашисти думали в Італії про Муссоліні, про якого говорили: "Муссоліні ніколи не помиляється". Всі ж знають, як сильно помилився, непотрібно вступаючи в війну, за що в 1943 р. заплатив життям, бо обурена та зведена ним чернь розстріляла та повісила його на сміх усім тим, що колись так сильно вихваляли і подивляли його.

(в) **Плитність** і **поверховність,** бо горда людина не дивиться на те, що другі варті, але на їх одежу, зовнішній вигляд, манери чи гроші. А що кожна людина має безсмертну душу, за яку Божий Син помер на хресті, це для гордія не має ніякого значення.

(г) **Пустолюбність** цебто непомірковане бажання, щоб інші подивляли та хвалили його за його мудрість, працю та самопосвяту для спільного добра. Якщо ж не хвалять його і не дають кредиту за те, що він зробив, то він обурюється та відсувається набік, не буде далі працювати, бо люди невдячні та не вміють оцінити його самопосвяти. Марна слава, не любов до Бога та ближнього є мотивом і рушієм усього того, що робить горда людина.

(г) **Пересадна дразливість** на все, що доторкається до його особи. Гордий не прийме ніякої завваги від нікого, бо вважає себе досконалим. Ось тому він ніколи не поправляється зо своїх похибок і блудів, бо не хоче слухати про свої промахи та помилки.

(д) **Зухвалість** цебто надмірне і безосновне довір'я до себе самого та впования на свої власні сили. Горда людина пошукує урядів і почестей, які перевищають її сили та до яких не надається, тому не годна належно виконати прийнятої чи повіреної їй праці. На жаль вона не здає собі з цього справи та гнівається, коли не дано їй того, чого бажала.

Крім цього гордість зроджує в людині ще інші блуди, от хоча б **непослух,** бо гордому тяжко коритися іншим, **самохвальбу,** бо гордий хоче, щоб усі знали про його "чесноти і добрі діла", **лицемір'я,** бо гордий закриває своє дійсне "я", а вдає ліпшого ніж він у дійсності є, **сварливість,** бо гордий хоче, щоб завжди було так, як він думає чи каже, **впертість,** бо гордий не уступить іншим, хоча б бачив, що вони мають рацію, **незгідливість,** бо гордий хоче завжди поставити на своєму та ніколи не уступить іншим.

Бог ненавидить гордість, бо вона нагадує Йому Люципера, який збунтувався проти Нього і привів до бунту та вічної загибелі мільйони інших анголів, що далися звести і пішли за його погубним прикладом.

Святе Письмо подає, як тяжко Бог скарав царя Ірода за його гордість. "Ірод вбрався в царську одежу та сів на підвищенні і промовив до них. А натовп кричав: "Це голос Божий, а не людський!" — І ангол Господній зненацька ударив його, бо він не віддав слави Богові. І черва розжерла його і він помер. А слово Боже росло та помножувалося" (Дії: 12, 21-24).

Горда людина не годна подобатися Богові, бо вона виноситься понад Бога та Його закон, коли цей закон не дозволяє їй чинити чи проживати так, як вона хоче. "Початок гордости людини—це відступництво від Бога, бо її серце віддалилося від Того, що сотворив її, бо гордість—це початок усякого гріха. Хто піддається гордості, той наповниться прокляттям, і вона накінець знищить його" (Сирах: 10, 14).

Христос змалював огидність гордости в притчі про митника та фарисея. Обидва пішли до святині молитися. Бог почув молитву обидвох. Покірна молитва митника, який признав свої немочі та визнав гріхи, подобалася Богові, а самохвальба фарисея добрими ділами викликала огиду в Божих очах. Спаситель осудив фарисея за його гордість, а оправдав грішного митника за покору. "Кажу вам, що цей вернувся додому більше оправданий аніж тамтой, бо хто підноситься, той буде понижений, а хто понижає себе, той буде вивищений" (Лк. 18, 14).

Христос виразно заявив фарисеям, що гордість не допустить їх ні до Церкви, яка є Божим Царством на землі, ні до Небесного Царства цебто до раю. "Направду кажу вам, що

митники та блудодійники випереджають вас у Божім Царстві" (Мт. 21, 31). Фарисеї уважали себе за мудрих і вчених, але їх мудрість не була Божою мудрістю, бо гордість опоганювала її. "Вважаючи себе за мудрих, вони стали безумними" (Рим. 1, 22).

Бог ненавидить гордих і скривається від них, бо вони не хочуть слухати Його та застосовувати життя до Його заповідей. Вони бажають усе пересівати своїм маленьким розумом. Коли щось не по-їхньому, то відкидають, хоча б це була відвічна непомильна Божа правда. Отому Спаситель, зганивши гордих мешканців Хоразиму, Ветсаїди та Капернауму, які відмовилися прийняти Його навчання, хоч Він підтвердив його численними чудами, отак закликав до Свого Небесного Отця: "Прославляю Тебе, Отче, Господи неба та землі, що Ти закрив це перед премудрими і розумними, а відкрив це немовлятам" (Мт. 11, 25). Немовлята—це прості та покірні душі, а розумні та премудрі—це душі горді, які бундючно відкидають Божу правду, бо вона не погоджується з їх мріями чи плянами.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

PENANCE IN AN AFFLUENT SOCIETY?

Rev. Father Anthony, C.P.

LIFE in an affluent society is not exactly geared to the practice of penance. Every ingenuity is used to avoid discomfort, to ease the burden of work and increase the time and means of recreation. This is not necessarily a bad thing. It must be admitted that there is a minimum degree of social well-being without which it is impossible to develop the human personality to the full. Without this minimum it is also impossible for the ordinary man to practise true and complete Christianity. The more affluent and prosperous human society becomes, the more closely it should approach God. It is over-simplification to say that this does not happen, or to say that it is not happening. At the same time, it is realism to face the fact that it can happen, that men, in spite of their well-being, actually go away from God and try to do without Him.

This kind of thing has happened in the past and it will happen again whenever people misplace the values of life and misunderstand the facts of life. It is very easy for us to conclude that the increasing well-being and prosperity of a nation and all their consequences are the products of our own efforts. But these things are not ends in themselves. The attainment has been more than the result of the exercise of man's almost instinctive desire to get back to the condition that was his when God made him. *These advantages are certainly the products of man's own efforts, but not in the sense that he is independent.* Man was created by God and "in the image and likeness of God." He desires betterment for himself, and attains this good because he possesses some spark of the divinity in the qualities of intelligence and will.

Man's development of the natural arts and sciences, together with his experience of the benefits of his works, should enable him to see God's wisdom and goodness. He should, therefore, raise his mind and heart to God. He should understand that the pleasures, the conveniences and ease of his life on earth are evidence and a foretaste of the eternal happiness for which God has destined him.

"GOD FOUND IT GOOD

When God created the material universe, He "found it good." He created man and "put him in his garden of delight, to cultivate and tend it." Even in the fortunate condition in which man first found himself, he was not excused from the law of labour. However, that labour was not accompanied by the physi-

cal burden and displeasure it now has. The sentence "thou shalt earn thy bread with the sweat of thy brow" was not passed on man until his disobedience to God.

Whether man formally accepts this truth or not, his whole endeavour in life is to escape the burden of his disobedience and to re-establish himself in his former happy condition. Again, let it be said, there is nothing wrong in this. Nowhere and at no time has Almighty God forbidden man to use his inventive powers and his ingenuity which enable him to make his life on earth less difficult to bear. God, the creator, clearly wills that man should use his 'divineness' to penetrate the secrets of the universe. *The trouble is that his discoveries tend to make man think he is entirely self-sufficient. He may conclude that he has no need of God, or that there is no God.*

A CONTROLLING FORCE

It is precisely to keep our minds on the true value of material things that the Church directs us to practice of penance during the season of Lent. The Church does not ignore the reality of man's progress, or underestimate the worth of it.

"Christianity is truly a joining together of earth with heaven in that it takes man concretely, spirit and matter, intellect and will, and invites him to raise his mind above the changing conditions of earthly existence to the heights of eternal life which will be consummated in unending happiness and peace."

The age-old custom of the Church requires her children to exercise self-denial through the practice of the virtue of temperance, that is, by fast and abstinence. Nowadays, the limitations placed on us in this matter of fasting, on the quantity of food we may eat during Lent, are considerably relaxed. Dispensation from the law is easily obtained. One has only to ask for it.

This does not mean that the Church now thinks less of the value of penance, or that she considers the virtue of temperance to be of little account. Few Catholics would concede this. Many of them, whether dispensed from the law or not, impose upon themselves further acts of penance and self-denial. Many give up taking sugar during Lent. Others give up smoking, sometimes drinking and various forms of entertainment and recreation. Some go to Mass and receive Holy Communion more frequently, and even daily But, unless the spirit of Lent is understood, unless the virtue of temperance is practised beyond the Season of Lent, it is difficult to see how much is secured.

REASONS FOR PENANCE AND LENT

We practise the virtue of temperance throughout Lent, and also at other times during the year. We do this for two reasons. First, Lent is a time of preparation for the celebration of Holy Week and Easter. In imitation of and in union with Our Divine Lord we spend forty days of prayer and fasting. He spent this same period of time in this way when He "was led by the Spirit away into the wilderness."

Originally the season of Lent was the time during which those who were to become Christians, and sinners who were to be reconciled with God, prepared to receive the appropriate Sacraments at Easter. The practice of penance and the Lenten Liturgy centred the minds of new and old Christians alike on Christ. The desire of the Church is still that we share more closely, more fruitfully in the Easter mystery of Christ —the mystery of His life, His death and resurrection from the dead.

SECOND PURPOSE

The exercise of the virtue of temperance over the long period of Lent, and over successive years, should produce in us a virtuous habit. This is the second, but no less important purpose of Lent. Existing virtue becomes more perfect. Weakness in virtue is strengthened by the observance of the spirit of the Lenten temperance.

Like every other virtue temperance is not restricted to certain times. It should grow stronger by constant exercise, and have greater effect on our lives as the years go on. The acquistion and perfection of every virtue are necessary for the full development and fulfilment of the human personality and the Christian life.

GOD'S PURPOSE

It is by the excercise of the virtue of temperance that, in the practical order, we acknowledge God's goodness, as it is revealed to us in the works of man. While using the benefits and the richness bestowed on us by our own efforts of others, we must not make material convenience and worldly wealth our sole satisfaction and the goal of our lives. We must also see God's purpose fulfilled. We must realise that God wills that mankind should share in the benefits of our affluence.

Virtue attained is so attenuated as to be almost no virtue unless it is manifested outwardly towards our fellow men. All the advantages of our affluence will be only "dead sea fruits" unless they are shared with others, especially with those who are not as fortunate as we are.

DANGERS OF SELFISHNES

Affluence can beget extreme selfishness. Unless a spirit of penance, self-control, of charity and "hunger and thirst after justice" inspires the members of a materially and socially advanced society or nation, social and economic collapse are not far away. In the spirit of Christ, we, who are not comparatively but actually well-off, should realise our good fortune. Though it may be due to our own efforts, we must, nevertheless, share with those who are less fortunate, less inventive, less well educated.

Underdeveloped nations are reaching for the stars. Much is said and written about their share in human rights. But who does much about it?

Those who are expert in these matters say that one per cent of the gross national product of affluent nations would be sufficient to lift the burden of mere subsistence from aged and invalid pensioners, from underdeveloped nations, and raise the standard of living in overcrowded, hungry nations. But who will give his one per cent? Who will give "but a cup of cold water?"

HUMANITARIANISM IS NOT ENOUGH

The facts of things make it clear that mere humanitarianism is not enough to inspire us. Political programmes and social planning are not sufficient to decide who is to give and what is to be given. Always conditions are demanded. Man's need is the last consideration. Labour and capital continue their endless struggle for betterment, or hold advantages already possessed. We have been told that this irrational behaviour has, in two years, lost us some five hundred million pounds in production, goods and services. What has been lost by this greed, by this inefficient and ineffective warfare is alone enough to have solved our problems. A nation that can sacrifice that much on the altar of greed and selfish interest, and yet suffer

no real set-back is, indeed most fortunate.

RIGHT USE FOR RIGHT PURPOSE

For all our affluence, for all that we are a people greatly blessed by God, we lack the generosity of the true children of God. As the modern world develops and creates a more and more affluent society, the practice of penance will become less and less attractive. *But, penance does not mean that we must abandon all use and benefit of man's ingenuity and inventiveness.* God made the world for man's use and benefit. If man, by the use of God-given faculty of intelligence, is able to make this world a better and more comfortable place in which to live, he has much for which to thank God. For God made the world also "to manifest His power, wisdom and goodness." *The essential penance that man must practise is, to ensure that his rich share of God's gifts does not draw him away from God. Secondly, he must bend his efforts to share his affluence with all mankind.* It is not enough that "many hired servants, in my father's house, have more bread than they can eat," while one who is outside perishes with hunger.

(CALVARY)

DECREE ON EASTERN RITE CHURCHES

(Promulgated on Nov. 21, 1964)

M. Schudlo, C.SS.R.

INTRODUCTION

The Catholic Church is one by the will of its Founder, Jesus Christ. "You are Peter, and on this rock I will build My Church", not My Churches (Mt. 16, 18). Christ stressed the oneness of His Church when He added: "There will be one Flock and one Shepherd!" (Jn. 10, 16).

Although the Church of Christ is one, yet there are different Rites within it. The Decree on the Eastern Churches treats of those parts of the Church which follow the Eastern Rites.

The Need for such Decree

Most faithful of the Eastern Churches are Orthodox, that is, they are separated from Rome and do not recognize the jurisdiction of the Roman Pontiff over them. But there are also some parts of the Eastern Churches which are united with Rome. These Churches have their own hierarchies, Liturgies and Canon Law. Being in union with the Latin West, they were under its strong influence.

A decree, issued by an ecumenical Council, was necessary for *several reasons, such as*:

a) To resist the latinization of the Eastern Churches. Some of them are strongly latinized, for instance, the Maronite Church which has adopted even the Latin vestments;

b) Preservation of the patriarchal and synodal rights;

c) Restoration of their canonical discipline which would be really and truly Eastern, and not only an imitation of the Latin;

d) Interconfessional collaboration with the Orthodox;

e) Removal of Latin practices, prohibition of latinization in general and modification of the rigid legislation concerning marriages between Catholics and Orthodox.

THE TEXT OF THE DECREE

FOREWORD

1) "The Catholic Church holds in high esteem the institutions, liturgical Rites, ecclesiastical traditions and established standards of the Christian life of the Eastern Churches, for in them, distinguished as they are for their venerable antiquity, there remains conspicuous the tradition that has been handed down from the Apostles through the Fathers, and that forms part of the divinely revealed and undivided heritage of the universal Church."

Since the Eastern Rite Churches are as ancient as the Latin Church, the Council decided to lay down several principles, in addition to those which concern the whole Church of Christ. Not too many Counciliar Fathers who were almost all Latin were too keen or much interested in this decree, except for those who are occupied with the ecumenical movement between the East and the West and are working for the future reunion.

The following examples show the common heritage of the revealed truth between the East and the West:

a) For long time the Latin theologians were discusing what is necessary for the ordination of a priest: the imposition of the hands, or the imposition of the hands by the bishop and the handing down of the instruments. Pius XII resolved the controversy by stating that the imposition of the hands constitutes the ordination, and this is the custom of the Eastern Church.

b) The Eastern Church played its part in the definitions of the last two dogmas of the Catholic Church, that is, of the Immaculate Conception and Assumption;

c) The faculty of administering the Sacrament of Confirmation by some Latin priests is also supported by the custom of the Eastern Churches.

PARTICULAR CHURCHES OR RITES

Although the Church of Christ is one, there are still many Rites which are also sometimes called particular Churches.

The decree reads:

2) "The Holy Catholic Church, which is the Mystical Body of Christ is made up of the faithful who are organically united in the Holy Spirit by the same faith, the same Sacraments and the same government and who, combining together into various groups which are held together by a hierarchy, form separate Churches or Rites.

"Each individual Church or Rite should retain its traditions whole and entire and likewise it should adapt its way of life to the different needs of time and place."

3) Furthermore the decree declares that although these particular Churches have different customs, laws and Litugies, "they are of equal dignity, so that none of them is superior to the others as regards Rite and they enjoy the same rights and are under the same obligations, even with regard to preaching the Gospel to the whole world (Mk. 16, 15) under the guidance of the Roman Pontiff."

The decree gives a definition of the Rite which must have two elements: *a group of people* with its proper discipline both litturgical and canonical, that is, it must have Canon law and Liturgy.

Its *autonomy* must be acknowledged by the supreme Pontiff, the supreme Head of Christ's Church.

If these particular Churches are Catholic, they must have three characteristics: the same faith, the same

Sacraments and the same government, as the whole Catholic Church has.

DISTINCTION FROM OTHER CHURCHES

What is it that distinguishes one particular Church from another or what constitutes a particular Church? Four elements are necessary:

a) A group of people with its own hierarchy;

b) This group must possess its own Liturgy;

c) Its own Canon Law;

d) And its own spiritual heritage, that is, its own spiritual and monastic life, its own theological system, ecclesiastical art, etc.

In the Latin Church there are no particular Churches. But there would be some in case if the Anglicans or the Lutherans reunited with Rome. They would retain what they have plus some things concerning those things which they miss. They would be the particular Churches of the West. For the time being, there is only one particular Church in the West, that is, the Latin Church, which is a part of the Church of Christ.

EASTERN RITES or CHURCHES

In the Eastern Church there are seventeen Rites. Many of these Rites or Churches have a common origin. For this reason they can be classified as follows:

1) From the Alexandrian patriarchate come Ethiopian and Coptic Rites;

2) From the Antiochian patriarchate come: Syrian, Maronite and Malankar;

3) From the East Syrian Church, an offshoot of the patriarchate of Antioch, come: Chaldean and Malabar;

4) From the Byzantine come nine Rites or Churches: Ukrainian, Bulgarian, Georgian, Greek Melkite, Italo-Albanian, Romanian, Russian and Serbian.

At present all Catholic Churches or Rites of the East have their Orthodox counterparts, except the Maronite Church which is only Catholic.

PRESERVATION OF THE EASTERN RITES

The Second Vatican Council has issued this decree to remove all unjustified pretensions as to the superiority of the Latin Rite, because it is the Rite of the Pope and is more widely spread than the Eastern Rite. The Latin Rite has some 500,000,000 members, while all the Eastern Rites combined will amount to some 200,000,000.

The Council orders that the Eastern Rites be preserved, purified and modernized according to the spirit of the times, always in accordance with their own spirit.

Since Catholics of the various Eastern Rites live in many parts of the world outside their native original territory, the decree reads:

4) "Means should be taken in every part of the world for the protection and advancement of all the particular Churches and, to this end, there should be established parishes and a special hierarchy where the spiritual good of the faithful demands it."

This decision will help the Catholics of the Eastern Rites in the U.S.A. where all the Eastern Rite Catholics, except the Ukrainians and Rusins, are under the jurisdiction of the Latin Bishops. The lack of their own hierarchy is acutely felt especially by the 125,000 Melkites who have no bishop of their own in the U.S.A., while 25,000 Catholics of the Latin Rite in Greece have two bishops and one archbishop.

The same decree says that "all clerics and those aspiring to Sacred Orders should be instructed in the Rites and especially in the principles that must be applied in interritual questions.

"The laity, too, should be taught as part of its catechetical education about Rites and their rules."

This rule tries to eliminate the lack of knowledge especially among the Catholics of the Latin Rite. Until now most of them knew little or nothing about the Eastern Church and its numerous Rites. But the situation is slowly improving, and the difficulties between the various Rites disappearing.

Position of converted Orthodox

"Each Catholic, as well as the baptized person of any non-Catholic Church or community who enters into the fullness of the Catholic communion *must retain his own Rite wherever he is,* cherish it and observe it to the best of his ability".

The same decree allows the recourse to the Holy See for a change of Rite, if there are serious reasons for so doing.

Summary of this number

1) The decree orders the preservation of the particular Churches or Rites. If the spiritual good requires, parishes and hierarchy of the particular Rite or Church must be established for the faithful of that Rite living among the members of another Rite. When the faithful of the Latin Rite had no difficulty in this matter when they found themselves in the East, the Eastern Rite Catholics encountered and are still encountering many difficulties in having their own hierarchy when they live among the Catholics of the Latin Rite in the Western countries, especially in the U.S.A. This anomaly must be removed from the Catholic Church.

2) Ritual instruction is necessary especially in those countries where Catholics of different Rites live in the same territory, for instance, in U.S.A. The instruction should be imparted in the seminaries. The priests will explain this matter to their faithful in catechetical instructions.

3) Eastern Rite Christians both Catholic and non-Catholic, are ordered to keep their original Rite. They are forbidden to transfer to another Rite without a special permission from the Holy See of Rome. This decree does not forbid the wife to change over to her husband's Rite on their wedding day or at any time after the wedding. This should be done to promote the unity and harmony within the family.

Non-Catholic Eastern Christians are forbidden to embrace the Latin Rite when they join the Catholic Church. They must retain and keep their original Eastern Rite. This decree abolishes the offensive permission given by Canon Law, "Cleri Sanctitati", issued in 1957, which allowed baptized Eastern Rite non-Catholics to embrace the Latin Rite when they became Catholics. Now a special permission from the Holy See is required for such transfers.

One of the bravest, as well as one of the wittest things that has been done lately, was the reply of an eastern minister when the representative of one of the worst of modern newspapers asked him for "a bright, terse interview about hell" for its Sunday edition. Doctor Smyth very kindly complied with the request. His article was as follows: "Hell, in my opinion, is the place where the Sunday addition of your paper should be published and circulated."

Growing Up In Galilee

by Frank Sheed

St. Luke tells us that Jesus advanced in wisdom. Whatever additional lights he may have had, he had true experimental knowledge: that is, he learnt by the ordinary ways of human knowledge, he meditated, as all of us should, upon what he had thus learnt, and grew humanly in wisdom.

In other words his sences were not a facade, but really brought the external world to his brain; his brain was there not only because he had to have a head in order to look like a man, and brains go with heads: he did not simply look like a man, his brain did what brains are meant for. Nor was his human intellect a toy, it was an instrument for use.

He learnt from the people who taught him—Mary and Joseph first, then schoolteachers, and of course neighbours and friends and passing strangers, all the medley of people from whom one picks up this and that in the normal run of life. And he learnt from the things that happened to him, in the house, in the town, in the countryside about him. His human mind was a more superb learning instrument and reflecting instrument than any other human being has ever had—because it came perfect from the hand of God, and the Person who used it did nothing to diminish its perfection: he perfectly used—and by using developed—every power it had. Yet it still worked by the processes to a human mind.

—o—

At school he was taught Scripture, first the books of Moses, then the rest of the Old Testament, and some of the great commentaries of Israel's scholars. In this matter, as always

when we try to picture to ourselves what was actually happening, we are almost giddy at the thought of the boy Jesus reading the Old Testament, learning what it had to tell of the Messias, of himself in fact. It is hard to think that he did not discuss it with his mother: children do, naturally. And Joseph, the man of the house, would have been listening to such Scripture commentary from those two as man has never heard, listening and making his own contribution.

As the boy grew older, the talk would be freer. A time would come when he must be told that Joseph was not his father in the way of

nature. Is it fanciful to think that his Mother told him not only of her own virginal conceiving but of God's message about the child himself? They were a living family. not a set piece. They were not three figures in a ritual, cataleptically rigid in their muteness about the things that mattered most, elaborately pretending that they were just like anybody else, each wondering how much the others knew! A loving family shares everything — shares knowledge, shares thoughts and wondering. In the beginning Mary pondered in her heart: she would have discussed her pondering first with her husband, then with the boy, as he grew towards manhood.

If the family life means anything at all, the story of God's message would have been gone over again and again: "The Holy Ghost shall come upon thee, and the power of the Most High shall overshadow thee. And therefore the Holy which shall be born of thee, shall be called Son of God." Did those words lead sooner or later into discusion of the Trinity? I cannot pretend to know. I can only record my own feeling that it would have been strange if they did not. Mary was not just a convenience, to get him born; Joseph not just a convenience, to keep the neighbours from talking. They were the two people closest to God-made-man.

—o—

If they did come to talk of the Trinity or of Jesus' God-head, we need not assume that they used the terminology the Church has slowly hammered out—Jesus had his own luminous experience of these truths and may have conveyed their reality more luminously than the Fathers of Chalcedon could have dreamed, or even comprehended!

There are certain things we can know of Jesus' life in those years—from looking at the countryside of Galilee, for instance, from knowing what events in the great world would have been talked about there, and from occasional things told us later in the Gospels which must have had their beginnings in these years.

How did the boy spend his days? He would very early have begun working hard, helping Joseph increasingly with the carpentry. But there were periods of holiday in the famous Sabbatical Year—every seventh year the fields were not sewn. the vineyards not prunned, all this as a way of acknowledging that the land belonged to God. With farmers doing the minimum in that year, carpenters would have time on their hands. Four or five times in the thirty years before the Public Ministry began Jesus knew the easing down of labour in the Sabbatical year.

As boy and young man, he must have moved about Galilee. Very close, in the west, was Mount Carmel, sacred to every Jew for its association with the prophet Elias. From its top Jesus could look up and down the coast of Palestine, and far out into the Mediterranean. Fifteen miles or so to the east was the great lake, called variously the Sea of Galilee, the Lake of Genesareth, and the Sea of Tiberias. He would have gone out in the fishing-boats—a strong boy can always make himself useful. There were swarms of boys, of course, strong boys and not so strong. He would not have known them all, but he may already have had his eye on a boy called Simon, with a less impulsive brother called Andrew from the northern end of the lake: it is hard to imagine Simon at any age not talking whatever limelight was to be had. If he ever was out in Zebedee's boat, he would have met James and John, younger than himself probably but assertive

—tempestuous men have usually been tempestuous boys.

So many places in Galilee were rich in history for one who knew the Old Testament as the boy knew it. He might sometimes have gone to the Lake by way of Endor, for instance, where Saul, against his own law, visited the Witch and heard his own destruction announced by dead Samuel, who so long before had anointed him (If you have not read the passage recently, do look up 1 Kings xxviii and read it now; note especially the reason Samuel gives for objecting to being summoned back to earth.) But for us, perhaps, the main interest lies in his seeing places which would be famous for ever after because of their connection with himself.

—o—

Four miles away from Nazareth was Naim, Where he was to raise the widow's son to life; he may have known the widow; one cannot live thirty years in so small an area without knowing most of the people in it. On the way to the Lake he would have had to pass north or south of Mount Thabor, where one day he would be tranfigured in a last gleam of glory before his death. On the shores of the Lake, well to the north, was Capharnaum, where he would preach the discourse on the Bread of life which St. John gives us in his sixth chapter. And farther south, just above the nearest point of the lakeside to Nazareth, was Magdala: Mary, out of whom seven devils were to be cast, and who was the first of his followers to see him on the morning of his resurrection, lived there; by the time he was approaching the end of the Hidden Life she may have acquired the reputation which has caused all sinners of a particular sort to be called Magdalens from that day to this—when they repent, of course. If so Our Lord would have cared profoundly; his longing to heal sinners did not grow upon him suddenly after the Public Ministry started. We cannot imagine him as ever being without it.

—o—

Nazareth was a backwater; but the yearly visits to the Temple in Jerusalem meant that its people knew all those happenings in the great world which affected the Jews. One imagines the almost-ecstasy with which, a while after the Temple episode, the whole Jewish people reacted to the crushing defeat of the Roman Legions by the Germans, far away at Teutoburg. There is always delight for a conquered people when their conquerors suffer defeat by anyone at all: the Jews of Palestine must have found this Roman defeat quite peculiarly delicious, because the slain leader of the Roman army was Varus, and it was not so long since Varus had put down a Judean rebellion and crucified two thousand Jews.

Six years later, all Palestine, like all the world, was talking of the death of the Emperor Augustus. He had ruled alone for forty years, and by any standard then known it was good rule.

His death had one result which was to affect Jesus. For his successor was Tiberius, who twelve years or so later was to appoint Pontius Pilate as Procurator of Judea. Jesus lived under only two Roman Emperors: by the decree of one of them he was born in Bethlehem (did dead David thank dead Augustus for that?); the official appointed by the other had him crucified on Calvary, five miles from his birthplace.

In the year 19 Tiberius expelled all Jews from Rome (Cladius was to do it again in 49—the early Church felt the effect of that later expulsion). So vast an assault upon their own people must have once

distressed and enraged the Jews of Palestine. But what must have frightened them in a personnal way was that Tiberius conscripted four thousand Jewish men and sent them to the army in Sardinia. Owing to all the rituals to which Jews were subject by religion—in the matter of food, for instance, and of washing, to say nothing of the unbreakable Sabbath rest— Rome had made a practice of not conscripting Jews: but it is the first step that counts, and Jews everywhere must have had the feeling that this action of Tiberius might be the beginning of the end for their exemption.

In fact it was not. People bound by so many restrictions were more nuisance than they were worth in the army, especially the army of the Romans, who made a rule of respecting the religions of their subjects. So the young man Jesus was not called up for military service. What would he have done if he had been called upon to draw the sword in one of Caesar's wars? Would that have been one of the things of Caesar which must be rendered unto Caesar?

—o—

In the year 18 a much smaller thing happened, which was to affect Our Lord more closely. Caiphas became High Priest, and worked hand-in-glove with his father-in-law Annas, who had already held the same position and had a rather touching interest in the careers of his children—he managed to have five of his sons, as well as this son-in-law, made High Priest.

The men who were to crucify Our Lord were moving into position. There remains to mention only Herod Antipas.

He had some of his father's gift for flattering emperors. Already he had built a wonderful new city on the shore of the Lake, called it Tiberias, and moved his capital there from Sepphoris, which, as we remember, was only a few miles from Nazareth. In the last year of Our Lord's Hidden Life, Herod made the crashing mistake of his own life. He divorced his wife and stole the wife of one of his halfbrothers. Her name was Herodias, and she had a daughter Salome who danced. In the end the hatred of his first wife's father lost him his Tetrarchy: he died in exile.

Ikos 7

(Akafist to Our Lord)

Our Creator became admirable when He was mysteriously born of a Virgin, rose from the grave without breaking the seal and physically came to the Apostles through locked doors. Being likewise amazed at all that, let us sing:

Jesus, You are the ineffable Word.
Jesus, You are the incomprehensible Word.
Jesus, You are the unfathomable Strength.
Jesus, You are the inconceivable Wisdom.
Jesus, You are an indescribable God.
Jesus, You are the Lord Whose dominion is without limits.
Jesus, Your Kingdom is invincible.
Jesus, Your sovereignty will have no end.
Jesus, You are all-powerful.
Jesus, Your power is eternal.
Jesus, my Creator, send Your bounties to me.
Jesus, my Savior, save me.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

CONFIRMATION - WITNESSES FOR CHRIST

by Peter Stasiuk, C.SS.R.

Confirmation is the sacrament about which people usually know too little. For most people it is the sacrament we received after we were baptized. Others have no knowledge of its existence at all. This is not peculiar to our times alone; throughout the ages confirmation has been known as the mystery sacrament.

IN THE BIBLE

Christ instituted all the sacraments. But when we look into the Gospels for the place where confirmation was begun, we do not find the spot. We have to look into the Acts of the Apostles, which the Evangelist St. Luke wrote. Even here we do not have direct reference to the occasion, but rather a description of what the Apostles did after Christ had ascended into heaven. Despite all this —we can still say that Christ instituted confirmation because He told His Apostles "to observe all that I have commanded you" (Matt. 28, 20).

Looking at the first of the quotations from the Acts of the Apostles, we read: "Now when the Apostles in Jerusalem heard that Samaria had received the word of God, they sent to them Peter and John. On their arrival they prayed for them that they might receive the Holy Spirit; for as yet He had not come upon any of them, but they had only been baptized in the name of Lord Jesus. Then they laid their hands on them and they received the Holy Spirit" (8, 14-17). The first bishops of the Church go over to Samaria to confirm the Christians who have only been baptized. With confirmation the believers receive the Holy Spirit. It is interesting to note that the Samarians were not confirmed, probably because they were baptized by St. Philip, one of the deacons who had announced the good news to them (Acts 8, 12). When the bishops, Peter and John, did arrive, they bestowed the Holy Spirit by laying their hands upon the believers.

In the second reference to confirmation in the Acts we read: "On hearing this they were baptized in the name of the Lord Jesus; and when Paul laid his hands on them, the Holy Spirit came upon them, and they began to speak in tongues and to prophecy" (Acts: 19, 5-6). Here we see much the same situation as in the first reference, only that on this occasion St. Paul first baptizes and then, since he is a bishop, he immediately confirms the new converts.

The Early Days of the Church

As we have seen, in the very early days of the Church confirmation was usually administered right after baptism, and it was done by laying of hands. As the Church began to expand, it was impossible for a bishop to be present at every baptism, especially since most of the people baptized were babies. Both the East and West solved their problems differently. In the Latin Church confirmation was put off to some occasion when the bishop could be present. The imposition of hands was kept. In the East Christians were still confirmed after baptism, but now the priests performed the ceremony. The imposition of hands was replaced by anointing with sacred oils. Bishops no longer confirmed; they only blessed the sacred oils. In using oil—that is, chrysm—in her sacred rites, the Eastern Church was continuing a practice of the Old Testament. The Jews used oil to sanctify altars and other things. They anointed kings, priests, and prophets with it. Even today anointing with oil means the bestowing of special blessings from God.

MEANING OF CONFIRMATION

The New Pentecost

The first Christians became prophets at Pentecost as witnesses of Christ, spokesmen in His cause, heralds in His message. It was for this very reason that Christ had promised them the Holy Spirit: "You shall receive power when the Holy Spirit comes upon you, and you shall be witnesses for me in Jerusalem and in all Judea and Samaria and even to the ends of the earth" (Acts: 1. 8). The early Christians received the Holy Spirit that they might proclaim the Good News, the news that Christ had died and that the resurrection had taken place, meaning that we are now saved.

The same thing that happened to the early Christians at Pentecost happens to us at confirmation. Minus the wind, tongues of fire and the gift of tongues, of course. We receive the Holy Spirit. We also receive the Holy Spirit at baptism, but confirmation completes baptism. Baptism incorporates us into Christ as His members; confirmation makes us His witnesses. Confirmation does in a certain sence complete the initiation of a Christian. It brings a perfective grace that establishes a person fully within the Church with all the responsibilities and privileges of a full Christian, able to take part fully in all the activities proper to Christians, chief among which is the Eucharist. We became complete Christians—perfect Christians—full Christians. This does not mean that we are fully advanced in the spiritual life. At confirmation we have not yet become saints—but now it is possible for us to do so more perfectly.

Witnesses of Christ

Confirmation, then, is the Pentecost for each Christian. As on Pentecost, so now in confirmation, by the gift of the Holy Spirit, men assume adult responsibilities in the Church. Confirmation is the sacrament of Christian maturity; it makes adult Christians by giving us the responsibility of bringing others into contact with Christ and His message. This exactly is what the Second Vatican Council was all about. The Council wants to make us all more fully aware of our responsibility of bringing Christ into the world.

The confirmed people of God form the Church of Christ. This Church is not only made up of bishops and priests alone; it is also made up of all the people who are members of it. It is not only the priests who have to spread the word of God, but by the very fact that all are confirmed means all have the same mission or responsibility that Christ's priests have. Christ wants to use each and every one of us to bring grace and salvation to the world. In order that priests and bishops instruct all men of the faith they need the help of every living Christian. From confirmation we receive the duty to instruct our children and to help our neighbours. A priest cannot go everywhere, but a confirmed Christian can take his place in a factory, in the office or any other place where people meet.

CONFIRMATION - WITNESSES FOR CHRIST

by Peter Stasiuk, C.SS.R.

Confirmation is the sacrament about which people usually know too little. For most people it is the sacrament we received after we were baptized. Others have no knowledge of its existence at all. This is not peculiar to our times alone; throughout the ages confirmation has been known as the mystery sacrament.

IN THE BIBLE

Christ instituted all the sacraments. But when we look into the Gospels for the place where confirmation was begun, we do not find the spot. We have to look into the Acts of the Apostles, which the Evangelist St. Luke wrote. Even here we do not have direct reference to the occasion, but rather a description of what the Apostles did after Christ had ascended into heaven. Despite all this —we can still say that Christ instituted confirmation because He told His Apostles "to observe all that I have commanded you" (Matt. 28, 20).

Looking at the first of the quotations from the Acts of the Apostles, we read: "Now when the Apostles in Jerusalem heard that Samaria had received the word of God, they sent to them Peter and John. On their arrival they prayed for them that they might receive the Holy Spirit; for as yet He had not come upon any of them, but they had only been baptized in the name of Lord Jesus. Then they laid their hands on them and they received the Holy Spirit" (8, 14-17). The first bishops of the Church go over to Samaria to confirm the Christians who have only been baptized. With confirmation the believers receive the Holy Spirit. It is interesting to note that the Samarians were not confirmed, probably because they were baptized by St. Philip, one of the deacons who had announced the good news to them (Acts 8, 12). When the bishops, Peter and John, did arrive, they bestowed the Holy Spirit by laying their hands upon the believers.

In the second reference to confirmation in the Acts we read: "On hearing this they were baptized in the name of the Lord Jesus; and when Paul laid his hands on them, the Holy Spirit came upon them, and they began to speak in tongues and to prophecy" (Acts: 19, 5-6). Here we see much the same situation as in the first reference, only that on this occasion St. Paul first baptizes and then, since he is a bishop, he immediately confirms the new converts.

The Early Days of the Church

As we have seen, in the very early days of the Church confirmation was usually administered right after baptism, and it was done by laying of hands. As the Church began to expand, it was impossible for a bishop to be present at every baptism, especially since most of the people baptized were babies. Both the East and West solved their problems differently. In the Latin Church confirmation was put off to some occasion when the bishop could be present. The imposition of hands was kept. In the East Christians were still confirmed after baptism, but now the priests performed the ceremony. The imposition of hands was replaced by anointing with sacred oils. Bishops no longer confirmed; they only blessed the sacred oils. In using oil—that is, chrysm—in her sacred rites, the Eastern Church was continuing a practice of the Old Testament. The Jews used oil to sanctify altars and other things. They anointed kings, priests, and prophets with it. Even today anointing with oil means the bestowing of special blessings from God.

MEANING OF CONFIRMATION

The New Pentecost

The first Christians became prophets at Pentecost as witnesses of Christ, spokesmen in His cause, heralds in His message. It was for this very reason that Christ had promised them the Holy Spirit: "You shall receive power when the Holy Spirit comes upon you, and you shall be witnesses for me in Jerusalem and in all Judea and Samaria and even to the ends of the earth" (Acts: 1. 8). The early Christians received the Holy Spirit that they might proclaim the Good News, the news that Christ had died and that the resurrection had taken place, meaning that we are now saved.

The same thing that happened to the early Christians at Pentecost happens to us at confirmation. Minus the wind, tongues of fire and the gift of tongues, of course. We receive the Holy Spirit. We also receive the Holy Spirit at baptism, but confirmation completes baptism. Baptism incorporates us into Christ as His members; confirmation makes us His witnesses. Confirmation does in a certain sence complete the initiation of a Christian. It brings a perfective grace that establishes a person fully within the Church with all the responsibilities and privileges of a full Christian, able to take part fully in all the activities proper to Christians, chief among which is the Eucharist. We became complete Christians—perfect Christians —full Christians. This does not mean that we are fully advanced in the spiritual life. At confirmation we have not yet become saints—but now it is possible for us to do so more perfectly.

Witnesses of Christ

Confirmation, then, is the Pentecost for each Christian. As on Pentecost, so now in confirmation, by the gift of the Holy Spirit, men assume adult responsibilities in the Church. Confirmation is the sacrament of Christian maturity; it makes adult Christians by giving us the responsibility of bringing others into contact with Christ and His message. This exactly is what the Second Vatican Council was all about. The Council wants to make us all more fully aware of our responsibility of bringing Christ into the world.

The confirmed people of God form the Church of Christ. This Church is not only made up of bishops and priests alone; it is also made up of all the people who are members of it. It is not only the priests who have to spread the word of God, but by the very fact that all are confirmed means all have the same mission or responsibility that Christ's priests have. Christ wants to use each and every one of us to bring grace and salvation to the world. In order that priests and bishops instruct all men of the faith they need the help of every living Christian. From confirmation we receive the duty to instruct our children and to help our neighbours. A priest cannot go everywhere, but a confirmed Christian can take his place in a factory, in the office or any other place where people meet.

The sacrament of confirmation—which completes the baptism through the Holy Spirit, is thus a sacrament which expresses that aspect of the life of the Church which can be termed as growth. The confirmed Christian is in the world and labors to redeem sinners. A Christian thus enjoys the special love of God, and hopes that some day, according to the Promises of Christ, he will be able to get to heaven.

The confirmed Christian is not a valiant knight conscious of his own strength and valour. He is a chosen helper and instument of salvation, conscious that the Holy Spirit is present in him. This Spirit is one of peace and joy, and it is the joy of the Lord which is the Christian consolation. (2 Ezra: 8, 10).

WHAT IS SIN?

St. Augustine says: "Sin is a thought, a word or a deed against the law of God". And the catechism's reply is: "Sin is any wilful thought, word, deed or omission against the law of God or of the Church".

The faith alone can dispel all the darkness from the minds and the hearts of men and show them what sin really is. Faith alone assures us that sin is the greatest evil that any reasonable creature, man or angel, can commit. It is somehow an infinite evil, because it offends an infinite God. It is an offence against God, and that makes a thought, a word, a joke, a conversation or an action evil, ugly and wrong.

If the thought, desire, action, etc. offend God seriously, they become *mortal sins,* otherwise they remain venial.

Because sin is an offence against God, we must ask ourselves the following questions, if we really wish to understand the malice of a mortal sin:

"Who is God Whom man offends by his mortal sin?"

A correct answer to this question is of vital importance, because the fight against sin and its avoidance by Christians is an urgent issue which must be resolved not in the light of false philosophers of modern age, but in the infallible light of the teaching of Christ and the Bible. A clear and exact idea of God and a living faith in Him, strenghtened by a burning love, are the only bulwark against sin which is being not only publicized daily, but even glorified. Our age is characterized by a shameful cowardice which forbids good people to call sin—sin and virtue— virtue. It is because of this cowardice that no one dares to protest when sinful actions of 'famous people' are reported in the press without a single word of condamnation. Without a proper idea of what God is no man can keep himself free of sin for long time.

On February 7, 1904 a disastrous fire broke out in the American city of Baltimore, one of the most important centers of the U.S.A. The fire spread rapidly, fanned by a strong wind. It devoured block after block and by nightfall much of the business section was in flames. The desparate efforts of the fire department were not able to check its progress. Even the dynamiting of houses had little effect on the raging fire. It burnt itself out after two days, destroying properties worth more than seventy million dollars. The fate of another seventy millions in cash and securities remained unknown for several days. But as one by one the safety vaults where these securities had been deposited were opened, it was discovered that they had withstood the fire. The safety vaults saved them from burning and destruction.

Knowledge, faith in and love for God are the moral vaults which people need, if they wish to overcome the raging fire of their passions, to overcome the bad example of the world that is inebriated with sin, to withstand all the temptations which they must face in their life, and to remain pure in the midst of a general corruption and moral decay which they witness all around them. The example of the biblical Susanna is an eloquent proof of this truth. When this honest and good housewife was tempted by two impudent old men to commit a sin of adultery or be accused by them in the Jewish court and be stoned to death by the people, the heroic Susanna replied: "If I refuse, I shall be at your mercy. Let me rather fall into your power without doing it than to commit sin in the sight of the Lord!" (Dan. 13, 22-23).

When Joseph was tempted by the wife of his master Putiphar, he replied to her: "How can you ask me to do this wicked thing, and offend my God?" (Gen. 39, 9).

If knowledge of God and love for His law are the only remedy against sin, we must then ask ourselves: "Who is God?"

Who is He? We remind ourselves every day of Who is He when we recite the Creed. Unfortunately we do not pay much attention to what we say. Don't we repeat day after day since our childhood: "I believe in God, the Father Almighty, Creator of heaven and earth."

Who is God? He is the almighty Creator of heaven and of earth, of angels and of men, and of everything else that exists in our immense universe. And He made it with one single word: "Let it be!" As He created everything, so He can destroy everything. Nothing and nobody could stop Him, if He wished to do so. He said so through prophet Isaias: *"I am the first and I am the last, and besides Me there is no God"* (Is. 44, 6).

Judas Machabaeus said to his soldiers: *"God can destroy...the whole world in one moment"* (2 Mac. 8, 18).

The ancient Jewish priest *Nehemias* gives us the following description of God in his prayer: "Lord God Who made all things, You are awe-inspiring, strong, just, merciful, King so gracious as no one else. None is so kindly, none else is so just as You, the Almighty and Eternal!" (2 Mac. 1, 24).

Our God is infinite, eternal, all-good, all-wise, the Creator and the Ruler of the universe. Nothing is done in it without His permission. The Psalmist says: "His greatness knows no limit" (Ps. 144, 3).

Such is our God against whom men sin. It is not another God that offends Him. It is not even an angel that greatly surpasses man who is just a worm of this earth, a very weak creature, less stronger than most people realize. Prophet David says of man's life: *Man's life is like the grass. He blooms and dies like a flower in the fields. Once the hot wind has passed over it, it has gone. And the place forgets where it grew* (Ps. 144, 15-16).

This is the God against whom man sins. This the God Whom he dares

to challenge with his sin. This the God Whom he offends when he violates His Commandments, although he may not, blinded as he is by temptation or ignorance, realize and fully understand what he is doing.

When God made the world, He gave it certain laws which preserve all things and keep them in order. Otherwise there would be nothing but chaos and confusion in the immense universe. Through these laws God governs all creation. These are the physical laws of gravitation which keep the world in balance. There are the laws of chemistry and physics. Nature must also have laws, because it cannot exist without them. These laws are so necessary and wise that all material things obey them.

It is the same with man. Is it possible that God after having made Man, the masterpiece of the created world, would leave him without laws? No, it is impossible. Man is a creature composed of body and soul. Man's body needs laws, for it cannot live without them. There are laws which regulate the circulation of blood, respiration, nutrition and digestion. If we violate them, we will hurt and destroy our health and thus hasten our journey to the cemetery. Ill-health, disease and death are often the results of the violation of the laws which govern man's physical well-being.

If the body needs laws for its own well-being, it is even more so with the soul which has been soiled by original sin. Its spiritual faculties, that is, the reason and the will have been weakened by the fall of Adam whose children we all are. Since man is made to the image of God, he is His earthly child, whose ultimate goal on earth is to serve His Maker, to glorify and to worship Him upon earth and to join Him in heaven upon death. Thus our earthly life is nothing but a journey toward eternity, where God awaits us. But who can travel in an unknown country without the road-indicators? The laws of God, known as Commandments, are spiritual road-indicators upon the road which we must take if we wish to reach heaven.

At the same time God gave us an intellect to know these laws; Commandments. He also gave us a free will, because He wants us to serve Him as free human beings. He does not want slaves in His service. God is the most free Being, and He wants that men freely serve Him and freely make their own choice as to what kind of eternity they desire for themselves, heaven or hell, eternal bliss or eternal suffering, as He told the Jews of old: *"Today I place before you the blessing and the curse"* (Deut. 11, 26).

The most important laws, the Ten Commandments, were promulgated by God on Mount Sinai when the chosen people were marching from the slavery in Egypt to the freedom in Palestine some 1400 years before Our Lord was born. Through these Commandments God speaks to man and tells him what He wants him to do as good and what He wants him to avoid as evil. But He leaves man free as to whether he wants to keep them or to transgress them, to be good or bad, love Him or hate Him.

When Our Lord became Man, He added some new Commandments to make the Divine law clearer to man. He explained it and interpreted it that we may know what is good or bad in minute details. Even after His death He did not leave us "orphans", as he promised His Apostles at the Last Supper (Jn. 14, 18). He entrusted us to the care of His Church which must continue His work of salvation by instructing her faithful in the Law of God.

Since the Law—Commandment expresses the will of God, we may say that it reflects God Himself. For this reason when a man keeps a Commandment, he pleases God. When he violates it, he necessarily displeases Him, because he goes against His command by rejecting God Himself, since he despises His will.

In such a background we can easily understand why mortal SIN is such a great evil that man should be ready to lose his own life rather than to commit it. The Saints do not hesitate to call it the greatest evil that can befall man. Countless martyrs have chosen death itself when they were forced by their persecutors to offend God, that is, to commit a mortal sin. By their example and behavior they have shown us that man must under no circumstances commit a mortal sin. He must rather suffer every evil that could be inflicted upon him than to offend His Maker. By losing his life in order to avoid mortal sin man shows that he loves God above everything, his comfort, his family and even his earthly life, which is also a gift of God. A man that commits a mortal sin to avoid some evil that would otherwise befall him proves that he loves himself more than his God.

I'D LIKE TO KNOW

1) *I have read somewhere that the Eastern Catholic Church is widely latinized. What does it mean? What is being done to rid her of these Latin accretions?*

It is true that some Eastern Rites have been considerably latinized. This is due to the pressure of some Roman bodies which tried to make the Eastern Catholics more 'Catholic' and also to the inferiority complex among some Eastern Catholic Christians who wrongly thought that they would be better Catholics, if they became more Latin. Hence many Latin practices have been introduced into the Eastern Rites, for instance, the litanies, the recitation of the Angelus, the crowning of the Blessed Virgin Mary during the month of May, etc.

Even the new Canon Law for the Eastern Church is nothing else but a pale imitation of the already outmoded Code of Canon Law of the Latin Church.

The pressure for latinization came also from some groups in the Eastern Churches themselves, urging their members to conform as much as possible to the Latin pattern of Church government and the teaching of philosophy and theology which was strictly Latin, while neglecting and abandoning their own time-honored customs, traditions and their own Fathers. It is sad to say, but to this very day there are no text-

books of the Eastern Theology, written by Eastern theologians.

The Second Vatican Council published a Constitution on "the Eastern Churches", which tries to purify the Eastern Rites and re-establish the Eastern traditions within the Eastern Churches. But, as usual, not too many Latin Rite Bishops, attending the Council, were either keen or interested in the matter, except those, of course, who were concerned about the purification of the various Eastern Rites for the ecumenical purposes. Those who did not care much about the Eastern Church belong to the category of the people who find it difficult to rid themselves of their Latin prejudices, despite the insistance of the Pope that all Catholics are equal, regardless of their Rites.

2) *I know a man whom the wife deserted a few years ago. Now he has married another woman in court. They come to our church services quite regularly. Can they become members of our parish?*

It is a general rule that only those are true parishioners and members of the parish who fulfill the three following conditions: Easter duty (yearly confession and Holy Communion), yearly church dues and attendance at church services. Unfortunately, the couple, mentioned by you, cannot fulfill their Easter duty, because their marriage is not valid. No priest can admit them to confession and Holy Communion.

It is, however, good that they attend the church services. For this they should be commended, for their attendance shows that they still have faith and that they are not too happy about their present state. No one should condemn them for going to church. It is better for a person to keep at least some God's laws, if he does not keep them all.

3) *Why does not our parish priest, explaining the dating and courting, always tell us what we must not do when young people are courting each other, but he never tells us what to do?*

We do not know your parish priest and the reason why he has a negative attitude in his explanations. Why don't you go and ask him? A pastor is an official teacher of God's law for the parishioners. "The lips of the priests shall keep knowledge, and they shall seek the Law at his mouth, because he is the messenger of the Lord" (Malachias: 2, 7).

It is always easier to tell people what they must not do than to tell them what to do and to explain how should they go about doing it.

4) *The Pope as the Vicar of Christ on earth is also the head of the Eastern Church. Does he issue all the rules and regulations for the Eastern Church?*

The Pope's rules and regulations concern the members of the Eastern Catholic Churches only in such instances in which they touch upon faith and morals of all Catholics or in other matters which concern the life of all Catholics. All other rules and regulations concerning Eastern Rite Catholics come from their own Church authorities, patriarchs, metropolitans and bishops.

5) *Does the Jewish Passover always fall on the Jewish Saturday?*

No, the Jewish Passover does not always fall on Saturday, for it begins on the 15th of Nisan, the Jewish month. Nisan is the seventh month of the Jewish year which is based upon the moon. Each Jewish month begins with the new moon.

The Jewish Passover can fall on any day of the week, but it always begins on the 15th day after the new moon.

6) *Will Communism ever drop out antireligious propaganda from its program?*

No, unless it is considerably modified or grows indifferent in its materialistic zeal. The basic hostility of Communism to religion does not lie in the hatred of democratic and Christian world in which poor people used to be exploited in the past.

Marxism attacks the source of religion itself. It affirms that man's relationship to an invisible Being is a phantasy. It denies that there is God at all. To the Marxists God is nothing else but an imagination of man's own potentiality. Thus man, in worshiping God, is really worshiping himself in a sublimated form.

By destroying God, the Marxists try to destroy the symbol of man's impotence and helplessness.

If Marxists insist on such philosophy, the reconciliation between Communism and Christianity is out of the question.

Fortunately for the world, Communism is not monolithic neither politically nor philosophically. There are many modern Marxists who are practical men. They look at the world as it is today, not as it was at Marx's time. Thus a dialogue between the Marxists and the believers may be possible in the future. Much depends on the degree to which young Communists become indifferent to the outdated theories of their spiritual father Marx.

7) *The Gospel book says that Our Lord was crucified outside the city walls of Jerusalem. How is it now that the tomb of Christ is within the city?*

At the time of Our Lord's death the site of His crucifixtion was outside the walls of Jerusalem. But in the course of centuries the city spread and Calvary was included in the extended city. A Christian church of the Holy Sepulchre was built on Golgotha. It is within the walls of Jerusalem. It is scientifically certain that at the time of Christ the little hill of Calvary was outside the city.

MARCH SUNDAYS EXPLAINED

by Rev. B. Tremba

2nd SUNDAY OF LENT

"But that you may know the Son of Man has power on earth to forgive sins", I say to you: "Arise, take up your pallet, and go to home!" (Mark 2, 12).

In the New Testament, it is a new teaching about the forgiveness of sins. The Jews in the Old Testament believed that only God can forgive sins. They refuse to believe that Christ is God.

To convince the Jews, Christ is performing a miracle that He is God and that He has the power to forgive sins.

Since Christ redeemed the world, He will be the Judge at the Last Judgement. Being a Judge, He can make any kind of arrangement about forgiveness of sins, to whom the sins may be forgiven or not. Christ was pleased to see a strong faith of the people bringing the paralytic. And so a man who could not even move in his bed, was instantly cured by the word of Christ: "Rise up and go home." This miracle is a seal, to show authority of Christ.

—o—

Before man is life and death, good and evil: that which he shall choose shall be given him" (Eccl. 15, 18).

"But I tell you that for every idle word men speak, they shall give ac-

count on the day of judgement" (Math 12, 36).

Later on Christ gave His power of forgiving sins to His Apostles: "Receive the Holy Spirit; whose sins you shall forgive, they are forgiven them; and whose sins you shall retain, they are retained" (John 20, 21).

"Confess, therefore, your sins to one another" (James 5, 16).

"If we say that we have no sins, we deceive ourselves and the truth is not in us. If we acknowledge our sins, He is faithful and just to forgive us our sins and to cleanse us from all iniquity. If we say that we have not sinned, we make Him a liar, and His word is not in us" (I John. 1,8).

Confession was practiced from the very first days of the Church. We do not have to go to Jerusalem or to Rome to have our sins forgiven, but only to the nearest Catholic church. Every priest is glad to help us in the confessional. We do not have to pay for our confession. The secret of confession remains a secret to all.

Any time we know that we have a mortal sin, we should make plans to go to the Confession as soon as possible. When we have a mortal sin on our conscience, we have lost the sanctifying grace, and we are enemies of God. When we regain this sanctifying grace by confession we again become friends of God and His adopted children. Heavenly reward and heaven itself are our inheritance, since we all are children of God.

——o——

SUNDAY of the Adoration of the CROSS

The third Sunday of Lent is dedicated to the adoration of the holy Cross, the sign of Christ's victory over Satan and sin. The Church displays the holy Cross to strengthen us in our work of salvation and to exhort us to do penance during Lent. Christians must carry their daily crosses, if they want to be the true followers of the Crucified Lord and save their immortal souls, (Luke 4, 27).

In life we have three big enemies which God commands us to overcome. They are: the world, the flesh and the devil.

Christ says:

"Take up your cross and follow Me!"

"I have given you an example, that you may follow in My footsteps."

"You must pray always." Prayer gives us strength.

He asks us to be holy—He is holy.

He asks us to be merciful—He is merciful.

He asks us to be kind—He is kind.

He asks us to be generous—He is generous.

He asks us to be unselfish—He is completely unselfish.

He asks us to fast—He fasts.

He asks us to deny ourselves—He allows Himself to be crucified.

He asks us to discipline our lives—He disciplines His own.

He asks us to bless little children—He blesses them.

He asks us to feed the hungry—He feeds them.

He asks us to perform works of mercy—His mercies are above His other works.

He asks us to be peacemakers—He is the Prince of Peace.

He asks us to do good to others—He went about doing good.

He asks us to be zealous—He was consumed by zeal.

He asks us to lose our life in order to find it—He had not a place to lay His head.

He asks us to seek first the Kingdom of God—He sought it.

He asks us to suffer—He suffered in order that He might enter into His glory.

He asks us to carry our cross—He mounts His own and is crucified.

He asks us to undergo death—He dies a perfect death.

"Father, into Your hands I commend My Spirit."

He asks us to prepare for the judgement—He was judged falsely to make our just judgement more merciful.

He asks us to be the "salt of the earth"—He gave the world an Easter flavor.

He asks us to let our light shine—He is the "Light of the World."

He asks us to love God with our "whole heart"—Out of love for us His Heart was pierced.

He asks us to "love our neighbor as ourselves"—He loved unto death.

He promises that we shall rise on the last day—He arose on the third day.

He promises that we shall ascend into heaven—He is there.

He promises to the faithful a reward of everlasting life—He sits forever at the right hand of the Father.

He promises to take the weary souls "home"— "In My Father's house are many mansions."

The good Shepherd opens the Gate to Heaven— "I go to prepare a place for you."

"Be perfect — as your Heavenly Father is perfect".

——o——

4th SUNDAY OF LENT

"If you can believe, all things are possible to Him who believes." (Mark: 9, 22).

"I do believe, but help my unbelief" (Mark 9, 23).

"This kind can be cast out only by prayer and fasting" (Mark 9, 28).

Our spiritual work consists in applying our beliefs and teachings of Christ to our daily life. In this Gospel lesson we have three ideas to apply to our daily life. Christ is assuring us that all things are possible to him who belives. If we would really and strongly believe in this statement of Christ, our faith would be very strong. On another occasion Christ is assuring us that a strong faith can move even mountains. We make our faith stronger by performing acts of faith daily. Now what should we do, if our faith is weak? We should repeat the words, uttered by the father of the boy: "I do believe, but help my unbelief." If our faith, too, is weak, we should repeat the same 100 times a day. "I do believe, but help me to believe more strongly. O Lord, strengthen my faith!" And so by little acts of faith daily, we will gain a strong faith, just like an athlete strengthens his muscles daily by exercise.

Now we come to the 3rd idea applied to our daily life. Christ is telling us how much fasting and prayer are necessary in our spiritual life. Prayer means a conversation with God. We are adopted children of God. Why should we not converse with Him daily and often? Let us tell Him that we believe in all His promises. Enumerate all the promises that He made and you remember. Tell him how weak we are in temptations. Tell Him how much help you need daily to perform good works. Talk to God all day.

Now comes fasting. Christ fasted forty days at one time. Our human nature was spoiled by original sin. To do any good deeds, we need God's help. This help we call a "grace." Even to lift up our thoughts to God we need His help, His grace. Our nature is prone and inclined to evil, and we check off this spoiled nature by fasting and denial of small

things.

The Church is reminding us often to fast. We can fast in many ways.

Since we are adopted children of God, let us act and believe as children of God. (Example of a car without good brakes. How much harm it can do to us, if we ride in such a car).

* * *

TEACHERS:

It is beautiful and honorable for us to be teachers of our people. It is a distinguished task, to dispel ignorance, to teach the people, to enligthen minds and fight errors.

—o—

5th SUNDAY OF LENT

"But as to the sitting at My right side or at My left, that is not Mine to give; but it belongs to those for whom it is being prepared" (Mark: 10, 44).

"Whosoever wishes to be great among you be your servant; and whoever wishes to be first among you shall be the slave of all" (Mark 10, 45).

We know that places in heaven are being prepared for us. St. John and his brother raises the question about being close to Christ in His Kingdom. Christ tells us how it is going to be. If we want to be first in His Kingdom, we have to be the last on earth.

Since God is just, He will reward us for all our good deeds. To perform a good deed, we must be in the state of grace; we must also have help from God to perform every good deed. The more such good deeds we perform, the greater will our reward be in heaven.

We must live in the state of sanctifying grace. It is something necessary, indispensible. It means to be without even one mortal sin. If we have a mortal sin on our conscience, the good deeds we perform will be paid here on earth only. If we have the sanctifying grace and we perform good deeds, they will be rewarded in heaven too. So if a person lives 70 or 90 years and performs many good deeds while being in this sanctifying grace, his or her reward will be greater then that of a child which was baptised and died.

Now let us consider a person who lives in mortal sin 20 or 30 years. He never went to confession. How about his reward? Since he spent all these years in sin, he lived as an enemy of God. All those years were lost to him. Now we see what confession means to us. In Confession we get rid of all our sins and regain the sanctifying grace, and thus again become friends of God. We start earning merits for a heavenly reward. Catechism calls this grace reconciliation and that means making up with God, for we become friends of God again.

Another essential requirements is to depart from this world in the state of sanctifying grace. If we die with a mortal sin, we will not get to heaven at all. So the Church is telling us to make an act of contrition every day. If we are heartily sorry for offending God, God will forgive us. We must form a habit of losing our life, or before we go to sleep, we should make an act of sorrow for our sins. Such small sentence as: "God, have mercy on me", should be on our lips a hundred times a day.

People in heaven will not be envious because others got a bigger reward. A half pint bottle is not envious when a quart takes in more liquid. We must fight the evil world, the devil and all our evil inclinations to get to heaven. :"The Kingdom of heaven has been enduring violent assaults, and the violent have been seizing it by force" (Mat. 11, 12).

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

The Reds seem to have bided their time, then resumed being tough towards the Church right after the closing of the Vatican Council. Diabolical cleverness, no? ***Would that the Commission preparing our services in the Ukrainian language end its task as soon as possible!* Careerism in the Church should be considered an abomination. The saving of souls is what really counts. ***The toughest test of the heart is whether it can bear a rival's lack of success without rejoicing.*** Voltaire said that love is a canvas supplied by Mother Nature and embroidered by imagination.***Parading one's misfortunes does not always command sympathy.*** Nature, according to Goethe, is the living and visible garment of God.***To hold an opinion just because it is ours, and not because it is true, is to prefer ourselves above the truth.*** Waiting is the secret of success.*** The first step towards pleasing people is understanding them.***There is nothing so uncertain as the minds of the masses.*** Prejudice is born of ignorance.*** The human heart, at any age, opens up only to the heart that opens in return.***An old proverb says that the best throw of the dice, is to throw them away.*** Aristotle contended that dignity consists not in possessing honours, but in the awareness that one deserves them.*** Disgrace is not in the punishment, but in the crime.***Evil men excuse their faults whilst good men get rid of them.***Said General Oglethorpe to Wesley, "I never forgive." To which Wesley replied, "Then I hope, sir, that you never sin."***An Italian proverb: He who lives only by hope will die of despair.***Indifference is the invincible giant of the world.***Liberty cannot be established without morality, nor morality without faith.***Learn to hold your tongue in all languages you speak.***Music should be the child of prayer, the companion of religion.***Most people can see nothing unless it glitters.***Use three physicians: first, Dr. Quiet; then Dr. Merryman; and then, Dr. Diet.*** Bad taste is a species of bad morals. ***The interests of childhood and youth are the interests of mankind. ***Persons promoted to certain posts of responsibility should never, never envy those above them or be jealous of those under them.*** Somerset Maugham, the erstwhile idol of many an agnostic, had this to say before his demise: "I am standing at death's door, but I'm afraid to knock." If agnosticism leads to that kind of fear, then it is absolutely unsatisfying as a philosophy of life.***A snob is oftentimes one who craves for what separates rather than unites people.*** The self-conceit of the young is the great source of those dangers to which they are exposed.***Wine has engulfed more than the sea.**Learning makes a man fit company for himself.***Jealousy is the sister of love, as the devil is the brother of angels.***A good man is usually kinder to his enemies than bad men are to their friends.***A loving trust in the Divine Author of the Bible is the best preparation for a wise and profitable study of the Good Book itself.***Everybody wishes to live long, but nobody would be old.***Said Burke: "Ambition can creep as well as soar.*** He that never bore a cross shall never

wear a heavenly crown.***The Italians have a saying which goes like this: "There is no worse robber than a bad book." ***Extreme culture runs to simplicity.***The real root of discontent is self-love. ***From the mistakes of others we can correct our own.*** The loveliest faces are to be seen by moonlight, when one sees half with the eye, and half with his imagination*** Forgiving saves the expense of anger, the cost of hatred, and the waste of good humour.***According to Emerson the best way to have a friend is to be one.***Heaven must be within us before we can be within it.*** No man is poor if he he can still laugh.***The fullest and richest ears of corn hang lowest toward the ground (i.e. true humility).***Hunger is the most degrading of all adversities.***To cultivate the mind without religion in the soul is to create a civilized form of barbarism and disguised animalism.***"One man's word," wrote Goethe, "is no man's word. To be just we should quietly hear both sides."***Men love more perhaps, but women love better.***When one learns with pleasure, one never forgets.***Neutrality, as a lasting principle, is an evidence of weakness.***A bad government is usually elected by good citizens who failed to go to the polls. ***Quebec is not priest-ridden, but press-ridden.*** To those who wish to abolish the death-penalty in Canada, Montaigne would repeat: "We do not aim to correct the man we hang; we correct and warn others by him."

CHYHYRYN*

Taras Shevchenko

(translated by Vera Rich)

Chyhyryn, O Chyhyryn
All things must come to naught
On earth, and now thy holy glory
Is born like a mote
Upon the cold blast of the winds,
Lost in the cloud. There fly
Year after year above the earth,
Dnipro itself runs dry,
The gravemounds crumble into dust. . .
    Where thou once didst stand, nor why. . .
    Not even in jest would say.
    There once we sowed,
    And well we watered with red blood,
    With sabres harrowed what was sown.
    But in that field what crop has grown?
    Rue, rue has grown
    And choked our freedom down.
Chyhyryn, O Chyhyryn,
Thou alone my friend!
Thou wast robbed of all while sleeping:
Forestland and steppe and all Ukraine!
    Sleep Chyhyryn, and let thy children
    Under foemen perish!
    Sleep on, O Hetman, till there rise
    In this world truth and justice.

1844

* Chyhyryn was the capital of Hetman Khmelnytsky who defeated Polish armies in 1648 and proclaimed Ukraine independent. Consequently he made a treaty with Muscovy. Afterwards Moscow broke the treaty, subjugated Ukraine and started to ruesianize her. Hetman Ivan Mazepa rebelled against the Muscovite rule. During the war against the Russian Tsar Peter I the Muscovite army treacherously conquered the city of Chyhyryn and burnt it to the ground while Mazepa was away.

Visiting Lviv

M. Schudlo, C.SS.R.

After much talk with my family, father, mother, sisters and other relatives who came to see me, I told my guide that I would like to see the Stryisky Park. This Park is very beautiful during the summer months. Thousands and thousands go to the park especially in the evenings to refresh themselves from the summer heat. We drove to the park, but did not go in, because it was full of snow.

The same morning I paid a visit to the Ivan Franko University. Ivan Franko was a revolutionary poet of Ukraine. The university is dedicated to his memory. A huge statue of the poet stands in the square before the university. It was built in 1963 instead of the statue of Taras Schevchenko.

There is also an Opera House dedicated to Ivan Franko. Although I had been invited by its director to visit it, I had no time to do it.

On Sunday, Dec. 6, 1964 I went to see the church of Transfiguration. It used to be a Ukrainian Catholic church. Now the Orthodox use it since the Ukrainian Catholic Church has been destroyed by the Stalin regime in 1946. When I came to the church, I noticed quite a few people, some old and some children. The priest was having a high Mass in Slavonic language. One third of the Church was occupied by the people, while two thirds remained empty.

I also paid a short visit to the Polish cathedral. The people were coming in, and there were quite a few of them; since the two Polish churches are supposed to be completely free in their service to the Polish people.

I had no time to go to the Ukrainian Cathedral of St. George on that unique Sunday which I spent in Lviv. I went two days later. The church was locked. I took two pictures of the cathedral. A man was standing by the church. I told him who I was. He replied: "I am also a priest". "What is your name?" I asked him. "I will not tell you, because once I told my name to some Canadian tourists, and I was bothered for one whole month by the police".

On Dec. 7th I was invited by an acquaintance to attend a meeting in one of the Libraries were an apostate priest was scheduled to deliver a speech. I was anxious to attend it, but it was impossible, because I received permission to visit my native place. I missed that speech, after which I would have asked a few questions!

In Lviv people listen to the radio programs of the Vatican radio. After the Khruschew's dismissal the jamming of the foreign radio programs was stopped.

During my stay in Lviv I noticed that some people looked scared. I asked someone why. "Really," he replied, "there is no more terror in the Soviet Union, but people still live by terror".

—o—

Discussion with the Ukrainian journalists.

"I would like to meet the Ukrainian journalists", I told my Intourist guide who was a young man. "Okay" he replied and arranged the meeting with the Association of the Ukrainian journalists. When we came, there were three men waiting for us. We shook hands and sat down. It was

December 8th, just a few hours before my departure from Ukraine.

The discussion lasted more than one and half hours. At first, they asked me about the Ukrainians living in the U.S.A., Canada and Australia. They were curious about the Ukrainian language in these countries, and told me to urge the Ukrainians to hold on to it. (It was a curious request when you think of Ukraine, Kiev, in which you can hardly hear a Ukrainian word on the streets).

The discussion was friendly.

"How can you believe in God?" they asked me.

"Why not? You are thinking of religion as some people thought of it in the 18th and 19th centuries when atheism was in vogue. Now it is different. It's about time to stop your struggle against religion."

"There is freedom of religion in our country", one of them said.

"Whom are you trying to fool?" I replied and looked in his eyes. No one said anything to my remark as if they did not hear it. They preferred to 'skip' it, because they noticed that I knew the true situation.

"How many people, do you think still believe in God in this country?" I asked them.

"We have no statistics on this matter, but we think that some 50 per cent still believe in God," one of them replied.

It is not bad at all, considering the cruel persecution of the Church for more than forty years, the continuous attacks and derision of religion in the press and on radio, discrimination against those who go to church, etc.

"There were so many abuses in the Church," one of them remarked. "There were many bad ministers of religion...How can you justify, for instance, such a thing as the Inquisition?"

"I do not justify it. There were many bad ministers of religion even in high places of the Church. But does it prove that religion itself is a bad thing because some of its ministers are bad?"...What happened here in Lviv three years ago?" I said.

"What happened?" they asked

"You know well what happened... The chief manager of production shot himself and others were shot by you when their thefts were discovered. Did Communism tell them to steal and defraud?" I replied. There was no answer from my hosts!

One of them said after a while. "Paul VI says that the greatest danger to the world comes from Communism, but we think that the atomic bomb is the most dangerous thing at present."

Then we started to discuss the theory of evolution, more or less in the same way as the one I had with the Literary staff of the Ukrainian Academy of Science in Kiev. At the end of this discussion one of my hosts declared: "We will meet someday, if we procede along these lines".

We talked about the press in Ukraine and about the Redeemer's Voice.

"How do you explain the Russification of Ukraine? How do you explain the fact that the Russians have their schools in Ukraine, while 300,000 Ukrainians, living in Moscow, don't have one single school?" I asked my hosts.

"The Ukrainians who live in Moscow are to blame for that", one of them said. "None of them raised this problem before the authorities."

They also asked me about my visit to the native place and the local commune. When I told them that I did not see the commune, they wished to take me, in their own car, and show me some communes around the city of Lviv, but I had no time, because my train was leaving

at 2p.m.. Next time when I go to visit my family in Ukraine, I will ask these journalists to show me some communes, not the ones they would like to take me to, but the ones I will choose myself.

I was in Lviv in December 1964. My family told me that since Khrushchev's fall they had enough good bread. I tried it and like it. But other kinds of food, such as milk, butter, meat, etc. are scarse and quite expensive when you compare what an ordinary worker is paid, and what he is able to buy for the pay he brings home.

DECREE ON ECUMENISM

(Promulgated November 21, 1964)

Introduction

1. The restoration of unity among all Christians is one of the principal concerns of the Second Vatican Council. Christ the Lord founded one Church and one Church only. However, many Christian communions present themselves to men as the true inheritors of Jesus-Christ, all indeed profess to be followers of the Lord, but differ in mind and go their different ways, as if Christ Himself were divided (cf. I. Cor. 1, 13). Such division openly contradicts the will of Christ, scandalizes the world and damages the holy cause of preaching the Gospel to all men.

The Lord of ages wisely and patiently follows the plan of grace on our behalf, sinners that we are. In recent times more than ever before, He has been rousing divided Christians to remorse over their divisions and to a longing unity. Everywhere large numbers have felt the impulse of this grace, and among our separated brethern also there increases from day to day the movement, fostered by the grace of the Holy Spirit, for the restoration of unity among all Christians. This movement toward unity is called "ecumenical". Those belong to it who invoke the Triune God and confess Jesus as Lord and Saviour, doing this not merely as individuals but also as corporate bodies. For almost everyone regards the body in which he has heard the Gospel as his Church and, indeed, God's Church. All, however, through in different ways, long for the one visible Church of God, a Church truly universal and set forth into the world that the world may be converted to the Gospel and so be saved to the glory of God.

The Sacred Council gladly notes all this. It has already declared its teaching on the Church, and now, moved by a desire for the restoration of unity among all the followers of Christ, it wishes to set before all Catholics the ways and means by which they, too, can respond to this grace and to this divine call.

CHAPTER I

Catholic Principles on Ecumenism

2. What has revealed the love of God among us is that the Father has sent into the world His only-begotten Son, so that, being made Man, He might by His redemption give new life to the entire human race and unify it (cfr. I Jn. 4, 9; Col. 1. 18-20; Jn. 11, 52). Before offering Himself up as a spotless victim upon the altar, Christ prayed to His Father for all who believe in Him: "That they

all may be one; even as You, Father, are in Me, and I in You, that they also may be one in Us, so that the world may believe that you have sent Me" (Jn. 17, 21). In His Church He instituted the wonderful Sacrament of the Eucharist by which the unity of His Church is both signified and made a reality. He gave His followers a new Commandment to love one another (cf. Jn. 13, 34). and promised the Spirit, their Advocate (cfr. Jn. 16, 7), Who as the Lord and Lifegiver should remain with them forever.

After being lifted upon the cross and glorified, the Lord Jesus poured His Spirit as He had promised, and through the Spirit He called and gathered together the people of the New Covenant, who are the Church, into a unity of faith, hope and charity, as the Apostle teaches us: "There is one body and one Spirit, just as you were called to the one hope of your calling; one Lord, one faith, one Baptism" (Eph. 4. 4-5). For "all you who have been baptized into Christ have put on Christ ..., for you all are one in Christ Jesus" (Cal. 3, 27-28). It is the Holy Spirit, dwelling in those who believe and pervading and ruling over the Church as a whole, Who brings about that wonderful communion of the faithful. He brings them into intimate union with Christ, so that He is the principle of the Church's unity. The distribution of graces and offices is His work too (cfr. 1. Cor. 12. 4-11), enriching the Church of Jesus Christ with different functions" in order to equip the Saints for the work of service, so as to build up the body of Christ" (Eph. 4, 12).

In order to establish His holy Church everywhere in the world till the end of time, Christ entrusted to the College of the Twelve the task of teaching, ruling and sanctifying (cf. Mt. 28 18-20; Jn. 20, 21-23). Among their number He selected Peter, and after his confession of faith determined that on him He would build His Church. Also to Peter He promised the keys of the kingdom of heaven (cf. Mt. 16, 9-19 Mt. 18, 18) and after his profession of love entrusted all His sheep to him to be confirmed in faith (cf. Lk. 22, 32) and shepered in perfect unity (cf. Jn. 21, 15-18). Christ Jesus was forever to remain the chief Cornerstone (cf. Eph. 2, 20) and Shepher of our souls (cf. 1. Petr. 2, 25; Conc. Vaticanum 1, Sess. IV. (1870) Constitutio Pastor Aeternus: Collac. 7, 482 a).

Jesus Christ, too, willed that the Apostles and their successors—the bishops with Peter's successor at their head—should preach the Gospel faithfully, administer the Sacraments and rule the Church in love. It is thus, under the action of the Holy Spirit, that Christ wills His people to increase, and He perfects His people's fellowship in unity: in their confessing the one faith, celebrating divine worship in common, and keeping the fraternal harmony of the family of God.

The Church, then, is God's only flock; it is like a standard high lifted for the nations to see it (cf. Is. 11, 10-12), for it serves all mankind through the Gospel of peace (cf. Eph 2, 17-18, Mk. 16, 15), as it makes its pilgrim way in hope toward the fatherland above (cf. 1. Petr. 1, 3-9).

This is the sacred mystery of the unity of the Church, in Christ and through Christ, the Holy Spirit energizing its various functions. It is a mystery that finds its highest exemplar and source in the unity of the Persons of the Trinity: the Father and the Son in the Holy Spirit, one God.

—o—

Differences Appear

3. Even in the beginnings of this one and only Church of God there arose certain rifts (cf. 1. Cor. 11, 18-19; Gal. 1. 6-9; 1 Jn. 2, 18-19), which the Apostle strongly condemned (cf. 1. Cor. 11 seqq: 11, 22). But in subsequent centuries much more serious dissensions made their appearance and quite large communities came to be separated from full communion with the Catholic Church—for which, often enough, men of both sides were to blame. The children who are born into these Communities and who grow up believing in Christ cannot be accused of the sin involved in the separation, and the Catholic Church looks upon them as brothers with respect and affection. For men who believe in Christ and have been truly baptized are in real communion with the Catholic Church even though this communion is imperfect. The differences that exist in varying degrees between them and the Catholic Church—whether in doctrine and sometimes in discipline, or concerning the structure of the Church—do indeed create many obstacles, sometimes serious ones, to full ecclesiastical communion. The ecumenical movement is striving to overcome these obstacles. But even in spite of them it remains true that all who have been justified by faith in baptism are members of Christ's body (cf. Conc. Florentinum, Sess, VIII (1439), Decretum, "Exulate Deo:" Mansi 31, 1055 A), and have a right to be called Christian, and so are with solid reasons accepted as brothers by the children of the Catholic Church (cf. S. Augustinus, In Ps. 32, Enarr. II, 29: PL 36, 299).

Moreover, some and even most, of the significant elements and endowments which together go to build up and give life to the Church itself, can exist outside the visible boundaries of the Catholic Church: the written word of God; the life of grace; faith, hope and charity, with the other interior gifts of the Holy Spirit, and visible elements too. All of these, which come from Christ and lead back to Christ, belong by right to the one Church of Christ.

The brethern divided from us also use many liturgical actions of the Christian religion. These most certainly engender a life of grace in ways that vary according to the condition of each Church or Community These liturgical actions must be regarded as capable of giving access to the community of salvation.

It follows that the separated Churches (cf Conc. Lateranense IV. (1215) Constitutio IVa: Mansi 22, 990: Conc. Lugdunense II (1274). Professio fidei Michaelis Palaelogi: Mansi 24, 71 F; Conc. Florentinum, Sess. VI (1439), Definitio "Laetentur coeli": Mansi 31, (1026 E.) and Communities as such, though we believe them to be deficient in some respects, have been by no means deprived of significance and importance in the mystery of salvation. For the Holy Spirit has not refrained from using them as means of salvation which derive their efficacy from the very fullness of grace and truth entrusted to the Church.

Nevertheless, our separated brethren, whether considered as individuals or as Communities and Churches, are not blessed with that unity which Jesus Christ wished to bestow on all those who through Him were born again into one body, and with him quickened to newness of life—that unity which the Holy Scriptures and the ancient Tradition of the Church proclaim. For it is only through Christ's Catholic Church, which is "the all-embracing means of salvation", that they can benefit from the means of salvation. We believe that Our Lord entrusted

all the blessings of the New Covenant to the apostolic College alone, of which Peter is the head, in order to establish the one Body of Christ on earth to which all should be fully incorporated who belong in any way to the people of God. This people of God, though still in its members liable to sin, is ever growing in Christ during its pilgrimage on earth, and is guided by God's gentle wisdom, according to His hidden designs, until it shall happily arrive at the fullness of eternal glory in the heavenly Jerusalem.

—o—

Ecumenical Efforts

4. Today, in many parts of the world, under the inspiring grace of the Holy Spirit, many efforts are being made in prayer, word and action to attain that fullness of unity which Jesus Christ desires. The Sacred Council exhorts all the Catholic faithful to recognize the signs of the times and to take an active and intelligent part in the work of ecumenism.

The term "ecumenical movement" indicates the initiatives and activities planned and undertaken, according to the various needs of the Church and as opportunities offer, to promote Christian unity. These are: first every effort to avoid expressions, jugements and actions which do not represent the condition of our separated brethren with truth and fairness and so make mutual relations with them more difficult; then "dialogue" between competent experts from different Churches and Communities. At these meetings which are organized in a religious spirit, each explains the teaching of his communion in greater depth and brings out clearly its distinctive features. In such dialogue, everyone gains a truer knowledge and more just appreciation of the teaching and religious life of both communions. In addition, the way is prepared for cooperation between them in the duties for the common good of humanity which are demanded by every Christian conscience; and, wherever this is allowed, there is prayer in common. Finally, all are led to examine their own faithfulness to Christ's will for the Church and according to undertake with vigor the task of renewal and reform.

—o—

Movements Reflect Good Will on Both Sides

When such actions are undertaken prudently and patiently by the Catholic faithful, with the attentive guidance of their bishops, they promote justice and truth, concord and collaboration, as well as the spirit of brotherly love and unity. This is the way that, when the obstacles to perfect ecclesiastical communion have been gradually overcome, all Christians will at last, in a common celebration of the Eucharist, be gathered into a single Church in that unity which Christ bestowed on His Church from the beginning. We believe that this unity subsists in the Catholic Church as something she can never lose, and we hope that it will continue to increase until the end of time.

However, it should be evident that, when individuals wish for full Catholic communion, their preparation and reconciliation is an undertaking which of its nature is distinct from ecumenical action. But there is no opposition between the two, since both proceed from the marvelous ways of God.

Catholics, in their ecumenical work, must assuredly be concerned for the separated brethern, praying for them,

keeping them informed about the Church, making the first approaches toward them. But their primary duty is to make a careful and honest appraisal of whatever needs to be done or renewed in the Catholic household itself, in order that its life may bear witness more clearly and faithfully to the teaching and institutions which have come to it from Christ through the hands of the Apostles.

For although the Catholic Church has been endowed with all divinely revealed truth and with all means of grace, yet its members fail to live by them with all the fervor that they should, so that the radiance of the Church's image is less in the eyes of our separated brethren and of the world at large, and the growth of God's kingdom is delayed. All Catholics must, therefore, aim at Christian perfection (cf. Jac. I, 4; Rom.12, 1-2) and, each according to his state of life, play his part that the Church may daily be more purified and re-

THE VINE DRESSERS

What song at dawn awakes me, sad or gay?
From men's or women's voices, where are they?
What strange, faint tune
Rising a little, a plaintive fall, then lifting
Like wind among the flowers
Or round some rock blowing,
Tender yet plain as the early light of June.

Folk in the field! Is it singing or chanting
Filling the quiet air, my room pervading
With humble lifting?
Was I wakeful, or with it waking? . . .
Look, among the leaves working,
Vine-dressers!—their hands and faces
Moving with their earth-coloured country clothing.

Life, work and song, matter-of-factly mingling
From generation to generation, what their meaning,
Neither sad nor gay,
Learned as girls among these hills of Latium
Where Horace lived
Whence Latin came
Same sober songs, same work, same simple way
Now but a prelude to the modern day.

I hear them, what they do I cannot see,
Pruning, thinning, stalks to cross-poles twining?
Honoured vine
Whose wine by Jesus transubstantiated
Replaced blood-offerings
When his hour came:
Hic est enim calix sanguinis mei
Heart-gladdening vine its own self unsupporting.

With the pale hillside dawn timidly merging
Mingling with the light, the soil, the leaves—
I am the Vine
You the branches (without the dressers
Can do nothing)—bleeding with
And wafting from the ground
. . . Their song is as the eternal soil were singing,
As though the summer dawn had made a sound.

—ROBIN ANDERSON

newed. For the Church must bear in her own body the humility and dying of Jesus (cf. 2 Cor. 4, 10; Phil. 2, 5-8), against the day when Christ will present her to Himself in all her glory without spot or wrinkle (cf. Eph. 5, 27).

All in the Church must preserve unity in essentials. But let all, according to the gifts they have received enjoy a proper freedom, in their various forms of spiritual life and discipline, in their different liturgical rites, and even in their theological elaborations of revealed truth. In all things let charity prevail. If they are true to this course of action, they will be given ever better expression to the authentic catholicity and apostolicity of the Church.

On the other hand, Catholics must gladly acknowledge and esteem the truly Christian endowments from our common heritage which are to be found among our separated brethren. It is right and salutary to recognize the riches of Christ and virtuous works in the lives of others who are bearing witness to Christ, sometimes even to the shedding of their blood. For God is always wonderful in his works and worthy of all praise.

Nor should we forget that anything wrought by the grace of the Holy Spirit in the hearts of our separated brethren can be a help to our own edification. Whatever is truly Christian is never contrary to what genuinely belongs to the faith; indeed, it can always bring a deeper realization of the mystery of Christ and the Church.

Nevertheless, the divisions among Christians prevent the Church from attaining the fulness of catholicity proper to her, in those of her sons who, though attached to her by baptism, are yet separated from full communion with her. Furthermore, the Church herself finds it more difficult to express in actual life her full catholicity in all bearings.

This Sacred Council is gratified to note that the participation by the Catholic faithful in ecumenical work is growing daily. It commends this work to the bishops everywhere in the world to be vigorously stimulated by them and guided with prudence.

Kondak 7
(Akafist to Our Lord)

Jesus, wishing to reveal the mystery hidden from the beginning of time, You were led as a sheep to the slaughter, and as a Lamb You remained silent before the shearers. But as God You rose from the dead, gloriously ascended into heaven and at the same time have raised from the dead us who cry out: Alleluia.

GREATNESS OF THE UNIVERSE

No one knows for sure whether our universe has any limits. So far the scientists think that in the universe there are some 50 to 100 galaxies like our Milky Way, each containing 100 billion stars as bright as our sun.

"AS IS THE CHILD, SO WILL BE THE MAN" by J. Sexton C.SS.R.

Mountain Joey parrot
Beautiful and bright
Skimming o'er the tree tops
Flashing in the light.

Cruel Mickey Mooney
Pebble round in sling
Shoots at pretty Joey,
Wounds him in the wing.

Locked in musty bird cage
Sad eyed Joey pines,
Fretting for his homeland
'Mongst the clinging vines.

Mickey grew to manhood,
Shot a man one day,
Now in prison bird cage
Pines his life away.

Ever in his dreaming
Conscience seems to say:
"Trace your present sorrow
Back to Joey's day."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 3.

Volume XXXVIII, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Соціяльний характер Великого Посту — В. Буженко 1
Притча про сівача — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 3
Місячне намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Церква в модернім світі — о. Мих. Шудло, ЧНІ. 6
Смерть — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 12
Перші імігранти до Америки — 13
Скреготи звіреної душі — о. Роман Ганас 15
Пекло — о. М. Шудло, ЧНІ. 17
Хотів би ти знати? — 19
Рішення укр. катол. Єрархії — 23
Подорож в Україну — о. М. Шудло, ЧНІ. 24
Моя перша зустріч з Митрополитом Андреєм Шептицьким, ЧСВВ. — о. І. Чинченко 27
Вмертвлення смаку (апетиту) — Св. Альфонс Літорій 28
Гордість — 30

Penance In An Affluent Society? — Rev. Father Anthony, C.P. 33
Decree On Eastern Rite Churches — M. Schudlo, C.SS.R. 36
Growing Up In Galilee — Frank Sheed 40
Confirmation—Witnesses For Christ — Peter Stasiuk, C.SS.R. 44
What Is Sin? — 46
I'd Like To Know — 49
March Sundays Explained — Rev. B. Tremba 51
Cogitations — Father Nick of Montréal 55
Chyhyryn — Taras Shevchenko 56
Visiting Lviv — M. Schudlo, C.SS.R. 57
Decree On Ecumenism — 59
The Vine Dressers — John Anderson 63
As Is The Child, So Will Be The Man — J. Sexton, C.SS.R. 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1966
APRIL

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

Головний день ВІДПУСТУ буде в

неділю 3-го липня

1966 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро Української Католицької Церкви та волю нашого многострадального українського народу!

Пресвятая Богородице Спаси Нас!

—o—

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of JULY. The Main Day of the pilgrimage will be

Sunday, July the 3rd

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the Ukrainian Catholic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, save us!

ПРАЗНИК ПАСХИ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

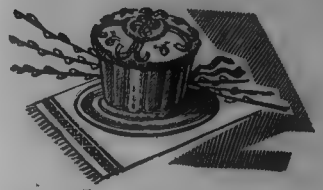

ХРИСТОВЕ Воскресення — це найбільше і найважніше свято в Христовій Церкві, бо воно оживляє надією, силою й одушевленням всіх тих, що повірили в Христа і прийняли Його Євангелію як правило свого особистого, родинного і громадянського життя. Св. Павло пише, що ця правда—це джерело нашої радости посеред земських трудів і страждань:

"Якщо Христос не воскрес, то марна ваша віра, бо ви надалі залишаєтеся в гріхах, і ті, що померли в Христі, загинули. Коли ми надіємося на Христа тільки в цім житті, то ми найнещасливіші з усіх людей" (І Кор. 15, 17-19).

Своїм славним воскресінням Христос потвердив правдивість Своєї науки, як це Сам був заповів. Одного разу Спаситель очистив Єрусалимську святиню, бо в ній було завелося багато надужиття. На церковнім подвір'ї відбувалися торги. Люди мали приносити Богові жертви з ягнят. Замість вести з собою ягнята з далеких сторін, як ішли на прощу до Єрусалиму, вони купували їх перед святинею. Крім цього міняйли вимінювали римські гроші на гроші святині, що були жидівськими грішми, бо жиди не приймали до святині грошей своїх римських панів. Через це подвір'я святині, яке так само мало бути присвячене богопочитанню, перемінилося на правдивий східній базар, де люди купували, продавали, кричали і торгувалися з покупцями. Коли ж Христос повиганяв купців і міняйлам грошей поперевертав столи, то наглядачі святині, побоюючись народного заворушення та втрати бизнесу, який належав до пануючих родин священиків, спиталися Спасителя:

"Який знак даси, що маєш право це робити?" Вони хотіли, щоб Христос потвердив Свій поступок якимось чудом. Спаситель не вчинив чуда, але заповів Своє майбутне воскресення: "Зруйнуте цей храм і Я відбудую його за три дні!" (Іван: 2, 18-19).

Ірод Великий був зачав будувати єрусалимську святиню 20 літ перед народженням Христа. Її будова закінчилася 67 р. по народженні Спасителя, тільки чотири роки перед тим, як римляни здусили жидівське повстання і дощенту знищили святе місто Єрусалим і архитвір релігійної штуки, якою була святиня. Це сталося в 71 р.

Вороги Спасителя добре зрозуміли, що Він не говорив про матеріяльну святиню жидів, але про власне життя, яке мав віддати на хресті за спасіння всіх людей, бо по Його смерті, "первосвященики і фарисеї зібралися і промовили до Пи-

лата: 'Ми пригадали собі, пане, що той обманник (Христос) ще за життя був сказав: Я воскресну по трьох днях! Отож звели, щоб гріб був забезпечений аж до третього дня, щоб часом його учні не прийшли і не вкрали його та не сказали людям: Він воскрес з мертвих! Бо тоді цей останній обман буде гірший аніж перший" (Мат. 27, 62-64).

Хоч Христова наука була б правдива і без Його воскресення, то все таки бодай деяким людям було б тяжче прийняти її, бо вона деколи іде в розріз із їхніми мріями і схильностями, все таки Христове воскресення робить її легшою до прийняття, бо на ній видніється печатка Божого одобрення та правдивости. Христове воскресення прикрашує блиском навіть найтрудніші правди нашої святої віри, яка не рідко вимагає жертов і самопосвяти. В блиску Христового воскресення труднощі маліють і радість наповняє серця християн. Ось тому наша Церква співає в дні Христового Воскресення:

"Христе Спасе, анголи в небі оспівують Твоє воскресення. Вчини і нас гідними тут на землі чистим серцем співати і прославляти Тебе" (Воскресна Утреня, Стихира 6).

Христове воскресіння повинно дати християнам відвагу і силу свято проживати на землі, поки з воскреслим Христом не перейдуть до вічного щастя в небі. Ось тому св. Павло отак пише до християн в грецькім місті Коринті:

"Усуньте стару закваску, щоб ви були новим тістом так, як ви є прісні, бо ваша Пасха—це Христос принесений у жертву. Отож святкуймо (цю Пасху—Христове воскресення) не в старій заквасці, ані в заквасці злоби і лукавства, але в опрісноках чистоти і правди!" (І Кор. 5, 7-8).

Христовий апостол тут натякає на потребу обережности і пильности, щоб не дати себе заразити лихим прикладом і впливом тих, що не знають Христа. Їх вплив він порівнює до дріжджа. Як дріжджа розходиться по цілім тісті, так лихий вплив злого прикладу годен заразити цілу громаду. Христове розпяття і воскресення—це новозавітня Пасха для визнавців Євангелії. Вони започаткували нову еру святого життя для людей, яке має тривати повік, бо на це Христос приніс Себе в жертву Небесному Отцеві, щоб придбати Йому таких почитателів і поклонників.

Саме тому Церква прославляє Христове воскресення як найкращий і найбільш радісний день в історії світу. "Сьогодні величний і святий день, єдиний у тижнях, бо він цар і пан днів, празник над празниками і свято над святами. І в цей день повік благословлятимемо Христа" (Воскресна Утреня: 8-а пісня).

Цей празник, пригадуючи християнам славне Христове воскресення, повинен спонукувати їх проживати духом воскреслого Спасителя, з Яким усі Його послідовники воскресли до нового Божого життя, яке завершиться блаженним видінням у небі після славного воскресення в дні Страшного Суду. Саме до такого життя в дусі воскреслого Христа заохочує людей другий ватиканський Собор, бо Христос переміг смерть не тільки для Себе Самого, але для всіх нащадків Адама, Своїх земських братів і сестер. Ось тому наша Церква співає на Великдень:

"Царю і Господи, Ти помер як Чоловік, але по трьох днях воскрес, звільнив Адама від зіпсуття і знищив смерть, о Пасхо безсмертности, що є Спасителем світу!" (Воскресна Утреня: Світилен).

[2]

Чому святкуємо Великдень?

Пасха в Старім Завіті була найбільшим святом для вибраного народу. Сам Божественний Спаситель кожного року святкував її зразу з Марією й Йосипом у Назареті, а потім во Своїми апостолами. Перед Своєю смертю Христос ішов до Єрусалиму, щоб там померти за спасіння людей. Апостоли спитались, де Він буде святкувати Пасху. "Де хочеш, щоб ми приготували Тобі пасху?" (Мат. 26, 17). Христос звелів їм удатися до Єрусалиму, де стрінули одного чоловіка, напевно знайомого Спасителеві, і він показав їм кімнату, в якій вони приготували Пасху і разом зо Спасителем спожили її, як це Євангелисти списали в своїх Євангеліях для грядучих поколінь (Лк. 22, 19-20; І Кор. 11-24).

Християни святкують свято Пасхи в честь Христа, що як духовна Пасха пожертвував Себе Небесному Отцеві за спасіння світу. Пасха—це єврейське слово, що означає "Перехід". Воно пригадує визволення євреїв із єгипетської неволі, коли то Мойсей різними язвами примусив Фараона випустити жидів на волю та дозволити їм удатися до Обіцяної Землі. З цієї нагоди установлено свято Пасхи, що було першим і найбільшим жидівським святом. Всі дорослі жиди цебто ті, що мали 12 літ, мусіли йти поклонятися Богові в єрусалимській святині під час свята Пасхи, що тривало повних сім днів.

Як Фараон опирався всяким карам, що їх описано в книзі Виході (12 глава), то Бог вкінці змусив його уступити, як наглою смертю вибив усіх єгипетських первенців. Бог звелів Своєму народові вбити невинне і непорочне ягнятко і його кров'ю помазати одвірки домів, де будуть споживати це ягня (Левит: 12, 7). "Кров буде вам знаком по домах, де будете. Як побачу кров, то мину вас, і не впаде на вас ніяка язва смертна, як каратиму єгипетську землю. І цей день залишиться вам на опомин, і ви будете святкувати його як свято Господнє" (Вихід: 12, 13-14).

Євреї щорічно святкували цю Пасху, вбиваючи під час цих святкувань непорочне ягня і жертвуючи його Богові. Потім споживали м'ясо ягняти. Жидівський історик Йосип Флявій, що жив в часах знищення Єрусалиму римлянами, каже, що жиди під час Пасхи кожного року жертвували около 3,000,-000 ягнят у Єрусалимі. Це свято припадало звичайно в другій половині березня або в першій половині квітня, бо жиди трималися місячного календаря.

Жидівська пасха була прообразом християнської Пасхи. Жиди святкували свою пасху на спомин визволення з єгипетської неволі, а християни святкують свою Пасху на опомин визволення з неволі гріха і Сатани. Христос визволив нас із цієї неволі Своєю смертю на

[3]

хресті. Він не тільки визволив нас із неволі гріха, але водночас відчинив нам браму до Небесного Царства, бо вчинив нас Своїми братами і сестрами.

"Сьогодні об'явилася нам освячена Пасха. Це нова і свята Пасха. Це Пасха таїнственна, це Пасха величка. Ця ж Пасха—це Христос Спаситель. Це непорочна Пасха. Це Пасха велика. Ця Пасха належить до вірних. Ця Пасха відчиняє нам райські брами, бо ця Пасха освячує всіх" (Стихира воскресної Утрені).

Головна врочистість жидівської Пасхи відбувалася тоді, як голова родини вбивав непорочне ягня на жертву Господеві. Це ягня було прообразом Ісуса, що став Божим Агнятем і пожертвував Себе як викуп Богові за наші гріхи. І саме тому Іван Хреститель, показуючи Ісуса своїм учням, промовив: "Ось Агнець Божий!" (Ів. 1, 36).

Ягнятко, що жиди приносили Богові в жертву, мусіло бути без вади. Христос, новозавітне Ягня, був без вади гріха. "Треба було, щоб ми мали такого Первосвященика, непорочного, відлученого від грішників і вищого за небеса" (Євр. 7, 26).

Жидівське ягня треба було вбити і його кров пожертвувати Богові. Христос помер на хресті і пожертвував Себе Небесному Отцеві за наші провини. "Це Моя Кров..., що за багатьох проливається на відпущення гріхів" (Мат. 26, 28).

Кров, якою євреї намащували одвірки своїх домів, стримувала Божого ангола, щоб він не входив до їх хат, але обминав їх і так лишав живими їхніх первенців. Кров Спасителя проллята на хресті стримує від людей Божі кари, рятує їх від вічної смерти і запевняє вічне життя всім тим, що користають з неї.

Жиди мали вбити ягня, зварити його і спожити, пожертвувавши Богові його кров. Християни жертвують Спасителя під час Божественної Літургії й опісля споживають Його в Святій Причасті, де приймають Христове Тіло і п'ють Його Пресвяту Кров.

"Прийдіть, пиймо новий напиток, не той, що чудесно витринув із неплідної скелі, а той, що походить з криниці безсмертности цебто з Христового гробу, в якім є наша сила!" (Воскресна Утреня: 3-я пісня).

Коли ж Христос, що є вашим життям, з'явиться, тоді й ви з'явитеся з Ним у славі (Кол. 3, 4).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

КОЖНУ ЛЮДИНУ ТРЕБА ВВАЖАТИ ЗА СВОГО БЛИЖНЬОГО

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць квітень, благословлене Святішим Отцем)

ДО приходу Ісуса Христа світ не мав правдивого поняття про заповідь любови ближнього і про те, хто є нашим ближнім. На Сході, в Індіях, всіх людей ділили на відрубні, в собі замкнені чотири касти. Подібно було в египтян і інших народів. А в усіх краях, навіть у культурних римлян, був погорджений і визискуваний стан невільників. Допервa християнство усунуло невільництво по довгій боротьбі. Навіть жиди мали вузьке поняття про ближніх, уважаючи ближніми тільки тих, що належали до їх народу. Коли Христос одному законовчителеві пригадав найважніші заповіді: любити Бога й любити ближнього, — то законовчитель спитав Христа: "А хто є моїм ближнім?" (Лука 10, 30). Тоді Христос у притчі про милосердного самарянина повчив його, що ближнім є кожна людина.

Святіший Отець Павло VI у своїй радіопередачі дня 22, XII, 1964, говорячи про братерство в світі, широко викладає евангельську науку, що всі люди на світі, без огляду на мову, расу і краску шкіри, є нашими ближніми, всі вони мають одного й того самого Отця і всі творять велику людську Родину, що обіймає всіх людей без винятку. Всі вони покликані, щоб колись бути в Божім царстві в небі.

Продовжуючи згадану різдв'яну радіопередачу, Святіший Отець каже: "Братерство всіх людей на світі є сьогодні підставою новочасного спільного співжиття між людьми. Тому, замість бачити в другім чужинця, суперника, противника і ворога, ми повинні старатися видіти в ньому людину, цебто істоту таку саму як ми, гідну нашої уважливости, пошани, помочі і любови, якої ми бажали б для нас самих. Щоб у наших душах гомоніли слова св. африканського учителя (Августина): "Нехай поширяться простори любови". Нехай поширяться простори любови і впадуть барієри, перепони самолюбства. Нехай демократія, на яку сьогодні так покликується людська спільнота, переходить всі межі, всі границі й усуває всі перепони до справжнього діяльного братерства".

Св. Віра нас учить, що між усіма людьми є братерство і тому повинна бути солідарність, бо всі люди сотворені на Божий образ і всіх без винятку любить Христос як Своїх братів, за всіх Він умер на хресті. Описуючи страшний суд, Ісус повчає нас, що на тім суді будуть нас питати й іспитувати, як ми розуміли й практикували це братерство й любов щодо всіх людей, та що все, що ми доброго зробили або не зробили для найменших Його братів,

Христос уважає за зроблене або не зроблене для Нього. (Мат. 25, 31-46): "Оскільки ви це вчинили одному з цих найменших Моїх братів, то Мені вчинили", і "Оскільки ви не вчинили цього одному з цих найменших, то Мені не вчинили".

Сьогодні світ сильно бажає миру на землі. Одинокою дорогою до запевнення правдивого миру є признати кожну людину за свого ближнього; це повинно бути для нас новою, сильною спонукою, щоб старатися й ревно трудитися в дусі братерства всіх людей, бо цілий закон Христа міститься в цих словах: Люби Бога над усе, а ближнього люби так, як самого себе!

Перешкоди до загального братерства

Святіший Отець у своїй різдв'яній промові вичисляє ці перешкоди:

Першою перешкодою є **націоналізм,** який треба відрізнити від патріотизму, любови батьківщини. Любити свою батьківщину—це наш обов'язок. Така любов є чеснотою. Однак шкідливим є нездоровий націоналізм, що розділює народи, настроюючи їх ворожо один проти другого в дусі ненависти, гордого самолюбства, заперечуючи іншому народові його справедливі права до існування і розвитку його природних дарувань і цінностей.

Другою перешкодою є **расизм,** що ставить одну расу проти другої, заперечуючи справедливі права людям тому, що належать до іншої раси чи другої краски, приміром біла раса проти чорної, і навпаки.

Скільки слабших народів сьогодні терпить страшне лихоліття з причини національного шовінізму і імперіялістичних зазіхань сильніших держав і народів! А скільки заворушень і злочинів є з причини расової нетерпимости!

Третьою перешкодою всенародного братерства є **мілітаризм.** Тут не мається на думці слушного й справедливого приготування держави до оборони свого краю і народу. Тут ходить про ті перегони у зброєнні, що пожирають величезні суми грошa, забирають час, нищать сили й природні багатства, що їх можна вжити, щоб помогти убогим і недорозвиненим країнам, і водночас сторони загрожують світовому мирові. Сьогодні з причини великого полегшення комунікаційних засобів є легко спішити з помічю голодуючим, яких є багато на світі.

Четверта перепона—це **клясовість,** цебто дух розділу і сепаратизму між подинокими шарами суспільности, між багатими і убогими, тими "що мають" і тими що "не мають". Така клясовість спричиняє те, що одна верства на другу ворогує, жадна з них не хоче признати другій її слушних прав, не хоче відноситися до другої верстви в дусі справедливости й любови. Таке наставлення далеко від духа братерства й суспільного миру.

Щоб у світі запанували мир, згода і братерство, то треба усунути всі ці перепони. Люди повинні з Божою ласкою навчитися поступати зо своїми ближніми так, як цього вимагає гідність кожної людини, Божої дитини, члена великої родини всіх людей, Христового брата. Просім про це Христа Чоловіколюбця через Пресвяту Богородицю.

Місійне намірення: За Церкву в Філіпінах.

Травень: Загальне намірення: Щоб діти й доріст могли зростати в глибокій боговійності до Пресвятої Евхаристії та до Преч. Діви Марії, Матері св. Церкви.

Місійне: За мир в Африці.

* * *

ВИЧІКУВАВ ХРИСТА

Одному шевцеві снилося, що наступного дня Христос буде переходити коло його хати. Пробудився повний радости й уже більше не спав. Скоро світ встав, хату чистенько й найкраще построїв, і сам убрався в недільне одіння та чекав на Ісуса. Він був певний, що його сон сповниться, бо Христос запевнив його. Щоб легше бачити дорогу, що йшла біля його хати, присунув столець до вікна й частенько споглядав на вулицю та приглядався тим, що переходили. Однак між ними не було Ісуса.

Аж ось іде вбога жінка з дитиною, ледве волочить свої ноги за собою. На її лиці можна вичитати недолю й розпуку. Її вигляд порушив серце шевця. Закликав її з дитиною до своєї хати. Бідна жінка розплакалася, коли зобачила лагідні очі шевця і почула його ласкаві слова. Вона стала оповідати про свою недолю. "Я вже не знаю, як дальше витримати. В хаті нема кусника хліба, в кишені ані цента. От, думаю, скочу з дитиною в воду й буде кінець недолі". Швець став потішати нещасну: "Не забувайте, який убогий був наш Господь Христос! Він вас не опустить! Майте довір'я. Коли біда найбільша, поміч Божа найближча. Сідайте до стола, щоб дещо з'їсти і дечого теплого напитися". Швець старався помогти скільки міг.

Аж тут переходить вулицею робітник, що відкидає сніг, бо надворі люта студінь. "Ах, той бідака змерз". Швець швидко прикликав його до середини, до своєї теплої кімнати. Тут він відпочав, покріпився і загрівся, випивши теплого чаю.

Іще якийсь бідний переходив. І його швець попросив до хати, потішив і поміг.

Вже вечоріло, а швець усе чекає коло вікна. Вже північ, але Ісуса нема. Заведений у своїй надії, швець відійшов від вікна, щоб положитися на спочинок. Мав він звичай кожного дня перед спанням читати якийсь час дещо зо Святого Письма. Його зір впав на те місце, де Христос каже: "Оскільки ви це вчинили одному з цих Моїх найменших братів, Мені вчинили" (Мат. 25). В цій хвилі в душі шевця заблисло світло. Радісне тепло щастя обгорнуло його серце. Він ясно зрозумів, що сьогодні він три рази стрінув Христа і три рази гостив Його в своїй хаті.

Як через одного чоловіка прийшла смерть, так через одного Чоловіка прийде воскресення мертвих. Як бо в Адамі всі вмирають, так у Христі всі оживуть (І Кор. 15, 21-22).

НЕБО

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТИЙ Павло, проповідаючи Євангелію у в'язниці та сподіючись, що вороти замучать його, так писав до филип'ян: **"Тягнуть мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше, та щоб полишатися в тілі, то це потрібніше задля вас"** (Филип. 1, 23-24).

Кожна людина, що вмирає в Божій ласці і є вільна від усякого гріха та від кар належних за гріх, по своїй смерті прямо йде до неба. Блаженні в небі бачать лицем в лице Пресвяту Тройцю в усій її славі та є злучені з нею у вічній любові. Це є найбільша з усіх небесних радостей. Блаженні бачать також Ісуса Христа, Бого-Чоловіка, та Богоматір, Преч. Діву Марію. Блаженні живуть разом із ангелами та святими. Вони є вільні від усякого зла, терпіння, голоду й нужди. Вони є невимовно щасливі. В небі вони знову знайдуть тих усіх своїх кревних і приятелів, які померли в Божій ласці. Радості неба є такі великі, що їх людина не може уявити собі. Святе Письмо каже: **"Чого око не бачило й вухо не чуло, ані в серце чоловіка не прийшло, те Бог приготував тим, що його люблять"** (І Коринтян 2, 9).

Радості неба не є однакові для всіх, що є там. Святе Письмо каже: **"Кожний одержить свою нагороду за працею своєю"** (І Коринтян 3, 8). Всі ті люди, що більше любили Бога та ліпше служили Йому, коли перебували на землі, одержать більшу славу й щастя в небі. Св. Письмо каже: **"Хто скупо сіє, той скупо й жатиме; а хто сіє щедро, той щедро й жатиме"** (2 Коринтян 9, 6).

Святе Письмо вчить: **"Тепер ми бачимо як у дзеркалі невиразно, а колись лицем у лице"** (І Коринтян 13, 12). **"Радійте й веселіться, бо нагорода ваша велика на небі"** (Матей: 5, 12). **"Давайте, і дадуть вам; міру добру, натоптану, потрясену, переповнену дадуть вам"** (Лука, 6, 38).

Юдеї зовсім не розуміли пророцтва і не хотіли повірити в Твоє воскресення, як міг Ти вийти з гробу, не нарушивши печатки, тому вони кидали наклепи на Твоє воскресення.

Ми ж, подивляючи тайну, прославляємо Твій життедайний гріб, кажучи: Радуйся, життедайний гробе, бо Христос воскрес із тебе й воскресив умерлих. Радуйся, бо Ти випорожнив ад. Радуйся, бо через Тебе позбавлений ласки Адам знову зодягається божеською одіжжю. Радуйся, бо Христос, входячи до тебе, очистив землю, що була заплямлена братовбійною Авелевою кров'ю. Радуйся, бо мироносиці довідалися про Христове воскресення, як ангол відкотив камінь від тебе. Радуйся, бо як Христос воскрес із тебе, то вістка про Його воскресення була проповідувана по всім світі. Радуйся, життедайний гробе, бо Христос воскрес із нього! (Акафист Воскресення, 4-ий ікос).

Церква в модернім світі

(Конституція 2-го Ватиканського Собору)

о. М. Щудло, ЧНІ.

ДОСІЛЬ ставлення деяких католицьких богословів і аскетичних письменників до світу було сильно негативне, бо вони вважали світ лихим, за який Христос навіть не хотів молитися: "Не молюся за світ, а за тих, що Ти передав Мені, бо вони Твої" (Ів. 17, 9).

Другий Ватиканський Собор різниться тим від інших, що він не вважає світу лихим, що його треба відрікатися і за всяку ціну уникати. Соборові Отці бажають, щоб християни дбали про світ і про його мешканців, з якими багато в них спільних інтересів і справ, що заторкують людину, як людину, хоч у цім світі є мільйони людей, які Бог зна, коли стануть християнами. Разом з цими добрими нехристиянами Церква хоче мати контакт, щоб поборювати і усувати лиха, які докучають людям.

Другий Ватиканський Собор не представляє Христової Церкви немов арени, з якої сипляться викляття на 'лихий світ'. Соборові Отці закликають християн любити світ, як Боже діло та намагатися поліпшити його, щоб люди, що є Божими дітьми, могли проживати в ньому так, як повинні жити Божі діти. І саме тому другий Ватиканський Собор зайняв позитивне становище до світу. В його рішеннях нема погроз і виклять для тих, що не погоджуються з Церквою або паралізують її працю чи навіть переслідують її.

З конституції "Церква в модернім світі" пробивається любов до мешканців цього світу та християнське намагання помогти його мешканцям витворити відповідні обставини для життя, і це влегшить їм дорогу до Церкви і Христа. Соборові Отці стараються висвітлити походження і гідність людини, бо, пізнавши власну гідність, вона скоріше пізнає свого Творця і полюбить Його.

Ось що каже про це Конституція:

"Цей священний Собор, проголошуючи шляхетне призначення людини і захищаючи божеське зерно, що посіяне в ній, жертвує людям поміч Церкви, щоб закріпляти між ними те братерство, що відповідає їх-

ньому призначенню".

Іде тут про питання: "Хто така людина?" Як люди знатимуть, хто вони такі, то легше буте їм зрозуміти їхні відносини до Бога і всесвіту, що в ним проживають, бо своєю гідністю людина перевищає цілий сотворений матеріяльний світ.

Собор намагається помогти людям зрозуміти власну гідність, тому Конституція каже про замір Церкви:

"Церква не керується людською амбіцією, як змагав до цієї єдиної цілі цебто виповняти під надхненням Святого Духа доручення дане їй Христом.

"Христос же прийшов у цей світ, щоб свідчити про правду, а не щоб судити, щоб служити, а не щоб Йому служили" (Ів. 18, 37).

Христос же прийшов, щоб навчати людей про Небесного Отця, відкупити їх від гріха, помогти пізнати свою гідність Божих дітей і спасти свою душу.

ВСТУПНЕ ТВЕРДЖЕННЯ

Церква промовляє до модерного людства

Схема про "Церкву в модернім світі" вводить християн у нову добу людства, яким є 20-е і буде 21-е століття. В ній видно не тільки нове ставлення до протестантів, православних, жидів і визнавців інших релігій, але й до модерного світу, його духа і змагань. Католики не повинні тільки боронитися. Вони мають намагатися зрозуміти інших людей, з якими проживають і працюють, хоч ці люди інакше думають і мають відмінні релігійні та політичні чи економічні погляди і системи. Католики мають вийти зо свого 'гетта', вийти в світ, зрозуміти його мешканців, їхні страждання, радощі і проблеми, якщо хочуть стати до помочі тим, що потребують і ждуть на їх поміч, так релігійну, як економічну. Церква—це Божий нарід, який має помагати тим, що Бога не знають, щоб помогти їм знати Його. В цім зусиллі Церква готова співпрацювати з усіма тими, що вірять у Бога і навіть з тими, що не є християнами, але тільки людьми доброї волі, а таких людей є багато навіть між тими, що покищо не знають Христа, от хоча б між жидами, магометанами і визнавцями інших нехристиянських релігій.

Церква існує не для себе самої, але для людей. Вона мусить розуміти, в яких часах працює, коли хоче, щоб її праця була корисна і прийнята людьми цього світу.

Ось тому Церква намагається запізнатися з проблемами, що турбують людство 20-го століття, бо йнакше буде говорити чужою для нього мовою, і люди не зрозуміють її та не оцінять її праці. Вона мусить показати, що любить людей, вияснюючи їм, як каже Конституція, "відвічні проблеми-питання, які вони ставляють про значення теперішнього життя, про майбутність і про відносини між цим подвійним життям".

Людина живе на землі, і тут має численні земські проблеми і клопоти, що турбують її духа. Водночас вона свідома, що її земське життя коротко триває і що воно стане повним аж на другім світі. Отож людина має подвійне призначення. З цим подвійним призначенням лучиться подвійна відповідальність цебто відповідальність за дочасний світ, в якім вона проживає, і за світ, в який перейде в годині смерти.

Конституція каже:

4) "Ось тому ми мусимо признати і зрозуміти світ, що в ним проживаємо, його надії, його прагнення і часто його драматичні характеристики. Ось деякі характеристики модерного світу".

Отці Собору заявляють, що модерний світ сильно відмінний від середньовічного світу, бо модерне людство має багато різних проблем, що не існували навіть тому сто років. "Ось тому можна вже говорити про дійсну культурну і соціяльну переміну, і ця переміна має вплив на релігійне життя людей".

Нема сумніву, що модерний поступ у сливе кожній ділянці є подивугідний. Світ більше поступив у ділянці природничих наук за останніх 50 літ ніж за всі попередні століття. Це стверджує Конституція, хоч водночас заявляє, що "так як буває в кожній кризі росту, так і ця трансформація принесла з собою поважні трудності".

Отці Собору дальше твердять:

"Людство ніколи не мало таких багатств, засобів і економічної сили, як сьогодні. Все таки велика частина людства страждає від голоду і вбогости, і дуже велике число людей зовсім не вміє читати.

"Досіль люди ніколи так не відчували важности свободи, а все таки сьогодні маємо соціяльне і психологічне рабство в нових формах".

Іде тут про всякі 'ізми', от хоча б про комунізм, фашизм, пересадний націоналізм цебто шовінізм, які позбавляють людей так політичної, як розумної економічної свободи, що є привілеєм Божих дітей, якими є всі люди. Тертя між диктатурами, які б вони не були, і демократією, свободою і рабством, може легко привести до гострих конфліктів і спричинити атомну війну, бо ці тертя, каже Конституція, "становлять небезпеку війни, що годна все повернути в попіл" цебто знищити ввесь світ, людей, звірят, і рослинне життя. Хоча б не вбила всіх відразу, проте затроїла б атмосферу трійливими газами, які поволі винищили б всяке життя на землі та повернули б її в пусту, бездушну і мертву планету, подібну до Меркурія чи інших.

ВАЖНІСТЬ СХЕМИ

Конституція про Церкву в модернім світі дуже важна, бо вона порушує дуже багато проблем, які турбують людей 20-го століття, і намагаються або розв'язати ці проблеми або принаймні насвітлити їх згідно з засадами Святої Євангелії. Ось тому Соборові Отці присвятили дуже багато часу дискусіям про цю Схему, розглядаючи справу цілі людського життя, й покликання людини, завдання людської спільноти, значення людської діяльности на землі та завдання Христової Церкви в модернім світі.

Самі Соборові Отці не радили і не рішали про ці важливі справи. Вони радилися мірських знатоків, заки видали рішення про такі справи, як завдання людини в громадянстві

та її відповідальність за добро громади, Церкви і держави, про подружжя і родину, про поступ у культурі, про економічну і соціяльну справедливість, та про всесвітню людську спільноту і про загальний мир між народами.

Ця схема дуже важна, хоч вона не є збіркою всіх відповідей на всі можливі проблеми модерного людства. Хоч в ній нема всіх розв'язок на всі модерні проблеми, все таки видно в ній поважне намагання Соборових Отців вивести Христову Церкву з арени виключно наукових чи навчальних метод і ввести її до діялогів з модерним світом і його проблемами. Цей же діялог полягає в тім, щоб модерне людство знало Христову Церкву і щоб вона знала модерне людство не тільки теоретично, але й практично. Ось тому ця Конституція намагається завести **рівновагу** між засадами Євангелії та практичним життям людей, подаючи людям вказівки, як годити їхнє щоденне життя і працю з Божим Законом і своїм вічним призначенням.

Ця Конституція звертається не тільки до самих католиків або до самих християн, але до всіх людей доброї волі, навіть до ворогів Церкви і до безвірків, між якими є так само багато людей, що намагаються по-своєму розв'язати деякі пекучі проблеми 20-го століття, от хоча б усунути дискримінацію, голод, тощо.

Світ дійсно потребує Христа, бо без Нього не розв'яже своїх проблем і не запевнить миру своїм мешканцям, як Сам Спаситель заявив: "Без Мене ви не годні вчинити нічого" (Ів. 15,5).

Світ потребує Христа, і Церква має йому дати Його. Без Нього нема спасіння для людства, бо Він Спаситель усіх людей, яких має привести до Отця. Христос каже: "Отець усе передав Мені, і ніхто не знає Сина крім Отця, і ніхто не знає Отця крім Сина, і кому Син хоче відкрити.

"Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, й Я облегшу вашу втому... і знайдете полегшу для своїх душ" (Мт. 11, 27-29).

Христос при помочі Своєї Церкви поможе людям розв'язати проблеми, що турбують їх і огірчують їм життя на землі, якщо щиро і покірно слухатимуть Його непомильного голосу і вказівок у таких важливих справах, як гідність подружжя і родини, поширення культури, поліпшення економічного і соціяльного ладу і міжнародного порядку та миру, бо Він є Князем миру.

Папа Павло VI ствердив рішення Церкви співпрацювати з усіма народами над розв'язкою цих проблем, як виголосив промову на закінчення другого Ватиканського Собору в 1965 р., який започаткував віднову Христової Церкви, вливаючи в неї нового духа і надаючи їй нове ставлення до модерного світу. Ось його слова:

"Церква либонь ніколи досіль не відчувала такої потреби розуміти, проникати, послуговувати і християнізувати громадянство, як тепер відчуває її, намагаючись іти в парі зо скорим і невпинним розвоєм світу".

Папа так само заявив, що Собор відбувся в часах страшних неспокоїв і рухів, що досіль не було в світі, та серед страшного занепаду світових релігій взагалі, а не тільки християнської.

Святіший Отець не є песиміст-ом, бо дальше заявив, що "не зважаючи на цей сумний стан, Собор подав заохочуючі засоби-послання, що виявляють довір'я до світу. Ціле наставлення Собору до світу є навмисно силью оптимістичне".

Вселенський Архиєрей теж заявив, що Собор не міг розв'язати всіх проблем, бо "деякі з них залишаються до дальших студій, і Церква заміряє прослідити їх". Як це буде зроблене, то Церква видасть про ці проблеми своє рішення і повідомить про них цілий світ, от хоча б справу, що заторкує подружні права й обов'язки.

Конституція вичисляє деякі справи, що характеризують наш модерний світ. Ось деякі з них.

Техніка і біологія

5) Конституція каже, що поступ людини в техніці "сьогодні перетворює обличчя нашої землі і намагається опанувати піднебесні простори.

"Поступ у біології, психології і соціяльних науках не тільки помагає людям краще пізнати себе самих, але водночас має безпосередній вплив на життя соціяльних груп".

Модерна людина йнакше думає і дивиться на світ ніж її попередники з 18-го ст. Вона краще розуміє себе і бажає, щоб інші шанували її слушні вимоги в щоденнім житті. Вона хоче мати голос у рішеннях, що заторкують долю країни, в якій проживає, і бажає користуватися здобутками, до яких причинилася своєю працею.

Зріст населення в світі й урбанізація

Завдяки поступові науки, медицини, кращого харчування і дієти, люди не тільки краще живуть, але й довше живуть. Сьогодні в розвинених країнах мало дітей умирає по народженні. Колись половина дітей умирала, заки дійшла до повного віку.

Зо зростом населення світу повстає проблема, як вижити населення цебто як запевнити людство перед голодом. Конституція каже:

"Населення світу щораз більше зростає. Це витворює проблему, як слід регулювати цей зріст населення", бо є багато науковців, які заповідають, що світ стане такий переселений, що люди не будуть могти рухатися на землі. Церква намагається знайти відповідь на обмеження постійного зросту населення, щоб його не було забагато, але й одночасно має перестерігати людей, щоб при цім не порушували Божого Закону, цебто щоб не вживали засобів, які противляться Божій волі чи природному Законові.

Зо зростом населення, багато людей переноситься до міст, де не один із них губиться в сірій масі і тратить контакт з Церквою і Богом, обмежується до декількох приятелів і забуває, що всі люди—це Божі діти і його ближні. Конституція каже:

6) Триб життя зміняється зо зростом міст. "Зростає любов до міста і до життя в ним.

"Нові й успішні засоби кому-

нікації помагають людям скоро довідуватися про події" в світі.

Колись треба було довго ждати, щоб довідатися, що діється в різних частинах світу. Сьогодні завдяки радіеві і пресі вони стають власністю всього людства майже моментально або в часі декількох годин, хоча ці події відбулися тисячі миль від нас.

Нетерпимість для минулости

7) Як змінюються обставини і спосіб життя, то "дотеперішні інституції, закони і спосіб думання та відчування, що їх попередники передали нам, здається, не завжди належно достосовуються до модерних справ. З цього повстає переворот у способі і навіть у засадах поведінки", каже Конституція.

Дехто йде так далеко в погоні за змінами і достосуванням до модерних часів, що й релігійні правди повинні змінятися, бо спосіб праці і життя сильно змінилися в нашім столітті. В наслідок цього в світі видно певну нетерпеливість, як іде про релігійні почування і навіть саму віру, яку дехто бажав би так само реформувати, викидаючи з неї те, що йому не подобається.

Поширення безбожности

Це факт, що в модерній світі є багато безбожників. Соборові Отці три дні дискутували про справу безбожництва-атеїзму. **Один атеїзм** є пасивний. Людина попросту не вірить у Бога, не турбується Його законом і часом навіть твердить, що зовсім не потребує Його, бо чується щасливою без Нього. Про позагробове життя не думає і не журиться ним, бо не вірить у нього.

Другий атеїзм є войовничий, і таким атеїзмом є комуністичний, діялектичний атеїзм, що є підвалиною комунізму. Комунізм явно поборює релігію та Церкву, не розбираючи в засобах.

Під час дискусій про безбожництво віденський кардинал **Кеніґ** підкреслив, що атеїзм зродився в західньо-европейських країнах, які колись були стопроцентово християнські і католицькі, от як Франція, Англія і Німеччина.

Флорентійський кардинал **Флорит** твердив, що заперечення Бога — це "джерело фізичного і морального лиха, від якого страждає модерний світ".

Деякі люди стають атеїстами, як бачать, що власними здібностями краще розв'язують свої проблеми ніж молитвою до Бога. Ось тому атеїзм скоріше приймається в індустріяльних осередках аніж між селянами, які багато речей сподіваються від Бога у своїй праці, от хоча б доброї погоди, дощу, тощо.

Є багато чесних і щирих атеїстів, які вважають, що атеїзм є конечним для поступу людства. Дуже часто атеїзм є реакцією проти минулого ладу в світі та намаганням створити кращий світ. Не один атеїст закидає Церкві, що життя численних християн іде в розріз із християнськими засадами про віру, надію і любов до ближнього. Дуже часто цей атеїзм—це бунт проти християнського Бога або, як часто кажуть, проти "церковного Бога".

Отож не слід повторяти, що

всі атеїсти—це морально зіпсуті люди, яким треба покаятися, піти до сповіді і позбутися гріхів, щоб відзискати віру в Бога, як це твердили давні апологети. Багато атеїстів дивляться на свій атеїзм як на поступ вперед і на умовину, щоб будувати кращий світ, незалежний від Бога і Його Закону.

Загребський кардинал **Сепер** з Югославії заявив, що слід дивитися на атеїстів очима атеїстів: "Це факт, що багато атеїстів вважають атеїзм за поступ ... Дуже часто самі християни підпирають системи, що вже минулися, і тому бувають самі причинами атеїзму. Багато християн опирається поступові світу, хоч це Божа воля, щоб у світі було більше справедливости".

Кардинал **Кеніґ** додав: "Атеїзм поширився з вини самих християн, як доказує історія. Багато з них не мало і не має правдивого поняття про Бога і людину.

Організатор робітництва, о. Павло **Готіер,** заявив: "Маси дуже часто відкидають релігію, бо вона зв'язана з політичними, економічними і соціяльними системами, що гноблять їх".

Чеський еп. **Глівіца** сказав: "Комунізм, що є найбільше завзятою формою атеїзму, признає тільки практичне добре життя, тому його треба поборювати практичними виявами любови, бо тільки така любов годна стримати марш безбожництва".

Конституція каже про атеїзм: "Щораз більше людей перестає практикувати свою релігію. Заперечення Бога і релігії або відкинення їх не є винятками сьогодні, як це колись бувало".

Такі країни як Італія і Франція мають повно бодай практичних безвірків, бо тільки 30 відсотків населення практикує свою релігію. Крім хрещення, шлюбу і похорону в них нема нічого християнського, бо в їх житті нема молитви, Служби Божої чи великодного Св. Причастя". Це практичні погани.

8) **Расові клопоти.** — В світі теж повно непорозумінь між різними расами і заздрости між багатими і бідними народами.

ЖИТТЯ СТАРИННИХ РИМЛЯН

Римська імперія була сильна та непереможна, доки римляни любили працю і саможертву. За цісарів римляни стали лінюхами. Історик Тацит отак описує їх життя за цісаря Доміціяна (81-96):

"Безділля помаленьку опановує ум. Згодом зачинаємо любити те, що колись ненавиділи". Безділля римлян і погоня за розкошами так сильно ослабили могутню імперію, що варвари без труду зайняли і знищили її.

Те саме сталося з візантійською імперією, яку знищили турки в 1453 р. Ця імперія впала більше від власного нездарства і перестарілости ніж від ударів турків.

ПТАХИ

Звичайні птахи, воробці й інші, мають около 1,500 до 4,000 пер. Лебідь свистун має 25,000 пер, найбільше з усіх знаних птахів.

Бог є близький до тих, що мають скрушене серце (Пс. 34, 19).

Я вперше побачив Митрополита

о. І. Чигченко

БУВ це понеділок 30 червня 1941 року. Російське військо втікло перед німецькою армією, і до Львова вступило німецьке військо і наш український леґіон. На міській Управі повівав наш національний прапор і всі українці княжого Львова вийшли на вулиці. Обличчя всіх сяли від радости, що місто вільне, що те страховище та небувалий в історії терор минулися. Що ж тепер робити, від чого починати? Всі поспішали на Свято-Юрську ґірку. Повів і мене туди пан Х. Рухлива молодь зорганізувала б р и ґ а д и народної поліції для охорони майна і найважливіших об'єктів міста. Всім начеплювали жовто-блакитні стрічки. Небіжчик П. П'ясецький, доцент Львівського Політехнічного Інституту, начепив і мені, і я вперше в житті став "жовто-блакитником". Але вмить гамір натовпу затих... Зір усіх присутніх був спрямований на балькон митрополичої палати, де на візочку появилася постать Митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ. Всі присутні стали на коліна і Митрополит поблагословив всіх, і скоро після того повернувся до палати.

Мене теж було приділено до однієї бригади народної поліції.

Я був делеґатом Народних Зборів. Надвечір пан Х забрав мене до будинку материнської Просвіти, де мали відбутися народні збори, і де було проголошено відновлення незалежности і соборности Української Держави.

Наступного дня бувший старший асистент катедри годівлі Львівського Ветеринарного Інституту, п. М. Доберчак, відвідав мене раненько вдома і заявив, що в погодженні з проф. Юрієм Полянським, тоді головою міської управи міста Львова, запрошуємо Вас знову обняти становище ректора Академії Ветеринарної Медицини у Львові. Я погодився, з'явився до Академії і видав деякі розпорядження, але віддатися праці цілком не міг, бо в приміщенні бувшого банку "Дніпро" було засновано бюро в справах східньо-українських земель, на голову якого було призначено мене. Але й там не довелося довго працювати, бо 7 липня я залишив Львів і разом з групою 14 осіб виїхав в напрямку Києва, щоб там завершити проголошення відновлення Української Самостійної Соборної Держави. На Правобережжі, на звільнених від московської окупації землях довелося попрацювати лише два місяці. За цей час я особисто перевів збори в двох містах (Фастові та Васильові) та в 16 селах зорганізував міські, р а й о н о в і та сільські управи. Тим часом інші розв'язували колгоспи, ділили землю поміж селянами і відкривали церкви в містах Васильові та Фастові. Я спостерігав, як нарід спонтанно горнувся до Церкви. Масовий рух за відновленням церков був стихійний, ніким незорганізований. Проте великою трагедією було те, що за час 22-річної окупації в Україні фізично було знищено всю церковну ерархію і майже все духовенство. Я переконався, що нема таких політичних партій і організацій і світських установ, щоб могли духово і морально відродити націю. Все це може зробити Церква і лише Церква. Маючи обмежену теологічну освіту, я відчув своїм єством, що мушу приймати скромний сан священика і з закоченими рукавами прийматися до такої тяжкої праці в запущеній Христовій ниві.

31 серпня 1941 року з багатьма іншими я був арештований ґестапом та відтранспортований до міста Львова й ув'язнений у в'язниці при вул. Лонського. Там я зустрівся припадково з доктором Барвінським і просив його передати проф. Ю. Полянському, що на вихід із в'язниці не маю жадної надії. Вже одною ногою стою в ямі ... Якщо є якась можливість, прошу пробувати вирвати мене звідси..., а покищо прошу передати шматок хліба... Морять голодом... і сили мої залишають мене. Через 3-4 дні одержав пакуночок з харчами з митрополичої палати. Яке моральне враження цей пакуночок зробив на мене, то тяжко підібрати слова, щоб належно висловити свій тоді психічний настрій. Коли перед тим було моїм бажанням, щоб скоріше застрілили, щоб вкоротили ті моральні та фізичні тортурування, то по одержанні цього пакунка так знову хотілося жити, так хотілося на волю...

Через кілька днів прийшов ґестапівець із зеленою карткою (карткою на звільнення з в'язниці). Два чи три дні перед тим мав я "переслухання". Я був так збитий, такий розпухлий, увесь у синцях, що ґестапівець махнув рукою і вийшов з келії. Я мусів чекати ще три тижні, поки все те поприсихало. І через три тижні, коли вже потемніло, мене з в'язниці звільнили. Як потім було мене повідомлено, що петицію про моє звільнення підписали Митрополит А. Шептицький, д-р Кость Левицький, бувший президент ЗУНР, проф. д-р Юрій Полянський, що протягом одного місяця під час німецької окупації був президентом міста Львова, і д-р Кость Паньківський, що був тоді головою Українського Центрального Допомогового Комітету у Львові. Під час перебування в тій страшній в'язниці, де людей стріляли на кожному кроці, склав я приречення: "Господи, врятуй мені життя і довіку буду Тобі служити". Вдруге й твердо я постановив стати священиком, звичайно православним.

МАЛІ ПРИПАДКИ

Сливе кожна людина в своїм дитячім віку мала якийсь прикрий припадок-акцидент, від якого вона вповні фізично виздоровіла. Проте деяким людям, хоч виздоровіли з поронення, залишається нервозне замішання на ціле життя. З цього зроджуються в згаданих особах неспокій, подразнення, страта апетиту, гнівливість і нетерпимість на гамір.

Тільки належне прослідження згаданих симптомів, спокійна дискусія з компетентним лікарем і приписані ліки годні привернути згаданим особам захитану в дитинстві рівновагу духа і усунути нервозність з їх організму.

Чолом до виховання

В. Буженко

До преважливої справи нашого майбутнього в різних країнах світу ми повинні стало повертатися. Жаль, що наша верхівка так мало про це пише і друкує. Ми мусимо шукати чужих джерел і з них виписувати педагогічні засади, от хоча б з такого німецького вихователя Макса Шелера.

Свою виховну ситему він зводить до чотирьох точок: 1) особистість, 2) релігія в центрі, 3) любов, головна сила і 4) дійсна культура.

Щодо першого, то він уважає, що культурний ідеал молоді повинен зосереджуватися на людині, а в людині коло індивідуальної особистости повинно обертатися довкола суспільної відповідальности. Центром повинна бути особистість, а не товари, речі, зайняття, уряд чи державний абсолютизм.

Провід у світі треба приписати не якомусь законові чи порядкові, ані сліпій силі, навіть і не матерії чи універсальному чи неособовому Духові, але безконечній Особистості Бога, Якому людина повинна безумовно коритись!

Щодо другого, то людина в собі має ерархію різних складників власної особовости, і на самім верху є релігійний елемент. Отож це істота релігійна, втілена в загальне царство душ. Життя духовне є піддане релігійному. Людина стає тут як член наявної і народньої спільноти з правом до культурних свобід, що їх держава має шанувати, головно свободу вживати мову.

Колись Декарт і Кант уважали світ за бездушний механізм, тому в такім світі не було місця на серце і любов, але останньо, коли кожен побачив, що ці системи противорічать здоровому глуздові, почався відворот до вищого, до серця, і з тим до любови. Тільки проявляючи жичливість оперту не на критицизмі, але на самозреченні, ми зможемо оживити і досягти свої життеві ідеали.

Остання точка Макса Шелера нам каже, що культура повинна бути реальна, тобто повинна тягти всі речі світу до своєї властивої мети і властивого предмету через пізнання, мистецтво та любов. Вона тоді повернеться до значення і вкінці до думки, яку Бог уже наперед визначив. Така культура осягнеться солідарною співпрацею науки, мистецтва і любови, яку виконають індивіди, спільноти та епохи.

Коли особистість всі справи відносить до Бога і до своєї цілі, тоді вона сама може піднестися при допомозі ласки до своєї цілі, себто бути тим, чим їй Бог призначив бути. ("Про вічне в людині").

Ми від себе додамо, що найважніша річ кожного чоловіка, а в тім і українця, —це старатися удосконалити свою особовість, ведучи її по шляху релігійного переконання, спираючи її на любові і прямуючи до правдивої культури, яка відповідає ідеям Творця людини.

Як виглядає добра молитва?

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

В сьогоднішніх часах хворобливої праці, погоні за земськими добрами, розкошами і забавами, багато людей зовсім не молиться, а ті, що моляться, дуже часто моляться мало, розтріпано, і недбало, бо звичайно не мало з них почуваються перемучені довгим сидженням перед телевізорним апаратом.

Якщо б люди добре молилися, то мали б час так на молитву, як і на всяку іншу працю, що її виконували б не доривочно, але цілою душею, бо праця таксамо —це виконання Божої волі, поки людина живе на землі.

Ось тому подаємо пречудну науку Св. Альфонса Ліґорого про добру молитву. Св. Альфонс Ліґорій—це основник Чину ОО. Редемптористів, один з великих богословів католицької Церкви і покровитель всіх сповідників і богословів.

Божественний Спаситель заявив: "Поправді кажу вам: Чого тільки попросите від Отця в Моє ім'я, то Він дасть вам". Ісус Христос обіцяв, що Отець подасть нам усе, чого тільки попросимо в Його ім'я. Проте слід пам'ятати, що молитва мусить бути добра, инакше Бог не вислухає її. Св. Яків каже, що багато хто молиться, але нічого не отримує, бо лихо молиться: "Прохаєте, але не одержуєте, бо лихо просите!" Св. Василій, вияснюючи апостола Якова, додає: "Часом молишся, але не отримуєш, бо лихо, цебто без віри або легкодушно молишся або прохаєш невідповідних речей або заскоро перестаєш молитися".

Молиться **без віри**, хто під час молитви виявляє мало віри цебто довір'я. Молиться **легкодушно**, хто мляво бажає отримати ласку. Благає **невідповідних** речей, хто просить дібр, що не причиняються до спасіння душі. **Перестає** молитися, хто не хоче витривати в молитві.

Св. Тома зводить до **чотирьох** умовини доброї молитви. Ось як має виглядати успішна молитва: чоловік повинен молитися за **себе самого**, за **ласки потрібні до спасіння**, і притім його молитва має бути **побожна і витривала.**

Чи Бог обіцяв вислухати нас, як молимося за других?

Перша умовина молитви—це обов'язок молитися за **себе**, бо Св. Тома каже, що ніхто не може **абсолютно** запевнити комусь вічного життя, тому не го-

ден виєднати тих ласк, що конечні до спасіння. Христос обіцяв вислухати молитву, коли хтось молиться за себе, а не за других: "Він дасть вам!" Є так само багато Учителів, що, спираючись на авторитеті Св. Василія, інакше думають. Св. Василій навчає, що молитва силою Божої обітниці непомильно приносить спасенні наслідки, як молимося і за других, аби тільки вони позитивно не противилися Божій ласці. Згадані Отці спираються на висловах Св. Письма: "Моліться один за другого, щоб стали здорові, бо ревна молитва праведника дуже могутня". Спаситель заявив: "Моліться за тих, що переслідують вас!" Їх гадка набирає ще більше поваги, зо слів Св. Івана: "Якщо хтось бачить, що його брат прішить гріхом, який не спричиняє смерти, то нехай молиться за нього, і Він дасть життя цьому грішникові цебто тоді, як він не належить до тих, що допускаються гріхів, які спричиняють смерть. Є бо гріх, що спричиняє смерть. Не кажу, що за таких слід молитися".

Св. Августин, Беда, Св. Амвросій і інші виясняють, хто такий той грішник, що його гріх не спричиняє смерти. Це той грішник, що не заміряє впертоаж до смерти залишитися в своїм гріху, бо для навернення такого затверділого грішника треба б надзвичайної ласки. Як іде про інших грішників, що не проявляють такої великої злоби, то Апостол запевняє навернення тим, що моляться за них: "Нехай молиться за нього, і Він дасть життя цьому грішникові".

Треба молитися за грішників

Нема сумніву, що молитви інших людей дуже корисні грішникам і сильно подобаються Богові. Бог скаржиться на Своїх слуг, що не поручають Йому грішників, як колись скаржився Св. Марії Магдалині Паційській. Одного дня Він отак відозвався до неї: "Дивися, Моя дочко, як християни пробувають під владою диявола. Демони пожерли б їх, якщо б мої улюбленці не звільнили їх своїми молитвами".

Господь бажає, щоб особливо священики і чернечі душі молилися за грішників. Згадана Свята отак промовила до своїх співсестер черниць: "Посестри, Бог не забрав нас зо світу, щоб ми трудилися тільки для власного добра, але й щоб усмиряли Його гнів на грішників". Сам Бог раз сказав до неї: "Вибрані обручниці, Я віддав вам місце прибіжища цебто Христові Страсті, щоб ви могли помагати Моїм сотворінням. Отож використовуйте ці Страсті й так помагайте Моїм сотворінням, що загибають! Складайте своє життя за них!"

В наслідок цього Свята загоріла такою святою ревністю, що п'ятдесять разів на день жертвувала Богові Кров Спасителя за грішників. Вона сильно прагнула їх навернення. "Господи", кликала, "як мені прикро, коли дивлюся, що можна б помагати Твоїм сотворінням, віддаючи за них своє життя, але на жаль я не година цього вчинити!" Вона поручала грішників Богові під час кожної духовної вправи. Її життєпис подає, що Свята кожної години молилася за грішників. Часто вночі вставала зо сну і йшла перед Пресвяті Тайни молитися за них. Одного дня черниці знайшли її заплаканою. Спиталися, чому плакала. Відповіла їм: "Бо мені здається, що не роблю нічого для спасіння грішників!" Вона навіть жертвувала себе на пекельні муки, аби тільки не була там змушена ненавидіти Бога. Бог часто посилав їй страшні болі та хвороби, щоб могла жертвувати їх за спасіння грішників. Вона особливіше молилася за священиків, бо бачила, що їх добре життя сильно причинялося до спасіння інших, а лихе їх життя спричиняло прокляття численних душ. Ось тому благала Господа, щоб карав її за провини інших: "Господи, позволь мені вмирати і потім знову вертатися до життя, поки не відпокутую за гріхи всіх людей!" Ця Свята — як подає її життепис —своїми молитвами звільнила багато душ із диявольських кайданів.

Я навмисно затримався над ревністю цієї Святої. Зрештою всі душі, що люблять Бога, завжди моляться за бідних грішників. Хіба могло бути інакше? Чи міг би хтось не молитися за них, як дивиться, що Бог так сильно любить їх, як роздумує, що Ісус Христос витерпів за їх спасіння, і як бачить, що Спаситель так сильно бажає, щоби молилися за грішників? Як міг би байдужно дивитися на бідні душі, що проживають без Бога і є рабинями диявола, і притім не зворушитися та часто не благати Бога, щоб дав світло і силу цим нещасним душам вийти з нужденного стану, в якім заснули, наражаючись на небезпеку вічного прокляття?

Щоправда, Бог не прирік вислухати нас, як молимося за тих, що позитивно відкидають ласку навернення. Проте Господь ради Своєї доброти часто дає надзвичайні ласки і так завертає на дорогу спасіння навіть найбільше засліплених і закам'янілих грішників, бо Його слуги моляться за них. Ось тому поручаймо Богові бідних грішників, під час Божественної Літургії, Св. Причастя, розважання або як відвідуємо Пресвяті Тайни. Один учений автор твердить, що Бог скоріше вислухає, якщо хтось молиться за других, ніж як молиться за себе самого.

ЛЮДИНА—ЦЕ БОЖЕ СОТВОРІННЯ

Кожна людина має свобідну волю і розум. Бог дав їй ці прикмети, щоб вона пізнавала правду і приймала її. Кожний чоловік має право до гідного життя на землі.

Ніхто не може бути дійсно свобідний у диктаторській державі, бо тирани не дозволяють своїм підвладним користуватися даними їм Богом правами свобідно думати і поступати. Кожна людина має право до своєї гідности, до життя в мирі, до свободи і пошукування щастя.

Кожний християнин своїм прикладним християнським життям повинен стати іскоркою світла і джерелом любови для своїх нехристиянських співгромадян. Не буде спокою між людьми, якщо нема спокою в людських серцях. А в серці людини не буде дійсного спокою, якщо вона не приверне в своїй душі Божого ладу. Цей же лад вимагає, щоб пристрасті людини корилися її волі, воля розумові, а розум Богові та Його законам.

1) Я читала, що Церква закликає християн, щоб вони були відповідальними батьками. Що це значить? Чи вони можуть обмежувати свобідно число дітей, що Бог хоче послати їм?

Бог не силує нікого ані виходити заміж, ані женитися. Людина сама має рішати цю справу. Коли ж хтось оженився, то він має знати, скільки дітей він годен вивести в люди, цебто дати їм належне фізичне і наукове та моральне виховання. Тільки самі подружи мають право й обов'язок рішати, скільки вони годні належно привести дітей на світ і вивести в люди. Бог не дав людям сили приводити діти на світ без належної відповідальности. Як не вільно нерозважно вживати інших дарів, що Бог дав людям, так само й не вільно нерозумно користуватися владою приводити діти на світ.

Другий ватиканський Собор виразно зазначив це, і саме тут полягає відповідальність батьків за число дітей. Водночас цей Собор підкреслив, що батьки не мають права користуватися засобами для обмеження числа дітей, коли Церква осудила ці засоби як грішні. Треба ж слухати Церкви, бо вона в Божім імені навчає людей про те, що добре і що зле в Божих очах, за що Бог нагороджує і за що карає людей.

2) Чи вільно писати в пресі про надужиття клиру та його промахи? Чи це гріх писати про це?

Християнська любов вимагає, щоб не подавати до загального відома помилок клиру, коли можна усунути їх іншими засобами, от хоча б приватним упімненням і пересторогою. Коли ці приватні засоби виявляться безуспішними, то можна дискретно і братолюбно піднести ці справи в пресі.

Живемо в часах, коли преса часом навіть забагато критикує державну владу. Св. Павло виразно каже, що всяка влада походить від Бога (Рим. 13, 1). Коли всяка влада походить від Бога, то в цій владі є включена так цивільна, як церковна влада. Якщо ж можна критикувати державну, то чому б не можна було критикувати церковної, кбли зайде поважна причина або настане лихо, якого не можливо усунути іншими засобами? Люди, що виконують владу, є помильними людьми, тому вони повинні бути вдячні, як преса звертає їм увагу на людські недомагання.

Кардинал Кеніг, архиєп. Відня, отак висловився про цю справу під час другого ватиканського Собору: "Коли католицький журналіст має щось сказати, то він не повинен ждати на знак від свого єпископа чи чекати на інструкції з Риму. Він повинен звертати увагу тим, кому слід звернути увагу, і заохочувати до діяння тих, що повинні діяти. Він повинен говорити Церкві про світ і світові про Церкву. Він не повинен дозволяти, щоб хтось замикав йому уші й уста".

Публічна опінія може бути дуже корисна для Церкви. Де нема свободи висловлення публічної опінії, там панує фізична або моральна тиранія, що противиться духові Святої Євангелії.

3) Я довго докучав своїй жінці некатоличці, щоб вона стала католичкою. Тепер вона каже мені, що кожний може так Бога почитати, як йому подобається. Чи це правда?

Ні, це неправда, що кожен годен так Бога почитати, як подобається йому. Бог означив, як люди повинні почитати Його, от як подав Заповіді чи як Христос установив святі тайни.

Ваша жінка правдоподібно покликується на рішення ватиканського Собору про свободу релігії. Це рішення каже, що кожен чоловік має право вірувати і визнавати свою віру так, як велить йому його сумління, а не як йому хочеться. Він теж має право визнавати свою релігію приватно і публічно, і ніхто не має права перешкоджати йому в цім Богопочитанні, чи силувати його приймати якусь іншу релігію або переслідувати його за те, що він взагалі вірить в Бога і почитає Його, як це діється в деяких країнах під комуністичними режимами, де всяка релігія буває переслідувана, або в деяких так званих католицьких країнах, де некатолики не мають повного права практикувати своєї релігії.

4) Моя мати недавно померла. Я пішов до кіна, але мої сестри сильно згнили мене за це. Чи то гріх по смерті батька чи матері ходити до кін, грати в карти і танцювати?

В людськім житті є багато речей, що не було б гріхом, коли б людина вчинила їх. Проте вони були б доказом, що згадана людина не має доброго виховання, прив'язання до родини та пошани до ближніх. Отож ніхто при здоровім розумі не буде танцювати в дні похорону батька чи матері або недовго потім. Хто б так вчинив, то доказав би, що він є звірюднілою дитиною. Як іде про танці, то треба придержуватися звичаю, що є в данім народі. В нас між українцями діти звичайно стримуються від танців один рік по смерті батька чи матері.

Як іде про гру в карти чи ходження до кіна, то вистачає коротший час. Час жалоби залежить від любови, що панувала між батьками і дітьми. Інколи подібні речі поменшують біль по страті дорогої особи, тому вони не будуть лихими речами. Це може бути корисна розривка. Стримуватися від забав може бути актом умертвлення, тому можна пожертвувати його як покуту за гріхи померлої особи.

5) Чи це правда, що Отці Собору обговорювали справу відпустів і заявилися за тим, щоб скасувати цю практику як перестарілу та невідповідну до теперішніх часів?

Це правда, що під час другого ватиканського собору була дискусія про латинську практику надавання відпустів. Деякі Отці Собору були б задоволені, коли б цю практику залишено, але ніхто виразно не домагався, щоб її залишено, але щоб зреформовано.

Патріярх Максим IV заявив, що практика надавання відпустів лучиться з давньою практикою покут у первісній Церкві. Ця практика повинна була зникнути разом із цією давньою дисципліною. Якщо відпусти будуть затримані, то їх треба так змодернізувати, щоб модерна людина годна прийняти їх.

Кардинал Мінхену Депфнер додав, що 'скарбу Церкви', звідкіля мали б черпатися відпусти не слід уявляти собі так гейби цей скарб був великим банком, який роздає гроші, бо йнакше ціла справа буде пахнути комерціялізмом.

Здається, що надавання відпустів буде задержане по належній богословській провірці та перерібці. Відпуст залишиться правдоподібно як публічна

молитва Церкви, яка має більше вартости в Божих очах аніж приватні молитви.

6) Кому воскреслий Христос найперше з'явився по Своїм воскресенні?

Апостоли, описуючи Христове воскресення, не трималися історичного порядку, бо в тих часах люди більшу звертали увагу на події ніж на час. Євангелисти різно говорять про цю справу. Одні кажуть, що Христос найперше з'явився Св. Магдалині, інші — що Він з'явився жінкам мироносицям, що прийшли помазувати Його Тіло, а побожні католицькі автори твердять, що Христос як люблячий Син напевно найперше з'явився Своїй засмученій Матері, яка більше ніж всі інші натерпілася через Його розп'яття.

З'являючись жінкам, Христос згадав про Петра тому, що він був верховним апостолом і головою апостольської колегії, що мала рядити Його Церквою, або тому, що він мусів бути сильно пригноблений, як думав про те, що кілька разів відрікся Христа тоді, коли Спаситель окружений ворогами болюче відчував потребу потіхи, але на жаль не знайшов її навіть у Петра, якого назначив Своїм заступником на землі.

7) Чи то правда, що Божі діти цебто добрі християни не потребують ніяких законів, тому Церква повинна скасувати всі закони, яких дотепер треба було слухати і їх зберігати?

Це зовсім неправда. Хто так говорить, той не знає, що люди, хоч є й Божими дітьми, все таки залишаються бідними і грішними сотвореннями. Христос установив єрархію в Церкві не тільки на те, щоб вона вділяла святі тайни відкупленим душам, але й щоб рядила ними і вела їх до спасіння. До цього потрібні закони, які вказують людям, що слід робити і що треба уникати.

В Христовій Церкві з волі Спасителя є потрійна влада: цебто влада навчати, влада освячувати і влада рядити. Це правда, що досіль влада подекуди була надуживана тими, що мали її, але це не значить, що через це треба зовсім усунути всяку владу, щоб люди 'свобідно' робили те, що їм захочеться. Правдива свобода Божих дітей зовсім не противиться авторитетові провідників, коли одне й друге обмежується до властивих цілей і границь. Послух церковній владі не нищить свободи, але доповнює її, а непослух тільки нищить людську енергію та веде людину до того, що вона стає рабинею власних пристрастей.

Це правда, що багато законів Церкви вже перестарілі на сьогоднішні часи. Це ж не значить, що треба взагалі скасувати церковне законодавство. Не треба касувати, але поправити його, усуваючи з-поміж законів ті, що перестарілі, і додаючи нові, що їх вимагають обставини часу. Саме тому Папа Павло VI зазначив спеціяльні комісії, які мають зреформувати канонічні кодекси для східньої і західньої Церкви, щоб вони були згідні з духом і рішеннями другого ватиканського Собору, що закінчився 8 грудня 1965 р.

8) Чому в Христовій Церкві було колись так багато чуд, а тепер їх так мало?

Як Христос дав Своїм апостолам право чуда чинити (Марко: 16, 15-18), то Він дав їм цю владу на те, щоб вони потверджували чудами Його Євангелію й так скоріше поширювали в світі Його навчання. Ось тому Церква буде завжди мати в собі дар чуд. Ці ж чуда стають менше потрібні, як віра закріплюється й поширюється, бо як люди вірять, то не треба чудами доказувати їм віри. Сама ж віра—це внутрішнє духове чудо, якого Святий Дух доконує в душі, що приймає Христове навчання.

Христос дав Церкві право чинити чуда, а не поодиноким християнам. Якщо зайде потреба, то Бог буде чинити чуда. Чуд же Бог не робить надармо, бо чудо—це виняток у загальнім Божім провидінні.

Африка і її проблеми

о. Роман Ганас

АФРИКА—це країна багатьом майже дотепер незнана, хібащо тільки з оповідань чи фільмів і полювань на дикі звірята. В останніх літах Африка несподівано виринула на арену світової політики і видвигнула Африку проблема колоніялізму, бо до другої світової війни Африкою з її народами управляли чужі держави, використовуючи її земні добра і даючи населенню дуже мало культурних чи виховних дібр. З браку відповідної опіки чи приготування африканських народів до самостійного життя, коли по другій світовій війні деяким з них майже накинули самостійність, і чужі опікуни залишили африканські колонії, то повстав хаос, брак праці і голод. Найбільше на самостійність африканських народів натискали ЗД-Америки. Факт, що африканські народи не були ще готові до самостійного життя, виказали жалюгідні події в Конго, де, щоб наладнати справи, Об'єднані Нації мусіли вислати свої війська. Ця місія їх коштувала багато гроша. Вона вповні не увінчалася сподіваними успіхами, бо була проваджена без пляну, без знання обставин і фактичних місцевих можливостей. Як парадокс помилкових рішень, треба навести події в Катанзі, провінції найліпше зорганізованій через великого африканського патріота Чомбе, проти якого вислано війська ОН, які знищили Катангу, а сам Чомбе мусів тікати до Франції. Коли однак Об'єднані Нації й їх протектори не могли дати собі ради з хаосом, який повстав в Конго, коли комуністи використовуючи хаос започаткували домашню війну, ті самі чинники, які нищили Катангу та Чомбе, просили його повернутися до Конга і стати на чолі уряду. Останні жорстокості домашньої війни в Конго, масакра білих людей, доброділів населення і канібалізм ще більше переконують всіх, як дуже деякі африканські народи не є приготовані до самостійного життя. Довголітніми колоніяльними державами, які мусіли залишити Африку, були Бельгія та Франція.

Ці держави тягнули з Африки великі матеріяльні зиски для себе, але водночас вложили багато праці духової та матеріяльної для піднесення культури африканських народів. Вони будували церкви, школи, лічниці, висилали тисячі місіонерів чи монахинь, які навертали африканців на християнську віру. Багато з них залишили своє життя в африканських лісах з любови до Бога та ближнього. Деякі з тих місіонерів під старість літ, повернувшись до батьківщини, пишуть спомини про життя, працю й успіхи з часу свого побуту в Африці. Зо споминів місіонерів, які довгі літа працювали в Африці, виходить, що вікові поганські звичаї тамошніх племен приходиться дуже тяжко викорінювати. Напів дикий спосіб життя стає на перешкоді, щоб віра християнська прийнялася і бу-

ла практикована так, як належить. Тяжко теж впровадити в життя африканських народів культурні засади поступування, які нелегко приймаються, і тому не дивно, що нині деякі африканські народи жалують за давними опікунами, бо самі з самостійністю не можуть дати собі ради.

Найбільше інтензивної місіонерської праці вложили католицькі місіонери в провінції Конго, де мешкає плем'я Бантус. В Конго католицькі місіонери навернули багато поган на християнську віру, побудували чимало шкіл і лічниць, а в столиці Конґа Леопольді зорганізували навіть великий католицький університет. Основою здорового християнського життя є здорова нерозривна подружня зв'язь. Зо спиминів місіонерів, які довгі літа працювали в Конго, виходить, що засади християнського подружжя слабо прийнялися в житті охрещених африканців. Хоч багато з них називають себе християнами, бо були виховувані і вінчані в католицькій Церкві, все таки живуть дуже часто по старих поганських звичаях, і викорінити це з родинного життя не завжди легко.

В понятті племени Бантус, яке замешкує Конго, подружжя —це не контракт між двома молодими людьми, які себе люблять, але це контракт між двома родинами згідно до звичаїв, дівчина є випозичена хлопцеві за гроші, чи якесь майно, і все належить до своєї родини, і тому колинебудь на бажання її родини мусить вертатися до своїх батьків. Мужчина бере собі жінку на те, щоб вона приводила йому діти на світ. Про любов як основу щасливого подружнього життя нема що й говорити. Муж може завжди свою жінку відослати до її батьків, якщо вона йому вже не подобається чи не може родити більше дітей. Мужі дуже рідко перебувають вдома, через що жінка є дуже наражена на спокусу чужоложити. Через такий неупорядкований спосіб життя батьків діти часто виховуються в родинах розділених батьків. Через те бракує їм зрозуміння та почування, що це значить батько або мати. Найбільше шкідливим звичаєм африканських родин—це те, що родина дуже часто вмішується в подружне життя, через що спричиняє незгоду і сварки і так підриває стійкість родинного життя, з великою шкодою для самих родин і народу.

Як разячий примір поганського способу життя в католицькій родині, один місіонер наводить такий факт в його парафії, де він працював десять літ. Вихований ним і потому в церкві одружений, мешкав учитель Павло Номбі. Згаданий учитель мав успіхи в житті. Йому вдалося набути гарний мурований дім в місті. Заки перебрався до нового помешкання, Павло вигнав свою жінку і матір чотирьох дітей до її родичів, кажучи, що вона не є варта мешкати в новому домі. Замість неї взяв собі за жінку молоду дівчину. Цю справу згаданий місіонер порушив на парафіяльних зборах. Всі присутні члени парафії були католики. Вони вирішили, що цей учитель міг так поступити, бо такий є довголітній звичай племени Бантус.

Наведений спомин з життя

африканської родини через католицького місіонера переконує всіх про те, що 1) ще довго треба працювати, щоб африканські народи включили себе і практикували християнську віру; 2) для багатьох африканських народів накинена їм самостійність стала для них радше клопотом як благословенням; 3) заіснована політична ситуація в Африці—це дуже податна нива для всякої пропаганди й революції.

БИТВА ПІД МАРАТОНОМ

Ігор Калиненко

Як Олімпійських грищ сміливі змаги
Загартували греків духа і тіла,
Із Азії великі збройні ватаги
Нахлинули на маратонські поля.

Як гурагани фіялкові на трави
На гелленську красу—варварська тьма.
Даремні Лімпія і зрадників орави!
На вас пішли Атени і життя.

Свобода двигнулась напротив рабства власті
І ум ясний на злобн чорний ад,
Геройський Мільтіяд—на Дарія загин!

Вороже наш, твої загарбницькі снасті
Вже шарпає український Мільтіяд,
На новий Маратон його нас кличе чин!

ЩО ТАКЕ ДОБРЕ ВИХОВАННЯ?

Дехто думає, що дорбе виховання людини полягає в тім, щоб навчити її деяких правил і подати знання. Це не дійсне виховання, бо дійсне і вартісне виховання має навчити людину жити по-людськи і поводитися в житті так, як повинно проживати Боже сотворіння. Щоправда, знання є дуже важне в житті людини, бо знання—це світло для розуму. Проте добра поведінка, любов до ближнього і до Бога ще важніші. Христос описав день страшного Суду та вирок на добрих і на злих. В цім вирокові Він навіть не згадує про знання, але про діла милосердя виконані для ближнього з любови до Бога. Прокляті підуть до пекла за те, що не виконували цих діл, а добрі люди за добрі діла вчинені ради Бога для ближніх отримають вічну нагороду в небі (Мат. 25, 34-46).

Братню любов треба завжди практикувати в житті, бо що поможе сказати людям в церкві в неділю, що вони мають любити ближнього, якщо цілий тиждень бачать ненависть, нездорове суперництво, зависть, брехню і обман у публічнім житті народу або свого міста?

Інші жінки, що були з ними, теж оповіли це апостолам (розказали їм про Христове воскресення), але їх слова видавалися їм пустою балачкою, тому не повірили їм (Лук. 24, 10-11).

І пішла Марія (Магдалина), щоб звістити учням: "Я бачила Господа" (Ів. 20, 18).

Прийдіть, пиймо новий напиток, не той, що чудесно витриснув із неплідної скелі, а той, що походить з криниці безсмертности цебто з Христового гробу, в якім є наша сила (Воскресна Утреня, 3-я пісня).

Відвідини Львова

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Я бажав побачити Стрийський Парк. Він дуже гарний в літі, але ми не годні були йти до середини, бо це було в зимі. Парк був завалений снігом. Ми доїхали тільки до його входу.

Відвідав теж університет ім. Івана Франка. Пішов до середини і скоренько оглянув його, бо не мав часу стрічатися з професорами. Перед університетом стоїть велика статуя Івана Франка. Жінки чистили сніг на площі Франка біля його пам'ятника.

Не мав часу відвідати опери ім. Івана Франка, хоч ця опера дуже близько до хати, де мешкає моя замужня сестра Мелянія. В Києві стрінув директора опери і він був запросив мене відвідати її.

6 грудня була неділя. Вранці відвідав українську церкву Преображенку. Правилася Служба Божа. Священик правив її по-старослов'янськи. В церкві було доволі багато людей, навіть молоді і дітей. Присутні заповняли одну третю церкви. Решта церкви була порожня.

Відвідав теж костел, польську катедру, що є недалеко пам'ятника Міцкевича. В ній теж було трохи людей. Саме тоді сходилися на Службу Божу. В неділю я не мав нагоди піти до церкви Св. Юра. Був там на будні, але вона була замкнена. Бачив її знадвору і взяв фотографію з неї. Вона бідно виглядає.

Під церквою Св. Юра стрінув якогось старшого чоловіка. Він заговорив до мене. Я представився як український католицький священик з Америки. Цей чоловік мав краватку і був зібраний по-цивільному. "Я теж священик!" сказав до мене, і зачав випитуватися про Америку.

"Як ви зветеся?" питаюся його.

"О-о-о, цього вам не скажу, бо один священик сказав своє ім'я якимось канадійським туристам і потім ЕКВД цілий місяць тягало його на допити!" відказав він і таки не сказав свого імени.

7 грудня мав я бути на докладі одного священика відступника в якійсь—здається мені—бібліотеці. Мав йти туди з одним знайомим, але саме тоді дістав позволення їхати до села. Шкода, що не був на цім докладі, бо був би поставив декілька питань цьому упалому священикові.

У Львові люди слухають заграничних програм так радіопередач з Вільної Европи, як з Ватикану. По усуненні Хрущова заперестано заглушувати згадані радіопередачі.

Я завважив, що бодай деякі люди перестрашені, і тому спитався одного знайомого: "Чому люди такі перестрашені?" На це дістав таку відповідь: "Терору вже нема, але люди ще дальше живуть терором!" Думаю, що це добра відповідь і належне вияснення їх страху. Хто пройшов через терор Сталінських часів, той либонь забере страх з собою до гробу.

Дискусія з українськими журналістами (8 грудня 1964)

"Я бажав би відвідати товариство українських журналістів", кажу до уряднички в готелі Інтуриста. "Добре, прошу. Коли хотіли б відвідати їх?" відказує вона.

"Та заки від'іду зо Львова!" відказав я. "Добре! Побачимо, коли зможете стрінутися з ними!" додала вона.

Стріча з журналістами відбулася 8 грудня перед полуднем, бо пополудні вже мав виїжджати до Варшави. В супроводі свого інтуристичного провідника подався до редакції щоденника "Вільна Україна", ул. Підвальна 3. Там уже ждали на мене три пани: Леонід Ступницький, редактор "Вільної України", Володимир Орленко, журналіст, і Петро Інгульський, письменник.

Привітавшись, засіли собі до дискусії, що тривала більше ніж півтора години. Зразу мої господарі питалися мене про життя українців в Америці, Австралії, тощо. Цікавило їх, чи українці за кордоном тримаються рідної мови. Казали мені переказати, щоб плекали свою мову і розмовляли нею. (Дивно, чому вони не форсують українців у Києві, щоб розмовляли рідною мовою!)

Під час дискусії, що ввесь час велася в приємнім і дружнім тоні, порушено оці теми:

"Як ви можете вірити в Бога?" спитався мене.

"Чому б не мав я вірити?" відказав їм. "Ви думаєте про релігію категоріями 19-го століття, коли безвір'я було модне між вищою клясою. Сьогодні атеїзм не є в моді, і тому вже треба б покінчити з боротьбою проти релігії. Пора скінчити з воюючим атеїзмом!"

"В нас є свобода релігії!" промовив котрийсь із них.

Я поглянув на них і відповів: "Яка в вас свобода релігії? Кому таке говорите?" З мого тону співбесідники зрозуміли, що знаю, як мається в Україні справа релігії, тому трохи змішалися і більше не говорили про свободу релігії.

"Скільки на вашу думку є ще віруючих в Радянськім Союзі?" питаюся їх.

"Ніхто точно не знає, бо в цій справі нема статистики", відказує один із них; "але ми думаємо, що ще 50 відсотків населення вірить у Бога!"

Подібне твердження здивувало мене, бо коли самі письменники твердять, що 50 відсотків вірить у Бога, не зважаючи на протирелігійну пропаганду, викладі атеїзму в школах і університетах (от хоча б у львівськім університеті студенти мусять здавати іспит з атеїзму), на висміювання релігії в пресі та радіо, то направду справа не так зле мається, як можна було побоюватися.

"Бачите", кажу до них, "якщо б Маркс проживав сьогодні, то він був би взагалі не згадував про релігію в своїй програмі. Його атеїзм—це тільки нагальна реакція проти надужиття релігії політичними чи церковними чинниками. Цього надужиття сьогодні нема, тому Маркс не мав би причини воювати з релігією!"

Дійсно так воно є, бо якщо б християнські Церкви не були такі толерантні на соціяльні надужиття і визиск працюючих мас працедавцями, то Маркс не

був би осуджував їх і разом з ними не був би накидався на релігію.

"Але ж у Церкві були страшні надужиття! Як можна припустити, що релігія є правдива, коли багато її представників були лихими людьми, от хоча б під час інквізиції?" продовжали вони.

"Це правда, що були деякі лихі Папи, єпископи й інші священослужителі Церкви, і їх треба осудити. Але чи це дає вам право осуджувати саму релігію? Чи релігія винна, що деякі її служителі були негідниками? А що було в вас тут у Львові тому три роки?"

"Що було?" підхопив один з них.

"Що було? Пам'ятаєте, як голова продукції застрілив себе, як його шахрайства вийшли наяв, інших ви роестріляли або заарештували? Чи це комунізм казав їм так поступати? Так само через лихих служителів релігії не вільно осуджувати самої релігії, бо релігія і Церква не казали їм так поступати, як деякі з них поступали!" На це питання вони не дали ніякої відповіді, тільки один з них заявив:

"Павло VI каже, що найбільша небезпека для світу—це комунізм, а ми думаємо, що не комунізм, але атомна бомба—це найбільша загроза для світу!"

* * *

Потім почалася дискусія про еволюцію більше менше такого самого змісту, як це було з президією Літературного відділу Академії Наук у Києві.

При кінці дискусії один з них заявив: ? "Якщо будемо так дальше поступати, то ми колись стрінемося!"

Я згадав їм, що сам вірив у еволюцію, та що навіть писав статті про неї. Це дуже їх зацікавило. "Чи могли б ви нам прислати ці статті?" кажуть вони.

'Напевно, що можу, і навіть пришлю, як вернуся до Америки!" відказав їм, і дійсно вислав два числа "Голосу Спасителя" з Йорктону в лютні 1965 р.

* * *

При кінці відвідин мої господарі питалися мене, в скількох примірниках виходить "Голос Спасителя", і подали мені до відома, що "Вільна Україна" виходить у 95,000 примірниках, а "Львівська Правда" має 40,000 українських і 30,000 російських примірників, "Ленінська Молодь" виходить у 90,000 примірниках для молоді Зах. України. Крім цього в учбових закладах і інститутах виходить 47 газет, а в колгоспах 63.

"Прошу, скажіть мені, як ви виясните русифікацію в Україні. Чому росіяни мають свої російські школи в Україні, а 300,000 українців, що проживають в самій Москві, не мають ні одної української школи?"

На питання про русифікацію не було задовільної відповіді від них, але на факт що в Москві нема ні одної української школи мої господарі так відповіли: "Тут винні самі українці, що проживають у Москві. Якщо б вони домагалися української школи, то напевно мали б. Видно, що в Москві ніхто з українців не порушував справи української школи!..

Здається, що це слушна відповідь, коли взяти до уваги, як ставляться до українських шкіл українці східняки, що проживають у Львові, де є українські і російські школи. 80 відсотків цих східніх українців посилає дітей до російських шкіл, бо "російська мова буде корисніша для їх дітей, як підуть у світ!" Якщо в Москві проживають східні українці подібні до тих, що є у Львові, то нема чому дивуватися, що в Москві на 300,000 так-званих українців нема ні одної української школи!

"Чи були в рідним селі?" питаються мене. "Яке ваше враження?"

"Був. Враження назагал позитивне. Люди добре і тепло

СПАСЕННА РЕФОРМА

В католицькій французькій Церкві був звичай мати різного роду похорони і весілля цебто першої, другої або третьої кляси, і відповідно до того треба було платити за них. Один католицький діяч заявив, що через ці градації католицькі церкви більше виглядали на залізничі компанії аніж на Божі доми. Кард. Фельтен, архиєпископ Парижу, усунув ці надужиття. Від 1 січня 1963 р. в цих церквах є однаковий обряд весіль, хрестин і похоронів для всіх християн. Видаючи цей розпорядок, кардинал заявив: "Ми подобаємо на людей, що ганяються за грішми в очах народу. Ось тому мусимо збити це фальшиве поняття. Хочемо, щоб вірні забули про пусту пишність і церемоніяльність минулих століть. Будемо навчати їх достосовуватися до евангельської простоти. Хіба смерть не пригадує нам, що ми всі рівні перед Богом?"

Колись люди полагоджували свої проблеми, п'ючи каву і курячи сигаретки. Тепер самі сигаретки стали проблемою.

Воно не вистачає нарікати на те, що наша молодь не вміє говорити по-українськи. Треба спитатися, чому вона не вміє, і що треба робити, щоб вміла.

Родина назавжди залишиться джерелом добрих або лихих громадян, залежно від того, яка це родина.

ПРОТЕСТАНТСЬКІ НЕДІЛЬНІ ШКОЛИ В АМЕРИЦІ

Не багато є в Америці цілоденних протестантських шкіл. Цілоденні школи в Америці—це звичайно публічні або католицькі парафіяльні школи, хоч деякі протестантські Церкви так само мають цілоденні школи.

Всіх протестантських дітей у недільних школах в Америці начисляють на 36,000,000.

В світі є дійсно тільки три великі речі: високі гори, безмежні океани і люди, запалені ідеалом до великих діл. Ці останні найбільші з усіх Божих сотворінь на землі.

В світі є багато незнання різних речей. Люди не знають дечого багато тому, що не хочуть знати або лінуються завдати труду собі, щоб завчити ці речі.

Багато молодих хлопців лишають школу, не закінчивши її. Вони не лишили б школи, якщо б диплом гайскулу був потрібний, щоб керувати автомобілем.

зодягнені і не виглядають голодні!" відказав їм.

"Чи були ви в колгоспі в рідним селі?" питаються дальше.

"Ні, не був", відказав мій провідник, що теж був на цій дискусії. "На дорозі було повно снігу".

"Коли ви від'їжджаєте зо Львова?", один з журналістів спитався мене.

"Сьогодні пополудні!" відказав я.

"Шкода, ми хотіли б взяти вас своїм автом і обвести яких 30 км. по різних колгоспах, щоб подивилися на них!" промовив він.

Не було часу на таку поїздку. Зрештою сніг і так не дозволяв би всюди заїхати і все оглянути. Як буду знов у Львові, то піду до згаданих журналістів і попрохаю, щоб поїхали зо мною до різних колгоспів, але не тільки туди, куди вони схочуть завести мене, але й до таких, які сам забажаю побачити.

Я був у Львові в місяці грудні. Мені сказали, що від упадку Хрущова булки, білий хліб, появилися на ринку. Хліб був добрий і дуже смакував мені, особливо чорний разовий. Аж пахнуло від нього, тому залюбки завжди їв його.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

On The Third Day He Rose Again

By Frank Sheed

ST. Paul mentions many people who saw Jesus after Resurrection.

Let us turn to the Evangelists. All four of them tell of the empty tomb and of Christ risen—Matthew and Mark briefly (20 verses each, though some of Mark's account may have got lost), Luke and John at more length. As usual each made his own selection—Matthew says nothing of the appearances to the Apostles in Judea, Luke nothing of those in Galilee, John alone has both. No effort was made to harmonise their stories. The writers, or their informants, remembered certain things as having happened, clearly as to the fact, less clearly in detail, cloudily as to the order. We have already noted more than once that they were concerned with what was said and done, not much with when.

All four begin with the decisive fact: on Easter morning the tomb was empty. The women who had prepared spices came to anoint the body, and went into the tomb. The body was not there. An angel told them, "He is risen." Matthew alone tells how an angel rolled back the stone—"His countenance as lighting, his raiment as snow," and how "for fear of him the guards were struck with terror and became as dead men." Guards and women each reported the disappearance of the body.

The news was brought by the women to the Apostles, who did not believe it—"These words seemed to them as idle tales." Evidently they had taken all their Master's talk of resurrection as meaning no more than that resurrection of all the dead

which Pharisees taught and Sadducees denied. They were utterly unprepared for a return of Jesus to this earth. Peter and John went anyhow to look, and, belief or no belief, they ran! And the tomb was empty—they saw the shroud and the headcloth folded, but no body. They went back to tell the rest. It is typical of the Evangelists that they do not bother to tell us what Joseph of Arimathea thought.

Who Saw Him?

The first appearance of the risen Jesus, Mark tells us, was to Mary Magdalen (who does not figure in St. Paul's list). Mark tells us nothing of what passed between Jesus and Mary Magdalen, only that she went and told the disciples, whom she found mourning and weeping for his

death, "and they did not believe".

It was to St. John that we owe the details. Read verses 11-18 of his twentieth chapter. We observe two things, perhaps, especially. The first is that she did not at once recognise him. The second his mysterious opening word to her: "Do not cling to me, for I am not yet ascended to my Father." Scholars have wondered at the connection between the two clauses, and indeed it does not leap instantly to mind how one follows from the other. I can only report my own liking for one possible solution. Jesus was telling her that this was no momentary apparition of one who had died and gone to heaven: if it had been anyone who loved him might indeed have clung despairingly to him. But he had not yet ascended to his Father: he would be here upon earth for a while yet: she would see him again.

There are stories of gods and demi-gods, dead men returning, living men bi-locating. But there is nothing even remotely like the Resurrection of Jesus. In the forty days, he came and went by some rhythm of his own. He passed through the stone that sealed his tomb—it was not to let him out that the angel rolled away the stone, but to let the women in. He passed through the closed door of the Upper Room, in which the Apostles were gathered. He rose into the sky at his Ascension.

He was concerned to prove that he was not a ghost—"See my hands and feet, that it is I myself; handle and see: for a spirit has not flesh and bones as you see me to have" (Luke: 24, 39). He had a real body, but it was a glorified body, the kind we ourselves hope to have at the Resurrection. Read Corinthians (15, 35-50). It was a body wholly subject to the soul, to which the matter of our world was no longer a hindrance. Its *raison d'être* was to extend the soul's power, not to limit it, as our bodies so often do.

'GLORIFIED'

Yet it puzzles us if we theorise too confidently about what a glorified body can or should do, just as the agony in Gethsemani puzzles those who theorise too confidently on what the direct vision of God means to the soul of one still living here upon earth. Just what did his eating and drinking mean to a glorified body, what bodily need did food and drink meet?

Two of the disciples were on their way to Emmaus (Luke: 24, 13-32). They had been with the rest when the women arrived with the report that the tomb was empty and that angels had told them Jesus had risen; and had been there still when Peter and John returned with the news that the tomb was indeed empty. As they walked, their talk was all of hopes and fears. Jesus joined them, went all the way with them, and only at the end did they recognise him—as he blessed bread and broke it and gave it to them.

Why did they not recognise him? Partly perhaps there was a difference in himself: may not all he had gone through have shown in his face so that he was like the Jesus they knew but not wholly like?

The two returned to Jerusalem to report to the Apostles "and those that were with them", only to learn that their risen Lord had already appeared to Peter.

Then suddenly Jesus was in the room. At this time occurred the reassurance he gave them that he was no apparition: we have already noted it. All this is in Luke. John, writing long after, filled out the details of this meeting and we begin to see what lay behind the forty days in

which he came and went among them. He was teaching them, but not now of Trinity or his own Godhead or Redemption. "He was telling them about the Kingdom of God" (Acts: 1, 3). He was completing their preparation to be rulers of the Church founded by his Death and Resurrection. There are four main meetings, this one in Jerusalem, two in Galilee, the last meeting of all on the Mount of Olives before his Ascension.

FIRST MEETING

There is something dramatic about the first meeting. The last time they had been arguing which of them should be first in his Kingdom: at his arrest they had run. They might have been waiting with some nervousness for his opening words. These were: "Peace be to you." Then the greatest commission ever given to men—"As the Father has sent me, I also send you." And "he breathed on them and said: Receive ye the Holy Ghost".

Only once before has Scripture a divine breathing—when God formed man of the slime of the earth and breathed into his face and man became a living soul. Calvary had been for the redemption of our sinful race. Now Jesus gave these first rulers of his Church power to forgive sins or withhold forgiveness.

There was another meeting in Jerusalem—a sort of pendant or postscript to this one at which Thomas had not been present. That sturdy individualist was unimpressed by the story the others told of Christ's rising. He had to see for himself. "Unless I shall see in his hands the print of the nails, and put my finger into the place of the nails, and put my hand into his side, I will not believe." A week later Jesus invited Thomas to do precisely that, which means that in the glorified Body the wounds were still present: they are eternally present. Thomas said: "My Lord and my God"—for the first and only time we are hearing Jesus addressed as "God". Jesus' acceptance has in it the tone of that earlier time—terse, matter-of-fact, no softness in it. "Because you have seen me, Thomas, you have believed: blessed are they that have not seen, and have believed." There is a deeper ground for faith than seen miracle.

At the meeting on the mountain in Galilee, he dotted the i's and crossed the t's of that earlier phrase about his sending them as he himself had been sent: "All power is given to me in heaven and earth. Going therefore, teach all nations; baptising them in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost; teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you. And behold I am with you all days, even to the consummation of the world." It is the ground plan of the Church.

NEW ORDER

There is one phrase which, as we ordinarily translate it, might mislead us—"Baptising them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost." The Greek does not mean "in the name", but "into the name". In other words, Jesus was giving not just the formula of baptism, but the purpose and effect of baptism: by baptism we are consecrated to the Blessed Trinity. Baptised into Christ Jesus, we are brought into life-giving relation with the divine Person that he is and so with Father and Holy Ghost.

He had one last word to say to the man he was leaving as head of his Church. He said it on the shore of the lake. Peter and half a dozen

others had gone fishing—at Peter's suggestion—and, as on a previous occasion, they had caught nothing. Read the story. It is in that twenty-first chapter of St. John's Gospel which seems to have been added as an afterthought to a Gospel the writer had thought he had ended.

We find Jesus preparing a meal for them. As they sat eating it, "none of them dared to ask him Who art thou? knowing that it was the Lord". They might well know that it was he, since they had just had one more immense catch of fish at his command. We can ponder on the fear that made them unable to ask him who he was, and the strange reason —namely that they already knew! The risen Lord was different.

At the last Supper, he had foretold their scattering by a text from the prophet Zacharias (13,7): "I will strike the shepherd, and the sheep of the flock shall be dispersed." Now he tells of the new order, still in terms of a flock and a shepherd. From Peter he draws three utterances of love to parallel the three denials. He tells Peter to feed his flock, his whole flock. He was himself the Good Shepherd. He was about to leave this world. He made Peter to be shepherd in his place. With occasional waverings, Peter was a good shepherd. He has been followed by shepherds, good and less good. But the flock somehow survives.

AN IDEAL OF CHARITY

M. Schudlo C. SS. R.

WHEN Josue, the successor of Moses, became old, he assembled the Chosen People of God, reminded them of all the graces and benefits which they had received from God since they had left Egypt and arrived in the Promised Land of Palestine, a land flowing with honey and milk, and gave them the following warning and encouragement for the future:

"Take courage and be careful to observe all the things that are written in the book of the Law. Do not turn from them neither to the right nor to the left. Cleave to the Lord, your God. . . Only of this take care with all diligence that you l o v e the Lord, your God!" (Jos. 23, 2-11).

And a little before he told some Jewish tribes which came to visit him:

"L o v e the Lord, your God, and walk in all His ways, and keep all His Commandments, and cleave to Him and serve Him with all your soul!" (Jos. 22, 5-6).

Love of God—our main task in life

Why do so many young men and women leave their families, abandon perhaps career in the world and lock themselves up in a monastery, often unknown to the world and unappreciated by those for whom they sacrifice themselves? They did and are doing all these things, because they love God! They sacrifice themselves, because, as St. Jerome says: "Nothing is too difficult for those who love".

Every human being would love God with his whole heart, if he realized what God is in Himself and what He is for us.

People do not love God, because they do not know Him, or at least they do not know Him enough. St. Augustine who spent so many years

in sin finally came back to God and wrote upon his conversion:

"O Eternal and always new Goodness, I started to love You too late, because too late I came to know You!"

St. Gregory of Nazianzus (325-89), Doctor of the Eastern Church, wrote: "Our heart should be an altar upon which the love of God ought to burn all the time".

Unfortunately countless Christian souls are not strongly convinced of this important truth, and therefore easily content themselves with a mediocre love which neither pleases God nor makes them truly happy in life.

When a young man asked to be admitted to a monastery, the superior asked him: "Why do you wish to become a Religious?" The man thought for awhile and then replied: "Because I wish to love God, and monastic way of life will help me to do so!"

Perfect love for God is the main task that every true Christian should keep before his eyes, if he really wants to become a true follower of Jesus Christ, Whose love for God the Father he must always imitate, no matter what he does.

Certainly, perfect love of God cannot be realized within a short time, but it must always be our shining star, always kept before our eyes to help us to remind ourselves of this task. We should often repeat: "I am a Christian to love God with my whole heart. If I fail to do so, I am just wasting my time on earth."

Although we cannot achieve perfection in one day or two, we must strive all our life through a constant effort to approach it closer every day, for Card. Mercier says: "God invites every soul to climb toward the eternal heights".

A saintly martyr, stricken with tuberculosis, was confined to his bed during 22 years. In the middle of his suffering he used to say:

"I believe in Christ's love, in His goodness and in His mercy. But how can I prove that I truly love Him? When Jesus will say: 'I am pleased with you', then I will be satisfied. Until then anguish will persist".

St. John Chrysostom (347-407), Doctor of the Eastern Church, says:

"Do not say: 'I love God more than myself!' These are mere words only. Show it with your deeds! Love Him more than gold. Then I will believe you. How can you despise yourself for God's sake, if you cannot despise the money for Him?"

Do we ever feel a scruple that we do not love God enough? Have we a strong desire to hear from the lips of Our Lord at least at the end of our earthly life: "My dear friend, I am pleased with you!"

If we really want to love God with our whole heart, we must work and work to aquire such love which is the greatest gift that God can bestow upon those who have dedicated themselves to His service when they were baptized and became children of God.

How can we achieve perfect love of God?

To acquire love for God is of paramount importance for any Christian soul, because without it no one can claim to be a true servant and beloved child of Our Heavenly Father.

Which are the means for achieving such love?

Avoidance of mediocrity

Mediocrity in loving God is widely spread among Christians, both Catholic and non-Catholic. It is the result of spiritual laziness and of the lack of understanding of the excel-

lence of God's love.

Our Lord told His followers, that is, His Apostles and all those who will accept His Gospel:

"Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" (Mt. 5, 48).

Every Christian is bound, at least to a certain extent, to strive after perfection. Is he not bound to do so by his baptismal vows? Christian vocation by its nature obliges all Christians to strive after perfection which means after perfect love of God, because no one can become perfect, if he does not love God with perfect love. Unfortunately countless baptized souls easily forget this main task of their life, while they concentrate on other secondary duties, for instance, on becoming good administrators, teachers, educators, or writers, husbands, wives, nurses, etc.

St. Therese of Lisieux (1873-97), the little Flower of Jesus, says:

"Ingratitude and indifference are all Christ finds among the disciples of the world. But even among His own friends He finds very few who surrender themselves without reserve to tenderness of His infinite love."

A strong and generous love for God is the sacred obligation of every Christian, if he wants to be worthy of his name. Our Lord has chosen us for His friends:

"You are My friends, provided you do what I command you. No longer do I call you servants, for a servant is not in master's confidence. But I have called you friends, because I have made known to you all that I have heard from My Father. Not that you chose Me. No, I have chosen you, and the task I imposed upon you is to go forward in bearing fruit. And your fruit must be lasting." (John: 15, 4-6).

What is the fruit that every Christian must bear to God? Nothing else but a perfect and generous love! Is not such love imposed upon us as a precept of the Lord, an absolute and universal precept?

The Jewish people were certainly less fortunate than Christian people.

"Do not live in fear, My little flock", Our Lord says to them. "Your Father certainly, has been pleased to give you His kingdom" of love (Lk. 12, 32).

If heroic love of God has been imposed on the ancient Jews who were mere servants of God, how much more should Christians feel bound to love God Who has chosen them for His friends and beloved children?

"Israel, listen. The Lord our God is one Lord. You shall love the Lord, your God, with your whole heart, and with your whole soul, and with your whole strength!

"The words which I command you today shall be in your heart, and you shall tell them to your children, and you shall meditate upon them, sitting in your house and walking on your journey, sleeping and rising.

"And you shall bind them as a sign on your hand, and they shall move between your eyes. And you shall write them on the gate and on the doors of your house!" (Deut. 6, 4-9).

If the Jews were ordered to love God in such a way how much more should Christians feel bound to love Him with their whole hearts!

A spiritualist had a message from her husband to send him a package of cigarettes.

"Where shall I send them," she asked a friend, "he didn't give any address."

Well," said the friend, "you notice he didn't ask for matches. That's kind of an indication."

Decree on the Eastern Rite Churches

(Issued by the Second Vatican Council)

(Commentary—continued by M. Schudio C. SS. R.)

Preservation of the Spiritual Heritage

Each Church has its spiritual heritage, composed of its Liturgy, Canon Law, customs and traditions. The decree urges their members to preserve these spiritual treasures which are more suited to the promotion of the good of their souls. The decree states:

5) "History, tradition and abundant ecclesiastical institutions bear outstanding witness to the great merit owing to the Eastern Churches by the universal Church.

"The Sacred Council, therefore, not only accords to this ecclesiastical and spiritual heritage the high regard which is its due, and rightful praise, but also unhesitatingly looks on it as the heritage of the universal Church".

This heritage which the whole Catholic Church is owing to the East are the decisions of the first seven ecumenical Councils which defined the most important articles of our holy Faith, such as the divinity of Jesus Christ and of the Holy Spirit, the divine motherhood of Mary, the relations between the human and divine natures in Christ, etc.

Preservation of the Rite

The decree says that the Eastern Rites must be preserved. The Eastern Rite Christians must study and know their Rites and discipline. The decree reads.

6) "All Eastern Rite Christians should know and be convinced that they can and should always preserve their legitimate liturgical Rite and their established way of life, and that these may not be altered, except to obtain for themselves an organic movement."

"Besides, they should acquire an ever greater knowledge and a more exact use of them. And if in their regard they have fallen short because of contingencies of times and persons, they should take steps to return to their ancestral traditions".

At the same time the decree orders the Latin Rite priests and missionaries to get acquainted with the Eastern Rites, if they are working among the faithful of these Rites.

"To enhance the efficacy of their apostolate, Congregations and associations of Latin Rite working in Eastern countries or among Eastern faithful are earnestly counseled to found houses or even provinces of the Eastern Rite, as far as this can be done".

Summary

1) This number recognizes the legitimacy of the Eastern discipline, Liturgy and other customs, and forbids the latinization. In case of some Latin practices, it counsels that such be removed by a return to the Eastern ancestral traditions.

2) The progress and adaptation are permitted, but they must be made in the spirit of the Eastern Rite, that is, in harmony with the whole discipline of that particular Rite or Church.

3) The Eastern Rite Christians are urged to study their own Rites and to remove from them all foreign

elements already introduced.

4) Those Latins who are working among the Eastern Rite Christians should study the Eastern Rites and found branches of their Congregations for these Rites.

EASTERN RITE PATRIARCHS

The patriarchate is a venerable and ancient institution of the Eastern Church. The Patriarch is the head of the local or particular Church and its supreme authority after the Pope.

When the union between some parts of the Eastern Churches and the Holy See of Rome was concluded, all the privileges and rights of the Patriarchs had been solemnly guaranteed. Unfortunately, in the course of the centuries, their rights have been considerably curtailed by the various Roman departments, to the great scandal of the Orthodox Christians.

Now the Decree on Eastern Churches re-establishes the ancient rights of the Patriarchs. The decree reads:

7) "The patriarchate as an institution has existed in the Church from the earliest times and was recognized by the first ecumenical Councils."

"An Eastern Patriarch is a Bishop to whom belongs jurisdiction over all the bishops, including metropolitans, the clergy and the people of his own territory or Rite, in accordance with the norm of law and without prejudice to the primacy of the Roman Pontiff."

Summary

From the earliest times there were five Patriarchs in the Church: one in the West, that is, in Rome, and four in the East: Constantinople, Alexandria, Antioch and Jerusalem.

Now there are the following Catholic patriarchates in the Eastern Churches, but they are of later date: Maronite (1215), Chaldean (1553), Syrian (1663), Melkite (1729), Armenian (1742) and Coptic (1895).

A patriarch has his own curia which helps him to rule over his people. It is composed of the permanent synod, tribunal, chancery, liturgical commission, etc.

8) The patriarchates of later origin "are equal in respect to the patriarchal dignity," the decree states.

Re-establishment of Patriarchal Rights

The decree reads:

9) "The rights and privileges in question are those that existed in the time of union between East and West. They should, however, be adapted somewhat to modern conditions".

"This Sacred Council determines that their rights and privileges should be re-established in accordance with the ancient tradition of each of the Churches and the decrees of the ecumenical Councils".

The main idea expressed here is the autonomy of the Eastern Churches where the patriarchs are regarded as their own heads and Fathers of their people, exercising the chief authority. They named their own bishops, established new dioceses and decided many matters which later on were reserved to the Roman Curia.

The decree reads:

"The Patriarchs with their synods are the highest authority for all business of the patriarchate, including the right of establishing new eparchies and of nominating bishops of their own Rite within the territorial limits of the patriarchate, without prejudice to the inalienable right of the Roman Pontiff to intervene in individual cases".

The future revision of the Canon Law for the Eastern Churches will be occupied with the restoration of these rights to the Eastern Rite Patriarchs.

The decree allows the Patriarchs with their synods to appoint the bishops for their patriarchates, without confirmation from the Holy See of Rome.

MAJOR ARCHBISHOPS

10) "What has been said of Patriarchs is valid also, in harmony with the Canon Law, concerning major archbishops, who preside over an entire particular Church or Rite", the decree says.

There are different kinds of major archbishops. The archbishop major may be one who is the head of the whole individual Church or Rite. He can also be the head of only a part of some individual particular Church or Rite. The latter is also called archbishop major, because he may have several provinces under his jurisdiction, but he is not the head of the whole particular Church or Rite.

NEW PATRIARCHATES

The decree reads:

11) "Since the patriarchal office in the Eastern Church is a traditional form of government, the Sacred Council ardently desires the *new patriarchates* should be erected where there is need. Their establishment is reserved either to an ecumenical Council or to the Roman Pontiff".

Until the split between Rome and Constantinople of 1054 the autonomy of the Eastern Church and its patriarchates as an ordinary form of government was recognized by Leo IX and Innocent III. Unfortunately due to the centralizing tendencies of some Roman departments the dignity and the office of the Patriarchs were somehow overshadowed by the conception of the fullness of power of the Roman Pontiff.

Now the Second Vatican Council has re-established and restored the patriarchal office to its proper place in the Eastern Church, and expressed its desire that more patriarchates be erected as a traditional form of government of the Eastern Churches.

The Ukrainian Catholic Church has no patriarch, although it is the largest among those Eastern Christians who are united with Rome.

THE SIMPLE WAY

BY ANNE HEAGNEY

THEY called him Paul the Simple, he was guileless and trusting.

Paul was a humble man, a day laborer, who had known only poverty all his life. From sunup to sundown he toiled hard, then trudged home to the poor little shack where his wife Paulina would set out their frugal meal, and then to bed. It was indeed a harsh existence but Paul was quite content and never even dreamed that Paulina might be dissatisfied with their way of life.

He was sixty when he came home unexpectedly one day and caught his wife with her secret lover. It was a shocking blow to discover that she was unfaithful to him, for in his simple way he had never suspected

her. Paul closed the door on the shameless pair and resolved never to come back.

Paul headed to the desert where a very holy hermit, Anthony, lived. He knocked on the hermit's cell. "What do you want?" asked a voice.

"To be monk."

"Quite impossible for a man of sixty," Anthony decided after he heard Paul's story. "Be content with the life of a laborer, giving thanks to God."

Paul was not discouraged so easily. "Whatsoever you teach me I will do."

"If a monk you must be, go to cenobium. I live here alone only eating once in five days."

With this Anthony shut the door. Paul remained outside.

Four days later he was still on the doorstep. So, fearing he might die, Anthony took him in. "I'll show him what a hermit's life is really like," resolved the saint.

He set Paul to weaving a rope of palm leaves, made him undo what he had done and do it again. When it was evening he asked if he was ready to eat.

"Just as you like, holy father," was the reply.

St. Anthony produced some crusts, took one himself and gave the old man three. Then followed a long grace—one psalm said twelve times over, and as many prayers. When each had eaten a crust Paul was told to take another.

"If you do, I will; if you don't I won't".

"But I'm a monk and one is enough for me."

"It is enough for me for I'm going to be a monk."

Then came twelve prayers and as many psalms, followed by a little sleep until midnight, and then again psalms were recited until day.

Finally Paul got what he wanted. After he lived with Anthony for several months and undergone every kind of test to prove that he really would make a monk, the saint gave him a cell for himself some miles from his own. In a year's time the grace of healing, and casting out devils was bestowed on Paul. It all happened at Thebes in Egypt during the fourth century.

(Our Family)

(Akafist of the Resurrection).

Christ God, the myrrh-bearing women came at a very early hour in the morning to Your tomb. Jesus, when they did not find Your beloved Body, they did not surmise that You had risen from the dead. All at once they saw an angel who appeared to them and said: "Why do you look among the dead for Him Who is alive? He is not here. He has risen!"

When they learned of Your Resurrection, they joyfully began to sing praises in honor of Your life-giving tomb, saying:

Hail, life-giving Tomb, because hell became scared when Christ was laid in you. Hail, because at that moment Hades was forced to set free the dead whom it kept for long centuries. Hail, because the Resurrection of Christ restored all of us to life. Hail, because Thomas was compelled to exclaim when Christ rose from you: 'My Lord and my God.' Hail, because the Resurrection of Christ filled all creation with joy. Hail, Joseph of Arimathea, because you have received such a treasure in your garden. Hail, life-giving Tomb, because Christ rose from you! (Ikos 6).

You are looking for Jesus the Nazarene, the Crucified. He is risen! He is not here (Mark: 16, 6).

They (the women) left the tomb and, with mingled awe and keen delight, ran to carry the news to His disciples when who should meet them but Jesus in person! 'I greet you! He said (Mat. 28, 8-9).

How To Live With The Bomb

Louis G. Miller

Many people were rendered uneasy by the movie "Doctor Strangelove." Perhaps it was the subtitle that disturbed them: "How I stopped worying and loved the bomb."

"Who, me?" people said. "I don't love the bomb. But what can I do about it? We might as well resign ourselves to the fact it is here to stay."

No doubt atomic power is indeed here to stay, but this does not absolve us from our responsibility to control the bomb and to strive to achieve a peaceful and well-ordered world. It is useless to ask God to take over our responsibility and run the world for us. He will help us and strengthen us, if we ask Him. Peace is possible. But God will not stop us from destroying ourselves, if we are determined to do so.

Consider, for a moment the effects of a thermonuclear explosion. Let us take a relatively small device a five megaton bomb, the equivalent of five million tons of TNT.

When the five megaton bomb is exploded a fireball four miles in diameter results, with searing temperatures of several thousand degrees of heat. The light generated is so intense that anyone who looks directly at the fireball even from several miles distant has his vision destroyed.

If this fireball touches the ground it literally melts and evaporates all it touches, and leaves a hole half a mile wide and 50 to 100 feet deep. So instense is the heat radiation that buildings as distant as ten miles burst into flames, and exposed persons suffer second degree skin burns.

Something like an earthquake then ensues, resulting from the blast wave of expanding gases. This causes the absolute destruction of all structures above and below ground within a radius of two miles. Within five miles there is heavy and medium destruction. Within eight miles all frame houses probably are destroyed.

Those far enough away from the center of the blast to survive still have the hazard of radioactive fallout to contend with. For as far as 140 miles downwind and spreading over thousands of square miles, unprotected people can be sickened or killed by this dread consequence of atomic fission and fusion.

The five megaton bomb is relatively small; 70 megaton bombs are now available and ready to go. A recent issue of Newsweek (March 1, 1965) reported the current thinking of the Defense Department based on the destructive power of the sophisticated thermonuclear weapons now in the possession of both the United States and U.S.S.R.

"By Defense Department calculations, a general war would probably see the U.S. and Russia aiming for the destruction of 20 major cities in each nation, and in the holocaust, the death of up to 149 million Americans and more than 100 million Russians."

Can Anything Be Done?

These are facts, and as the saying goes, facts are stubborn things. The question that remains is: What are we to do about them?

Faced with the awesome destructive power of the hydrogen bomb, here are the reactions which one commonly finds:

1. There are some who hold that nothing can be done in the practical order toward controlling the bomb simply because it is pointless and useless and dangerous to even discuss the matter with Communist Russia. Their attitude in its extreme form is that we should break off all diplomatic relations with Russia, enter into no discusions with them, and simply keep building up our own atomic capacity to a point where no other nation has so many bombs or such destructive bombs as we have. Then we sit back and wait for the other nations to capitulate to our power.

The late President John Kennedy provided the apt response to people such as this in a celebrated speech which he delivered at American University on June 10, 1963:

"Some say that it is useless to speak of peace . . .and that it will be useless until the leaders of the Soviet Union adopt a more enlightened attitude. I hope they do. I believe we can help them do it. But I also believe that we must re-examine our own attitudes — as individuals and as a nation — for our attitude is as essential as theirs. . .

"First: Examine our attitude toward peace itself. Too many of us think it is impossible. Too many think it unreal. But that is a dangerous, defeatist belief. It leads to the conclusion that war is inevitable — that mankind is doomed—that we are gripped by forces we cannot control. We need not accept that view."

We need not accept it because while the system of Communism remains an evil thing, the people who live in it can change. As Pope John put it in his encyclical "Peace on Earth," and undoubtedly making reference to Communism:

"False philosophical teachings regarding the nature, origin and destiny of the universe and of man . . . remain always the same, while the movements, working on historical situations in actual evolution, cannot but be influenced by these latter, and cannot avoid, therefore, being subject to changes, even of a profound nature. . . It can happen therefore that a drawing near together or a meeting for the attainment of some practical end, which was formerly deemed inopportune or unproductive might now or in the future be considered opportune or useful."

2.Some feel that information on the problems of war and peace is so limited or contradictory, and the problem so complex that one who possesses only limited knowledge should not try to influence the outcome of issues whose stakes are so high.

But this attitude raises serious questions that should be seriously considered. Can citizens in a democracy evade so easily the responsibility of confronting the issues of the day? Do they not have a duty of helping set the climate in which these issues may better be resolved? Is it adequate to have a few specialists who understand the problems make the decisions? Is it not possible for thoughtful "non-specialists," if they

really want to, to gain enough understanding of the basic issues to make suggestions at least as to the broad direction of foreign policy?

In practice, it does not seem that our "thoughful non-specialists" are fulfilling this responsiblity. Surveys have shown that congressmen in a great majority of cases will follow, in domestic policy, the wishes and the direction, freely given, of their constituents at home. But in matters of foreign policy, they receive little or no direction. As responsible leaders, pondering the issues, they must act without a consensus of the voters who elected them. There is no such responsible consensus. In the area of foreign affairs, too many of the people back home are uninformed, badly informed, or just plain ignorant. Is the last word too strong? A recent survey indicated that 28 percent of our citizens were unaware that the mainland of China is under the control of a Communist government.

3. There is a third attitude which cuts off exploration toward the peaceful control of atomic power. Communists and fellow travelers have through the years been quick to jump on the bandwagon whenever a peace movement got under way. They have initiated many of these so-called peace groups themselves, using them as part of their worldwide propaganda effort to win supporters and to advance the cause of Soviet foreign policy. Why, the objection runs, risk getting involved in these movements which the Communists are so adept at exploiting.

But the answer to this objection is surely clear. Should we be intimidated in our efforts to promote peace by the fact that the Communists have used such efforts in the past for their own needs? Is it not possible to make clear the difference between their efforts and ours? Should we regard all such peace efforts as hopeless simply because the Communist efforts at some points do coincide with ours?

Providence plus Human Effort

There are two major postulates which convinced Christians must take into account in dealing with this problem, in looking for ways and means of coming to peaceful terms with the awesome power of the thermonuclear bomb.

In the first place, we believe, as Christians, in the providence of God. We believe that God still rules the world, and guides it toward its final destiny. Atomic power, in our belief, does not escape His guidance and control; to hold otherwise would be to make a god out of Einstien's equation: $E\text{-}MC^2$, out of which atomic power was born.

As a consequence of this belief, we do not give way to blind panic and fear in the disturbing vista that the future holds before us. In the end, God will have His way, and making use even of the shortsightedness and selfishness of men, He can and will bring it about that His great purposes in creating the universe are fulfilled, namely, honor and glory for himself as Creator and eternal happiness for all who freely accept His gracious rule in their lives.

In God's providence, atomic power has been a secret which He himself hid in creation, and which He knew that man, after thousands of years, using His God-given intelligence, would discover. God does not force man to use that awesome power either for good or evil; He leaves it to man to decide. Conceivably, man could use this power to destroy himself and the world he lives in; conceivably, this could be the way in which God's providence will permit the world to come to its appointed end, as end it must.

There would indeed be a strange

irony in this: man misusing the gift of God to destroy himself. But God's cause would still triumph in the end. The passing fashion of the world is only a short incident in the eternal existence of God, and those who serve and love Him, whether they die on their beds or disintegrate in a cloud of atomic dust, will still, in their untouchable, immortal souls enjoy the everlasting happiness that He has promised. "Come, ye blessed of My Father, enter the eternal joy which was promised you from the beginning of the world."

But there is a second Christian postulate which must be taken into account. We hold that God's providence rules the world, but we also hold that within the framework of that providence, God has made man responsible for the world he lives in, to maintain order in it, to improve it, to use it wisely and well. God has put into man's hands the power and the duty of making decisions, of setting up and following courses of action, which for good or evil affect the future of the world. We are endowed with the tremendous gifts of intelligence and free will, and thus made in the image and likeness of God; therefore we have a godlike power to shape our destiny. And we can do this in one of three ways, by making a right choice, by making a wrong choice, or simply by making no choice at all.

In the light of this postulate, we raise the question: Are we going to let ourselves be the slaves of the thermonuclear bomb, so that we sit back with a kind of fatalism and say, *que sera, sera*, what will be, will be? Or are we going to bestir ourselves and begin the hard task of exploring the moral dimensions of this new and giant problem with which the human race is fated to wrestle.

Obviously, not everyone can concern himself to the same extent, or make the same contribution to the solution. But since the problem is of such tremendous importance, surely everyone is bound to help in whatever way he can, even though his help lies mainly in the all-important area of prayer.

College courses in ethics have always been concerned with what used to be called "the conditions for a just war." War was justifiable only as a means of defense, and the means used had to be proportionate to the end achieved.

In view of this long tradition, is it not strange that our Catholic consciences have been so little troubled over the massive bombing raids on cities during World War II, the use of atomic bombs on the Japanese cities of Hiroshima and Nagasaki and their utter devastation, the subsequent developement of even more terrible weapons, so that "over-kill" has become an accepted word, and we speak cooly in terms of snuffing out hundreds of millions of lives?

I do not say that there is any easy solution to these problems, nor do I think that pacificism and one-sided disarmament are the answer. We must defend ourselves, but what does that right and duty imply in the modern atomic setting? Does defense give the right to unlimited destruction?

Because the answers to these questions aren't easy doesn't mean we can absolve ourselves of all responsibility in trying to find them. Is it right in such a crucial matter to pass the buck entirely to the top men in government? These men do not have any special inspiration from God in their job. They depend on the briefings they receive from others. They are anxious to act only on the consensus of public opinion. How will they act if there is no consensus, but only a vacuum and vacant stare?

Facing the Problem

The Catholic Association for International Peace, with headquarters at 1312 Massachusetts Avenue, N.W., Washington, D.C. 2005, has the specific purpose of furthering, in accord with the teachings of the Church, the education of all Catholics as to their obligations of justice and charity in the cause of international peace.

Through its bulletin, CAIP News, issued ten times yearly, this organization strives to keep members alert to international issues and to bring them the best of Catholic thinking on these problems. At the annual national conference and area conferences the ethical problems involved in major international issues are set forth by competent Catholic and Protestant theologians, and opportunity for discussion of ethics and foreign policy with recognized experts is afforded.

It is a sad commentary on Catholic interest in these vital concerns that the CAIP has not met with widespread support. Lethargy born of indifference has been the atmosphere in which it works, and this has stifled its potential growth. We would urge our readers, especially those with more than average education, to look into the program the CAIP.

In our opinion, the United Nations organization also plays an important role in the great work of establishing and maintaining control of the atom bomb, and deserves popular support.

There is, we are well aware, one wing of Catholic thought which holds the United Nations to be the very incarnation of evil, and which loses no opportunity to urge that we get the "UN out of the U.S. and the U.S. out of the UN."

The UN has its shortcomings; in many ways it has been ineffectual. This cannot be denied. Nevertheless, it seems to us infinitely better to have the UN than not to have it. It is better for the Communists and the representatives of the free world to talk together than not to talk. It is better that they have a forum than a high wall between them, so that a war could start simply because of a misunderstanding or not knowing what the other side was thinking.

We believe the modern popes agree on this point. Pope John in his encycical "Peace on Earth" wrote:

"Today the universal common good poses problems that cannot be adequately tackled or solved except by. . . public authorities that are in a position to act on a worldwide basis. The moral order itself, therefore, demands that such a form of public authority be established."

And Pope Paul VI said on the occasion of a visit paid him by the UN Secretary General on July 11, 1964:

"We derive consolation from your visit and We avail Ourself of the occasion to renew the expression of Our esteem and of Our hopes for the fundamental program of the United Nations, especially in regard to elimination of war, the assistance of developing peoples, and of those in need of defense and promotion, the lawful liberties of individuals and social groups, and the safeguarding of the rights and dignity of the human person."

At the outset of this article we stated: "No doubt atomic power is here to stay. But this does not absolve us from our responsibility to control the bomb and to strive to achieve a peaceful and well-ordered world."

Our thesis has been that this is the concern of every citizen, that all of us have the responsibility of studying the scope of the problem, and using the available means of finding an answer to it, or at least of intelligently supporting our elected representa-

tives as they search for an answer.

There is an old saying: Let us pray as if everything depended on God; but let us act as if everything depended on us. Certainly prayer is essential. But perhaps we have been too inclined to suppose that, in the area we have been discussing, if we prayed, there was no need for us to act.

(The Liguorian)

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Is it true that indulgences will be abolished? I like them, so I would miss them very much. It is so easy to atone for one's sins, if one knows how to use the treasure of indulgences.*

We do not know whether indulgences will be abolished or not, but they will certainly be greatly modified, to say the least.

Indulgence according to the Latin theory is the remission in whole or in part of the punishment in purgatory due to sin which has already been forgiven. Indulgences according to the Latin theologians are drawn from the Church's treasury of merits, especially from the infinite merits of Christ. The use of indulgences is a relic of the former penitential practice of the early Church which has been discontinued long ago.

The present day practice of granting indulgences was attacked by some Bishops during the second Vatican Council as "the spiritual banking" of the Church.

The first plenary indulgence was granted by the Pope in the eleventh century to men who were willing to join a crusade in the Middle East. The Eastern Church does not have this practice and never had, because it was started in the Latin Church after the break of 1054 between Rome and Constantinople.

We do not yet know how the practise of indulgences will be handled, but it appears that indulgences will not play the same importance as they once had. It is true that the Church's intercession with Christ is very powerful and the prayer for the dead meaningful.

Cardinal Maximos IV said at the Council that there can be no equating of the remission of the temporal punishments due to sin granted by God and that granted by the Church.

The Church can pray for the dead, but she has no jurisdiction over purgatory. The excessive use of indulgences led many pious people to forget essentials, that is, prayer, penance and good works, because they hoped to atone for their sins by indulgences.

2) *Does the Eastern Church allow its members to go to the Latin Rite?*

No, as a rule, because the discipline of the whole Catholic Church is such that every Catholic must worship God in the Rite in which he was baptized. A person needs a very serious reason and special permission from Rome to transfer from one Rite to another.

The variety of Rites in Christ's Church is an asset. It makes it rich. Uniformity creates monotony, and monotony dulls the religious sense of men. Perfect Uniformity is not possible among men, untill they are buried in the cemetary.

We are sure that even the Latin Church will have many different Rites when the decrees of the second Vatican Council are translated into life among various peoples of Asia and Africa.

3) *Last year I had many financial troubles in my family. I guess it was the devil that tempted me to leave God and stop going to church. Is it true?*

We do not know whether these financial troubles of yours were caused by the devil or by yourself. But we do know that many people are responsible for their own financial difficulties. They buy things they cannot afford, they spend their money foolishly, etc.

The good Lord sometimes sends such troubles to His earthly children as He did with Job to try their patience and trust in God. But we do not know where your financial troubles came from: from the devil or God or yourself. No matter where they came from, you must never lose your faith in God Who is always willing to help His earthly children even in those troubles which they themselves caused.

4) *My husband often comes home half drunk. Do I have to comply with his wishes when he, being half intoxicated, asks for his marriage rights?*

It seems that a man who is half drunk does not act like a perfect human being, and for this reason he has no right to ask for his marriage privileges in such state. Consequently, there will be no sin, if you refuse him.

5) *Can a person be silenced by the Church authorities without knowing why?*

Generally speaking, no. A person should be given the reason for the restricting of his freedom to speak. A man is a human being endowed with the reason by God Himself. He has an innate right to know why sometimes he may not use his freedom.

It is easy to abuse the freedom of speech as it is easy to abuse the authority. Any visible abuse of authority will lead to disrespect for the legitimate authority, established in the Church by Christ.

Only in some exceptional cases the authority may silence someone without giving him real reason.

6) *The second Vatican Council published a decree on the Laity. What is the core of this new decree?*

The decree on the Laity tries to bring closer together the clergy and the faithful of the Church for the cooperation in the Church's life and apostolate. We have many good and learned Catholics in the various countries who are not satisfied with the ancient description of the laity's role in the life of the Church: "Hatched, matched and dispatched", or "Pray, pay and obey."

The new decree says: "In many places where priests are few, the Church can scarsely exist and function without the activity of the laity. It says this about the woman's role in the Church: "They should play ever more active share in the whole life of society and should participate more widely also in the various fields of the Church's apostolate". Finally, the decree advises the bishops to

"work more fraternally with the laity."

Of course, the decree invokes cooperation of the laity that is well trained in the Christian religion and has the good of the Church at their hearts. The laity must try to build the Church, not to destroy it, as some were trying to do in the past.

For this reason the American Bishops are trying to find the way of formal communication between the Laity and hierarchy of the Church in order to remove the apathy on the part of the majority of the people who think that their job in the Church is done, when they go to Mass, say their daily prayers, pay church dues and receive the Sacraments of Confession and Holy Communion at Easter time.

The laity are true members of the people of God which is the Church of Christ. Thus they must feel responsible for its welfare and progress.

7) *I am engaged to a nice girl. What must we do to avoid sin?*

To avoid sin for those who are engaged and in love with each other is not an easy thing. They must pray much, not expose themselves to unnecessary occasions of sin and to respect each other as the children of God should respect one another.

You should remember that you are never alone. Your Heavenly Father is always with you. He is pleased when you respect Him and each other. You should never be alone with each other more than is absolutely necessary. When you are alone, avoid things that can arouse your passions, such as passionate kisses and dangerous touches or caresses.

8) *During the last War I have baptized a Jewish child, although his parents did not know it. Now I have a scruple that I had no right to do it. What must I do now?*

Do nothing. You did not know it was wrong for you to baptize a child against his parents' will, so you did not commit any sin. For this reason you should not worry. Leave it all to God and pray for the child you have baptized.

9) *My mother does not want me to use lipstick, because I am too young. All my companions use it. What shall I do?*

Tell your mother and explain the situation. If your companions use lipstick and no one condemns them, we do not see why your mother should forbid you to do it sparingly, if you explain to her that you do not want to be laughed at by your companions. A sensible discussion between the mother and the daughter should solve this problem peacefully.

CHRIST is risen from the dead, trampling down death by His death and granting life to those who were in the graves (Easter Tropar).

It is the day of Resurrection. O people, let us rejoice with festive joy! This Pasch is the Pasch of the Lord, for from death to life, and from earth to heaven has Christ Our God carried us across, as we sing the hymn of victory (Easter Canon, at the Resurrection Matins Song I).

Let us rise early in the morning and, instead of perfume, let us sing a hymn to our Master, and we shall see Christ, the Sun of righteousness, giving life to all: "Christ is risen from the dead" (Easter Matins, Song 5).

Jesus said to her (Magdalen): "My good woman, why are you weeping?" "Because they have taken away my Master, and I do not know where they laid Him" (John: 20, 15).

SUNDAYS OF APRIL

Rev. Basil Tremba

PALM SUNDAY

The 6th Sunday of Lent is called Palm Sunday, because it commemorates the triumphal entry of Christ into Jerusalem. A prophet has foretold this entry into Jerusalem so Christ fulfilled also this prophecy. A great number of people, assembled in Jerusalem for the paschal holidays, went out to meet Jesus, greeting Him with palms, branches and singing.

The Ukrainian people call this Sunday "Kwitna Nedilia" or flowery Sunday. On this day the pussy willows are blessed and distributed to the congregation. This reminds the faithful of the palms and branches with which the pilgrims and the people of Jerusalem went to meet Jesus on His triumphant entry in Jerusalem.

The people in the crowd greeted our Lord with "Hosanna", which means, "Save, we pray". Blessed is he who comes in the name of the Lord".

One of the prophets said:

"Fear not, daughter of Sion; Behold, your king comes, sitting upon the colt of an ass."

Another reason why there was such a large crowd went to meet Him was the fact that they heard about Christ raising Lazarus from the dead. This was a glorious day for Christ.

But look how many of the same people changed a few days later to call: "Crucify, crucify Him!"

—o—

Since "pussy willow" is the first plant to bloom in Ukraine it also reminds us that it is an emblem of resurrection.

The whole government of this world is witness to the resurrection. We see the trees at the approach of winter, stripped of their fruits and shorn of their foliage. And yet in the spring it sets forth as a resurrection: for the trees first of all begin to shoot forth buds, then they are adorned with blooms, clad with leaves and laden with fruits, I ask you: Who believes not in resurrection?

"Where are those things hidden which God in His good time brings forth?" They are nowhere seen; yet God Who is Almighty has created them from nothing and produces them by His secret power.

" Look also at the meadows and the fields which after summer are stripped of their grass and flowers and remain nothing but a bare expense of ground; yet in the spring they are clothed, and gladden the heart of the farmer, when he sees the grass again springing up in newness of life. Truly the grass which lived and died again lives from the seed; so, too, does our body shall rise again from the dust".

(St. Augustine).

—o—

EASTER-SUNDAY

Science has learned that nothing in nature can disappear and leave no trace. A particle of matter cannot be annihilated—it can only be transformed. God applies the same principle to the human soul. Everything in science teaches us the continuity of our spiritual existence after death.

The Resurrection of Jesus is the best attested fact in history, because

the whole Christian Church bears witness to it. It is so for two reasons. First, the existence of the Church could hardly be explained except in terms of the Resurrection. It is easier to accept the fact of Resurrection than to find any other adequate explanation of the change that came over the disciples within three days after they fled from Jesus in terror.

The second reason is that the Church, from the time of the Apostles until now, has men and women who are convinced by the irrefutable evidence of their own experience that Christ is living.

—o—

Resurrection is the greatest miracle of Christ.

Resurrection proves that Christ is God.

Resurrection is the joyful day of victory of life over death.

"By His death He conquered death, He gave life to those in the graves" (Easter tropar).

Resurrection is a day of victory of Christ over His enemies.

Resurrection proves that Christ will raise all the people as He promised.

Resurrection is the crowning work of the Saviour of mankind.

Resurrection is the vindication of Christ's claims and promises.

Resurrection is the death of our death.

Resurrection is the opening of the graves.

Resurrection is the life of life.

Resurrection is the begining of eternal life.

Resurrection is the opening of heaven.

Resurrection is the victory over Satan.

Resurrection is the rock upon which we base our faith.

Resurrection is the rock upon which we base our hope.

Resurrection is the dispelling of darkness.

Resurrection is the banishment of fear, of what is to come.

Resurrection is the exaltation of the cross.

Resurrection is the strength in our temptations.

Resurrection is the hope for a sinner.

Resurrection is the assurance for a saint.

Resurrection is the treasure-house of merit.

Resurrection is the fountain-head of the Sacraments.

Resurrection is the source of the river of Grace.

Resurrection is the ground of truth.

Resurrection is the support for our weakness.

Resurrection is the confirming of our trust in God.

Christ arose on the third day as He promised.

Resurrection is the satisfying of our hunger for happiness.

Resurrection is the drying of our tears.

Resurrection is a joy in our affliction.

Resurrection is the root of holiness.

Resurrection is the flower of long suffering, patience, self-denial.

Resurrection is the foundation of the Church.

Resurrection is laughter during persecution.

Resurrection is the conquering of our enemies.

Resurrection is a pledge of future glory to us.

—o—

"He who eats my flesh and drinks My Blood has life everlasting and I will raise him on the last day"

(John: 6, 54).

—o—

SUNDAY of ST. THOMAS

"Blessed are they who have not seen and yet have believed"

(John: 20, 29).

The story is about St. Thomas who refused to believe that Christ arose: "Unless I see His hands and prints of nails, and put my finger into the place of the nails, and put my hand into His side, I will not believe." Probably the Divine Providence arranged such an event so that we could have a proof against our doubts. At times we are wavering in belief; we become uncertain. We see so many bad examples in the world; and the devil is suggesting doubts so what we need in such a state or condition is to recall the story of St. Thomas, and the words of Christ: "Blessed are they who have not seen and yet have believed." We should, then, say with St. Thomas "My Lord and my God."

—o—

MOTHER'S DAY

St Paul congratulates Timothy on his deep faith. St. Paul also reminds him that it was handed down to him first by his grandmother Lois, and then by his mother Eunice (2 Tim. 1, 5).

"If a beautiful faith resided in them, it should certainly be found in you." . . .

There is perhaps no one who exerts a greater influence upon a child than his own mother. No one on earth will ever be able to measure adequately the virtuous influence of good mothers.

Take your Bible and read the long heroic story (Mach. 7) of the martyrdom of seven sons of the mother of Machabees. How, she stood like steel before the murderous tyrant!

Abraham Lincoln said that he owed everything—all his goodness and success— to his "angel mother".

Thomas Edison acknowledged: "My mother was the making of me. She was so true and so sure of me. I felt I had someone to live for—someone I must not disappoint. The memory of my mother will always be a blessing to me."

The famous singer Enrico Caruso attributes his successes to his mother, a poor peasant woman. His first music teacher told him: "You can't sing. Your voice sounds like the wind in the shutters." His unlettered mother saw and heard more keenly. She sensed that her son was hallowed by the fire of genius, and that no sacrifice was too great for her to make for him. Caruso used to say: "My mother went without shoes in order that I might sing."

TRAIN CHILDREN TO "Do without".

The mistake isn't always with the children wanting things. It is with some parents giving everything a child wants. Children have a natural desire for everything they see. The parents do them a great harm in trying to give them everything they want. Sooner or later they grow up to find out that they just can't have everything they see without working for it.

Training them to: "DO WITHOUT" is just as important as providing food or clothing, because it gives them a better background for hardships that are bound to come in everyone's life.

—o—

3rd Sunday after Easter

"He is risen; He is not here"

(Mark: 16, 6).

This Sunday is dedicated to the women, known as "Myronosytsi or Myrrh-bearing." On the day of Christ's Resurrection some pious women took ointments and went to

Christ's tomb to anoint His body which was hurriedly buried on Friday. They did not know that Christ had risen from the dead. Arriving at the tomb they saw that the stone has been rolled away, and an angel clothed in white was sitting at the grave. The Gospel enumerates many details. These women knew that Christ died and knew where He was buried. They knew that there was a great stone at the entrance to the grave. That is why they were worrying who would roll back that big stone for them. They were amazed when they saw a young man sitting near the grave. The man dressed in white was an angel.

The Gospel portrays two scenes for to-day. There are six actors in the first scene and four actors in the second scene. The purpose of the first scene is to convince everyone that Christ really died. The purpose of the second scene is to convince us that Christ really arose from the dead. If Christ did not die, then there was no resurrection. That is why the Gospel describes to us many details and, so graphically, relates them to convince us of these two ideas.

Christ left us a promise that there will be a general judgment and life for all eternity. We have to believe that the teaching of Christ is from heaven, from God the Father. We have to apply these teachings in our life. So we have to be convinced that Christ died and arose as He had promised.

There are six actors in the first scene who were convinced that Christ died. There was Joseph of Arimathea and Nicodemus, both secret disciples of Christ. They saw that Christ died on the cross. Joseph of Arimathea took courage to go to the Pilate and ask for the body. The Bible says that Pilate was astonished that Christ died so soon, but he did not want to believe. He asked for a proof from the centurion who was in charge of the crucifiction. Only then did Pilate permit Joseph to take the body of Christ for burial.

When Joseph and Nicodemus took the body off the cross they anointed the body according to the Jewish custom, wrapped it in white linen and buried it. The Bible adds that "Mary Magdalene and Mary, the mother of Joseph, were looking on and saw where He was laid." So these six actors in the first scene saw Christ die and where He was buried.

In the second scene there are four actors, three women and the angel whom they found as they entered the grave. The angel said to them: "Do not be terrified; you are looking for Jesus of Nazareth Who was crucified. He has risen; He is not here. Behold the place where they laid Him. But go, tell His disciples and Peter that He goes before you into Galilee; there you shall see Him, as He told you" And they departed and fled from the tomb, for trembling and fear had entered into them."

So now we are convinced that Christ died and arose, as He had promised. We are convinced that Christ's teachings are from heaven, and that all His promises will be fulfilled. It is now our obligation to apply all those teachings of Christ in our daily work, so we would be worthy of His reward.

A little child was asked why God doesn't strike everybody dead when they tell a lie, just like he did Ananias and Sapphira.
...."Because," said the little fellow, "there wouldn't be anybody left."

Henry Ward Beecher: There is no such thing as white lies; lies are always black.

General Remarks About My Trip To The Soviet Union

M. Schudlo C. SS. R.

In November and December of 1964 I made a short stop in the Soviet Union, expecially in Ukraine, which is one of the Republics of the Union.

Generally speaking, my impressions were better than I had expected. I have related most of them in the Redeemer's Voice. I wrote sincerely and truthfully, as I was told to do by the Presidium of the Literary Department of the Ukrainian Academy of Science in Kiev, the capital of Ukraine.

I wish to tell my readers that no one during my trip through the Soviet Union has ever told me what and how to write. The presidium asked me to write only things which I have seen with my own eyes and heard with my own ears, which I did.

When you go to the Soviet Union, you are not free to travel where you please. You must follow the route which has been fixed for you before you have set your foot in the Union. Of course, when you apply for the visa you can manifest your desires to see as many places as you wish, but this is not a guarantee that your desires will be realized. If the Intourist approves them, you will be able to visit them. If not, you will not see these places. Thus the Soviet tourism is quite different from tourism we know in the West. Very few people are allowed to tour the Union as they please, and they must be well-trained and tested Communists, I was told.

Once the places have been approved for you by the Intourist, you are given a booklet which tells you what you can bring into the country of Communism and what you can see or photograph after having entered it.

I took many pictures. You may not photograph bridges, radio stations, rail-road stations, etc. Otherwise you can take pictures of anything you like.

Going through the country by train from Moscow to Lviv, I noticed much construction everywhere. I do not know how solid these buildings and houses are, but in my native place which I was allowed to visit they are built of bricks. So they are solid buildings.

People have enough bread to eat, since the Khruschew's fall. During his 'reign' the bread was almost impossible to eat.

Kosygyn and Brezhnew have increased the small lots which the peasants are allowed to hold as their own, and the latter were glad, for the increase will help them to have a cow, a pig and some fowl.

The people ,both in the cities and villages, are decently dressed, although the material of their dress is not as good as ours, I was told.

There are some Ukrainian papers in Ukraine together with the Russian. I did not see in my hotel in Moscow any Ukrainian paper, but I did see plenty of the Russian papers in Lviv. The same holds true for the schools. There are Russian schools in Ukraine, but no Ukrainian schools in Moscow, although some 300,000 Ukrainians live in the capital of the Russian Republic.

Why? I was told that the Ukrainians themselves are responsible for this anomaly. Is it so? Or maybe they are afraid to declare their Ukrainian nationality and speak their native language?

The Russian language is heard everywhere, except Western Ukraine although there are also plenty of people who use the Russian language, because they are not natives of Western Ukraine. I don't know why these foreigners do not learn Ukrainian, once they come to live and to work in Ukraine? What kind of Ukrainian Republic is Ukraine, if you do not hear the Ukrainian language in its main cities and villages? The Ukrainian government of Kiev should look into this sad situation and remedy this tragic anomaly.

Although Ukraine is supposedly an independent Republic, she has neither her own money nor stamps. If Ukraine is an independent Republic, why doesn't she have her own representatives abroad, at least in the most powerful countries of the world, such as consulates and embassies?
Otherwise she is independent on paper only!

Furthermore, if the Ukrainian government of Kiev wants at least some kind of respectability, it must secure a full religious freedom to the people of Ukraine. The Constitution guarantees such a freedom of religion, but the daily practice shows something altogether different. Ukrainian Catholic Church is still forbidden in the free Ukraine! The Ukrainians should be free to read the papers from abroad, if they are to feel really free. Unfortunately, they are not free to read such papers, because Soviet customs will not let them into the country. Religious literature is confiscated, as soon as it reaches the Soviet custom office. Is this freedom of conscience?

In closing my souvenirs, I must say that my remarks and observations of the Soviet Union were rather limited and superficial, because no one can know the country in such a short time. It is my impression, however, that things are changing for the better, and as a result the new generation will be much freer in 25 years from now than the present rulers of the Soviet Union dare to admit.

*** COGITATIONS ***

by Father Nick of Montréal

*** Lieutenant Governor Comtois of La Belle Province (i.e. Quebec) burnt to death whilst striving to save the Blessed Sacrament from the chapel whereat he used to attend Mass daily.*** The Kennedys would do anything for publicity or to further their political careers, so it seems, even deal with the Commies.*** The American Vietniks are dirty minds in dirty bodies.*** Some teen-agers seem to think that dancing like a bunch of wild Africans is the only sport worth their efforts.*** A good Catholic comes to church with his or her prayer-book and responds, i.e. takes an active part in the Divine Liturgy or Mass, which is also a sacrifice of praise. ***Only the fear of God can deliver us from the fear of man.*** A person is not very good if he or she is not better than his or her best friends imagine him or her to be.*** The home is not unlike the seminary of all other institutions.*** Said Tasso: "The guard of virtue is labor, and ease her sleep.*** Method teaches us to save time.*** No nation can be destroyed while it has a good home life. *** A nickname remains forever.*** Pardon is the virtue of victory.***He who seeks praise does not always find it.*** Victor Hugo wrote that "life is a flower of which love is the honey".*** A prejudiced person usually squints when he looks and lies and when he talks.*** Morality does not make a Christian, yet no man can be a Christian without morality.*** Every noble and worthwhile work is at first impossible.*** St. Augustine held that "this is the very perfection of man, to find out his very own imperfection."*** A French writer once said that "in order to reform a man you have to begin with his grandmother." *** Wealth is not an end but an instrument in life.*** Whoever sins against men may dread discovery, but he who sins against the Lord is sure of it.*** Cicero wrote that "taxes are sinews of the state."*** An Arabic saying: "A wise man's day is worth a fool's life."*** A face that cannot smile is never good. *** In scandal, as in robbery, the receiver always as bad as the thief. *** Responsibility is a great pedagogue.*** What we dislike in others we should correct in ourselves.*** When one prays his soul is on its knees.*** Its just like our world to praise dead saints and to persecute living ones.*** There is no greater malice than that of the renegade.*** Anarchy is hatred of human authority;atheism of divine authority—two sides of the same whole.***Character is perfectly educated will.*** True repentance is to cease from sinning.*** Simplicity of character is the natural result of profound thought.*** Superstitions are mostly shadows of great truths.*** The art of teaching is knowing how to suggest.*** The denial of truth is a kind of atheism.*** Men have sight; women insight.*** Great talkers are like leaky vessels; everything runs out of them.*** Suspicion is a "virtue" practised by cowards.***When one turns over in bed, it is time to turn out. ***Submission to God is only balm that can heal the wounds He gives.*** The future is bought by the present.** He who prays as he ought will strive to live as he prays.*** The aim of poetry is not to make us think accurately, but to feel truly.*** The Chinese write "crisis" with two characters. One means danger and the other means opportunity. So together they spell "crisis".*** True merit is like a river. The deeper it is, the less noise it makes.*** Seneca wrote that "God divided Man into men, so they might help each other."*** Bad manners are a species of bad morals.*** Love is an egotism of two.*** Kindness is a language the dumb can speak, and the deaf can hear and understand.*** A foe to God was never a true friend to man.*** A friendship begun for an end will not continue to the end.*** None preaches better than the ant, and she says nothing. *** There are obviously

What is sown is perishable, what is raised is imperishable. What is sown is sordid, what is raised is glorious. What is sown is weak, what is raised is mighty. The body sown is natural, the body raised is glorified. As surely as there is a natural body, so surely is there a glorified body (I Cor. 15, 42-45).

If we have died with Christ, we believe that we shall also live with Him, since we know that Christ, having risen from the dead, will die no more, because death shall no longer have dominion over Him (Rom. 6, 8-9).

two educations. One should teach us how to make a living and the other how to live. *** The true end of dancing is to realize prefect grace in motion.*** Cowardice asks, 'Is it safe?' Expediency asks, 'Is it politic?' Vanity asks, 'Is it popular?' Conscience asks, 'Is it right?' *** Madame de Steal wrote: "Architecture is frozen music."*** It is by doing our duty that we learn to do it.*** Self-preservation is the first law of nature; self-sacrifice the highest rule of grace.*** The best way to honor truth is to use it.*** An Arabian proverb says that "the willing contemplation of vice is vice".*** Worries are cured not by drinking but work.*** Said a poetic soul: Spring unlocks the flowers to paint the laughing soil.***

New Papal Constitution on Fasting and Abstinence

Pope Paul VI issued a new Constitution "Paenitemini" "Let us do penance" on February 17, 1966 in which he greatly modified the penitential systems of the Church.

According to the new decision of the Supreme Pontiff there are only two strict days of abstinence during Lent, that is, the first day of Lent and Good Friday on which both meat and dairy products are forbidden to all Catholics.

Friday is the only day of the week when Catholics must abstain from eating meat. At the same time he stressed the Church's teaching on the need for penitence whose basic requirements consist of *prayer, fasting and charity.*

He urged the rich nations of the world to practice self-denial and charity and thus help those who suffer from hunger.

The Constitution states that children must abstain from meat on Friday when they reach the age of 14.

The Pope reminds all those who believe in God that penance is as old as mankind itself, because "even among non-Christian religions almost everywhere penance has occupied a foremost role."

Christ prepared Himself for His public career by fasting forty days and nights: "Forty days and nights He fasted and after that He was hungry" (Mt. 4, 2). And He fasted not for His own sins, but for the sins of others, because He had no sins.

The Pope says: "The Kingdom announced by Christ can be reached only through metanoia, that is, through that intimate and total conversion and renewal of the whole man."

The Pope warns against the danger of *formalism* and *pharisaism* when a person scrupulously abstains from eating meat on Friday without trying to improve his bad habits, hates his neighbor, murmurs, etc.

True penance must not shrink from "even *physical* ascetims", that is, physical penances, such as are practiced in almost all religious Orders on some days.

He also "urges all the faithful to the observance of charity and pious practices."

The Pontiff states that "*substantial* observance of the law obliges gravely." Thus an occasional transgression of abstinence will not be a serious sin, because it does not come from contempt of the penitential spirit which should characterize the life of every follower of Christ.

Abstinence on Friday applies only to *meat*, not to eggs and dairy products.

The Pope continuously stresses the *spirit of penitence* rather than simple adherence to the letter of the law of abstinence.

The basic facet of penitence is not necessarily self-denial the Pope says, but rather the *faithful performance* of *one's daily duties* out of love to God.

The Church insists first of all, he says, "That the virtue of penitence be excercised in persevering faithfulness to the duties of one's state in life."

Paul VI also says that *"prayer fasting and charity* are the basic means of complying with the divine precept of penance". And he adds: "Where the economic well-being is greater, so much more should the witness of ascetism be given...and at the same time there should be given a witness of charity toward brothers who suffer from poverty and hunger, beyond every boundary and continent."

He exhorts those who suffer hunger, to "offer their sufferings to the Lord in prayer, in intimate union with the Cross of Christ."

ATTENTION

Ukrainian Catholics, living in Canada, should await further clarification of this Constitution by our hierarchy, because the Pope has authorized the hierarchies of each country to make the adaptations, and changes proper to their country or the Rite.

Story of the American Dollar

In the early days of this nation, before United States money was issued, there were in circulation in the American colonies English shillings, French louis d'ors, Spanish doubloons, and other units of foreign money. This caused confusion and slowed up trade. It was not until 1785, however, that the dollar was adopted by the United States Congress, existing under the Articles of Confederation, as the unit of United States currency, and the decimal system as the method of reckoning. Seven years later, after the Constitution had been adopted, the United States monetary system was officially established, and the Mint began coining money at Philadelphia, in 1793.

The first United States coins were authorized in April 1792, including gold pieces, called Eagles, each of which was valued at 10 units or dollars, half eagles and quarter eagles and silver coins of half dollars, quater dollars, dimes and half dimes.

Paper currency was used in this country even before the Declaration of Independence was signed. It was called Continental currency. Its value became so small that "Not worth a Continental" became a common

saying. This was not Federal currency, however, but bank notes.

The first Federal paper money did not appear until America's Civil War. The first such currency consisted of non-interest-bearing Treasury notes authorized in August 1861 in denominations of 5, 10 and 20 dollars. In 1862, United States Notes were issued which were frequently called "green-backs" because of their color. These appeared in denominations of 1, 2, 5, 10, 20, 50, 100, 500 and one thousand dollars.

The familiar dollar symbol seems to have evolved from the Mexican or Spanish "P's" for pesos or piasters, or pieces of eight. The theory, derived from a study of old manuscripts, is that the letter "S" gradually came to be written over the "P," developing a close equivalent of the dollar mark which is used today.

The origin of the motto on United States currency: "In God We Trust" goes back to 1861, during the Civil War. Reverend M. R. Watkinson, minister of a small parish in Ridleyville, Pennsylvania, was troubled by the times and man's faith in God. He wrote to the Secretary of the United States Treasury, Salmon P. Chase, proposing a religious motto on currency. Secretary Chase accepted the idea and created the brief wording of the motto.

It was not until 93 years later, however, in October 1957, that paper money first carried this motto. This resulted from the suggestion of Matthew Rothbert of Camden, Arkansas. He got the idea while attending church. As the collection plate was being passed, it occurred to him that only the coins had the motto... Since paper money has a wide circulation outside the United States, a message about America's faith in God, thought Mr. Rothbert, could easily be carried around the world, if it were used.

President Dwight D. Eisenhower accepted Mr. Rothbert's suggestion. In July 1955, he approved a Congressional bill which specified in these words: "At such time as new dies for the printing of currency are adopted by the United States Bureau of Engraving and Printing, the dies shall bear the inscription: 'In God We Trust,' and thereafter the inscription shall appear on all United States currency." New dies and printing machinery were adopted speedily, and the inscription appears today on all United States money, both bills and coins.

(ACNS).

Why The Rush On Leaving The Divine Banquet?

The post-Communion ekteny is an ekteny of thanksgiving. It is a short thanksgiving after Holy Communion.

Some Catholics are asking, "Why should we remain in church for a continuation of thanksgiving, when the celebrant plainly tells us, "Let us go in peace."

So does a funeral director announce at the end of a burial service, "this concludes the service." Yet, some of the bereaved still linger at the grave of their loved one for some time. Evidently they understand that this dismissal is only from the official community burial service, and is by no means intended to interfere with further private demonstrations of love for the deceased person.

Similarly, the dimissal from the official community service, the Holy Mass, is not intended to interfere with a more adequate and personal expression of gratitude and love for our Divine Guest. True, we receive Holy Communion as members of Christ's mystical Body, but we are still individual members. The Sacred Body of Christ nourishes our individual selves. The intimate union effected is between Christ and each individual soul. Hence, we have also a personal obligation of thanksgiving, adoration, etc., in addition to the community obligation.

The words of dismissal must not be misinterpreted. The celebrant does not say, "Go home," or "Go outdoors and chat with your friends." In fact, the word "go" does not here refer to the physical act of leaving, but something like 'Goodbye for now' ".

Our Lord Himself on various occasions used the "go" without intending it as an order to leave immediately. Thus, He told the Pharisees, "Go, tell that fox (Herod)..."; and the rich young man, "Go, sell all you have..." Yet, the persons concerned doubtedly lingered around to hear what else Christ had to say.

Good Catholics have never interpreted the "Let us go in peace" literally, they never left immediately. If they did, they would soon be reminded by their good pastor of their obligation to remain for the remainder of the Mass. It would be absurd to think that the Council Fathers intended to change this interpretation of the dismissal, now that it is spoken in the vernacular.

The time from Holy Communion to the blessing is no longer than three to five minutes. What a pity to limit our intimate converse with our Divine Guest to such a very short period! And what irreverence, unless there is a justifying reason! But the greatest pity of all is that some Priests and Nuns defend this modern innovation, both by teaching and example! They are directly contradicting Pope Pius XII who states:

"They have departed from the straight way of truth who, adhering to the letter rather than to the sense, assert and teach that, when the Mass has ended no such thanksgiving should be added..." (Mediator Dei, 123).

In the same Encyclical, Pope Pius does not hesitate to call it a Duty to continue our Thanksgiving for Holy Communion beyond the end of the Mass. He plainly writes:

"When the Mass, which is subject to special rules of the liturgy, is over the person who has received Holy Communion is not thereby freed from the DUTY OF THANKSGIVING (emphasis added); it is most becoming that, when the Mass is finished, the person who has received the Eucharist should recollect himself, and in intimate union with the divine Master hold loving and fruitful converse with Him... Why then should we not approve of those who, when they receive Holy Communion, remain on in closest familiarity with their divine Redeemer even after the congregation has been officially dismissed... We exhort them to do so..."

There are those who do not hesitate to teach that a person can make the thanksgiving just as well later in the day; or even by doing one's daily duties. When necessity dictates such a course, certainly it will be acceptable to our Eucharistic Lord. Otherwise, as the Holy Father points out above, the communicant has the duty to "recollect himself, and in an intimate union with the divine Master hold loving and fruitful converse with Him...re-

main on in closest familiarity . . ."

We may never let our daily tasks unnecessarily shorten this intimate converse. Much less may a craving for a smoke or an eagerness to engage in some form of recreation draw us prematurely from the church. This is one of Satan's favorite lures with which he hopes to nullify the wonderful graces of the Sacrament. Even Martha of Bethany fell for this trick. Jesus rebuked her for being too "careful and troubled about many things," even though she was preparing a tasty meal for Him, her Lord and Master. On the other hand, He praised Mary for having "chosen the better part . . . sitting at His feet" and listening to His words.

But why should this intimate converse with Christ be so important even after Mass is over? Does not the spiritual presence of Christ remain within us long after Holy Communion? Surely, if we do not drive Him out by sin. But not the SACRAMENTAL presence of Christ, which continues only as long as the species of bread are not corrupted in the stomach. Tradition, based on medical authorities, holds that this sacramental presence remains for at least 15 to 30 minutes. Hence, our older Catechisms, not yet infested with modern liberalism, recommend 30 minutes as the minimum of thanksgiving, but insisted on at least 15 minutes.

Do we realize what the Sacramental presence of Christ means? It means that Holy Communion continues to produce in the soul special effects which "increase according to the fervor and dispositions of the recipient. One thing is certain: we can, by our own endeavors and disposition, secure more graces while the Body of the Lord is within us than at any other time. Hence those who receive Holy Communion should make devout thanksgiving and endeavor to multiply the acts of faith, hope, charity, humility, contrition, that they may more abundantly receive the graces of the sacrament." (Father Herbst)

Besides the tremendous loss of graces, other serious evils may result from the practice of shortening the thanksgiving unnecessarily. (The same applies to careless preparation before Holy Communion). These evils are often ignored, yet they are stressed by competent spiritual writers. Some of these evils are: a tendency to mechanical reception, a growing tepidity, a gradual loss of appetite for spiritual things, an increasing irreverence towards the Holy Eucharist, and eventually even the horrible sin of sacrilege—in a word, the deadly spiritual disease of lukewarmness, of which the Holy Spirit warms: "I will begin to vomit You out of My mouth" (Apoc. 3:16)

The importance of a devout and adequate (preparation and) thanksgiving can hardly be exaggerated. Yet, how few, even among the clergy, the religious and Christ's favored souls, are heeding the Pope's exhortations that after Mass the communicant "should recollect himself" and "hold loving and fruitful converse with Him."

Why is (almost) everybody in such a hurry to get away from Christ? Why so eager, it would seem, to end this "loving converse with Him?" Whither are they rushing?

How about You?

There's an old Chinese proverb that,
  if practiced each day,
Would change the whole world in
  a wonderful way.
Its truth is so simple, it's so easy to
  do,
And it works every time, and successfully too.

For you can't do a kindness without
  a reward,
Not in silver nor gold in joy from
  the Lord.
You can't light a candle to show
  others the way,
Without feeling the warmth of that
  bright little ray.
You can't pluck a rose fragrant
  with dew,
Without part of its fragrance remaining with you.

(Brooklyn Tablet)

COURTESY

BISHOP F. SHEEN

A PERSON who would generally be courteous to a stranger whom he met on the street will sometimes be discourteous at the wheel of an automobile. Perhaps the reason for the want of good manners in automobiles is anonymity Being unknown, our reputation suffers no disrepute in the eyes of others. It is also not uncommon to be more kind to the rich than to the poor, to a beautiful woman than to an ugly woman, and to a blind man rather than to a deaf man. Such actions are often less manifestations of courtesy than they are of the capricious actions of a carnal mind, or an arbitrary rule imposed by the fashion of the times.

The word "courtesy" is derived from "court" and implied that refinement of manners which prevailed in the palaces of princes, and distinguished the intercourse of the great. Later on, it came to mean any manner of affability with others. But true courtesy has an internal principle, namely, the seeing of the Divine in others. Perhaps one of the most courteous men who ever lived was Boaz. When he saw a poor woman, Ruth, gleaming in his fields, he told the workers to leave some "sheaves on purpose." The very triviality of his act is one of the earmarks of courtesy: "He that is faithful in that which is least, is faithful also in much."

One of the first rules of courtesy is: "Love without hypocrisy." Courtesy is not affectation but affection: not a mask that one wears to win the good repute of another but the service one renders to another because of the Divine Image in the soul. Courtesy of this kind is an imitation of the Love of God Who finds us loveable because He puts some of His Goodness into us. Continuing that benevolence, one puts love even in those who are unlovable, and thereby becomes courteous to them.

A second rule of courtesy: "Esteem others as better than yourselves." We know the worst of ourselves; we can only suspect the worst of others. We have always reason to respect others, for we can always believe them to be better than we are, seeing we cannot know them to be worse. Courtesy based on the lowliness of mind joins two virtues—that of humility and that of sympathy, from which results the identification with the feelings and interests of others, so as to make either their tears or their smiles our own. Courtesy, therefore, is the very opposite of the attitude: "I am as good as you."

One of the beautiful descriptions of a courteous gentleman was found in the writings of Newman: "He is one who never inflicts pain. He is mainly occupied in removing the ob-

stacles which hinder the free and unembrassed action of those about him and he concurs with their movements rather than takes the initiative himself. He carefully avoids whatever may cause a jar or a jolt in the minds of those with whom he is cast—all clashing of opinion of collision of feeling, all restraint or suspicion or gloom or resentment; his great concern being to make everyone at their ease and at home. He has his eyes on all his company; he is tender toward the absent.He guards against unseasonable allusions or topics which may irritate. He has no ears for slander or gossip, is scrupulous in imputing motives to those who interfere with him, and interprets everything for the best."

One of the greatest dangers to courtesy is familiarity. One-half of the rudeness of children to parents, and of husbands to wives, and of wives to husbands is due to the fact that familiarity has swallowed up gentleness. The best place for politeness is where we mostly think it superfluous. It is never a virtue if it is used only occasionally. The undisciplined are always discourteous; the saintly are always courteous. An American general during the Korean War described a missionary bishop who had survived several years in a Communist prison, and survived two *death marches*: "Whenever I saw him, he was carrying a man on his back." That is courtesy!

THE CAUCASUS

(translated by Vera Rich) — Taras Shevchenko

Mountains beyond mountains, crags in stormclouds cloaked,
Wild heights sown with sorrow, soil that blood has soaked.
From the dawn of time, Prometheus *
Hangs, the eagle's victim;
All God's days, it peaks his ribs,
Tears the heart within him.

Tears, but cannot drink away
The blood that throbs with life,
Still it lives and lives again,
And still once more he smiles.
For our soul shall never perish,
Freedom knows no dying,
And the Glutton** cannot harvest
Fields where seas are lying;
Cannot bind the living spirit,
Nor the living word
Cannot smirch the sacred glory
Of Almighty God.

Not for us to stand against Thee,
Nor for us to judge Thy deeds:
For us there is but weeping, weeping,
For us our daily bread to knead
Well-mixed with blood and sweat and tears
The hangman tortures, mocks and jeers,
Our drunken truth sleeps on—as dead.
When will she wake once more
from slumber?
When, worn out with strife,
Lord, wilt Thou lie down to rest
And grant us people life?

Truly in Thy might, Thy living
Spirit we believe;
Liberty and right shall triumph,
And, O Lord, to Thee
Every tongue on earth shall pray
Through the lenght of days.
Meanwhile, rivers rise in flood,
Swollen streams of blood.

1845

*Prometheus represents the subjugated Ukraine which is tortured and oppressed by Moscow. **Muscovite despotic tsars.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 4.

Volume XXXVIII, No. 4.

ЗМІСТ — CONTENTS

Празник Пасхи ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне наміреннн ____ о. С.Б., ЧНІ. 5
Небо ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 8
Церква в модернім світі ... о. М. Шудло, ЧНІ. 9
Я вперше побачив Митрополита
о. І. Чинченко 16
Чолом до виховання ____ В. Буженко 18
Як виглядає добра молитва?
Св. Альфонс Літорій, ЧНІ. 19
Хотів би ти знати? ____ 22
Африка і її проблеми ____ о. Роман Ганас 25
Битва під Маратоном ____ Ігор Калиненко 27
Відвідини Львова ____ о. Мих. Шудло, ЧНІ. 28

On The Third Day He Rose Again
Frank Sheed 33
An Ideal Of Charity ... M. Schudlo, C.SS.R. 36
Decree on the Eastern Rite Churches 39
The Simple Way ..... Anne Heagney 41
How To Live With The Bomb ...
Louis G. Miller 43
I'd Like To Know 48
Sundays of April ..... Rev. Basil Tremba 51
General Remarks About My Trip To The Soviet Union ..... M. Schudlo, C.SS.R. 55
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 56
New Papal Constitution on Fasting and Abstinence 58
Story of the American Dollar 59
Why The Rush On Leaving The Divine Banquet? 60
Courtesy ..... Bishop F. Sheen 63
The Caucasus ..... Taras Shevchenko 64

stacles which hinder the free and unembrassed action of those about him and he concurs with their movements rather than takes the initiative himself. He carefully avoids whatever may cause a jar or a jolt in the minds of those with whom he is cast—all clashing of opinion of collision of feeling, all restraint or suspicion or gloom or resentment; his great concern being to make everyone at their ease and at home. He has his eyes on all his company; he is tender toward the absent.He guards against unseasonable allusions or topics which may irritate. He has no ears for slander or gossip, is scrupulous in imputing motives to those who interfere with him, and interprets everything for the best."

One of the greatest dangers to courtesy is familiarity. One-half of the rudeness of children to parents, and of husbands to wives, and of wives to husbands is due to the fact that familiarity has swallowed up gentleness. The best place for politeness is where we mostly think it superfluous. It is never a virtue if it is used only occasionally. The undisciplined are always discourteous; the saintly are always courteous. An American general during the Korean War described a missionary bishop who had survived several years in a Communist prison, and survived two *death marches*: "Whenever I saw him, he was carrying a man on his back." That is courtesy!

THE CAUCASUS

(translated by Vera Rich) — Taras Shevchenko

Mountains beyond mountains, crags in stormclouds cloaked,
Wild heights sown with sorrow, soil that blood has soaked.
From the dawn of time, Prometheus *
Hangs, the eagle's victim;
All God's days, it peaks his ribe,
Tears the heart within him.

Tears, but cannot drink away
The blood that throbs with life,
Still it lives and lives again,
And still once more he smiles.
For our soul shall never perish,
Freedom knows no dying,
And the Glutton** cannot harvest
Fields where seas are lying;
Cannot bind the living spirit,
Nor the living word
Cannot smirch the sacred glory
Of Almighty God.

Not for us to stand against Thee,
Nor for us to judge Thy deeds:
For us there is but weeping, weeping,
For us our daily bread to knead
Well-mixed with blood and sweat and tears
The hangman tortures, mocks and jeers,
Our drunken truth sleeps on—as dead.
When will she wake once more
from slumber?
When, worn out with strife,
Lord, wilt Thou lie down to rest
And grant us people life?

Truly in Thy might, Thy living
Spirit we believe;
Liberty and right shall triumph,
And, O Lord, to Thee
Every tongue on earth shall pray
Through the lenght of days.
Meanwhile, rivers rise in flood,
Swollen streams of blood.

1845

*Prometheus represents the subjugated Ukraine which is tortured and oppressed by Moscow. **Muscovite despotic tsars.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 4.

Volume XXXVIII, No. 4.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Празник Пасхи ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ..... о. С.Б., ЧНІ. 5
Небо ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 8
Церква в модернім світі .. о. М. Шудло, ЧНІ. 9
Я вперше побачив Митрополита
о. І. Чинченко 16
Чолом до виховання ..... В. Буженко 18
Як виглядає добра молитва?
Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 19
Хотів би ти знати? 22
Африка і її проблеми ..... о. Роман Ганас 25
Битва під Маратоном ..... Ігор Калиненко 27
Відвідини Львова ..... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 28

On The Third Day He Rose Again
Frank Sheed 33
An Ideal Of Charity ... M. Schudlo, C.SS.R. 36
Decree on the Eastern Rite Churches 39
The Simple Way ..... Anne Heagney 41
How To Live With The Bomb ...
Louis G. Miller 43
I'd Like To Know 48
Sundays of April ..... Rev. Basil Tremba 51
General Remarks About My Trip To The Soviet Union ..... M. Schudlo, C.SS.R. 55
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 56
New Papal Constitution on Fasting and Abstinence 58
Story of the American Dollar 59
Why The Rush On Leaving The Divine Banquet? 60
Courtesy ..... Bishop F. Sheen 63
The Caucasus ..... Taras Shevchenko 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1966
MAY

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

Головний день ВІДПУСТУ буде в

неділю 3-го липня

1966 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро Української Католицької Церкви та волю нашого многострадального українського народу!

Пресвятая Богородице Спаси Нас!

—o—

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of JULY. The Main Day of the pilgrimage will be

Sunday, July the 3rd

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the Ukrainian Catholic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, save us!

Заступництво Пресвятої Богородиці

Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ.

МОГУТНЄ перед троном Всевишнього заступництво Божої Матері, бо її молитви напевно мають у Божих очах більшу вартість ніж благання всіх Святих. Св. Тома твердить, що Святі можуть спасти багато душ своїми заслугами та вислуженими ласками. Христос і Божа Мати здобули стільки ласк, що годні спасти всіх людей: "Це подиву гідне, що кожен Святий має стільки ласки, що крім себе самого годен спасти багато інших людей. Він був би найбільшим Святим, якщо б мав стільки ласки, щоб спасти всіх людей. Саме стільки ласки мають Ісус Христос і Пречиста Діва Марія".

Св. Вернард пише, говорячи про Пресвяту Богородицю: "Скарбнице ласк і Мати спасіння, через тебе маємо доступ до Сина, щоб через тебе прийняв нас Той, що через тебе прийшов до нас!"

Святий Вернард дальше твердить, що Пречиста Діва Марія отримала від Бога подвійну повноту ласки. Перша повнота—це Воплочення Божого Сина, що в її лоні стався Чоловіком. Друга—це повнота ласки, що ради молитов Пресвятої Богородиці отримуємо від Бога. Ось тому Святий додає: "Бог зложив всі добра в руки Марії, щоб ми знали, що всяка надія, ласка і спасіння походять від тої, що 'прийшла в пустині наповнена радощами' ". Вона є раєм розкошів, щоб її пахощі та дари, цебто ласки, всюди розносилися.

Всяке добро, що маємо від Господа, ми отримали через Пречисту Діву Марію. Чому ж воно так? Тому, відповідає Св. Вернард, що Бог так хоче. "Така Божа воля, щоб ми все отримували через Марію". Св. Августин ще краще виясняє, чому воно так діється. Марія—каже він—слушно зветься нашою духовною Матір'ю, бо вона співдіяла своєю любов'ю, щоб ми отримали життя ласки як члени містичного Тіла, що Ісус Христос є його Головою. "Ясно, що вона (Марія) є Матір'ю Його членів, якими є ми, бо своєю любов'ю вчинила, що належимо до Церкви і є членами Містичного Тіла, якого Христос є

Головою". Пречиста Діва Марія своєю любов'ю причинилася до духовного народження вірних; ось тому Бог хоче, щоб вона так само своїм заступництвом помагала їм осягати життя ласки в цьому і життя слави в другому світі. Через те свята Церква велить нам звати її "життям, солодощами і своєю надією".

Св. Вернард заохочує нас завжди удаватися до Божої Матері, бо Син завжди вислухує її молитви: "Звертайся до Марії. Запевняю тебе, що Син напевно вислухає Матір!" Згодом додає: "Діточки, вона є драбиною трішників і джерелом мого довір'я та надії". Ось чому Святий зве її драбиною: Як ступаючи по драбині, ніхто не ставляє ноги на третій щабель, поки не стане на другий, і не стає на другий, поки не станув на першім, так душа не доходить до Бога, хіба за посередництвом Ісуса Христа, а до Ісуса Христа не дійде хіба через Марію. Зве її джерелом довір'я та надії, бо думає, що Бог хоче, щоб через руки Марії переходили всі ласки, що Бог роздає нам. Наостанок заявляє, що ми повинні благати в Бога всіх ласк через Марію, бо вона отримує все, чого попрохає тому, що Бог не годен знехтувати її прохання: "Прохаймо ласки і прохаймо її через Марію, бо вона знаходить чого шукає, і тому не знає відмови".

Св. Ефрем погоджується з гадкою Св. Вернарда: "Пречиста Діво, нема в нас на кого надіятися тільки на тебе!" Св. Ільдефонс заявляє: "Маріе, Бог рішив віддати в твої руки всі добра, що бажає роздавати людям. Ось тому повірив тобі скарби і гардеробу ласки". Св. Герман ставляє Марії оце питання: "Що станеться з нами, Життя християн, якщо опустиш нас?" Св. Петро Даміян отак говорить до неї: "В твоїх руках зложені всі скарби Божого милосердя!" Св. Антонин каже: "Хто благає ласки без Маріїного посередництва, той хоче тільки літати без крил". Св. Вернардин Сієнський кличе до Марії: "Ти роздаеш всі ласки. Наше спасіння залежить від тебе!" Деінде ж додає, що Бог не тільки роздає нам ласки за посередництвом Богородиці, але що вона, ставши Божою Матір'ю, набула своєрідне право заряджувати всіма ласками, що отримуємо від Творця: "Через Пречисту Діву життедайні ласки переходять з Христа Голови в Його містичне Тіло". І дальше каже: "Відколи ця Діва-Мати почала в своїм лоні Боже Слово, вона—так сказати б набула юрисдикцію над всіма дарами Святого Духа. В наслідок цього ніхто не годен отримати від Бога ласки хіба за посередництвом цієї ласкавої Матері". З цього робить такий висновок: "Ось тому вона роздає Божі дари, чесноти і ласки кому хоче і як хоче". Св. Бонавентура так само висловлюється про цю справу: "Бог замешкав у лоні Діви, тому не боюся твердити, що вона набула своєрідне право заряджувати всіма ласками, бо вони походять із неї немов води з океану".

Прерізні богослови, спираючись на авторитеті цих Святих, боронять гадку, що ніхто не дістає ніякої ласки хіба за посередництвом Божої Матері. Таке твердження подибуємо в Веги, Мендоси, Пачучелього, Сенері, Поаре, Крассета і багатьох інших письменників, не виключаючи Натального, що отак пише: "Бог хоче, щоб ми очікували від Нього всіх дібр ради могутнього заступництва Пресвятої Богородиці, якщо молимося до неї так, як треба". Притім наводить цитату з творів Св. Вернарда: "Бог хоче раздавати нам всі добра через Марію".

Те саме каже отець Контенсон, виясняючи слова "Ось твоя Мати!", що Христос із хреста промовив до Св. Івана. Вимовляючи це, Христос "гейби бажав зазначити, що ніхто не буде учасником Моєї Крови хіба за посередництвом Моєї Матері. Мої рани—це джерела ласки, але вона не дійде до душ хіба через Марію. Мій учню Іване, стільки любитиму тебе, скільки любитимеш Мою Матір!"

Якщо Богові приємно, що звертаємося до Святих за поміччю, то куди приємніше Йому, як користуємося заступництвом Марії, щоб вона—по словам Св. Анзельма—своїми заслугами покрила нашу негідність: "Гідність цієї Заступниці має доповняти нашу вбогість. Не з браку довір'я до Божого милосердя взиваємо Пречисту Діву Марію, але зо страху перед своєю негідністю". Св. Тома зве гідність Пресвятої Богородиці майже безконечною: "Будши Божою Матір'ю, вона має своєрідну безконечну гідність". Ось тому можна слушно твердити, що молитви Божої Матері мають у Божих очах більшу вартість аніж молитви всіх Анголів і Святих.

—o—

На закінчення подаємо суть того всього, що досіль було сказано: "Хто молиться, той напевно спасеться. Хто не молиться, той напевно буде проклятий. Всі Святі, за винятком охрещених дітей, що померли перед уживанням розуму, тому спаслися, що молилися. Всі ж прокляті тому погубили себе, що не молилися. Були б не загинули навіки, якщо були б молилися. Згадка про те, що так легко могли спастися, якщо б були благали в Бога ласки, і що тепер уже безповоротно проминув час прохати їх, є і завжди буде найбільшою мукою проклятих у пеклі".

Ізраїль згрішив, бо переступив Мій Закон, що Я їм заповідав..., тому й сини Ізраїля не потраплять встоятися перед своїми ворогами, але тікатимуть від них, бо вони підпали під прокляття (Навин: 7, 11-12).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Головою". Пречиста Діва Марія своєю любов'ю причинилася до духовного народження вірних; ось тому Бог хоче, щоб вона так само своїм заступництвом помагала їм осягати життя ласки в цьому і життя слави в другому світі. Через те свята Церква велить нам звати її 'життям, солодощами і своєю надією".

Св. Вернард заохочує нас завжди удаватися до Божої Матері, бо Син завжди вислухує її молитви: "Звертайся до Марії. Запевняю тебе, що Син напевно вислухає Матір!" Згодом додає: "Діточки, вона є драбиною грішників і джерелом мого довір'я та надії". Ось чому Святий зве її драбиною: Як ступаючи по драбині, ніхто не ставляє ноги на третій щабель, поки не стане на другий, і не стає на другий, поки не станув на першім, так душа не доходить до Бога, хіба за посередництвом Ісуса Христа, а до Ісуса Христа не дійде хіба через Марію. Зве її джерелом довір'я та надії, бо думає, що Бог хоче, щоб через руки Марії переходили всі ласки, що Бог роздає нам. Наостанок заявляє, що ми повинні благати в Бога всіх ласк через Марію, бо вона отримує все, чого попрохає тому, що Бог не годен знехтувати її прохання: "Прохаймо ласки і прохаймо її через Марію, бо вона знаходить чого шукає, і тому не знає відмови".

Св. Ефрем погоджується з гадкою Св. Вернарда: "Пречиста Діво, нема в нас на кого надіятися тільки на тебе!" Св. Ільдефонс заявляє: "Маріє, Бог рішив віддати в твої руки всі добра, що бажає роздавати людям. Ось тому повірив тобі скарби і гардеробу ласки". Св. Герман ставляє Марії оце питання: "Що станеться з нами, Життя християн, якщо опустиш нас?" Св. Петро Даміян отак говорить до неї: "В твоїх руках зложені всі скарби Божого милосердя!" Св. Антонин каже: "Хто благає ласки без Маріїного посередництва, той хоче тільки літати без крил". Св. Вернардин Сієнський кличе до Марії: "Ти роздаєш всі ласки. Наше спасіння залежить від тебе!" Деінде ж додає, що Бог не тільки роздає нам ласки за посередництвом Богородиці, але що вона, ставши Божою Матір'ю, набула своєрідне право заряджувати всіма ласками, що отримуємо від Творця: "Через Пречисту Діву життедайні ласки переходять з Христа Голови в Його містичне Тіло". І дальше каже: "Відколи ця Діва-Мати почала в своїм лоні Боже Слово, вона—так сказати б набула юрисдикцію над всіма дарами Святого Духа. В наслідок цього ніхто не годен отримати від Бога ласки хіба за посередництвом цієї ласкавої Матері". З цього робить такий висновок: "Ось тому вона роздає Божі дари, чесноти і ласки кому хоче і як хоче". Св. Бонавентура так само висловлюється про цю справу: "Бог замешкав у лоні Діви, тому не боюся твердити, що вона набула своєрідне право заряджувати всіма ласками, бо вони походять із неї немов води з океану".

Прерізні богослови, спираючись на авторитеті цих Святих, боронять гадку, що ніхто не дістає ніякої ласки хіба за посередництвом Божої Матері. Таке твердження подибуємо в Веги, Мендоси, Пачучелього, Сенері, Поаре, Крассета і багатьох інших письменників, не виключаючи Натального, що отак пише: "Бог хоче, щоб ми очікували від Нього всіх дібр ради могутнього заступництва Пресвятої Богородиці, якщо молимося до неї так, як треба". Притім наводить цитату з творів Св. Вернарда: "Бог хоче раздавати нам всі добра через Марію".

Те саме каже отець Контенсон, вияснюючи слова "Ось твоя Мати!", що Христос із хреста промовив до Св. Івана. Вимовляючи це, Христос "гейби бажав зазначити, що ніхто не буде учасником Моєї Крови хіба за посередництвом Моєї Матері. Мої рани—це джерела ласки, але вона не дійде до душ хіба через Марію. Мій учню Іване, стільки любитиму тебе, скільки любитимеш Мою Матір!"

Якщо Богові приємно, що звертаємося до Святих за поміччю, то куди приємніше Йому, як користуємося заступництвом Марії, щоб вона—по словам Св. Анзельма—своїми заслугами покрила нашу негідність: "Гідність цієї Заступниці має доповняти нашу вбогість. Не з браку довір'я до Божого милосердя взиваємо Пречисту Діву Марію, але зо страху перед своєю негідністю". Св. Тома зве гідність Пресвятої Богородиці майже безконечною: "Бувши Божою Матір'ю, вона має своєрідну безконечну гідність". Ось тому можна слушно твердити, що молитви Божої Матері мають у Божих очах більшу вартість аніж молитви всіх Анголів і Святих.

—o—

На закінчення подаємо суть того всього, що досіль було сказано: "Хто молиться, той напевно спасеться. Хто не молиться, той напевно буде проклятий. Всі Святі, за винятком охрещених дітей, що померли перед уживанням розуму, тому спаслися, що молилися. Всі ж прокляті тому погубили себе, що не молилися. Були б не загинули навіки, якщо були б молилися. Згадка про те, що так легко могли спастися, якщо б були благали в Бога ласки, і що тепер уже безповоротно проминув час прохати їх, є і завжди буде найбільшою мукою проклятих у пеклі".

Ізраїль згрішив, бо переступив Мій Закон, що Я їм заповідав..., тому й сини Ізраїля не потраплять встоятися перед своїми ворогами, але тікатимуть від них, бо вони підпали під прокляття (Навин: 7, 11-12).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ДІТИ І МОЛОДЬ МОГЛИ ЗРОСТАТИ В ГЛИБОКІЙ БОГОВІЙОМОСТІ ДО ПРЕСВ. ЕВХАРИСТІЇ ТА ДО ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ, МАТЕРІ СВЯТОЇ ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на травень благословлене Святішим Отцем)

ПРЕСВЯТА Евхаристія — це осередок життя святої Церкви, а Марія—це Мати Церкви, бо вона є Матір'ю Христа Господа. Ці дві набожності є тісно з собою злучені, і вони є конечними так у житті Церкви як і в житті поодиноких членів Церкви, всіх вірних. Коли Церква переживала небезпечні часи, тоді скріплення цих двох набожностей було певним засобом до оживлення і зміцнення християнського духа. І так коли під кінець XVIII і впродовж XIX століття, в наслідок революцій і різних фальшивих філософічних навчань, у віці так званого раціоналізму, що повертав людський розум у божище, релігійний дух став підупадати, то Бог послав мужа Провидіння святого Пія X. Цей великий Папа своїм декретом з дня 20 грудня 1905 року про часте й щоденне Причастя, і декретом з дня 8 серпня 1910 року про перше Причастя дітей, приніс надзвичайну віднову християнського життя в дусі ревности перших християн.

Нові часи, зо своїми епохальними винаходами й шаленно пожвавленим темпом життя, принесли радикальну зміну в щоденному житті суспільства. Вони причинилися до величезного поступу в науці й техніці. Однак надужиття цих модерних винаходів і горячкової скорости в житті, фатально відбилися на моральності й справедливій оцінці духових вартостей. Особливо дуже болюче дається відчувати від'ємний вплив модерного окруження зматеріялізованого світу на виховання дітей і молоді. І тут Боже Провидіння посилає й Ватиканський Собор, що своїми дуже важливими конституціями та декретами вказує на віднову християнського життя святої Церкви, щоб вона була такою, як її установив Христос: "свята й непорочна" (Ефес. 5, 27). Зокрема особливішого значення мають соборові постанови про Літургію, щоб вона була важливим засобом, яким вірні висказують у своїм житті таїнство Христа та справжню природу Христової Церкви. Ці постанови II Ватиканського Собору є продовженням і поглибленням епохальної діяльности Папи святого Пія X, щоб "усе відновити в Христі" (Ефес. 1, 10).

Наміреня Апостольства Молитви на цей місяць є практичним приміненням конституції II Ватиканського Собору "Про Церкву" до дітей і молоді. Якщо вірні мають через своє життя виявляти Христа й правдиву природу святої Церкви, то дійсно релігійне виховання молоді повинно не тільки ознайомити ту молодь з Літургією і передусім зо Службою Божою, але також дати їй пізнати й зрозуміти всі послідовності цього всього в їхньому житті.

Пресв. Евхаристія повинна

бути осередком у житті всіх християн, зокрема молоді, якої чисті й шляхетні серця повинні вже зарання наповнитися любов'ю Евхаристійного Христа, заки зіпсуття злого світу мало б час нарушити й знищити красу невинности їх сердець. Набожність до Пресв. Евхаристії має включати не тільки уважну участь у слуханні Служби Божої і часте святе Причастя, але також ціле відношення душі й тіла, що повинно товаришити слуханню Служби Божої, поклонові (адорації) Евхаристійного Христа, відвідинам святих Тайн і другим ділам. Чим краще зрозуміємо значення Пресв. Евхаристії і її пристосування до щоденного життя кожної людини, чим більше будемо відзначатися великою ідеєю злуки жертви цілого нашого життя і всього нашого діяння із жертвою Евхаристійного Христа, тим більше отвертими будуть наші душі на Христову ласку, що дається через цю Тайну, і тим більше Христос буде жити в нас. Тоді сповняться бажання Папи святого Пія X у згаданім декреті (8 серпня 1910): "Через цю тайну передусім молодь стане глибоко й стало християнською в вірі й ділі".

Цю саму ціль має набожність до Пречистої Діви Марії, Матері Церкви. Треба зазначити, що в цім місячнім наміренні вжито титулу "Мати Церкви", що його проголосив Папа Павло VI при кінці третьої сесії II Ватиканського Собору. Тож набожність до Пресвятої Діви Марії є церковною набожністю, подібно як Літургія. Ця набожність до Марії не є якимсь особистим, приватним відношенням душі до Богородиці, але є відношенням душі, що є в громаді, в злуці з цілим християнським згромадженням, тому ця набожність є дійсно всенародним відношенням до Матері Церкви. Набожність до Марії є внутрішньою набожністю цілої спільноти, цілої християнської спільноти, і тому вона є загально людською.

Такий широкий погляд знаходимо також в конституції про Літургію (ч. 2): "Під час коли Літургія щоденно будує тих, що є всередині, в святу Господню святиню, в місце, де мешкає Бог в Святому Дусі до зрілої міри повноти Христа, в тім самім часі вона скріпляє їх сили, щоб проповідали Христа та в той спосіб показували тим, що є поза Церквою чим є Церква, як знак піднесений в гору поміж народами, під яким розкинені Божі діти можуть зібратися разом, доки не буде одне стадо й один пастир". Подібно й наша набожність до Марії повинна бути церковна, і кожний повинен почитати Марію не тільки як свою Матір, але як Матір Церкви, бо Церква є (як учить декрет про Екуменізм) принаймні в частинній злуці з усіма християнами і в певнім значенні з цілим людством.

Цей екуменізм і злуку всіх християн добре зазначують наші церковні пісні й молитви так у самій Службі Божій як і в других богослужбах. Ціла наша Літургія є перейнята духом екуменізму, спільноти всіх християн, і навіть усіх людей: "Заступнице християн непостидная..." або: "Надежда і предстательство і прибіжище християн..." (Час 3-ий), "Не імами іния помощі, не імами іния надежди

...". У всіх тих і інших молитвах, яких є так багато в наших богослужбах, уживається множини, щоб зазначити всенародний характер всенародної церковної молитви: "Милосердія двері отверзи нам Богородице Діво", "Богородицу і Матеръ світа въ піснехъ возвеличимъ" (Утреня).

Молімся сердечно, щоб ми і наша молодь перейнялися духом правдивої набожности до Пресв. Евхаристії і Пресв. Богородиці, Матері святої Церкви, і щоб цим духом всі жили.

Пресвятая Богородице, спаси нас!

Місійне наміреннн: За мир в Африці.

Червень: Загальне наміреннн: Щоб Церква могла тішитися й практикувати правдиву релігійну свободу.

Місійне наміреннн: За молодь Уганди так християнську як і нехристиянську.

—o—

МАЛИЙ ХРИСТОФОР

Це було в селі Тіхуана. Де воно лежить? У далекому Мексіко. Там понад шістдесят літ католики терпіли люте переслідування. З Тіхуана і її околиці прогнано священиків. Тож не було священика, який відправляв би бідним мексиканцям Службу Божу і хворим уділяв би останні святі Тайни. В їх церкві вже не горіла вічна лямпа. Кивот був порожній. Добрий нарід глибоко відчував це опущення. Він не міг уже цього довше переносити. Спаситель утаєний в Пресв. Евхаристії, мусить знову до них вернутися і хоча б на кілька годин їх відвідати, щоб вони могли перед Ним висказати своє горе.

Був великий Четвер 1935 р. З Тіхуани виїжджає автомобіль в напрямі границі до Сан Ізідоро. В автомобілі є трьох мужчин і один хлопець. Вони живо і голосно говорять так, як це тільки мексиканці можуть розмовляти. По годині автомобіль вертається знову через границю до Тіхуани. Тепер ті, що сидять в автомобілі, не говорять ані слова, всі є в святочному мовчанні; тільки від часу до часу побожно хрестяться. Хлопчина є затоплений у глибокій боговійності. Скажу вам чому: у металевій дароносиці хлопчина везе Пресвяту Евхаристію. Він взяв її в Сан Ізідоро. А три мужчини творять почесну сторожу й охорону Найсв. Тайн. Автомобіль стає біля церкви. Там уже чекає зібране ціле село. Хлопчина йде серед клячучого народу, що зо сльозами в очах клониться перед Евхаристійним Христом. Хлопчина побожно вступає на ступені вівтаря і кладе дароносицю з Евхаристійним Христом на престіл. Двоє дівчаток, убраних як янголята, з кадильницями в руках кадять Пресв. Тайни, і дим горіючого тимїяму окружає престіл. Хтось із присутніх зачинає пісню в честь Евхаристійного Христа і ввесь одушевлений народ підхоплює і могутньою піснею вітає Христа Господа. На лицях усіх ясніє висказ душевного щастя і радости, що Спаситель є знову між ними. Цілий день сотки вірних щиро моляться у стіп Евхаристійного Христа. Надвечір 500 дітей приходить до церкви, щоб відбути святу годину перед Пресв. Евхаристією. Один із вірних виступає наперед і виголошує

проповідь. Всі з увагою слухають Божого слова і врочисто обіцюють Спасителеві, утаєному в Пресв. Тайнах, свою любов і вірність до смерти. Наближається година прощання. Ціла громада торжественно співає: "Тебе Бога хвалим". Малий хлопчина зближається до престола, скриває дароносицю в Евхаристійним Христом на своїх грудях і знову всідає до автомобіля з трьома мужчинами. Довкруги нарід стоїть навколішках і махає руками в сторону від'їжджаючого автомобіля, доки він не щез за границею. Душевно скріплений, з радістю в серцях, нарід вертається додому.

Ми маємо Спасителя завжди між нами в наших церквах у кивоті. Він там для нас перебуває і на нас чекає. Чи ми вміємо це оцінити? Чому Його часто не відвідуємо? Чому не приходимо до Нього насамперед у наших смутках і недолі. Чи треба, щоб аж переслідування навчило нас, який це неоцінений скарб ми маємо в Евхаристійнім Спасителеві?

БОЖА МАТИ В СВЯТІМ ПИСЬМІ

Пречиста Діва Марія—це Мати Спасителя людського роду. Ціле Святе Письмо має Христа за свій осередок, бо книги Старого Завіту підготовляють людство до Його приходу, а книги Нового Завіту описують Його прихід і відкуплення, що його Він доконав на хресті.

Божа Мати була сильно злучена з Ісусом у ділі відкуплення, тому не дивниця, що про неї є багато згадок у Святім Письмі. Ось декілька витягів зо Св. Письма, де є виразна згадка про Пречисту Діву та її ролю в відкупленні людства.

"Положу ворожнечу між тобою і жінкою, між твоїм і її насінням, і Воно розчавить тобі голову, а ти будеш уширатися їй в п'яту", Бог промовив до Сатани зараз по упадку наших прародичів у первородний гріх (Бут. 1, 3, 15).

"Ось дівиця зачне і породить Сина, і назвуть Його Еммануїл" (З нами Бог) (Іс. 7, 14).

"І ти, Вифлееме, хоч ти малий між тисячами Юди (Вифлеем був малим сіллцем у порівнянні до інших жидівських міст), все таки з тебе вийде Мені Той, що має бути Володарем в Ізраїлі. Тим то Він полишить їх, аж поки породить Та, що має породити, і тоді вернеться до синів Ізраїля останок їх братів" (Міхей: 5, 2-3).

"Як прийшов зазначений (Богом) час, Бог послав Свого Сина, що народився від жінки" (Гал. 4, 4).

"Радуйся, благодатна, благословенна ти між жінками" (Лука: 1, 28).

"Звідкіля мені це, що Мати мого Господа прийшла до мене?" (Лука: 1, 42-3).

"І тобі самій меч прошше душу!" (Лука: 2, 35).

"Не мають вина!... Зробіть усе, що б Він вам не сказав" (Ів, 2, 3-5).

"Блаженне лоно, що Тебе носило, і груди, що кормили Тебе!" (Лука: 11, 27).

"Під хрестом Ісуса стояла Його Мати... Оце, жінко, твій син... Оце твоя мати!" (Ів, 19, 25-27).

"Вони всі були однодушно на невпинній молитві з жінками і з Марією, Матір'ю Ісуса" (Діяння: 1, 14).

Встану і піду до свого батька і скажу йому: 'Отче, я прогрішився проти неба (Бога) і проти тебе!' (Лука: 15, 18).

ЧИСТИЛИЩЕ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

По побіді Юди Макавея над сирійцями він і його вояки молилися, щоб Бог простив гріхи тим усім жовнірам, які полягли в бою. Крім того Юда Макавей зібрав поважну суму грошей і послав їх до Єрусалиму, щоб принести жертву за гріхи своїх померлих воїнів (2 Макавеї: 12, 32-46).

Людина, яка вмирає в стані освятної ласки, але ще не є вільна від усіх гріхів і всієї кари, належної за гріхи, не може прямо йти до неба. Святе Письмо так говорить про вічне місто неба: **"І не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить мерзоту й неправду"** (Об'явлення: 21, 27). Ті, що ще мають покутувати за свої гріхи, вперед ідуть до місця очищення, що його називаємо **чистилищем.**

Душі в чистилищі є повні жалю за свої гріхи і також мають гаряче бажання, щоб якнайскоріше злучитися з Богом в небі. Вони покутують у великому терпінні належну кару за свої гріхи. Те, що найбільше вони відчувають, є факт, що вони не можуть бачити Бога, а те, що їх найбільше потішає, це гадка, що вони вже є абсолютно певні, що вони побачать Бога та навіки є спасені.

Душі в чистилищі нічого не можуть зробити для себе, щоб скоротити свої терпіння. Однак Ісус Христос, їхній Спаситель, завжди заступається за них перед Небесним Отцем. Пречиста Діва Марія й інші святі також моляться за душі в чистилищі. Ми також можемо і повинні молитися за них і жертвувати жертви через Ісуса Христа, щоб душі в чистилищі могли бути звільнені від їхніх кар.

Чистилище буде існувати, доки люди не будуть осуджені останнього дня на загальнім суді. Потім буде тільки небо та пекло.

Кожного дня ми повинні молитися за душі в чистилищі.

Халдейські мудреці зобачили на руках Діви Того, що сотворив людей, і хоч виглядав немов звичайний чоловік, одначе пізнали в Нім Владику. Тому й припадаючи перед Ним, склали Йому дарунки і так привітали преблагословенну Діву: Радуйся, Мати тої Зорі, що ніколи не гасне. Радуйся, зірнице, що звіщаєш настання подиву гідного дня. Радуйся, бо ти прогнала обманливу ніч. Радуйся, бо явивила тайну Пресвятої Трійці. Радуйся, бо прогнала з престола сатану, лютого ката людських душ. Радуйся, бо показала світові Христа Господа, що так сильно любить людей. Радуйся, бо визволила нас з поганського суєвір'я. Радуйся, бо звільнила нас від бруду, яким забруднилися. Радуйся, бо спинила в світі почитання вогню. Радуйся, бо погасила полум'я наших пристрастей. Радуйся, бо навчаєш вірних християн бути в усьому поміркованими. Радуйся, бо ти запевнила радість всім народам. Радуйся, Діво-мати! (Акафист до Б. Матері, Ікос 5).

Дійсно крім Тебе нема Бога, що дбав би про все (Муд. 12, 13).

Мати в Святім Письмі

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Бог міг творити людей безпосередньо, бо Він всемогутній. Проте це не було б добре для людства, бо тоді люди не почувалися б членами одної великої Родини, що зветься людством. Коли ж вони походитимуть від спільних батьків, то буде їм легше відчувати в собі ту єдність, що характеризує членів тої самої родини, і це допоможе їм спільно трудитися для загального добра і любити одні других. І саме тому Бог сотворив жінку-матір. Як же Бог сотворив першу жінку, то привів її до Адама і "тоді Адам дав своїй жінці ім'я Єва, бо вона була **мати** всіх живих" цебто всіх людей (Бут. 3, 20). Саме ж слово Єва означає 'джерело життя'.

В Святім Письмі так Старого, як Нового Завіту є повно згадок, похвал і доган для матерів.

(1) Мати—це найпевніший захист для дитини

Пророк **Давид** порівнює своє довір'я і надію на Бога до дитяти, що спокійно і безжурно спочиває чи спить на руках рідної матері, знаючи, що вона захистить його від усякого лиха навіть коштом власного життя, якщо зайде потреба: "Я втихомирив і вспокоїв свою душу немов дитятко на руках своєї матері" (Пс. 131, 2). Дитина вповні довіряє матері, бо знає, що мати бажає їй добра та безмежно любить її, тому може вповні покладатися на її любов.

Пророк **Ісая,** що проживав у

8-ім столітті перед народженням Христа, бажаючи запевнити старинних жидів, що Бог не опустить їх, якщо будуть зберігати Його заповіді та відвернуться від своїх гріхів, порівнює Божу любов, доброту та вибачливість до доброти і вибачливости матері: "Як потішає когось рідна мати, так Я буду вас потішати, і знайдете втіху в Єрусалимі" (Іс. 66, 13).

2) Геройські Матері

Книга Макавеїв описує переслідування правовірних жидів у часі панування сирійського царя Епіфана, що став царем Сирії в 175 р. перед народженням Христа. Тоді Палестина була під пануванням сирійців. Епіфан задумав скріпити свою владу та зміцнити своє царство, в якім проживали різні народи з відмінними релігіями і звичаями. Як засіб до цього вибрав геленізацію цебто намагався запровадити геленські звичаї і культуру, що мали перетворити різні підбиті народи в один сирійський нарід. Завдячи поганські геленські звичаї, Епіфан так само намагався накинути жидам поганську релігію, і тому заборонив почитан-

ня правдивого Бога, якому жиди кланялися.

Едикт царя Епіфана заламав частину жидів, що скорилися йому, щоб уникнути гонення і запевнити собі цареву ласку. Проте були й інші жиди, що воліли страждати і померти за святу віру та жидівські звичаї, але не прийняли тоганських царських розпорядків. Між цими відважними жидами були численні матері, що вибрали радніше смерть для себе і власних дітей малолітків аніж зраду віри і релігії. В царському едикті між іншими речами була заборона обрізувати діти. Обрізання в жидів мало таке саме значення, що хрещення для християн. Воно чинило людину членом вибраного народу та присвячувало його на службу Богові. Присвячувати ж дитину на службу Богові було злочином після проголошення царського едикту, що забороняв жидам подібне почитання. Все таки численні жидівські матері знехтували цей безбожний едикт і дальше обрізували власні діти. Визов царському наказові стягнув страшну кару на ці відважні та богобійні матері, бо Св. Письмо каже:

"Жінок, що давали до обрізання своїх дітей, згідно з наказом, карано смертю разом з їхніми немовлятами, прив'язаними їм до шиї" (I Мак. 1, 60-61).

Жидівський історик Йосиф Флявій свідчить, що цих неустрашимих матерів кати розпинали на хрестах, вішаючи їм на шиї їхні обрізані діти. І так ці бідні геройські матері самі вмирали на хресті та мусіли дивитися на смерть власних дітей, що конали їм на грудях, але вони не були спроможні нічим помогти їм.

Макавейські брати

Під час цього страшного переслідування трапився ще один зворушливий випадок. Заарештовано сімох братів. Всіх їх страшно катували кати, припікали вогнем, здирали шкуру, відтинали руки і ноги. Їхню ж стареньку матір змушено, щоб дивилася на муки і катування своїх синів. Св. Письмо отак описує цю героїню Старого Завіту:

"Незвичайно великого подиву і доброго спомину гідна їх мати, що, бачивши як сім її синів протягом одного дня загинуло, мужньо все те перенесла, бо покладала надію на Господа. Вона, повна шляхетної відваги, підбадьорюючи свою жіночу мужність мужеським духом, умовляла кожного з них батьківською мовою, кажучи до них: "Не я дала вам дух і життя... Це Творець світу, що творив людину, коли вона повстала, це Він дав буття всім істотам, і це Він у Своєму милосерді віддасть вам духа і життя, бо ви тепер жертвуєте себе за Його святі закони!" (2 Мак. 7, 20-23).

Заохочені її напімненнями сини відважно віддали життя за Божу славу та Його Закон. Найкраще ж показався її найменший син, який відкинув всякі намови, що ними цар намагався зламати його вірність Богові, хоч цар обіцяв йому гроші, почесті та приязнь.

"Чого чекаєте?" промовив він до катів, "Я не послухаю царського наказу. Я повинуюся велінню (Божого) Закону, що його Мойсей дав нашим батькам" (2 Мак. 7, 30).

"Розгніваний цим цар мучив його ще тяжче ніж інших, бо дошкулювала йому наруга. Отак і він розлучився бездоганно з життям, вповні довіряючи Господеві. Останньою ж після синів померла і їх мати" (2 Мак. 7, 40-41).

БОЖА МАТИ

Найкращу ж матір стрічаємо в Новім Завіті. Це Пречиста Діва, Мати нашого Спасителя і наша духовна Мати, бо Христос віддав нам її в опіку, як умирав на хресті за наше спасіння: "Жінко, ось твій син!" (Ів. 19, 26).

Любов і геройство матері найкраще виявляються тоді, як діти страждають, особливо в годині їхньої смерти, якої матері не годні спинити. Звичайні матері не в силі перенести болю, як їхня дитина вмирає. Я сам бачив, як одна мати зо сльозами вочах вийшла з хати, в якій умирала її улюблена дитина. Вийшла б вона з кімнати, бо не була спроможна дивитися на муки конаючої дитини.

Тим часом найкраща Мати, бо Божа Мати, не тікала від Сина, як вороги проп'яли до хреста її улюбленого Сина Ісуса, що Його більше любила ніж себе саму. Св. Іван виразно свідчить про те, заявляючи в своїй Євангелії: "При хресті Ісуса стояла Його Мати" (Ів. 19, 25). Стоячи під хрестом, Марія співчувала Своєму Божому Синові та своїм співчуттям бодай частинно злагіднювала Його страшні муки на хресті.

РІЦПА

Подібно вже в Старім Завіті була поступила геройська мати Ріцпа, якій розп'ято двох синів за злочин царя Савла, яких допустився над підбитими тівонітами. За ці злочини сини Ріцпи, що була жінкою Савла, мусіли смертю на хресті заплатити і так спокутувати гріхи свого батька.

Що ж вчинила їх мати Ріцпа, як її двох синів розп'ято на хрестах і навіть по їх смерті їхні тіла залишено на них, щоб дикі птахи і звірі з'їли їх, бо не вільно було здіймати цих тіл з хреста та закопувати їх у гробі.

"Ріцпа взяла рядно, розстелила собі його на скелі... і не допускала піднебесних птахів сідати на них удень, ані польових хижих звірів уночі" (2 Сам. 21, 10).

3) Вдячність для матері

Добрі діти завжди оцінювали жертви, що мати зробила для них. Між цими дітьми Св. Письмо згадує царя **Соломона**, наймудрішого чоловіка, що жив у світі.

Одного дня Ветсавія, Соломонова мати, ввійшла до свого сина, царя Соломона, що саме тоді зо своїми урядовцями полагоджував якісь державні справи. Як тільки Соломон зобачив Ветсавію, то "цар підвівся (з трону), вийшов їй назустріч, вклонився перед нею і сів на своєму престолі. Поставлено ослін і для царевої матері, і вона сіла з правого боку в нього. Як цариця заявила, що бажала прохати якоїсь прислуги, то Соломон відказав: "Скажи лиш, мамо моя, і я напевно не відмовлю тобі!" (I Цар. 1, 19-20).

Пророк **Давид** дякував Богові за те, що дав йому добру ма-

тір. Ось як пише він в Псалмах: "Ти, (Боже), вивів мене з материнського лона, Ти дав мені безпеку при грудях моєї матері" (Пс. 22, 10).

Як старенький **Товит** умирав, то покликав до себе свого молодого сина Товію і так промовив до нього з ложа смерти:

"Як помру, то належно поховай мене. Шануй рідну матір, не покидай її ніколи, поки житимеш. Роби те, що любе їй, і не засмучуй її серця ніяким своїм учинком.

"Згадай, моя дитино, про всі ті небезпеки, яких вона зазнала ради тебе, коли ти був у її лоні. Якже вона умре, то поховай її в тім самім гробі біля мене!" (Тов. 4, 3-4).

Лихим же дітям Бог отак грозить у Святім Письмі: "Горе тому, хто скаже матері: Нащо ти породила мене'?" (Іс. 45, 10).

Звідкіля ж у добрих дітях зроджується ця вдячність для матерів? Зо знання чи відчування того, що матері чинять або вчинили для них або принаймні бажали б учинити. Коли ж не годні осягнути для дітей бажаного добра, то принаймні намагаються це зробити, і коли не вдасться, то страждають через це більше ніж через власну недолю.

АГАР

Як Авраам на домагання своєї жінки Сари прогнав свою служницю Агар разом з її сином, то вона пішла від нього. Св. Письмо отак описує цю подію:

"Авраам встав раненько, взяв хліба та бордюк води і дав Агарі. І вклавши їй дитину на плечі, відпустив її.

"Пішла вона і зачала блукати в пустарях Версавії. Як же не стало в бурдюці води, кинула хлопця під корчем, сама ж пішла і сіла від нього завдальшки на стріл з лука, бо промовила до себе самої: 'Я не годна дивитися на смерть дитини!' І сиділа напроти і голосно плакала" (Бут. 21, 14-16).

Бог змилосердився над горем цієї люблячої матері і послав ангола з неба, щоб вирятувати їх обидвох від смерти в пустині.

ВПЛИВ МАТЕРІ НА ДІТИ

Ніхто в світі не має такого великого впливу на дитину як мати. Св. Альфонс Ліґорій, основник Чину ОО. Редемптористів, заявив: "Якщо в мені є щось доброго, то це завдячую своїй матері!" Подібні цитати можна б навести з життя багатьох великих людей, що прославили або знеславили людство.

Читаючи Св. Письмо, завважуємо, що його автор завжди зазначує ім'я матері, як подає історію ізраїльських царів. Чому воно так? Святий Автор регулярно зазначує імена матерів юдейських царів тому, що вони мали рішальний вплив на їх поведінку, життя й урядування. Одні з цих царів були добрі, другі лихі й ідолопоклонники.

І так, говорячи про **царя Авію** (915-913), Св. Письмо каже: "Він царював три роки в Єрусалимі. Мати його звалася Мааха, дочка Авесалома. Він ходив у всіх гріхах свого батька, які той чинив перед ним. Його серце не було віддане Господеві, його Богові, як було серце його предка Давида" (І Цар. 15, 2-3). Ця жінка-мати мала лихий вплив на свого сина, царя Авію.

Про **царя Йосафата** Св. Письмо каже таке: "Було Йосафатові 35 років, як став царем... Мати його звалася Азува. Він ходив у всьому дорогою батька свого Аси, не звертав з неї, і тому чинив те, що було до вподоби Господеві" (І Цар. 22, 42-43).

Ось тому Святий Дух каже до дітей, упоминаючи їх: "Сину,... не відкидай поучення своєї матері, бо це гарний вінець тобі на голову (коли ти хлопець) і намисто тобі на шию" (коли ти дівчина) (Прип. 1, 8-9).

МАТЕРІ ЛЮБИЛИ ХРИСТА

Численні матері в часі земського життя Спасителя любили Христа, ходили за Ним, захоплювалися Його божеським навчанням, прохали Його благословляти їхні діти, радо послуговували Йому та навіть віддавали своїх синів, щоб вони ставали Його учнями або Апостолами.

Св. Марко каже, що матері "приносили до Нього дітей, щоб доторкнувся їх, але учні забороняли їм. Побачивши це, Ісус був незадоволений і сказав їм: 'Пустіть дітей, щоб приходили до Мене, і не бороніть їм, бо до таких належить Боже Царство!'... й обнявши їх, поклав на них руки і благословив їх" (Мар. 10, 13-16).

Засмучені недолею своїх дітей матері зверталися до Христа і Він потішав їх. Одна **ханаанейська жінка,** хоч була поганка, прийшла до Ісуса благати Його, щоб вилічив її хвору доч-ку, в яку був увійшов диявол. Христос зразу відмовлявся, щоб скріпити в ній віру, і коли ця віра стала сильною, радо вислухав заплакану матір, промовляючи: "Жінко, сильна твоя віра! Нехай буде так, як бажаєш собі!" І її дочка негайно видужала" (Мт. 15, 28).

Не одна жидівська мати так була захопилася Христом, що ходила та послуговувала Йому та Його учням під час апостольських подорожей по Палестині, як Він проповідав людям Боже слово. **Св. Лука** каже про жінок, що стояли під хрестом Спасителя: "Усі ж Його знайомі стояли оподалік, а жінки, що були прийшли з Ним до Галилеї, дивилися на це" (Лк. 23, 49).

Між тими жінками були матері, що віддали своїх синів Христові на апостолів і проповідників Божого слова. **Св. Марко**... пише про них: "Були жінки, що дивилися здалека (як Христос умирав на хресті). Між ними була Марія Магдалина, Марія мати Якова Молодшого та Йосифа, і Соломія, що ходили слідом за Ним і послуговували Йому, як був Він у Галилеї, та й багато інших, що з Ним були прийшли з Галилеї" (Мар. 15, 40).

Св. Матвій додає, що між згаданими жінками-матерями, що стояли під хрестом і були віддали Христові на службу своїх синів, були "Марія, мати Якова і Йосифа, і мати синів Заведея" цебто мати двох Христових апостолів, Якова й Івана Євангелиста (Мат. 27, 56).

Є ще багато інших місць у Св. Письмі, де згадуються добрі та лихі матері для навчання всіх матерів, щоб намагалися

бути добрими матерями. Мати Христа Спасителя—це взірець і модель для всіх християнських матерів.

Марія любить усі матері, тому вони можуть сміло та без страху звертатися до неї в усіх потребах і клопотах, бо вона сама була Матір'ю. Вона напевно допоможе їм стати такими матерями, що Бог буде благословляти їх у цім житті, а в другім наділить їх вічним щастям у небі за всі труди, яких піднялися для Нього, щоб належно виховати свої діти.

Пречиста Діва Марія рятує затверділого грішника від прокляття

СВЯТИЙ Климент Гофбавер вже змалку був надзвичайною дитиною. Дивлячись на безділних людей, він питався своєї матері: "Якщо вони не мають ніякого зайняття, то чому не моляться?"

Від дитинства Климент любив Пречисту Діву Марію та почитав її частим відмовлюванням вервиці. Климент був слов'янином. Як підріс, вступив до Чину О.О. Редемптористів і по новіціяті перещепив Чин з Італії до інших країв поза Альпами.

Організовання Чину спричиняло йому пребагато труднощів і клопотів. У цих клопотах Пречиста Діва була його потіхою та дорадницею. У своїм місіонерськім житті Климент завжди звертався до Пречистої Діви. Вона ніколи не обманювала його. Коли ж натрапив на якогось великого грішника, то завжди відмовляв вервицю на честь Богородиці, бо, як сам заявив, був певний, що вдасться йому навернути його, якщо вперед відмовить вервицю, заки стрінеться з ним.

Одного дня хтось повідомив святого місіонера, що один грішник відмовився прийняти Святі Тайни та загрозив священикові, що хотів наблизитися до нього. Святий негайно вибрався до хворого, не мавши часу вперед відмовити вервиці. Родина хворого не хотіла впустити Климента, бо хворий грозив, що застрілить священика, що поважиться переступити поріг його кімнати.

Святий не зважав на погрозу. Коли ж хворий зобачив його, то закликав немов шалений: "Геть, забирайся мені з-перед очей! Не хочу бачити тебе!" Климент не знеохотився цим прийняттям. Почав говорити йому про Бога, про пекло, про вічне прокляття. "Чому хочеш бути проклятий?" закликав із запалом. "Та ж Христос помер, щоб спасти тебе від пекла!" Хворий ворохнувся на ліжку та відповів: "Хочу бути проклятий, щоб зробити прикрість Христові!" Св. Климент відказав: "Я ж покажу, що ти будеш спасенний. Зроблю це, щоб зробити тобі прикрість!"

Тоді звернувся до застраженої родини хворого грішника та промовив: "Відмовмо вервицю на честь Божої Матері за цього закаменілого грішника!"

Родина приклякла перед іконою Божої Матері та разом із святим стала відмовляти вервицю. Закаменілий грішник став почуватися неспокійний. Його безвір'я маліло, як святий відмовляв вервицю за його навернення. При кінці вервиці закликав із ліжка: "Ти виграв! Я чую, що не можу опертися Божій ласці-"

Святий приступив до нього, потішив його, заохотив довіряти Божій Матері та вислухав його сповідь. Хворий посеред рясних сліз визнав свої гріхи, перепросив Бога, поцілував ікону Божої Матері та спокійно помер.

1) Мені тяжко зрозуміти твердження, яке каже, що навчання Біблії—це непомильна Божа правда, бо Святе Писання—це надхнене Боже слово. Як Церква знає, що різні книги Біблії були надхнені Богом?"

Біблія—це книга Церкви. Деякі її сини, під спеціяльним чуванням і проводом Святого Духа списали різні книги, що входять у Біблію. Вони писали самі, але Святий Дух керував ними і стеріг їх від блудів. Ці сини Церкви списували тільки те, що Церква отримала від Ісуса Христа і що вона навчала усно, заки списали це навчання. Те, що Церква навчала, було прийняте людьми як непомильне об'явлення. Отож Святе Письмо—це тільки списане Боже слово, що навчала Церква від апостольських часів, і вона навчала його в імені Апостолів, що отримали це об'явлення від Христа. Отак автори книг Біблії були тільки органами самої Церкви, які списали тільки те, що Бог хотів, щоб вони списали для грядучих поколінь. Церква признала, що вони списали тільки те, що вона навчала, заки помер останній Апостол, бо з його смертю скінчилося публічне об'явлення.

Церква непомильно викладає Боже слово Біблії, бо вона передає людям навчання апостольської Церкви. Через Святе Письмо сьогоднішня Церква лучиться з апостольською Церквою, бо через нього вона продовжає проповідати те, що Церква апостолів навчала. Непомильність апостольської Церкви полягає в тім, що вона створила Святе Письмо, а непомильність сьогоднішньої Церкви лежить у тім, що вона авторитетно викладає його.

2) Живемо в Америці та Канаді. Тут є християни різних віровизнань. Багато говориться про з'єднання християн в одній Христовій Церкві, але не знаю, що звичайний міряни годен зробити, щоб настало це з'єднання.

Кожний християнин, чи він багатий

чи бідний, вчений чи невчений, священик чи мірянин, годен помагати своїм ближнім поєднатися в одній Христовій Церкві молитвою, добрим прикладом і добрим словом.

Скільки то наших некатолицьких братів належно не розуміє деяких правд віри, що навчає католицька Церква? Їм можна б легко вияснити ці правди, коли хтось добре сам знає їх. Якщо хтось не годен сам відповісти на питання і дати належне вияснення, то може звернути свого ближнього до якогось іншого, що годен це вчинити.

Добрий приклад ще важніший аніж навчання, бо виклад можна відкинути, але доброго християнського життя, повного любови до ближнього, ніхто не може заперечити. Добрий приклад має велику силу, бо змушує ближніх наслідувати нас. Якщо некатолики зобачать добре і щасливе життя католиків, то вони будуть шукати за причиною, і нерідко зобачать що це свята віра дає їм це щастя, спокій і задоволення в житті.

Молитва дуже сильно впливає на наших ближніх, бо через неї Святий Дух діє Своєю ласкою на уми і серця людей, за яких молимося. Без Святого Духа поєднання християн ніколи не стане доконаним фактом.

Якщо будемо молитися, вияснять своїм некатолицьким братам святу віру і давати їм приклад доброго і ревного християнського життя, то поєднання належно прийде і настане час, що його Христос заповів: "І буде одне стадо й один пастир" (Іван: 10, 16).

3) Чи всі догми католицької Церкви є однаково важні?

Ні, не всі догми католицької Церкви є однаково важні. Деякі правди віри окреслюють ціль людини на землі, от хоча б почитання Бога і працю над спасінням душі. Інші правди заторкують засоби, що помагають людям осягати цю ціль, от хоча б святі Тайни, церковна єрархія, тощо.

4) Мій сусід каже, що всі люди є Божими священиками, тому йому не треба ходити до церкви на богослужби, бо його дім є теж церквою, де він з цілою родиною прославляє Бога, читає Біблію і співає псальми і побожні пісні. Чи це правда, що всі люди є Божими священиками?

В Христовій Церкві є подвійне священство. Одне є сакраментальне, і його мають ті, що прийняли рукоположення, як єпископ рукоположив їх на священиків, а друге є священство вірних цебто духовне священство, про яке згадує св. Петро: "Ви—рід вибраний, царське священство, народ святий, люд придбаний на те, щоб звіщати похвали Того, що покликав вас з темряви у Своє дивне світло" (1 Петро: 2, 9).

Якщо священство рукоположених священиків освячує Церкву головно через роздаваня святих тайн, так духовне священство вірних мірян повинно освячувати Церкву і прославляти Бога через молитву, апостольську діяльність і промінювання святости в особистім і громадськім житті, бо через таке життя миряни прославляють Бога і ведуть до спасіння тих, що не знають Його. І саме таке священство мають миряни.

Кожний, хто прославляє Бога і других веде до Нього, є своєрідним Божим священиком. Батьки родин повинні звернути на це увагу, бо колись у давніх часах, як ще взагалі не було священиків, кожний батько родини був її священиком. Батько повинен подбати, щоб у його родині всі зберігали Божі і церковні Заповіді, ходили до церкви, проказували щоденні молитви, читали Біблію і любили одні других. Так його дім перемінюється в дійсний Божий храм.

5) Чи це правда, що колись російська православна Церква вела переговори з англіканською, щоб поєднатися з нею?

Так, це правда. Ці переговори давні. Справа зачалася ще за часів царя Петра І, коли російська Церква пішла під повну контролю світської царської влади. Петро не міг стерпіти жадного

авторитету, крім власного. Ось тому в 1721 р. скасував російський патріярхат і встановив синод як найвищий орган російської Церкви. Петро І був зачав сильно європеїзувати свою державу. Ось тому поруч світських західніх впливів у Росії з'явилися церковні впливи. Він відкинув проте предложення паризької Сорбони в справі поєднання російської Церкви з Римом, бо це поєднання противилося його диктатурі. Зате він піддав свою Церкву під лютеранські і кальвінські впливи. Він теж нав'язав переговори з англіканською Церквою. Ці переговори може були б довели до порозуміння між обидвома Церквами, бо англіканське предложення з 1723 р. Петро прихильно прийняв. Нагла смерть Петра І в 1725 р. перервала ці переговори, і з плянованого поєднання ніщо не вийшло.

6) Деякі автори представляють Святих гейби вони були людьми з другого світу цебто святі від уродження, люди без людських пристрастей і немочей. Чи дійсно були вони такими?

Ні, так воно не було. Святі були звичайними людьми, які довгими трудами, молитвою і Божою ласкою побідили свої пристрасті, перемогли вади і змаганням до досконалости вподібнилися до Христа, що є звірцем святости. Святі не були святими 'божками' ані янголами від уродження. Вони працею, сльозами і боротьбою дійшли до досконалости. Довго мусіли боротися з собою, заки позбулися **старого** і зодягнулися в нового чоловіка на подобу Христа.

Св. Атанасій Великий виявився людиною, як тікав від переслідування аріянів. Він боявся страждань і уникав смерти. Св. Тереса від Дитятка Ісуса сама заявляє, що страшно мусіла змагатися з власною нетерпеливістю. Пророк "Ілля був чоловік такий самий як ми", каже Св. Яків (5, 17). Св. Павло покликався на своє римське громадянство, як римські урядовці збиралися бичувати його (Дії: 22, 28). Пророк і цар Давид, "людина по Божому серцю", допустився навіть перелюбу і вбив невинного чоловіка, щоб закрити свій гріх (2 Сам. 11, 4). Пророк Йона виявився жидівським патріотом, як не хотів перестерегти своїх національних ворогів ніневитян, що Божа кара спаде на них за їхні гріхи, якщо не покаються (Йона: 1, 3). Коли ніневитяни покаялися і Бог пробачив їх гріхи та не знищив їх столиці, то Йона навіть розлостився на Бога за це прощення національним ворогам жидів і заявив: "Я знав, що Ти милосердний... тому, благаю, Господи, візьми мою душу від мене, бо ліпше мені вмерти ніж жити!" (Йона: 4, 4).

Все те доказує нам, що навіть найбільші Святі були немічними і уломними людьми. Проте при Божій помочі перемогли свої пристрасті, здобули чесноти і стали святими. І саме їх приклад повинен заохочувати всіх, що вони так само стануть святими, якщо будуть наслідувати їх, бо змагання до досконалости—це обов'язок всіх визнавців Св. Євангелії: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 6, 48).

Отож не слід зважати на солоденькі описи життя Святих, що часом представлені немов янголи в людському тілі, бо так зображені Святі не мають нічого спільного з тими святими, якими вони були в житті. Ось приклад цього фальшивого представлювання Святих. Як мали канонізувати Св. Марію Горетті, молоденьку фармерську дівчинку, що радніше дала себе вбити напасникові ніж згодитися на нечистий гріх, то артист намалював її образ як фармерки. 'Знавці' відкинули цей образ, бо на нім молода мучениця представлена була як фармерка, а 'знавці' хотіли, щоб вона з'являлася як **свята!**

Господи, мій Боже, повік хвалитиму Тебе! (Пс. 30, 13).

Церква і покликання людини (призначення людини)

(Конституція про Церкву в модерній світі)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Частина І-а

Конституція про Церкву в модерній світі різниться від інших церковних документів в минулості тим, що її підхід до світу не є негативний. Отці другого ватиканського Собору—це сини 20-го століття. Вони не дивляться на модерний світ як на щось злого, що переповнене зіпсуттям і безвірством, і не представляють релігії як щось небесного, що чудесно лікує всі лиха людини.

Подібне представлення релігії зробило б враження, що Церква, яка голосить і навчає подібну релігію, зовсім не цікавиться життям, трудами і журбами своїх дітей у світі, які мусять жити і спасатися в цім світі.

Модерний світ—це не той світ, що за нього Спаситель не хотів навіть молитися. Модерний світ—це не збірка людей, яка відкидає Бога і воює з Церквою. Модерний світ—це збір людей з теперішньою цивілізацією, що є дуже складна. Модерний світ—це той світ, який побудували люди при помочі свого знання, штуки, техніки і науки.

Модерний світ—це збір людей, які хочуть усунути несправедливість з лиця землі, щоб кожна людина могла користуватися особистою свободою та зберігати свою людську гідність. Атеїзм є частиною модерного світу.

Атеїзм намагається всіма силами переконати людей, що саме атеїсти, що зірвали з Богом і старомодною Церквою, побудували цей модерний світ, який являється автономним від Бога. Цей світ, кажуть атеїсти, повстав без співпраці Церкви, бо й навіть проти її волі, бо вона була защитницею старих ладів, які не признавали людям людської гідности, бо пани керували цими ладами, а Церква, зв'язана з панами і урядами, бодай мовчала на людські кривди.

Св. Письмо каже, що безумний сказав у своїм серці, що нема Бога. Тепер атеїсти не заперечують Бога в своїх серцях, але ширять свій атеїзм при помочі преси, радія, кіноматографії, книжок, ба й науки, бо між ними є багато мудрих людей, от Фройд, Юліян Гакслі, Бертранд Россел і багато інших учених людей, які намагаються втотожнювати атеїзм з намаганням побудувати кращий світ, якого релігія не потрапила дати людям.

Другий Ватиканський Собор, відкидаючи атеїзм, заразом намагається накреслити правдивий образ людини і висвітлити її гідність і призначення так в цім, як і другім світі.

Людина 20-го століття проживає і працює в світі, що позначається тертям, непевністю, загрозою загального знищення і багатьма проблемами, які треба розв'язати, але ніхто, здається, не знає, як розв'язати їх. Між народами панують підозріння, конфлікти і ворожнечі, а саме людство є творцем і жертвою цих конфліктів.

Хто ж поможе мешканцям нашої планети належно зрозуміти і розв'язати численні проблеми, щоб ця розв'язка вийшла на користь поодиноких людей і цілого людства? Хто вияснить модерній людині значення і ціль страждання, зла, смерти і страху, яких ніхто не годен усунути зо світу не зважаючи на поступ науки і техніки?

Тільки Христос, що заявив про Себе: "Я—Світло для світу. Хто йде за Мною, той не блукатиме в темряві" (Ів. 8, 12). Він є Представником Бога Творця для людей. Він є їх Спасителем, бо на це Бог Отець послав Його в світ і на це Він стався Чоловіком і членом всесвітньої людської Родини, щоб помагати їй на шляху життя. Через це нема нікого іншого, хто поміг би світові спастися (Діяння: 4, 12).

Хоч світ зміняється, все таки в ним є багато речей, що не зміняються, бо вони спираються на Христі і Його Законі, а Христос не зміняється (Євр. 13, 8).

Проблеми, що заторкують модерний світ, це витвір людей, бо люди створили їх. Щоб зрозуміти ці проблеми і знайти на них розв'язку, треба вперед спитатися:

ХТО ТАКА ЛЮДИНА?

Глава І

ГІДНІСТЬ ЛЮДИНИ

а) Фальшиві поняття про людину

Хто відкидає існування особового Бога, для того людина —це (а) звір'я, (б) ніщо хіба звір'я, хоч більше розвинене ніж інші звірята, і до того (в) жорстоке звір'я.

Німецький філософ Спенглер отак писав про себе самого: "Я є драпіжне звір'я... Все, що існує в світі, існує без ніякої причини (цебто того, хто створив його). Нарід—це звір'я, що має багато рук, але тільки одну душу...".

Книжка Спенглера тисячами розійшлася між німецькою молоддю і шкільною дітворою. Не дивниця, що Гітлер не мав надмірної трудности в зорганізуванні своїх легіонів, які мали завоювати цілий світ і знищити християнство, бо воно є "релігією слабих одиниць".

Людина стається незначним і загубленим **коліщатком** у державній машині, і тому керівни-

ки держави можуть чинити з нею те, що їм подобається. Кажуть, що **Сталін** перед своєю смертю жалував, що 'стяв замало голов', хоч він замордував мільйони невинних людей за свого довжезного тиранського панування.

б) Правдиве поняття про людину

Конституція про Церкву в модерній світі каже про людину:

10) "Так ті, що вірять у Бога, і ті, що не вірять у Нього, назагал твердять, що всі земські речі повинні бути звернені до людини як до свого осередка і корони".

З цього виходить, що людина—це найкраще сотворіння в нашім світі. Все, що існує в світі, існує для неї, а вона сама існує для Бога, свого ласкавого Творця, якого має почитати і любити на землі так, як анголи почитають і прославляють Його в небі. Св. Павло виразно зазначив це в листі до християн у грецькім місті Коринті, пишучи до них: "Чи світ, чи життя, чи смерть, чи теперішнє чи майбутнє—все ваше, ви ж належите до Христа, а Христос до Бога" (I Кор. 3, 22-23).

Коли ж наша земля з усією її красою, добрами і багатствами належить до людини, то слід спитатися: **Хто така людина?** Вона мусить бути чимось важним, коли світ був сотворений для неї.

Конституція відповідає на це питання:

12) "Святе Письмо навчає, що людина була сотворена 'на Божий образ'. І саме тому вона годна знати і любити свого Творця, який назначив її паном усіх земських сотворінь (Бут. 1, 26; Сир. 2, 23), щоб вона могла підневолювати їх собі і вживати для Божої слави (Сир. 17, 3-10). Що таке чоловік, що згадуєш про нього: Ти вчинив малощо меншим від анголів. Ти поставив його володарем над ділами Твоїх рук і все підкорив йому під ноги!' (Пс. 8, 5-7). Бо каже до людини словами Св. Івана Золотоустого: "Ти—все для Мене".

Пророк Давид дивується, що Бог так сильно дбає про людину, що виглядає така нужденна і немічна. Все таки Творець учинив її царем сотвореного матеріяльного світу і сотворенням людини завершив Своє творче діло. Це вирізнення людини поміж іншими сотвореннями вказує на її високу гідність і значення.

Людина—це Божий образ

Людина—це живий, людський образ Бога, бо вона сотворена на Божий образ. Творячи людину, Бог не взяв ангола за взірець, але Себе Самого, тому кожний чоловік—це **Божа фотографія,** не зважаючи на те, чи люди бідні чи багаті, вчені чи невчені, хворі чи здорові, фізично гарні чи негарні. Гідність людини лежить у тім, що вона є Божим образом і подобою, бо може думати, любити, рішати, тощо. Через те, що людина є Божим образом, Бог гейби втотожнює її з Самим Собою, бо заявляє через пророка Захарію:

"Хто доторкається вас, той доторкається зіниці Мого ока" (Зах. 3, 12). Що ж дорожче людині ніж зіниця ока? Це дає нам

поняття, яка людина дорога Богові й як сильно Він цінить її, бо за її відкуплення не завагався послати Свого единородного Сина на хресну смерть (Ів. 3, 16).

Соціяльна природа людини

Творячи людину і роблячи її царем всіх інших сотворінь, Бог не хотів, щоб люди проживали самітно, кожний для себе. Бог рішив, що людина буде жити зразу в родині, тому установив **подружжя** (Бут. 1, 28) і водночас зазначив, що людина потребує жити спільно з іншими цебто в громадянстві: "Не добре чоловікові бути самому" (Бут. 2, 18).

Людина має проживати громадно, бо тільки громадське життя поможе їй вповні розвинутися. Конституція каже:

"Людина зо своєї природи є соціяльною істотою, тому вона не зможе проживати і розвивати своїх здатностей, якщо не буде жити разом з іншими людьми".

Гріх в житті людства

Хто живе на світі, той бодай час від часу прогрішується супроти Бога, себе самого і своїх ближніх. Схильність до гріха—це один із погубних наслідків первородного гріха, який послабив людську природу, зменшив силу волі та притемнив розум.

Хоч Бог сотворив людину на Свій образ і поставив її в світі, що був "дуже добрий" (Бут. 1, 31), все таки, каже Конституція:

13) "Чоловік збунтувався проти Бога і намагався без Нього осягнути свою ціль". Вчинив він це під намовою злого духа, який спонукав його попробувати зрівнятися зо своїм Творцем: "Коли скоштуєте його (заказаного овочу), то відкриються вам очі, і будете як Бог, що знає добро і зло" (Бут. 3, 5).

Первородний гріх позбавив Адама й Єву повної контролі, що дотіль мали над своїми пристрастями і низькими інстинктами, бо лихі схильності, що людина відчуває в своїм серці, "не можуть походити від доброго Творця", каже Конституція.

"Відмовляючись признати Бога за свій початок, чоловік замішав своє ставлення до своєї остаточної цілі, до себе самого, до інших людей і взагалі до всіх речей".

Притемнений розум не дозволяє йому належно судити про земські та небесні духовні справи, а послаблена гріхом воля не дає сили виконувати діл, хоч навіть розум каже людині, що вони добрі, як на це скаржиться Св. Павло, зазначуючи, що в нім діють два протилежні собі закони, духовний і тілесний закон (Рим. 7, 14-25).

Ось тому Конституція каже:

"В наслідок цього (первородного гріха) людина є поділена сама в собі, і через це так її особисте, як громадське життя виявляє драматичну боротьбу між добром і злом, світлом і темрявою..., бо гріх поменшив сили людини, утруднюючи їй осягнути свою досконаліть".

Цей внутрішній поділ цебто схильність до добра і схильність до зла—це наслідок первородного гріха, що всі нащадки Адама одідичують від свого брабатька Адама. Ці ж схиль-

ності опісля скріпляються, коли людина до первородного додає ще свої особисті гріхи. Диявол використовує цю людську слабість і схильність до гріха, щоб відвертати людей від Бога і добра та провадити їх до гріха і прокляття.

Не зважаючи на гріх людей, Бог дальше любить їх і бажає спасти та в небі поділитися Своїм щастям із ними. І саме тому Він послав Свого Сина Ісуса, щоб відкупив їх від гріха і визволив з-під тиранії диявола.

Отак Святе Письмо виясню нам, звідкіля береться замішання в душах людей. Це наслідок первородного гріха. Схильності до гріха можна збільшити або зменшити. Грішне життя скріпляє їх, а вправа в чеснотах ослаблює їх, бо дає людині більше контролі над пристрастями.

Людина складається з душі і тіла

Людина, найшляхетніша і найкраще сотворіння на землі, не є ні чистим звірятем, ні ангелом. Вона лучить в собі подвійний складник, матерію і духа, цебто складається з душі і тіла, що гармонійно злучені в одну людську особу. Своїм тілом людина подібна до звірят, а своєю душею вподібняється до ангелів, що є чистими, безтілесними духами (Дан. 3, 57-90). Конституція каже:

14) "Через неї (людину) матеріяльний світ прославляє свого Творця".

Так тіло, як душа людини походять від Бога, тому вони є добрі. Через те Конституція додає:

"Людина не має права погорджувати своїм тілесним життям. Навпаки, вона зобов'язана вважати своє тіло чимось добрим і гідним пошани, бо це Бог сотворив його і воскресить його в Останній День" цебто в дні Страшного Суду.

Хто так дивиться на своє тіло, той буде шанувати його, не зважаючи на те, що через первородний гріх пристрасті бушують у ньому. Конституція каже:

"Людина відчуває бунтівливі порухи в своїм тілі, бо вона зранена гріхом. Проте сама гідність людини вимагає, щоб вона прославляла Бога в своїм тілі і не дозволяла йому служити лихим схильностям свого серця" (I Кор. 6, 13), бо в цім тілі є безсмертна душа, що є живим образом Пресвятої Трійці.

З цього виходить, що люди мають дбати про своє тіло і шанувати його, бо через душу воно має велику вартість у Божих очах. Цю вартість людського тіла видно ще й з того, що друга Божа Особа, Божий Син, взяв Собі людську природу, як стався Чоловіком, і так злучив Бога з людьми навіки.

Розум і інші здатності людини

Бог так сотворив людину, щоб вона могла займатися сотвореним світом, поліпшувати його і водночас служити своєму Творцеві. До цього потрібно розуму, бо нерозумні звірята не годні думати, плянувати і творити речей, поліпшуючи світ, який, так мовити б, Бог викінчив тільки в шкіці.

Ось тому Конституція каже:

15) "Людина має рацію, як думає, що вона своїм розумом перевищає матеріяльний всесвіт, бо розумом участвує в світлі Божого ума.

"Використовуючи невпинно впродовж століть свої таланти, вона сильно поступила в практичних науках, техніці і різних штуках.

"Мудрість вдосконалює розум людини... Вона спонукує людину шукати і любити те, що правдиве і добре.

"При помочі мудрости людина підноситься від видимих до невидимих речей".

Отож розум—це цінний Божий дар, що Бог дав людям, але вони мають належно користуватися ним, бо "майбутність світу опиниться в небезпеці, якщо в нім не з'являться мудріші люди".

Якщо люди надуживатимуть свого розуму, то при помочі різних винаходів, от хоча б водневих бомб і всяких трійливих газів зможуть знищити цілий світ і себе самих.

Природний закон і сумління

Людське сумління—це правило поведінки для людини, бо воно безпосередньо в кожній обставині життя каже чоловікові, як треба поступати і що треба любити, що слід уникати як зло і чинити як добро. Сумління—це Божий голос у душі людини. Це Бог промовляє до людини через її сумління і каже їй, як треба поступати в даних обставинах. Св. Петро каже християнам завжди так поступати, щоб "їх сумління було чисте" (I Петр. 3, 16).

Кожна нормальна людина має бодай якесь поняття, що таке добро і що зло, тому Конституція каже:

16) "В глибині свого сумління людина ненавидить закон, що вона не наклала на себе саму, але все таки вона відчуває, що треба слухати цього закону.

"Коли зайде потреба, то голос сумління, взиваючи її любити добро й уникати зло, промовляє до її серця: 'Чини це! Уникай тамте!', бо людина має в своїм серці виписаний Божий закон. Гідність людини лежить у послусі цьому законові. Вона буде суджена згідно з цим законом.

"Сумління — це найтайніше ядро-суть і святиня людини. Там вона сама пробуває з Богом, що промовляє в її нутрі".

Сумління—це провідник людини, бо виявляє їй, що слід чинити. Людина повинна керуватися своїм добрим сумлінням, як разом з іншими пошукує правди і намагається знайти розв'язку на численні проблеми, які виникають у житті одиниць і громадянства. І саме тому Конституція каже:

"Що сильніше люди керуватимуться правдивим сумлінням, то більше одиниць і груп уникатимуть сліпий вибір, але руководитимуться об'єктивними правилами моралі".

Людина—це розумне сотворіння, яке повинне знати, що робить і чому це робить, бо вона буде відповідати за свої вчинки перед Богом, як стане на суд. Сліпий інстинкт керує звірятами, а сумління має вказувати шлях людям, групам людей і народам.

Бажання і надужиття свободи

Свобода—це великий і цінний дар, що Бог подав людям. Не дивниця, що людина прагне

бути свобідною і часто віддає життя за власну свободу або за свободу свого народу. Конституція каже:

17) "Сучасна людина сильно цінить свободу і слушно пильно намагається запевнити собі її.

"На жаль люди часто беруть свободу за волю чинити все те, що подобається їм, хоча б це було зле.

"Правдива свобода—це надзвичайний знак Божого образу, що є в людині, бо Бог хоче, щоб людина сама рішалася. Це Він від початку сотворив чоловіка і лишив його в руках власного рішення' (Сир. 14, 15) так, що людина годна спонтанно шукати свого Творця і так дійти до повної і блаженної досконалости, бувши Йому вірною".

Маючи свобідну волю, людина має спроможність вибирати моральне добро і моральне зло, бути доброю або лихою, зберігати або ламати Божий Закон, любити або ненавидіти свого ближнього, співпрацювати з ним або провадити параситське життя, але при тім усім вона не повинна забувати, що за всі наслідки своїх рішень вона буде колись відповідати, як каже Конституція:

"Кожний чоловік здасть рахунок перед Божим судом во свого життя так доброго, як лихого" (2 Кор. 5, 10).

Якщо б люди і народи пам'ятали про цей рахунок в дні Божого суду, то інакше поступали б з самими собою, во своїми ближніми, і куди краще зберігали б Божий Закон і любили б інших.

МАМО! МАМО!

(На Свято Матері)

Встану рано, кличу, "мамо!"
Дай води та і ще мила,
Щоб я лично свое змила.
Встану, вмиюсь, кличу, "Мамо",
Дай панчохи і сукенку,
Чисту, білу і легеньку.
Встану, вберусь, кличу "Мамо",
Давай їсти, бо голодна,
Вже і ждати я негодна.
Як наїмся, кличу "Мамо",
Давай книжки і зошити,
Бо до школи тре... спішити.
Отак завжди кличу "Мамо",
Мамо, мамо, мамо, мамо,
Бо ти—скарб мій, моя мамо.

ВІТЧИЗНА

о. др. Б. Курилас, ЧНІ.

Вечірні хвилі вод хлюпочуть в береги
Вколесують до сну нагідки й кипариси,
Про таїну життя нашіптують іриси,
Про тьм'яність людських журб, нестійкости краси.

Чому тривога ця, чому дошкульність болю,
Чому непевність дня і ночі сліз, зідхань?
Як розриви ядер твою терзають волю
Химери навісні загірних почувань.

Невже у стравах всіх потрібний посмак тризни
І чуешся завжди осіннім листом клена,
Хоч он кругом весна й снага буя зелена?

Невмісне щастя нам так довго у житті,
Як довго в вольних народів гурті
не мають прапори солодкої вітчизни.

І вознісся до неба...

В. Буженко

ОТІ слова, що їх вимовляємо в "Вірую", повинні бути для нас повні свого чарівного змісту, бо небо—це мета нашої життєвої мандрівки. Це непонятне та неоціненне наслідда, що його мають отримати християни, сини Бога вишнього, бо так їм Отець устами Свого Єдинородного Ісуса приобіцяв.

Існує небо! Ісус в Євангелії постійно відкликається на Своє прославлення. І ціле Його навчання про покуту і самозречення в цім житті не мало б змислу, коли б не було другого життя, і в тім другім житті "домівки Отця", де Він нам пішов місце приготовити.

У нагірній проповіді Ісус каже: Блаженні убогі духом, бо їх є царство небесне! (Мт. 5, 3).

А при кінці блаженств ще раз повторяє: "Радуйтеся і веселіться, бо нагорода ваша велика в небі, бо так переслідували пророків, що були перед вами".

На страшнім суді до добрих промовить Цар: "Прийдіть благословенні Отця Мого й осягніть царство, що приготоване вам від основання світу" (Мт. 25, 34).

Св. Павло виразно говорить про вінок слави, що нею Господь увінчає Своїх вірних слуг: "Час відходу мого вже настав. Я змагався добрим змагом, біг закінчив, віру зберіг. Наостанок мені призначається вінок праведности, якого мені того дня дасть Господь, Суддя праведний; і не тільки мені, але й усім, що прихід Його полюбили" (2 Тимот. 4, 6-8).

Яке це небо? Ясного й точного поняття про небо в наших земських обставинах не можемо собі зараз виробити. Це тільки можливе тим, що вже є в небі і досвідчають вічної небесної слави та радости.

Св. Павло отак описує небо: "Чого око не бачило й ухо не чуло, й що на серце людині не впало, те Бог приготовив тим, що люблять Його" (І Кор. 2, 9).

Можемо сказати, що в небі

матимем участь у радості і щасті самої **Пресвятої Трійці.** І ця участь буде закінченням і увінчанням нашого піднесення Богом до надприродного ладу й овочем спасіння, яке нам вислужив любий Ісус, Спас наш...

Радощі неба

1) Сущна слава блаженних полягає на блаженнім **оглядані,** де ми будем бачити Бога таким, яким Він є. За тим пізнанням піде тісна і досконала злука з Богом, зроджена з взаємної та непроминаючої любови. Те все витворить у душі невимовну розкіш тому, що Бог Господь є безмежно вартий любови. Він—наше найбільше добро та найвище щастя!

В небі будемо: а) **бачити Бога.** "Отож, тепер бачимо ми ніби в дзеркалі, в загадці, але потім—обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і пізнаний я" (І Кор. 13, 12).

Св. Іван теж те саме говорить, що й св. Павло: "Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будем. Та знаємо, що коли явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є" (І Іван 3, 2).

В небі побачимо Бога **безпосередньо,** не через думки, бо наші думки є обмежені, тому там Господь заступить нам нашу спромогу думання та душевного оглядання світлом слави.

б) **Посідати Бога.** Ми в небі будемо так близько Бога, що з Ним неначе створимо щось одне нероздільне. "Будемо Йому подібні". Як те залізо в вогні тим вогнем проходить, як губка водою, як металь цілий електризується, так ми в небі будемо вповні обожені!

в) **Тішитися** Богом, бо сполука та посідання Бога нас буде навіки вдоволяти. Наші бажання ласкавий Господь піднесе до невимовного сповнення та щасливости. Тому наші **книги церковні** кажуть про небо, що це є місце, де нема болю, ні журби, але життя безконечне!

2) А до тої сущної слави ще будемо мати **такі розкоші** в порядку надприродньім і природнім: **Душа** матиме стале видження Бога, Його зрозуміння та любов. Там вже не буде гріха, там не буде вже зміни, але вічна любов!

Наше **тіло** не буде терпіти, але стане нетлінне, цебто не знищиться ніколи. Буде воно субтельне, з прикметою проникати інші тіла і необмежене в рухах, бо наче думка зможе зміняти своє місце. І до того ще блаженні в небі матимуть ясність, тобто світляні та прозорі будуть їхні тіла. Окремо будуть нагороджені ті, що на землі визначалися геройською любов'ю до Христа. Діви матимуть пальму невинности, мученики за віру й чесноту—пальму свідків Христа, а вчені, які своїми науками поборювали ворогів віри—пальму вчительства. Ті що перемогли тіло матимуть вінок дівицтва, ті, що побороли світ—вінок мучеництва, а ті вкінці, що перемогли диявола—вінок вчительства.

Ті, що тут полюбили Христа більше ніж себе, родину і землю, "вони голоду і спраги вже терпіти не будуть, і не буде палити їх сонце, ані спека". "І Бог кожну сльозу з очей їх зітре" (Одкровення: 7, 16-17).

Виїзд зо Львова

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

БУВШИ у Львові, я їздив на Високий Замок, щоб з нього поглянути на ціле місто, що лежить у його підніжжі. Погода не була добра, тому знимка Львова вийшла дуже мляво.

9 грудня 1964 р. перед самим виїздом провідник Інтуриста взяв знимку батька, матері і мене. Це остання знимка, що разом ми могли взяти, бо мій 78-літній батько помер 16 березня 1965 р. Це була остання наша зустріч на цім світі. Батько помер у Новім Селі, де й поховано його.

Ціла моя родина, цебто батько, мати, сестра Меланя, її чоловік і сестрінка Харитина вибралися на станцію Головний Двірець, щоб попрощатися зо мною на перед самим від'їздом. На жаль замість взяти таксівку, вони всіли до трамваю. Заки доїхали до станції, мій потяг опустив її. Не бачив батьків перед самим від'їздом, хоч пів годинки передше бачив їх у хаті сестри Мелані.

Провідник Інтуриста відпровадив мене на Головний Двірець. Це був симпатичний юнак українець. Про комунізм ніколи не говорив. На ставлені йому питання давав щиру відповідь або зовсім не відповідав.

Потяг, що йшов до Варшави через Перемишль, був новий, гарний і побудований на зразок американських і канадійських. В нім не було ніяких переділок. Люди сиділи по два з одного і другого боку, бо в середині вагону було місце на проходження.

В моїм вагоні було повно людей. Були бабки, що з клунками верталися зо Львова. Було повно поляків, що поверталися до Польщі. Я не мав на собі священичої коліратки. Був зібраний по-світському, тому пасажири не знали, що я священик.

Контролер переглянув білети, як ми о год. 2:55 пополудні вирушили з Головного Двірця. Кондуктори були чемні. В вагоні не вільно було курити. Проїжджаючи попри села, бачив доволі багато мурованих хат. Я навмисне дивився крізь вікно, щоб бачити, як ці села виглядають.

Недалеко від мене сиділи дві жінки й один мужчина. Вони верталися до Польщі зо Львова. Я сказав їм, що я український священик з Америки. Вони дуже зацікавилися і стали розмовляти зо мною про пригоду, що попереднього дня трапилася їм. Я зачав сміятися. Вони промовили: "Будьмо тихо! Решту оповімо вам, як переїдемо на польську сторону!"

Отак одна з них перервала оповідання, бо саме тоді ввійшли контролери і зачали провірювати паспорти, виказку грошей і багажі. З паспортом не мав я жадного клопоту. Клопіт зачався, як контролер попрохав мене: "А де ваша виказка грошей?"

В Радянськім Союзі, подібно як в Індіях, при в'їзді треба зазначити, скільки згадана особа привозить грошей до Союзу, бо не вільно більше вивезти

ніж хтось привіз. Виїзджаючи зо Львова, мав я ще декілька рублів і хотів вимінняти їх на польські гроші, але в готелі заявили мені: "Тут нам забагато клопоту. Краще вимінняйте ці гроші в потягу!"

Так я й зробив. Жінка, що сиділа в вагоні, вимінювала гроші. Я подав їй залишені рублі і попрохав польських грошей. Вона поглянула на свої гроші і заявила: "На разі не маю досить. Опісля принесу вам". Взяла мої рублі і грошеву посвідку. Коли ж контролер спитався за посвідкою, я поглянув за жінкою, а її нема в вагоні. "Я дав рублі і посвідку якійсь жінці, що тут вимінювала гроші!"

"Де ж ця жінка? Хто вона така?" спитався контролер. "Не знаю. Вона тут була. Люди міняли гроші й я хотів вимінняти!" кажу йому.

А жінки як нема, так і нема. Тоді контролер каже: "Ну, я випущу вас, але грошей не випущу!" Я мав около $70.00 американських і кілька канадійських долярів. "Ох, буде біда!" думаю собі. І саме тоді надійшла жінка, що міняла гроші, принесла посвідку і польські "золоті". Контролер переглянув посвідку, точно перечислив залишені гроші, сказав, що все гаразд і відійшов. Він теж розмовляв по-російськи.

Найбільше комічною була провірка багажів. Україна—це дуже зіндустріялізована країна. В індустрії вона йде зараз по Німеччині. Тепер в Україні, крім тракторів, виробляють дуже точні фотографічні апарати, електричні млинки для меления кави, всякі шкла, тощо. Поляки їздять до Львова купувати ці речі. Проте радянський уряд наложив певні обмеження на речі, що можна купувати й вивозити з Радянського Союзу. І так я завважив, як пограничні контролери конфіскували полякам деякі речі. Одному чоловікові забрали одне шкло до фотографічного апарату, бо він купив собі два, а можна вивозити тільки одне екстра шкло. Одній родині забрали один електричний млинок для меления кави, бо вона купила собі два, а вільно вивозити тільки один. Ця родина чухалася в голову, бо стратила 45 рублів цебто около $50.00, бо стільки коштує подібний млинок.

Пограничні контроля багажів була дуже солідна. Я встав з місця і приглядався до неї, заки урядовці прийшли до мене. Бачив, як урядовець, перекидаючи все в великій валізці, намагався навіть розкрутити пензель до голення. Це викликало в мені сміх.

Як же прийшла моя черга, то відчинив валізку, щоб урядовець переглянув її, а сам дивився, як інший урядовець перешукував валізки інших пасажирів. Мій урядовець промовив до мене: "Прошу сюди дивитися цебто на власну валізку!"

"Я вірю вам! Прошу спокійно переглядати", я відповів; але він таки натискав, щоб я дивився, як він буде перешукувати. І дійсно солідно все перешукував, перекидав і переглядав. Навіть запхав руку до одної з моїх кишень, завжди питаючись: "А що тут маєте? А що там маєте? А що це? А що те?" Проте був чемний при перевірці.

Після перевірки пішов дальше. Потяг довго стояв у Медиці, може зо дві години. Ми майже через це вратили получення з потягом, що йшов до Варшави.

Як переїхав до Польщі, то згадані три особи зачали точно розказувати свою пригоду на пограниччі, що їм трапилася попереднього дня. Одна з жінок їздила до Львова відвідувати свою родину і дістала від неї $8.00. Ці гроші сховала в ручку валізки. Контролер відорвав ручку і знайшов сховані доляри. Дві інші особи це були чоловік і жінка. Перша жінка їхали з ними. Чоловік і жінка оповіли мені свою пригоду, бо їх трьох затримано на границі 24 години. Цей чоловік і жінка їздили до Львова по біжутерію. Згадана жінка була жидівкою. Її батько за польських часів був будівничим і мав у Львові чотири камениці. Перед втечею зо Львова вони закопали біжутерію в пивниці одної каменици. В 1964 р. при помочі польського уряду дістали позволення поїхати до Львова і забрати біжутерію. Як пішли відкопувати її, то знайшли порожній слоїк. Біжутерії не було. Хтось викрав її.

При повороті урядовець, що знав, за чим вони їздили до Львова, зачав шукати в їх валізках за біжутерією, але не знайшов. Не хотів вірити, що хтось був викрав її, тому разом з попередньою жінкою затримав їх у Медиці.

Перша жінка, що була сховала $8.00 долярів у ручці валізки, мала дуже прикрий час. В адамовій одежі вона мусіла дві години робити всякі фізичні вправи перед двома старими урядничками. Оповідаючи, була дуже огірчена і заявила: "Це вже моя остання подорож до Радянського Союзу!".

Потяг зо Львова до Варшави через Перемишль іде тільки раз на 24 години. Затримані три особи мусіли ждати в Медиці в готелі, що був неопалений, і це був грудень. Крім цього ніде не могли нічого купити. Мали з собою одну канапку і всі троє прожили на ній 24 години. Це була їхня дієта!

Іван: "Миколо, американці хочуть летіти на місяць. Що ти думаєш про це?"
Микола: "Я боюся, щоб котрийсь із них не зажартував собі з нас, як поїде на місяць, і не загасив там світла. Тоді в ночі було б темно на фармах".

Одна жінка була дуже балакливою. Її сусідка спиталася, чи вона думає, заки щось скаже. На це запитання бабунка відказала: "Зовсім ні, бо як годна я знати, що скажу, заки не почую себе!"

Східньонімецький купець, що прибув на захід купувати різні речі, отак відповів, коли західній німець запитав його, чим він готов платити за закуплені товари: "Мій уряд заплатить вам ворогами народу!"

Професор до тупого учня: "Чи минулого року ваш брат був у нашій школі?"
Студент: "Ні, пане професоре!"
Професор: "Цікаво, бо ви немов близнюки, як іде про розум".

В світі є мало таких людей, що не мали б нагоди чимось бути, але є ще менше таких, що належно використали б цю нагоду.

В Польщі

В Перемишлі ми пересіли на потяг, що йшов до Варшави. Польський контролер навіть не дивився до валізок. Згадана родина й я їхали до Варшави, тому ми сіли до тої самої переділки. Як потяг уже йшов, я промовив до них: "Ходім, з'їмо якусь перекуску!"

"О ні", каже жінка, "всі троє не підемо. Котресь з нас мусить залишитися в переділці! Якщо ви обидва підете, то я залишуся. Якщо ми підемо, то ви лишіться!"

"Чому так? Таж у дорозі з Москви до Львова я лишав усі речі в своїй незамкненій переділці, і ніщо не сталося!" кажу до них.

"Не так воно в Польщі!" каже жінка, "бо, як усі троє підемо, то вже не буде до чого вертатися!"

Вони обидвоє пішли і за кілька хвилин принесли флячків для себе і для мене. Флячків не їв я, відколи покинув Львів, що колись належав до Польщі. Ми з'їли флячки і весело балакали аж до самої Варшави. До Варшави приїхали о год. 10:45. Їзда зо Львова до Варшави тривала 8 годин.

Вийшовши зо станції, сів до таксівки, в якій було ще двох мужчин. Шофер спокійно слухав, як один із пасажирів вихваляв добра демократичної Польщі. Він навіть питався мене, чому не вертаюся до Польщі, щоб будувати нову батьківщину. Як же шофер завіз мене до О.О. Редемптористів, то промовив до мене: "Не вірте йому. Це—хвалько!"

В Варшаві був на обіді в домі О.О. Редемптористів, де о. Голда, протоігумен польських Редемптористів, дуже гарно прийняв мене, погостив і обвів по Варшаві, показуючи столицю Польщі. Це було 9 грудня 1964 р.

Варшава була знищена в 85 відсотках під час війни, але тепер вона так відбудована, що ніде не видно слідів війни. Німці страшно були знищили місто під час повстання. Проте всі нові доми мають сиву краску. Вражає великий будинок культури, побудований в часах Сталіна на сталінський спосіб, цебто в формі величезної вежі, що кінчається зіздою.

Оглянув теж церковцю Св. Климента Гофбавера, ЧНІ., що перещепив Чин О.О. Редемптористів з Італії до інших європейських країн. Він працював у Варшаві на початку 19-го стол. Церковця була трохи знищена під час війни, але тепер відбудована.

Впреп. о. Голда показав мені місце знищеної королівської палати, що тепер є парком, бо уряд не хотів відбудовувати її. Зате знищену катедру вповні відбудовано. Відбудовано теж інші церкви, знищені німцями. Німці два місяці нищили Варшаву, бо Гітлер був заявив, що вона мала зникнути з лиця землі. Варшава не зникнула, але зникнув Гітлер і реклямоване ним 1000-літне царство німецьких "ібершменів".

Тепер Варшава—це гарне й модерне місто. В крамницях повно всяких товарів, але вони дорого коштують, як порівняємо їхні ціни з заробітками людей.

Відвідини О.О. Василіян

В Варшаві О.О. Василіяни мають церковцю для наших людей. Я відвідав їх і мав з ними вечерю. Покійний протоігумен о. Барабаш, дуже гарно прийняв мене. По вечері ми мали довгу розмову. Отці цікавилися побутом наших людей в Австралії та питалися про мої враження про Радянський Союз.

В Польщі є около 300,000 українців. Для них зорганізовано 22 станиці, де в неділю та свята наші священики відправляють для них богослужби. Ці відправи відбуваються від 1957 р. Священики мають власні церкви або користуються латинськими, де нема наших. В Польщі є тепер 10 О.О. Василіян і 86 діецезальних священиків. Не всі вони обслуговують наших людей. Около 30 з них є душпастирями для наших людей.

Під час мого побуту хтось згадав, що було б добре, якщо б я приїхав до Польщі проповідати місії українцям католикам. Я відповів: "Це було б дуже добре, але треба б уперед порозумітися з кардиналом Вишинським, щоб він полагодив цю справу з польським урядом". На це отак відповіли мені: "Якщо хочете, щоб уряд чогось відмовив вам, то прохайте його через кардинала!" З цього я зрозумів, що між кардиналом і премієром Гомулкою нема дуже приязних взаємин.

Відвідини газети "Наше Слово" (10 грудня 1964)

В Варшаві виходить український тижневик "Наше Слово" з місячним додатком: "Наша Культура". Редактори цього журналу чемно прийняли мене. Питалися, що думаю про свою поїздку по Україні. Мав з ними довгу розмову на різні теми. Це має бути комуністична газета.

Поїздка до Вілянова

Я хотів продовжити собі позволення на побут у Варшаві, але це було не можливе. Мав я тільки переїздову візу, а не туристичну. Якщо б був мешкав у готелі, то не було б труднощі відновити цю візу. Коли ж я замешкав у О.О. Редемптористів, то віднова була не можлива, хоч один урядовець робив, що міг, щоб продовжити цю візу.

В Вілянові є літня резиденція короля Івана Собеського, що разом з нашими козаками в 1683 р. поміг австрійцям розбити турецьку армію, яка облягла Відень. Їдучи до Вілянова, бачив славний варшавський замок "Бельведер", де тепер приміщується уряд. Вілянова недалеко Варшави. Ми зайхали туди автом за 25 мінут.

Німці страшно знищили цю королівську палату під час війни, але тепер вона вповні відбудована. Там приміщується музей польського малярства, що зачинається від 17-го ст. Одна дівчина обводила туристів по гарних кімнатах палати і виясновала значення малюнків. Мою увату звернула на себе велика картина, де представлені польські шляхетські жінки після невдалих повстань проти російської окупації. Ці жінки патріотки намальовані в чорних сукнях на знак жалоби з приводу невдалого повстання. На руках у них кайдани-ланцюги замість браслетів. Це символ поневоленої росіянами Польщі. Отак ці шляхтянки виявляли свою жалобу на вид поневоленої батьківщини. Це дуже гарний музей. В ньому є польські

строї, старинні меблі й інші цікаві речі.

Виїзд з Польщі (11 грудня 1964)

Варшава дуже гарне місто. Ріка Висла пропливає крізь нього. В центрі міста нема комуністичних гасел, бо туди ходять заграничні туристи. Зате казали мені, що комуністичні гасла на мурах можна побачити на передмістях, куди рідко чужинці заходять.

Я мусів виїхати з Польщі впродовж трьох днів. Хотів поступити до Риму, щоб звідтам удатися до Пагані біля Неаполю, де пробув п'ять років. Бажалося відвідати тіло Св. Альфонса Лігорого, що спочиває в базиліці під його іменем у Пагані. Літак з Варшави до Риму не йшов цього дня, тому мені порадили їхати через Відень до Риму. Я радо погодився на це, бо вже давно бачив столицю Австрії. Було це ще в 1939 р., як їхав до Риму кінчати студії.

Як же прибув на летовище, щоб від'їхати до Відня, то урядовець повідомив мене, що літак до Відня не йде, бо взагалі попереднього дня він чомусь не їздив до Москви. Цей літак мав вертатися з Москви, спинитися в Варшаві і там забрати пасажирів до Відня.

"Що ж тепер буде? Я доконче мушу виїхати з Варшави, бо моя віза кінчиться!" кажу до нього. Це був австрійський урядовець. "Не журіться! Поїдете іншою лінією. Можете їхати до Риму через Прагу або через Брюселю. Вибирайте!"

Я вибрав дорогу крізь Брюселю, бо там мав знайомих бельгійських отців і нашого отця Б. Куриласа, ЧНІ. І так несподівано я вибрався до Брюселі, яку вже знав з 1954 р. Ми мусіли довго ждати на літака, бо перший літак до Відня мав вилетіти з Варшави о год. 9 вранці, а літак до Брюселі аж о 11 перед полуднем. На летовищі стрінув двох бизнесменів англійців, що були в такій самій ситуації, як я. З ними провів ввесь час на розмові, поки не покликано нас сідати до літака в дорогу до Брюселі.

В літаку дальше розмовляв зо згаданими бизнесменами. Один із них сказав мені, що був жидом. Він не практикував юдаїзму. Проте відчував скрупул за те, що не постив у день загального жидівського посту, що припадає раз на рік і зобов'язує всіх жидів.

Хто є гробокопателем нашого місячника? Ті, що не платять передплати за нього.

Поліцай здогнав одного шофера, що заскоро їхав. Побачивши, що це священик, знайомий йому, промовив: "Я мушу вас, отче, покарати, і за кару прокажіть ще 3 Отче наш крім своїх щоденних молитов".

Одна дівчина прийшла і зачала хвалитися в товаристві своїм новим перстенем, на якім блищав дорогий камінь. Товаришки спитался її, за що вона купила його. Дівчина відказала: "Як моя старенька мати вмирала, то дала мені 400 долярів, щоб я купила камінь, і я так зробила".

A Protestant Speaks About Mary

by Father Caron

Says Dr. Nelson:
"Real devotion to the Mother of Christ must be more than merely emotionally satisfying . . ."

■ Despite being correspondent for Religious News Service at Vatican II and consultant to the National Conference of Christians and Jews, an author, lecturer, ordained Methodist Minister, Claud D. Nelson's favorite phrases seem to be: "I'm not an authority on this," or "I'm no theologian, of course. . . ." Anyway, you soon take it for what it's worth . . . within the context of a refined personality.

The interview was to get Dr. Nelson's viewpoints on Our Lady and Ecumenism, on Mariology, and on the role Marists might have within that context. We got that and more. Digressions come easy to Claud Nelson who has thought a lot and had much to say.

Speaking about the Council, I asked Dr. Nelson how he re-acted to Pope Paul electing to call Mary the Mother of the Church . . . notwithstanding objections of certain members of the hierarchy. He replied: "It's no shock to me personally to consider Mary the Mother of the Church. I suspect that Paul's decision may be a question mark for some time to come. I looked at it from the point of view of collegiality. Was Pope Paul encouraging the conservatives? Was he trying to stop discussion? Was he heading off possible excesses? Or was he ascerting a certain infallibility? I've come to no final judgment on that. I've remained optimistic that Pope Paul will continue the work of the Johns and the Beas toward renewal. Immediately I'd say that calling Mary the Mother of the Church does not re-inforce collegiality. However I don't think that this action, and the inaction of Pope Paul at other times have formed a sufficient basis to say that the Pope has turned against collegiality. I think it would be unfair to say he's lukewarm towards it. And furthermore we don't even know what collegiality means. I suspect that it will develop gradually, perhaps on a trial and error basis. I guess we all have to wait and see."

For Claud Nelson that may not be easy. His concerned ecumenism was

effective long before Vatican II began. As National Secretary for the Italian YMCA, the former Rhodes scholar long ago opened the YMCA to Catholic membership and administration. When in Rome he stays at the Y, and the accommodations are superb, "despite the fact that it's run by Catholics," he quips. Dr. Nelson is a young 75 and hasn't lost his sense of humor.

When I asked him about Protestants and the matter of devotion to Mary, he allowed that for Protestants it had become too easy not to distinguish between authentic Marian devotion and so called Mariolatry. In part this is due to certain excesses of Marian devotions which seem to detract from her Divine Son. This is something for Catholics to seriously think about. On the other hand Protestants have let the fear of Mariolatry detract them completely from the Mother of Christ, and they have lost by it. Its an ironic and unfortunate result of history that Protestants have left out their devotion that which they would certainly have accepted had it not been for antagonism to Rome. The gap, says Dr. Nelson, is gradually being filled by thoughtful and dedicated Protestant leaders.

And what does Dr. Nelson consider Catholic excesses regarding Marian devotions? "Thoughtful and ecumenical-minded Catholics, particularly Marists and their magazine, ought to do all they can to channel devotion to the Mother of Christ away from the more emotional and less ethical types of Marian devotion into a closer relationship between devotion to Mary and obedience to her Divine Son." Dr. Nelson would agree with Grignion de Montfort when he says: "If you say Mary, she says God." Real devotion to the Mother of Christ must be more than emotionally satisfying, seen less as a means in itself and directed to obedience to Christ.

With regard to Marian shrines and various types by which Mary is honored, he says that it is possible to make a good case for these various titles and shrines. Actually this can be useful to localize religion and to bring Christians to closer union with Christ. But it can come dangerously close to pantheism at times. It can also easily lend itself to melodramatics and emotionalism not to mention excessive nationalism. It certainly does not help dialogue between Catholics and Protestants and can be dangerous to Catholics themselves. The reason being that exaggerations and partial distortions or improper terminology can often distort the true meaning of Christianity itself.

Where then does Mary belong in Christianity? Nelson would answer by starting that a concerned and sincere dialogue on Mariology is certainly a great desiderata between Catholics and Protestants. Mary belongs within the Church and within Christianity. She is at the very roots of the Christian religion. If anything, the Incarnation is what distinguishes us as Christians otherwise we might just as well have remained with Judaism and adored the God of the Old Testament. Christians believe that God entered history through the Incarnation. And without Mary you don't have an Incarnation. It's as simple as that and Mary deserves a central place and a central impact on Christianity.

Protestant negation of Mariology and Catholic exaggerations of it is what Catholics and Protestants ought to talk about. We should all participate in that dialogue and the dialogue ought to be orientated toward the defense and the understanding of the Incarnation.

Is Mary a barrier to an ecumenical dialogue? Dr Nelson thinks that distortions and differing intepretations of the Virgin Mary and her role in the Church are a barrier to ecumenism, but not an insurmountable one. Surely it isn't a barrier in the order of papal infallibility. Actually, true and authentic devotion to the Mother of Christ could become an asset to ecumenical dialogue. After all, if Protestant and Catholic clergy and laypeople share their ideas and their devotion to the Virgin Mary and to her Divine Son, this could be most profitable to both. It could help establish and maintain the true relationship that exists between Christ and Mary. This is an area which could lessen differences and could lead to a better understanding of each other. This could actually lead to a closer ecumenical fellowship, first on an individual basis and, in the long run, on the ecumenical movement as a whole. Barriers can be removed by positive action and Mariology and Marian devotion could become an area where positive action is possible.

Finally I asked Claud Nelson what he thought Marists could do in this area. He felt that Marists face the problem that confront all Christians, namely: to restore the humanity of Christ as a truly effective and meaningful truth for modern man. If we overemphasize the Divine, Christ is no longer a challenge to mortals. If we make Him a mere man, we destroy a mystery. How to present the human and the Divine in a way that is real, and loveable and believable while retaining the miracles and the mystery . . . that is the problem we all face today. It is a problem of understanding the full meaning of the Incarnation, including the place and the impact of the Mother of Christ within that truth.

When we left the restaurant, I thanked Dr. Nelson for his time and his kindness. We promised to pray for each other. I felt it was a good bargain.

(Mary's Digest).

Though really present on earth, the indescribable Word (Christ) did not leave heaven, for His birth of a God-chosen virgin was an act of divine condescension, and not a change of place, and for this reason she hears the following praises:

Hail, for you are the Shrine of an infinite God.
Hail, for you are the Door to the sacred mystery.
Hail, for you are the Object of doubts to those who lack faith.
Hail, for you are the great Glory of those who have faith.
Hail, for you are the most holy Chariot of Him Who sits above the Cherubim.
Hail, for you are the most glorious dwelling Place of Him Who rules over the Seraphim.
Hail, for you have united in yourself things which seemed contradictory.
Hail, for you have reconciled motherhood with virginity.
Hail, for you have repaired Adam's transgression.
Hail, for you have reopened the gates of Paradise.
Hail, for you are the spiritual Key opening the Kingdom of Christ.
Hail, for you are our Hope of everlasting bliss.
Hail, Virgin mother.

(Ikos 8, Akafist to the Blessed Virgin Mary).

Hail, Mary, full of grace, the Lord is with you! Blessed are you beyond all women! (Lk. 1, 28).

The Eucharist—Center Of Our Lives

Peter Stasiuk, C.SS.R.

Only one Man was able to pass without sin from this world of sin and death into the eternal life of God the way He did. Since this was done, no one has or will repeat it. The salvation of man is only possible through this one Man —Christ. He alone can effect human redemption. He did it in His own person, by His death and resurrection.

If anyone is to be saved, he must pass from this world to God. He must die and arise again. In order to do this, we must take the road and the bridge which is Christ. We must share in Christ's redemptive work. How? The Divine Liturgy (Mass)—or Eucharist—helps us to do this in a most perfect way.

Signs of Eucharist in the Old Testament

The teaching of the sacrament of the Mass was disclosed for the first time by Christ to His disciples. Even to them it came as an amazing disclosure of a mystery hidden since the beginning of the world. If this is true, then what is the point of talking of the Eucharist in Old Testament times? There is a good point, because if we study God's way of revealing facts about faith to man, we see that he gives hints about this long before the actual doctrine is made known. There are a number of incidents which hint and prepare us for the eventual doctrine on the Eucharist.

The Lamb of the Passover

When the Hebrew children of God were about to leave the land of their exile, the Lord commanded them to

sacrifice a lamb per family and to sprinkle its blood on their door posts. This was to show that they were the faithful people of God, and that the Lord would protect them from the death which the angel was inflicting on all the firstborn male children of Egypt. The first Christians were quick to see the divinely intended resemblance of the Jewish Passover feast to the final acts of Christ's life. He also had intended the work of liberation from captivity of sin with a meal, the Last supper; and it was his blood which saved them from death of sin. Christ is called Lamb of salvation and the Lamb of God. (This is the meaning behind the figure of the lamb in our churches). St. John calls Christ the Lamb of God (John 1, 39). St. Paul says, "Christ, our Passover, has been sacrificed" (I Cor. 5, 7).

The Manna

Life for the Jews in Egypt might have been bad, but in the hot and dry desert, without food or water, it was much worse. They cry out that they would have sooner died in Egypt from oppression than perish without bread in the desert. (Ex. 16, 3). But the Lord said that he would "rain down bread from heaven" to them (Ex. 16, 4). This was

the manna.

In the New Testament we read that the manna is suggestive of the Eucharist. St. John clearly states this relating the words of Our Lord: "I am the bread of life. Your fathers ate the manna in the desert, and have died. This is the bread that comes down from heaven, so that if anyone eat of it he will not die. I am the living bread which comes from heaven. If anyone eat of this bread, he shall live forever; and the bread that I give you is my flesh which I shall give for the life of the world" (John 6, 48-52).

NEW TESTAMENT AND THE EUCHARIST

Real Presence

When speaking of the Eucharist, Christ does not spare any words because He wants to make this point as clear as possible. St. John records this conversation for us in his sixth chapter of the Gospel:

" 'This is the bread that comes down from heaven, so that if anyone eat of it he will not die. I am the living bread that has come down from heaven. If anyone eat of this bread he shall live forever; and the bread that I will give is My flesh which I shall give for the life of the world. The Jews on that account argued with one another, saying, 'How can this man give us his flesh to eat?' Jesus therefore told them, 'Amen, amen, I say to you, unless you eat the flesh of the Son of Man, and drink His blood, you shall not have life in you. He who eats My flesh and drinks My blood has life everlasting and I will raise him up on the last day. For My flesh is food indeed, and My blood is drink indeed. He who eats My flesh, and drinks My blood, abides in Me and I in him. As the living Father has sent Me, and as I live because of the Father, so he who eats Me, he also shall live because of Me. This is the bread that has come down from heaven; not as your fathers ate the manna, and died. He who eats this bread shall live forever.' "

Christ's words are very clear. He will feed those who believe in Him as Moses fed the Jews with manna. He will feed them with His own flesh and blood. The language used by Christ does not permit any figurative meaning, as though Christ were saying in metaphors that believing in Him is like eating His flesh and drinking His blood. From the force of Christ's words and the impossibility of a figurative meaning, we must conclude that there is some real manner in which we can partake of His body and blood. They will be spiritual food and drink which will cause Christ to dwell in us and us in Him. This will grant us eternal life.

The Last Supper

In the New Testament there are four accounts of the Last Supper. They are found in Matthew (26, 26-28), Mark (14, 22-24), Luke (22, 19-20), and in the first letter of St. Paul to the Corinthians (11, 23-25). Read them. Each one of these is at least slightly different, but they all agree in substance. According to all four versions of the Last Supper Christ certainly referred to the bread He held in His hands as His body. The wine is beyond a doubt His blood.

Neither St. Paul nor the Gospel writers say anything about the manner in which the bread and wine are changed into the body and blood. For them the fact that the change takes place is sufficient. We too know by faith that at the consecration of the Mass the bread and wine are

changed into the body and blood of Christ. We call this doctrine transsubstantiation. It is, of course, a great mystery.

Mystical Body

By receiving Holy Communion we become united to one another through the body of Christ. St. Paul shows how the union we have with one another comes from this same union with Christ in the Eucharist: "And the bread that we break, is not the partaking of the body of the Lord? Because the bread is one, we, though many, are one body, all of us who partake of the one bread" (I Cor. 10, 16-17). In the most concrete manner possible we are members of one another in the partaking of the Eucharistic body of Christ. We all eat the one same bread, drink of the wine, and thus we become united to the same body of Christ. United to this one and same body, we become one mystical body.

The Eucharist is the ever present proof of Christ's love for us. Not content to have become Man for us, to have died for us, He remains with us still in a real way. Through the Eucharist Christ unites us to Himself, and to God the Father. Is there anything more precious that He could have done for us?

Love demands love. On our part we must offer a sincere gift of ourselves to Christ. He is present in the Eucharist. We should love Him there and receive Him often. We must serve Him by serving our neighbours. We should be ready to bear the cross which He bestows on us. In all this the Eucharist will be our life, our food, the source of our strength and inspiration — in other words, the center of our lives.

Where there is Harmony and Concord in the Family . . .

by M. Schudlo, C.SS.R.

There are countless unhappy families in the world in which unhappiness takes place of happiness, where there are quarrels instead of concord, and where hatred reigns instead of love. Why is it so? Because marriage partners,—one or another, or most frequently, both of them,—do not follow these simple rules in their marriage and family life.

Which are these rules? Here they are:

1) Do not both of you get angry at the same time. Divide your time into two halves. If you do have to get angry at each other, then let the husband do it on Monday, and the wife on Tuesday, and so on.

2) Do not shout at each other at the same time. If one partner shouts, the other must keep quiet, till the latter cools of. Then let the other partner start it all over again, and so on, and so on, till both of you get wise and realize that the quareling solves no problems.

3) In order to please your marriage partner, be always ready to yield to each other, unless the 'matter' concerns the salvation of the world or of your own soul.

4) Now and then (at least so much!) try to renounce your capricious wishes and desires to please your marriage partner.

5) Forget your mutual mistakes as soon as you have made peace; do not reproach each other with reminding the wrong the husband or the wife might have committed in the past.

6) Pay close attention to what you are saying to each other, because the politics of the whole world is less important to you than concord and love in the family.

7) Do not let your partner ask you twice to do the same thing. Do it as soon, as it can be done, if you wish to please him and deserve his gratitude.

8) Do not amuse yourself at the cost of your marriage partner, especially while other people are present.

9) While leaving the house or coming in, do not forget to greet each other by saying some kind joke, or praise, or anything that pleases your partner that stays home.

10) Do not go to sleep at night with anger in your hearts. Make peace with each other before you fall asleep.

11) Try to remember the pleasant moments of your married life, especially in your troubles and misunderstandings. Such remembrance will help you to cool off and to regain self-control.

12) Do not long for what might have been, if you married someone else. It's too late. Be content with what you have and thank God for it, because it could be worse.

13) Calmly discuss your problems with each other. Ask what he or she likes, and try to do it, as far as you can. It will pay nice dividend in peace and love.

14) Don't forget that real and lasting happiness is impossible without God's blessing. For this reason pray daily, for instance, recite your daily Rosary; go to Mass at the same time, if you can manage it, and together receive the Sacraments of penance and Holy Eucharist. It will help both of you to bear with each other, to be forgiving and to strive together to assure yourself eternal happiness, in the pursuit of which your marriage should be one of the principal means.

When the wine ran short, the Mother of Jesus said to Him: "They have no wine... (And Jesus granted the request of Mary and performed a miracle by changing water into wine). And this is the first proof of His claims that Jesus gave, and He gave it at Cana in Galilee. He revealed His glory, and His disciples believed in Him" (John: 2, 3 & 11).

All these (all the followers of Christ) with one mind continued stead-fastly in prayer with some women and Mary, the Mother of Jesus, waiting for the coming of the Holy Spirit on the Pentecost day (Acts: 1, 14).

The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Most High will overshadow you. For this reason the Child to be born will be acclaimed 'Holy' (Lk. 1. 35).

Decree on the Eastern Rite Churches

(Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.)

THE DISCIPLINE of THE SACRAMENTS

12) This chapter explains a few urgent questions concerning the discipline of the sacraments in the Eastern Church. The Council Fathers desire and order that it be re-established where it has fallen in disuse.

"It ardently desires that this (discipline) be re-established, if the circumstances warrent," the decree reads.

Confirmation — This statement refers to those Eastern Churches which in the course of history have fallen under the influence of the Latin discipline. In some Churches of the East, united with Rome, the priests were even forbidden to administer the Sacrament of Confirmation, for instance, the priests of the Maronite Rite, of the Italo-Albanian Rite and some others. The Ukrainian Catholic priests of the United States were also forbidden to administer Confirmation to their faithful in 1907, but this prohibition was abolished in 1914.

Now the decree states that all Eastern Rite priests can *validly* confer the Sacrament of Confirmation on all the faithful of any Rite, even the Latin Rite children. The decree reads:

14) "All Eastern Rite priests, either in conjunction with Baptism or separately from it, can confer this Sacrament (of Confirmation) validly on all the faithful of any Rite, including the Latin; licitly, however, only if the regulations both of the common and the particular, local law are observed".

By the "Eastern Rite" priests are meant here all the priests of the Eastern Church, both Catholic and Orthodox.

HOLY EUCHARIST

On the Holy Eucharist the decree reads:

15) "The faithful are bound to take part on Sundays and feast days in the Divine Liturgy or, according to the regulations or custom of their own Rite, in the celebration of the Divine Office.

"That the faithful may be able more easily to fulfill their obligation, it is laid down that the period of time within which the precept should be observed extends from the Vespers of the vigil to the end of the Sunday or feast day.

"The faithful are *earnestly exhorted to receive Holy Communion* on these days, and indeed *more frequently, yes, even daily*".

The assistance at the Divine Liturgy is an essential part of the Sunday and Holy Day obligation. Sunday is known as the *Lord's Day.* It will not be such, if a Ukrainian Catholic neglects to attend Mass through his own fault, because he offends God instead of rendering Him the worship prescribed by the Church which speaks in the name of the Lord, telling us which kind of worship God requires of His earthly children on such days.

In some Eastern Rite Churches the faithful fulfills his Sunday obligation by attending any church service, the Vespers or the Matins.

As for the Ukrainian Catholics, they must attend the Divine Liturgy in order to satisfy this obligation. Such obligation was imposed upon

all Ukrainian Catholics by the two of their synods, that is, by the synod of Zamost (1720) (Tit. 3, 4) and by the Synod of Lviv (1891) (Tit. III, ch. I, p. 40) and by a steady practice among them even when they left Ukraine and were living among the Catholics of the Latin Rite in other countries of the world.

HOLY COMMUNION

The decree does not consider the obligation to receive Easter Communion or Viaticum, because these things are obligatory in all Rites of the Catholic Church.

It urges only a *frequent Communion* which, though not obligatory, is very useful to the soul that properly receives it. For this reason Catholics of the Eastern Rites must not limit the reception of Holy Communion to Easter and Christmas. They should receive it whenever they are attending the Divine Liturgy.

It is not *necessary to go to confession* every time a person wants to receive Holy Communion. If he has no mortal sins on his soul, he may go to Holy Communion. If he is aware of small sins, it is enough to make an act of contrition, and then go to Holy Communion. It is advisable for all to approach confession at least once a month even though they have no mortal sins on their souls.

MIXED MARRIAGES

Mixed marriages were always a serious cause of friction among the Christians of the Eastern Rites, as they are also a source of friction between the Catholics of the Latin Rite and non-Catholics in general.

The decree has considerably changed the previous legislation concerning marriages between *Catholics of the Eastern Rite and non-Catholics of the Eastern Rites.*

The decree reads:

18) "To obviate invalid marriages when *Eastern Rite Catholics* marry *baptized Eastern Rite non-Catholics* and in order to promote stability and sanctity of marriage, as well as peace within the family, the Sacred Council decrees that the canonical 'from' for the celebration of these marriages is of obligation only for lawfulness. For their validity the presence of a sacred minister is sufficient, provided that what is by law to be observed is observed".

This decree has changed the law which made invalid a marriage of an Eastern Rite Catholic and an Eastern Rite non-Catholic contracted before an Eastern Rite non-Catholic priest or other sacred ministers. Now marriages contracted before non-Catholic ministers or priests will be valid, although illicit, that is, unlawful. This change concerns Catholics and non-Catholics of the Eastern Rites only. It does not embrace the Catholics of the Latin Rite or Protestants.

Consequently, a marriage between an Eastern Rite Catholic and a Catholic of the Latin Rite or between an Eastern Rite Catholic and a Protestant before an Orthodox priest is still invalid.

The decree expressly states that mixed marriages between Catholics and non-Catholics of the Eastern Rites are *valid,* but *illicit,* that is, forbidden. Therefore a Catholic of the Eastern Rite who marries an Eastern Rite non-Catholic, that is, an Orthodox Christian, commits a serious sin, because the law forbids to enter such marriages which are not celebrated before a Catholic priest. If he wants to go to the Sacraments, he must repent and confess

his sin, although his marriage is valid in the eye of the Catholic Church.

DIVINE WORSHIP

God should be worshiped all the time by men, because He is their Creator and Heavenly Father. But special worship must be rendered to Him on Sundays and Holy Days of obligation, that is, on feast days.

The number 19 of the decree says that only the Holy See of Rome or the ecumenical Council can *suppress or transfer* the feast days *common to all Eastern Churches.* Such feasts are: All Saints, Christmas, Epiphany, Ascension, Assumption and Sts. Peter and Paul.

The *feasts proper to a practicular Eastern Rite Church* can be transferred or suppressed by the Holy See or the patriarchal or archiepiscopal synods.

Faithful living outside the territory of their own Rite

About such faithful the decree says:

21) "Individual faithful dwelling outside the area or territory of their own Rite may follow completely the established custom of the place where they live as regards the law of sacred seasons.

"In families of mixed Rites it is permissible to observe this law according one and the same Rite".

This law applies to the Eastern Rite Catholics who live outside their own territory where they do not have their own hierarchy, for instance, to the Ukrainians who live in Mexico or Paraguay. It does not apply to the Ukrainians of the U.S.A., Canada and other countries where they have their Bishops and hierarchy.

Eastern Rite Catholics who live among the Latin Rite Catholics and have no bishops of their Rite to whom they are subject, may follow the laws of the Latin Rite concerning the celebration of feast days, abstinence and prohibited times. Although they follow the Latin Rite in these matters, they remain Eastern Rite Catholics, not Latin.

Mixed Rite Marriages

Mixed Rite marriages are those in which the marriage partners belong to two different Catholic Rites, either to two different Eastern Rites or when one partner belongs to an Eastern Rite and the other to the Latin.

In such a case they may follow the prescriptions of one Rite, but they must follow it always. Thus they may follow the laws concerning the celebration of the feasts, abstinence and prohibited times imposed by one of the two Rites to which the partners belong.

Such a situation arises in those cases in which the wife retains her own original Rite, without passing to the Rite of her husband, because the wife is permitted to embrace the Rite of her husband when the marriage is entered upon or at any time thereafter. The husband is forbidden by the Church law to pass over to the Rite of his wife without special permission from the Holy See.

Ukrainians without their own parish

There are some Ukrainian Catholic families who live in the places which have no Ukrainian Catholic parish, although the area has a Ukrainian Catholic hierarchy, for instance, in the U.S.A. or Canada.

In such cases they may belong to the local Latin parish and follow the regulations of the Latin Rite concerning the celebration of the feast days, that is, they are allowed

to follow the calendar of the Latin Church.

.. Other Church Services

The Ukrainian Catholic should not only attend the Divine Liturgy every Sunday and Holy Day of obligation, but should try to assist at other church services, such as the Vespers or Matins, for the decree says:

22) "The faithful should follow the example of their forebears and assist devoutly as occasion allows at the Divine Office".

The use of the Vernacular

Based upon the following decision of the decree, our hierarchy has decided to introduce the Ukrainian language into our church services, the Divine Liturgy and others as well as into the Rites of the Sacraments. The decree reads:

"It belongs to the patriarch with his synod or to the supreme authority of each Church to regulate the use of the languages in the sacred liturgical functions and, after reference to the Apostolic See, of approving translations into the vernacular of texts".

The sending of the translation to the Holy See has for its purpose the avoiding of doctrinal errors in the translation, not the literary perfection of the translation itself.

MOTHER'S DAY

On Mother's Day it is altogether fitting and right to be sentimental. At the same time there is need of striking a serious note. The vocation of motherhood is in danger today.

Notice — the VOCATION of motherhood. Usually we associate the word vocation with the call to the priesthood or to the religious life. These, however, are special vocations which are given to a comparatively few. But God is calling all men and women to fulfill His will in the world. He calls us through our natures and the circumstances of our lives. He gives us more than enough grace to enable us to live up to all the requirements of His call. Every state in life — provided, of course, that it is a good state — is a calling, and a calling is a vocation. God is calling all men to do the good that is proper to each state in life.

Motherhood is one of the sublimest of these calls. It is a vocation that was dignified and ennobled by the Mother of God, the Blessed Virgin Mary. When she was called by the archangel Gabriel to this high office, she replied as all mothers should reply to their call to motherhood: "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me according

to thy word."

There are grave dangers to the vocation of motherhood in the world today, especially under totalitarian regimes.

In the first place, motherhood is separated from the sanctity of marriage and made merely an animal function at the service of the State. The sharing of common life, the mutual love and assistance of the partners, the protection and care of womanhood by man — all these count for nothing in more than one country today. In at least one of them it is not even necessary for a man to know who his children are, or who their mother is. The State wants women to be mothers: it doesn't care whether they are wives or not. The dignity and sacredness of marriage means little or nothing.

In the second place, motherhood is separated from the right and duty of education. The vocation of motherhood does not stop with the birth of children: it includes their education as well. God and nature have made the parents the first teachers of their children. It is the parents' obligation to see to it that the children are properly developed and trained physically, intellectually, morally, religiously. The State stands by, ready to assist the parents in this important task.

This is not the case, however, in totalitarian regimes. There the state denies the primary right of parents to educate their children. All the parents have to do is to bring them into the world. Their work finishes with that. The state steps in and assumes complete charge over the education of the child. The mother or father has nothing to say. There is no room for religious training in such a system. In fact, a child is soon alienated from his parents altogether when, after birth, they contribute nothing to his education.

In the third place motherhood is regarded as only an incident in a woman's life, instead of a true vocation. This is one of the unfortunate consequences of her political equality with men. Political equality, especially the right to vote, is a good thing; but there is a tendency today to make it mean equality with men in every respect. Even in our own land there are movements on foot to have women share the work and burdens of men. They may take time out from their work for motherhood, but afterwards they must go back to the factory or workshop.

Motherhood, however, is a full-time job and it must not be subordinated to anything else. How unfair it is to expect women, in addition to the burdens that nature has put upon them alone and which cannot be shared by men, to take on also the labour of men.

This is a perversion of the right order of nature and it undoes all the efforts Christianity has made to emancipate woman from slavery to man.

Today we are struggling over these fundamental issues. We cannot separate mother from motherhood. If we have a low and degraded notion of motherhood, we shall inevitably have low and degraded notions of women, even of our own mothers.

We must pray to the Blessed Mother to instill into our hearts the same reverence for motherhood as a divine vocation that we know was in her own heart. Her prayer must be the prayer of all Christian mothers: "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me according to thy word."

Then Mary said: "Regard me as the humble servant of the Lord. May all that you have said be fulfilled in me!" And with that the angel left her (Lk. 1, 38).

CROSSES, CROSSES, CROSSES

Rev. Basil Tremba

WHY MUST WE SUFFER?

MANY people ask why they must suffer! They pray, they go to church, they fulfill their obligations, and still tribulations beset them. They see how some unbelievers prosper and are well off! Where is God? Where is justice?

The following teachings of the Church and many quotations from the Bible will amply explain why must we suffer. Crosses are meant to teach a valuable lesson; they have a place in our lives, no matter how much we resent or dislike them.

Different people must contend with different trials, but adversities in one shape or another come to every one. Life is a procession of people bearing crosses. "A Christian heart is drawn out towards God under the blows of affliction. Those for whom life everlasting is being prepared, must of necessity be afflicted in this world".

God Himself admonishes us in the Book of Proverbs: "My son, reject not the correction of the Lord, and do not faint when you are chastised by Him; for whom the Lord loves, He chastises, and scourges every son whom He receives." (Proverbs: 3-11). Elsewhere we are told: "I am ready for scourges" (Ps. 37, 18). Never say: "I have suffered undeservedly", because" punishment is an antidote to sin.

St. Paul tells us that: "Our old man is crucified with Him" (Romans: 6, 6). "Tribulation works patience, , and patience trial, and trial hope, and hope confounds not; because the charity of God is poured forth in our hearts by the Holy Ghost Who is given us" (Rom. 5, 3). Moreover, about every good thing that we enjoy God has said: "The Lord gave and the Lord has taken away; blessed be the name of the Lord!" (Job. 1, 2).

Let us be zealous in treading the paths of good works, for that is our manner of approach to God. Yet if at any time there comes upon us the distress of trials from unexpected quarters, let us understand that the Lord permits this suffering to train us, to shake us out of an overconfident but mistaken security in temporal goods and to guide us into His Kingdom, once our desire is concentrated upon it. By the hammer of tribulations, this desire is beaten into shape. God Himself has warned us: "The Lord, your God, tries you, that it may appear, whether you love Him" (Deuth. 13, 3). "I will show him how great things he must suffer for My name's sake", (Acts: 9, 16).

It is the consensus of the Church that suffering borne with resignation and love, is of greater merit than any other work whatsoever. Suffering marks our for us the safest and quickest way to God. The Church teaches us that suffering will be glorified in eternity, because nobody will be crowned except he who has fought the good fight.

We should be convinced that suffering is one of the most effective means of expiating sin. It is one of the most precious gifts the soul can give to God. Suffering is also one of the greatest favours God can give to a soul. Indeed many saints have pleaded with God to send them more and even greater suffering. Sufferings destroy our illusions, cleanse and

purify our souls leading to the highest perfection. Therefore, at the moment of suffering, let us ask God to help us. We might also read the story of Job from the Bible whom God has given as a model of a suffering man.

During the suffering let us pray silently: "O Lord, help me; give me the right intention; make me like Christ. Help me do Your holy Will; help me that I may do what is pleasing to You." Then let us recollect that God is close to those who suffer for Him. It is the suffering which unites our souls most closely to Our Lord and renders it similar to Him. From all eternity God has weighed and counted the number and gravity of the sufferings we were to encounter in our lives, but at the same time He has prepared His graces to help us and reward us accordingly.

Suffering has its secret and unutterable consolations for the humbly submissive soul. It inspires often the soul with a more pure and sincere love of God.

"The way to endure toil and suffering is to keep your eyes fixed on the reward." If we have in mind our reward, the things we suffer will become small, trifling and passing and not worthy of the reward we receive. We should, in fact, be wondering why God gives so much of Himself for so little suffering. So much is given for such little effort!

If we are to receive everlasting bliss, we should equally endure everlasting woes, but if the labour we had to endure were everlasting, when would we arrive at everlasting bliss? Our tribulations must be short, so that when they are ended, we may attain to happiness without end. God could have demanded a long period of tribulation as the price of eternal bliss.

Since our happiness is to be endless, is it not reasonable that our time of trial, wretchedness, toil, and tribulation might have been protracted a thousand years? What is a thousand years in comparison with eternity? Ten thousands, a million, a billion years have an end! Eternity never ends.'

Futhermore, let us consider that it is God's will that our labor should be only temporal and short-lived. The span of man's whole life is not too long.

In life, therefore, it is even reasonable that we have smooth parts and rough, intermingled. The smooth lasts longer; the hard times are briefer and rarer on purpose that we may be able to endure.

Even if man's entire life were to be spent in toil and sorrow, in anguish and in torments, in bonds and in wounds, in hunger and in thirst, all day long, hour after hour, throughout his whole life even to old age, the sum total of man's life would still be a matter of 'few days.'

When the toil is over, there awaits us an everlasting kingdom, bliss without end. There will come equality with the angels. There we shall receive Christ's inheritance for which He lived and died. What great the reward we shall receive for our little toil!

So every day let us have Christ in mind. It is through afflictions that He bestowed upon all His members life everlasting, the promise of which has made Him an object of desire.

Christ had no cause for suffering. You will never undergo those insults, those lashes, that robe of shame, that crown of thorns which He endured for us. You will never undergo that cross for the cross has been removed from the list of human penalties. Let us have the words of Christ on our mind: "If any man will come after Me, let him deny himself, and take up his cross, and follow Me!" (Luke: 9, 23).

I will put the enmity between you and the woman, between your seed and her seed, and He (the Son of the future Woman Mary) will crush your head, and you shall lie in wait for her heel (Gen. 3, 15).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *I have read a book which relates the revelations of a certain visionary, Maria Agreda. Among other things the visionary says that the Blessed Virgin Mary told her: 'If anyone will not believe what you write, he does not, despise you, but me and my words. Must we believe it?*

The only thing that a Catholic must believe are the truths of the Bible and the things the Church officially proposes as revealed by God. The Church has never declared a private revelation as a truth to be accepted as God's truth by all Christians. She never did it and never will, because she has no authority to do so. The official revelation ended with the death of the last Apostle.

It is a bad recommendation of the truthfulness of a revelation when the visionary uses blackmail to force the people to believe in them.

St. Gemma Galgani had many revelations. True mystics never objected to a critical examination of their visions and other spiritual favors. When Gemma related her visions to her spiritual director, she used to conclude her reports: "I told you all these things, because Jesus commanded me to do so. But you must not believe any of them, for it is only my crazy mind."

2) *Is it true that the Pope has abolished fasting?*

No, the Pope has not abolished fasting, abstinance and penance. He has only modified it, because the old discipline does not correspond to our age which finds it hard to understand that God is a loving Father of mankind, if we continue to teach modern men and women that those who do not abstain from eating meat on Friday will go to hell. They do not see any proportion between the Church laws and God's commandments. It is hard to understand how can eating meat on Friday deserve the same punishment as committing murder or adultery which are forbidden by the Commandments of God.

Religion must be considered not as fear but as love, otherwise the religious sense of Christians is blunted by the authority of the Church. Once this sense is blunted, the authority of the Church that makes such laws will be despised and rejected.

The Church must be in the world

like leaven mixed with flour, showing God to men as their Father, not as an avenger Who rejoices in sending people to hell for anything. No one wants such a God.

Catholics are urged to keep fasting on Fridays in honor of the death of Our Lord.

3) *I would like to go to Holy Communion every Sunday when I attend Mass. Someone told me that I must go to confession first. I have no mortal sin to confess, although I am not free from some small sins, for instance, I get angry at my children, sometimes I quarrel with my wife, etc. Do I have to go to confession before receiving Holy Communion?*

No, you do not have to go to confession, if you have no mortal sins on your soul. Make an act of contrition and go to Holy Communion without confession. It is enough to go to confession once a month, if you have no mortal sins. In the meantime you can go to Holy Communion whenever you attend Mass, on Sunday or during the weekdays.

4) *I am a young boy. I have trouble with my chastity. What should I do when temptations attack me, as they often do? Is it a sin to have temptations against purity?*

No, it is not a sin to have temptations against purity. You would not be a normal growing boy, if you did not have them. Temptations are not sins. If you reject them, you will gain merit before God for so doing, because by rejecting temptations you will show God that you love Him.

Even the greatest Saints had such temptations, not excluding St. Paul, the chosen vessel of Christ (2 Cor. 12, 8-10).

When you are tempted against chastity, remember that you are a child of God. Remember also that your body is the temple of the Holy Spirit. At the same time pray and God will help you to overcome all the temptations that may assail you (I Cor. 10, 13).

5) *How can a stranger tell the difference between the Ukrainian Catholic and Ukrainian Orthodox church?*

Since the Rite and the church services in both Churches are the same, it is hard for a stranger to tell the difference. As far as the structure of the churches is concerned, the Ukrainian Catholic churches have usually one-barred, and the Orthodox — three-barred cross on the top of the church. But it is not always true, because some old Ukrainian Catholic churches also have three-barred, while some modern Orthodox churches have one-barred crosses.

The three-barred cross is a combination of two crosses, that is, of the cross of Our Lord and of St. Andrew. An ancient legend says that St. Andrew, in his missionary journeys, went as far as the present site of Kiev, the capital of Ukraine, blessed it and foretold the rise of a big famous city. Hence there is a devotion to St. Andrew as the first apostle of Ukraine.

St. Andrew died on the cross which looked like two bars touching each other in the middle and then reaching the ground with their lower ends. The cross of Our Lord had two bars, crossing each other, to which Jesus was nailed. Over the head of our dying Savior there was a little bar with the inscription: "INRI" (Jesus Nazarene, King of the Jews).

These two crosses were combined together, St. Andrew's cross being at the bottom, and Our Lord's cross on the top. Since St. Andrew is supposed to be the first apostle of Ukraine, this combined cross is used by some Ukrainians, although it is

really a Russian cross, because it is used mostly by the Russians.

6) *If Christ died for our salvation, why do you say that our good works are necessary? If we are saved by Christ, why should our good works be necessary?*

Some old Protestant theologians held the opinion that man is saved by Christ when he believes in Him. Thus the faith alone saves men. The modern theologians require good works besides the faith through which man is justified and achieves freedom from guilt.

While St. Paul says, "The just shall live by faith", St. James adds: "Faith, if it has no works, is dead" (Jam. 2, 14-19). Our Lord has freed us from the ritual works imposed on the Jews by the ancient Law but not from the good works in general.

We need both the faith and the good deeds to be saved. Although Our Lord has redeemed us by His Cross, we must apply the results of His Passion to ourselves through faith and good deeds.

The Church has condemned an English monk Pelagius (418) who affirmed that man can save himself by his own actions, apart from the grace of God.

We must have faith to be saved, because it is essential to our salvation. We must also have good deeds performed under the influence of grace and faith. St. Peter writes: "Brothers, strive even more to make your calling and election secure, because if you do this you will never stumble" (2 Pet. 1, 10).

How does man make his salvation more secure? By increasing his faith in God's love and through the exercise in good works for the glory of God. God's grace which man gets through faith impels him to perform good deeds in this life for the benefit of his fellow men and of God.

7) *St. Mark says that after His baptism Our Lord was impellel by the Holy Spirit to go into the desert, where he fasted for forty days and was tempted by Satan. And He was with beasts. What all that means?* (Mark: 1, 12-13).

It means that Our Lord's human life was wholely governed and guided by the Holy Spirit Whom He always obeyed, as we must obey the inspirations of the Holy Spirit. Jesus fasted for forty days to prepare Himself for His public work of preaching the Happy News of Redemption to the world . By His fasting He merited His Father's blessing upon His work.

Satan means Adversary. The devil tested Jesus to see whether He was the Messias. The devil suspected it, but did not know for sure. He wished to know whether Jesus would use material means to accomplish a miracle on His own behalf, thus showing that He was more than an extraordinary man.

The beasts mentioned by St Mark could have been jackals, wolves and panthers, and some poisonous insects which are found in the desert.

You may call upon your lawyer when you get threatening letters, unless their envelope bears the stamp of "Income Tax Department".

A little boy was afraid to go to school, so his mother bought some special candies and said they were "courage pills". The boy took them to school. Upon his return his mother asked him: "Jimmy, how were the pills?"

"Oh, mommie", Jim replied," these pills are wonderful, but they wear off too fast".

MUSLIM WOMEN'S WORLD

Sister M. Janice

THE Patriarchal System, known as "joint-family life", characteristic of the East, holds its place among the Muslims of East Pakistan. After the wedding ceremony and the feasting is over, the young bride is ushered off to live with her husband's family. Living in the same compound will be her husband's other brothers and their wives. At the head of the joint family is her father-in-law; her mother-in-law rules as far as the womenfolk are concerned. The latter has everything to say regarding the education, discipline, etc., of her grandchildren. Very often the whole family will be supported from a common purse which is under the control of the father. It is even customary that if a son were to be employed in the city, he would continue to send a good portion of his salary home to his father. This family system continues until the death of the father, at which time the sons may move away, if they so choose. If they continue living there, the oldest son will replace his father.

Each family living on the compound has its own home, called a "bari." This is made from woven bamboo strips, the floor is made of mud. Among the poor, the homes are made of mud and cow-dung. Many of the baris consist of one room, a porch and sometimes a small hut attached to it, which is used for animals. Inside the bari are beds which are made of wooden boards, raised a little from the ground. In one corner of the bari there will be a small clay "chula" (stove). In nice weather this is moved outdoors, where the women do their cooking.

Because of "purdah" the Muslim women in East Pakistan lead a secluded life. Their day is spent around their bari preparing chilli and spices for curry. Some of them spend their time weaving, sewing or embroidering. Unlike the Hindus, a Bengali Muslim woman will never be found working as a "coolie", or in the fields. However, during the rice season, they thresh rice. Working around their home the women wear a sari and a blouse, and don the burkha only, if going off their compound. They usually disappear from sight, if men appear.

About 90% of the working population is employed in agriculture. The diet of the village family consists mainly of rice and curry. If they can afford it, they eat meat (but never pork), fish, eggs, etc. After performing the traditional Muslim custom of "ablutions", that is, washing hands and feet, the men and boys will sit down and eat first. The women and girls eat separately after the men have finished. It has been rightly said that the family living under the patriarchal system is divided into two distinct worlds — the world of men and the world of women. Children form the link between these two worlds and are the object of much affection from both mother and father.

The fifth and sixth day after a child is born, the Muslim family in Bengal has a ceremony to welcome the child into their religion. The ceremony is performed by either the father or Mulla, who will whisper into the child's ear about Allah this being the first thing the child will hear. At this time it is customary to give the child a name. At an early age Muslim boys are taken by their father to the Mosque each Friday for prayer and instruction. Women are not permitted to enter the Mosque. They say their prayers at home and thus participate in the Muslim feasts. Until recent years, very few girls attended school, as the parents felt since they married at such a young age, education was not necessary. The country is still only 15-20% literate, but more and more the enrolment in schools is on the increase. However, the great lack of teachers and schools presents quite a problem. In the public schools, boys and girls are separated, but colleges and universities are usually co-ed. Few of the Bengali Muslims are able to afford a trip to Mecca during their lifetime. One has to admire how faithful they are, praying five times daily, and observing *Ramadan*, the 40-day fast which they make each year.

Although Muslim men are allowed four wives, few of the Bengali villagers have more than one, as they can't afford it. Up until recently, divorce was allowed by saying three times to one's wife, "I divorce you." In 1956, the Committee on Marriage and Family Laws decreed that pronouncement of the statement three times at *one sitting* amounts to the pronouncement of divorce only once, and such a divorce does not in any way effect the dissolution of marriage. It is easy to see that life for a Muslim woman in East Pakistan, especially in the villages, revolves around her home. Her contacts are limited to her family and its daily needs. In 1956 the rate of literacy among women was still as low as 1%.

THE HOLY SPIRIT

M. Schudlo, C.SS.R.

EVERY Christian knows the name of the Father and of the Son, the first two Persons of the Blessed Trinity. But very few people know much about the Holy Spirit, the third Person, and if His name is familiar to them, they do not know the important role that the Holy Spirit plays in the life of every soul and of the Church.

It is true that the Blessed Trinity was not known to the ancient Jews. This mystery of our holy faith was not revealed to the chosen People, because the ancient Jews were not mature enough to comprehend it. They were living in Palestine, surrounded by pagan nations which worshipped various and numerous deities, known as idols. Had God revealed the mystery of the Blessed Trinity to the Jews, they would have thought that there are three Gods, instead of one, and the idoltary would have spread among them.

For this reason God has kept this mystery for the New Testament, where Christian people would not get confused. We must ,however, say

that even in the Old Testament the existence of the Holy Spirit was not completely hidden from the Jews. There are hints which show His existence, although not clearly enough to be understood by the Jews.

"In the beginning God created the heavens and the earth. The earth was waste and void. Darkness covered the abyss, and the *Spirit of God* was striving above waters" (Gen. 1, 1-2).

Prophet David prays thus to God: "Cast me not our from Your presence, and *do not take Your Holy Spirit from me!*" (Ps. 50, 13).

And then he adds: "*Where can I go from Your Spirit,* and from, Your presence where can I flee?" (Ps. 138, 7).

The wise man says: "*The Spirit of the Lord fills the world.* He is all-embracing and knows what man says" (Wis. 1, 7).

There are many other hints at the existence of the Holy Spirit in the Old Testament which describe the role, played by Him in the life of the individual men and nations. The Jews did not see in Him a distinct Person in God, but rather a divine force, a creative or sanctifying power of God Himself which comes forth from Him. In other words, the Jews of old understood these hints as the sanctifying activity of God.

No, wonder! The Old Testament was just a shadow of the New, and a preparation for it. The full revelation of the Holy Spirit was reserved for the New Israel, that is, for the followers of Christ to whom Our Lord has revealed that the Holy Spirit is one of the three Persons of the Blessed Trinity.

The existence of the Holy Spirit is one of the articles of our faith which we must know in order to live according to its maxims. But do all the followers of Christ know the Holy Spirit?

St. Paul once came to Ephesus and found some disciples, that is, some Christians whom he asked: "Did you receive the Holy Spirit when you became believers?" And they replied: "We have not even heard *that there is a Holy Spirit!*" (Acts: 19, 2).

We can be sure that every Christian has heard that there is a Holy Spirit, but how much attention does he pay to this Spirit and how much of His role does he understand? Not much, at least generally speaking.

What is the main mission of the Holy Spirit in our Christian life?

The Holy Spirit brings to our souls the life of God and of Christ. He infuses spiritual life into our souls, He purifies them, He sanctifies them and justifies them.

The Holy Spirit guides us, as He guided Our Lord Jesus Christ when He was living and working during His earthly life. St. Matthew says: "Then *Jesus was led on by the Spirit* into the desert to be put to the test by the devil" (Mat. 4, 1).

Often the Holy Spirit leads man to do good things which seem to be an accident. An Ethiopian officer, returning from Jerusalem to his country, was reading the book of Isaias about Christ. *The Spirit said* to Philip to meet him and to explain what the prophet was saying about the Messias: "Do you really understand what are you reading? He replied: 'How can I, unless someone interprets it for me?' (Acts: 8, 29-32). St. Phillip instructed him and baptised him. Thus the Ethiopian officer was converted, sanctified and became a follower of Christ through the Holy Spirit, or "in the name of the Lord Jesus, by the Spirit of God" St. Phillip instructed him and bap- (1 Cor. 6, 11).

—o—

MY DEPARTURE FROM LVIV

M. Schudlo, C.SS.R.

Lviv is dear to every Ukrainian, because it is one of the oldest and most picturesque cities of Ukraine. There is an Old Castle, dominating the whole city and visible miles away. I took a picture of the city, but it was a misty day, and the picture is not the best.

On December 8, when I was leaving my sister's home, the Intourist guide took a picture of my father, mother and myself. It is the last picture of the family, because my 78-year old father passed away on March 16, 1965. He died in Nove Selo and is buried there.

My whole family wished to accompany me to the railroad station. I left with the guide and they took the tram. At the station I wished to say good-bye to them, but they did not get there on time.

The guide took me to the station. One of the waiters recognized me and said: "O, you have only one suitcase. Where is the other"? I had left it to my sister Alexandra.

My guide in Lviv was a young sympathetic man. He was a Ukrainian. During our conversations no Communism was mentioned. He was polite, and rather cold. When I asked him a question, sometimes he replied, and sometimes remained silent.

The train left the station at 2:55 p.m. It was a nice, comfortable and modern train, similar to the new American or Canadian trains. There were no compartments. Some sixty seats were in the car. A little corridor divides the two rows of seats. This was the train that connects Lviv with Warsaw. It goes to the Ukrainian-Polish border, and then the passengers change the train.

There were plenty of people in my car. Some of them were Poles returning to their country after a visit of their relatives in Ukraine. Next to me were sitting a man, his wife and a lady. They told me that they had been kept by the Soviet custom officials for twenty-four hours, because $8.00 were found hidden in the handle of the lady's suitcase.

Approaching the border, the passengers were exchanging their Soviet money for the Polish. You can take as much money into the Soviet Union as you wish and spend it there, but you cannot take out more than you brought in.

At the border the train stopped for about two hours while the Soviet officials were checking up the passengers and their belongings. It was a very thourough and 'conscientious' checking. I noticed that one Soviet official tried to unscrew the shaving brush of a Polish passenger, from which I had a hearty laugh. But the officials were calm and kind. Not so the passengers. Some had several things confiscated, because they bought them against the Soviet regulations. Thus a man had his camera lenses confiscated, because he bought two of them, while he was entitled to one pair. A lady had to say 'good-bye' to one of her coffee grinders, because she bought one too many, etc. Many Poles go to Ukraine to buy electrical appliances.

After the check-up I told the people who were sitting with me that I was a Ukrainian Catholic priest from the U.S. "O now we know why the officials were so polite! They are not usually such". So they must

have been told that I was on the train.

Because of this lenghty and conscientious check-up we almost lost the connection for Warsaw. The Polish officials did not even look into our suitcases.

The time was spent on conversation with the Polish family that was going to Warsaw. In Warsaw I took a taxi-cab and went to the Redemptorist Fathers' house. There were three passengers in the car. When they heard that I came from the U.S.A. one of them began to praise Poland and asked me why I did not return to help in building the new happy fatherland. The driver kept quiet. The two passengers got off before I did. Then the driver said to me: "Do not believe in what he told you. It is not true. He was bragging about the blessedness of the country in which we live".

Next day I went to the provincial house for dinner. We had a very lively conversation at the table. The Redemptorist Fathers were very kind. After dinner Fr. Provincial Holda showed the capital and the old little church of St. Clement Hoffbauer, CSSR., the spiritual son of St. Alphonsus who transplanted the Congregation of the Most Holy Redeemer to the various countries beyond the Alps.

Eighty five percent of the city was destroyed by the Hitlerites during the war. It was Hitler's wish that the Polish capital should be wiped out from the face of the earth. But now the city has been completely rebuilt. It is a nice, modern, busy city. The stores are stuffed with merchandise, but things are quite expensive when you compare what a worker makes and what he can buy for what he makes. Yet people somehow manage to survive and enjoy life.

While in Warsaw I paid a visit to the Ukrainian Basilian Fathers and had supper with them. There are 300,000 Ukrainians in the Polish Republic. Twenty two mission stations have been organized for their religious services. The Ukrainian Catholic Church does not legally exist in Poland, as it does not exist in Ukraine. Some 30 Ukrainian Catholic priests take care of the spiritual needs of the Ukrainian Catholics.

Someone told me that it would be good, if I had missions for the Ukrainian Catholics in Poland. "I'd be glad to do it", I said. "But Cardinal Wyszynski should settle this affair with the government".

"If you wish something refused by the government, ask the Cardinal to ask for it", came the laughing comment.

There is a Ukrainian Communist paper in Warsaw. I went to see its staff and had a good conversation with them. They asked me about my trip to Ukraine.

In the afternoon of Dec. 10 I went to see Villanova, the summer residence of the Polish king John Sobiesky who, together with the Ukrainian Cossacks, defeated the Turkish army in 1683 which was besieging Vienna. The victory was complete. Ever since the Turks and their sultans ceased dreaming how to conquer the whole of Europe and islamize it.

Villanova is not far from Warsaw. It took us some 25 minutes by car to get there. The Germans destroyed the royal palace, but now it is completely rebuilt and serves as a museum of the Polish art. A girl took the tourists around and explained the beautiful paintings.

On Dec. 11, 1964 I left Warsaw. It is a very beautiful city, divided by the river Vistula. In the middle of the city there are no Communist slogans. You can see them, however, in the suburbs, I was told. I had to leave Warsaw on Dec. 11, because I had a transit visa which cannot be extended. You can stay in Poland as long as you like, if you spend money. Since I was living with the Redemptorist Fathers and spent just some $10.00, I had to leave after three days.

I decided to stop in Rome on my way to New York. My itinerary was: Warsaw, Vienna and Rome. Fortunately or unfortunately there was no scheduled flight from Warsaw to Vienna on that day. So I was offered a choice: Warsaw, Prague, Vienna and Rome, or Warsaw, Bruxelles and Rome. I took the latter, because I knew some Fathers in Bruxelles.

At the airport I met two English businessmen who were in the same awkward position I was. We had to wait a few hours for the flight to Bruxelles. As the time went on, a lively conversation developed. One of them was a Jew. He told me that he did not practice his judaism, and because of that he had scruples. Yet he did nothing to remove them!

WHO CAN BECOME A PRIEST?

M. Schudlo, C.SS.R.

You Can Refuse The Call

There are many good young men who refuse to become Christ's helpers and priests without fully realizing what they are doing to themselves, to Christ, and to the countless souls for which Our Lord did not hesitate to shed His blood and to die upon the cross. It is not the bad boys only who refuse the call and turn Jesus down. The good boys can do the same. And they often do it with no apparent scruple.

Here is one of them that personally turned Christ down. On one occasion a young man came to Jesus, fascinated by His preaching about eternal salvation, and said to Him:

"Is there something good that I can do so as to win eternal life?" Our Lord told him to keep the Commandments. The young man replied with all sincerity: "I have observed all the Commandments from my youth!" (Luke: 18, 21). So this

young man was a good boy, surely anxious to get to heaven. So he asked Our Lord for a special insurance of salvation: "What am I still lacking?" (Mat. 19, 21).

Since he was a sincere, good boy, the Lord asked him to become His Apostle, His priest, the herald of His Gospel teaching to the world of souls. "Go and sell your possessions," Jesus told him, "and give the proceeds to the poor, for which you will have an investment in heaven. Then come back and be My follower!"

How did the young man react to the invitation of becoming Christ's priest? "When the young man heard the answer, he went away with a heavy heart, for he had much property" (Mat. 19, 22).

The young man who turned Christ down died long ago, but he left in the world countless spiritual descendants who also are turning Christ down in our days. Yes, they are good persons, but not good enough to follow Christ as His priests and as saviors of countless souls which they would lead to God and eternal life through their sacrifices, labors and leadership.

Why do they refuse to follow Christ?

A few years ago I preached a mission in Gary, Indiana. The Pastor asked me to give an instruction to the school children. In explaining to the children why so many boys refuse to become priests, I asked them: "Children, why do so many good boys refuse to follow Christ as His priests? What is their main reason for refusing?"

There were several answers, but one impressed me most. A little boy stood up and said: "Father Missionary, I think that our boys are selfish. This is the reason why they turn Jesus down when He asks them to become His priests".

This was a good reply. Selfishness, yes selfishness is the main culprit that keeps so many good Ukrainian Catholic boys away from the priesthood.

And who is a selfish boy? It is a boy who has such regard for his own interests, pleasures, and comforts that the happiness and welfare of others and the call of Christ are of little concern to him. It is because of such selfish attitude that so many boys do not accept the loving invitation of Jesus Christ, even though they could become His wonderful helpers in the great work of saving souls.

WHAT YOUNG MAN CAN BECOME A PRIEST?

Most young men are enthusiasts. They dream of becoming great, famous, and important. They would like to do great things in life.

Well, if you are one of them, why don't you try the priesthood? It is the greatest and the most famous vocation that man can have in life. The priesthood is also the greatest privilege that Christ can bestow upon man. A priest shares in the eternal Priesthood of Christ, the Son of God, Who became Man to lead His earthly brothers and sisters to heaven and everlasting happiness. To help people to achieve such happiness is worth infinitely more than to give them a car, an airplane, or a TV set. If you become a priest, you will be doing more for mankind than the most famous inventors ever did. You will help immortal souls to reach heaven where they will be happy forever.

Young men admire and even envy the great inventors of the world who gave us such wonderful things as the telephone, radio, television, car airplane and rocket. We are grateful to such men; because of them we enjoy so many comforts. But how many young men do realize what

price such men had to pay for their inventions? They had to work hard, they sacrificed their leisure time, their rest, their conveniences. It was not easy for them when they worked. And yet they were not discouraged by the fatigue, loss of sleep and lack of comforts. Why? Because they had an ideal in life. They wished to do something for their fellow men and they did! They were not satisfied with being mere bread-eaters. They wished to make some contribution to the welfare of others. Aren't we grateful to them for their sacrifices which made possible so many achievements in science, art and technology; the things which make our life more easy and more pleasant than that of our forefathers?

But what can be more wonderful than the salvation of the soul? Our soul, as well as the souls of our fellow men, is a priceless treasure in the sight of our Heavenly Father, the Maker of the universe. If it were not so, He would not have ordered His only-begotten Son to become Man, to suffer and to die on the cross for its salvation and eternal happiness.

Who, then, can become a priest?

Every normal young man can become a priest, if he has *the call*. And there is the main source of trouble.

Michael was a very good boy, although a little mischievous. He liked fun and a good time. He was an altar-boy when he was in grade school, and while in high school, he received Holy Communion quite regularly.

"Well, Mike," I asked him, "how about being a priest? The Ukrainian Catholic Church is in dire need of them. It cannot exist without them, you know!"

"I've thought of it," Michael said, "but I can't go to the seminary. I just can't!"

"Why not? You're a normal young man. It shouldn't be that hard."

"Yes, I think I am normal, but unfortunately I have no call to the priesthood. If the good Lord gave it to me, I would be glad to become His priest!" Michael concluded.

I used the occasion to explain the *meaning of the call* to Michael.

"Mike," I said to him, "it seems to me that you have the wrong idea of what a call is. Tell me how do you imagine this call?"

Michael got confused a little and replied: "Well, Father Missionary, I guess that Jesus should let me know somehow, if He wants me to become His priest..."

When I asked him how Christ should let him know, Michael did not know what to say. So I gave him the following explanation.

HOW DO WE GET IMPRESSIONS

Our body is wonderfully equipped for sensing the world in which we live and work. For this function it posseses over a million nerve endings that specialize in making us aware of the things that go on around us. The location of these nerve endings is very reasonable and logical. Sight, taste, hearing and smell are in the head, while the sence of touch is located in the enveloping skin which protects our body from infection, excessive heat or cold and million other things which may hurt us. This location of our senses would seem ridiculous to some animals if they realized it, for the sea snail has its eyes on its back, grasshoppers and crickets hear with their stomacks and legs, and butterflies and flies taste with their feet while our nervous system is admirably adapted to human life.

Divine Worship with our Orthodox Brethren

BASED in the directives, issued by the Second Vatican Council in "the Decree On Eastern Rite Churches," which allows common *participation with the Orthodox Brethren in things sacred,* the Ukrainian Catholic hierarchy issued the following instruction concerning common worship of Catholics and Orthodox Christians of the Eastern Rite (Art. 26-28).

Participation is forbidden to Catholics

1) Catholics of the Eastern Ukrainian Rite may not participate in the common worship with their Orthodox Brethren, (here we mean only those who were born and raised in the Orthodox faith, not the apostates who fell away from the Catholic Church) when such communication harms the unity of the Church, for instance, when Catholics would be tempted to say: "After, all it is all the same, because we all believe in the same God."

2) When such participation favors or includes:

a) approval or acceptence of heresy:

b) danger of apostasy:

c) real, not pharisaical scandal, which cannot be prevented and removed by an explanation why such a common worship is allowed in certain circumstances;

d) and, finally, the danger of religious indifferentism which would cause a Catholic to think that all Churches which bear the Christian name are equally good, because their believers accept Christ.

Position of our Orthodox Brethren

Our Orthodox brethren may receive the Sacraments of Penance, Holy Eucharist and Anointing of the Sick in our Ukrainian Catholic churches under the following conditions:

1) When they stay separated from the Catholic Church, because they sincerely believe that their own Church is the true Church of Christ, that is, they are Orthodox in good faith, because they were born and raised in the Orthodox faith. Most of our Orthodox brethren live and serve God in such good faith, and therefore can love God as much as Catholics;

2) When they ask for these Sacraments of their own accord without being forced to do so;

3) When they have the right disposition, that is, they ask for these Sacraments, because they wish to please God, get rid of their sins, etc. Thus they may be admitted to these three Sacraments whenever they ask for them, without becoming Catholics.

Position of Ukrainian Catholics

Ukrainian Catholics are allowed to receive the Sacraments of Penance, Holy Eucharist and the Anointing of the sick in the Orothodox churches from the Orthodox priests under the following conditions:

1) Whenever there is a necessity to receive these Sacraments, and no Catholic priest is available, for instance, he is sick or lives too far away to come on time;

2) Real spritual good, that is, when a Ukrainian Catholic wants to receive these Sacraments, because he loves God and wants to strengthen his spiritual life, but there is no Catholic priest or church where he could receive them, or he would have to wait for long time, if he wanted to receive them from a Catholic priest, because he lives among the Orthodox people, where there are no Catholic churches. The decree on the Eastern Churches say: "As often as necessity or a genuine spiritual benefit recommends such a course and access to a Catholic priest is physically or morally impossible" (Art. 27).

PARTICIPATION IN COMMON CHURCH SERVICES

1) Ukrainian Catholics may go to attend Divine Liturgy (Mass) in the Orthodox churches, if there are no Catholic churches in the place where they live and there is no danger of apostasy and no scandal which cannot be removed, for instance, when by going to Mass in an Orthodox church they would create impression that they had given up their Catholic faith;

2) Catholics may be God-parents (sponsors) at the Baptism of Orthodox children, performed in the Orthodox church by an orthodox priest;

3) They may also take the Orthodox brethren as God-parents for their own children, and the witnesses to their weddings.

COMMON CHURCH SERVICES

Where there is a question of common church services, let us say, of panakhyda or something else, in which both Ukrainian Catholic and Orthodox priests participate, the instructions of the local hierarch must be observed.

The decree on the Eastern Churches says:

"Common participation by Catholics with their Eastern separated brethren in sacred functions (Mass, panakhyda, blessings, etc.), things and places is allowed for a good reason" (Art. 28).

The instruction mitigates the former discipline in order to promote mutual understanding and approach among Eastern Rite Christians.

Those who have fallen away from the Catholic Church are not included among those who are allowed to receive the three mentioned Sacraments in the Catholic churches of the Eastern Rite whenever they want, because despite their apostasy they still remain subject to the laws of the Catholic Church.

Their children, however, who were born and raised in the Orthodox faith are considered true Orthodox and therefore may be admitted to the Sacraments in any Eastern Rite church.

The Pastors should explain these mitigations of the ecclesiastical discipline to their faithful. The Council issued them in order to make the future reunion of all Christian easier in the future.

At one of the public receptions in the White House, an old gentleman from Buffalo, as he shook hands with "Honest Abe," remarked,

"Up our way we believe in God and Abraham Lincoln."

To this the President characteristically replied:

"My friend, you are more than half right."

COGITATIONS

by Father Nick of Montréal

Concupiscence is above all the inclination to pursue good things in an evil way. Man develops by his contacts with others. If certain values are not to be found in his milieu, he cannot be expected to develop them within himself. *** The Godless world is so mighty only because it finds in each heart an accomplice. *** Is not history a process wherein what follows depends on what preceeds? *** By his own sins each adult makes his own the fall of Adam and Eve. *** Original sin may be a state, but it also is an orientation to every new sin. *** It is our duty to integrate our Ukrainian customs into the formation of the Canadian nation, which as such is only in process. *** The root is not the branch, nor is the Ukrainian Rite purely Byzantine. *** Strangely enough the Soviets do not want the USA to pull out of Vietnam. They need a buffer against Red China. *** Capital punishment should be retained as much as possible despite modern psychiatry *** There is a concerted and diabolically orchestrated onslaught in the free world against the Ukrainian Catholic Church and her leaders. As never before we must strive to retain our ritual and ethnic identities. ***Ideas control the whole world. *** Someone once said that no sooner is a temple built to God, but the devil builds a chapel hard by. *** Chesterton loved to say that people usually quarrel because they cannot argue. *** Activity and sadness do not go together. *** We are rich only through what we give. ***Said Byron: "The dew of compassion is a tear. *** Reading is seeing by proxy. *** Secrecy is the chastity of friendship. *** Truth is not only violated by falsehood; it may be outraged by silence. *** Some experts are bold enough to predict that Communism is crumbling in Russia itself and should be a thing of the past by 1970. What a waste of fifty years! Any system that goes against the very nature of man cannot endure. The Church has been preaching that all along. *** Nationalism is on the rise even in Red lands. *** The whole world is now witnessing a revolt of underdeveloped nations against the developed. *** A nation politically unwilling to win a war should never wage one. *** The South Vietnamese are immature nation-wise. One wonders if they deserve the help the USA is giving them. *** Having Easter together this year certainly helped fill our churches as never before. ***Every Ukrainian home should be a 'Ridna Shkola'. *** The Soviets are wondering how much freedom is safe *** The month of May is still a Marian month and devotions to the Mother of God are in order as in the past. ***

A mouse who lived in the pulpit for many years was distrubed by the preacher's pounding and shouting. One Sunday afternoon it sneaked out of its nesting place and strolling down the aisle met another mouse and told it about the disturbance.

"Come where I live", said the stray mouse, "and you won't be disturbed."

"Where is that?"

"In the poor box," replied the hermit mouse.

LOVE IN MARRIED LIFE

Bernard Häring

Every created thing proclaims in its own way the fundamental truth: God is Love (1 *John* 4:16). *Man is the image and likeness of God and shows himself such in his capacity for genuine love. Here is a consoling application of this truth.*

■IN THE natural order of creation, nothing manifests the love of God so clearly and impressively as married love, which, at least in germ, is also parental love. It is through married love that God, the creative Love, has willed to perpetuate the human race. Thus married love, the love by which man and wife bring new life into existence and together cherish and nurture it, is a symbol of that creative love by which God brings other beings into existence to be sharers in His love.

In the supernatural order of salvation, God's love has been made visible in an incomparably higher way — in Jesus Christ and in the covenant of love which Christ has established between Himself and His Church. Through this, a new grace and dignity is bestowed on married love, which symbolizes and participates in the dynamic action of God's love on earth, in the alliance between Christ and His Church. Marriage between Christians is a *sacrament.* This fact makes it clear that marriage is a community of love, but not only of earthly love. Rather, through earthly love marriage becomes a community of salvation, a love that comes from God and leads back to God — a redeemed and redeeming love.

Love Between Three

An essential charactiristic of married love is its tendency to reach out to another person in the whole of his human personality. The love between husband and wife expresses itself as a love that calls for complete self-giving and complete fidelity "until death do us part."

These qualities belong to the innermost nature of this love; without them it cannot attain its authentic form. In married love, man and woman merge, as it were totally into each other's life in the relationship of loving and being loved. Each draws the other out of the isolation of merely individual existence. In this experience man learns that it is not good for him to be alone, and that it is only in giving and receiving true love that he can be truly himself and can come to the true fulfillment of his being.

But married love in its deepest significance is more than a love between two: it is a love between three, and this in a twofold sense.

First, every genuine human love is an expression of man's likeness to God as one who shares in God's own love. Wherever you find true love between two people, there God, the Creator of Love, is present and active. *Where love is, there is God.* The love of one's fellow man is a partnership in loving with God, a sharing through one's neighbor in the radiance of divine love. Every true and enduring love between men affords a glimpse of the love of the invisible God and, since it is God we love in our neighbor, constitutes a reply to His love.

Secondly, married love is a love between three in a sense special to itself. By its very nature it involves an assent to, and a co-operation with,

the creative aspect of divine love. Consciously or unconsciously, true married love always and necessarily implies this fundamental assent to the creative love of God, who creates in love and holds in disdain nothing that He has made.

By virtue of its very form and significance, the concrete expression of conjugal love denotes a relationship of loving service to the Creator, even though generation may not take place in particular instances. This is so absolutely true that at the very moment a married couple deliberately refuses this assent to the generation of new life, each becomes the prisoner of his own empty self-centerdness. These are facts that married people need to understand quite clearly.

Married love is a love between three. The love that binds husband and wife together is absolutely exclusive of any parallel relationship between either of them and another man or woman. Such a relationship with another would immediately falsify the love between husband and wife. But their love essentially involves openness to the fruit of their love — to children, when, and as God, the third in their alliance of love, wills that they should have them. This openness, this assent to childbirth, constitutes the specific and distinctive charactiristic of married love, a characteristic that sets it apart from every other form of love between human beings.

But what of the case where conjugal relations are robbed of assent to the creative ordinances of divine love, and at the same time of assent to the child as the fruit of married love? To refuse to have a child, even when having one is completely compatible with existing responsibilities, changes married love into a sterile egoism between two.

Love and the Primary End of Marriage

A great deal has been written on which end of marriage is primary—procreation or conjugal love. Such an argument misses a point. It springs from a one-sided analytic way of thinking and from the modern tendency to dissociate indissoluble things in such a way as to lose hold of the unifying central position. The all-important thing in this discussion is to maintain the indissoluble relationship between married love and children. From this central position the following consequences necessarily flow.

1) There are indeed secondary ends of marriage which are subordinate to the procreation, education and care of children. In many official documents this status is accorded to: a) mutual help of husband and wife; b) the overcoming of unregulated concupiscence by the satisfaction of sexual desire in accordance with reason.

2) However, married love is not the same thing as mutual help between husband and wife. This is only one expression, and not even a principal one, of married love.

3) The service of new life is the primary and specific purpose of marriage and married love.

4) When marriage exists without assent to childbirth, the basic reason for this must be sought in the lack of true married love. We can never stress too much this fact, to which theology, psychology and pastoral experience all bear witness, that without genuine married love, none of the purposes of marriage can be attained least of all the service of new life, or the moral adjustment of sexual desire.

5) In the present order of salvation, married love is a sign of participating in heavenly love. Through the sacrament of matrimony, married love becomes, in an altogether special manner, a way of salvation.

It follows from this that married love aspires to the supernatural love of God and of one's neighbor as its animating principle. Divorced from this supernatural love, married love is threatened with danger on every side.

6) Growth in charity, the supernatural love of God and man, is the highest and all-embracing goal of marriage, as of all other things in God's plan of salvation. Both the service of new life, and married love itself and all its functions and forms of expression, should promote this growth in charity.

Right Grasp of Married Love

In modern novels and movies, married love frequently denotes little more than sentimentality and romance, or even crude sexual passion. The opposite extreme is to make love consist in the bare fulfillment of exactly circumscribed tasks and duties. In contrast of these false ideas, Holy Scripture portrays love as primarily an expression of the heart and spirit, attesting itself in the sphere of action.

All true love of one's neighbor rests on these pillars: a) *respect* for the likeness of Christ in man, a likeness that may at times be disfigured, but can always be restored; b) *good will* toward man — the will to do good and the actual doing of good in his regard. Married love goes farther still. It includes an exalted form of respect, of good will and of beneficent action which finds expression in the unity, fidelity and mutual self-giving of husband and wife in marriage *till death do them part.*

All true love tends toward union. Married love is characterized by its orientation toward bodily union, toward becoming two in one flesh. In their bodily self-giving, husband and wife express the fact that they are one heart and one soul and one body. In it they enter into personal encounter with each other and know each other in a unique way by means of their bodily union.

Complete self-giving and willingness to bring new life into the world —these elements are inseparably related and find expression in the bodily union of marriage.

By virtue of its natural signification, married love already involves assent to the all-loving God, assent to the all-faithful God, assent to the living and lifegiving God. This assent embraces the whole of man; it is rendered with body and soul, with heart and spirit.

In its consequence of this, married love now has the noblest of functions —to convey to husband and wife a living and powerful intimation of the love of God: *How good God must be, since we human creatures can love each other so!* The joy of both body and soul that springs from their mutual self-giving in love enables them to say: *How lifegiving must the love of God be!* Experiencing the love and care of God for themselves, parents are moved to exercise similar care for their children, not only by what they say, but by the evidence of their whole life, especially by the manifestation of their mutual and indissoluble love.

Dangers to Love

Married love can be shattered in either of two ways. One way is that of hedonism, the other way that of false spirituality.

Hedonism makes bodily pleasure the most important thing in marriage. It is always in search of new ways to excite and satiate sexual passion. It makes the sexual sphere of life an end unto itself. This attitude represents a lack of, or a weakness in, married love in the full sense.

False spirituality regards with suspicion the joy of body and soul which the Creator has bestowed on man as a natural consequence of married

love. The pleasure of the senses is considered suspect because of a failure to see it as a part of the totality of married love, and because of a lack of appreciation of the fact that this pleasure is all the purer and gladder, the less selfishly it is sought for its own sake by husband and wife.

The decisive factor is, of course, that this pleasure is not sought for its own sake, but accepted as a consequence of true love. Love, being good, is and should be, a bringer of joy from its very nature, Consequently, the joy of the body and soul that marriage brings is in itself good and desirable as an essential result of married love in its totality.

Expression of Married Love

Since marriage is a total communion of life, married love has many more forms of expression than merely conjugal intercourse. A very important aspect of married life is the sharing of meals, which is a symbol of the Eucharistic Communion of love enjoyed by the family of God in Jesus Christ. Since marriage as a sacrament symbolizes the covenant of love which finds expression in the Eucharist, it should be clear how important it is that family meals should form a genuine expression of love in the home.

Other forms of expression of married love are to be found in the bringing up and education of the children, in mutual economic help, in the community of material goods, in a wise provision for old age, in the domesticity of the wife through which love becomes the very atmosphere of the home. The variety and richness of these family functions are of great importance to married love. Care must be taken, however, that the economic aspect of family life does not assume undue importance and destroy the other values of family life, particularly religion and mutual love.

Tenderness, especially in sexual relations of husband and wife, has a quite fundamental importance as an expression of love. Continual effort is required on their part in order to integrate sexual relations ever more fully into love, so that they may grow in love alike through their self-giving and through the renunciations which may be required of them. Tenderness in love-play has the function or raising conjugal intercourse wholly into the sphere of an expression of love, so that intercourse becomes a mutual knowing in love. In this regard, it is clearly inadequate for husband and wife to show tenderness to each other only during conjugal intercourse. For in such a case, sexuality would not be sufficiently integrated into the general atmosphere of love.

Purification of Love

Man is a being which is always in the process of becoming. Even in his capacity for love, he should always be on the way to loving better. He can never rest content with what he has achieved. After the example of Christ, in this time of the fullness of grace, he must strive toward the perfection of love.

Married love is essentially the journey of two people hand in hand through life. Each one's love for the other must be purified; each must grow in his response to the other's love. After the romantic days of the honeymoon have passed, there comes a time of disenchantment. This is a particularly critical period. Love costs more now, since the real partner in life with all his limitations and dream faults must be loved, instead of the figure of the first romance. The real partner must now be loyally helped to bring out the likeness of Christ ever more brightly in himself or herself.

(The Liguorian)

—o—

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII. ч. 5.

Volume XXXVIII, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Заступництво Пресвятої Богородиці — Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 1
Місячне намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Чистилище — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 8
Мати в Святім Письмі — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 9
Пречиста Діва Марія рятує затверділого грішника від прокляття — 14
Хотів би ти знати? — 15
Церква і покликання людини (призначення людини) — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 18
Мамо! Мамо! (На Свято Матері) — 24
Вітчизна — о. др. Б. Курилас, ЧНІ. 24
І вознісся до неба... — В. Буженко 25
Виїзд зо Львова — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 27

A Protestant Speaks About Mary — by Father Caron 33
The Eucharist—Center Of Our Lives — Peter Stasiuk, C.SS.R. 36
Where There Is Harmony And Concord in the Family — by M. Schudlo, C.SS.R. 38
Decree on the Eastern Rite Churches (Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.) 40
Mother's Day — 43
Crosses, Crosses, Crosses — Rev. Basil Tremba 45
I'd Like To Know — 47
Muslim Women's World — Sister M. Janice 50
The Holy Spirit — M. Schudlo, C.SS.R. 51
My Departure From Lviv — M. Schudlo, C.SS.R. 53
Who Can Become A Priest? — M. Schudlo, C.SS.R. 55
Divine Worship With Our Orthodox Brethren 58
Cogitations — by Father Nick of Montréal 60
Love In Married Life — Bernard Häring 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1966
JUNE

REDEEMERS

ПОБЛАГОСЛОВЛЮ ДОМИ, В ЯКИХ БУДЕ ВИСТАВЛЕНИЙ
І ПОЧИТАНИЙ ОБРАЗ МОГО СЕРЦЯ

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

Головний день ВІДПУСТУ буде в

неділю 3-го липня

1966 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро Української Католицької Церкви та волю нашого многострадального українського народу!

Пресвятая Богородице Спаси Нас!

—o—

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of JULY. The Main Day of the pilgrimage will be

Sunday, July the 3rd

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the Ukrainian Catholic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, save us!

Божественний Модель

БОЖИЙ Син стався чоловіком, щоб подати людям живий образ, як мають виглядати Божі діти. Він наблизився до людей, ставшись одним із них. До Христа люди боялися Бога. По приході Христа вони стали любити Його немов найкращого Батька.

Був один молодий цар, якого царство було дуже бідне. Хоч як намагався помагати своїм підвладним, щоб улегшити їм прикре та невигідне життя, все таки не годен був з'єднати собі їх довір'я. Не раз чув, як між собою говорили: "Наш цар ніколи не зрозуміє нас. Йому добре в палаті! Де він знає, що таке голод і нужда?"

Добрий цар чувся пригнобленим, бо підвладні тікали від нього і не мали до нього довір'я. Пішов до одного старушка порадитися, як з'єднати собі їх любов і довір'я. Старушок споглянув на пригнобленого царя і промовив: "Царю, якщо хочеш з'єднати собі їх довір'я і любов, мусиш іти і жити між ними не як цар, але як один із них!"

Цар послухав мудрої ради. Перебрався і вирушив у далеку сторону свого царства. Там працював як звичайний робітник, приставав із народом і їв із ним. Відвідував хворих, потішав пригноблених, тощо. Нарід не знав, що це їх цар, бо думав, що він виїхав за границю.

З'єднавши собі довір'я, любов і прив'язання населення, цар від'їхав до своєї столиці. Всі, що знали його, жалували, що така добра людина покидає їх.

Було велике свято в столиці держави. З'їхалося багато народу з цілого царства. Було там не мало хворих і бідних. Цар вийшов між них і став роздавати милостиню, усміхався до бідних і приставав із ними немов з братами. Зобачили це деякі люди, між якими він трудився як звичайний робітник: "Та ж це був наш цар, а ми цього не знали!"

Вістка блискавично поширилася по всьому царстві про доброту і ласкавість царя. Відтоді всі любили його, бо він був стався один із них і радо поділяв їх труд і нужду.

Божий Син стався чоловіком, щоб з'єднати Собі любов усіх людей. Якщо ж полюблять Його, то радо будуть наслідувати Його життя та діла й через це дійдуть до досконалости, до якої Бог Отець кличе всіх Своїх земських дітей. Дивлючись на Божого Сина в людському тілі, кожен знатиме в чому полягає досконаліть і святість людей, бо Христос дав нам приклад, як Сам заявив: **"Я дав вам приклад, щоб ви так поступали, як Я поступав"** (Ів. 13, 15). Воно

легко наслідувати Ісуса в щоденнім житті, бо Божий Син, ставшись Чоловіком, проживав на землі як звичайний чоловік. Мешканці Назарету, де Христос виріс, навіть не підозрівали, що Христос—Бог, бо бачили в Ньому тільки людину, людські діла та поведінку, подібну до поведінки інших добрих і праведних людей, які сумлінно зберігали Божий Закон. Як Ісус зачав творити чуда, то люди, які знали Його з назаретського життя, здвигали плечима і здивовано кликали: "І що за мудрість дана Йому? І що за чуда творяться Його руками? Хіба Він не теля, син Марії?" (Мар. 6, 2-3).

Хто читає Святу Євангелію, той зобачить у Христі досконалу людину, яку легко наслідувати в різних обставинах земського життя й так відтворювати в душі Його Божеський образ при помочі християнських чеснот.

Святий Ігнатій Богоносець, (†107), учень Св. Івана Апостола, мав бути тим хлопчиком, що Спаситель узяв на Свої руки і промовив: " Хто не ввійде до Божого Царства як це дитя, той взагалі не ввійде до нього" (Мар. 10, 51). Цей Святий дуже багато натрудився для Христа і Його Церкви. Його листи до різних церковних громад завжди підкреслюють характеристику апостольського християнства, послух вірних єпископам і священикам і обов'язок вірно служити Богові. Коли ж по заарештуванні в часі гонення судді спитався Ігнатія, як йому на ім'я, то Святий відповів: "Я — християнин!"—"Що ж воно значить бути християнином?" тягнув суддя. "Бути християнином", відказав Ігнатій, "це носити Христа в своїм серці!" цебто при помочі чеснот відтворювати Його божеський образ і подобу в своїй душі.

Людям тяжко уявити собі, як вони можуть уподібнитися до Бога, бо Бог—це невидимий Дух. В безмежній любові до людей Бог подав нам Свій власний образ у божественній Особі Свого втіленого Сина, щоб ми могли постійно вдивлятися в цей небесний Модель і наслідувати його в своїм думанні, бажаннях і діянні. Кожна людина—це артист своєї душі. Життя—це канва. Все, що ми думаємо, про що мріємо, що робимо, заторкує нашу душу. Кожне діло повинне бути звернене до цієї цілі і так виконане, щоб по кожнім ділі, слові та бажанні щораз ясніше і краще блищала в нашій душі божеська подоба Ісуса. Він—наш Модель. Треба невпинно вдивлятися в Нього, студіювати Його Божеські риси в Святій Євангелії та постійно відтворювати їх у різних обставинах земського життя. Отож Святі дають нам таку пораду: "Споглядай невпинно на божеський Модель!" Небесний Отець велить людям чинити те саме, вказуючи на Христа: **"Це Мій Син улюблений. Слухайте** та наслідуйте **Його!"** (Лк. 9, 35).

Господь побачив це (як жиди нехтували Ним і ламали Його Заповіді) і відкинув у гніві власних синів і дочок. І промовив: 'Сховаю Своє лице від них і побачу, який буде їх кінець, бо вони кодло перевертнів, діти, що не мають вірности' (Втор. 32, 19-20).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

РЕЛІГІЙНА СВОБОДА ЦЕРКВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на червень благословлене Святішим Отцем)

СПРАВА релігійної свободи була завше одним з трудних питань. Навіть у заранні Христової Церкви приходили в цій справі трудності, от хоча б, чи навернені до християнства з попанства обов'язані до Мойсеєвого Закону й обрізання (Гал. 2). Чи можна їсти те, що було жертвоване поганським божкам? (І Кор. 10, 14, 25).

Коли Константин Великий надав свободу християнству (313), то справа свободи релігії набирає іншого виду, а саме: чи панівна християнська Церква дасть свободу нехристиянським віровизнанням і сектам? Сьогодні нам годі дивуватися, що це складне питання знаходило протягом віків різну розв'язку.

На прояснення цієї справи впливали часом різні чинники, як розділ Церкви на Східню й Західню, і повстання різних протестантських віровизнань, і з другої сторони різні новітні течії, як "раціоналізм", "секуляризм", "антиклирикалізм", і т.д.

Особливіша трудність в цій справі лежить в тім, що розв'язка, яку дає католицька Церква, не може бути та сама, що її дають інші Церкви, а це через відмінний погляд католиків на природу католицької Церкви. Ми католики щиро віруємо, що наша Церква є одинокою правдивою Церквою, і що Бог хоче, щоб усі до неї належали, і що вона була і є протягом віків непомильною провідницею на дорозі спасіння, і тому в справі віри й обичаїв не може змінити свого навчання. Тому католик не може пристати на таке твердження: "Одна Церква є така сама добра як і друга".

Але й це не перешкоджає, щоб католики практикували правдиву релігійну свободу у відношенні до інших віровизнань в дусі пошани для людської гідности і людської особи, і пошани до прав кожної одиниці й громади до свободи совісти.

Ясне освітлення цього питання подав II Ватиканський Собор. У своїй Декларації про Свободу Релігії цей Собор навчає: "Сучасна людина все більше і більше є глибоко перейнята почуттям гідности людської особи і тому зростають вимоги, щоб люди діяли після свого власного суду, тішучися і користаючи з відповідальної свободи... Ці вимоги свободи відносяться на першому місці до свобідного виконування релігії в суспільності... Насамперед Собор визнає віру, що Бог дав пізнати людському родові, як треба Йому служити. Ми віримо, що ця єдино правдива релігія існує в католицькій і апостольській Церкві, якій Господь Ісус Христос доручив обов'язок поширяти її поміж усіма людьми (Мат. 28, 19-20).

Релігійна ж свобода конечно вимагає, щоб людина сповняла свої обов'язки почитання Бога

без ніякого примусу. Цей Ватиканський Собор заявляє, що людська особа має право до релігійної свободи. Це значить, що всі люди є вільні від примусу зо сторони інших людей або суспільних кляс (груп) чи від якоїнебудь людської сили... Свобода або вільність в релігійних справах, що є правом осіб як одиниць, є також признана як право, коли вони діють у товаристві (згромадженні).

Це є факт, що сьогодні люди хочуть свобідно визнавати свою релігію так приватно як публічно. В дійсності, релігійна свобода є вже проголошена як світське право в більшій частині конституцій, і є урочисто признана в міжнародних документах. Однак це є фактом, що ще існують такі форми правительства, що, хоч свобода релігійного почитання має конституційне признання, однак урядова влада старається відстрашити горожан від релігійного визнавання і змагає зробити життя для релігійних громад дуже трудним і небезпечним.

Собор вітає з радістю перший з цих двох фактів як знам'я часу і в болем стверджує другий факт (релігійного переслідування), який треба оплакувати.

Нехай Бог і Отець усіх дасть, щоб людська родина, через пильне заховування принципу релігійної свободи в товаристві, була приведена ласкою Христа і силою Святого Духа до взнеслої й безконечної "свободи слави Божих дітей" (Рим. 8, 11).

Місійне намірення: "За молодь Уганди так християнську як і нехристиянську".

Липень: Загальне намірення: Щоб клир і миряни росли в свідомості свого покликання до святости.

Місійне намірення: Щоб радіо, телевізія і преса могли поширяти знання св. віри в Азії.

КОРИСТЬ ЗО СПАННЯ

Людина потребує спати около 8 годин денно. Якщо хтось менше спить, то він потребує більше енергії, щоб виконати наложену на нього працю. Через це його сили скоріше вичерпуються. Напружуючи сили, він скоріше мучиться, і тому буде скоріше вичерпаний.

Дехто не годен заснути. Головна причина цього в тім, що його нерви або мускули напружені. Якщо хтось не хоче заснути, то нехай тільки напружить свої мускули, і це поможе йому боронитися від сну.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу [illegible] бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

"Церква в модернім світі"

(Конституція і пояснення)

о. М. Шудло, ЧНІ.

Тайна смерти і страх перед нею

Людина—це смертельна істота. Її тіло розкладається і згодом людина вмирає, душа її вертається до Бога, а тіло іде в землю. Св. Письмо каже:

"Бог створив людину, безсмертною і вчинив її образом Своєї природи, але через заздрість диявола смерть увійшла в світ" (Муд. 2, 23-24).

Смерть—це одна з найтяжчих і найприкріших загадок людського життя на землі, і тому вона мучить людей, бо ніхто не знає, коли, де і як помре. Конституція про Церкву в модернім світі каже:

18) "В обличчі смерти загадка людського існування стає найбільше пекучою. Не тільки згадка про послаблення її тіла мучить людину, але й вона лякається повного знищення.

"Вона слушно жахається і відкидає від себе думку про повну руїну і зникнення своєї особи. Вона бунтується проти смерти, бо має в собі вічне зерно, що не може звестися до звичайної матерії". Людина сотворена на подобу духового і вічного Бога, слушно бажає відно жити, навіть тоді, як тіло опиниться в гробі.

Навчання Христа сильно зменшує страх перед смертю й ослаблює гіркість, що вона викликує в душі людей. В імені Христа Церква запевняє їх, що смерть це **переходовий стан,** після якого людина ввійде в вічне життя, "де вже не буде земської нужди", бо "Бог покликав людину і досіль кличе її, щоб вона могла злучитися з Ним у вічнім житті, де вже нема зіпсуття. Христос здобув цю перемогу (над смертю), як воскрес із мертвих, бо Своєю смертю Він звільнив людей від смерти" (І Кор. 15, 56-57).

Отож людина, що має віру, знає, що по тілесній смерті жде її. Віра ж у Бога так само лучить нас із нашими дорогими рідними, що вже перейшли на другий світ і в вічності ждуть на нас, щоб навіки злучитися з нами і вже більше не розлучатися.

Люди мають любити Бога

Св. Іван каже: "Бог—це любов" (І Ів. 4, 8). Все, що Бог чинить, це вислід Його любови до людей. З любови до людей Він сотворив їх, наділив розумом і свобідною волею, послав Свого Сина на смерть за них і приготував пречудне щастя в небі для них. З любови до них прийняв їх за Своїх дітей і звелів Своєму Синові статися Чоловіком і так ввійти в людську Родину.

19) "Бувши Божою дитиною, людина повинна поводитися з Богом як зо своїм Отцем", бо людина не існувала б, якщо б Божа любов була не сотворила її та не зберігала її при житті. Людина тому не година вповні жити згідно з правдою, якщо свобідно не признає цієї любови і не віддасться їй".

Як людина вийшла від Бога, так вона має й вернутися до

Нього, бо інакше ніколи не осягне своєї повної досконалости і не запевнить собі вічного щастя, до якого рветься її серце.

Проблема атеїзму

На жаль є багато людей у модернім світі, які забувають цю життєву правду. Вони живуть, працюють, будують бізнеси, організують соціяльні і політичні системи, не беручи Бога до уваги, ба й часто явно виступають проти Нього, заперечують Його існування і нерідко поборюють Його, називаючи **мітом** віру в Його існування.

Отак зродилася модерна культура, що в значній мірі є безбожна, бо вона або заперечує Бога або старається обійтися без Нього, гейби Бог не мав ніякого діла мішатися до людських справ. Ці люди так поступають гейби Бога взагалі не було. Не один в погоні за матеріяльним зиском каже: "Бізнес—це бізнес!" Інший додає: "Людина є тільки раз молодою, тому треба побавитися!" Ще інший відповідає на докори родини чи священика, як звернуть йому увагу на лихе життя і кару по смерті: "Як помремо, то зобачимо, що там буде! Зрештою я не одинокий (не одинока), що так поступаю!"

Є атеїсти, що проголосили гасло: "Бог помер!"

Німецький філософ Фридрих Ніцше (1844-1900) страшно ненавидів християнство, бо в Бозі добачував ворога людей, а в християнстві — слабодушність, яку треба викорінювати, щоб помогти людям осягнути своє призначення. Це він голосив, що людина стане **надлюдиною** як позбудеться віри в Бога і позагробове життя, зосереджуючи всі свої зусилля, щоб осягнути щастя на землі.

Практичний і теоретичний атеїзм сильно поширюється в модернім світі, бо є щораз більше людей, що заперечує Бога або принаймні так поступає в особистім, родинім і публічнім житті гейби Бога не було або вони не вірили в Нього.

Соборові Отці здають собі справу з загрози, що цей атеїзм становить для світу і християнства, тому кажуть у Конституції:

"Треба вважати атеїзм за одну з найбільше поважних проблем наших часів, і тому слід глибоко прослідити його".

Різні значення атеїзму

Не всі атеїзми є такі самі, бо вони є різнородні. Соборові Отці кажуть:

"Слово **атеїзм** може означати різні речі. Коли одні люди виразно заперечують існування Бога, то інші вірять, що людина не годна нічого абсолютного твердити про Нього". Іде тут про тих, що заперечують саме існування Бога, от хоча б марксисти, для яких Бог—це видумка багачів і клиру, щоб тримати людей у страху і послусі і так використовувати їх простодушність. Є тут мова теж і про **агностиків,** які не виключають можливости існування Бога, але заперечують, що ми годні своїм розумом пізнати Його або доказати Його існування або щонебудь певного знати про Нього.

Є ще й інші атеїсти, які твердять, "що все можна вияснити самою наукою". Так поступає діялектичний матеріялізм, який приймає, що матерія вічно існує і розвивається власною силою. В цім розвою нема місця для Бога.

Ще інші атеїсти "так сильно вихваляють людину, що віра в Бога видається анемією. Вони радше прославляють людину ніж заперечують Бога". До цієї категорії належать люди, які 'самі собі дають у житті раду, тому не відчувають, що їм треба Бога'. І таких атеїстів є чимало в світі, які кажуть: 'Хіба Бог збудував мені хату? Я сам мусів власними руками напрацюватися на неї', як заявив мені один наш чоловік в Австралії.

Дальше каже Конституція, що "деякі люди ніколи не застановляються над питанням про Бога, бо не відчувають у собі ніяких релігійних порухів і не бачать ніякої рації, чому мали б журитися релігією.

"Крім цього атеїзм нерідко походить із протесту проти зла, що існує в світі.

"Модерна цивілізація часто перешкоджає доступ до Бога не тому, що має якісь поважні причини, але попросту тому, що вона занадто погрузнула в земських справах".

Як я відвідував Україну, то поступив до Академії наук у Києві. Там мав дискусію з президією літературного відділу. Під час дискусії мої співбесідники спиталися мене: "Як ви можете вірити в Бога, коли на світі є різні припадки, вибухи вулканів, повені, як теж такі лихі люди, як Гітлер? Якщо б був десь якийсь Бог, то Він не дозволив би на подібні речі!"

Хто ради подібних рацій заперечує існування Бога, той забуває, що наш світ недосконалий. Де ж є недосконалий світ, там мусить бути місце на згадані припадки і природні катастрофи.

Відповідальність за атеїзм

Так перед зачаттям другого ватиканського Собору, як під час самого Собору багато Соборових Отців студіювало проблему атеїзму в світі, бо він сильно загрожує не тільки католицькій, але всякій релігії, що признає Бога Творцем неба і землі. Вони намагалися знайти причини, чому пропагатори атеїзму вважають його конечною умовиною для поступу людства.

Під час дискусій над проблемою атеїзму віденський кардинал Кеніґ заявив, що самі християни багато причинилися до поширення атеїзму, бо лихо розуміли і представляли Бога або принаймні так поступали в приватнім і публічнім житті гейби не вірили в Нього та не числилися з Його Законом, от хоча б соціяльні визиски католицькими панами або бізнесменами, дискримінація, тощо. Атеїсти це знають і дуже часто ганять Церкву за те, що мовчала на ці надужиття, бо мала зв'язані руки через те, що пани підпирали її.

Отож атеїзм—це витвір самої людини, тому вона відповідає за те, що деякі люди не вірять у Бога. Конституція каже:

"Нема сумніву, що ті, що добровільно виключають Бога зо свого серця і намагаються обминати релігійне питання, не йдуть за голосом свого сумління, тому вони не є бездоганні.

"Проте й люди, що вірять у

Бога, часто деяк відповідають за це (цебто за поширення атеїзму), бо атеїзм як такий не є спонтанним розвитком, але зроджується в різних причин, включаючи критичну реакцію проти релігійних вірувань і особливо подекуди особливо проти християнської релігії.

"Через те і самі християни так само немало винні за повстання атеїзму".

Християни ж винні за появу і поширення атеїзму тому, що не давали доброго прикладу, ширили згіршення і часто викривлювали релігію, не рідко використовуючи її для своїх матеріяльних цілей.

Конституція каже:

Християни винні за появу атеїзму тому, що "занедбали завчатися релігії або навчали фальшивих вірувань або недописували в своїм релігійнім, моральнім чи соціяльнім житті. Через те треба сказати, що вони радніше закривали ніж виявляли правдиве обличчя Бога і релігії".

Під час дискусії про засоби, як поборювати атеїзм, віденський кардинал Кеніг заявив на Соборі: "Лік на атеїзм — це сильна співпраця над поєднанням християн, зусилля Церкви поширювати соціяльну справедливість для всіх народів без ніякої дискримінації, і боротьба проти релігійного незнання".

Конституція згадує ще інший рід атеїзму:

20) Цей атеїзм "бажає такої великої **незалежности для людини**, що йому трудно знайти місце на залежність від Бога". Людина, яка бажає завжди так поступати, як їй подобається, не легко зможе підчинятися Божому Законові. Нерідко вона ввійде в конфлікт з якоюсь із Божих Заповідей, і це може попхнути її до атеїзму цебто заперечення самого Бога. Подібні випадки трапляються між тими, що живуть у неважних подружжях, яких не можливо поправити.

Ще інший рід атеїзму "твердить, що релігія зо своєї природи спиняє визволення (соціяльне і економічне), бо витворює в людині обманливу надію на майбутнє життя, і тому відвертає її від будування земського Міста".

Бувший премієр Микита Хрущов, відвідуючи одне промислове місто в сателітській державі, заявив зібраним робітникам: "Ваші священики обіцюють вам рай по смерті на другім світі. Я дам вам рай тут на землі вже в часі вашого життя". Його обіцянку робітники прийняли похмурою мовчанкою.

Хоч Церква не раз осуджувала й на останнім Соборі (1962-65) знову осудила атеїзм, все таки Соборові Отці глибоко застановлялися над погубним з'явищем модерного атеїзму і намагалися знайти засоби, щоб успішно поборювати його.

Протилік на атеїзм

Конституція каже:

21) "Ліку на атеїзм треба шукати в властивім представленні навчання Церкви і в бездоганнім житті Церкви і її членів, бо це завдання Церкви... видимо об'являти Бога Отця і Його Втіленого Сина.

"Це можна головно вчинити прикладом живої і дозрілої віри, яка вміє ясно бачити труднощі і відповідати на них...

"Те ж, що найбільше виявляє приявність Бога,—це братерство любови всіх вірних, що спільно злучені в дусі, працюють для евангельської віри і виявляють єдність між собою".

Бог і гідність людини

Віра в Бога і Його почитання не тільки не зменшують вартости і не обнижують гідности людини, але навпаки безмежно збільшають і висвітлюють її. Гідність людини в тім, що вона є живою відбиткою безконечного Бога, з яким колись поділятиме безконечні скарби Небесного Царства. Хіба таке призначення й майбутність не повинні викликувати в людях шляхетної гордости і охоти до праці?

Конституція каже:

"Церква навчає, що признання Бога зовсім не зменшує гідности людини, бо ця гідність опирається і вдосконалюється в Бозі...

"Вона навчає, що надія на майбутність не поменшує важности теперішніх обов'язків, але радше сильними спонуками змушує людей належно виповняти їх.

"І навпаки! Коли забракне божеського підложжя і надії на майбутнє життя, то людська гідність бувае зранена, як це виявляють біжучі події. Загадка життя і смерти, почуття вини і смутку не знаходять вияснення, і тому люди часто попадають у розпуку.

"Тим часом кожна людина бувае сама для себе нерозв'язальною загадкою, хоч може й вона не вповні здае собі з цього справу, бо бодай ніхто не годен втекти від самоаналізи, особливо як треба зайняти якесь становище в важних життевих справах.

"Один тільки Бог дае повну і певну відповідь, як Він кличе людину до вищого знання і покірнішої самоаналізи".

Життя не мае змислу, коли нема Бога, бо в ним повно страждань, розчарувань і злиднів. Без існування Бога таке життя є дійсною, нерозгадальною тайною.

Якщо хтось вірить в Бога і добре знае свою релігію та належно розуміе її, то він знайде бодай деяку відповідь на пекучі питання, що мучать людей, і на які атеїст не годен відповісти, от хоча б, чому Бог сотворив світ, в якім є місце на непевності, наглі смерті і всякі недосконалості.

Хоч Отці другого ватиканського Собору виразно відкинули і осудили атеїзм як одне з найбільш небезпечних і погубних лих нашого століття, все таки вони не осудили самих атеїстів, бо тільки один Бог знае людське серце і тому Він один годен судити, скільки людина винна за свою поведінку й атеїзм, який "противорічить людському розумові, противиться загальному досвідові людства і поменшує природну гідність людини".

Співпраця з атеїстами

Хоч Соборові Отці відкинули атеїзм, все таки вони заявляються за співпрацею з атеїстами в тих ділянках, що заторкують поліпшення життевих обставин для всіх людей, от хоча б працю, щоб усунути клясову боротьбу між людьми, запевнити всім правдиву свободу і прожиток гідний людини, Бо-

жого сотворіння.

Сьогодні Церква не уникає людей доброї волі, хоча б вони не були її духовними дітьми. Вона хоче співпрацювати з ними для загального добра людства, щоб розв'язувати загально людські проблеми, от хоча б проблему атомної війни, переселення світу, політики чи фінансової нужди, в якій проживає більша частина людства, не зважаючи на чудовий поступ науки і техніки. Церква виступає на публічну арену світу, не щоб панувати над людством, але щоб помогти людям витворити такі обставини на землі, де всі люди могли провадити дійсно людське життя. Церква готова співпрацювати з цими людьми, що не знають Бога, бо вони так само часто журяться, як усунути зо світу всякі лиха, що докучають людям. І саме тому співпраця з ними є можлива в цих ділянках, і Церква так доказує світові, що вона любить світ і хоче добра для людей, хоч ці люди не є членами Церкви.

Так атеїсти зможуть пізнати Христову Церкву через співпрацю з християнами, бо в цій співпраці всі мають ту саму ціль—усунути лиха зо світу і поліпшити долю людства. З цієї співпраці атеїсти зобачать, що Церква і релігія не є ворогами людства, як досіль не один із них думав, бо вона старається поліпшити долю людей навіть на землі. Така стріча і співпраця усунуть багато пересудів і бодай притуплять вістря атеїзму в тих, що визнають його, бо вони принаймні будуть дивуватися: Чому християни це роблять? Хто змушує їх до цього?, бо й між атеїстами є люди, що готові віддати своє життя за своїх ближніх, хоч не признають, що людина—це Божа дитина. Хоч їхня поведінка непослідовна, все таки і такі випадки трапляються. З цього видно, що не вистачає твердити: 'Христос—це відповідь на всякі лиха'. До цього треба додати співпрацю з усіма тими, що намагаються усунути ці лиха, не зважаючи на те, чи вони мають віру або відкидають її. Контакт добрих християн із ними напевно буде поміччю для них на дорозі до Бога, хоч на це може прийдеться довго ждати.

Отак християни будуть передавати навчання Христа іншим, що не знають або перекручено знають Його, і так поможуть людям наближатися до себе і до Христа, бо кожний християнин повинен бути готовий працювати для добра інших. Таким чином він виявляє і доказує свою віру в Христа, що прийшов на світ служити Своїм земським братам і сестрам.

Ось тому Конституція каже:

"Хоч Церква рішуче і вповні відкидає атеїзм, все таки вона вірить, що всі люди, віруючі і невіруючі, повинні співпрацювати для відповідного поліпшення цього світу, в якім усі проживаємо. Подібна ж співпраця не можлива, коли нема між ними щирого і второпного діялогу.

Церква протестує проти поведінки деяких держав, що роблять різницю між віруючими і невіруючими, і тому нарушують основні права людської особи.

"Церква домагається активної свободи для віруючих, щоб вони так само могли в цім світі будувати Божу святиню. Вона ласкаво прохає атеїстів відкритими очима прослідити навчання Христа".

Отож Собор запрошує до співпраці над поліпшенням світу всіх людей, що дійсно бажають добра своїм ближнім, хоч може не знають Бога або й поборюють Його. Поліпшуючи економічні, соціяльні і політичні відносини в світі, люди роблять цей світ кращим відблиском Творця і тим самим наближають до Бога тих, що не знають або лихо знають Його. Такий підхід до атеїзму напевно корисніший і більше людяний аніж виклинання, яке звичайно не приносило багато користи в минулому.

Християни поборюватимуть атеїзм дуже успішно, якщо будуть проживати так, як Спаситель навчає в Євангелії, і люди бачитимуть це і пізнають Бога (Мт. 5, 14-16).

Воплочення Божого Сина і людська гідність

Ставши Чоловіком і членом всесвітньої людської Родини, Божий Син не тільки пречудно виявив гідність людини, але ще й сильно скріпив і підніс її, бо через Нього люди злучилися навіки з Богом як діти зо своїм батьком. Конституція каже:

22) "Тільки в тайні Воплочення Божого Сина вияснюється тайна людини... Христос...; виявляючи тайну Отця і Його любов, об'являє гідність людини і показує, яке її найвище звання...

"Той, що є 'образом невидимого Бога' (Кол. 1, 15; 2 Кор. 4, 4), Сам є досконалою Людиною. Він привертає дітям Адама божеську подібність, яка була спотворена первородним і іншими гріхами.

"Людська природа, що Він узяв Собі, не тільки не була знищена, але навіть для нас піднята до Божої гідности, бо через Воплочення Божий Син деяк злучився з кожною людиною.

"Він працював людськими руками, думав людським розумом, діяв при помочі людського рішення і любив людським серцем.

"Народившись із Пречистої Діви Марії, Він дійсно став одним із нас, і тому був подібний до нас в усім за винятком гріха".

Як Христос стався Чоловіком, то Він вчинив усіх нас Своїми братами і сестрами. Через це ми всі Божі діти. Бути ж Божою дитиною—це більша гідність аніж бути дитиною земського царя або президента.

обновив нас і через Святого

Христос помирив Бога з людьми

Христос прийшов на світ, щоб спокутувати гріхи людей, Своїх земських братів і сестер. За те й Він помер на хресті і Своєю смертю відчинив людям небо, замкнене гріхом Адама. Водночас Він вислужив нам освятну ласку, що вчинила нас Божими дітьми.

Конституція каже:

"Через Нього (Христа) Бог примирив нас з Собою і завів мир між людьми (2 Кор. 5, 18-19, Колос. 1, 22). Він звільнив нас з неволі диявола і гріха, щоб кожний з нас міг сказати з Апостолом: Божий Син 'полюбив мене і віддав Себе за мене'" (Гал. 2, 20).

Духа, що мешкає в нас запев-

жого сотворіння.

Сьогодні Церква не уникає людей доброї волі, хоча б вони не були її духовними дітьми. Вона хоче співпрацювати з ними для загального добра людства, щоб розв'язувати загально людські проблеми, от хоча б проблему атомної війни, переселення світу, політики чи фінансової нужди, в якій проживає більша частина людства, не зважаючи на чудовий поступ науки і техніки. Церква виступає на публічну арену світу, не щоб панувати над людством, але щоб помогти людям витворити такі обставини на землі, де всі люди могли провадити дійсно людське життя. Церква готова співпрацювати з цими людьми, що не знають Бога, бо вони так само часто журяться, як усунути зо світу всякі лиха, що докучають людям. І саме тому співпраця з ними є можлива в цих ділянках, і Церква так доказує світові, що вона любить світ і хоче добра для людей, хоч ці люди не є членами Церкви.

Так атеїсти зможуть пізнати Христову Церкву через співпрацю з християнами, бо в цій співпраці всі мають ту саму ціль—усунути лиха зо світу і поліпшити долю людства. З цієї співпраці атеїсти зобачать, що Церква і релігія не є ворогами людства, як досіль не один із них думав, бо вона старається поліпшити долю людей навіть на землі. Така стріча і співпраця усунуть багато пересудів і бодай притуплять вістря атеїзму в тих, що визнають його, бо вони принаймні будуть дивуватися: Чому християни це роблять? Хто змушує їх до цього?, бо й між атеїстами є люди, що готові віддати своє життя за своїх ближніх, хоч не признають, що людина—це Божа дитина. Хоч їхня поведінка непослідовна, все таки і такі випадки трапляються. З цього видно, що не вистачає твердити: 'Христос—це відповідь на всякі лиха'. До цього треба додати співпрацю з усіма тими, що намагаються усунути ці лиха, не зважаючи на те, чи вони мають віру або відкидають її. Контакт добрих християн із ними напевно буде поміччю для них на дорозі до Бога, хоч на це може прийдеться довго ждати.

Отак християни будуть передавати навчання Христа іншим, що не знають або перекручено знають Його, і так поможуть людям наближатися до себе і до Христа, бо кожний християнин повинен бути готовий працювати для добра інших. Таким чином він виявляє і доказує свою віру в Христа, що прийшов на світ служити Своїм земським братам і сестрам.

Ось тому Конституція каже:

"Хоч Церква рішуче і вповні відкидає атеїзм, все таки вона вірить, що всі люди, віруючі і невіруючі, повинні співпрацювати для відповідного поліпшення цього світу, в якім усі проживаємо. Подібна ж співпраця не можлива, коли нема між ними щирого і второпного діялогу.

Церква протестує проти поведінки деяких держав, що роблять різницю між віруючими і невіруючими, і тому нарушують основні права людської особи.

"Церква домагається активної свободи для віруючих, щоб вони так само могли в цім світі будувати Божу святиню. Вона ласкаво прохає атеїстів відкритими очима прослідити навчання Христа".

Отож Собор запрошує до співпраці над поліпшенням світу всіх людей, що дійсно бажають добра своїм ближнім, хоч може не знають Бога або й поборюють Його. Поліпшуючи економічні, соціяльні і політичні відносини в світі, люди роблять цей світ кращим відблиском Творця і тим самим наближають до Бога тих, що не знають або лихо знають Його. Такий підхід до атеїзму напевно корисніший і більше людяний аніж виклинання, яке звичайно не приносило багато користи в минулому.

Християни поборюватимуть атеїзм дуже успішно, якщо будуть проживати так, як Спаситель навчає в Євангелії, і люди бачитимуть це і пізнають Бога (Мт. 5, 14-16).

Воплочення Божого Сина і людська гідність

Ставши Чоловіком і членом всесвітньої людської Родини, Божий Син не тільки пречудно виявив гідність людини, але ще й сильно скріпив і підніс її, бо через Нього люди злучилися навіки з Богом як діти зо своїм батьком. Конституція каже:

22) "Тільки в тайні Воплочення Божого Сина вияснюється тайна людини... Христос..., виявляючи тайну Отця і Його любов, об'являє гідність людини і показує, яке її найвище звання...

"Той, що є 'образом невидимого Бога' (Кол. 1, 15; 2 Кор. 4, 4), Сам є досконалою Людиною. Він привертає дітям Адама божеську подібність, яка була спотворена первородним і іншими тріхами.

"Людська природа, що Він узяв Собі, не тільки не була знищена, але навіть для нас піднята до Божої гідности, бо через Воплочення Божий Син деяк злучився з кожною людиною.

"Він працював людськими руками, думав людським розумом, діяв при помочі людського рішення і любив людським серцем.

"Народившись із Пречистої Діви Марії, Він дійсно став одним із нас, і тому був подібний до нас в усім за винятком гріха".

Як Христос стався Чоловіком, то Він вчинив усіх нас Своїми братами і сестрами. Через це ми всі Божі діти. Бути ж Божою дитиною—це більша гідність аніж бути дитиною земського царя або президента.

обновив нас і через Святого

Христос помирив Бога з людьми

Христос прийшов на світ, щоб спокутувати гріхи людей, Своїх земських братів і сестер. За те й Він помер на хресті і Своєю смертю відчинив людям небо, замкнене гріхом Адама. Водночас Він вислужив нам освятну ласку, що вчинила нас Божими дітьми.

Конституція каже:

"Через Нього (Христа) Бог примирив нас з Собою і завів мир між людьми (2 Кор. 5, 18-19, Колос. 1, 22). Він звільнив нас з неволі диявола і гріха, щоб кожний з нас міг сказати з Апостолом: Божий Син 'полюбив мене і віддав Себе за мене' " (Гал. 2, 20).

Духа, що мешкає в нас запев-

Внутрішня обнова

Даючи нам освятну ласку, Христос духовно і внутрішньо нив нам славне майбутнє воскресіння (Рим. 8, 11; 2 Кор. 4, 14). Св. Павло каже: "Якщо Дух Того, хто воскресив Ісуса з мертвих, мешкає в вас, то Він, що воскресив Ісуса Христа, так само приверне життя вашому тілові ради Його Духа, що пробуває в вас' " (Рим. 8, 11).

Хоч Христос помер за нас, все таки Його смерть не звільнила нас від боротьби, що її мусить провадити кожна людина на землі, як це зазначує Конституція:

"Християни мусять боротися проти зла і навіть умирати. Проте, бувши злучені з Пасхальним Таїнством і взоруючись на умираючім Христі, вони, скріплені надією, будуть змагати до воскресення" (Фил. 3, 19; Рим. 8, 17).

Христос і Погани

Христос, голова всього людського роду, помер за спасіння всіх людей, тому звелів Своїм апостолам проповідати Євангелію всім народам і подавати їм засоби спасіння. На жаль досіль не виконано Христового доручення, бо бодай дві треті людства не знають Христа і не приймають Його за свого Спасителя, бо не знають Його, і за це незнання не буде каране милосердним Богом, бо "як же призиватимуть Того, в кого не ввірували: А як увірують у Того, про Кого не чули? А як почують без проповідника?", каже Св. Павло (Рим. 10, 14). Це ганьба для християнства, що за 2,000 літ не потрапило поширити знання про Христа по всім світі.

Чи ці погани, що знають Христа, будуть прокляті? Ні, бо Конституція каже:

"Все те відноситься не тільки до християн, але до всіх людей доброї волі, що в їх серцях невидимо діє Божа ласка (Рим. 8, 23). Остаточна ціль всіх людей є та сама цебто спасіння. Ось тому ми повинні вірити, що Святий Дух в відомий Йому тільки спосіб дає кожному можливість бути учасником Пасхального Таїнства".

Христос ушляхетнює людей

Ставшись Людиною, Божий Син зодягнув нас небесною гідністю, бо вчинив нас Своїми братами і сестрами і дітьми Небесного Отця. Конституція каже:

"Така є тайна (гідність) кожної людини, і це велика тайна, і так дивляться на неї віруючі в світлі християнського об'явлення.

"Через Христа і в Христі загадка страждання і смерти набирають значення. Без світла Євангелії вона придавлює нас.

"Христос воскрес, знищив смертю смерть. Він подав нам життя, тому через Нього, ставшись Божими дітьми, можемо кликати в Дусі: 'Авва—Отче!" (Гал. 4, 6; Рим. 8, 15; Ів. 1, 22).

Дмитро злапав злодія, що запхав йому руку в кишеню серед великого натовпу. "Що ж твоя рука робить у моїй кишені?" закричав у злості. На це злодій спокійно відповів: "Пане добродію, не злостіться. Я бачив, як пулярес випав вам з кишені, тому хотів назад туди поставити його".

Моя перша зустріч з Митрополитом А. Шептицьким, ЧСВВ.

о. І. Чинченко

ОДНОГО вечора несподівано з'явився до мене пан Ю. С. і сказав, що зараз мусимо іти до митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ. Митрополит вимагає: "Покажіть вже мені того Чинченка". Візита була призначена на 6 годину вечора, а ми за нашою українською точністю прийшли на 7 годину. Митрополит сердечно привітав нас, перепросив, що він змушений відкласти нашу розмову на завтра, бо зараз призначено відвідини у митрополита одним із "високих достойників" німецької окупаційної влади. Митрополит просив мене відвідати його наступного вечора, що я й зробив.

Митрополит довго розпитував мене про стан в Україні, настрій всіх прошарків населення, рух відродження Церкви в Україні і ставлення німецьких окупаційних властей в Україні. Коли я розказував про все те в подробицях, митрополит, зідхаючи, часто говорив: "Бідний нарід, бідний нарід". Митрополит знав про життя в Україні у підсовітській дійсності до місяця червня 1941 року, становище у німецькій в'язниці і багато іншого. Звичайно, що всього в подробицях не можна було переповісти і митрополит запросив відвідати його й наступного вечора, а потім знову й знову.

Митрополит, маючи гіркий досвід із "медичною сестрою" —агенткою НКВД, був дуже обережний. Він продовжував вивчати мене, запрошуючи до себе ще разів зо три пана Ю. С., бувшого керівника катедри української мови при Львівськім Ветеринарнім Інституті та кількох студентів цього ж Інституту. Він розпитував про мене все в подробицях. Звичайно митрополит одержував добрі відомості про мене. Під час наших розмов я виявив свої пляни стати священиком і своє життя посвятити на службу Богові. "Дуже благородний замір, дуже благородний", була відповідь митрополита А. Шептицького. Він познайомив мене з єпископом Н. Чарнецьким, ЧНІ., в особі якого я пізнав ченця і святця в повному розумінні цих понять. До цих двох святців я настільки був прив'язаний, що почав думати про рукоположення на греко-католицького священика.

Посланці від православних ерархів

Відомості про мою політичну діяльність і відкриття церков на Житомирщині та Київщині, і особливо про відкриття церкви в місті Василькові, поширилися поза межі Галичини. Однієї неділі пополудні відвідав мене незнайомий мені чоловік, відрекомендувався як підполковник Рибачук і заявляв, що він відвідує мене з доручення варшавського митрополита Діонисія. Під час нашої розмови

заявив, що митрополит Діонисій розглядається за кандидатами на єпископів в Україну і запрошує мене прибути до Варшави. Це мене дуже заскочило. Я обіцяв, що обміркую цю справу. Роздумував над тим всім і знав, що митрополит Діонисій є росіянин з походження. Його роля в житті Православної Церкви в Польщі є дуже "підмоченою". Він не користувався довір'ям і авторитетом, бо вірні мали до нього якесь застереження, тому я вирішив... не в'язатися з ним.

Через дуже короткий час після цих відвідин зайшов до мене протоєрей Борщевський як представник Високопреосвященнішого Іларіона, тоді архиєпископа Холму та Підляшшя. Протоєрей Борщевський молодий, освічений, інтелігентний священик справив на мене якнайліпше враження. Він запрошував мене прибути до Холму. Я був просто "на роздоріжжі".

Свою нерішучість я виявив митрополитові А. Шептицькому. "Моя дитино", повчав мене митрополит, "якщо ти поїдеш в Україну з нашими священнями, як греко-католицький священик, тебе там будуть вважати як нашого агента. Вірні Придніпрянщини мають застереження до нас. В справі поєднання Церков ти більше зробиш, як поїдеш туди як православний священик. Віра є одна. Штучно утворено дві Церкви. Того вже досить, як ти вже будеш в серці католиком. Їдь до Холму і приймай православні свячення". І так двічі висповідавшись в церкві св. Онуфрія, що була під зарядом О.О. Василіян, я поїхав до Холму для свячень. До Холму прибув 31 грудня 1941 року, а 2 січня 1942 року був висвячений на священика і нагороджений всіма початковими нагородами для священиків (а їх у Православній Церкві є 12) з ношенням золотого наперсного хреста включно.

Внедовзі після повороту з Холму, прибув до мене чоловік з Вінниці як посланець вже небіжчика о. Якова Кіндзерявого, адміністратора Вінницької епархії. В дуже короткому часі прибула теж делегація в двох осіб з міста Дніпропетровського. Обидві делегації були в мене під час повороту з Холму. Я був тоді жонатим і за канонами Православної Церкви єпископом не міг бути.

В кінці лютого знову вибираюся до Холму і вже не пам'ятаю, чи в останню неділю лютого, чи в першу неділю березня 1942 року архиєпископ Іларіон возвів мене в сан протоєрея. Я продовжував листування з о. Яковом Кіндзерявим, адміністратором Вінницької епархії та з Дніпропетровським. О. Яків Кіндзерявий настоював на мій якнайскоріший приїзд до Вінниці та висвячуватися на єпископа. За канонами Української Православної Автокефальної Церкви, формації 1920 року, єпископ міг бути жонатим, так як єпископи є намісниками апостолів, а всі апостоли, за винятком апостола Івана Богослова, були жонаті. Звичайно, митрополит А. Шептицький "скоса" дивився на цю пропозицію, як я вибирався до виїзду в Україну.

Листування з Галичини в Україну, і навпаки цензурувалося гестапом. І мої пляни і бажання були відомі гестапо. А працював я тоді в Хліборобській Палаті у Львові. Одного дня з'явився до мене офіцер гестапо з українським долмечером, інж. Д. (зараз живе в Нью-Йорку) і заявив, що мені забороняється виїздити поза межі міста Львова без позволення від гестапо. На мене було наложено домашній арешт, про що було повідомлено і Вінницю і Дніпропетровське.

В місяці грудні 1941 року на Волині в місті Луцьку було оформлено Адміністратуру Української Православної Церкви, і в січні 1942 року висвячено двох перших єпископів для України, які виїхавши до Києва, висвячували єпископів кандидатів, що їх вибирали і посилали на висвячення місцеві громади. На Волині пожвавила свою діяльність Російська Православна, так-звана Автономна Церква, яка раніше вислала своїх єпископів в Україну, і останні позаймали всі єпископські катедри в Україні, за винятком Полтавської та Харківської. Очевидно, що в Україні великим авторитетом і довір'ям користувалася Українська Православна Автокефальна Церква. Автономна (від Москви) Церква користувалася більш підтримкою німецької окупаційної влади в Україні. На весні 1942 року Дніпропетровська та Вінницька Катедри були вже обсаджені. Коли наприкінці 1942 року, маючи перепустку від німецької окупаційної влади на в'їзд в Україну відвідати свою родину, я завітав до Вінниці і відвідав о. Якова Кіндзерявого, протопресвітера Консисторії Вінницької епархії, останній запропонував мені становище помічного єпископа Гайсину, але скоро, на провокацію москалів і малоросів з Автономної Церкви, о. протопресвітер Яків Кіндзерявий був заарештований гестапом.

Св. Петро писав до християн в Азії: "Служіть один другому, кожний тим даром, що його отримав (від Бога), як добрі домоуправителі різноманітної Божої благодати!" (I Петр. 4, 10).

НОВИЙ ЗАКОН ПРО ПІСТ В УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

(Рішення укр. кат. Єрархії)

В усіх епархіях та екзархіях української католицької Церкви обов'язують такі постанови про піст:

1) Не вільно їсти м'яса в усі п'ятниці цілого року, за винятком т. зв. загальниць і тих п'ятниць, коли припадає Господський або Богородичний празник.

2) У Великім Пості не вільно їсти м'яса в кожну п'ятницю, першого дня Великого Посту і у Страстну П'ятницю не вільно їсти м'ясних і молочних страв.

3) В навечір'я Різдва і Богоявлення, у свято Воздвиження Чесного Хреста і в свято Усікновення Св. Івана Хрестителя, не вільно їсти м'яса; в ці дні дозволена одноразова повна їжа з додатковими покріпленнями.

4) Закон про піст не обов'язує дітей, які не закінчили 14 року життя; людей, що закінчили 59 років життя; недужих, матерів і тих, що "через прийняті на себе обов'язки не розпоряджають вповні своєю особою".

5) На випадок потреби єпископи, парохи і сповідники можуть давати "ширші звільнення в дусі нашого обряду".

ПЕКЛО

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ОДНОГО разу Ісус Христос оповів фарисеям наступну притчу: **"Один чоловік був багатий, і зодягався в порфіру та віссон, і щодня розкішно бенкетував. Був і вбогий один, на ім'я Лазар, що лежав у воротах його, струпами вкритий, і бажав насититися кришками, що зо столу багатого падали; пси ж приходили й рани лизали йому. Та сталося, що вбогий умер, і ангели занесли його на лоно Авраама. Помер також і багатий, і його поховали. В аді, терплячи тяжкі муки, звів він очі свої та побачив здалека Авраама та Лазаря на його лоні. І він закричав і сказав: "Отче Авраме, змилуйся надо мною, і пошли Лазаря, нехай умочить у воді кінець свого пальця, і прохолодить язик мій, бо я мучуся в полум'ї цім"** (Лука: 16, 19-24).

Найжахливіша катастрофа стрічає людину тоді, **коли вона вмирає в смертельному гріхі.** Людина, яка до кінця свого життя, відмовлялася прийняти Божу любов і милосердя, і так померла в смертельному гріхі, назавжди сама відлучується від Бога. Вона є проклята і тому назавсіди йде до пекла.

Людина в пеклі ніколи не зможе побачити слави Божої тому, що вона назавжди є відкинена від Бога. І це є найбільша з усіх кар пекла. Прокляті є відлучені від Ісуса Христа і виключені зо спільноти Святих. Крім того вони мучаться в пекельнім огні, докори власного сумління постійно тортурують їх, і вони перебувають у товаристві диявола та інших проклятих. Коли жили на землі, то вони думали, що вони можуть обійтися без Бога; тепер вони розуміють, що щастя є тільки в Бозі. Вони проклинають себе та безперервно мучить їх розпука. Їхня кара ніколи не скінчиться. Вона триватиме через цілу вічність.

Всі прокляті в пеклі не терплять в однаковому ступені; для одних пекло є гірше ніж для інших. Бог є справедливий. Ті всі, що тяжче грішили, терплять тяжчі кари.

Ісус Христос учив нас про пекло, не щоб лякати, але щоб перестерегти та спасти нас. Він любить грішників і провадить їх до покаяння так довго, доки є ще час.

Коли знаходимося в небезпеці, щоб смертельно грішити, пригадуймо собі пекельні кари.

Святе Письмо каже: **"Страшна річ—упасти в руки живого Бога"** (Євреїв:10,31). **"Тоді скаже й тим, що ліворуч: "Ідіть від мене, прокляті, в огонь вічний, приготований дияволові та його ангелам! Бо я голодував був, і ви не нагодували Мене; мав спрагу, і ви не напоїли Мене; був мандрівником, і ви не прийняли Мене; був нагий, і ви не зодягли Мене; слабий і в в'язниці, і ви не відвідали Мене. Тоді відповідять і вони, кажучи: "Господи, коли ми бачили Тебе голодного, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці, і Тобі не послужили?". Тоді Він відповість їм: "Направду кажу вам: Те, чого ви не зробили одному з Моїх братів найменших, Мені ви не вчинили". І ці підуть на вічну муку, а праведники—в вічне життя"** (Матей: 25, 41-46). **"Кажу вам, Моїм друзям: Не бійтеся тих, хто тіло вбиває, а потім більш нічого не може вчинити. Але вкажу вам, кого треба боятися: Бійтеся того, хто має владу, убивши, вкинути в пекло. Так, кажу вам: того бійтеся"** (Лука: 12, 4-5).

1) Я маю великий дім. Одна пара прийшла і хотіла винаймити собі дві кімнати, але я відмовила, бо вони не мають важного шлюбу. Чи я добре зробила? Чи була б я згрішила, якщо б була винайняла їм дім?

Ви зовсім не були б згрішили, якщо б були цій парі винаймили свій дім, бо винаймлювання дому не є одобренням їх грішного подружжя. Вони самі відповідають за свій гріх. Може навіть ви були б їм помогли опам'ятатися і покаятися, якщо б були давали їм добрий приклад, як слід жити по-християнськи і зберігати Божі і церковні заповіді.

2) Я вичитав у Біблії, що Бог був наказав ізраїльтянам, щоб у Господнім Наметі завжди горіла лямпа і лежало 12 хлібів посипаних ладаном, що треба було спаловати в Божу честь. Що означала ця лямпа, хліби і ладан? (Левит: 24, 1-9).

Дванадцять хлібів представляло 12 поколінь вибраного народу. Олива, що горіла в свічнику день і ніч, і хліби, що лежали перед престолом Господа, це була жертва вдячности і подяка за те, що Бог дає людям матеріяльні добра для їх життя. Ладан спалюваний нагадував Богові жертву вдячности, що жиди приносили Йому за всі земські дари.

Ці хліби священик зміняв кожного тижня, заступаючи їх свіжими. Цілий цей обряд нагадував вибраному народові, що всяке добро походить від Бога, Давця духовних і матеріяльних речей, і тому подякою треба їх віддавати Йому, бо Він—Пан усього.

3) Я не годен добре зрозуміти, що таке означає проголошена другим ватиканським Собором свобода релігії. Один сусід сказав мені, що відтепер нема потреби намовляти інших ставати католиками або взагалі належати до Христової Церкви, бо кожен може свобідно почитати Бога так, як каже йому сумління. Чи так воно дійсно є?

Проголошена другим ватиканським Собором засада про свободу релігії для всіх людей—це право визнавати релігію і виконувати релігійні обов'язки

так, як сумління каже людині.

Проте свобода релігії не може шкодити публічному порядкові народів і держав. Ніхто не може так використовувати своєї релігійної свободи, щоб шкодити іншим або замішувати порядок у краю. Хоч не вільно одобрювати блудів і фальшу, в які хтось вірить, все таки треба шанувати людину, бо вона надальше залишається Божим сотворінням і через віру в фальш не тратить своєї людської гідности.

Свобода релігії—це не те саме, що релігійна байдужність, згідно з якою деякі люди думають, що всі релігії мають однакову вартість, тому вони однаково правдиві чи фальшиві. Остаточно право кожної людини до релігійної свободи полягає в тім, що вона є Божим сотворінням. Вона не є Богом, а тільки образом Бога, тому має почитати Бога так, як Бог каже, а не як їй самій хотілося б.

На жаль не всі люди належно знають те, що Бог хоче, щоб вони робили. Ось тому християни й особливо католики повинні з любови до Бога помагати своїм ближнім належно пізнати Бога, Його Закон і так служити Йому, як Він наказує. Силувати ж до прийняття навіть правдивої релігії не вільно, бо акт віри—це акт свобідної волі людини просвіченої розумом і скріпленої Божою ласкою. До свобідного ж акту віри ніхто нікого не годен і не має права силувати.

Свобода релігії полягає в цих трьох речах: 1) Абсолютна свобода акту віри; 2) Ненарушність людського сумління і 3) брак компетентности цивільної влади толкувати засади Євангелії, бо це місія Христової Церкви.

4) Чи вільно критикувати цивільну і церковну владу, коли вона недобре поступає?

Влади самої критикувати не вільно, бо всяка законна влада походить від Бога, як каже Св. Павло: "Слухайте своїх наставників і коріться їм, бо вони пильнують ваші душі, за які мають здати звіт" (Євр. 13, 17). Зате інколи можна і треба критикувати тих, що мають владу, бо, бувши людьми, вони годні помилитися або через амбіцію надуживати влади для власних інтересів, а влада дана людям на те, щоб служити іншим, а не догоджувати собі самим.

Наставники потребують інформації і критицизму більше ніж похвал і публічного галасу, бо критицизм помагає їм вистерігатися помилок і докладати зусиль, щоб належно виконувати Богом дану владу. Проте критицизм має бути здоровий і розумний. Розумний критицизм спирається на фактах. На жаль дуже часто критикування наставників —це ніщо інше хіба пуста, безосновна балаканина. Папа Пій XII закликав католиків виявляти свій критицизм, але це треба розумно робити, шануючи владу. Нерозумно критикує той, хто не має відваги підписатися під своїм критицизмом. Між українцями є багато таких 'відважних' людей, що виписують листи до єпископів і редакторів різних журналів, але не важаться підписати власного імени, бо знають, що їхній критицизм не має ніяких поважних основ.

Св. Павло каже, що він публічно скритикував Св. Петра за те, що Петро лицемірив. Як не було євреїв, то Петро їв страви, заборонені євреям, разом з християнами, що навернулися з поганства. Але, як прийшли юдео-християни, то він вистерігався подібних потрав (Гал. 2, 11-14).

5) Чому фарисеї ганили Ісуса за те, що в суботу уздоровив чоловіка, який мав суху руку? (Марко: 3, 1-6). Чи це гріх у свято щось доброго зробити, щоб помогти ближньому?

Чинити добро в неділю так на Божу славу, як для добра ближнього—це добра і повхальна річ, але фарисеї повидумували багато власних правил, як слід святкувати суботу, що в Старім Завіті була Господнім днем. Між іншими заборонами, що ці фарисеї накладали на людей, була заборона подавати хворому якунебудь поміч у суботу. Не вільно було навіть поливати водою зломаного члена або свіжої рани, хібаще комуть через те грозила смерть.

Як Христос уличив сухорукого, то фарисеї обурилися, бо цей чоловік не був у небезпеці смерти. Ісусові було прикро, що ці жидівські провідники були так страшно духовно засліплені, хоч вони не здавали собі з цього справи, і це внеможливлювало їх опам'ятання і навернення.

6) Мені часом трапляється таке, що як висповідаюся, і як іду до Св. Причастя, то пригадую собі, що не вчинив акту жалю за гріхи, коли священик давав мені розгрішення. Чи я маю стримуватися від Св. Причастя й іти повторяти сповідь?

Ваша сповідь була добра на нашу думку, бо коли добрий християнин сповідається з гріхів, то він звичайно жалує за них і хоче поправитися. Інакше він не йшов би до сповіді. До жалю не доконче потрібно битися в груди і виразно заявляти, що жалуємо за гріхи. Хто щиро приступає до тайни покути і бажає прощення гріхів, той звичайно має жаль і хоче поправитися з гріха.

Проте воно добре, коли робимо ясний і виразний акт жалю перед тим, як приступаємо до сповіді або коли священик дає розгрішення, і так звичайно треба поступати.

7) Деякі люди не хочуть вірити в приватні об'явлення та появи, бо кажуть, що все те видумки деяких екзальтованих людей. На їх думку Бог не годен нічого більше об'являти, коли ціле об'явлення вже маємо в Святій Євангелії. Чи це правда?

Ні, неправда. Бог—це вільна Істота, Пан неба і землі. Він може робити все, що хоче. Нема рації твердити, що Він не годен подавати дальших об'явлень, якщо захоче, вибираючи певні місця й особи, яким бажає об'явитися. З цього маємо приватні об'явлення і появи.

В Старім Завіті Бог часто з'являвся людям, щоб повчати їх, як треба добре жити. Він особливо з'являвся пророкам, які були Його речниками для людства (Євр. 1, 1; Ез. 1, 28). Хто заперечує можливість приватних об'явлень і появ, той мусить заперечити, що Бог колись об'являвся. Бог був і є завжди той сам. Отож не вільно згори заперечувати всякі приватні об'явлення і з'яви. Хто б заперечував можливість подібних речей, той був би нерозважний. Його ж твердження являлося б єретицьким. Знаємо, що в перших десятиріччях християнства подібні речі були майже нормальним з'явищем між християнами (Діяння: 11, 28; 21, 9; I Кор. 11, 4).

Хоч приватні об'явлення і з'яви можливі і дійсно трапляються в житті Церкви і деяких людей, проте як іде про конкретні випадки, то треба бути дуже обережними, бо помилки в цих справах не тільки можливі, але часто дійсно трапляються, коли візіонер чи візіонерка беруть власні уявлення за Божі об'явлення. Перед останньою війною одна загально відома візіонерка й стигматичка, покликуючись на 'волю Спасителя', намовила свою настоятельку, що була керівницею одної харитативної інституції, щоб вложила гроші інституції в одне підприємство, хоч вона не мала права цього чинити. Візіонерка успокоїла затурбоване сумління настоятельки запевненням, що в згаданім ділі не було грошей на харитативну інституцію. Що ж сталося? Захищуване Христом підприємство збанкрутувало і харитативна інституція втратила всі свої гроші.

Як же ж практично треба поступати в справах приватних об'явлень і з'яв? Не слід звертати на них надмірної уваги. Прочитавши їх, можемо користати з них, якщо вони виходять нам на користь. Коли ж відчуваємо, що з них нема ніякої користи для нашої душі, то слід забути про них і більше не думати, бо ніхто не є під гріхом зобов'язаний вірити навіть у такі приватні об'явлен-

ня і з'яви, що дійсно походять від Бога.

8) З нагоди 25-ліття шлюбу наші приятелі крім звичайних дарунків отримали для нас папське благословення. Яке значення має це благословення, хоч на ньому нема навіть папського підпису. Зате є на пам'ятці ім'я якогось монсіньора.

Воно тяжко сказати, яке значення ці благословення взагалі мають для тих, що отримують їх. Це тільки така собі практика і пам'ятка, що деякі люди люблять мати при різних нагодах.

9) Я часом розслющуся і заклену. Чи це великий гріх?

Ні, прокльони звичайно є малими гріхами, бо людина дійсно не бажає зла, яке згадує в злості. Це не людина говорить, але її злість. Сама злість не є гріхом, бо воно природне людям відчувати прикрості в різних неприємностях. Якщо хтось опанує свою злість і замість клясти скаже: "Боже, просвіти мене! Боже, дай мені терпеливости!", тощо, то його злість не тільки не буде гріхом, але ще й стане нагодою заслуг для неба.

Хто часто ходить до Св. Причастя, той повинен зробити акт жалю за подібні вибухи злости і спокійно йти до Св. Причастя, бо в подібних випадках нема обов'язку приступати до сповіді.

ПРЕДКИ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Туди, туди полинь, у той блакитний світ,
Де Предків знамена до перемог пливли,
Могили свіжі де, засіяні кістьми
На весну посипав калини білий квіт.

У грудях й боротьбі за цілість володінь
На захист городів здвигали списів дах.
Спасибі Вам, Діти, що збудували шлях
Для величі грядучих поколінь.

І давно хоч уже над череп'ям Батьків
Курличуть журавлі, гудуть кущі калини
Над насипом м'яким осінньої рябини.

То дух незборний ваш у нащадках живе,
До Предків обрїв унуків в бій веде,
За Вашу з терня путь унуків вдячний спів!

ДОЛЯ ЖІНКИ

Деякі поганські народи, навіть римляни, думали, що тільки мужчина має душу. Жінки ж, на їх думку, не мали душі. Ось тому загал мужчин не брав поважно жінок, бо хто брав їх поважно, з того сміялися інші мужчини.

Деякі християнські автори, хоч признавали, що жінка має таку саму гідність як мужчина, все таки в своїх писаннях неправдиво представляли жінок як спокусницю правдоподібно тому, що їх прамати Єва привела Адама до гріха.

Самі ж жінки думають, що їх завдання в світі полягає в тім, щоб направляти помилки, яких допускаються мужчини. Інколи це правда, але часто й неправда, бо бувають мудрі і немудрі жінки, добрі й лихі, цебто такі, що помагають своїм чоловікам дійти до неба, і такі, що пхають їх до пекла.

Французький письменник Бальзак каже, що людське серце має свою власну пам'ять особливо, як іде про жінки. Не одна жінка забуває важні події в історії, але ніколи не забуде того, що подобалося її почуванням.

35-ліття манастиря О.О. Редемптористів у Тернополі 1931-1966

Казимир Грицина

ВПР. ОТЕЦЬ ДЕ ВОХТ — ПЕРШИЙ ІГУМЕН
Свято-Успенського манастиря О.О. Редемптористів у Тернополі, 1931-1933.

I.

В Тернополі було три церкви. Надставна—Чесного Хреста, над ставом; в середині міста при вулиці Руській — парафіяльна Рождества Г.Н.І.Х., і Успення Божої Матері, звана манастирська.

Першою церквою була Чесного Хреста—Надставна, бо була над ставом, дуже старинна. В ній була чудотворна ікона Божої Матері, яку в часі першої світової війни перенесли до середньої —парафіяльної церкви Рождества ГНІХ. З вежі надставної церкви з гармати забито Бакая, сина турецького хана, як турки облягали Тернопіль. На цьому місці, де його вбито, стояв пам'ятник, а частина тих піль називалася Бакаїха. Це була полуднево-східня частина в сторону Березовиці Вел. над рікою Серетом.

Парафіяльна церква загально називалася середня. В ній містили чудотворну ікону Божої Матері, яку перенесено з надставної церкви через світову війну. Численні вота висіли біля ікони в святая святих, а грамоти Київських митрополитів Атанасія і Лева Шептицьких, ЧСВВ., та буллі Папів висіли за шклом в дорогих оправах на стінах церкви. Фундатором церкви Рождества ГНІХ. був князь Константин Острозький. Церква була збудована 1600 р. Могла змістити дві тисячі людей.

Церква Успення Божої Матері була звана загально манастирська. При ній був цвинтар. За моїх часів цвинтар був замкнений. Під час війни большевицько-польської у червні 1920 р., через війну і фронт, у місті поховали декого на цьому цвинтарі. Називали цю церкву манастирською, бо тут були колись монахи Василіяни до касати манастирів Йосифом другим, австрійським цісарем. Перша дерев'яна церква згоріла мабуть на початку 19 століття. Нова була мурована, невелика і неозначеного стилю. Положення було прекрасне. Колись монахи мали почуття краси. Давні манастирі були положені на пречудних місцях. Візьмім напр. Почаївську Лавру, св. Юр у Львові чи хоча б і тернопільський манастир.

І цвинтар і тих два морги поля біля нього не давали спати полякам. Посадник міста, директор Лінкевіч, коштом міста відчистив цвинтар десь біля 1926 р. в цілі провірки гробів. На щастя чотири гроби більше були греко-католицькі, українські, над польськими і це врятувало і цвинтар і церкву від ревіндикації.

Парохом Тернополя був тоді крилошанин-прелат о. Володимир Громницький.

Посадник міста Лінкевіч почав вести переговори з отцем парохом у справі цих двох морґів поля біля цвинтаря, бо поляки хотіли вибудувати манастир для своїх С.С. Домініканок.

Це все насторожило релігійних міщан. Вони вислали делеґацію до митрополита Андрея ґрафа Шептицького, ЧСВВ., з просьбою, щоб митрополит передав монахам церкву з цвинтарем і цю площу.

Митрополит хотів поділити Тернопіль на більше парафій. Щороку митрополит виїздив до Підлютого. У (мабуть 1929 р.) случайно там перебував сл. п. о. д-р Микола Конрад, ґімназійний катехит Тернополя. О. д-р Конрад часто бував з митрополитом і представив йому Тернопільські справи. По повороті до Львова, митрополит зажадав, щоб о. Конрад дав на письмі все те, про що говорив йому в Підлютому. По розглянені письма візвав до себе о. Конрада і запропонував йому парафію Успенської церкви. Але сл. п. о. Конрад представив митрополитові трудність катехита стати парохом. Парафія і школа—це дві різні установи. Парафія є далеко більше складна як школа. Покійний о. Конрад довгі роки був катехитом української ґімназії. Він знав болі і бажання тернопільських міщан. Вони бажали собі мати в місті монахів. Колись Успенська церква була манастирська. Цісар Йосиф II. скасував манастир. По 1900 р. о. крил. Громницький спровадив О.О. Василіян до церкви Чесного Хреста. Ігуменом був о. Гура. О. Громницький хотів ними рядити як сотрудниками, а монахи не годилися на це, тому мусіли виїхати ображені.

О. Конрад просив митрополита сповнити бажання міщан і дати їм монахів. Тому, що О.О. Василіяни не хотіли їхати вдруге до Тернополя, о. Конрад просив передати церкву Успення О.О. Редемптористам. Митрополитові сподобалася ця думка і він повідомив про це Чин О.О. Редемптористів. Покійний о. Йосиф Схрейверс, протоігумен Чину, назначив Впр. о. Йосифа Де Вохта, ігумена станиславівського, до переведення цілої справи.

В перших днях липня 1931 р. приїхав до Тернополя о. Йосиф Де Вохт, ЧНІ., щоб оглянути церкву Успення Божої Матері та площу побіч цвинтаря. О. Де Вохт предложив митрополитові умови і митрополит прийняв їх. Тернопільська парафія була винна якісь гроші митрополитові, і тому, що не могла сплатити їх, то митрополит зажадав за цей довг цю двоморгову площу біля манастирської церкви, яку записав на Чин О.О. Редемптористів на вічні часи, а церкву і цвинтар дав в посідання за винагородою одного золотого річно. Так митрополит полагодив цю справу. Міщани були дуже вдоволені, що їхня мрія про монахів сповнилася.

II.

16 вересня 1931 р. люди сказали мені в крамниці, (я був тоді управителем І. філії кооп. "Будова Церкви") що вже приїхали О.О. Редемптористи.

У год. сьомій вечером замикаю крамницю і спішу до манастиря. Не думайте, що манастир, це був якийсь визначніший будинок. Це була звичайна хата—дяківка. Приходжу до дверей і стукаю. Напроти мене вийшов отець Де Вохт, перший ігумен тернопільського манастиря О.О. Редемптористів.

Не можу Вам цього описати, яка радість опанувала мене. Знаючи бажання міщан, осмілився їх іменем, не уповноважений до цього, привітати О.О. Редемптористів як довго жданих та очікуваних монахів. О. Де Вохт був дуже радий з цього і потім ніколи цього не забував мені, і до кінця життя о. ігумена, а потім протоігумена, між нами були дуже теплі відносини.

Отже 16 вересня 1931 р. приїхали до Тернополя о. ігумен Де Вохт, Преп. о. Карло Більке, еклезіярх і Брат Петро, а по 21 вересня доїхали ще Преп. о. Франц Боский і Преп. о. Михайло Пристай, ЧНІ.

Зараз у першім тижні йшли поспішні приготування на дяківці. Малу хату поділено і коритарем злучено з мурованими комірками, і так повстав манастир О.О. Редемптористів у Тернополі, в якому жили ревні монахи, повні місіонарського духа, і ця ревність кидала свої проміння ген далеко по нашій Україні-Галичині.

20 вересня 1931 р. у неділю Всесвітліший отець крилошанин Володимир Громницький впровадив О.О. Редемптористів до церкви та вручив їм ключі.

21 вересня 1931 р. в понеділок, у свято Рождества Божої Матері, о. Де Вохт відправив першу співану Службу Божу для вірних, які замешкували східню частину міста.

При церкві Успення Божої Матері, яка не була стилева, була старинна дзвіниця. Про неї вчилися в Академіях Мистецтва. Літом приїздили різні малярі та відмальовували її. На ній було кілька дзвонів, які мали чудові звуки, і їх голос лунав далеко. Як прийшли О.О. Редемптористи, то дзвони не спочивали. Дзвонили рано в год. 5-ій. Це—на Ангел Господень. 5.30 рано знову дзвонили перед Службою Божою, яку правили в год. 6-ій. Перед іншими Сл. Божими дзвонили чверть години. В год. 12-ій в полудне—на Ангел Господень, 5.30 попол.—на Вечірню чи вечірне богослуження, Молебень чи Акафист, і в восьмій годині ввечорі—на Ангел Господень.

Кожної середи були Молебень на честь Божої Матері і проповідь. По кожнім вечірнім богослуженні була Суплікація.

У неділю і свята Служби Божі були читані в год. 6-ій і 8.30, а в год. 10-ій була співана, яка ніколи не тривала довше як до 11.30 точно, за винятком більших свят. Проповіді на Сл. Божих були 15-18 мінут на підставі катехизму Ф. Шпірага. На Вечірні були півгодинні проповіді на підставі Євангелій. О. Де Вохт наказав говорити короткі науки, які всіх зацікавлювали, бо бувають священики, що хотіли б в одній проповіді все сказати і тим надуживають терпеливости вірних, і тому така наука не приносить багато користи. З проповіді є користь, коли вона є речева, актуальна і ядерна. Вже за урядування друго ігумена тернопільського манастиря, бл. п. о. Володимира Породка, ЧНІ., люди просили мене піти до нього і попрохати, щоб проповіді були довші, "бо ми ще дивимося на проповідника, а проповідника

вже нема". Були ж у Тернополі добрі проповідники, з яких золотоустим був бл. п. о. Володимир Породко. Отець ігумен Породко засміявся і каже мені: "Добре, що люди хотять слухати, а нас вже нема на амвоні, бо гірше було б, коли б ми говорили, а люди не хотіли слухати". Ми мусимо коротко спинитися на самій постаті бл. п. о. Де Вохта.

П. Куліш

ДО ДРУЖИНИ

Благословляю час той і годину
І ту ясну, невимовну хвилину,
Як я, об'їхавши світ-Україну,
Тебе побачив, над людьми людину.
В тобі з душею поєдналась врода,
І з серцем тихим—розуму свобода,
Пещене чадо рідного народа!
Пишається тобою вся природа!
До тебе я, приблуда, приблудився,
На тебе я, мов на святу, дивився,
Твоїм умом і серцем просвітився,
Немов на світ удруге народився...
Благословен же час той і година,
І ти, ясна, незабутня хвилино,
Як світ мені широкий, Україна,
В тобі з'явився, над людей людино.

* * *

Я знав тебе маленькою, різвою,
І буде вже тому з півсотні літ.
Ми бачили багацько див з тобою,
Ми бачили і взнали добре світ.
Боролись ми не раз, не два з судьбою,
І в боротьбі осипався наш цвіт.
Скажи, коли б ізнов настав той день,
Як бачились уперше ми з тобою,
чи знов би ти співала тих пісень,
Що по світах летять було за мною?
Чи знов би ти, зачувши дзень-дзелень,
На порозі лягала б головою.
І слухала б музику тих копит,
Що до твоїх мене несли воріт?
О, знаю, що коли б ти з раю,
Кінця й вінця усіх земних розлук,
Почула, що доріженьку верстаю
До тебе крізь дими пекельних мук
І серденьком на силах знемагаю,
І падає знеможений між душ,—
Позичила б ти крил у Серафима,
І ринулась к мені світ-за-очима,
І в море зла зі світу чистоти
Метнулась би одним-одна душею...
Перемогла б нечисту силу ти
Пречистою потугою своєю,—
І впарі ми в чудовні висоти
Знялись би знов понад життя грязею,
І після всіх тривог і заверюх
Були б—один блаженно тихий дух.

* * *

А я, коли твоя божественна природа
В мене вселилася, і я твоїм диханням
Повіяв на серця, як райська прохолода,
Як гимна хор святий, кадил благоухання,—
Се не мені хвала, твоя це буде слава,
Твоя це ісповідь, твое сердечне слово,
Посланнице небес, Мадонно величава,
Натхнення праведне високого й святого.

* * *

Настане час колись, ясний, благословенний,
Що наші зіроньки все небо осіють,
І жизні ідеал, свободи дар спасенний,
Умом поезії і серцем привітають.

В часі другого ватиканського Собору в пресі була згадка про розбіжності між єпископами на різні справи. Цьому нема чого дивуватися, бо воно не було так зле, як на тридентійськім Соборі, коли один поденервований єпископ в гарячій дискусії про якесь спірне питання вхопив другого за бороду і вирвав йому її.

Загальні враження з поїздки в Радянський Союз

о. М. Шудло, ЧНІ.

Мої враження з поїздки по Радянському Союзі назагал були добрі. Я намагався писати так, як мене прохали мої гості в Академії Наук у Києві. "Пишіть тільки те, що ви бачили і чули!" Так і зробив, як описував свої враження і спостереження в "Голосі Спасителя". Тут мушу заявити, що ніде під час цієї короткої подорожі ніхто не казав мені, що писати, як вернуся до Америки, ані не грозив мені нічим, коли писатиму про них. Про це взагалі не було ніде жадної мови.

Я всюди брав багато знимок, коли і де тільки захотів. Розуміється, при фотографуванні тримався приписів, поданих у книжечці Інтуриста, яку отримав з візою. В Радянському Союзі не вільно фотографувати мостів, залізничих станцій, радіовисилень, тощо, тому не брав знимок зо згаданих об'єктів.

Всюди видно багато будівництва так в містах, як по селах, якими або біля яких проїжджав автомобілем чи залізницею. Не знаю, яка якість цих будівель, але в рідним селі бачив, що селянські хати—це солідні будови з цегли. Назагал нові доми всі з цегли.
Хліба всюди є багато від упадку Хрущева. Перед його упадком був такий поганий хліб, що його було тяжко їсти.

Уряд Косигіна й Брежнєва збільшив селянам пайки землі, що буде належати до них. Тепер уже буде їм легше втримати корову, порося й дріб, от хоча б кури чи качки.

Назагал люди добре вбрані та взуті, як у містах, так і в селах. Мені пояснювано, що це тому, що матерія їх убрань пристійна, але недорога, і що всі люди носять більше менше таке саме вбрання, хоч колір може бути інший. Нема в убраннях таких різниць у якості та ціні, як в Америці.

Українська преса є всюди в Україні, але поруч неї є так само російська преса. Цікаво знати, чи в Росії поруч російської преси є так само українська. Принаймні в готелі Метрополь, де я пробував під час відвідин Москви, не бачив жадної української газети.

Подібно мається зо школами. Російські школи є в Україні, але українських нема в Росії. Чи це тільки тому, що східні українці не дбають про те, щоб мати власну українську школу, як опиняться поза Україною, чи може є якась інша причина, от хоча б скритий страх признаватися до українства?

Як іде про вживання української мови в Україні, то справа дуже лихо мається. В яких урядах чи крамницях або музеях, де я був, всюди чув російську мову, навіть у музеї Шевченка в Каневі, Києві та в Музеї України, так само в Києві. Аж як зачав говорити по-українськи, то тоді до мене говорили по-українськи. Те саме смутне з'явище завважив, як ішло про поліцію

в містах, чи залізничників на залізницях, хоч тут уже траплялися винятки, от хоча б як їхав з Києва до Львова.

Українець, що з-за кордону відвідує Україну і там сливе всюди, за винятком Західньої України, чує російську мову, сильно відчуває цей дивогляд. Чому український уряд не запровадить обов'язково української мови в поліції, війську, на залізниці та всюди інде в Україні? Це правда, що в Україні є люди з інших республік, але нехай вони вчаться української мови, як хочуть працювати в Україні. Таж українці, що працюють в Росії, навчилися російської мови! Чому б тоді росіяни, що працюють в Україні, не могли навчитися української? Уряд повинен їх змусити до цього, а коли відмовляться, то звільнити їх з праці в Україні та відослати туди, звідкіля прийшли.

Яка ж це українська республіка, коли українці не говорять рідною мовою? Яка була б це Росія, якщо б росіяни стидалися чи не знали і не розмовляли російською мовою? Український уряд Києва повинен розглянути цей дивогляд і усунути його з України, якщо він хоче бути дійсним урядом і доказати, що дбає про Україну.

Так само в Україні повинні бути українські поштові значки та гроші, а не російські.

Якщо Україна є республікою, незалежною державою, то чому не має своїх представництв в інших державах світу, за винятком хіба Польщі, Чехословаччини і Об'єднаних Націй? Чому росіяни мають представляти Україну на інтернаціональнім закордоннім полі? Хіба Україна не має здібних людей, щоб належно представляти її через власні консуляти й амбасади? Українські представництва повинні бути в усіх більших державах світу, хоч можна б задовольнитися одним спільним у маленьких державах, щоб не подвоювати коштів.

Хрущов, як були чутки, хотів проміняти Західню Україну за білостоцьку область цебто відступити Галичину Польщі за Бялосток, де мають бути поклади урану. Цікаво, скільки в цім правди й як український уряд в Києві зареагував проти подібних хрущовських махінацій в некористь України?

Україна має бути дійсною Україною не тільки на папері, але фактично, хоча вона залишається в союзі з іншими республіками.

Крім цього, релігійна свобода конечна, коли запевнення Конституції про свободу релігії має мати якесь значення. І так український уряд мусить дати свободу українській католицькій Церкву, яку Сталін знищив у 1946 р. Якщо б українська католицька Церква була привернена в Україні і свобідно розвивала б свою духовну діяльність, то вона була б переконливим доказом для світу, що Радянський Союз дає своїм громадянам дійсну релігійну свободу. Тим часом покищо так воно не є, бо українським католицьким священикам, що по звільнені з тюрми чи Сибіру дозволено вернутися на рідні землі, все таки заборонено виконувати будь-які релігійні чинності, хібащо перейдуть на православ'я та піддадуться під юрисдикцію московського патріярха. Яка ж це свобода релігії? Отож вже найвищий час покінчити з цим лицемір'ям, що ніби на папері є свобода релігії, але українським католицьким священикам строго заборонено обслуговувати вірних. Яка це свобода, коли вірні християни не годні спроваджувати собі з-за кордону молитовників, релігійних книжок чи інших попобожних предметів?

В сьогоднішніх часах гості з України приїжджають на відвідини своїх земляків до Америки і Канади. При зустрічах в ними треба вимагати, щоб вони домагалися від українського уряду, щоб дав своїм громадянам повищі вольності, бо інакше згадані зустрічі не мають ніякої користи. Українці за кордоном будуть дотіль бойкотувати їх, доки повна і правдива політична і релігійна свобода не стане фактом в Україні. Україна має бути дійсно вільна в своїх національних і релігійних справах і рівна Росії. Всі українські справи мають вирішуватися в Україні, а не в Москві, бо цього вимагає дійсна незалежність і рівноправність республік.

Майбутність

Після мого коротенького побуту в Радянськім Союзі знайомі в Америці та Канаді часто питаються мене, що думаю про майбутність, про комунізм, про воюючий атеїзм, тощо. Тяжко всесторонньо відповісти на ці питання, бо за кільканадцять днів годі належно обзнайомитися з ґрунтом, на якім ці з'явища заіснували. Проте мені здається, що за яких 25 літ правдива свобода стане постійним гостем у Радянськім Союзі. Думаю про політичну, економічну та релігійну свободу.

Комунізм не тільки вірить у еволюцію, але й сам розвивається. Перше покоління, що зробило революцію, було зборм фанатиків, що багато натерпілося від царського режиму. Це покоління ненавиділо російську православну Церкву, бо вона вислуговувалася царському режимові замість служити Христові і вірним. Це покоління вже вимерло.

Тепер панує друге покоління, виховане першим. Між цим поколінням деякі знають і пам'ятають царя і православну царську Церкву, другі ні. Ось тому між ними вже менше ненависти до релігії.

На наших очах доростає третє покоління, для якого цар і царське православ'я будуть тільки історією. Воно не знає ні царських, ні церковних надужить. Воно не бачить, щоб православні священики вислуговувалися режимові, що гнобить їх. Це молоде покоління не захоплюється комуністичним матеріялізмом і атеїзмом. Воно хоче жити по-людськи, мати автомобілі, добре вбрання, хату, родину. І саме це покоління за 25 літ перебере владу в свої руки. Тоді комунізм буде сильно змінений до тої міри, що правдива свобода буде можлива там, де колись панувала страшна тиранія.

БЛИМАЮЧІ СВІТЛА

Шофери в ночі мають трудність з блимаючими світлами по дорогах, бо вони сильно розсівають їх.

Монаше життя в Україні

о. д-р Богдан Курилас, ЧНІ.

УКРАЇНСЬКА Церква—це дочка візантійської Церкви. Коли в 10-ому сторіччі Русь-Україна прийняла хрещення, в грецькій Церкві тільки що закінчилась боротьба між "зилотами" і "політиками". Ця боротьба заповнила 11-те сторіччя. Перемогло чернецтво. Воно виявило достатню мужність так, що наперекір імператорові та патріярхові оборонила незалежність церковної влади та безумовну обов'язковість догм і канонів для всіх членів Церкви, яке б не було їх положення в людській спільноті. Монаший стан здобув у цій боротьбі загальну повагу.

"Візантійські манастирі були численні та багаті. Розташовані по всій імперії вони виглядали гейби один великий манастир, щось у роді монашого царства. Більші царгородські манастирі, як студитський і акамітський з усіма своїми будинками, школами, лічницями, бібліотеками, захистами, сильно впливали на громадське та духове життя Візантії. Тоді монаші аскетичні ідеї глибоко проникали світську громаду. Чернець, що зрікався всякого зв'язку зо світом, мав служити зразком кожній праведній людині". Такий був ідеал. І хоч важко було жити завжди на висотах, все таки треба було до нього змагати. Із заповіту Євангелії та Христового духа. "Молися й трудися"—візантійська Церква вповні зрозуміла і ввела в практику тільки першу частину... Все було скероване на таку організацію

СВ. АНТОНІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ

людської спільноти, де людина тільки власкавлювала суворого та вимагливого Бога... Досконалий чернець залишався на верхів'ях того дерева, де гніздяться піднебесні птахи. Нижче розташувалась чернеча спільнота, погружена в благочесне богомілля. Поза цим ідеальним суспільством перебував світ, без жадного іншого засобу спасіння, хіба лиш молитва пустельника, піддержана громадою монахів. З таким розумінням християнства з'явились греки в Україні і дали їй хрещення. Іншими словами вони принесли християнство в монашій формі.

На щастя, з самого початку ці риси злагіднились характеристичними рисками новонавернених. Християнство приносило нові якості й аскетичні ідеї про конечну потребу самозречення та зречення світу веліло шанувати і цінити беззахисних, бідних і працю. Але одночасно воно підхоплювало вартість старих слов'янських чеснот гостинности і братолюбности.

Однак першзавсе виявляється відрубність староукраїнського світогляду: божеське слово над дніпровими берегами стало розумітися не тільки як заклик до самозречення, **але і як заповідь діючої любови.**

Сліди монашого життя зустрічаються в Україні ще до її офіційного охрещення (988). В часах св. Володимира монаше життя вже виразно окреслене. Однак ясно, що ці спроби походять ще від чужинців і позначені ще слабким наслідуванням візантійських і полудневослов'янських манастирів.

Популярним стало чернецтво в Україні з заснуванням Києво-Печерської Лаври без помочі великих цього світу, тільки духовною силою, "потом і сльозами" (за висловом літопису) **небагатьох українських монахів.** Хронологічно, це—перший український манастир, а якщо міркувати про кількість духовних дібр, внесених у скарбницю української побожности, то це —колиска **українського духовного життя.** "Монастир—власність українського народу, заснований його потом, піддержаний його працею, любовно обвинений народними думами як безсумнівний прапор нової віри". Його промінювання осяяло великі простори київської держави. Він розсилав перших місіонерів і фундаторів у безкраї простори полудневих степів і в дівичі північні ліси. Чернецтво стало першим працівником на величезній, ще незаторкнутій ниві християнської побожности. Воно дало початок для будучих віків і на довгі часи залишилось зразком духовного життя на наших землях. Його заслуги і слава захоплювали прийдешні покоління й освітлювали шляхи духовного поступу. **В Лаврі** і через неї проповідувалась релігія **не тільки словом, але і першзавсе прикладом.**

В пізніших часах—1246, 1299, 1316 татари збурили Лавру, але кожний раз монахи відбудували її. Большевики влаштували у ній музей. У 1946 р. дозволили замешкати в ній монахам, а в 1963 знову замкнули. Цього великого блиску набрав манастир від особистости своїх засновників, Преп. Антонія і першзавсе від Преп. Теодосія Печерського (вмер у 1074 р.). За словами літопису, вони були першими великими світочами, запаленими на українській землі перед вселенським образом Христа.

Не багато знаємо про св. Антонія. Старовинне оповідання про його життя швидко пропало (якщо взагалі існувало). Перші дані про св. Антонія дає Несторів літопис. Нестор розказує про заложення Печерського манастиря. Антонія показано тут самітним схимником, схожим на єгипетських анахоретів чи атоських затворників. Кажеться, що св. Антоній приніс на Русь благословення святої Атоської гори й цим освятив місце, де опісля виросла Лавра. Був родом із Любча в Чернігівській землі, відбув прощу на гору Атос і в одному з тамошніх манастирів став ченцем. Хотів там за-

лишитися. Однак ігумен звелів йому повернутися в Україну, поблагословив його й обіцяв, що від нього зачнеться масовий розвиток чернецтва. В Києві Антоній не вдоволився ні одним із київських грецьких манастирів. До того переходив із місця на місце, аж врешті замешкав в печері, виритій у горі біля міста Києва. Там став жити на хлібі й воді, копав свою печеру і проводив дні і ночі в праці, в подвигах і молитві.

До нього приходили люди за благословенням і вістка про нього розійшлась землею українською, і ще подальше. Ще й інші богоугодники напрошувались до нього в учні. На відміну від других київських ігуменів він приймав їх усіх, багатих і бідних, вільних і рабів. Вони викопали більшу печеру для церкви і келій.

Однак Антоній, "не терпя всякого мятежа і молви", покинув їх і викопав для себе нову келію в більше відлюдному місці на горах, де і закінчив свої дні в повній мовчанці та молитві (1068). По його смерті, здається майже забули його і тільки у 12 і 13 ст. Антоніїв зразок і приклад стали помітно впливати на життя лаврських чернців. І справді тільки тоді найвидатніші монахи робляться "затворниками" на подобу Антонія.

В історії української духовости Антоній і його послідовники відображують похмурий бік аскези, ворожий усякому суспільному життю. Образ печерного святця, вимореного подвижницькими вправами не характеризує ані української духовости, ані української чернечої святости, і мабуть, саме тому швидко позабули первозразок преп. Антонія.

Старовинна Україна знайшла свій ідеал святости в Антоніївім учні, преп. Теодосієві. Теодосій—це справжній батько "преподобних", цебто тих, що **в найвищій мірі стали подібними до Христа, або мученикам.**

Разом із святою Ольгою та Володимиром і св. Йосафатом він найбільше популярний серед українських святців. Його канонізували другим з ряду в Україні вже в 1108 р., 34 роки по смерті, багато скоріше ніж преп. Антонія. В ньому бачила старовинна Україна риси ідеального ченця, ним любувалась і залишилась йому вірною цілі століття. В дальшому повстане чимало нових напрямків духовного життя, але ніколи не згасне образ св. Теодосія.

До нас дійшло життя преп. Теодосія, описане Нестором, в самому печерському манастирі десять років по його смерті. Он чому життепис святця багато старший і безперечно, ближчий до правди. Праці Нестора стали зразком для всього пізнішого аскетичного писання в Україні, заповнили спільними рисами прогалини в окремих життеписах. Ігумени радо прочитували і прочитують своїм ченцям передсмертні слова Теодосія: "Усі ці факти роблять життя Нестора дуже важливим для українського типа аскетичної святости. Преп. Нестор постригся в Печерськім манастирі за ігумена Степана, першого наслідника Теодосія. Ні одна його розповідь не є свідченням очевидця. Проте Нестор натрапив на дуже багате і свіже переданя, що ще ані не бліднло, ані не виродилося в леґенду. Він називає старих монахів, що розповіли подробиці про Теодосія. Загальне враження з його праці: перед нами життя, а не "література".

Однак самого життя не вистачає для створення першого на Русі життепису Святого. Для цього було треба літературної традиції, вже виробленої в Греції. Українські історики, а з російських Шахматов й Абрамович вичерпно вияснили питання про Несторові джерела. Знаємо, як він працював. Відомо нам, що Нестор робив дослівні виписки, деколи досить довгі з грецьких життеписів, відомих йому в слов'янських перекладах. Тільки дуже рідко маємо підставу твердити шкідливий вплив літературних джерел на біографічну основу життя. Можливо всього два випадки. Пророче надання імени Теодосія (даний Богом) священиком після народження хлопця, мабуть сталося під впливом подібного оповідання з життя св. Евфимія. Дуже правдоподібно, це сам Антоній надав своєму учневі другі, монаше ім'я Теодосія. Сцену приходу юного Теодосія в печеру Антонія, початкову відмову Антонія прийняти прохача та витлумачення слів Антонія, списані дослівно з життя св. Сави Освяченого.

"Серед грецьких життеписів, вплив який слідний у творах Нестора, відрізняється життя св. Антонія, Івана Золотоустого, Теодора Єдеського та Теодора Студита. Но більш за все використовувались життя палестинських святців. Палестинське чернецтво було нашою школою спасіння, тією віткою східнього чернечого дерева, що від неї розвинулась українська галузь. В Україні наслідували не Антонія, лиш Саву". В порівнанні до египетських отців, "палестинці багато скромніші". Палестинці не вишукують і не користуються штучними вправами для умертвлення тіла. Їх аскеза—це здержанність—піст, обмеження сну і фізична праця. Життя їх поділене між особис-

ДЕМОКРАТІЯ

По другій світовій війні повстало багато нових держав, в яких сьогодні повно безладдя і неспокоїв. Чому? Тому, що ці народи, якщо можна звати їх народами, зовсім не були приготовані до демократичного способу життя і правління. Демократія вимагає виховання громадян, самоконтролі, готовости підчинитися рішенню більшости, тощо. Якщо ж люди не мають цих прикмет, то не зможуть жити в демократії. Там будуть морди і невинні перевороти, як це бачимо на власні очі в новостворених державах.

ЛИХИЙ ВПЛИВ СТРАХУ

Страх—це злий дорадник, бо ні одиниця, ні нарід не годні розумно поступати під впливом страху. Ось тому боягузи більше здібні до жорстокостей аніж відважні люди. Боягузи так само схильніші до забобонів аніж відважні люди. Відвага має бути розумна. Деякі люди не лякаються смерти, але бояться спитати себе, чи справа, за яку вмирають, варта їх крови. В часі публічної гістерії мало хто відважиться сказати правду, бо не має відваги.

тою молитвою (в келії, в пустині в часі посту) і духовними добрами спільного життя: загальна літургійна молитва й трапеза об'єднують братію в неділю. Палестинці мають досить часу і на служіння світові. Св. Евфимій навертає до християнства ціле арабське плем'я. Св. Сава засновує багато лічниць і домів для мандрівників. Обидва беруть участь в церковній боротьбі своєї епохи та виступають проти ересей і в місті і в царській палаті. Їх ідеал, хоч суворий, ширший і доступніший. В ньому немає нічого надлюдського. Саме з життя св. Сави взяла Україна улюблену характеристику святого: "земний ангел і небесна людина". Такий ідеал до наслідування поставила собі свята Русь, присвятила йому свої таланти і натхнула його поміркована суворість своєю аромою.

Чому деякі люди противляться новим ідеям і починам, коли хтось потрапив їх вповні вложити?

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

DEVOTION TO THE SACRED HEART

by M. Schudlo, C.SS.R.

THE ancient Egyptians looked upon man's heart as the symbol of his moral life. When they buried their dead, they took out their hearts and buried them separately from their bodies. A picture of judgment, taking place right after death, was craved on the monuments of more illustrious citizens. The Egyptian god Osiris is the judge. Two goddesses, justice and wisdom, assist him. They weigh the dead man's heart on a scale. On one scale they placed man's heart, on the other his deeds. If the heart outweighed, the man was declared good. If not, he was bad and condemned to sufferings.

Various nations had the custom of drawing out hearts of their dead heroes and embalming them as a souvenir. St. J. Chantal gave her heart to the Visitation convent in Paris. There are thousands of examples of this custom in the history of the world.

Is it, then, strange or wrong to honor and love the Heart of the God made Man? His noble Heart surpasses all hearts. Since it is the Heart of our God, it must not only be honored like the hearts of human heroes, it must be simply adored.

At first, the great world of Mary Alacoque's days was surprised to hear about such revelations concerning the Heart of Jesus. Then those who loved Jesus and valued what He had done for their salvation gladly accepted this devotion, while the others attacked it most vigorously as a *new devotion.*

Our Orthodox brethren refused to accept it just because, it was a new type of devotion, which was not handed down by the forefathers. Some Ukrainian clergymen attacked it under the pretext that this kind of devotion is contrary to our Eastern Rite. Rev. John Naumovich wrote two pamphlets in which he tried to discredit devotion to the Sacred Heart of Jesus among the Ukrainian people. His statements concerning this devotion, were so malicious that the ecclesiastical authority was forced to forbid its reading by our people. Later on Naumovich fell completely away from the Catholic Church and became a Russian Orthodox.

Christ's love for mankind, however, cannot be discouraged or extinguished by the ingratitude and resistance of His enemies. Christ always vanquishes human hearts with love and kindness.

St. Josaphat, a great martyr for the reunion of our Church with the Holy See of Rome, was a master in drawing hearts to Christ. One day while walking by the house of a bad Christian, he casually dropped a picture from his breviery. The

Saint did not even notice that he lost the picture. The picture represented Christ, standing outside and knocking at a locked door.

The man picked up the picture, ran after the Saint and asked him, what it meant. St. Josaphat explained to the ignorant Christian that it was our Lord trying to enter human hearts. But being a Gentleman, Christ does not force Himself upon anyone, but waits for men to open their soul willingly to Him.

The man took the picture and put it into his wallet. A few months later, during a cold winter, the Saint happened to pass by the same house and saw its door wide open. It seemed strange to him that a house should be open at that time, because it was a cold, snowy day. So the Saint entered the house and asked the man whether anyone was in distress or need.

"Why do you keep your door opened on such a cold day?" the Saint asked. To which the careless man replied: "It's really cold, and snowy today, but I'm waiting for Christ...He may be passing by any time, so I want Him to find the door open."

Through His divine grace Christ has slowly succeeded in inspiring devotion to His Sacred Heart into the souls of countless men and women throughout the world. Pope Pius IX told the world that this devotion "was the most efficacious remedy for the numerous sicknessess of which this world was sick." He was a great promoter of this devotion, for which some writers call him "Pope of the Sacred Heart".

The devotion to the Sacred Heart, corresponding to the deepest wants of the human soul, began its triumphal march from the day Saint Margaret's death which occurred on Oct. 17, 1690.

The Visitation convents to which the Saint belonged were the first to consecrate themselves to the Heart of Jesus. From it they drew strength to remain fervent amidst the defections of the 18th century caused by the cold maxims of Jansenism which fought against the devotion to the Blessed Virgin and the Sacred Heart of Jesus.

Confraternities of the Sacred Heart of Jesus began to spread in the French cities. The bishops encouraged devotion to the loving Heart of Christ among their faithful. But this march was slow until 1720 when the pestilence broke out in the city of Marseilles which reaped the harvest of 40,000 souls. In vain had the people turned to penance and prayer. Nothing could disarm the divine anger.

The saddened bishop of the city turned to the Sacred Heart of Jesus. He ordered a solemn procession through the stricken city. All his religious and priests accompanied him. The bishop was barefooted and had a cord around his neck. When the procession reached the principal square of Marseilles, the prelate knelt and solemnly consecrated his diocese to the Heart of Jesus. From that moment the pestilence ceased and no one died from it any more.

The news of the goodness of the Sacred Heart spread to all Catholic countries, captivating the hearts of men. Pope Pius IX approved the Archconfraternity of the Sacred Heart of Jesus and enriched it with numerous indulgences.

During the first Vatican Council of 1870 the participant bishops asked Pope Pius IX to consecrate the whole Church to the Sacred Heart of Jesus. The Pope entrusted the whole thing to the council of the cardinals, declaring his willingness to do so, if asked by the faithful. In 1875 the general of the Missionaries

of the Sacred Heart brought to the Holy Father 30 extensive volumes with some 3,000,000 petitions from the Catholics throughout the world. Besides 525 bishops from all over the world asked the Pope to consecrate the Church to the loving Heart of the Redeemer. This was done on April 22, 1875. The Vicar of Christ acceded to the petitions of the Catholics and consecrated the Church to the Sacred Heart of Jesus. The consecration took place on June 16 of the same year. Millions of Catholics knelt down and dedicated themselves with the Holy Father to the Sacred Heart of Jesus.

It was not the end, for in 1898 a nun, Mary of the Divine Heart, made known to Pope Leo XIII that she had received from Our Lord a command that she should tell him He desired a formal consecration of the whole world, Christian and pagan, to His Sacred Heart. This was done by Leo XIII on June 9, 1899, after a solemn triduum, held throughout the world.

The Pope himself pronounced the words of dedication. One eye-witness relates: "How his voice trembled, when he besought Christ, Our Lord, to be, indeed, the Supreme King of all mankind-of Catholics, whether faithful or not, of heretics and our separated Brethren of the East, and the poor heathens; when he besought liberty for the Church and peace for nations; his soul, great as the world which he then embraced, seemed to overflow the ardor of its accents. The two hundred privileged witnesses of this sublime act did not try to conceal tears..."

His concluding words were: "From pole to pole let but one voice resound—Praise to the Divine Heart which has given us salvation; to it be honor and glory forever and ever!"

Afterwards he said: "This is the greatest act of my pontificate." — After the consecration Leo XIII sent a letter to all the bishops of the world, urging them to spread devotion to the Sacred Heart of Jesus by every means of their power, declaring that he "expected from it the greatest graces for the whole world."

In 1879 members of the Apostleship of prayer had an audience with Pope Leo XIII. The Holy Father told them: "It is a very useful devotion. It should be propagated throughout the whole Church ... From this devotion will flow numerous graces and benefits which will become the most efficacious remedy against the evils of which the present world is sick."

In 1889 the Pope instituted the feast of the Heart of Jesus, declaring that in "this devotion the whole Catholic Church would find its defence and support."

On May 21, 1889, just about two weeks before dedicating the whole world to the Sacred Heart of Jesus, Leo XIII, published a letter urging all Catholics to increase devotion to the Heart of Jesus in themselves and the others. He enjoined that they should honor the Sacred Heart of Jesus especially during the whole *month of June* and on every first Friday of the month.

Pope Pius X (1903-1914) was also a great promoter of this devotion, seeing in it a wondrous means to *re-establish all things in Christ, both those in the heavens and those on earth.* (Eph. 1, 10). On Sept. 22, 1906 he published a decree "Quo perennis", ordering that the whole world should every year consecrate itself to the Sacred Heart of Jesus, by renewing its yearly dedication. He granted special indulgences to those who will honor the Sacred Heart of Our Lord during the whole month of June in a special way.

No wonder that devotion to this

loving Heart of Our Lord made big strides throughout the world. It reached Ukraine and established itself in the hearts of our people.

The wave of enthusiasm did not pass Ukraine. On March 12, 1738 the first Confraternity of the Sacred Heart was founded in Minsk, in Ukraine, and the first church service was held in its honor. At the end of the 18th century a special church service was added to the Missal (Sluzhebnyk) in its honor.

Books, pamplets and booklets were written and dissiminated among our people who had devotion to the wounded "Side" of Our Lord.

Our Orthodox brethren who were under the Russian domination could not pay due honor to the Sacred Heart, because the Tsar published an ukaz (decree) which said: "Devotion to the Sacred Heart of Jesus is dangerous to the Russian empire" ("Czas", Kracow, 1889, N. 282). The Ukrainians that lived in Western Ukraine clung to this wonderful devotion with real fervor.

The devotion to the Sacred Heart of Jesus, widely spread among the Ukrainians, was destroyed by the Russians when the Ukrainian Catholicism was wiped out with sword and fire after the bloody abolition of the Union in 1839 and 1875 in those Ukrainian regions which fell under the Muscovite rule between 1772-95.

Not only did the Russians destroy devotion to the Heart of Our Lord among the Ukrainians living in their empire, they did also try to fight against those regions which belonged to Austria, but their propaganda had little effect on our pious people.

Our theologians proved that the new devotion was in no way contrary to our Eastern Rite, for Christ Himself called all men to "Learn from Me, because I am gentle and humble of heart. (Mt. 11, 28).

The Akafists encourage our people to honor the Heart of their Savior: "O Jesus, I adore the wound which opened Your Sacred Heart." (Akaf. to the Passion, song 6). — "O Jesus, You have bestowed the grace of Your Heart upon me" (Akaf. to the Passion, ikos 9). "O Jesus, Whose Heart has been wounded, make my heart pure!" (Ibid, final prayer).

The Akafist to the Holy Cross has these expressions: "O Savior, Whose Heart has been opened, we come to You, because You are willing to use Your mercy on us" (Song 9).— In the final prayer of the same Akafist we read: "O Jesus, Whose Heart is open, show Your mercy to me, a sinner."

Public veneration of the Sacred Heart was started in Dobromil, in Western Ukraine in 1883. In 1886 the first *Confraternity of the Sacred Heart of Jesus* was founded at Lviv, the capital of Western Ukraine. The spread of this devotion was fast, because simple people all at once fell in love with the noble and loving Heart of their Redeemer. In 1911 the Confraternity numbered 100,000 members.

Pious songs composed and published by Rev. Meletius Lonchyna, O.S.B.M. in 1893 spurred its steady growth. The book contained several songs—hymns in honor of the Sacred Heart. It was sold at once. In 1901 the book had to be republished.

In 1891 Rev. Isidore Dolnytsky, spiritual director of our seminary in Lviv, published an Akafist in honor of the Sacred Heart of Jesus. As soon as it left the press it was translated into Greek by Rev. Fr. Nilles, and into Latin. An Arab theologian translated it into Arabic and spread in the Middle East among his fellow Christians. On Oct. 14, Pope Leo XIII granted the plenary indulgence to those who will recite it on the feast of the Sacred Heart.

The loving Christ responded with special protection to the love and confidence of His devotees. In 1898 a violent fire broke out in the village of Klusiw, in Western Ukraine. A stormy wind was increasing the intensity of the devastating disaster, because the village houses were closely knit with each other and had thatched roofs.

The house of Mrs. Anastasia Sokil, a pious widow, stood at the end of the village. The fire was speedily approaching it. There was no help available, because everybody was trying to save whatever he could from his own burning house. There was no human power to save the widow's poor house. So she turned to heaven for help. After a short prayer, she brought out a picture of the Sacred Heart and put it on the fence facing the approaching fire. "O Sacred Heart of Jesus, have mercy on me, because I cannot defend myself," she prayed.

The loving Heart of the God made Man did not forsake her plea. All at once the blowing wind turned the other way. The house was saved to the great amazement of the whole population although everything else had been destroyed by the raging fire.

Ever since people turned with confidence to the Sacred Heart of Jesus. The Savior responded with abundant graces and blessings. These in turn, inflamed the people to worship Him all the more by rendering public homage to the goodness and generosity of His Heart.

Mr. and Mrs. Benko, of the village Provala, in Western Ukraine, had a three-year old daughter, Evelyn. The child became so sick that no physician was able to help her. The afflicted parents, filled with the sad prospect of losing their beloved Evelyn, bowed to the holy will of God. The death was visibly approaching to snatch their beloved daughter away.

The sick child was so sick that she couldn't even move by herself in her bed of pain. Her parents looked upon death as a deliverer of their painstricken daughter. Someone, however, advised them to commend the dying child to the Sacred Heart of Jesus. This was done. Nay, they enrolled Evelyn into the Confraternity, dedicating her to the Sacred Heart of Jesus.

Jesus Christ did not let them down. The girl began her fast recovery without the help of any medicine. After two years of immobility Evelyn suddenly improved and in a few days became completely well, for which her grateful parents publicly thanked the mercy of Jesus' Heart.

The grateful and enthusiastic Ukrainian people were clamoring for some sort of short and practical church service in honor of the Sacred Heart of Jesus. In 1909 Fr. Isidore Dolnytsky composed a beautiful moleben to the Sacred Heart of Jesus which is still in use among the Ukrainian Catholics. He also composed the whole service for the feast of the Sacred Heart, that is, for the Mass, the Vespers and the Matins.

Our hierarchy, however, was the principal factor in promoting this devotion among our people. The three bishops, Archbishop A. Sheptytsky, Gregory Khomyshyn and Constantine Chekhowich, published a pastoral letter to their respective faithful, urging them to dedicate themselves to the Heart of Jesus. The letter was published on April 19, 1909. The bishops ordered their pastors to dedicate each parish to the Sacred Heart of Jesus on June 11, 1909. Thus on that memorable

day the whole Ukrainian Catholic province of Western Ukraine consecrated itself to the Sacred Heart of Jesus Christ, becoming Its heritage.

Christ vanquished His enemies among our people as He did among other nations which accepted this devotion as the most fitting their tempestuous times. The promise of Christ made to St. Marg. Alacoque came true, as it always does: "I will triumph over My enemies and ovet all those who will fight against this devotion."

BRAVE MOTHER

by J. Sexton, C.SS.R

There stood by the cross of Jesus His Mother.

Beneath the doleful Cross
Weeping she stood,
While flowed the Saving Blood
Dyeing the Wood.

She did not faint away
Sighing for aid,
But strong in faith and love
Firmly she stayed.

Nor staff nor stave had she
Bearing her up,
But only pain and tears
Filling the cup.

The cup of woe she took
Draining it whole,
While fell the sword of grief
Piercing her soul.

She stood! O Mother, grant,
Praying for me,
That strong in grief I stand
Learning on thee.

NEW REGULATIONS CONCERNING FASTING IN THE UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH

(Decision of the Ukrainian Catholic Hierarchy, published by His Eminence Joseph Cardinal Slipy)

The following regulations concerning the Fast are now binding in all the eparchies (dioceses) and exarchies of the Ukrainian Catholic Church throughout the world:

1) Abstinence from meat binds on all Fridays of the year, except the Fridays that come during the so-called Compact Weeks or Zahalnytsi (See our Missal, "My Divine Friend", p. 885) and those Fridays on which a feast of Our Lord or of Our Blessed Lady falls;

2) During Lent abstinence from meat also binds on every Friday; besides meat, dairy products are also forbidden on the first day of Lent and on Good Friday;

3) No meat is allowed on the eves of Christmas and Epiphany, and on the beheading of St. John the Baptist (Aug. 29) and on the Exaltation of the Cross (Sept. 14). Only one full meal, with additional snacks, is permitted on these days;

4) The law of fasting does not bind children who have not completed 14 years of age, people who have completed 59 years of age, the sick, the mothers* and all those who "due to their duties do not freely dispose of themselves".**

5) In case of necessity the Bishops, the Pastors and the confessors can grant "liberal dispensations which agree with the spirit of our Rite".

*The law exempts expectant mothers and those nursing infants.
**For instance, servants and employees who have no way of choosing their meals.

FRINGE BENEFITS OUT-STRIP WORKERS' PAY

TIME was when the American worker preferred more cash in his pay envelope to deferred earnings in the form of "fringe" (welfare) benefits. Future security was okay, but money right now was better.

Times have changed. The income of most workers is rising faster than their paychecks indicate, because the value of fringe benefits is increasing much more rapidly than money wages and salaries. Since the war's end, wage and salary payments have almost tripled, but fringe benefits have risen six-fold.

Fringe benefits include such things as health insurance, pensions, unemployment insurance to supplement payments from the government, compensation for injuries on the job, and so forth. The value of all these various welfare plans has mushroomed from $3.8 billion in 1946 to $20.6 billion last year. From three per cent of cash payrolls in 1946 these employer-financed fringe costs have swelled to seven percent.

These figures do not include the value of paid vacations, holidays, employee sports clubs, free lunches, price discounts, and other benefits financed by employers. For example, the Du Pont Company maintains an employee country club that has four golf courses, 16 tennis courts, a dance floor and a swimming pool. The Macy Company gives its department store employees a discount of 20 percent on their purchases from the store.

This increase in fringe benefits represents more than benevolence on the part of employers. Mainly it represents greater concern by workers and their unions in job security, and insurance against the vicissitudes of life—in Shakespeare's words: "the slings and arrows of outrageous fortune."

It also represents the desire of employers to attract and retain skilled workers. This is also why corporations offer to sell stock to employees on easy payment plans. These policies keep workers satisfied with their jobs— an important consideration. For while there are over four million unemployed, there is a shortage of skilled labor.

But the most important effect of this impressive growth in industry welfare plans is that, supplementing benefits from the Government Social Security system, they are a cushion against economic recession. They help sustain purchasing power even among the unemployed, the disabled, the sick, and the retired.

To sum up the extent of fringe benefits, here are a few figures:

The percentage of American workers covered by employer-financed, life insurance is now 80 percent. Three-fourths of all workers are now protected by health insurance. Nearly half have employer-financed, supplementary old age pension plans. Today 95 percent of all factory workers enjoy paid vacations. Over 90 percent have an additional seven paid holidays each year.

The "welfare state" is commonly considered one in which the government takes primary responsibility for the welfare of its citizens. But the American welfare society includes a growing multiplicity of fringe benefits negotiated by unions and paid for by companies. Experience has shown that the benefits are mutual.

(A. C. N. S.)

Wives Who Married Their Ego

by Donald F. Miller

■ ONE of the legends of ancient Greek mythology is that of the youth who spent so much time admiring himself that he gradually pined away, and was transformed by the gods into a quickly fading flower now called the narcissus. The name, therefore, of the spiritual disease whose symptoms are excessive self-preoccupation, self-admiration, and self-pity, is narcissism. It is the most acute form of egotism. It ruins many a marriage. It justifies the judgment of psychiatrists and counselors that many a wife married, not a husband, but her own ego.

The factors of childhood training, parental influence and adolescent environment that tend toward the making of an egotistic adult are complicated and elusive. We do not propose to treat them, except indirectly, here. We are concerned primarily with the finished product, that is, specifically, the narcissistic wife, or the one who turned out to be more or less incapable of making a two-way contract including both "to love,, and "to be loved." The "to-be-loved," and that in a very pragmatic and selfish sense, is what the narcissistic wife had mostly in mind when she plunged into marriage. That is why we say that she married her ego.

It may be suggested that there is little value in describing offbeat effects in human personalities without pointing out their causes. It is an axiom of good psychiatry today that the causes of abnormal conduct are often embedded in the unconcious, and that, until they are dredged up and made conscious, little improvement of the victim is possible. We agree. But we also maintain that often the mere description of unlovely traits of adult personality will shock the unconscious into revealing its secrets, and the will into doing something about the effects.

It is not to be thought (and we say this for the consolation of all wives) that the least sign of the following traits makes a wife totally narcissistic or egotistic. These are tendencies of feminine human nature that at times make themselves felt in all wives. It is when they are paramount, dominating, unresisted, even unrecognized, that they blast a marriage to pieces.

Here, then, are ten features of wives who married their egos.

1. *The wife whose marriage was primarily a compulsive choice of escape from a burdensome home situation, and for whom escape from burdens becomes a vocation.*

The escapist wife has to be an egotistic wife. This is not to say that a girl who experiences a sence of relief at being able to leave the home in which her father was an alcoholic, or her mother an immature but domineering taskmaker, is truly an escapist. It is the girl who, no mater what the circumstances, normal or touchy or truly abnormal, of her home, accepted no responsibility, and made herself an added burden and a heartache to her family, — it is this girl who often seeks escape in marriage. Since marriage too has its burdens, and she has never learned to carry a burden, she will hardly, without a personality change, be equal to the burdens of marriage.

It is this kind of girl, who could not adjust to the members of her own family, and even made herself an added nuisance to the troubles of her own family, who usually marries the first man who comes across her path as a way of escape. Often he is a type that is as badly adjusted to life's realities as she is. So both escape from one bad situation into another.

2. *The wife whose marriage was primarily the result of a dogged desire to prove to others that she could get a man.*

For many a girl, marriage is simply the winning of a power-struggle with her peers, sometimes her brothers and sisters. She has permitted herself to become obsessed with the notion that she must prove herself (establish her ego) by marrying somebody. Often, this is what inspires girls in their midteens literally to force their parents to permit them to marry.

Of course they think themselves to have found a deathless love for an unseasoned youth of their own age. Perhaps, unfortunately, they have even been introducted to the tempestuous lure of youthful passion, which for the moment seems the whole of life. But underneath the surface lies the drive toward ego-establishment. The pimply youth is only an instrument; the passion is a childish reinforcement of false notions of adulthood. So they marry. And in a few years, sometimes months, it becomes clear that the husband can never take the place of the ego that was being served.

3. *The wife who equated the word "marriage" with the word "freedom."*

For mature girls and women, marriage is the exchange of one form of responsibility for another, and a very attractive and rewarding exchange. The girl who marries her ego thinks of marriage as an exchange of responsibility for freedom — freedom from work, freedom from obligations, freedom from worry. Such a concept of marriage makes necessary give-and-take impossible.

Most in danger of this mistake are young (and older) women who have been working for a living at a job that has little attraction or has become downright boring. The eight-to-five routine is a grind. So much so that they fill their dreamworld with images of limitless leisure and "taking-it-easy." Marriage seems to be the means of fulfilling the dream.

Fortunately, most women who are offered the opportunity of escape from the routine of a daily job through marriage wake up in time to the fact that marriage is a demanding routine too, especially after children arrive, and are not so spoiled as to be unable to buckle down to that routine. Wifely and maternal instincts prevail over dreams of "freedom." But some wives do not wake up. Their dream of freedom, supported by the wrong kind of feminist propaganda, makes them unhappy, self-pitying and resentful when daily duties reduce to a minimum their

freedom. They married their ego in the guise of freedom, and their husbands take on the guise of jailers.

4. *The wife who thought that a husband's promise to support her would mean supporting all her whims, fancies temperamental change of feeling, selfish demands and desires.*

The human ego is a complicated thing. An essential part of it are feelings, emotions, sentiments, temperamental inclinations, moods, likes and dislikes. No human being can live without experiencing the various reactions that arise in the emotions. But the mature human being tries to keep such reactions subordinate to the mind and the will. A mature human being is not an unemotional person; he is a person with a proper balance between emotion and free will.

A wife who has married her ego wants her feelings to be served, but refuses to recognize that her partner also has feelings that must be taken into consideration. Her feelings are whole ego, and either her husband kowtows to them at all times or he hears the bitter lament: "You don't love me anymore." Backing this up are tears, hostile silences, nagging and complaints. She did not marry a person, a man, another individual; she married what she thought would be a slave to her own feelings or ego.

5. *The wife who, after one child, or perhaps two children, have been conceived and grudgingly and with some discomfort carried to term, finds herself looking on her husband as an aggressor, constantly threatening more of the same.*

A child of ten can hardly make a contract with somebody else that is binding for life. That is why children are not permitted to marry, or even to pledge marriage seriously to one another. When people do marry, it is assumed that they are old enough to take their whole lives into their hands and make a disposition of them according to certain God-ordained rules. One of the rules is that there will be no one-sided decisions about having children, or about the use of the bodily privileges of marriage.

Mutual decisions between husband and wife are intended by the Creator of marriage to decide such matters as how much to space children, how many children to have, how and when to use the privilege that is the substance of the marriage contract, always of course in accord with God's laws.

The wife who married her ego will, after a certain period of time, have none of that mutuality. She and she alone will decide, and sometimes it is an ironclad decision, against any more children and against any more acting as a wife in this matter. The technical condition called frigidity is often the result of a wife's withholding part of the marriage contract, or of her fearing the results of it. In many cases (not all), it could as well be called egotism or narcissism, the essential inability to give, even after one has solemnly pledged a certain kind of giving.

6. *The wife who thought of marriage as a series of steppingstones to higher and higher social status among her neighbors.*

This must not be misinterpreted. It is a duty of a wife, and an instinctive expression of true love, to encourage her husband in his work: to sympathize with him in any failure to get ahead; to discuss with him plans and proposals that may better the economic life of the family.

The wife who married her own ego accepted her husband principally as a means toward satisfying her own ambition. If he does not move rapidly enough up the ladder of success to suit her ambition, she goads him, she lashes him, she drives him.

This is the wife who will often put economic and social status ahead of children and family. And, though there are many cases in which it is prudent and necessary for a while to take a job to help her family, there are also cases in which an ambitious wife takes a job solely to satisfy her craving for affluence. When the most important goals of marriage are sacrificed to this end by a wife, her ego is her principal partner.

7. *The wife, who after marriage, is constantly carrying her ego back to her mother or father or both, to be soothed and petted and consoled for the "sufferings" caused by marriage.*

"Not being able to cut the apron strings" is an old-fashioned way of expressing the inordinate and unjustified attachment that some wives maintain toward their parents and sometimes their brothers and sisters. Almost the first words that God spoke to human beings about marriage included the command that those who marry must leave father and mother and cleave to their partners. This certainly does not mean that all contacts with parents must be given up by the wives, nor that reasonable expressions of continuing love for them must cease. It means simply that the necessary good of the partner must now be given precedence over the good of the parents.

Few signs of "ego-marrying" are more damaging to a marriage than this. By word or by actions some wives actually inform their husbands that they will always be secondary to "mamma." And too many mothers promote this by forming a kind of battlefront with their daughters against the husbands of the later, and the poor husbands will charge that battlefront in vain. Naturally a husband in this kind of marriage will gradually show less and less affection for his wife; she in turn will more and more often run to her mother with her woeful tales; this will continue (unless the wife wakes up) till the destruction of the marriage is complete.

8. *The wife who is shocked into a lasting trauma of hostility by the discovery of faults in her husband that were not detected before marriage.*

This is one of the results of short courtships, hasty marriages and the naive assumption of many young women in love that "love will solve and surmount all problems after marriage." How short a time it takes for a wife who was really in love with love, more so than with a person, a man, an individual who would be bound to turn up with a few faults, to find herself disillusioned and unhappy!

How completely the world of such immature, unrealistic and unadjustable wives cracks to pieces when they cannot get their minds off such newfound flaws in the character of their husbands as they will often express in the words: "But he's tightfisted with money." "But he has a passion for golf that I don't share". "But he drinks beer." "But he never helps me with the house work."

9. *The wife whose primary goal in life is to refashion the character of her husband into the image of what she thinks her husband should be.*

This turns out to be the domineering wife, who knows (she thinks) better than her husband what he should like and dislike, what amusements he should enjoy, what books he should read, what job he should take and like, what kind of ties he should wear, etc. etc.

There are men in the world who really like such domineering wives, but they are not a large number and they are not typical. The normal husband wants elbowroom for making some decisions on his own, and the sensible wife realizes that there are easily established limits beyond

which it is unwise and sometimes fatal to push their husbands. Indeed, a healthy marriage is always one in which each of the partners recognizes that the other is a person, not a thing, with individualized tastes, preferences, feelings and moods, that must be respected.

The wife who wants or tries completely to remake her husband has married her own ego. Her husband must become her creation, like a piece of clay moulded into a preconceived shape by her hands.

10. *The wife who bears a grudge against her husband because marrying him and having children stand in the way of her succeeding in a glamorous carreer.*

For a wife in whose mind and daydreams her husband has become nothing more or less than an obstacle to her grandiose visions of success on the stage, or in business, or in art or in a profession, it is obvious that there has never been the total surrender of self that is the essence of marriage. She held something back. She held a great deal back. This makes itself clear in her very wish that she had not married.

This is not to say that married women, in certain circumstances and at certain times in their lives, may not or should not seek greater self-fulfillment in activities outside of or rather over and above those of homemaking.

Such pursuits are not a sign of egotism, so long as they are subordinated to or added fulfillments of the primary obligations of marriage, and not opposed to truly unselfish love for husband and children.

(The Liguorian)

HOW TO MAKE A NOVENA

In preparation for Our Lady's feasts, many parishes will conduct public solemn Novenas. Such perservering, public prayer will always increase the efficacy of your prayers to Our Blessed Mother. If you are prevented from attending a public Novena this year, why not make a private one? Here are St. Alphonsus' six rules for the making of a good Novena, applicable to both public and private Novenas:

"1. The soul must be in the state of grace. For the devotion of a sinful pleases neither God nor the Blessed Mother.

2. We must persevere; that is, the prayers for each day of the Novena must never be omitted.

3. If possible we should visit a church each day, and there implore the favor we desire.

4. Every day we ought to perform certain specified acts of exterior self-denial and interior mortification, in order to prepare ourselves thereby for the reception of grace.

5. It is most important that we receive Holy Communion when making a Novena. Therefore prepare yourself well for it.

6. After obtaining the desired grace for which the Novena was made, do not omit to return thanks to God and to Our Lady through whose intercession your prayers were heard."

If we want a healthy society, then no group or class should be excluded from power of influence. A really democratic government must rest on the free consent of individuals and lesser communities. It becomes tyranny, when it is erected into an absolute sovereignity, thus making the individuals its slaves, while their leaders turn themselves into phony mass-mouthpieces whom they oppress in the name of freedom.

CAN MAN CREATE LIFE?

by Patrick Kaler

Popular magazine articles have been answering "yes!" to the above question. Here is a discussion of the question by a professor priest with a graduate degree in biology.

On December 2, 1942, a group of scientists gathered in a room below the stands of Stagg Field of the University of Chicago. What they did there made this day one of the most important in the history of the world. It was the day atomic age began. Dr. Enrico Fermi, the director of the project, gave the signal to one of his assistants to pull the graphite rod from the atomic pile. When the rod had been withdrawn to the calculated distance, the first sustained nuclear reaction took place.

It was a reaction that was very accurately controlled — fortunately for that group of scientists and, in fact, for the city of Chicago. Whether it was fortunate for the world that the event took place at all might be debated. But it did take place. The atomic age began and we are all part of it whether we like it or not. Atomic energy has been placed into men's hands and the use of it has been placed on men's consciences.

But, citizen of the atomic age, be prepared for an even bigger scientific revolution. Even bigger than the splitting of the atom? Yes, for scientists are on the threshold of discovering the secret of life. They are just about to unravel the biochemical mechanism that means life. They are on the verge of *making life.*

Yes, making life. Notice that I said *making* life rather than *creating* life. Sunday supplement writers use that word "create" rather loosely. To create means to make something out of nothing. Out of nothing. Only God has this power. The scientists are working with pre-existing materials and producing some primitve signs pointing the way to life. But they couldn't produce them unless the potentiality for life was already present in these materials, implanted there by God.

The goal of scientists experimenting in this field is to make a living organism out of non-living chemicals. This in itself is worth getting very excited about. It would be an achievement of the highest magnitude — perhaps the greatest scientific accomplishment in history. Its potential for good — or for evil, sad to say— would dwarf the mighty power packed in the atomic nucleus.

The thousands of scientists taking part in this adventure are moving together along several lines of research. One way requires the scientists to imagine what this earth of ours was like when it was very young. When they have figured out what sort of environment probably existed then, they try to imitate the conditions in the laboratory. Powerful electric currents are made to flow through certain combinations of gases.

Right from the start of this experiment (1953), things looked promising. Some simple amino acids were formed. Amino acids are the building blocks of proteins. More have been manufactured since then. And recently scientists, working with their presumed young-earth conditions, have been able to get these various building blocks, the amino acids, to stick together and form what looks like a primitive protein.Once you get a variety of these proteins and get

them in their proper relationships with each other you have just about arrived. For then you might get a combination of chemicals that begin to act as a unit, respond to an environment, grow, and reproduce. Most biologists would call this a living being.

Another avenue of discovery has been the study of viruses. This has been an intensive area of research, There is, of course, always the hope of a cure for polio, the flu, the common cold, or other viral diseases. But even aside from these noble purposes, viruses have been studied for themselves — simply because they are tiny organisms just barely inside the realm of living beings. Being so close to the dividing line between living and non-living, they must be able to indicate how researchers could cut across that line.

One of the most intriguing approaches has been the study of the cell. (Apparently almost everything living is cellular in make-up.) Within the cell the concentration has been upon the genes. The genes are the carriers of heredity. They run things. They determine that mama elephant's offspring will be a baby elephant and not a baby mouse —or vice versa, if you can imagine that. To say that genes are important in the functioning of life is an understatement. As you would expect, a widespread intensive manhunt is on to discover the structure of the gene. And it seems that every day a new piece of the puzzle falls into place.

Perhaps any day now science is going to place into man's hands the key to life. Man will be standing before two doors. One of the doors will be able to swing to untold blessings. The other door could lead to evils of fantastic nightmarish proportions. Not that any of this, the good or the evil, would happen at once. But the key to the doors, the scientific breakthrough, would be there.

Some of the eventual blessings could be: the cure of cancer: the prevention of all hereditary diseases (genetic "mistakes"); the wiping out of all virus-caused diseases. Moreover, the riddle of aging might be solved and man's life span prolonged. There is even the possibility of improving on nature, of changing men's genus and, for example, of producing a race of more intelligent human beings.

But let us look at the other side of the coin of this matter of changing men's genes. A little thought can conjure up a frightening vision of great evil. Evil on an apocalyptic scale. For if you can change genes for a good result, you can also change them for evil results. You could make a race of twisted individuals — twisted either mentally, emotionally, or physically. It is not a pretty picture.

However, let us be optimistic. Perhaps man, standing in the shadow of the gigantic atomic mushroom, has learned his lesson. Let us hope so. Let us pray for our dedicated scientists who are using their God-given talents to discover the mysteries of the universe. Good Pope John was not afraid of the future when he said that the Church "applauds this growing mystery over the forces of nature. She rejoices at all progress, present and to come, which enables man to perceive more clearly the infinite grandeur of the Creator." We should not be afraid either.

Sun of the East, You came to those groping in darkness; You took upon Yourself our human nature and even suffered death, because You wished to save the world. For this reason Your name is praised above all others and You hear from all angels and men singing to You: Alleluia (Akafist to Jesus Christ, Kondak 10).

Jesus Raised The Dead To Life

by Frank Seed

AFTER the miraculous haul of fishes, Jesus continued his mission in Galilee with four disciples —Simon Peter and Andrew, James and John. They would not fish again until Our Lord's death, and then only briefly.

An improbably large catch of fish would impress fishermen. The next miracle recorded would have impressed everybody, for it was a healing of a leper— "A man full of leprosy" (Luke V. 12), who said, "Lord, if thou wilt, thou canst make me clean." Jesus had compassion on him, Mark tells us (i. 41), and the telling is precious—it is the first actual mention of that compassion which is to dominate his mystery.

The principal purpose of these miracles, we may presume, was to show his power and his divine mission. For that, one miracle would do as well as another. But again and again the miracles he chose to work were those which would bring relief to suffering, solace to anguish. Let us linger a while on his miracles.

There are Christians, not Catholics, one hopes, but people who truly love Christ all the same, who find the miracles embarrassing. At one end the embarrassment is simply an unwillingness to mention them in the presence of their scientific friends (the God-blind ones, of course, there are plenty of others). At the other end, it is a desire to hold on to Christ while refusing to believe that the miracles ever happened. It is worth our while to glance at both ends.

To deny miracles totally is a desperate resort. They are in all four Gospels, interwoven into so much that Jesus said and did, totally accepted as fact, even by his enemies: the High Priests themselves said: "The man is performing many miracles, and if we leave him to his own devices, he will find credit everywhere" (John XI, 47). In the first centuries even adversaries did not question that the miracles happened, though they refused to see in them the work of God. If one is set against miracles, it would be simpler to write off the Gospels as fiction; take out the miracles and all that flows into them and out of them, and you have rather tattered Gospels left.

Related to this total rejection is the view, rarer now, that these things happened, but were not really miracles —they were merely the application of physical laws as yet unknown to the primitive science of the day. Some amiable person has said that if a monk of the Middle Ages had seen an aeroplane he would have thought it a miracle. So, indeed, it would have been —if he had seen it in the Middle Ages: science and technology had not then reached the point of producing aeroplanes. In the matter of Jesus' miracles, the proponents of this view are demanding even more.

For in the first place, one previously undiscovered law would not do. We should need lots of them to explain the walking on the water, the calming of the tempest by a word, the changing of water into wine, the multiplication of loaves; the healing by a touch and a word of fever, leprosy, a withered hand, haemorrhage, crippled limbs, blindness, deafness; the raising from the dead not only of a girl and two men, but of Jesus himself.

And second, if such laws do exist, it would be curious if a village carpenter had stumbled upon them two thousand years ago—still more if he had left with his followers the power to do similiar things, without telling any of them the scientific laws involved. He does not even hand on recipes for miracles or exorcisms of the sort we find among both Jews and pagans.

Those who accept the miracles but are bothered by the violation of natural laws and wonder why Christ saw fit to work them are under a double confusion. The laws of nature have their own sacredness, of course, but the notion that the Creator is in some way bound by them is almost comic. And, in fact, a miracle no more violates the laws of nature than a fieldsman violates the law of gravity by catching a ball on its way to the ground. He has simply brought into action another law. That is what God does: he wills to intervene in some decisive way, bringing a new force to bear either to prevent the normal effect of the laws we are accustomed to count upon, or to bring about some effect beyond what the customary laws could by themselves produce.

Whether a ball is stopped in its rush towards the ground by a fieldsman's hand or the will of God, the law of gravity is unaffected— the earth is still tugging at the ball exactly as before, but another force is resisting the tug. God, who created nature with its laws out of nothing, can introduce a new force at will. Jesus not only worked miracles himself, but he told the Apostles that they should work greater miracles still. We find them working many in Jerusalem after Pentecost (Acts 2, 43). And from that day to this, as Jesus promised (Mark 16, 18), the Church has never been without miracles (though no Catholic is bound to believe in any miracle not recorded in Scripture).

There are four words used for them in the Gospels. They are called wonders—the word "miracle" is from the Latin verb "to wonder"; a miracle sets you wondering, fills you with wonder. They are called powers or energies, because divine power produces them. They are called signs, because they are meant to draw attention, testify, to some truth. Jesus himself likes to call them his works.

Apart from occasions when he worked great numbers of miracles — as during the week after Passover in Jerusalem, or that Sabbath evening in Capharnaum — we are told of thirty-three individual miracles between Cana and Calvary. Some of these we shall be considering in greater detail a little farther on. Here it is interesting to make a first analysis of the list as a whole.

Eight show his power over inanimate nature — he changes water into wine, calms a tempest at a word, walks upon the surface of the lake, twice causes fish to be drawn improbably from it, twice feeds large crowds with a handful of loaves and some little fish, strikes a fig-tree to barrennes with a word.

The remaining twenty-five are concerned with human beings. Six times he casts out demons, fifteen times he heals diseases or other physical defects, once he restores a severed ear, three times he brings back the dead to life—two men and a girl: the widow's son of Naim, Lazarus, and the daughter of Jairus.

Let us pause on these three, because they illustrate a feature common to all his miracles, but more spectacular in these because of what death is. There are two famous instances in the Old Testament of the dead raised to life. Elias raised a boy, the only son of a widowed

mother like the young man of Naim, at Sarephta (3 Kings 18); a few miles from Naim, Eliseus raised a child at Sunam (4 kings IV). Read the accounts. In each, we find the prophet stretched out upon the dead body, imploring God to restore it to life. Then read of the widow's son at Naim (Luke VII. 11-17), the daughter of Jairus (Luke VIII. 40-56), Lazarus (John XI). In none of these is there any physical effort, simply the words: "Young man, I say to thee arise." "Maid, arise." "Lazarus, come forth." Nor is there any when, in the power of Christ, Peter raised Tabitha from the dead (Acts IX. 40).

Jesus healed diseases without calling upon God. He cast out devils without calling upon God. Now he was to do something else in his own name alone, something that would not only startle, as the healings and exorcisms did, but scandalize as well. For the first time we are to hear the word "blasphemy" murmured against him.

His fame was by now enormous. There were already such masses of miracles, even before the one which must have been found quite overwhelming, the instant healing of leprosy. Jesus had told the healed leper to say nothing to anyone until he had presented himself to the priests, had undergone the ritual prescribed in the book of Leviticus (XIII and XIV), and been pronounced clean. But the priests would have to be told how the extraordinary thing had happened; and his friends, finding him well once more, would have besieged him with questions and spread abroad his answers.

RUS' OR UKRAINA?

Ukraine is one of the largest countries of Europe. Now it is a member of the Soviet Union, independent in theory, but subject to Moscow in practice.

During the long history the Ukrainian territory was known as Rus' and later on as Ukraine. The name Rus' was used as early as the ninth century. The name Ukraine began to be widely used in the 15th century.

Since the nineteenth century the name Ukraine is the official name of the territory on which some 40,000,000 Ukrainians live today.

The origin of the name Rus' has not been determined by the historians. Some say it came from the river which is called Ros.

The name Ukraina means country or land. The name Ukraine, as far as we can ascertain, was first used in the middle of the 11th century.

Ukraine became a charter member of the United Nations in 1945.

A Chinese bank in south Malaya has issued "ten commandments" for its employees. They are:

1. Don't lie. It wastes my time and yours. I'm sure to catch you in the end.

2. Watch your work and not the clock. A long day's work makes a long day short, and a short day's work makes my face long.

3. Give me more than I expect and I'll pay you more than you expect. I can afford to increase your pay if you can increase my profits.

4. Keep out of debt. You owe so much to yourself that you cannot afford to owe anybody else.

5. Dishonesty is never an accident.

6. Mind your own business and in time you will have a business of your own to mind.

7. Don't do anything here that hurts your self-respect. The employee who is willing to steal for me is capable of stealing from me.

8. It's none of my business what you do at night, but if dissipation affects what you do next day, you will last as long as you hoped.

9. Don't tell me what I'd like to hear, but what I ought to hear. I don't want a valet for my vanity but I need one for my money.

10. Don't kick if I kick. If you are worth correcting, you are worth keeping.

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Will the union between the Latin West and the Orthodox East ever become a reality? Or is it only a dream of some ecumenists?*

We do not know whether and when such a reunion between the Latin West and the Orthodox East will become a reality. We know, however, that Christ wants that all His followers belong to the one and the same Church, and He promised that it will be so. "There will be one flock and one shepherd" (John 10, 16). We also know that the break between the West and the East is not Cod's but man's work.

Since men of the past have broken the unity of Christ's Church, men of today can repair the mistake of their forefathers. There were several breaks between the Pope and the Patriarchs of Constantinople before the final break of 1054.

Fortunately for the Church there were men on both sides that cared more for the welfare of Christ's Church than for their own ambitions and national interests. Thus the representatives of both Churches came to an understanding. The primacy of the Pope was recognized by the East. The Pope had the right to preside over ecumenical councils and the right of all the faithful to appeal to Rome was guaranteed in the matters of controversy. As for the rest, East and West respected each others' canonical autonomy in the local Church administration. The sense of belonging to the same Church was always preserved till the days of the final break in the 11th century.

If the Church returned to the same status as it was before the break of 1054, the reunion would be possible, for some agreement between Rome and the Eastern Orthodox Church might be reached on the basis of the role and function which the Popes played in the ancient Church. But no Orthodox Patriarch is willing to accept the claims of some Roman bodies which would reduce the patriarchal office to that of a 'messenger boy' of the Roman Curia. And this is the main stumbling-block to reunion of the East with the West.

2) *My daughter is keeping company with a young man who is a Mason. What can I do to save her soul?*

No one can save anyone else's soul. The salvation of the soul is every man's most personal problem which must be solved by each of us.

But you can and should help your daughter to save her soul which will not be easy, if her marriage happens to be unhappy. Experience shows that most of such marriages are unhappy. And it is so easy to

lose one's soul in an unhappy marriage.

Tell your daughter that unity of religion is very important for a happy married life. Divorces are much higher between those who belong to different faiths or have no faith at all. Marriage is a good thing because it is a Sacrament. As such it should help people to get to heaven, not push them into hell.

3) *Where do we find all the articles of our holy faith? I have read somewhere that the truths preached by Our Lord are partly found in the Bible and partly in tradition. Is it true?*

Our Lord did not leave us anything in writing. The teaching of Christ was recorded by His followers and together with the books of the Old Testament it forms the Bible. The Bible belongs to the Church. It is Church's book. The Holy Spirit guides the Church that she may understand its teaching and explain it to the faithful.

The teaching office of the Church is the possessor, custodian and authentic interpreter of the Bible. In it the Church finds all the teaching of Our Lord, because it contains the primal memory of the days of her birth when she first heard the revelation which Christ brought us from our Heavenly Father.

This seems to indicate that all the truths of our faith are contained in the Bible, and there are no truths to be believed as revealed by God which are not in Scripture, either explicitly or implicitly, but come from oral tradition as from an independent source of revelation alongside with the Bible.

4) *It was announced in our local secular press that our Bishop bought himself a palace. The same paper referred to him as the prince of the Church. What do these names mean and where do they come from?*

These are the mediaeval names. They came from the ancient times when there were many kings and princes in the world. These princes had palaces.

The Church grew up through centuries of time. She could not be unaffected by the world in which she lived and worked. Thus in the past some bishops adopted the title of 'princes', because they ruled a part of the Church as the secular princes ruled a part of the state. And so their residences became known as palaces.

Such terms are now in disuse. They are quite intelligible to those who know the history. But now no one uses such names. The Church is slowly shedding off all the unnecessary remnants of the Middle Ages that do not fit the mentality of modern man. This is exactly what the second Vatican ecumenical Council tried to do.

5) *Did God treat mankind which lived before Christ in the same way as He treats it today?*

If you had the Bible and read it thouroughly, you would know the answer. In the Old Testament, as it is clearly seen from its books, we can see that God, although always the same in Himself, had a different attitude toward men than He has now after the Incarnation of His Son. His behavior in the Old Testament differs from His behavior in the New.

In the New Testament God revealed Himself as God of love, as Love itself, which has become manifest in Christ. It is true that God took care of the ancient Jews, was patient with them, and did not allow Himself to be turned away by their unfaithfulness and frequent idolatry. But His goodness, mercy, forgiveness and solicitude for the Jews are still attributes which can denote the conduct of a master to his servant. He can still continue to keep a dis-

tance between Himself and his servant, because He does not want to admit him to His own personal life and friendship.

In the New Testament God makes man something more than a servant. Not only does He want to be served by the redeemed men, but He asks for their love in a personal way: "Anyone who loves Me. . ., My Father will love him, and We shall visit him and make Our home with him" (John: 14, 23). God wants to be a loved Lord, not just a Master to be feared by men. Thus God's relationship with man in the New Testament is that of a Father and a son, of friendship which goes far beyond that between a master and a servant, and this relationship is irrevocable.

6) *What is the difference between the Julian and the Gregorian Calendar? Does it have anything to do with the faith?*

A calendar is nothing but a system of counting days, weeks and months of the year. The Church has appointed certain days of the year on which special events, such as the birth of Christ, His Resurrection, etc. must be commemorated. At first, the Church followed the old Julian Calendar, made by a pagan Roman dictator, Julius Caesar. Since this calendar was inexact, the Church corrected it. It is known as the Gregorian Calendar, because Pope Gregory XIII introduced it into the Church.

Thus calendar as such has nothing to do with religion, as time has nothing to do with it. Consequently, calendar has nothing to do with the Rite. The Church services can be celebrated equally well according to one calendar or another. So far the Julian Calendar is 13 days behind the Gregorian. Many Ukrainian Catholic parishes in the U.S. and Canada have already adopted the Gregorian Calendar, while others are hesitating or opposing it, because they feel that the Old Julian Calendar is Ukrainian and the other is not.

7) *If I say something which I think to be true, and then discover that is was false, must I correct myself? If I do not do it, am I guilty of lying?*

You are not guilty of lying, because you did not realize that your statement was false when you were making it. But you will not be a gentleman, if you do not correct it, if you can do it.

If your untrue statement can cause someone a serious harm, you are bound in conscience to correct yourself. If you neglect to do so, you will be guilty of sin.

THE OPTIMIST CREED
PROMISE YOURSELF

To be strong that nothing can disturb your peace of mind.
To talk health, happiness and prosperity to every person you meet.
To make your friends feel that there is something in them.
To look at the sunny side of everything and make optimism come true.
To think only of the best, to work only for the best and expect only the best.
To be just enthusiastic about success of others as you are about your own.
To forget the mistakes of the past and press on to the greater achievements of the future.
To wear a cheerful countenance at all times and give every living creature you meet a smile.
To give so much to the improvement of yourself that you have no time to criticise others.
To be too large for worry, too noble for anger, too strong for fear, and too happy to permit the presence of trouble.

—Christian D. Larson

Decree on the Eastern Rite Catholic Churches

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

Relations with the brethren of the Orthodox Churches

We are living in the era of ecumenical movement where the Churches are trying to unite in the Lord and form one Church. This is doubtless done under the inspiration and guidance of the Holy Spirit.

Catholics of the Eastern Rite should try to prepare the ground for the future reunion with the Orthodox Christians who are very close to them through their spiritual heritage, Rite and traditions.

The decree reads about the mission of the Eastern Rite Catholics in the ecumenical movement:

24) "The Eastern Churches in communion with the Apostolic See of Rome have a special duty of promoting the unity of all Christians, especially Eastern Christians, in accordance with the principles of the decree 'About Ecumenism', of this Council, by prayer first, and by the example of their lives, by religious fidelity to ancient Eastern traditions, by a greater knowledge of each other, by collaboration and a brotherly respect for facts and feelings".

Eastern Rite Catholics should play their part in the ecumenical movement. This movement must not be left exclusively to the Catholics of the Latin Rite.

In their work they should respect their Orthodox Brethren and their hierarchy. The Orthodox Churches have a hierarchy of apostolic succession, valid sacraments, Liturgy, devotion to the Blessed Virgin Mary and a rich spiritual heritage of the Eastern Church Fathers.

Both sides must work in charity to remove the wall of separation which divides the brothers of the Eastern Church.

RECEPTION OF EASTERN NON-CATHOLICS INTO THE CATHOLIC CHURCH

The decree reads on this subject:

"If separated Eastern Rite Christians should, under the guidance of the grace of the Holy Spirit, come into Catholic union, no more should be required of them than a bare profession of the Catholic faith demands."

Now the simple recitation of the Nicene Creed with some general declaration is sufficient when an Orthodox Christian enters the Catholic Church, for instance, " I believe in everything which the Catholic Church teaches". This will do away with the Latin renunciation of errors "abiuratio errorum", which is required of the Latins before the absolution from excommunication is granted.

To make sure that the convert is not under some censure, the priest may give him a blessing, saying: "I make you free from any impediment to communion with the Mother Church."

COMMON PARTICIPATION IN WORSHIP

The decree throws some light on the hetherto irritant subject of common participation in the divine worship between Eastern Rite Catho-

lics and non-Catholics. It reads:

26) "Such communication in things sacred as harms the unity of the Church or involves formal acceptance of error or the danger of aberration in faith, of scandal and indifferentism, is forbidden by divine law.

"On the other hand, pastoral experience shows clearly that, as regards our Eastern Rite brethren, there should be taken into consideration the different cases of individuals, where neither the unity of the Church is hurt nor are there verified the dangers that must be avoided, but where the needs of the salvation of souls and their spiritual good are impelling motives.

"For that reason the Catholic Church has always adopted and now adopts rather a mild policy, offering to all the means of salvation and an example of charity among Christians through participation in the Sacraments and in other sacred functions and things.

"With this in mind, lest because of the harshness of our judgment we be an obstacle to those seeking salvation and in order more and more to promote union with the Eastern Churches, separated from us, the Sacred Council lays down the following policy."

Till now the same principles were applied to both the Othodox and the Protestants, although there is an immense difference between the two. The Vatican Council II took into considiration that the Orthodox have a valid priesthood and all the seven Sacraments.

The Council eliminates the danger of indifferentism and of the loss of faith, because where such things exist the communication in the sacred things cannot be allowed, since it is forbidden by divine law.

Where such danger does not exist, the Council permits such participation because of the necessity of salvation of souls and because of the spiritual good of souls, of both Catholics and Orthodox.

The previous discipline forbade such participation on the principle that the goods of the Church are for the Catholics only. Now the Catholic Church is ready to give and to share her spiritual goods with Eastern Rite non-Catholics.

She is disposed to share them under certain conditions which are enumerated in the next number which reads:

27) "Without prejudice to the principles noted above, Eastern Rite Christians who are in fact separated *in good faith* from the Catholic Church, if they ask of their own accord and have the right dispositions, may be admitted to the Sacraments of Penance, the Eucharist and the Anointing of the Sick."

"Further, Catholics may ask for these same Sacraments from those non-Catholic ministers whose Church possesses valid Sacraments, as often as necessity or a genuine spiritual benefit recommends such a course, and access to a Catholic priest is physically or morally impossible".

The communication in sacred things will be forbidden, if it creates the impression that it does not matter to which Church one belongs or when it leads to the break up with the Catholic Church and leads to a transfer to the non-Catholic faith, or when the frequent reception of the sacraments by a Catholic in a non-Catholic Eastern Church leads to the denial of the dogmas proclaimed by the Catholic Church, for instance, the papal infallibility, primacy or Assumption.

If any of these factors exists in the individual case, the communication in the sacred things is forbidden by the divine law.

What is permitted by the new law of the Church?

The pastoral experience shows that the dangers forbidden by the divine law can be avoided. If such be the case, then four things must be taken into consideration, namely:

1) The salvation of souls,
2) their spiritual good,
3) the example of charity,
4) the promotion of unity with the Orthodox.

In mitigating the previous law which forbade such participation, the decree takes non-Catholics of the Eastern Rite and Catholics of the Eastern Rite in consideration. It allows both to receive the Sacraments of penance, Holy Eucharist and the Anointing of the sick, but it does not allow them to do so indiscriminately.

Rules for the Orthodox or Eastern Rite non-Catholics

An Eastern Rite non-Catholic may receive the Sacraments of Confession, Holy Communion and Anointing of the sick under the following conditions:

1) Good faith, that is, an Eastern non-Catholic must be convinced that his Church is the true Church of Christ, and that belonging to it he does the will of God. Most of them are in such good faith.

2) Spiritual good and progress of his soul by furthering his spiritual life by frequent confession and Holy Communion.

3) Charity through which a reapproachment between Catholics and Eastern non-Catholics is promoted.

4) The right disposition for the reception of the Sacraments.

5) They must ask for these Sacraments themselves. Thus the danger of and inclination to proselytism is removed.

6) The rules laid down by the local ordinary concerning the administration of these Sacraments to Eastern Rite non-Catholics must be observed.

When an Eastern Rite non-Catholic makes a sorrowful confession he has the right disposition necessary for these Sacraments. No profession of faith or promise to become a Catholic are required.

Practically, the Sacraments of Confession and Holy Communion can be given to non-Catholic Eastern Rite Christians in the occasion of family celebrations, family anniversaries and funerals when a member of the family comes to church and wants to receive the Sacraments of Confession and Holy Communion, although he is an Eastern Rite non-Catholic.

The spiritual good of the individuals is also a good reason for admitting them to such Sacraments, if they are in good faith, that is, when they are convinced that their faith is true and are disposed to accept the truth as soon as it is sufficiently proposed to them.

Anointing of the Sick

A Catholic priest can give this Sacrament to a sick Eastern Rite non-Catholic even when a non-Catholic priest is available. The common consultation of both Catholic and non-Catholic hierarchies must set the rules for such administration.

Rules for Eastern Rite Catholics

The decree permits Catholics to receive the same Sacraments from a non-Catholic Eastern Rite priest which our separated brethren may receive from the Catholic priests, that is, go to Confession to the non-Catholic priests, receive Holy Communion from them and the Anoin-

ting of the sick.

The theological reason for this permission is the necessity or spiritual good, but there must be no scandal or the danger of perversion. A Catholic receiving these Sacraments in a non-Catholic Eastern church must be reasonably sure that by so doing he will not scandalize both Catholics and non-Catholics and will not be tempted to lose his Catholic faith by convincing himself that all religions are of equal value and that the Catholic faith is as good as any other.

If Catholics are well trained in their faith, they will not betray the loyalty to their Church when through the necessity they seek these Sacraments from the non-Catholic priest.

Catholics may not seek these Sacraments from a non-Catholic Eastern Rite priest, if they can, without a very serious difficulty, receive them from a Catholic priest.

Conditions under which they may seek these Sacraments:

Catholics are allowed to receive the three mentioned Sacraments from an Eastern non-Catholic priest under the following conditions:

1) The non-Catholic Eastern Rite Church must have such Sacraments, because in some of the Eastern Rite Churches the Sacraments of Penance, Confirmation and Anointing of the sick are in disuse.

2) There must be some serious reason for asking for such Sacraments, for instance, spiritual utility or necessity.

3) The absence of a Catholic priest or moral or physical impossibility to approach him. Moral impossibility is the same as a very great difficulty. Catholics are not allowed to receive these Sacraments in a non-Catholic church, if they can receive them in the Catholic Church.

They are allowed, however, to seek them from a non-Catholic priest, if they were sick or if they had to wait very long for a Catholic priest who will be absent from the place for a considerable time. Practically this permission may be used by Catholics in the places and countries where there are no Catholic churches, and the only churches to which they can go are non-Catholic Eastern Rite churches. Such a situation can hardly be verified in the U.S.A. or Canada where there are both Ukrainian Catholic and Ukrainian Orthodox churches.

4) The regulations of the Bishop to whom Catholics are subject must be obeyed in this matter of communication in the sacred things.

5) The decree permits Catholics to receive only three Sacraments from a non-Catholic Eastern priest that is, Penance, Holy Communion and Anointing of the sick.

Penance is the Sacrament which can be frequently sought from a non-Catholic Eastern priest. It can be sought not only in danger of death, but also in any spiritual need, for instance, when a person wants to receive Holy Communion frequently.

Holy Communion may be received by Catholics from non-Catholic Eastern priests in the following circumstances: 1) First Holy Communion, 2) Easter Communion, 3) Viaticum, and 4) Frequent Holy Communion.

Parents who through necessity send their child to the First Communion in a non-Catholic church must watch over their child lest he become indifferent to the Catholic faith under the pretext that he has received his first Holy Communion from a non-Catholic priest.

The Anointing of the sick may be sought from a non-Catholic priest when a Catholic priest is not available for some considerable time, or in danger of death.

CONFESSION THROUGH THE AGES

Peter Stasiuk C.SS.R.

Little is written about the origin and development of the sacrament of Penance. It was not always in the form it is now; its history is long and interesting. The sacrament has its roots in old pagan customs and traditions. The Old Testament made penance a characteristic demanded by God from His people. Christ, with His coming, gave full meaning and value to the sacrament. With this background the Apostles and early believers slowly developed the sacrament until it began to take the form it has today. The time between the ancient Church and today served as a final proving ground and formalizing principle for the sacrament.

PRECHRISTIAN TIMES

It seems to be the nature of man to want to do penance. Sin has a way of troubling peoples' consciences that makes it almost impossible to keep these things to ourselves. The average person feels that he needs to confess his wrong doings to someone who will understand. Punishment for sin is quite accepted and is even self-imposed at times. If this is true of us today, it must have been true of the ancients. From various documents we can see that this was even true of pagans who knew nothing of God. In order to satisfy their 'gods' pagans often offered sacrifices and sometimes did bodily penance. One such practice was so widespread and popular that the Bible warns the Jews to stay away from the evil rite (Os. 7, 14). This rite consisted of inflicting cuts to the body in order that sin might be removed by the resulting pain.

OLD TESTAMENT

We find mention of sin on almost every page in the Old Testament. As a matter of fact, the Old Testament is concerned wholly with sin, repentance, and the seeking for God by His chosen people. Not despair is present, however; God has loved His people and He is going to set them free. He takes them out of exile and makes them into a nation. He Himself is their Father and King. He promises a Savior Who is to be the great light and hope.

Despite all this tendor loving care which God bestows on His people, they rebel and sin. The way to forgiveness and reconciliation for them is through penance and sacrifice. The Old Law commanded that sacrifices be made for every fault. (Lev. 5, 51). Every person who had sinned had to bring a gift from his most valuable possesions, and these were presented to God by the priests. While the sacrifice was being burned the sinner confessed his sins. At times the whole nation would make sacrifices for the forgiveness of sin. On the day of Atonement, for example, the people offered a goat, which symbolically had all the sins of the people upon its head. After prayers and sacrifices were over, this goat was led into the desert to be killed by wild animals. The death of the goat symbolized the destruction of sin (Levit. 16, 5-10).

The Jews also had personal forms of penance. They fasted, tore their garments, wore sack cloth, slept on the ground, sprinkled ashes on their heads, and they even plucked their hair and beards.

NEW TESTAMENT

God had to intercede to break the power of sin and the devil. "He shall save His people from their sin," is the very meaning of the word 'Jesus'. From beginning to end, the mission of Christ is the destruction of the kingdom of sin and Satan, and the building of the kingdom of God. His preaching proclaimed the forgiveness and pardon of sin. He backed this up with His miracles. His life, death, and resurrection made it a reality.

During the Last Supper when Christ consecrated the chalice He said this is "the Blood of the New Covenant, which is being shed for many unto the forgiveness of sins" (Matt. 26, 28). The Apostles realized that Christ in freely offering His blood in the sacrifice of the cross, atoned for all sins, from the first to the last. It is one of our strongest beliefs as Christians that by rising from the dead Christ put us all into the grasp of the great victory over sin and reunion with God. "He was delivered up for our sins and rose again for our justification", wrote St. Paul (Rom. 4, 25).

SIN AND THE CHURCH

By the sacrifice of His death and the victory of His resurrection Christ firmly established God's kingdom, the Church. The only thing that was missing was the power to forgive sins. Christ equiped the Church for that work. Knowing that He would not be on earth bodily with His Church, Christ promised Peter the power and authority over sin. He said, "I will give you the keys of the kingdom of heaven, and whatever you shall bind on earth shall be bound in heaven, and whatever you shall loose on earth shall be loosed in heaven (Mat: 16, 19). This means that St. Peter as head of the young Church would have the power and authority to forgive sins. Christ also bestowed upon the other Apostles and thus upon all bishops and priests this same power which St. Peter had received. In John 20, 23 Christ says: "Whose sins you shall forgive, they shall be forgiven them; and whose sins you shall retain, they are retained." This power is to remain in the Church till the end of the world (Matt. 28, 20).

THE EARLY CHURCH

It is most interesting to look into the past and see how the sacrament of penance developed through the ages. People didn't just start going to confession. This resulted from a logical growth of the changing times. Baptism originally was the primary means for the removal of sin. When a pagan became a Christian he was baptized. All his sins were forgiven. But what happened when the person sinned after he was baptized? Baptism could only be administered once in a life time. To solve this problem people were baptized as close to their death as possible. Children were not baptized, unless they were in danger of death. The idea of confession was introduced, but it too was only to be used once in a life time.

As the thinking of the church developed, Christians began to see greater value in Christ's special presence in the Mass with regard to forgiveness of sin. They were sure God would forgive them, if they were sorry for their faults. The Mass is the Church's sacrifice for sin. It makes present again the sacrifice of the cross by which Christ atoned for all sins. The early Christians soon began to confess their sins to the celebrant of the Mass and promised to live a life in union with Christ.

Everyone then received the Blessed Sacrament. This became a normal practice. The early Christian attended Mass often and even risked his life to do so.

Since sin is such a repulsive thing, public sinners or those who committed very serious offenses were treated in a special manner. They went into long periods of fasting, mourning, wearing sackcloth and ashes. These sinners showed publicly that they were sorry and thus set an example to others. During this time the penitent could not even go to church which was a great loss to him.

As time went by these penances became very severe. An ordinary Christian could not fulfill his obligations and was scared to approach the sacrament. The Church began to change its system. Private penance began to be stressed. Instead of fasting for a few years, a sinner might have been ordered 20 days of saying the Psalms. These substitutes were replaced by other substitutes which were lighter still, so that in time penances began to appear as they do today. This substituting was not the result of laxity on the part of the Church. It was done for the good of the sinners and the Church. The Church's penances are the sacramental occasions for the sinner to call out to Christ, to come, to set right his wrong and save him. Acts of penance no matter how great can never compensate nor counterbalance the sin for which they were received. They draw their value from the sinner's desire to repent and from the Church's holiness which is Christ.

Today we tell our sins to a priest and receive his advice and the absolution of Christ. Christ is the Friend of sinners and is moved to compassion for them (Matt. 9, 9-13). He has proved this by His humiliating death on the cross. God has done His part, the rest is up to us. We can repent and be forgiven as often as we sin. Confession is for those who want to return to the eternal life of God. It is important to remember that the forgiveness of sin is not a change that comes over God, but a change that comes over us, brought about by God.

COGITATIONS

by Father Nick of Montréal

Students who are ready to protest at the drop of a hat, tend to be gullible and given to glib sloganizing about life around them. To stop searching for God makes life meaningless.*** The 'God is dead Movement' is nothing but a desperate cry for help.*** One wonders why protest songs are not allowed in the Soviet Union. I give you three guesses and the two first ones don't count. *** It is more than evident that the Jesuits are fanatically pro-Russian. The vow of obedience is a potent weapon. Would to God we Ukrainians had them on our side for a change!*** The hosts of "This week has seven days' did excite many a time an unhealthy couriosity. Did millions of viewers really watch them perform every Sunday??? *** Our St. Micheal's Parish of Montreal celebrated on May 1st the Golden Jubille of its church. May we follow in the footsteps of those first pioneers who kept the Faith of their forefathers alive in the midst of the most trying of circumstances! Their love for our beautiful Rite from which the Latins nowadays are adopting many a custom, knew no bounds. *** Is your parish going

to give any religious vocations to our Church this year??? *** The building of the Ukrainian Catholic University in Rome is progressing satisfactorily. Have you contributed anything to it lately.??? *** It is often said that while there is enough in the world for everybody's need, there is never enough for everybody's greed. *** Despite the attacks waged by certain elements against Cardinal Cushing of Boston, we Ukrainian Catholics know him as one of the most generous prelates in the Church. *** A Grand Seminary, just as every other school, must needs teach discipline and obedience to authority. People should have a better understanding of what liberty really is. Otherwise we have license, anarchy and outright revolt. *** Since the Vatican Ecumenical Council is over, let us get down to being the best Catholics possible. Our greatest foe is religious indifference. *** Who is really behind all those attacks on our Hierarchy nowadays? They shall fail, for sure, but what a pity that they should play into the hands of the Church's enemies! *** Our cousins behind the Iron Curtain tune in their radios for programs from the Vatican, the CBC and the Voice of Freedom. They long for freedom of religion and from foreign domination. I've a feeling that the day is not far off when our Ukraine will once again be truly free and Christian. *** Said St. Augustine: "The Father utters but one Word, in an infinite silence, and in silence alone it can be heard." *** For contemporary man silence is a most difficult exercise. *** Church history has recorded that long before every doctrinal schism there was a spiritual one, i.e. a schism of life (lack of true Christian spirit and behaviour). *** We should preserve our colorful traditions for many a reason. One of them is their integration into the Canadian nation now in formation.

ON MY WAY TO ROME

by M. Schudlo, C.SS.R.

ALTHOUGH I had not intention of going to Belgium, I was almost forced to do so, because on the day my Polish visa was expiring there was no flight for Rome which I intended to visit after my missions in Australia. And thus, in company of, two English businessmen, I found myself on the plane for Bruxelles. It was a clear day. We flew over the Alps. It was a majestic view. The peaks of many mountains were covered with snow.

We arrived in Bruxelles at 3 p.m. It was December 11, 1964. I went to the monastery of the Belgian Redeptorist Fathers, Rue Belliard 28. Among the Fathers there was Fr. Dubois, the provincial, who preached a retreat to us when we were seminarians in Holosko Velyke in 1936. I told the Fathers my impressions of Australia and the Soviet Union. In the evening, accompanied by one of the Fathers, I went to see the capital of Belgium. The streets were profusely lit and filled with cars.

Belgium is a rich and highly developed country. The standard of living is very high. The Belgium Redemptorist Fathers started the Ukrainian branch of the Redemptorist Congregation among the Ukrainians, first in Canada, and then in Ukraine.

In the morning, on Dec. 12, in company of Rev. Fr. B. Kurylas, my schoolmate, I went to the airport to take the plane for Rome. I had

to change in Milan. It was a nice flight. We flew once more over the Alps. This time some parts of them were covered with mist, and therefore invisible from the plane.

In Milan we had to wait one hour for the plane going to Rome. We arrived in Rome at 2:30 p.m.. The airport of Rome is new and beautiful. A limousine took us to the city of Rome. I stayed again with the Redemptorist Fathers on Via Merulana, near the Basilica of St. Maria Maggiore. A little church, dedicated to the Mother of Perpetual Help, is connected with the Redemptorist monastery on Via Merulana. The miraculous picture of Mother of Perpetual Help is preserved and venerated in this church.

The big monastery on Via Merulana is the central monastery of the Congregation of the Most Holy Redeemer. It is the seat of the Rector Major and of his curia. In the monastery there is also the Alphonsian Academy of moral Theology: "Academia Alphonsiana". Among its pupils are young Redemptorists from many provinces of the Congregation.

Visit to the Ukrainian Seminary of St. Josaphat

It was Sunday, December 13. I went to see the Ukrainian Seminary of St. Josaphat on Gianicolo. The day was clear, although a little misty. The Gianicolo is an elevation, a kind of hill. From its top the whole Rome is clearly visible.

Last year 25 Ukrainian seminarians were studying in St. Josaphat's seminary. They came from the various countries where our people live. After a talk with these seminarians and some of their professors I went to see the General Curia of the Basilian Fathers. They have a nice monastery in a very secluded spot of Rome. The monastery of the Basilian Sisters is not far from it.

I spent a few days in Rome. The city is rather well known to me, because I spent seven years in Italy during my studies. The streets of Rome are jammed with cars which make traffic extremely difficult. It seems that most drivers go nowhere. They are just enjoying their driving which is quite new for most of them. They bought their cars during the boom years, and now find it difficult to pay for them. The same phenomenon with cars jamming the streets is found in Naples.

I visited the basilicas of St. Peter, John of Lateran and Santa Maria Maggiore, now in care of the Redemptorist Fathers. While in Rome I met an Italian monsignor and told him I was coming from Australia through the Soviet Union. He was interested in the religious outlook of the Soviet youth. When I told him that most of them are growing equally indifferent both to religion and Communism, he replied: "You will find the same kind of youth here in Rome. Go to any educational institution where the boys are trained, and you will find that only 30 per cent of them believe in God. And among those 30 per cent only 3 per cent practise their religion".

It is very sad, because Italy should be an example to the rest of the world. Unfortunately it is not so, and this fact worries the Pope.

Audience with the Pope

I was in Australia on missions when Pope Paul VI was elected to the papacy. I wished to see the Holy Father. It was a general audience. The vast hall was filled with visitors and tourists. I saw the Pope from a distance of a few feet. He was smiling and blessing the people as he was carried to his chair in the hall

The people met the Vicar of Christ with applause.

Visit to Acilia

Acilia is a little town, some 30 m. from Rome. There is a Visitation monastery where I knew two nuns, my former penitents from my missions in Italy between 1943-47. Their names are Maria and Antonietta. They are cousins. Prior to their becoming nuns, Maria was a teacher and Antonietta was a manageress in her father's factory of macaroni. Now both live and work at Acilia. I went to say hello to them. They both are happy and thank the good Lord for the grace of vocation.

Trip to Pagani

Pagani is a town of some 9,000 people. It is situated between Naples and Salerno. It is known in Italy, because the blessed relics of St. Alphonsus de Liguori lay there in splendid marble basilica which bears his name. Big celebrations take place in Pagani in honor of St. Alphonsus on August 2, the day of his feast.

In Pagani is a monastery of the Redemptorist Fathers. It is dear to me, because I spent five years in it, and made my second missionary noviciate.

On my way to Pagani I stopped at the famous basilica of the Holy Rosary in Pompei which is in charge of the Redemptorist Fathers. Some of them were my school mates. Pious people from all parts of Italy come to pray before the miraculous picture of the Madonna of the Rosary.

In the morning I went to see the artistic church. Its interior is covered with pure marble. Before noon I took the bus and went to Pagani where I paid a short visit to four families whom I came to know during my stay in that town.

Next day I said Mass at the tomb of St. Alphonsus and went to Naples. From there I took the train for Rome.

Departure for Paris

On Dec. 24th I flew to Paris. The weather was nice and clear in Rome, but it was snowing in Paris. The plane could not land for a while because of the snow. Finally we landed and I went to the house of the Redemptorist Fathers on Boulevard Montparnasse. The same evening I paid a visit to the cathedral of Bishop Volodymyr Malanczuk, C.SS.R. my former provincial. He is now the bishop for the 25,000 Ukrainian Catholics living in France.

Next day was Christmas. The Bishop invited me to dinner at his residence. In the morning I went to see the Cathedral Notre Dame and the Sacré Coeur, the famous basilica of the Sacred Heart of Jesus.

After dinner we went to see Paris. A light snow did not stop us from walking through the streets of the city, admiring its monuments and arcs, the Eiffel Tower, etc. It was during this short stay in Paris that Bishop Malanczuk invited me to preach missions to his people in France which I gladly accepted. There should be some 15 weeks of preaching, starting in September 1966.

Leaving Paris for New York

On Dec. 26 I left Paris and flew to London where I paid a short visit to the Ukrainian Bishop A. Hornyak, OSBM. There are some 15,000 Ukrainian Catholics in England. It was Sunday. He asked me to have Mass for his people in London. Next day I left for New York. It was December 28, 1964. The weather was very cold in London but very hot in New York.

Ukrainian Catholic Church and Rite

by M. Schudlo, C.SS.R.

The Catholic Church is one by the will of Christ for all peoples, all races and countries. There are, however, different Rites in the Catholic Church.

A Rite is the exterior way or form of worship in which we honor and serve God. The Rites may be divided into Western and Eastern. The WESTERN RITE embraces the Latin, Ambrosian and Mosarabic.
THE EASTERN RITE is divided into these chief Rites: Alexandrian, Coptic, Ethiopian, Syrian, Maronite, Malabar, Armenian, Italian-Greek, Byzantine, to which the Ukrainian Rite belongs.

Ukrainian Rite is the original Byzantine Rite which has been modified by the Ukrainian customs after the introduction of Christianity into Ukraine in 988.

All Catholics are equal in the eyes of Christ and the Popes. There are no second class Catholics, because it would be unworthy of Christ and His Church. No Catholic may despise another Catholic because of his allegiance to another Catholic Rite.

One must fulfill three conditions to be a Catholic: he must profess and believe the same faith. He must accept the same seven Sacraments. He must recognize the Pope as the visible head of Christ's Church on earth.

Catholics of different Rites must keep the Rite in which they were born. It is a sin to change arbitrarily one's native Rite and pass over to another, because it is forbidden by the Catholic Church. If a Catholic has arbitrarily changed his Rite, he must return to it as soon as possible.

Saint Volodymyr the Great, grandson of St. Olga, introduced Christianity into Ukraine in 988. He introduced it in the Eastern Byzantine Rite. At that time the Greece was Catholic. Ukraine was also baptized as Catholic, because the split or schism did not exist at that time It was completed in 1054.

The Popes of Rome want the Ukrainians to preserve their Ukrainian Catholic Church, because it has a great mission within the Catholic Church. Pope Urban VIII describer this mission with the following words: "O MY UKRAINIANS, I HOPE TO REUNITE THE ORIENT BY YOUR MEDIATION."

The Ukrainians should be proud of such a great mission and get ready to fulfill it by being Good Catholics, strong adherents of their own Ukrainian Catholic Church and Rite, by studying the mentality of the Orthodox Christians, and by preparing numerous priests, Sisters, Nuns and missionaries for the great work in the East. The Ukrainians are Catholics of the Eastern Rite. This will help them and make them an instrument of God's Providence in bringing the West and the East together that there may be one FOLD UNDER ONE SHEPHERD, THE POPE OF ROME.

Ukrainian: coming from Ukraine or born of Ukrainian parents.
Church legislation: laws of the Church.
Ecclesiastical discipline: system or rules relating to the Church .
Second class Catholics: Catholics of of inferior grade.
Orthodox: an Eastern Christian who does not recognize the Pope as the visible head of Christ's Church.
Heretic: a Christian who knowingly

and stubbornly denies one or more truths revealed by Christ and taught by the Church.

Kiev: capital of Ukraine, the country from which our forefathers came to America and Canada. It is situated in the Eastern Europe between Poland and Russia.

Jesus, our Savior, we see that even the most eloquent orators lack words, for they cannot explain how You remained God and at the same time became a perfect Man. We likewise, admiring this mystery, cry out with faith:
Jesus, You are eternal God.
Jesus, You are the King of kings.
Jesus, You are the Lord of lords.
Jesus, You are the Judge of the living and the dead.
Jesus, You are the Hope of those who have lost hope.
Jesus, You are the Comforter of those who weep.
Jesus, You are the Glory of the poor.
Jesus, do not make the condemnation that I deserve.
Jesus, cleanse me, since You are merciful.
Jesus, free me from spiritual laziness.
Jesus, enlighten my spiritual faculties.
Jesus, keep before me the idea of death.
Jesus son of God have mercy on me.

(Akafist to Jesus Christ, Ikos 9).

HAVE NO ENVY FOR THE RICH MAN

Taras Shevchenko

(translated by Vera Rich)

Have no envy for the rich man,
For he never knows
Naught of friendship nor of love—
He must hire all those.
  Have no envy for the mighty,
For he must compel;
Have no envy for the famous,
For he knows ful well
That it is not him men love
But his bitter fame
Which he poured out to please from blood
  and tears of bitter pain.
And the young folks when they meet,
All is quiet and bliss
As in paradise—but see:
Something stirs amiss.
  Have no envy, then, for nobody;
  Look around and you will never
  Find paradise upon this earth,
  Nor, indeed, in heavens. (1845)

Come to Me, all you who are weary and overburdened, and I will refresh you. Take My yoke upon you and master My lessons, for I am gentle and humble of heart. Thus you will find refreshment for your souls (Mat. II, 28-29).

The true task of authority is not to suppress freedom of the individuals, but to give its people the form of supervision which secures the liberties of men, groups and lawful associations within the state or Church.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 6.

Volume XXXVIII, No. 6.

ЗМІСТ — CONTENTS

Божественний Модель ____ 1
Місячне наміреня ____ о. С. Б., ЧНІ. 3
"Церква в модернім світі"
о. М. Шудло, ЧНІ. 5
Моя перша зустріч з Митрополитом
А. Шептицьким, ЧСВВ. ____ о. І. Чинченко 13
Пекло ____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? ____ 17
Предки ____ о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 20
35-ліття манастиря О.О. Редемптористів у
Тернополі 1931-1966 ___ Казимир Грицина 21
До дружини ____ П. Куліш 24
Загальні враження з поїздки в Радянський
Союз ____ о. М. Шудло, ЧНІ. 25
Монаше життя в Україні
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 28

Devotion to the Sacred Heart
M. Schudlo, C.SS.R. 33
Brave Mother ..... J. Sexton, C.SS.R. 38
Fringe Benefits Outstrip Workers' Pay 39
Wives Who Married Their Ego
Donald F. Miller 40
Can Man Create Life? ..... Patrick Kaler 45
Jesus Raised The Dead To Life.. Frank Sheed 47
I'd Like To Know 50
Decree On Eastern Rite Catholic Churches
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 53
Confession Through The Ages
Peter Stasiuk, C.SS.R. 57
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 59
On My Way To Rome .. M. Schudlo, C.SS.R. 60
Ukrainian Catholic Church and Rite
M. Schudlo, C.SS.R. 63
Have No Envy For The Rich Man
Taras Shevchenko 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИПЕНЬ
СЕРПЕНЬ
1966
JULY
AUGUST

REDEEMERS

ПАПА ПАВЛО VI І ПАТРІЯРХ АТЕНАГОР І
В ЄРУСАЛИМІ 5-го СІЧНЯ 1964 РОКУ

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

ВІДБУДЕТЬСЯ ЦЬОГО РОКУ ВІД 1 до 7 ЛИПНЯ

Головний день ВІДПУСТУ буде в

неділю 3-го липня

1966 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях від 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро Української Католицької Церкви та волю нашого многострадального українського народу!

Пресвятая Богородице Спаси Нас!

—o—

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of JULY. The Main Day of the pilgrimage will be

Sunday, July the 3rd

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the Ukrainian Catholic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, save us!

Переображення Спасителя

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

СВ. Євангелія подає, що Христос вибрався з усіма апостолами на гору Тавор. Так Він часто робив. Вдень проповідав і лікував хворих, а ввечорі, як апостоли ішли на спочинок, удавався на гору або в якесь самітне місце і там цілу ніч проводив на молитві до Свого Небесного Отця. Св. Матвій каже: "Відпустивши нарід, Він пішов на гору молитися на самоті" (Мат. 14, 23).

Гора Тавор знаходиться в Галилеї. Вона віддалена на яких 15 кілометрів від Назарету. Треба зо дві години часу, щоб вийти на її вершок.

І саме на цю гору вибрався Спаситель, щоб переобразитися. Під горою лишив усіх інших апостолів, забираючи з собою трьох улюбленців: Петра, Івана і Якова. Чому ж узяв тільки трьох? Тому, що бажав, щоб чудо переображення залишилося тайною аж до Його славного воскресення. Воно не було б легко для всіх тримати в тайні те, що були б зобачили на вершку гори. Апостоли були слабими людьми. Легко було в запалі виговоритися перед родиною, знайомими або приятелями, особливо якщо б був, крім всіх апостолів, забрав з Собою ще 72 учнів.

Крім цього в плянах Божого Провидіння ці три апостоли мали відограти дуже важну ролю в основанні Святої Церкви та закріпленні Спасителевого навчання між народами світу. Отож приявність при переображенні була для них особливішою ласкою, яку Бог дає Своїм вибранцям. Вона мала допомогти їм виповнити те особливіше завдання, що Спаситель повірив їм. Петро мав стати Христовим заступником на землі та керувати Його Церквою й закріпляти нову віру в серцях перших християн. Це не було легке діло. Для жидів ця віра була тяжка, бо вона в не одній точці противилася старому Законові, до якого були привикли з дитинства. Для поган—по свідоцтву Св. Павла—християнська віра являлася нісенітницею: "Жиди домагаються чу-

дес, а греки (погани) шукають мудрости (філософії), а ми проповідуємо розп'ятого Христа, який для жидів є згіршенням (предметом обридження), а для поган—безумством, а для тих, що вони покликані, чи вони жиди чи погани, проповідуємо Христа, що є Божою силою і Божою мудрістю" (І Кор. 1, 22-24). Збити ж ці фальшиві, глибоко закорінені поняття про Христа, Його навчання та нову християнську мораль не було легко. До цього Петро потребував сили і великої енергії. Цю ж енергію мало подати йому глибоке переконання, що Христос—це правдивий Божий Син. Він набрався цього переконання вже за життя Спасителя, як зобачив Його численні чуда, особливо чудо переображення.

Іван був улюбленцем Христа Спасителя за невинність і чистоту, якою визначався. Здається, що він одинокий між апостолами був дівственником. Всі інші були подруженими особами. Справді, на заклик Христа, вони покидали родини і пішли за Спасителем; все таки дівництво має більшу вартість у Божих очах аніж всяка інша жертва. Крім цього Іван мав доказати божество Спасителя жидам і поганам, і так притягнути їх до нової релігії, що Христос подав світові. Він по-мистецьки виконав це завдання, складаючи четверту Євангелію, що виявляє глибину Іванового знання про божество Спасителя. Ось тому наша Церква зве Св. Івана 'богословом' цебто вчителем Божих речей, особливо божества Спасителя.

Христос узяв теж Якова, бо цей ревний апостол, перший єпископ Єрусалиму, мав своєю кров'ю, проллятою за Христа та Його Євангелію, потвердити свою віру і вірність Спасителеві. Становище Якова не було легке, бо Боже Провидіння повірило йому дуже тяжку та невдячну станицю в Христовій Церкві. Він працював і помер у Єрусалимі, в цім невдячнім місті, що змусило римського губернатора Пилата засудити Христа на смерть. І по смерті Спасителя це нещасне місто залишилося осередком спротиву Христовій Євангелії. З неї виходили в світ 'ревнителі Мойсеєвого Закону' і всюди бунтували народи проти Христа, викликали замішання і гонення проти визнавців Христової Євангелії. Не дивниця, що Спаситель узяв з Собою Якова, щоб скріпити його до майбутньої праці в невдячнім і закам'янілім Єрусалимі, де й він помученицьки закінчив своє строге життя, яке визначалося невпинною молитвою. Його скинули з вежі святині, і так цей ревний Христовий апостол закінчив свою земську мандрівку.

Через цю важну ролю, що ці три апостоли мали відограти в поширенні та закріпленні в світі Христової Церкви, Спаситель виявив їм Свою славу, ще заки воскрес із мертвих і навіки прославив Себе блиском безсмертя.

Це була надзвичайна ласка. Бог не дає всім людям надзвичайних ласк, а тільки Своїм вибранцям цебто тим щасливим душам, яким повіряє якесь особливіше завдання і місію для поширення Своєї слави і спасіння безсмертних душ. Ці надзвичайні ласки не є конечні до спасіння, тому Бог може давати їх

кому захоче, і ніхто не має права скаржитися, бо ці особливіші привілеї не кривдять решти людей. В Божім Провидінні кожен дістає стільки, скільки йому потрібно, щоб жив по-християнськи, зберігав Божі Заповіді та дійшов до спасіння по смерті.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

КЛИР І МИРЯНИ ПОВИННІ ВСЕ БІЛЬШЕ БУТИ СВІДОМІ СВОГО ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯТОСТИ

(Наміреня Апостольства Молитви на липень, благословлене Святішим Отцем)

ОДНОЮ з головних цілей останнього Вселенського Собору було, по словам Конституції про Літургію: "Дати християнському життю вірних все зростаючу силу так, щоб святість Церкви була явна в святості всіх, що творять християнську спільноту" (Конституція про Літургію, ч. 1). На цю ціль вказували раз по раз Святіші Отці Папа Іван XXIII і Папа Павло VI, і в Конституції "Про Церкву" цьому питанню була посвячена п'ята глава, і там є широке пояснення предмету наміреня Апостольства Молитви на липень.

1. Обов'язок святости. Кожний християнин, чи він є мирянином чи членом клиру, має обов'язок змагати до святости. Христос у Своїй проповіді на горі, навчаючи всіх, сказав: "Будьте досконалі, як Отець ваш є досконалий" (Мат. 5, 6). Він приказує всім: "Люби Бога Твого всім твоїм серцем і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю, і всією силою твоєю. Люби свого ближнього як себе самого" (Мар. 12, 30, 31). Святість є в любові, бо любов, як каже Св. Апостол, є злукою досконалости.

Св. Павло навчає: "Воля Божа святість ваша" (Сол. 4, 3). В листі до Ефесян (1, 4) каже, "Бог вибрав нас, щоб ми були святими й непорочними". Причиною цього обов'язку є те, що всі християни є членами Церкви, а вона є свята: "Христос полюбив Церкву і Себе Самого віддав за неї, щоб її освятити, щоб була свята й непорочна" (Ефес. 5, 25-26).

Всі християни є членами таїнственного Тіла Христового, Церкви, що її головою є Христос, сама Святість, тому всі християни повинні старатися бути святими. Святість Церкви безупинно показується і мусить показуватися в овочах ласки, які Святий Дух об'являє у вірних. Ці овочі святости різно виражуються в поодиноких членах Церкви, в їхнім стремлінні до святости і досконалости любови на збудования других. Ця святість, до якої є всі обов'язані, є одна і неподільна, не дивлячись на те, що її вірні практикують у різних обставинах і різним способом. Повища Конституція вичисляє різні групи вірних і різні обставини, серед яких вони живуть, і тому говорить про єпископів, священиків, дияконів, клириків, робітників, про тих, що живуть у по-

дружжі і самотніх, працедавців й інших, всі вони, без огляду на свій стан і всі обставини, мають змагати до святости.

2. Засоби святости. Згадана Конституція, застановляючися над різними станами людей заключає так: "Всі Христові вірні, які б не були їх обов'язки, положення і обставини їх життя, і в дійсності завдяки тому всьому, будуть щодня зростати в святості, якщо будуть приймати всі ті речі з рук свого Небесного Отця, і якщо будуть співдіяти з Божою волею. У цьому земському служінні вони будуть показувати (маніфестувати) всім людям любов, якою Бог полюбив світ" (там же, ч. 41). В цій цілі першим і найконечнішим даром є любов, якою ми любимо Бога понад усе, а ближнього ради Бога: Св. Іван каже: "Бог—це любов; хто перебуває в любові, той в Бозі перебуває" (I Ів. 4, 16).

Щоб зерно любови в наших серцях росло і приносило овочі, кожний вірний повинен: 1) Радо слухати Божого слова, 2) У всіх своїх ділах сповняти Божу волю, 3) Скріпляти себе Божою ласкою через принимання святих тайн, особливо Пресв. Евхаристії, часто брати участь у священних діях Св. Літургії, прикладатися до молитви, самовідречення, живої взаємної любови, і стало практикувати інші чесноти. Любов, що є "злукою досконалости", рядить усіма засобами святости й оживляє їх. Це любов веде нас до нашої мети, це любов Бога й ближнього є знаком, по якім пізнати правдивого Христового учня.

Конституція про Церкву кінчить цей розділ словами (ч. 42): "Тому всі Христові вірні є покликані стриміти до святости і досконалости властивої своєму власному станові. В дійсності вони мають обов'язок так стриміти. Тому нехай усі уважають, щоб добре (правильно) кермувати найглибшими почуваннями своєї душі, щоб ані уживання дібр цього світу, ані прив'язання до багатств не перешкоджало їм в набуванні досконалої любови. Нехай пам'ятають про напімнення Апостола до тих, що вживають дібр цього світу, щоб на них не уповали, бо цей світ, як ми бачимо, переминає (I Кор. 7, 31).

Місійне намірення: Щоб радіо, телевізія і преса могли поширити знання св. віри в Азії.

ЩОБ МИРЯНИ, ЩО ЖИВУТЬ У НЕХРИСТИЯНСЬКОМУ ЧИ ВЖЕ ДЕХРИСТИЯНІЗОВАНОМУ СЕРЕДОВИЩІ, МОГЛИ СПОВНИТИ СВОЄ ЗАВДАННЯ ЯК СВІДКИ ВІРИ

(Наміреня Апостольства Молитви на серпень, благословлене Святішим Отцем)

Значення мирян і їх свідоцтво віри в публічному житті було одною з головних тем останнього Вселенського Собору. В Конституції "Про Церкву" займається цею справою цілий четвертий розділ. Собор, обговоривши справу "Божого Народу" як цілість, звертає увагу на певні речі, що особливіше належать до мирян, так мужчин, як женщин, з причини їх положення... Душпастирі знають, скільки миряни причиняються до добра цілої Церкви. Душпастирі свідомі того, що вони не

є поставлені Христом, щоб брати на себе самих цілу місію в спасінні світу. Навпаки, вони розуміють, що це є їх взнеслим обов'язком пасти вірних і признавати їх (вірних) службу (діяльність) та дарування (харизмати), щоб усі своїм способом однодушно співдіяли в спільному ділі (Конст. про Церкву ч. 30).

Хто ж є ці миряни? Під ім'ям "миряни" треба розуміти всіх вірних за винятком членів священицького й монашого стану. Отже—це вірні, що через хрещення стали одним Тілом з Христом і є приділені до Божого народу. Вони деяк так само стали учасниками в священицькім, пророчім і царськім уряді Христа, і тому зо своєї сторони мають виконувати місію цілого Христового народу в Церкві й у світі" (ч. 31).

Годі тут переповідати цілий довгий розділ Конституції про Церкву, що займається мирянами. Цей розділ дуже важливий. Тут наведемо уступ, де говориться про два роди апостольства мирян.

Про перший рід Конституція каже: "Миряни є зібрані разом в Божім народі і творять Христове Тіло під одним Головою Христом. Хто б вони не були, вони, як живі члени, є покликані вживати всю свою енергію для зросту Церкви і її освячення... Апостольство мирян є участю в спасаючій місії самої Церкви. Через хрещення і миропомазання вони є назначені Самим Господом до того апостольства. Миряни є особливо покликані, щоб через них Церква була присутня і діяльна в тих місцях і обставинах, де тільки через них вона може бути "сіллю землі" (ч. 33).

Є ще другий рід апостольства, в якім миряни є тісніше злучені з клиром, бо "побіч того апостольства, до якого покликані всі вірні, як було вище сказано, миряни можуть бути покликані до більш прямого співдіяння в апостольстві Єрархії, на взір тих мужчин і женщин, що помагали Св. Павлові в голошенні Євангелії. Крім цього вони є спосібні перебрати на себе від Єрархії деякі церковні обов'язки, що їх будуть сповняти для духовних цілей" (ч. 33).

Число християн у світі все росте й тому також зростає місійне завдання Церкви. На жаль не всі християни, що живуть в нехристиянськім або здехристиянізованім окруженні, розуміють свою задачу бути свідками св. віри так своїм правдиво християнським життям, як і співдіянням в апостольстві Св. Церкви.

Тому одним з головних старань в наступних роках повинно бути утворення в цілій Церкві творчого апостольського духа. До цього повинні зміряти наші молитви до Христа Чоловіколюбця, через заступництво Матері Св. Церкви, Преч. Діви Марії, а також пастирське приготування всіх вірних до діяльного апостольства.

Місійне намірення: Щоб народи Індії могли знайти шлях до Христа через соціяльну науку Св. Євангелії.

Вересень: Загальне намірення: За об'єднання-формацію вірних в Св. Літургії.

Місійне намірення: За місії в Конґо.

35-ліття манастиря О.О. Редемптористів у Тернополі 1931-1966

Казимир Грицина

Отці Редемптористи в Тернополі

(Продовження)

В 1931 р. о. Де Вохт мав 50 років. Був високий, маестатичної постаті. Лисий. З усмішкою на устах. Ця усмішка робила його ще більше величним. Сам аристократичного роду, хоч не раз говорив: "Не люблю великопанських манер". На ім'янини приходили телеграми від королів і голів держав. Але про це ніхто не знав. Я случайно довідався про це від урядника поляка, що працював при телеграмах. Вбирався так, як приписують правила Чину. Монаший габіт форми редемптористів, пояс без кінців і велика вервиця та верхній плащ з більшим ковніром. В осені ще малий кожушок, хоч у нас треба було доброго кожуха.

О. Де Вохт любив точність і вимагав точности від підданих і від людей. Ми всі знаємо, що не один українець визначається чотирма великими "прикметами": "Спізнився, помилився, не знав і забув".

О. Де Вохт своєю точністю вчив людей бути точними. Бл. п. о. Климентій Шептицький, верховний настоятель О.О. Студитів, казав, що: "Точність — це золота королівська чеснота".

О. Де Вохт, ЧНІ., дбав про точність. Всі богослуження починалися точно аж до мінути. Від людей вимагав присутности на Службі Божій від: Благословено Царство"... до Отпусту. Ніколи не змінював, коли щось заповів.

Службу Божу правив дуже достойно, але тримався засади Св. основника, Св. Альфонса, який казав: "Не заскоро, бо буде згіршення, не заповолі, бо терпеливість людей надуживає ться. Тримайся середини". По Службі Божій робив щонайменше 10-15 мінут благодарення. Дуже ревно сповідав. Люди говорили мені, що був надзвичайним сповідником. Казала мені одна пані, що не сповідалася п'ятнадцять років, що о. Де Вохт дав їй по сповіді науку лиш п'ять мінут, але говорив так їй по сповіді, що вона казала: "Я тепер ніколи не лишила б св. сповіді".

В Пості заповідав: "Тоді і тоді будемо сповідати до 12-ої години вночі. Кожному дав нагоду піти до сповіді. Наша інтеліґенція їхала 40 і більше кілометрів і користала з цієї нагоди, та верталась вдоволена душевно.

Хоч о. Де Вохт сам був великий місіонар, як теж і інші отці, то все таки приготовлявся до проповіді. Звідки це знаю? З того, що часто я мав деякі справи до полагодження в манастирі. Брат дверник казав: "Вони притотовляються до проповіді. Може пізніше прошу прийти". Сам о. Де Вохт не любив високого стилю науки. Говорив дуже приступно, але заразом дуже глибоко. Говорив з віри, наводив такі приміри, які потрясали до глибини душі, і то з власного місіонарського життя.

Отець Де Вохт заложив Братство Успення Божої Матері в чотирьох відділах. Мужчин з відділом старших хлопців, жінок, дівчат і хлопців. Кожний відділ мав свою неділю, в якій мав збори в год. 3-ій, науку, Молебень на всяке прошення і благословення Найсв. Тайнами. Останньої неділі місяця, по науці, під час Вечірні перед Суплікацією, було приготування до смерти.

На заряджения о. Де Вохта, о. еклезіярх Більке, ЧНІ., навчив людей співати Вечірню. Співала потім ціла церква. Різдво і Йордан святкувано дуже величаво. В манастирі було все чотирьох священиків. Але на більші свята все приїздив хтось зо Збоїск, з О.О. професорів, тому богослуження правлено в асисті дияконів. Від 22 грудня до Йордану отці не виїздили на місії, як теж від Квітної Неділі до Томиної. Тому бувало, що правило п'ятьох священиків. Це було дуже величаве. Під час більших свят, на першій Службі Божій бувало до тисячі причасників. Тоді причащало трьох іереїв і Служби Божої не продовжувано через це. Під час великих Свят, як Різдво, Йордан і Великдень, на Службі Божій були короткі побажання, а ввечорі на Вечірні були півгодинні науки. Релігійність пульсувала і свої корисні наслідки давала окрузі. Говорив мені один парох з повіту: "Я боявся, що як монахи поселяться в Тернополі, то мої треби зменшаться. А тим часом праця збільшилася і приходи збільшилися. І я тішуся, бо мої люди ходять часто до манастирської церкви і бачать там різні вишивки, як фелони, стихарі й інше, і собі теж беруться до вишивання".

Треба знати, що люди так були прибрали манастирську церкву в вишивки, що вона була як писанка. Оповідав мені брат захристіян, що одного разу приїхала чеська прогулька-професори університету в Празі. Оглянувши вишивки, питають його, де є та школа, що вчить вишивати. А брат каже, що цього школа не вчить. Це в нас вміє кожна дівчина, яка часом і писати не знає. На це один каже: "Дивує нас, що ви, духовна особа, говорите нам таку неправду. Як це може бути, щоб такої великої артистичної штуки не вчили в школі, або як може бути, щоб не знати читати-писати і таку річ виробляти?" Коли брат сказав їм, що можуть поїхати до найближчого села і переконатися, то вони не могли вийти з дива. І я тепер не можу вийти з дива-дивенного, що є такі деякі наші священики, що усувають вишивані фелони чи стихарі, бо це не є восточне.

Я був у близьких стосунках з монахами, тому члени Братства просили мене попросити о. Де Вохта, щоб колись на зборах або замість Вечірні відправили вервицю. Отець Де Вохт подумав і каже: "Ніколи! Ніколи! Вервиця, Хресна Дорога, це для приватної побожности. Це не для прилюдних відправ. В церкві маємо правити Вечірні, Молебень чи Акафіст".

Перед Великоднем, як я вже згадував, отці сповідали в манастирській церкві навіть до 12-ої години вночі. В часі Страсного Тижня відправлювано пі-

сля Уставу всі богослуження. На Великдень вдосвіта починалася Воскресна Утреня, потім Служба Божа з читанням Євангелії в різних мовах. По Службі Божій були побажання для вірних. Потім було ще дві Служби Божі в год. 9-ій і 10-ій. Пополудні в год. 5-ій була Вечірня. Грали дзвони і звіщали, що Ісус Христос воскрес.

Отець крилошанин Громницький хотів, щоб отці-монахи ходили святити паски. Але о. Де Вохт випросився. Однак по Йордані мусіли іти зо свяченою водою, бо люди цього домагались і о. парох просив, щоб вволити волю вірних. І от ходив одною вулицею священик-редемпторист. А знаєте, як то було в краю. Діти гурмою вистоювали й очікували священика, бо там ми жили в совокупленні. Заходить до одної хати, застає громадку дітей. Питає, де тато? "Померли". А де мама? "Пішли до роботи". Покропив хату, дав дітям поцілувати хрест і образочки роздав. Найстарша дитина хотіла дати жертву, але священик цьому спротивився. Витягнув з кишені, з цих грошей, що інші жертвували, і дав тим дітям десять золотих на молоко, бо що ж ця бідна вдова могла заробити? Розуміється, що він мав на це дозвіл о. ігумена. Коли цей отець пішов до іншої хати, то ці діти вийшли на вулицю й оповіли про це іншим дітям. Діти розбіглись по хатах і сказали про це батькам. Це викликало велике враження. Оповідав мені один гімназійний професор: "Ви знаєте, що ці редемптористи виробляють! Вони мене присилували дати їм десять золотих, бо я приготовив лиш п'ять золотих. Але, як почув про цей шляхетний жест цього священика-редемпториста, то це мене приневолило замість п'ять золотих дати десять".

Отець ігумен призначив зібрані гроші при відвідинах хатів на будову нової церкви. Отець Де Вохт їздив зимою 1933 р. до Бельгії і привіз дарунок від своєї рідні, більше як тридцять фелонів і багато стихарів.

Празник Успення Божої Матері відбувався дуже величаво. Відпуст тривав три дні. Тисячні маси брали участь. По Литії в навечір'я празника з манастирської церкви виходила процесія до парафіяльної церкви по плащаницю Божої Матері. Тоді місто прибирало святочний настрій. Дзвони грали. Коли похід зближався до парафіяльного костела, де парохом тоді був бл. п. о. д-р Антоній Ратушний, якого мати була українка, зачинали грати дзвони в костелі. Процесії сходяться на подвір'ї парафіяльної церкви і сейчас формуються до повороту. Чотири диякони беруть плащаницю, яка була приміщена на марах, побіч хлопці зо смолоскипами, а о. крилошанин Громницький несе частинку Пояса Божої Матері. У поході іде біля п'ятдесят священиків у гарних ризах, передовсім вишиваних. А людей від 50 до 70 тисяч зо свічками в руках. Луну від світла було видно на 60 кілометрів. Похід повертає до манастирської церкви. Плащаницю складають до гробу і люди навколішках пересуваються попри плащаницю. А священики виходять до каплиці і співають стихири: "За всіх молишися, Благая", потім Суплікацію. Чи ви чули, як п'ятдесят священиків співає Суплікацію? То щось такого величного, що не маю слів, щоб це описати.

В самий день Успення під час Служби Божої не причащали. Біля церкви причащало без перерви два Отці, які чергувалися що-пів-години. Зазначу, що 1938 р. в дні Успення запричащали П'ЯТНАДЦЯТЬ ТИСЯЧ вірних. Казав мені один священик, що перейшов з православ'я, що Католицька Церква визначається практичністю. Те саме практикувалося на Успення Божої Матері в Уневі в О.О. Студитів. Бл. п. о. ігумен Климентій Шептицький теж назначував священиків, які по черзі що-пів години причащали довкола церкви без перерви.

Ісусе, що прощаєш гріхи, відпусти всі мої довги і прийми мене розкаяного, як колись прийняв Петра, що був відрікся Тебе.

Поклич мене слабосильного, як колись покликав Павла, що переслідував Тебе, і почуй, як співаю Тобі: Аллилуя (Кондак 12, Акафист до Ісуса Христа).

МОЛИТВА ПЕРЕД СВЯТИМ ПРИЧАСТЯМ

ГОСПОДИ, вірю і визнаю, що Ти—дійсно Христос, Син Бога живого, що прийшов на цей світ спасати грішників, між якими я перший (я перша, ми перші).

Божий Сину, прийми мене (нас) за учасника (учасницю, учасників, учасниць) Своєї Тайної Вечері. Я не виявлю цієї тайни Твоїм ворогам, ані не поцілую Тебе немов Юда, а як розбійник кличу до Тебе:

Господи, згадай мене, як ввійдеш до Свого Царства.

Владико, згадай мене, як ввійдеш до Свого Царства.

Святий, згадай мене, як ввійдеш до Свого Царства.

Господи, нехай участь у цих Святих Тайнах не вийде мені на суд або осудження, а на уздоровлення душі і тіла.

Боже, будь милосердний для мене грішного (для мене грішної, для нас грішних).

Боже, очисти мене з моїх гріхів і помилуй мене.

Хоч багато я нагрішився (я нагрішилася, ми нагрішилися), все таки прости мені (нам), Господи.

Церква в модернім світі

(Коментар)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Глава II

ВСЕСВІТНЯ ЛЮДСЬКА ГРОМАДА

Громадська природа людини

БОГ сотворив людину, щоб вона проживала не самітня, але в громадянстві. Св. Письмо каже: "Не добре чоловікові жити самому" (Бут. 2, 18). І тоді Бог сотворив Єву, щоб була товаришкою Адама, працювала і помагала йому. Це була перша громада людей, що Сам Бог установив.

Модерна людина дійшла до страшного технічного поступу, який сильно єднає ціле людство в одну велику всесвітню родину. Люди залежать одні від других, як ніде про потреби щоденного життя, бо ніхто не виконує всього того, що потрібне йому до життя і праці. Один робить це, другий те, вимінюючи свої послуги і вироби, от хоча б щоденний хліб, комунікацію й усякі інші послуги.

23) Хоч люди технічно залежать одні від других, то все таки техніка не є головним лучником між людьми, каже Конституція про Церкву в модернім світі.

"Одна з головних характеристик модерного світу—це зростаюча залежність одних людей від других, яка головно випливає з технічного поступу.

"Все таки братерство між людьми не досягає своєї досконалости на технічнім поземі, але на поземі особистих контактів. І ці взаємні контакти ви-

магають пошани для повної духовної гідности особи.

"Християнське об'явлення сильно сприяє поширенню братерства між людьми. Водночас воно помагає краще зрозуміти закони громадського життя, які Творець виписав у моральній і духовній природі людини".

Люди ніколи не осягнули б повної досконалости навіть у земськім житті, якщо б жили одинцем, бо ніхто в світі не годен був би повинаходити тих пречудних речей, якими сьогодні користуємося, от хоча б літаки, автомобілі, радія, тощо.

Всесвітня Родина—це Божа воля

Бог є Творцем всіх людей, рас і народів. Всі люди—це Його

сотворіння і діти. Він дбає про них так, як добрий батько дбає про власні діти, що привів на світ. Конституція каже:

24) "Бог, який по-батьківськи дбає про кожну людину, хотів, щоб усі люди творили одну Родину і по-братньому поступали між собою..." (Дії: 17, 26), бо всі люди мають ту саму ціль, цебто Бога.

"Через це любов до Бога і до ближнього—це перша і найбільша Заповідь. Святе Письмо навчає, що не можливо відділити Божої любови від любови до ближнього... "Любитимеш свого ближнього як самого себе!" " (Рим. 13, 9-10; I Ів. 4, 20).

"Ця правда надзвичайно важна в сьогоднішніх часах для людей, що залежать одні від других, і для світу, що стається щораз більше об'єднаний".

Якщо народи мусять мати постійні контакти між собою, то взаємна любов конечна, бо без неї не буде між ними співпраці, довір'я і чесности, а без цих прикмет життя було б понуре і нещасне, бо люди боялися б і не довіряли б одні другим. Це не було б людське життя, але земське пекло, повне шахрайств, терору і непевности.

Співпраця між людьми і поступ

Не буде в світі правдивого поступу, що єднатиме людей в одну Божу Родину, якщо люди не будуть співпрацювати для загального добра цієї всесвітньої людської Родини. Конституція каже:

"Соціяльна (громадська) природа людини виявляє, що поступ людської особи і громадянства залежить від себе. Людська особа має бути підметом і ціллю всіх соціяльних інституцій, бо вона зо своєї природи вимагає громадського життя.

"Соціяльне життя—це не додаток до людини, і саме тому вона розвиває свої дари-прикмети і осягає своє призначення через співпрацю з іншими, через виповнення взаємних обов'язків і братній діялог—розмову".

Конституція згадує про деякі стоваришення, що люди потребують, щоб вдосконалювати себе самих і розвивати власні здібності і таланти. Ось вони:

Родина

"Між соціяльними зв'язками-громадами, що людина потребує для власного розвою, деякі належать до її природи, от хоча б родина і політичні стоваришення, а інші походять радніше з її вільного рішення", от хоча б робітничі унії, різні товариства і підприйняття, де люди разом працюють для свого добра і добра тих, що належать до згаданих товариств.

Між цими товариствами-громадами, в яких проживають люди, родина займає найважніше, бо перше місце, бо в ній найперше і найсильніше формується сама людина, її характер, світогляд і ставлення до інших. Без здорових родин не може бути здорових народів, бо члени народу—це вихованки і плід родин. Розбиті родини—це гейби моральні черв'яки, що нищать нарід і ведуть його до упадку, як це наявно доказує упадок таких націй і держав, як римська, асирійська й інші. В

самій тільки Америці буває кожного року 5,000,000 дітей з розбитих родин.

Діти цих розбитих родин звичайно не кінчать шкіл, наповнюють тюрми і поправчі доми, стають безробітними, бо не знають ніякого ремесла, ширять злочинність, підривають публічну мораль, роблять замішання, допускаються різних злочинів, і так шкодять власному краєві та батьківщині.

Крім родини людина потребує інших стоваришень і організацій, бо вони корисні для її особистого і родинного розвитку. Проте коли забагато організованости в житті людини, то це може бути небезпечне, каже Конституція, бо людина стає бездушним **роботом** без власної ініціятиви і починів. Організації мають "побільшувати прикмети людини і зберігати її права", захищаючи її людську гідність.

Громадське життя повинно помагати людині розвиватися, а не нищити її особистість, перетворюючи Божі образи в безформну масу сірих роботів. Ось тому Конституція каже:

"Хоч громадське життя сильно помагає людині осягнути її призначення, все таки не можна заперечувати, що люди через соціяльні обставини часто відвертаються від добра і звертаються до зла, і то ради обставин, в яких вони проживають від народження". Середовище, в якім люди живуть і працюють, має великий вплив на людину. Якщо ці обставини здорові і добрі, то вони помагають людям бути добрими. Коли ж вони лихі, то спонукують їх бути лихими, бо немов невидимий газ затроюють їх світогляд. Людина ж буває звичайно така, який її світогляд, бо вона так поступає, як думає.

Ось тому Конституція каже:

"Неспокої, що так часто трапляються в громадським порядку напевно походять бодай частинно з напруження, що панує в економії, політиці і соціяльнім житті. Але вони головно зроджуються з людської гордости і самолюбности, що затроюють соціяльну ділянку".

Божа ласка і свідомість власної гідности Божих дітей, получена з правдивою любов'ю до Бога, годні помогти людям перемогти в собі гордість і інші пристрасті, але вони мусять заслужити і молитвами виблагати собі цю Божу поміч.

Соціяльні групи

Навіть у найбільше безклясовім громадянстві є різні соціяльні групи-верстви, от як селяни, міщани, ремісники, бізнесмени, тощо. Ці групи повинні гармонійно співпрацювати між собою для загального добра, а не тільки для користей власних груп, занедбуючи інтереси інших і не дбаючи про добро країни. Конституція каже:

26) "Кожна соціяльна група зобов'язана числитися з потребами і законними змаганнями інших груп, і з загальним добром краю".

Якщо одна група, от хоча б робітники, не дбають про добробут інших соціяльних груп, то в країні настають нездорова ривалізація, нелад і замішання, як це часто бачимо в деяких країнах, де одна, навіть мала, але добре зорганізована групка людей, годна спаралізувати цілу країну, як це недавно сталося в Ню-Йорку, де шофери і машиністи обезладнили були на дві неділі життя цього найбільшого міста в світі, пішовши на страйк, який нікому не приніс ніякої користи.

Людські потреби

Громадянство і держава існують для людини цебто для громади, а не громадяни для держави, як це твердили всякі шовіністи і диктатори. Виразником і представником таких мрійників був французький король Людвик XIV, який не вагався твердити: "Франція—це я!"

Держава зобов'язана помагати громадянам осягнути ті добра, яких вони самі не годні запевнити собі, хоч держава не має ніякого обов'язку давати людям речі, що вони самі можуть працею здобути собі. Конституція каже:

В людським громадянстві "повинно бути все потрібне для людей, щоб вони могли дійсно по-людськи проживати, от хоча б пожива, одіння, мешкання, право вибирати собі життєвий стан і закладати родину, право до виховання, праці, добре ім'я, пошана, потрібна інформація, діяльність, яка погоджується з сумлінням, запевнення приватности і слушної свободи навіть у релігійних справах".

Всі ті речі належаться людям, і громадянство повинно витворювати такі обставини, щоб людина могла осягнути їх, бо на це вона закладала громадянство чи державу.

Громадянство і людина

Головне джерело гідности людини лежить в тім, що Бог покликав її до участи в Своїм Божім житті, і саме тому сотворив її на Свій образ і подобу. Людина має сумління, тому відповідає за свої вчинки і рішення. Як людина відповідає за свої вчинки, то вона мусить бути вільною, і тому Бог дав їй вільну волю. Людина мусить бути свобідна в своїм житті і праці, йнакше не могла б керуватися даром свобідної волі.

Так як цілий світ сотворений для людини, Божої дитини, так і громадянство має служити добру людини, а не навпаки, як це Спаситель заявив, натякаючи на святкування суботи. Субота для людини, а не людина для суботи. Так само громадянство, організації і держава існують для добра і розвитку людини, а не людина для згаданих організацій.

Відколи винайдено мікроскоп і телескоп, люди потратили куди краще розуміти вселенну ніж давніше. Пророк Давид пас вівці. Пасучи їх, дивився на небозвід і подивляв його красу, як вночі зорі заблимали. Давид знав, що Бог куди більше заінтересований у людині, ніж у безмежнім всесвіті. Ось тому писав:

"Коли споглядаю на небо, що є твором Твоїх рук, на місяць і зорі, що Ти сотворив, то що таке чоловік, що Ти згадуєш про нього, або людська істота, що так дбаєш про неї?" (Пс. 8, 4-5).

Малому пастушкові Давидові було тяжко зрозуміти, чому Бог особисто цікавиться людиною, її справами, смутками і радощами, як теж народами, хоч в порівнянні до безмежного всесвіту людина видається незначним і маловартісним сотворін-

ням.

Хоч людина—це незначне сотворіння, все таки в Божих очах чоловік має велику вартість і значення, бо дальше Псальмопівець пише:

"Хоч Ти вчинив його (чоловіка) трохи меншим від анголів, все таки Ти вчинив його володарем всього того, що Ти сотворив, і все підкорив йому, вівцю і всю скотину, дикого звір'я, птахів, що літають під небом, і рибу, що плаває в морю...

"Господи, наш Боже, яке предивне Твоє ім'я по всій землі!" (Пс. 8, 6-9).

Свідомість, що Бог цікавиться нами, повинна наповняти душі радістю і довір'ям, бо Бог, який сотворив безмежний світ, має час цікавитися нами, людьми, нашими проблемами, стражданнями, радощами і болями. Людині куди легше нести свій щоденний хрест, належно виконувати свої обов'язки, як вона знає, що Бог любить її і дбає про неї, не залишаючи її ніколи на власні сили.

Як цілий світ звернений до добра людини, так і громадянство має бути для її послуг. Ось тому Конституція каже про соціяльний лад у світі:

"Треба невпинно поліпшувати соціяльний лад. Цей лад має спиратися на правді, будуватися на справедливості і оживлятися братньою любов'ю. Керуючись свободою він має так розвиватися, щоб у нім було щораз більше людяної рівноваги".

Ця ж рівновага полягає в тім, щоб всі громадяни могли належно користуватися добрами цієї землі. Це буде тоді, як в світі запанує соціяльна-суспільна справедливість, цебто тоді, як кожний матиме все те, що потрібне йому до гідного людського життя, що є життям Божої дитини. Це ж не можливе в таких державах, де одні громадяни мають забагато матеріяльних дібр, а другі терплять голод і нужду.

Деякі Соборові Отці побоювалися, що згадане твердження про суспільну справедливість у громадянстві сприятиме соціяльним революціям між народами. Проте Собор не звернув уваги на їх побоювання, бо коли прийде революція, то вона буде християнська, цебто сперта на справедливості та любові, як Конституція зазначує:

"Божий Дух, який подиву гідним провидінням керує часовими діями й обновляє обличчя землі, не є чужий цьому розвиткові (в соціяльній ділянці). Євангельське дріжджа спонукувало і спонукує людину домагатися того, чого вимагає її гідність".

Без справедливого суспільного ладу, в якім люди мають запевнене гідне і свобідне життя, не можливі мир, опокій і співпраця. До цього потрібна любов до ближнього, що є нашим братом і братом Спасителя. Тому Христос заявив: "Щонебудь ви вчинили комусь із найменших Моїх братів, то ви це вчинили Мені" (Мат. 25, 40).

Надуживання проти людської гідности

Собор домагається пошани для людської гідности. Братня любов і пошана для ближніх велять усувати всякі надуживання, що понижують гідність людини. Конституція каже:

27) "Кожний має, без ніякого винятку, шанувати свого ближнього як себе самого, звертаючи в першій мірі увагу на його життя і засоби потрібні до життя, згідно з його гідністю, щоб не наслідувати багатого чоловіка (Лк. 16, 18-31), який не мав милосердя для бідного Лазаря".

Соборові Отці виразно зазначують, що в "сьогоднішніх часах ми особливіше повинні вважати кожного своїм ближнім і помагати йому, як трапиться нагода, чи буде він старою опущеною людиною, чи погорджением чужинецьким робітником, чи втікачем, чи незаконно народженою дитиною, яка страждає не за свій гріх, чи терплячим від голоду чоловіком..." (Мт. 25, 40).

Дальше Конституція осуджує всякі насильства:

"Все те, що противиться самому життю, от як всякі морди, евтанасія, систематичні морди народів, аборт чи самогубство, і все те, що нарушує цілість особи, от хоча б спотворення-каліченння, тортури тіла чи духа, намагання знищити волю людини, самовільні арештування, життєві умовини негідні людини, невільництво, проституція, вивози, продаж жінок або дітей, як теж ганебні умовини праці, де трактують людей немов бездушні знаряддя для визиску, а не як особи з почуттям відповідальности, всі ці і подібні їм речі—це дійсна ганьба".

Де панують подібні надуживання, там людське життя буває тяжке, негідне Божих дітей, і тому суспільний лад в таких країнах завжди наражений на бунти гноблених і на криваві революції. Конституція каже:

Згадані надуживання "затроюють людське громадянство. Вони теж сильніше шкодять тим, що допускаються подібних речей аніж тим, що терплять від них", як це видно з історії, яка вказує, що тирани не раз власним життям мусіли платити за подібну поведінку зо своїми ближніми.

"Крім цього подібні надуживання—це страшна зневага Творця", каже Конституція, бо люди—це Божі діти. Бог же мусить обурюватися, як Його земські діти бувають переслідувані, гноблені і використовувані несумлінними людьми.

Пошана і любов до противників

Християнин повинен любити і шанувати не тільки тих, що люблять його і годяться з його поглядами і переконаннями. Він має любити всіх людей, навіть своїх ворогів. Конституція каже:

28) "Треба шанувати і любити так само й тих, що йнакше думають від нас, і йнакше поступають в суспільних, політичних і навіть релігійних справах.

"Що краще ми зрозуміємо їх спосіб думання при помочі чемности і любови, то легше буде нам нав'язати з ними контакт" і таким чином помогти їм пізнати бодай частину правди, якої вони не знають.

Проте любов до ближніх не повинна "чинити нас байдужими до правди і доброти", каже Конституція, бо Бога треба любити понад усе.

"Що більше? Сама любов велить Христовим учням голосити спасенну Христову правду всім людям".

Потрібне розрізнення

Соборові Отці роблять різницю між фальшивою теорією чи віруванням і людиною, що має неправдиві переконання, тому Конституція каже:

"Треба розрізняти між блудом, який слід завжди осуджувати, і особою, що є в блуді, бо особа ніколи не тратить через це своєї гідности, навіть тоді як вона має фальшиве чи неповне релігійне знання".

Один Бог—Суддя

Тільки один Бог вповні знає, наскільки хтось винний за свої переконання. Конституція каже:

"Один Бог є Суддею і Провірником сердець, тому Він забороняє нам судити про внутрішню вину своїх ближніх" (Лука: 6, 37-8; Мат. 7, 1-2; Рим. 2, 1-11).

Рівність усіх людей

Хоч є різні народи, раси і культури, все таки всі люди мають істотно ту саму гідність і ті самі основні права, бо всі вони є Божими дітьми на землі і мають те саме призначення для вічности. Конституція каже:

29) "Всі люди мають розумну душу і всі вони сотворені на Божий образ, і всі вони мають ту саму природу й початок, є відкуплені Христом, мають те саме Божеське покликання і призначення, і основну рівність, тому всім людям треба все те признавати".

Осудження дискримінації

Соборові Отці недвозначно осуджують всяку дискримінацію, бо всі люди є рівні. Всі вони є Божими сотвореннями. Конституція каже:

"Як іде про основні права людини, то треба викорінювати як противну Божим замірам всяку дискримінацію, що спирається на статі, расі, красці, суспільному стані, мові, чи релігії.

"Воно бо прикро, що досіль загально не шанують основних прав людини".

Дискримінація осуджена тому, що вона не має ніякої підстави ні в природі людей, ані в Божім Законі. Дискримінація опирається на пересудах і почутті вищевартости, але згадані речі не є християнськими чеснотами. Це помилки, які слід поборювати.

ТРЕБА СПІВПРАЦЮВАТИ З БОГОМ

Це правда, що Христос помер за всіх людей. Так само правда, що Бог хоче спасти всіх людей, що за них Божий Син віддав життя. Проте теж і правда, що Бог не спасе нікого проти його власної волі. Людина мусить співпрацювати з Богом, йнакше Христова Кров для неї не видасть плоду спасіння і для неї акт відкуплення Христа на Голгофі залишиться неплідним. Так воно буде через брак співпраці людини з Христом...

Людина ж не співпрацює з Христом над власним спасінням, як не виконує Божих Заповідей, як не користає зо святих тайн, особливо зо Св. Причастя, не ходить на Службу Божу, не молиться, тощо. Така людина сама буде відповідати за власну вічну загибель.

Все зуживається, коли уживаємо якусь річ, за винятком злости.

ВІРА

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ОДНОГО дня Ісус Христос об'явив жидам, що Він дасть їм їсти Своє тіло та пити Свою кров. Від того часу численні з-поміж Його учнів відступили від Нього і більше з Ним не ходили. Ісус сказав дванадцятьом: **"Чи не хочете й ви відійти?" Відповів Йому Симон Петро: "Господи, а до кого ми підемо? Ти маєш слова життя вічного. Ми ж увірували та пізнали, що Ти—Христос, Син Бога живого"** (Іван: 6, 53-69).

Наш Небесний Отець об'явив нам свої божі правди-таємниці. Все, що Він каже, є правдиве тому, що Він Сам є вічною правдою. Він ніколи не може помилитися, і ніколи не говорить неправди. З цієї причини ми маємо слухняно принимати всі ці правди, що їх Бог об'явив, уважати їх за правди віри та будувати своє життя на них. Ми маємо **вірити Богові** та вірити в усі ті правди, які Він об'явив людям.

Бог об'явився передусім через Свого Сина Ісуса Христа. Тільки ті, які знають Христа, можуть пізнати Небесного Отця. Тому ми маємо слухати Христової науки, маємо роздумувати про Його святе життя, Його смерть і славу, яку Він осягнув.

Ми можемо знати все те, що Бог об'явив, **через науку Католицької Церкви.** Святе Письмо вчить, що: **"Через Церкву була оголошена началам і владам найрізніша мудрість Божа"** (Єфес. 3, 10). З цієї причини ми маємо слухати Церкву та вірити в усі правди, які вона велить нам вірити.

Без **божої ласки** ми не можемо вірити. Святе Письмо каже: **"Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий"** (Єфес. 2, 8). Тому ми маємо **часто молитися** про божу ласку. В **тайні хрещення** ми дістали, через Святого Духа, **дар віри.** Через неї ми можемо бачити правду Божих таємниць. Те, що тепер ми бачимо очима віри, в небі прямо побачимо. Там побачимо Самого Бога лицем у лице, і ми побачимо в невисказаною радістю як славним і добрим є Бог!

Святе Письмо вчить так: **"Блаженні, що не бачили й увірували"** (Іван: 20, 29). **"Тепер ми бачимо, як у дзеркалі, неясно, але потім обличчям в обличчя; тепер розумію частинно, а потім пізнаю, як і я пізнаний"** (І Кор. 13, 12).

ДИВНА ЖИДІВСЬКА ЛОГІКА

Найвищий жидівський трибунал в Ізраїлі не признав отця Даниїла за жида тому, що він став католицьким ченцем. Жид має належати до жидівської релігії, йнакше не буде жидом. Проте цей трибунал признає за жидів тих, що не мають жадної релігії і є відкритими безбожниками. Це не перешкоджає їм бути жидами, а християнство—це непоборна перепона для жидівства! Дійсно дивна логіка!

Пізнали його по домовині

о. Роман Галас

ТАК називають подію, що сталася дня 24 лютого 1964 в селі Лікавка, в Словаччині. Того дня пополудні чотирьох сильних робітників несло на своїх раменах домовину, вкриту священичими одягами з місцевої парафіяльної церкви на цвинтар. Біля домовини йшли 32 дівчаток вбрані в білі суконки. Вони за домовиною ступали. Старенький місцевий парох з двома священиками і велика маса людей з цілої околиці теж були там. Був це похорон молодого священика таємно висвяченого, який 15 літ працював в місцевій фабриці будівельних виробів. Ім'я його о. Венямин, і ніхто не знав, хто він такий, а вся правда виявилася доперва на похороні. Відомість про смерть о. Венямина скоро рознеслася по цілій околиці, і тому велика маса людей прибула на похорон, щоб віддати останню прислугу слузі Божому, що як великий герой служив таємно Богові і своєму народові, працюючи тяжко в фабриці. Видавалося, що вірні зо страху перед переслідуванням комуністів в той день закриють свою віру. Та сталося навпаки. Смерть героя о. Венямина стала нагодою для багатьох явно виявити свою віру в Бога, відданість Церкві та пошану померлому таємному священикові.

Подібні події діються часто в краях, де віра в Бога і священики є тяжко переслідувані комуністами.

Померлий о. Венямин, як студент теології, зістав в 1950 р. арештований комуністами і запроторений до табору тяжкої праці. По кількох літах прийшло звільнення і молодий студент дальше бажав стати католицьким священиком. В таємний спосіб докінчив богословські студії в одного отця професора, якого комуністи викинули з семінарії і який працював як кондуктор на автобусі. По висвяченні працював в фабриці, відправляючи щоденно Св. Літургію таємно в малій кімнаті, де мешкав, жертвуючи її за себе, за свою родину і за свій поневолений нарід. Тому, що не міг він публічно вчити релігії чи проповідати, своїми лагідними і теплими словами потішав і піддержував в вірі та надії своїх братів так, що навіть робітники комуністи дуже шанували його, а деякі з них навіть несли на своїх раменах його домовину.

Помер о. Венямин внаслідок тяжкого попарення під час вибуху машин в фабриці. Серед тяжких терпінь пролежав о. Венямин кілька тижнів в лічниці, але ніколи не нарікав на свої терпіння, чого не могли врозуміти безбожні лікарі та шпитальна прислуга.

Коли комуністи зайняли в 1944 Західню Україну, то вони знищили цілковито нашу рідну Українську Католицьку Церкву. Перед другою світовою війною ми мали на рідній землі 3,000 священиків, 520 монахів, 550 богословів, 1,000 сестер-монахинь, 4,400,000 вірних, 3,000 парафій, 4,400 церков, 200 монастирів, 10 владик епископів. Нині те все знищене. Всі українські католицькі церкви і монастирі є замкнені. Всі владики, крім Їх Блаженства Кардинала Йосифа Сліпого, померли чи то в тюрмах чи таборах на Сибірі. Багато священиків, монахів і монахинь також померли в тюрмах чи в таборах Сибіру, а ті, які ще залишилися живими, працюють як робітники. Як нині виглядає, то ще далекий час, коли в краях окупованих комуністами засяє свобода віри. Це однак не означає, що віра в Бога зостала знищена через тяжкі переслідування. І в нашій Україні, тяжко переслідуваній, віра в Бога не зостала знищена. Вона живе і діє в мільйонах сердець нашого боговірного народу. Українська Католицька Церква на рідній землі, пробуваючи в катакомбах, молиться і просить Бога про волю, і така воля прийти мусить, бо комуністи можуть знищити і нищать мільйони нашого народу, але не мають сили знищити і вирвати віри в Бога з душ нашого побожного українського народу.

ЧОМУ НАРІКАЄТЕ?

Не мало наших людей, особливо 'патріотів' скаржиться, що нашій Церкві бракує священиків (місіонерів і сестер-черниць), щоб відправляти богослуження в наших церквах, проповідувати місії в наших парафіях і навчати дітвору в наших школах, щоб вона могла бути християнською і українською.

Хто ж тому винен, що в нас так мало священиків, що подекуди треба замикати церкви? Тут уже не годні ми звалювати вину на турків, татарів, москалів і інших—як це часто роблять наші промовці при всяких національних імпрезах, вияснюючи зібраному громадянству, чому нема України!—бо хіба татари або поляки винні в Америці чи Канаді чи навіть в Австралії, що там нема достаточного числа наших рідних священиків? Цього вже не буде твердити навіть найбільше 'патріотично' обурений на поляків і москалів ворог.

Хто ж цьому винен, що нема в нас священиків і місіонерів і Сестер? Сам наш нарід, і більше ніхто. А винен тому, що не дав нашій Церкві власних синів і дочок на священиків і Сестер-черниць.

Читачу "Голосу Спасителя", якщо маєш сина, що міг би бути священиком-місіонером, то вишли його до: St. Vladimir's College, Roblin, Man., Canada.

Якщо противна тобі гадка разить і злостить тебе, то це дуже часто означає, що ти непевний про свій власний погляд. Якщо ж поважно і безпристрасно прослідиш свій погляд, то часто переконаєшся, що твої твердження куди сильніші ніж аргументи, на яких вони опираються.

Деякі мужчини, виносячи себе понад жінок, твердять, що найбільші винахідники—це мужчини. На це обурені жінки відказують: "Мужчини є теж найбільшими кримінальниками світу".

Монаше життя в Україні

о. д-р Б. Куриас, ЧНІ.

ІДЕАЛ монашого життя повністю здійснив уже перший преподобник Української Церкви, Св. Теодосій. Походив із заможної та знатної родини у Василькові (біля Курська). Батько передчасно помер. Хлопець залишився з люблячою, але деспотичною матір'ю. Це була справжня "віраго", жінка-комендант: "бі бо и тілом кріпка і сильна, яко і муж: аще бо і кто не видів ея, ти слишаша ю бесідующу, то начняше мнити мужю суща". Це мало сприятливе зображення "ніжної матері", безперечно, не видумане. Однак воно вияснить багато в житті святця. Про хлопця сказано, що "хожаше по вся дни в церковь... і к дітем іграющим не приближашася і гнушашеся іграм їх". Подібне написано про юнацтво св. Антонія. З Нестерового літопису стало це цурання іграми в дитинстві спільним місцем гагіографії українських святих. Але Нестор не пішов слідо за грецьким зразком. Св. Атанасій Вел. написав, що його Антоній не тільки тікав від дитячих іграшок, але і не хотів вивчати наук. Навпаки Теодосій сам бажає: "датис на ученіе"... "і в скорі ізвичався грамматикія" та задивував усіх" премудростю і разумом". "Грамматикією" розуміє Нестор первні граматичного, цебто літературного виховання.

Любов Теодосія до книжок виявилася в манастирі, де бачимо його в кімнаті монаха Іларіона "писавшего книги день і ноч", того самого ігумена, що покірно сукав нитки для переплітання книг разом із книжковим майстром Ніконом. Що малий Теодосій не любив галасливих дитячих ігор, було наслідком його тихости.

св. Теодосій Печерський

В дитинстві Теодосія є ще одна подробиця, що має особливе значення в зв'язку з усім скеруванням його релігійности: "одежда его бі худа і сплатана". Чимало разів батьки кажуть йому вбрати нову одіж. Теодосій, хоч завжди слухняний, "о сем не послушаше їх". Опісля, коли служба в домі курського посадника заставляє його носити подароване "світле вбрання", то він ходить в ньому "яко нікую тяжесть на себі нося", а за кілька днів віддав його вбогим. "Худі ризи" відзначають Теодосія і в ігуменстві. Вони взагалі відограють ролю в його житті. Вбоге вбрання—це вислід його загального релігійного відношення до життя. Так, по смерті батька "виходил с рабами на села і работал со всяким смиреніем". Цієї подробиці напевно не взяв Нестор від гагіографів. Цим соціяльним зрівнянням і упрощенням виявив перший український подвижник аскетичну винахідливість. Мати Теодосія з повним правом, як на тодішню епоху, бачить суспільну деградацію в хліборобській роботі, опісля в ремеслі бачить глум над родовою честю. Одначе Теодосій хоче бути "яко єдин от уботих" і вворушливо просить матір: "Послушай, а мати, молюся тя, Господь Бог Ісус Христос сам поубожился і смирился, нам образ дал да і ми того ради смиримся!" Це "зубоження" Теодосія скріпляється споглядання на Христове пониження. Теодосій вибрав собі професію й оправдує її перед матір'ю любов'ю до Христового тіла. Ці риси зовсім самобутні, бо для них немає відповідників у грецьких текстах.

З цього часу любов до бідних і милостиня стають відрізняльними рисами української побожности, ідеалом святости українського народу. В народньому понятті милостиня—це найкращий вислів любови, що рятує світ і стає джерелом життя для всіх людей. Каже старо-український проповідник: "Багачі спасуться милостинею, вбогі терпеливістю, а ввесь світ—любов'ю". Думка про спасіння не давали Теодосієві спокою. Не диво, що скоро запрагнув він паломництва до Святої Землі. Івась (світське ім'я) утік із матернього дому та швидко попався в руки погоні. Мати збила його, навіть закувала ланцюгом, щоб більше не вирвався. За якийсь час мати завважила, як місив тісто для селян, з лицем чорним від сажі. Вона знову зачала лаяти сина і бити його, доки не покине зайняття, з якого кепкували собі його ровесники.

Теодосій вирішив знову покинути матір. Встав уночі, замандрував до близького міста і там став випікати просфору. Та моторна мати віднайшла сина. Привела додому і добре висікла. Хлопець терпів буки мовчки і ще гарячіше молився. Кожен день відвідував церкву. Якось зайшов до коваля і попросив викувати йому ланцюжки, які намотав навколо свого тіла. Ланцюги були вузькі, так що вгризались у тіло і ранили його. Іван ні перед ким не виявляв мук від ланцюга й займався щоденною працею. Раз, у неділю, треба було йому піти, як звичайно на службу до курського посадника. Мати каже синові взяти на себе костюм від свята. Для певности вирішила особисто наглядати за переодяганням сина. Раптом завважила кров на його сорочці та ланцюг на тілі. Мати так розсердилась, що розірвала одіж і знову побила сина. Хлопець перетерпів кару зо спокоєм, одягнувся і пішов до двору. Маємо тут доказ суворого вмертвлення тіла, не за палестинськими, а за сирійськими зразками. Сирієць Семен Стовпник стискав себе мотузком. Семеновий ігумен попав на це приховане умертвлення через плями крови. Далі Нестор вже не згадує

ланців. Видно, що вони служили юнакові для втихомирення пожадливостей. У Києві святець обходився мабуть без них. Нестор соромливо не згадує про спокуси Теодосія і це стало звичаєм українських життєписів.

Та і дальше юнакові чулося в душі: "Хто любить матір більше за Мене, не вартий Мене". Іван попробував втекти втрете. Цим разом з успіхом, бо добився до Києва. Св. Антоній прийняв хлопця. Мати знову довідалась, де син, і приїхала до Києва. Спочатку Теодосій не хотів вийти до матері, бо боявся напевне її енергії та своєї ласкавости. Чимало східніх монахів-новиків теж не прийняло візити матерів (Семен Стовпник, Пімен, Теодор Освячений). Але Теодосій вийшов до матері, бо ним менше керувала суворість ніж боязкість і непевність за свою стійкість.

В Теодосія—закон синівської любови переважав. Він вийшов до матері і переміг, бо не повернувся до Василькова. Мати стала черницею в київському Дівичому манастирі. Тепер Теодосій був вільний як орел. Спочатку бодай, у печері, Теодосій теж був гострий із собою. Раз, влітку, ввечорі виставив плечі та труди на покусання комарів. В той час співав за плетенням вовни. В дальших роках чернечого життя не видно в Теодосія поривів до гостріших форм вмертвлення. В кожному разі це діється дискретно. Волосяниця в нього прихована, ніколи не спить "на ребрах" (на сукуватих полінах). Раз хтось проходив коридором біля кімнати Теодосія і почув його "молящася і вельми плачющася і главою часто о землю біюща". Та Теодосій зачув, що хтось проходить і відразу удав, що глибоко спить. Аж за третім разом відповів на заклик монаха, наче прокинувся з глибокого сну. Нестор підмічує фізичну силу Теодосія. Подібно як Сава, Теодосій працював і за себе і за других. Вже як ігумен часто сокирою рубав дрова чи носив воду з криниці. Прохачам відповідав з люб'язною усмішкою: "Я—вільний!" Наче б казав по сьогоднішньому: "До ваших услуг". Святець молитвою наснажує сили до праці. Хоч багато годин бере церковне правило за уставом, Теодосій ще довго молиться ночами. А в Великім Пості молитві віддається ввесь час у відлюдній печері. Тоді не говорив з ніким, хіба з конечности прошептав кілька слів у віконце. Голову посипував попелом. Казав, бувало, що в посні дні душа чиститься, а тоді в Пасху ликує. Пасха проходить у радісному піднесенні духа разом з братією. Вони їли книші, спечені з медом і з маковою олією. Теодосій мав дар сліз, "часто к землі коліна преклоняє". Нестор згадує, що біси тривожили Теодосія в печері; в поученні для монахів сам Теодосій розказує, як довго напастував його "пес черен". Молитвою і твердістю Теодосій переміг ці напасті.

Вже ігумен Варлаам збудував понад печерами дерев'яну церкву. Теодосій збудував перший манастир. Як обитель була готова, послав Тедосій ченців до Царгороду за примірником Студитського уставу. Студитський устав є під впливом духа св. Василія. Громада монахів вибирає ігумена і опісля слухає його. Чернець має турбуватись про особисте спасіння, і ще більше про братню любов. З Лаври Устав опанував усі українські манастирі. Він обов'язує теж настоятеля. Тому Теодосій рубав дрова, молов зерно на жорнах і носив воду. Харчувався більш ніж скромно: в будні сухарями, в свята—вареною на воді городиною. При тому виявляв при трапезі "веселе", осяяне щастям лице. Гноблення тіла—це в нього тільки засіб до цілі, до духовної чистоти: "Хто хоче серед вас старшувати, хай служить вам" (Мт. 20, 26). Нестор часто підкреслює "смиренний смисл і послушаніе", "смиреніе і вірність" Теодосія.

Каяття за гріхи називав ключем до небесного царства. Велів старшим виявляти прихильність молодшим, повчати їх і молитись за них. Але і мірських людей велів любити. Лавра розташована у воротах багатолюдного Києва. Теодосій не тільки приймав світських, але сам заходив у місто, бував деколи на княжих бенкетах і в гостях у бояр.

Названо це світським апостольством. Ночами заходив у вже тоді багатолюдне жидівське гетто, навчав жидів і хотів навертати до Христа. Теодосій вмів в гостях повчати, легко підшукувати підхоже ще слівце, але без моралізаторського тону.

Лавра осяювала столицю Київ святістю. Не дивно, що князь, боярство, міщани й купецтво приносили їм чимало харчів і дарів. Теодосій велів багато з тих приносів давати бідним. Навіть під Лаврою збудував захист "нищим, сліпим, трудоватим (хворим)". Кожної суботи Лавра давала київським арештантам фіру хліба. Деколи ченці прилашували в Лаврі злодіїв або бандитів. І їх садив Теодосій за стіл, а як попоїли, відпускав із миром. Теодосій потрапив так само бути твердим і непохитним у засадничих справах. Відважно бештав князя Святослава, що загарбав київський престіл від свого брата. При Літургії не хотів споминати захватника.

Теодосій дуже довір'яв Божому провидінню. Ніколи не числив на земську поміч. Нестор говорить про низку Теодосієвих чудес. Чув про них і записав із уст очевидців. Теодосій заборонив підданим "журитися завтрішнім днем, звелів вивчати методи хліборобства та казав: "Шукайте найперше Божого Царства та правди Його, і все інше додасться вам", бо Бог не залишає тих, хто надіються на Нього. Бувало, віддавав бідним останні запаси хліба й вина, і тоді невідомі люди привозили в Лавру нові запаси від незнаних добродіїв. Подібні факти сталися в XVII ст. в Вільні, за молитвами св. Йосафата. Засада св. Теодосія була: "Все віддавати Богові і всього ждати від Бога!" Теодосій дуже радо носив стару, витерту і полатану рясу. Раз післав князь повозку з кіньми і візником по Теодосія. Конюх, видно, був не з Києва, бо не знав Теодосія, а коли Теодосій всів у драній рясі до повозки, фірман викинув святого з сидження, казав йому поганяти, а сам вигідно розлігся на сидженні. Теодосій нічого не сказав, лиш покірно сповнив приказ.

Ввечорі, по спільних молитвах, обходив коридори Лаври і

як зачував в келії розмови, легко стукав у двері. Бувало, ходив по кімнатах і як знайшов заборонені речі, то палив їх. Теодосій не любив приказувати, радше просив. Як хто часом відмовився виконати якусь працю, Теодосій сам її робив. Теодосій плакав, дізнавшись про якусь провину, і тішився з розкаяння грішника. Нестор каже, що в Лаврі три або й чотири брати добровільно приймали кару, належну винуватому. Дуже інтересно читати автентичні тексти Теодосієвих проповідей і конференцій. Теодосій казав, що вистарчить одного священика, щоб вигнати багатьох бісів із біснуватого, але всіх священиків цілого світу не вистачить, щоб вигнати біса з п'яного русича. За духом середньовіччя Теодосій був нетерпимий супроти невіруючих та іноковіруючих. "Жити в мирі з ворогами" значило в Теодосія любити особистих ворогів, а не ворогів Христа. Теодосій не терпить гуслярів і скоморохів, цебто тодішніх артистів і комедіянтів. Раз застав Теодосій гурму скоморохів на дворі князя Святослава. Святослав дуже любив забави і циркусників. Теодосій понурив голову, пождав якийсь час і тоді тихо, але грізно сказав князеві: "А що, на тому світі таке буде?" За словом Нестора, в очах Святослава заблисли сльози. Він казав блазням мовчати.

На жаль, дуже мало залишили українські святці по собі писаних документів у домонгольському періоді, в противенстві до Візантії та до Заходу. Преп. Теодосій був духовником багатьох світських людей. Князі й бояри приходили до нього сповідатися зо своїх гріхів. Два роки доглядав Теодосій у своїй власній келії спаралізованого брата Ісаака, обмивав його, одягав, власноручно годував, і вчив ходити як дитину. Теодосій помер рік по смерті Антонія, 3-го травня 1074 р., після того як доручив свого духа молитвам всіх святих, особливо любленій Пресв. Богородиці. Його канонізував 1108 року Собор українських владик під головуванням митрополита Никифора. Собор вирішив, що Теодосія треба почитати "нарівні з усіми давніми святими".

МАРНА СКАРГА

Чимало людей скаржиться, що світ дуже зіпсутий. Це не світ зіпсутий, бо світ —це матерія, а матерія не може бути зіпсута в моральнім значенні цього слова. Не зіпсуте так само й людське тіло, бо воно не має розуму і волі. Що ж властиво зіпсуте в деяких людях? Воля людини є зіпсута, бо вагається між Богом і власним самолюбством.

Замість нарікати на лихий світ, слід подбати, щоб наша воля не була зіпсута, цебто щоб не ставляла себе понад Бога. Батьки в родинах повинні дбати, щоб Бог був осередком їх родини, а не матеріяльні вигоди, багатства і гулянки.

Злічимо світ, якщо випростуємо волю людей, щоб вона завжди і всюди зверталася до Бога так, як магнетна стрілка звертається до північного бігуна. Іншого ліку за теперішнє зіпсуття світу нема...

Якщо людина постить за свої гріхи і потім робить те саме,.. то яка їй користь з того, що понизила себе? (Сирах: 34, 26).

1) Які правди Церква годна проголосити як догми віри?

Церква годна проголосити як догми віри тільки ті правди віри, що є в Біблії, бо як Церква проголошує якусь нову догму, то вона не винаходить якоїсь нової правди віри, але тільки краще окреслює і вияснює те, що є в Святім Письмі.

Деякі богослови питаються, чи Церква могла б проголосити як догми віри ті правди, що посередньо включаються в якійсь об'явленій правді та конечно лучаться з нею. Більшість богословів відповідає, що Церква не годна цього вчинити, бо це рівнялося б проголошенню догмою якоїсь правди, що є дуже далеко включена в якійсь іншій. От хоча б з того, що Божа Мати була непорочно зачата, не виходить, що вона вже на землі мала невпинне оглядання Бога подібне до того, що його мають блаженні в небі.

2) Хто є членом Христової Церкви? Чи тільки католики є членами Церкви?

Ні, всі важно охрещені люди є членами Христової Церкви. Ні єресь, ні схизма, ні відступництво не годні вповні знищити зв'язі, що охрещена людина має з Христовою Церквою, якої сталася членом через хрещення.

Хрещення має бути важне, щоб люди раз на завжди стали членами Христової Церкви, бо неважне хрещення не лучить душ з Христом і не дає їм ласки Божого дитинства.

3) Я читав в англійській пресі, що якийсь єпископ домагався під час другого ватиканського Собору, щоб Церква змінила своє становище супроти розводів і дозволяла деяким розвідникам і розвідницям знову женитися. Чи це правда?

Так, один із єпископів згадав про цю прикру справу під час четвертої сесії в 1965 р., але Отці Собору не звернули на неї уваги тому, що вважали, що Церква не має права зміняти того, що Христос сказав про подружжя: "Що Бог злучив, нехай людина не розлучає" (Мат. 19, 6).

4) Чи мій син міг би піти вчитися на священика до Вашої колегії в Роблині, а потім залишити її, якщо переконається, що священство не для нього?

Напевно, ваш син може сміло йти до нашої колегії в Роблині. Хто йде то цієї колегії, той не мусить доконче стати священиком. Ця колегія дає учням час і нагоду простудіювати себе і свій намір. Якщо хтось пізнає, що не є покликаний до священства, то він може без ніякого скрупулу вийти з колегії та перейти до іншої школи, щоб здобути собі інший фах.

5) Мій сусід є православний. Він каже, що папський примат—це головна перепона поєднання між Сходом і За-

ходом. **Чи це правда, що папський примат є головною перешкодою поєднання?**

Не сам папський примат є головною перепоною поєднання, бо наші православні і протестантські браття знають, що Христова Церква не годна бути без найвищого голови. Патріярх антіохійський Максим говорив про окреслення примату на першім ватиканськім Соборі в 1871 р. Він заявив, що не сам примат, але його пересадне толкування є перепоною до поєднання. Примат Папи—це не те саме, що вмішування римської курії до справ поодиноких Церков, де єпископи чи патріярхи самі годні дати собі раду.

На нашу скромну думку примат не був би поважною перепоною до поєднання всіх християн, якщо б примат означав, що Папа є тільки найвищим Архипастирем у справах віри і моралі, залишаючи повну автономію окремим Церквам народів керувати своїми власними справами так, як колись було.

Говорячи про примат Папи, антіохійський патріярх Максим IV заявив на третій сесії Собору в 1964 р.: "Треба окреслити в схемі про Церкву відношення між Христом і Палою. Дійсний Голова Церкви—це Христос, не Папа. Папа як наслідник Св. Петра є так само головою Церкви, але він не має більше влади ніж Петро, бо наслідник не може мати більше влади ніж його попередник. Влада Папи не повинна нищити влади єпископів. Владу Папи над цілою Церквою треба розуміти як службу Церкві: 'Утверджуй своїх братів!' Папа не має права з Божої волі номінувати єпископів для цілої Церкви, тому не слід поширювати латинської практики на цілу Церкву".

Ціль папського примату не полягає в тім, щоб нищити чи обмежувати владу єпископів, але щоб захищати її.

Якщо б переорганізовано церковну адміністрацію так, що кожна Церква керувала б собою під наглядом Папи, то не думаємо, що були б непереборні трудноші в поєднанні всіх Христових визнавців в одній Христовій Церкві під найвищим керівництвом Папи, видимого заступника Христа Спасителя на землі.

6) Якщо б сама Єва була згрішила в раю, то чи люди були б родилися в первородному гріху і чи Бог був би вигнав з раю Адама й Єву?

Ні, ні люди не були б родилися в первороднім гріху, ані Бог не був би вигнав Адама й Єву з раю, бо не Єва, а Адам був головою і представником людства перед Богом. Адам, не Єва відповідав за долю людства. Бог правдоподібно був би дав Єві ласку покаятися і був би пробачив її гріх. Грішачи сама, Єва була б дала лихий приклад своїм нащадкам.

Зате Бог був би прогнав Адама й Єву з раю і люди були б родилися в первороднім гріху навіть тоді, якщо б сам Адам без Єви був згрішив, бо він представляв людство (Рим. 5, 12-15).

7) Що представляє тайна покути?

Тайна покути—це запорука вічного Божого милосердя для грішного людства. Вона запевняє людей, що Бог милосердний для грішника і тому завжди готовий простити йому, як він тільки щиро покається.

8) Чим Боже пророцтво різниться від людських?

Боже пророцтво має Бога за Автора, а людські 'пророцтва' походять від людей. Ці пророцтва часто мають потвердження чуд. Бог може говорити про майбутні речі до людей, бо Він знає майбутність, яка є завжди присутня перед вічним Богом.

Хоч ми віримо, що Бог знає майбутність, проте нам тяжко зрозуміти, як Він годен знати її, не нарушуючи свободи людей, як іде про них.

Бог є всюди тому, що Він усе підтримує в існуванні. Майбутність відноситься до сотворінь, не до Бога, перед яким всі сотворіння стоять немов би вони вже існували. Ось тому він годен виявити людям майбутність, якщо захоче це вчинити.

9) Чи різні обряди в Церкві—це добро чи зло?

Різні обряди в Христовій Церкві—це прикраса Церкви, а не конечне зло, як деякі нерозумні люди думають. Дари Святого Духа є різні. Церква Христова не є тоталітарною державою.

Хто мріє про одноманітність у Церкві, той не зрозумів духа другого ватиканського Собору. По цім Соборі буде ще більше обрядів у Церкві ніж досіль було, бо в Церкві є різні народи, цивілізації і країни, яких не можливо навчити так само поступати і молитися Богові, як роблять народи інших цивілізацій і країн. Намагання латинських місіонерів завести в Азії латинську форму християнства було головною причиною, що Христова віра не поширилася в цій частині світу, хоч були знамениті нагоди для неї. Західньоєвропейська форма християнства не надається для народів Азії й Африки, тому по цім Соборі будуть великі зміни в місіонерській праці в згаданих країнах.

10) Чи Папа міг би сам без поради єпископів світу проголосити якусь догму?

Папа є непомильний у справах віри і моралі, тому міг би сам це вчинити, і це окреслення правди віри було б непомильне. Проте Папа має моральний обов'язок засягати ради в цих справах від єпископів, бо вони разом з ним відповідають за добро Христової Церкви.

Порада і засягання думки єпископів успокоює побоювання наших протестантських братів, що Папа діє самовільно немов диктатор.

11) Чому Христова Церква буде тривати до кінця світу?

Христова Церква має вести людей до спасіння. Поки люди житимуть на світі, поти вона буде тому існувати, не зважаючи на слабості, гріхи і помилки її членів. Христос запевнив їй таке існування (Мат. 28, 20). Хоч в ній буде не мало лихих християн, вона все таки буде Христовою Церквою, бо Христос буде жити в ній і через неї спасати людей доброї волі.

12) В нас була місія. Місіонер був радше модерним. Він ніколи не згадував про пекло, про покуту за гріхи, піст, тощо. Що треба думати про таку методу проповідування?

Є деякі проповідники і письменники, які бояться згадувати про ці речі, бо вони не подобаються деяким слухачам, які вважають їх перестарілими. Таке проповідування Христової науки пахне ересєю, хоч ця ересь скрита і невидна для загалу християн.

13) Чи наука Церкви може змінятися?

Ні, наука Церкви не може змінятися в справах віри і моралі, але це навчання має мати познаки доби, в якій Церква проповідує його, щоб люди бачили, що Церква йде вперед. Ті, що бояться поступу, доказують, що вони байдужні до правди, і ця байдужність—це своєрідна ересь.

14) Чи це згідне з нашим обрядом ставляти ялинки і вертепи в наших церквах на Різдво?

Ялинка і вертеп не мають нічого спільного з обрядом. Їх можна ставляти в церкві або не ставляти. Вертеп був завжди відомий в Україні, тому наш обряд не порушується, як десь в церкві поставлять його, щоб краще пригадувати людям народження Спасителя.

15) Мене дуже тішить рішення нашої ерархії, що внедовзі священики будуть відправляти богослужби в живій українській мові. Проте що буде з тими людьми, що не знають нашої мови тому, що не навчилися її або тому, що вони належать до інших національних груп, які через подружжя належать до наших парафій?

Це дійсна проблема, яку наша Церква скоріше чи пізніше мусить розв'язати. Що скоріше розв'яже її, то буде краще для неї і для наших людей.

Здоровий розум каже, що ми не змо-

жемо доконати такого чуда, щоб всі українські діти третього чи четвертого покоління вміли добре українську мову. Так само не стримаємо міжобрядових подруж. Наші хлопці і дівчата будуть дружитися з людьми інших національностей. Якщо ці чужомовні люди не знайдуть нічого в нашій Церкві і її богослужбах, то вони не тільки не ходитимуть на наші богослужби, але й ще й своїх партнерів і партнерок потягнуть до інших церков.

Мій перехід на католицизм

о. Іван Чинченко

НА весні 1942 року всі єпископські катедри в Україні були обсаджені єпископами автономної Церкви і єпископи української автокефальної православної Церкви прибирали титули катедр помічних єпископів. Кожний єпископ намагався підшукати кандидатів на священиків, а як таких не було, то на священиків висвячували осіб, що абсолютно не мали жадного поняття про теологію, осіб напівписьменних, і я сказав би в культурному відношенні "недорозвинених". Останні могли відправити лише богослужения та брати треби. І такі душпастирі не тільки не могли сприяти моральному та духовному відродженню нації, а навпаки, через свою обмежену загальну освіту, з браку обізнання з філософією і теологією, ще сприяли ліквідації релігійних і духових почувань в населенні, бо вже в червоній російській імперії освіта була на належному рівні. Коли до революції середні школи були по містах, то після 1930 року останні були вже й по більших селах.

На місце гуманітарних предметів в навчальних планах вищих кляс середніх шкіл (гімназій) прийшли середні школи з навчальними планами природничих предметів, математики і стислих наук. Програми цих шкіл були перенасичені атеїзмом. Крім середніх загальноосвітніх і спеціяльних шкіл, в Україні існувало 126 високих шкіл-університетів та інститутів, де студентів "напихали" комуністичною філософією. Щоб працювати з такою інтелігенцією священик мусить мати всебічну загальну освіту, ґрунтовне знання філософії та теології.

Слуга Божий, митрополит А. Шептицький, ЧСВВ.

Маючи заборону гестапа виїжджати зо Львова, я побачив, що новий окупант України, німецький фашизм, обмежує всяку релігійну діяльність в Україні. Місійна праця української католицької Церкви в Східній Україні була суворо заборонена. Визначних священиків української автокефальної православної Церкви арештовано. Їх засилали до концентраційних таборів або фізично ліквідували. Я став просити митрополита А. Шептицького, ЧСВВ., оформити мене на католицького священика. Митрополит підходив до цієї справи дуже обережно. Він порадив мені ще раз передумати такий важливий в житті крок, кажучи: "Дитино, ти є галузкою з іншого дерева. Нелегко воно буде тобі вростися в інше дерево". Все таки, після мого остаточного рішення та вимоги, митрополит А. Шептицький поручив єпископові Николаєві Чарнецькому ЧНІ., прийняти від мене віровизнання католицької віри.

В п'ятницю 14 серпня 1942 року, в день хрещення Руси-України, в манастирській каплиці О.О. Редемптористів при вул. Зібликевича у Львові, після Служби Божої, єпископ Николай прийняв від мене віровизнання. Так я став українським католицьким священиком.

Після формального оформлення митрополит поручив о. Стефанові Рудеві, тоді референтові кадрів, підобрати для мене становище на парафії і то "щось підходяще".

Через кілька днів о. С. Рудь запросив мене до своєї канцелярії і поінформував, що він рекомендує мене на становище сотрудника з правами адміністратора на парафії в повітовому місті Бібрці, бо парох тієї парафії вже дуже старенький. Парафія складається з матірної та двох дочерних церков. Я був погодився, і ця пропозиція була затверджена митрополитом. Роздумуючи й аналізуючи свій життевий шлях, через два дні я знову відвідав митрополита і заявив, що я роздумався приняти пропоноване мені становище. "А то чого?", із здивованням запитав митрополит. Я мотивував своїм минулим політичним і світським становищем, що православне віровизнання змінив на католицьке. Я побоювався, що люди не будуть мене розуміти, а навпаки, будуть згіршуватися, і... можливо, коли б хтось інший був на моєму місці, я сам не повірив би у щирість таких змін у житті. Митрополит, трохи подумавши, відповів: "Може маєш і рацію, дитино".

Через дуже короткий час митрополит знову запросив мене до себе і заявив, що він призначає мене консультантом до О.О. Студитів. Останні одержали розпорядження з Ватикану простудіювати ґрунтовно східній обряд і при першій нагоді Студити мають іти в Україну з місійною працею. Я мусів замешкати в манастирі О.О. Студитів на Кайзервальді (біля села Кривчичі). Днем працював у Хліборобській Палаті як референт наукового дослідництва в аґрономії. Одержав я тоді від о. ректора Йосифа Сліпого, ректора Духовної Академії у Львові, всю друковану та цикльостилеву підручну літературу з богослов'я. Подібну літературу одержав я теж від Православного Відділу, теологічного факультету, університету у Варшаві для порівняльних студій.

В листопаді, чи грудні 1942 року було заарештовано гестапом трьох еромонахів Студитів

і 12 братів в манастирі при вул. Петра Скарги, (де раніше була дяківська школа та митрополичий шпиталь). Місце залишилося без священика. На прохання о. протоігумена О.О. Студитів, о. Климентія Шептицького, я перенісся до зазначеного манастиря й обслуговував монахів. Кожного ранку служив Службу Божу, потім ішов до праці в Хліборобській Палаті, вечером служив Вечірню та Повечер'е, а у вільний час працював над порівняльним богослов'ям. І так продовжувалося до кінця 1943 року.

Напочатку 1944 року, коли німецька армія "побідоносно" відступала семи-милевими кроками і радянські війська були вже недалеко Тернополя та Луцьку, треба було думати про рятування, залишати рідні сторони та виїхати на Захід в невідоме майбутнє. Маючи позволення від Львівської архиепархії залишати Львів і Галичину взагалі, я виїхав до Криниці, де б. п. о. Олександер Малиновський, тоді Апостольський адміністратор Лемківщини, призначив мене сотрудником до парафії в Жегестові. Звідтам я просив митрополита Андрея Шептицького та епископа Николая Чарнецького про рекомендуючі листи до епископа Павла Гойдича, ЧСВВ. Звичайно, такі рекомендуючі листи якнайкращого змісту одержав. Лист митрополита закінчувався такими словами: "Знову насувається чорна хмара зо Сходу, але всі ми (епископат) одностайно вирішили залишитися зо своїм народом і ділити з ним долю і недолю".

Недовго довелося "відпочивати" в Жегестові. Червона армія наближувалася. Напочатку серпня 1944 року довелося тікати до Словаччини, але й там не було спокою. Примістили нас в південно-західній частині Словаччини, де днів через 10-15 після нашого приїзду вибухло повстання-переворот. Теренном заволоділи червоні партизани, і майже кожної ночі червона команда висаджувала з літаків своє військо та зброю. Ми були приготовані до найбільш трагічного закінчення своєї мандрівки. Про той жах, що там довелося пережити, треба б писати окрему розвідку. Але напочатку листопада чи прикінці жовтня, коли німці на короткий час відогнали червоних, довелося тікати далі на захід. Треба було побувати в жахливому переходовому таборі Штрасгофі, 40 кілометрів від Відня. Там ми і почули вістку про смерть митрополита Андрія Шептицького, і що митрополичий престіл зайняв архиепископ Кир Йосиф Сліпий. Як пригнічуюче впливала на кожного українця вістка про смерть митрополита! Один із українців православного віровизнання, професор університету міста Харкова, висловився так: "Дійсно болюча втрата. Не кожне сторіччя дає нам такі особи. 300 років довелося чекати на таку світлу постать в нашій історії після митрополита Петра Могили".

З цього жахливого переходового табору Штрасгофу довелося переїхати до іншого переходового табору в місті Відні. З цього останнього табору мене звільнено на вимогу віденського кардинала Теодора Інніцера (за старанням б. п. о. д-ра Мирона Горняткевича) і призначено сотрудником до латинської парафії у м. Відні. Рівно шість місяців довелося бути в Відні під градом американських бомб, де я у віці 40 років цілком посивів. Коли червона армія була вже 40 кілометрів від Відня, в Ноєрвіннерштадті, 31 березня 1945 року вдалося щасливо вибратися з Відня і після довгих митарств "осісти" в південно-західній частині Баварії, близько швайцарського кордону, де прийняв нас (зо мною був увесь час мій 12-річний сиючок, єдина дитина моя) римо - католицький священик. Там ми були вже аж до закінчення другої світової війни.

На початку серпня, коли почали організуватися табори для політичних втікачів, я переїхав до найближчого табору в Зонтгофені. Хоч я й не мусів іти до табору, бо міг спокійно проживати при римо-католицькій парафії, але як священик почував своїм моральним обов'язком бути з нашими людьми, бо Церква була в минулому і буде тепер, в таборах єдиною потіхою та розрадою для них. До вересня 1948 року працював як душпастир в таборах Зонтгофен, Імменштадт, Лютензе та Мітенвальд, де крім душпастирських обов'язків виконував ще обов'язки вчителя і директора таборової середньої школи (гімназії). Всередині вересня 1948 року залишив Европу, і 27 вересня в день Чесного Хреста причалив до берегів Канади. І так вже 23 роки працюю у Христовому винограднику.

Вдивляючись в минуле свого життя й аналізуючи його, завжди пригадую маєстатичну постать митрополита Андрея Шептицького. Всім своїм єством йому я вдячний, що вивів мене на цей спасенний шлях. Мав і маю різні "титули", але приймаю їх спокійно і смиренно. Завжди пригадую ту обітницю, що її прирік у в'язниці гестапа у Львові при вул. Лонського, де вже однією ногою стояв в ямі, бо вже не мав жадної надії вийти: "Господи, рятуй мені життя! Довіку Тобі буду служити". Ця обітниця переслідує мене на кожному кроці мого життя, і ця обітниця говорить мені, що я є вперше священик, а потім біолог, і цю обітницю треба якнайкраще виконувати.

Предвічний Царю, Утішителю, правдивий Христе, очисти нас від усякої скверни, як колись очистив десятьох прокажених, і улічи нас, як колись улічив душу грошолюбного митника, Закхея, щоб ми могли покірно заспівати Тобі, кличучи: Ісусе, невичерпний скарбе, Ісусе, незнищиме багатство. Ісусе, Ти—пожива, що дає силу. Ісусе, Ти—невичерпний напиток. Ісусе, Ти—приодіваєш вбогих. Ісусе, Ти—заступник вдовиць. Ісусе, Ти—оборонець сиріт. Ісусе, Ти помагаєш тим, що трудяться. Ісусе, Ти—дороговказ для подорожніх. Ісусе, Ти—кермани для тих, що плавають. Ісусе, Ти—пристановище для тих, що їх захопила буря. Ісусе, підніми мене, бо я впав. Ісусе, Сину Божий, помилуй мене. (Акафист до Ісуса Христа, Ікос 10).

Св. Іван пише про небо: І глянув я, і от Агнець стоїть на горі Сіоні, і з Ним 144,000, що мають ім'я Його і ім'я Його Отця виписане на своїх чолах (Одкровення: 14, 1).

НЕМА ДІЙСНОЇ СУПЕРЕЧНОСТИ...

Нема і не може бути дійсної суперечности між наукою і вірою. Наука займається видимим світом і його фізичними законами, що рядять цим світом. Віра ж виявляє нам надприродний світ, що так само сотворений тим самим Богом. Як же ж тоді може бути противорічність між двома світами, духовним і матеріяльним? Хіба вони обидва не мають того самого Творця? Невже безконечно мудрий Бог, Творець всесвіту, годен противорічити Собі Самому? Це людина годна противорічити собі самій, але не Бог.

Отож між правдивою наукою і вірою цебто об'явленням нема дійсних конфліктів. Щоправда, інколи не видно інтимної злуки між вірою і наукою, бо часом, як каже приказка: "Бог пише прямо кривими лініями". Хоч ці криві лінії часом видаються нам противорічними, все таки остаточно вони немов стрілки вказують на невидимого Бога, що всім керує і все має під повною контролею.

Ось саме тому дійсні науковці є завжди глибоко віруючими людьми. Те саме слід сказати про правдивих інтелігентів. Зате фальшиві інтелігенти цебто псевдоінтелігенти—і таких не бракує між нашим народом—бувають частенько практичними безвірками, бо вони не є ані науковцями, ані дійсними інтелігентами.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:

"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

And What is Our Lord Doing Now?

by Frank Sheed

FROM the Mount of Olives, 40 days after His Resurrection. Jesus ascended gloriously to His Father in heaven.

In the Acts, Luke tells us that Jesus was with them 40 days, before he ascended into the sky, and a cloud took him from their sight. If we had only his Gospel, we might very well think that Our Lord ascended on the evening of his Resurrection; and we might get the same idea from John (20: 17) where on the morning of his Resurrection, he tells Mary Magdalen to tell his brethren: "I ascend to my Father and to your Father, to my God and your God." But Luke in the Acts makes it clear that the rising into the sky, seen by the eleven, took place after forty days: none of which gives us any indication of what other contact there may have been in that period between the risen Lord and his Father in heaven.

THE ASCENSION

The Ascension was from the Mount of Olives. The very last words the Apostles said to him were: "Wilt thou in this time restore the kingdom to Israel?" It is the old obsession. They needed the Holy Ghost. And the Holy Ghost did come upon them as Our Lord had told them. Pentecost was ten days after.

Resurrection and Ascension are not simply there as a happy ending to a story of suffering and death. Of this the Ordinary of the Mass twice reminds us: the Mass commemorates not the death only, but the Resurrection and the Ascension as well. They are essential parts of the sacrifice of our Redemption, not a sequel to it.

It was after the return to Judea towards the end of the Public Life that Jesus first told the Apostles that the death he was to die was not simply a yielding to the violence of his enemies, but had a purpose in relation to men: "I lay down my life for my sheep" (John 10: 15). Calvary was very close when he said "The Son of Man is not come to have service done him; he came to serve others and to give his life as a ransom for the lives of many." (Matthew 20: 28). And at the Last Supper "This is my blood of the new testament which shall be shed for many unto remission of sins" (Matthew 26: 28)—the 'many' is a Hebraism: Jesus died for all men.

We observe that he never actually uses the word "sacrifice", although the meaning is clear. For the word, we go to St. Paul— "Christ our pasch is sacrificed" (1 Corinthians 5: 7); "Christ has loved us and has delivered himself for us, an oblation and a sacrifice to God" (Ephesians 5: 2).

The sacrifice Our Lord offered was wholly in his humanity, so that it might be applied to the sins of men; but he who offered it was God, so that it had a value no purely human sacrifice could have. It was wholly effective in redeeming men from sin. But we never hear him mention Adam's sin— the sin of the world which John the Baptist, hailing him as the Lamb of God, said that he would take away.

SIN OF ADAM

Once again we owe so vast a

clarification to St. Paul. "It was through one man that guilt came into the world; and, since death came owing to guilt, death was handed on to all mankind by one man" (Romans 5: 12).

The sin of the representative man had made a breach between the human race and God. Paul goes on: "In this, Adam was the type of him who was to come. Only, the grace which came to us was out of all proportion to the fault. If this one man's fault brought death on a whole multitude, all the more lavish was God's grace, shown to a whole multitude, that free gift he made us in the grace brought by one man, Jesus Christ ... The sentence which brought us condemnation, whereas the pardon that brings us acquittal arises out of a multitude of sins."

Consider what sacrifice is. It is a public act, not just a private devotion of the priest; the people are passionately involved. In every sacrifice the victim was slain that it might be offered to God, offered to God that it might be accepted by him. If he did not accept, slaying and offering had accomplished nothing. In the most sacrifices, only slaying and offering were visible—"public" so to speak —acceptance was not. Yet more than once in the Old Testament (Leviticus 9:24 and 2 Paralipomenon 7:1) acceptance, too, was shown— God sending down fire from heaven to the measureless joy of priests and people: for it sanctified the victim, not only making it God's but showing it as God's. In the one perfect sacrifice of our Redemption, of which all others were only figures, the Father showed his acceptance—and this time really, not only in symbol. By the Resurrection he glorified the victim.

What had the sacrifice, thus totally accepted, accomplished? The healing of the breach between the race and God; the opening of heaven to members of you the so-long-sundered race; sin and death overcome—they would still continue, but their dominance was gone: Satan's head crushed.

For Christ himself, Death and Resurrection meant glory. It is not simply that his glory was now shown forth. He was made glorious in himself, enriched in his very manhood. "He was established Son of God in power"—dynamis. Dynamis he already had: we remember the power he felt going out of him when he healed the woman with the issue of blood. What was the new power that came to him from Death and Resurrection?

Christ died not only to expiate sins, but to reconcile sinful men to God and lift them into a new order of existence. "Christ was delivered up for our sins and rose again for our justification" (Romans 4: 25) —the same life-giving act that had raised him raises us. God "in giving life to Christ, gave life to us too" (Ephesians 2: 5). It is in the risen Lord that we live. Members of his Mystical Body, we are built into his humanity, the humanity in which he lived among men, died and rose again from death.

"The first man Adam was made into a living soul: the new Adam was made into a life-giving spirit" (1 Corinthians 15:45). The Second Person of the Blessed Trinity had come down to man's level that he might raise men to his. "We are made partakers of his divinity", says the Roman Missal quoting 2 Peter 1: 4, "who of our humanity did not disdain to share".

REDEMPTION

With the Resurrection, God showed that he had accepted the Sacrifice, by glorifying the Victim. With

the Ascension God showed that he had accepted the Victim. This was a new element. In the symbol-sacrifices of the Old Testament there was no question of it. What could God do with a roasted bull or a slaughtered goat? They were slain as a way of giving up men's own use of them, like all created things, belonged to God. Now for the first time a real, not a symbolic, offering was made. The Priest had offered to God the Man that he himself was, the flower and perfection of the race for whom he was offered. The Victim was not only accepted, taken to himself, by God. But, as the perfection of sacrifice as a public act required, the acceptance was visibly expressed. That is the point of the Ascension.

To the Apostles, sorrowing that their Lord was to leave them, he had said at the Last Supper: "It is better for you that I go, for if I do not go the Paraclete will not come to you. But if I go, I will send him" (John 16: 7). Ten days after the Ascension, on Pentecost Day, the Church was indeed baptised with the Holy Ghost and with fire.

What is Christ doing now? The question sometimes startles. There are those who think his work was finished when he died on the Cross, just as there are those who think Our Lady's work was finished when she bore him. They both had a great work still to do. It is his that concerns us here.

He sits at the right hand of God (Colossians 3: 1). But sitting is not doing. What does he do? One thing we know he does, and it concerns us supremely.

He had redeemed the race, but that redemption has to be applied to each individual.

INTERCESSION

We read (Hebrews 9: 24) "He has entered heaven itself, where he now appears in God's sight on our behalf" — that is, his presence in heaven continues to serve us, we are the gainers by it. Our individual salvation is bound up with his presence before God. "Jesus continues forever, and his priestly office is unchanging; that is why he can give eternal salvation to those who through him make their way to God" (Hebrews 7: 24-25).

Then come the words which surprise us if we attached too final a meaning to the "It is finished" that he uttered on the Cross. "He lives on still to make intercession on our behalf."

The Epistle has shown that this intercession consists essentially in his appearing in God's sight. The last book of the New Testament adds the one elucidation needed. "I saw ... a Lamb standing, as it were slain." Christ Our Lord is in the presence of God with the marks of his slaying still upon him, his redemptive sacrifice presented everlastingly. We remember that even in the glorified body after the Resurrection, Thomas could have put his finger in the mark of the nails, put his finger into Christ's side. They are splendid, those wounds; but wounds they are, pleading irresistibly for the salvation of every one of us.

In heaven, then, Christ presents himself, once slain, now Lord over death, to God for our redemption. In the Mass this breaks through to the altars of earth. The same Christ through the priest he has empowered, offers the same self once slain now truly present on the altar, to the same God, for the redemption of all. And in this action, all the members of his Body are privileged to have their part.

DECREE ON THE EASTERN RITE CATHOLIC CHURCHES

(Commentary by M. Schudlo C.ss.R.)

PARTICIPATION IN CHURCH SERVICES

The decree on the Eastern Rite Catholic Churches considerably modifies the present legislation of the Catholic Church on the participation of Catholics in non-Catholic church services. It reads as follows:

28) "Further, without prejudice to the same principles, *common participation* by Catholics with their Eastern Rite separated brethren in sacred functions, things and places is allowed for a good reason."

1) The *sacred functions* are: the Divine Liturgy, funerals, processions and other devotions such as Moleben, panakhyda, the giving and receiving of blessings, acting as a God-parent at Baptism and Confirmation or as witness at marriage ceremony, attending sermons, etc.

2) Sacred things are: the relics of the Saints, sacred vessels, church vestments, antimensions, icons, blessed bread, chrism, church banners, crosses, etc.

3) Sacred places: church buildings, cemeteries, chapels, places of pilgrimage, tabernacles and altars.

Some experts allow Catholics to attend the non-Catholic religious functions only in the absence of a Catholic priest, while others do not require such condition.

a) *Eastern Rite non-Catholics*

Eastern Rite non-Catholics can now be admitted to Catholic church services, things and places not only in the case of necessity, but also for family needs, for instance, they may be called to be God-parents in Baptism and Confirmation or witnesses at a Catholic wedding ceremony. They can be admitted to assist at the Divine Liturgy, they may be permitted to bury their dead in a Catholic cemetery, receive the blessings of the Catholic Church, etc.

Such is the general directive of the decree. None of the sacred functions, things and places is excluded from common participation in worship. It does not follow, however, that this permission should be used indiscriminately, because an indiscriminate use can easily produce indifferentism and loss of faith. For this reason Catholics must obey the regulations issued by their hierarchy, because what is permitted in one country cannot perhaps be allowed in another. Therefore the local Bishops should issue the proper directives on this matter, and Catholics are obliged to observe them.

b) *Eastern Rite Catholics*

The decree allows Catholics, according to these principles, to partake in the sacred functions, places and things of their non-Catholic brethren, but they may do so with some reservation, for instance, they may not take part in their religious functions, if a Catholic priest is available. They are not allowed to call a non-Catholic priest for a funeral, if they can get a Catholic priest. A Catholic priest of the Eastern Rite is not allowed to celebrate the Divine Liturgy in a non-Catholic church, if a Catholic church is available. But he may do so, if the

Catholic church is not available.

In this matter Catholics must comply with the directives issued by their hierarchy.

PRUDENCE IN DIVINE WORSHIP

The new legislation abolished many of the previous strict regulations, concerning the participation of Catholics in the divine worship with non-Catholics and viceversa. The permission for such common worship must be used with prudence by both sides. The decree reads:

29) "This conciliatory policy with regard to "communication in sacris" —participation in things sacred, with the brethren of separated Eastern Rite Churches is put into the care and control of the local Ordinaries, in order that, by combined counsel among themselves and, if need be, after consultation also with the ordinaries of the separated brethren, they may direct the relations among Christians by timely and effective norms and regulations".

Here a few problems are touched upon:

1) The local hierarch or hierarchs must watch over the communications of Catholics with non-Catholics in the sacred functions, in order to prevent abuses and remove the danger of indifferentism. The local bishop or bishops must decide whether an interconfessional relation between Catholics and non-Catholics is practicable and permissible.

2) The local Bishops, both of the Eastern and Westren Rites, should establish a common policy on the matter of the communication in things sacred.

The decree suggests also that consultations be held with the Eastern Rite non-Catholic bishops to establish certain regulations for Catholics and non-Catholics. If such consultations are made in charity, they will remove many obstacles and make the future reconciliation of the Churches more possible.

3) The regulations can be made either by individual local hierarchs or by all of them together.

The whole discipline of common participation with Eastern Rite non-Catholic brethren should be treated together.

The Bishops should determine when and what Sacraments can be sought by Catholics from non-Catholic Eastern Rite priests.

They can also name the places and sacred functions which should be excluded from common participation, although they are allowed by the decree.

They can also add new conditions under which common participation in worship and sacred functions can be permitted, for instance, under what conditions our non-Catholic Eastern Rite brethren will be permitted to act as witnesses at a Catholic marriage ceremony or be God-parents of a Catholic Baptism and Confirmation.

Such rules must be observed by all Catholics, because no arbitrary participation by Catholics in non-Catholic sacred functions is permissible to Catholics by the decree on the Eastern Rite Churches.

CONCLUSION

The council expresses its joy on the cooperation of both Eastern and Western Churches and declares that the decree is directly intended for the Catholics of the Eastern Rites. The decree reads.

30) "The Sacred Council feels great joy in the fruitful zealous collaboration of the Eastern and the Western Catholic Churches and at the

same time declares:

"All these directives of law are laid down in view of the present situation till such time as the Catholic Church and the separated Eastern Churches come together into complete unity.

"Meanwhile, however, all Christians, both Eastern and Western, are earnestly asked to pray to God fervently and assiduously, indeed daily, that, with the aid of the Most Holy Mother of God, all may become one.

"Let them pray also that the strength and consolation of the Holy Spirit may descend copiously upon all those many Christians of whatsoever Church they may be who endure suffering and deprivations for their unwavering avowal of the name of Christ.

"Love one another with fraternal charity, anticipating one another with honor" (Rom. 12, 10)".

The decree has a temporary character, because it regulates the present day relations between the Eastern Rite Catholics and the Eastern Rite non-Catholics. When the East and the West are united in one Church of Christ, the whole discipline concerning their common life will be made.

For the time being all Eastern Christians are urged to pray for the future reunion in one Church and to avoid everything that may offend the charity with which they must love one another, as brothers in Christ and as the sons of the same loving Heavenly Father.

The decree covers many topics and liberalizes the previous Catholic discipline to a very large extent.

It restores the rights to the Patriarchs. It allows common worship and the reception of the three Sacraments under certain conditions. This is certainly a great progress in the life of the Church which is the Mother to all the children of God.

The main idea and aim of all the decisions of the decree is clear from its text, and this aim is — to bring together the separated brethren that they may, as before, praise God in one Church, founded by Christ for the salvation of all men.

Taras Shevchenko

THE VALLEY STRETCHING WIDE

(translated by Vera Rich)

Both the valley stretching wide
And the gravemound soaring high,
Both the hour of eventide
And what was dreamed in days gone by
I shall not forget.
But what of that? We did not marry,
But parted as we had been only
Strangers. Meanwhile all the wealth
Of those precious years of youth
Sped away in vain.
Now the two of us have withered,
I — captive, you — a widow,
We walk — yet we are not alive,
We but recall those days gone by
When, of old, we lived.

(1848)

Conscience and Authority in the Life of the Catholic

by Elliott Egan, O. Carm.

What happens when they clash? Is there an irreconcilable conflict?

HARDLY an issue of a Catholic periodical or newspaper reaches the printer without dicussion of the roles conscience and authority play in the life of the Catholic. Perhaps the discussion can be oversimplified in this way:

We are faced with two facts, one theological and one psychological. The theological fact is that Jesus Christ established one true Church to carry on his salvific mission in time and space. He gave a portion of it, under a single vicar, the right and duty to rule, teach, and sanctify the faithful by determining, transmitting and proclaiming the truths of revelation in faith and morals. He, in other words, established an authority in the Church.

The second fact concerns Man's conscience, which is by definition a judgment of practical reason on the morality of an individual action to be done by us. Consciense is itself also possessed of authority, in fact of sovereign authority. St. Thomas has stated repeatedly that "every conscience, true or false, is binding, in the sense that to act against conscience is always wrong."

What happens when authority and conscience clash?

The examples of this clash are in the headlines:

- What should a man do in civil rights when his prelate dictates one course of action, but his conscience dictates another?
- What is a man to do when his conscience dictates a course of action at loggerheads with the authoritative but not infallible position of the Church?
- Can one's conscience create a moral obligation contrary to an official Church statement on the same matter?
- What freedom does man possess in forming his own conscience?
- Are freedom of conscience and ecclesiastical authority ultimately reconcilable?

To seek answers to these questions, let's look first at authority in the Church, which is monarchical and hierarchical. The Vicar of Christ stands at its summit and the bishops share with him the ruling and teaching functions of the Church. Administratively, the Church is not a classless society, but this fact is not to deny the laity its own proper role in shaping the

doctrine or forming the conscience of the People of God.

The Holy Spirit was given to the Church, not just its bishops. The witness of its members may be inspired by this same Holy Spirit.

The hierarchy recognizes this witness as a source of and guide to the revelation of God. But by divine institution the hierarchy enjoys the final word as witness to faith and morals; it is the ultimate ratification in determining the revelation of God.

Certainly the authority of the Church embraces more than its infallible decrees, for obviously most of its decrees are not infallible. When the pope speaks, when the Council speaks, rarely is the Church's infallibility involved. Certainly the assent we owe as members of the Church to her infallible pronouncements differs from the assent we owe to her authoritative pronouncements. When the Church speaks infallibly, in solemn declarations on faith and/or morals, our assent is the assent of faith. We make or give this assent with a certitude of the highest order, the certitude of faith. When the Church speaks authoritatively, we give a different assent, the assent of obedience. This too is characterized by a certitude, the certitude of obedience. This latter assent differs from the assent of faith by the fact that, unlike the former, it is not absolute. The authoritative position of the Church may and can change. But this fact does not make it any the less real. The assent of obedience differs from the assent of faith as authoritative teaching differs from infallible teaching. Both or each demands a real assent. The type of assent differs in kind, but both are assent nevertheless.

Fr. Karl Rahner, S.J., remarks in four essays on Freedom in the Church that the Church is a legally established society, with laws, regulations, authorities, and subjects. This will always be so, he notes, so long as the Church is on a pilgrimage towards the final return of Christ. However, her objective nature is not that of a totalitarian system, because the dignity of man is part and parcel of the basic principles that are proclaimed by Her. Furthermore, since the Church is always also a Church made up of sinful men, even affecting those who hold authority, she can also in her individual actions offend against her own principles and against the freedom of the individual both within and without. Because of the authority she possesses and the human element which excercises it, the Church must continually reckon with the real danger of giving scandal of apparent totalitarianism.

However, the Church still possesses the real right and obligation to decide by her teaching and pastoral authority and in a manner binding on the conscience of her children as to what can be objectively reconciled with God's moral law and what cannot.

Fr. Rahner reminds us that the freedom of the Christian is not in effect an emancipation from the teaching and pastoral authority of the Church. He points out that the authority of the Church "applies to the Christian even if in a particular case he can no longer fathom the objective reasons for the binding force of the ecclesiastical norm nor understand the application of this norm to life in the concrete, but must simply be satisfied with the fact that, although this is beyond his comprehension, the legitimate authority of the Church has declared this or that to be incompatible with the moral law."

The fact that the Christian

acknowledges the Church's authority by what is itself a free decision, Fr. Rahner continues, does not mean that nothing is left to him but to receive orders and to carry out commands. Even when the Church issues general norms or draws concrete conclusions that are obligatory for the practical conduct of her members she sets limits but does not ascribe to herself the duty of saying in each case what exactly the individual must do. In the concrete, her authoritative function is of a negative kind. When I am faced with a decision in my private life, certain possibilities will be eliminated as being incapable of a Christian or moral realization since they conflict with this or that moral norm promulgated by the Church. But fundamentally all moral decisions must be made by the Christian and they have a concrete and individual dimension which of itself cannot be covered at all by the authority of the Church. There is, in Fr. Rahner's words, "a zone of freedom, but not of freedom to act simply as one chooses." He has noted that there is "nowhere in the Church an absolute monopoly of real power." This "zone of freedom" implies that Church authority leave its members do as they please as long as the error of their action is not established, rather than prohibit all individual initiative until its legitimacy has been formally proven.

Fr. Rahner brings out in these essays some other very interesting observations. He bids us recognize that as a matter of fact Christ does not always and necessarily convey his commands to ordinary Christians through the ecclesiastical authorities. The charismatic element in the Church, the inspirational guidance of the Holy Spirit, is not the exclusive privilege of the hierarchical authority. As a matter of fact, the executive authority is not a self-sufficient planner of all that is done in the Church. The Church must recognize the existence of public feeling in the Church. It exists for the same reason that authority exists — by the very fact that the Church is a society of human beings. Within the Church, Fr. Rahner says that this public opinion exists specifically to make plain what people in the Church are really feeling, so that the Church leaders may take account of this fact. With truly scholarly caution he remarks that simply because it is public, the people's opinion does not become correct. There can be no discusion of anything that comes into conflict with the Church's dogma. But it must be remembered, asserts Rahner, that there is always a strong tendency to narrow down far too closely the range of what parts of Faith can legitimately be discussed. We can become victims of what Michael Novak has recently described as a kind of "creeping infallibility."

Perhaps enough has been said on authority to allow us to take up the converse of our question, conscience and its right to freedom. Man is by nature a creature endowed with intellect and will. His claim to fame is that he can both know and love. More important, he can decide to know and to love, for man is also by nature free. The basic question here is whether a Catholic's acceptance of the authority of those who speak in Christ's name can be reconciled with this de facto operational freedom. That man's response to God must be a free act has been emphasized by the Council's insistence that we develop a true sense of individual and personal commitment and responsibility. This has been felt in

the sphere of authority by the demand that authority comport itself in a new manner, i.e., more conducive to personal development and growth. It has brought us to a better realization that essentially all of Catholic theology is a movement toward and for complete and endless freedom, freedom "such as belongs to the sons of God." Fr. Haring has thrown new light on the role of law. It is to be the result of, administered in, and an aid to love. In the thought of St. Paul as seen by Fr. Lyonnet, the law was there to reveal to man his sinful state, for in terms of our non-observance we are brought to an ever-clearer realization that we are not always led by the Spirit. But man's response to the law, to authority, is always basically his own. It is our glory that we do not have to love God, but that we can deliberately and freely choose to do so. Our freedom, therefore, is not something about which we should be apprehensive. However, because the exercise of our freedom falls under the guidance of our conscience, conscience stands out as the highest and most sacred directing principle.

In fact our conscience is both judge and dictator. It judges the rightness or wrongness of acts, and then dictates a choice as it sees it. But conscience is something belonging to a person. It is not conscience which in reality judges and dictates, but the person. You and I, we judge. We know that we are subject to a host of factors in the formation of conscience decisions. Each one of us knows the effect personal involvement in situations has on our conscience decisions, how they can color and shade our judgments. But we also know, no matter how hard we try, we cannot, we would not, strip ourselves of this personal responsibility. We could not do so without denying both our humanity and our dignity.

However, among the immediate results of the exercise of our freedom of conscience is the stark and unsetting fact that our conscience is fallible. It can be wrong. This imposes upon us a most awesome responsibility of personal honesty. By this I mean something more than sincerity. It is one thing to be sincerely wrong. It is quite another to sincerely try to avoid being wrong. Faced with this reality, one who feels impelled to be a critical witness about an authoritative position of the Church must immediately confront himself with the question as to whether he has the necessary certitude to justify his position.

St. Thomas has accurately described conscience as an act, the application of general moral principles to a particular case. Its precision and validity will largely depend on the clarity with which it grasps these moral principles. Having pointed out these facts we can now indicate that St. Thomas himself upheld the absolute authority of conscience. St. Thomas established the absolute obligation of never acting against one's conscience. It is interesting to note that by so espousing the cause of conscience, St. Thomas broke with the common opinion of his predecessors. He capitalized on an innovation of his teacher and friend, St. Albert the Great, an innovation which insisted that any account of conscience must study the subjective factors. But, where the conscience feels certain, it is binding, be it correct or erroneous. St. Thomas rephrased this a bit more strongly saying that "any conscience, true or false is binding, and to act against it is always wrong."

To follow conscience is both a right and a duty. If our conscience tells us that we ought to perform a particular act, it is our moral duty to perform it.

Throughout the discussion of the sovereign power of conscience, one proviso is forever met — that one has formed one's conscience in good faith. This factor was paramount in the words of Bishop Colombo. He said that the duty belongs to every man to seek the truth with all available means. For the Catholic, he noted, the Church's teaching authority was one of those means.

What we are trying to avoid in asserting the sovereignity of conscience is a kind of "conditioned-reflex" Catholicism. We want thinking Catholics. And I see no reason why this necessarily has to breed radical Catholics, although the element of risk is obvious. We must be true to our convictions. It is no use assuring the layman that his voice counts if there is no way in which it can be heard or no obligation on the part of authority to listen. This observation of Daniel Callaham is endorsed by the recent Constitution on the Church. It states that the laity "should openly reveal their needs and desires with freedom and confidence." It also bids, however, that this always be done "in truth, in courage and in prudence, with reverence and charity."

One question that always arises in regard to freedom of conscience is that of moral relativism. To what degree is the quest for freedom a quest for license? This is to be sure a danger. It points out, I feel, our need for authority and our security when that authority is led by God's spirit.

Maybe we can at this point begin to tie together some loose ends. It is necessary to realize that the democracy, the freedom and the equality of the People of God, is in the Church a democracy of a special kind. It is one thing to be free to, or to be free in, and another to be free from. Certainly, freedom does not imply the right to do wrong, but it must at least imply the right to be wrong. Freedom is really the ability to manifest love. But the ultimate object of all love is God and God is Truth. The exercise of our freedom is then a search after truth. Because truth and God are identified, truth itself cannot be relative. However, man's perception of that truth may be relative. In any conflict between authority and conscience, the principle of charity must prevail; that is, orthodoxy, freedom and good will are taken for granted. We must never deny ourselves the power of love, of that love which allows another to be different, even when we do not understand him.

This principle has been applied in practice most recently in the question of religious freedom. *Pacen in Terris* states that "every human being has the right to honor God according to the dictates of an upright conscience." This is demanded by the very nature of the act of faith itself.

Finally, what happens when conscience and Church authority differ on a given issue? Daniel Callaham admits that the key to their reconciliation escapes him. What do people do who are faced with the dilemma of either accepting on authority what they do not accept in their own mind, or of following their own conscience despite an authority they have all their lives respected and obeyed? Perhaps we can draw solace from the words of Fr. Rahner: "The tragic conflict between the objectively justified and obligatory demand, on the one hand, and the subjective conscience

in good faith, on the other, is insoluble in practice." To this we can only sigh: Amen!

All this discussion on conscience and authority has produced among us a sense of insecurity, of confusion and of uneasiness. In spite of it all, I think we can make the observation of James Johnson, made in the *National Catholic Reporter*, our own: "There is no reason to fear that the situation is as black or as dangerous as the more vociferous alarmists proclaim." Cardinal Suenens assures us that the confusion, though necessary, should prove beneficial. Let us pray that here, as in all things, "His will be done, His kingdom come."

(ACT)

OPENING OF THE UKRAINIAN DIOCESAN MUSEUM IN SASKATOON SASK. (MAY 22, 1966)

(Speech by His Excellency A. Roborecki)

I wish to extend my best wishes and thanks to all those who have so generously contributed to the opening of this Museum of our Ukrainian Catholic diocese of Saskatchewan, first to the organizers, and then to all those who helped them and made donations towards it.

I am glad that we were able to organize this Museum. It will be a memorial to you and to all those Ukrainians who will come after you're gone.

It is not known who in the history got the first idea of the museum. But museums are in existence since the earliest times of history. Practically all nations and peoples under the sun have their museums.

If such is the general practice among all civilized men, we may ask ourselves why are museums organized in the first place? The answer seems to be the following: "People want to live after they are gone from the face of this planet."

Every museum is a visual history of the people, at least a part of their history. The collection of the national exhibits shows us what the people did in the course of their lifetime in developing their capabilities and talents.

Our Ukrainian museum is a monument, built from the artistic works which our forefathers left us. Its exibits show us their interests, their aspirations and their dreams, because the arts are the expression of the soul of the nation.

Ukrainians are known for their artistic endowments, as these exhibits show us and will be showing to the future generations which will follow us. The culture of a nation is not shown in its military exploits, but in its artistic productions which are so many expressions of the spirit of that particular nation.

We Ukrainians are certainly one of the most artistically endowed nations of the world. Our embroidery, our dances and our Easter eggs—pysanky are well known throughout the world.

We are opening this museum for the three following purposes:

1) To preserve our cultural heritage in Canada. Our forefathers came from Ukraine, settled here in the prairies, worked hard to make life easier for us who are their children, but they did not completely break with the Old Country—Ukraine. They preserved their spiritual ties with their brethren in Ukraine by continuing to develop their culture and thus making a contribution to the Canadian culture, for which Canada will always be grateful to them. "No man lives by bread alone", Our Lord told his tempter. Our forefathers did not live by bread

alone either. These 700 exibits show us that, besides working for their daily bread, they also turned their efforts to the preservation of our culture.

The new Canadian culture, as we well know, is a mosaic of so many different cultures which other nationalities brought into Canada. And this mosaic is all the more beautiful, because it is harmonious fusion of so many different cultures.

2) To make it into a reminder for our growing generation of Ukrainian Canadians that they are descendants of a nation with great and famous past. A French historian who visited Ukraine in the 11th century during the reign of Yaroslav the Wise, the prince of Kiev, says that at that time there were 400 churches in the capital of Ukraine. A German historian of that time who paid a visit to Kiev says that the capital of Ukraine was a rival to Byzantium, the most cultured city of the world. So we Ukrainians can rightly be proud of our history and culture which are by no means inferior to the French or English culture.

This reminder is all the more necessary in our times when some young Ukrainians wrongly think that to be a good Canadian means to forget one's own past and to become a rootless man or woman with no past ..... Canada is not proud of such rootless people. Neither French nor English, living in Canada, are forgetting their national descent, so there is no reason why Ukrainians should not follow their example.

3) This museum should encourage all Ukrainians, especially our young generation, to study our arts, to develop them, to adapt them to the Canadian culture and thus to enrich Canada. We must not use Canada exclusively for our material benefits. We should also try to contribute to its welfare, both material and cultural. And we will fulfill this noble task by preserving our cultural treasures and by incorporating them into the general stream of Canadian Arts and Culture.

The museum was officially opened on May 22, 1966. Hundreds of people took part in the opening. It is located on Ave. M. S. near St. George's Cathedral. The 700 exhibits contain embroidery, pottery, dresses, paintings, etc.

YOUR LITTLE CHURCH

There is a little Church I know
Not very far away
You'll be surprised to hear of it
Yet see it every day.
You need not walk to reach the Church
No riddle this, but true
Nor wonder on what street it is
That little church is you.
Is not your noble brow the tower
Your eyes the windows bright,
Your heart the Sanctuary lamp
That casts its crimson light?
Is not your voice the organ sweet
That sounds the hymn of love
Your holy thoughts the altar pure
Whence God comes from above?
If not your soul, your precious soul,
The tabernacle white,
And your poor body not the veil
That hides Him from your sight?
Your tongue the table of the Lord
Your lips the open door,
Your prayers the tinkling of the bell
Your humble mien the floor?
Then place your hand upon your breast
A thousand times a day
And in Your own dear little Church
Often loving visits pay.

A Christian who knows the Gospel has nothing to learn about the rights of man from those who fight against Christianity. We do not save the caricature. We must rub it out and replace it with the true form.

ST. VOLODYMYR THE GREAT

Sviatoslave's reign (962-72) and his failures in the military campaigns against the Byzantine Greeks proved that Rus'—Ukraine needed internal consolidation, improved administration and the establishment of spiritual and cultural bonds between the many tribes that composed the Kievan State-Rus'.

Various cultures were flourishing in the territory of Ukraine since prehistoric times. A harmonious fusion was necessary for the formation of one culture and one nation. A higher type of religion was required to unite all the tribes. Such a religion was the Gospel teaching.

Since the early times of Christianity the teaching of Christ has spread in Ukraine, especially in the cities on the trade routes where our ancestors came in contact with the traders from Greece and other Christian countries.

Princess Olga (945-69) was a fervent Christian. She raised the two sons of Sviatoslav, that is, Yaropolk and Oleh, in the Christian faith. But the third son, Volodymyr, was still a pagan, because he lived with his pagan uncle Dobrynia.

After the Sviatoslav's death his son Yaropolk began to reign in Kiev (972) while Volodymyr was the ruler of Novhorod in the north. Under Yaropolk's rule Christianity freely spread in his domains. Paganism was coming to an end in Rus'-Ukraine. Pagan idols rotted away, and no one cared to repair them.

The internal situation in the Kievan State was very difficult. There were troops who came back from the unsucessful campaign of Sviatoslav. They were dissatisfied. Under the leadership of Sveneld, a veteran of the Balkan campaign, these

troops, with the help of Yaropolk, tried to deprive Oleh of his rule in the land of Derevliany. Oleh died in a battle with the invaders.

The death of Oleh and the invasion of his domains seemed to Volodymyr a threat to himself and his rule in the north. He fled to Scandinavia, organized an army, returned to Rus', defeated Yaropolk and his followers and thus became the sole ruler of the ancient Rus'-Ukraine. Te partisans of Yaropolk fled to the Pecheneges among whom they took refuge.

Volodymyr the Great (980-1015), now an absolute ruler of the Kievan State, entered Kiev at the head of a victorious pagan army and restored the pagan character to his capital. Being a good statesman, however, he soon realized that paganism was a thing of the past. It could not help him to reorganize the vast state and

to give it the stability it badly needed.

First of all, Volodymyr strengthened his frontiers against the Pechenegs along the Dnipro river. Since the route on the Dnipro river was constantly threatened by the Pechenegs ,He attached Poland and took the territory of the present-day Western Ukraine which was then under the Polish rule. Volodymyr did it to open the vital commercial routes for the Ukrainian traders to the west. This was done in 981. Soon after the Christian religion, introduced into Ukraine, welded this region with the main territory.

After restoring the political and administrative unity of the country, St. Volodymyr decided to cement it through the introduction of Christianity which was to become a spiritual bond, uniting all the tribes into one Christian family.

Rus'-Ukraine was already surrounded by the monotheistic nations. The Khazars professed Judaism; there was the Khorezmian empire on the Caspian Sea and in the Northern Caucasus which practised Islam; the Byzantine empire to the south was Christian of the Eastern Rite while to the west there were nations, following the Latin Rite.

St Volodymyr as a crafty statesman hesitated which religion to adapt for his vast empire. He knew the intrigues of the Greeks, and was reluctant to depend on Byzantium. But finally he felt strong enough to accept Christianity in the Eastern form, without political dependence on Constantinople.

Volodymyr was baptized and married to princess Anne, the sister of the Byzantine emperor Basil II. In 988 Volodymyr adapted Christianity as the official religion of his state.

After the people of Kiev had been baptized, the conversion of the country to Christianity was begun. Volodymyr was always suspicious of the Greek intentions. For this reason he made a Church Statute which regulated the ecclesiastical affairs of his country. Contrary to the Byzantine pattern, the Ukrainian Church was not subservient to the state.

The baptism changed Volodymyr. He became a good Christian ruler, abolished capital punishment, established schools and ordered the sons of the nobility to attend them.

Volodymyr's relations with Poland and Hungary were peaceful. He fortified the Eastern frontiers against the Pechenegs.

Volodymyr died in 1015, at the age of 55. He did many wonderful things for Rus'-Ukraine. The only mistake he committed was the division of the state among his sons who ruled their principalities with no regard for the central government in Kiev. This caused an internal strife and turmoil which greatly weakened the Kievan Rus' and helped the Tartars to successfully attack it and cause its downfall later.

CHRIST — OUR BROTHER

Jesus Christ is not only the second Person of the Blessed Trinity. He is also a representative of all mankind before God the Father.

In Jesus God became visible to us. "He who sees Me, sees the Father", Our Lord said to St. Philip. Our gracious Heavenly Father desired not only to be God for us. He wanted to be God for us in human form. And He became such in the incarnation when His only begotten Son became our Savior and our Brother.

Christ is truly God-man, divine in a human way and human in a divine way.

UNITY AND VATICAN II

Peter Savaryn

Almost 2,000 years ago, just before He died on the cross, Christ prayed to His Father for those who believe: "that they all may be one; even as You, Father, are in Me, and I in You, that they also may be one in Us, so that the world may believe that You have sent Me."

Over 7 years ago, on January 25, 1959, Pope John XXIII announced his intention to convoke an "Ecumenical Council for the whole Church, not only for the spiritual good and joy of the Christian people but also to invite the separated Communities to seek again that unity for which so many souls are longing in these days throughout the world."

When Plutarch, a famous Roman biographer, returned home after many years of travelling abroad, he stated that he found cities without walls, without books, theatres, and even without money and kings, but, he said "there never was, nor shall there ever be, a city without temple, church or chapel".

Since Plutarch's age many centuries have come and gone, yet to the thinking men the passing centuries only strenghten the conviction that the ideal brotherhood of men can only be established and maintained on the foundation of morals and religion.

For the training of human mind many printing presses work day and night, stuffing our library shelves with books of knowledge; for the training of our taste and imagination the artists, printers and photographers have united in multiplying until, without the expense of travel, we can see distant lands and look at the faces of the world's greatest men. But as long as life is full of conflicts and strife, as long as men are mortal children of misfortune, adversity and defeat, as long as there are famines, earthquakes, illiteracy, poverty, coups and revolutions, religion will remain the guide, the hope, the support and friend of the people, a pillar of cloud by day and a pillar of fire by night.

Disunited, as Christians are, they are still the mightiest force in the world. The great spiritual principles of Jesus Christ are the most powerful stimulants to civilization that the world has ever seen. The religion of Christ not only gives us a sublime conception of God, but also an exact idea of man and his relation to his Creator. The blessings resulting from our Christian civilization are poured out so regularly and so abundantly on the intellectual, moral and social world, that they have ceased to excite any surprise except in those who visit lands where the religion of Christ is little known if at all.

There are only 900 millions of Christians in the world of today: 500.000 Catholics, 250.000 Protestants and 150,000 Orthodox. Together they constitute only 30 per cent of the world's population.

Who if not the Christian Church has taught man the knowledge of the only true God, brought comfort to his heart, sanctified his marriage bond, proclaimed the sanctity of human life, founded asylums for the care and training of orphans and poor, homes for aged, hospitals for the sick?

Yet the Church is split, and it is split in the face of the two powerful enemies: militant communism and creeping atheism.

In these modern days, many believe that going to church is old-fashioned, that sermons are dull, and if they go to church once a month, they feel that they have placed the Almighty under everlasting obligation. Gone is now the sacred sanctity of the Sunday, disappearing is the old reverence for the church and purity of the moral judgment. It is said now that about one half never crosses the threshold of the church, Catholic, Orthodox or Protestant. Even in such old Christian countries as Italy and France church attendance is declining.

And all this is happening at the time when atheism is gaining ground at a tremendous speed, when the forces of evil are bent on destroying the Word of God at any cost.

Is it therefore surprising that the Council asks every Christian "to recognize the signs of the times and take an active and intelligent part in the work of Ecumenism"?

There were some theological reasons of the divisions that occurred in the Christian Church, but — many are unimportant points and small difficulties that arose when honest men sought to understand the Scripture and tried to be obedient to what they conceived to be the will of God.

The Catholic Church humbly admits that she shares the responsibility for the divisions: through pride, ambition, impatience, rash judgment, bad memories and unwillingness to forget, mistrust, abuse of authority, in short, all the acknowledged and unacknowledged sins and weaknesses of the human beings.

The Catholic Church does not now deny that for too long a time it took the attitude that other Churches are completely wrong.

Now the Council directs all Catholics to respond to the call of Christ and to the grace of the Holy Spirit for the restoration of unity among all Christians. It demands the reformation of the Catholic Church itself, inasfar as she is also an institution of men here on earth, and has imperfections in her moral conduct, in her discipline, laws and even in the formulation of her teachings. It underlines the fact that sweeping renewal of the Catholic Church herself would help most to foster union among those who believe in Christ.

Some sceptics will say, "Yes, but facts are facts". I admit: "facts are facts", but it is not so much a matter of facts as of their interpretation. The word of God, the Scripture, is the same, Christ is the same.

The so-called "facts" on which the Christians often disagree, came to us through the minds of those who recorded them. They were neither machines nor angels, but human fallible creatures, with human passions and prejudices. We all know that it is easy to select facts that suit you and leave out those that do not suit you and hence prove almost anything.

The Council Fathers say that there are not only barriers between us, the Catholics and the Protestants and the Orthodox, but there are also barriers between us and God, and those must be removed in the first place. As I understand their call, they tell us that no one, even a Catholic, will enter the holy of holies unless his soul is cleansed of sins, of the feeling of superiority and prejudice, and hate and malice.

The Holy Father declared that the moral law does not change, and he does not ask us for changes in that respect, but the Pope asks us for changes in our attitudes toward our brothers in Christ. The man is a crown of all visible creation, and what he needs is truth, charity, re-

verence, respect for his nature and his works. It is in giving that we receive, it is by love that we conquer hate, it is in holy death that we shall be born again for everlasting life.

The Council clearly adheres to the principle of "unity in diversity", i.e., it acknowledges different rites and different languages, but not different faiths "as if Christ Himself were divided". Catholics love their own heritage best, Ukrainian Catholics love theirs best, and the Ukrainian Orthodox love theirs best, but the spirit should be the same. If the spirit is the same—what more do we require?

After all, a man born in a Muslim country ordinarily grows up as such, a man born in a Catholic country grows up as a Catholic, and a man born in Orthodox or Protestant country grows up as an Orthodox or Protestant. His opinions are like his language: he learns to speak as he learns to think and it is absurd to suppose him completely responsible for being what the environment makes him.

And that is what the Council and Decree on Ecumenism acknowledges. We must come to respect other people's views, because all of us have a share in good and glory of human destiny. The forms, like everything else that is the work of human hands, are subject to changes and changes of mortal beings; only the spirit of Christ is incorruptible. It can never die. And that spirit is—to love your neighbour.

"For if you love them that love you, what reward have you? Do not publicans do the same? And if you salute your brethren only, what do you do more than others? Do not even the Gentiles do the same?"

The Council's Decree on Ecumenism, and I can only summarize it for the lack of time, states that:

1. Christ founded only one Church, and because the world is scandalized by the divisions in the Christian Church, everybody should work for the restoration of the unity.

2. By "everybody" the Council means every layman, Christian Brother and Sister, priest, Bishop and Pope.

3. Unity can be achieved by change in attitudes towards our brothers in Christ, and especiallly by a

4. "Careful and honest appraisal of whatever needs to be renewed and done in the Catholic household itself".

5. The fact that we are Catholics should not bind us into thinking that all other Christians are wrong in everything and we are right in everything.

The Council is over, but the spirit of the Council only begins to work. The goal: renewal of the Church and restoration of the unity among Christians. The hope: God and the Holy Spirit will help, He without Whom "not even a sparrow falls to the ground.

Ecumenism is a search for the future union rather than a return to the past and the search for unity is a march of all Christians towards Christ rather than toward themselves.

I am sure that unity cannot be brought about by a decree, but it can be brought about by love. Said Paul: "The greatest of these is love".

The Council is over, but the search for real Christ and unity only begins. We will be witnessing difficult times, especially we Catholics. We will have to contend not only against the assailants from without, respectable alike by talents and researchers, and on just as high a ground of character, but also we will have to reconsider within our own Church the traditions in which we were respectively bred. The time is coming in which

we will have many things to learn and some things to unlearn.

Was it easy to reach the top of Mount Everest? No! Yet, it was reached. I admit to you that we are presently at the foot of a higher mountain than Mount Everest, and this mountain is called Christian unity. We must climb as we must keep on searching for the footsteps of Christ on the sands of time!

No truth can perish, not a single word of Christ can pass away, because the flame of His love for all of us is undying, though generations disappear. Each new generation will gather together the imperishable principles of Christ and increase His flock by new sons, radiant with immortality, for God's sake and for Man's sake.

CHRISTIAN of the FUTURE

by Karl Rahner, S. J.
(Condensed from U.S. Catholic)
by M. Schudlo, C.ss.R.

Father Karl Rahner, S.J., is the most respected modern Catholic theologian and philosopher of our times. His original examination of the Christian theology is widely known in the Catholic and non-Catholic world. His books and articles are avidly read and meditated upon by those who like to think and do think.

Here is a resume of his article, published in the magazine "U.S. Catholic", (Nov. 1965).

Examining the Constitution on the Church, published by the Second Vatican Council, Fr. Rahner tries to imagine what a Christian of the distant future will think of it and how will he try to be a good follower of Christ in a world which will be completely different from ours. Time does not matter to him. It can happen 100 years from now or even later than that.

A minority Church

"At that future there will be Christian, Catholic communities all over the world though not evenly distributed

"Everywhere they will be a little flock, because mankind grows quicker than Christendom and because men will not be Christians by custom, and traditions, through institutions and history, or because of the homegeneity of a social milieu and public opinion, but—leaving out of account the sacred flame of parental example and the intimate sphere of home, family and small groups — *they will be Christians only because of their own act of faith attained in a difficult struggle and perpetually achieved anew.*"

Due to the intermingling of peoples, civilizations and continous migration from one place to another, from one country to another, a new pagan civilization will be born.

"And since the Christians will form only a relatively small minority with no independent domain of their own, they will all, though to varying degrees, live in the *'diaspora of the Gentiles'*".

Till our times we had nations which were Christian, or at least they were known as such. It will not be so in the future.

"Nowhere will there be any more 'Catholic nations' which put a Christian stamp on men prior to any personal decision.

"Everywhere the non-Catholics

will have full and equal rights and may perhaps by threat and pressure contribute to give society its character and may perhaps even coalesce in powers and principalities as *forerunners and manifestation of anti-Christ*".

The nations of the future will not recognize Christ as their Lord, as they seldom did in the past, at least in practice. Nor will the Gospel teaching represent any value in the eyes of those who will rule the future States or State which may embrace the whole world and all the nations.

"And wherever, in the name of necessity of uniform education and organization, the State or perhaps the future Super-State, determines on imposing a single ideology by every up-to-date means, it will not be a *Christian philosophy* which is proclaimed as the *official ideology* of society".

The Church as Community

Despite the dispersion and small percentage the Christians of the unforseable future will have an acute and deep sense of community, that is, of belonging to the Church of Christ and to the Family of God, hence they will cultivate a profound feeling of brotherhood and help each other whenever and by whatever means they will be able to do so.

"Christians will be the little flock of the Gospel, perhaps esteemed, perhaps persecuted, perhaps speaking with clear and respected voice in the polyphonic or cacophonous chorus of ideological pluralism, perhaps continuing to bear witness to the Holy message of their Lord only in an undertone, from heart to heart."

It will be hard for these followers of Christ to propagate their faith, because there will be so many contradicting philosophies of life and explanations of the meaning of death. Yet these heroic Christians will do what can be done, under such unfavorable conditions to let the Lord be known to their fellow men, most of whom will not be interested in knowing Him. The sense of brotherhood will keep these Christians together in their loyalty to Christ. Since there will be so few of them, this very feeling will strongly bind them to each other.

"They will know each other as brothers, for there will be very few of them who have not by their own deliberate decision staked their own heart and life on Jesus Christ. There will be very few hang-overs, for there will be no earthly advantage in being a Christian. They will certainly preserve faithfully and unconditionally the structure of their sacred, unwordly community of faith, hope and love, the Church, as it is called, as Christ founded it".

The future world will be considerably a liberal world. It will not be always hostile to, and oppressive of Christianity. Consequently the followers of Christ will be able to use the advantages of their developed society for the propagation of their belief, regardless of the failure or success.

"They will certainly freely make use of everything that the future offers or allows them by way of organization, mass media, technology, etc. But that Church will have to be led by the Lord of history into a new epoch. It will be dependent in everything on faith and the holy power of the heart, for it will no longer be able to draw any strength at all, or very little, from what is purely institutional".

The Christian Church of the future will be quite different from the institutional apparatus which was so visible in the past, with the chanceries, officials, titles, dignities, distinctive dress, punitive measures, etc. which often created the impression that the Church of Christ was just another organization of this world with a 'supernatural overtone'.

"And so they will feel themselves to be brothers, because, in the edifice of the Church, each of them, whether serving in the office or without office, will depend on every other, and those in office will reverently receive obedience from the others as a free and loving gift.

"It will not only be the case, but it will be clear and plain to see, that all dignity and all office in the Church is unconvented service, carrying with no honor in the world's eyes, having no significance in secular society.

"Unburdened in fact with any such liability, perhaps (who knows?) it will no longer constitute profession at all in the social and secular sense".

There will be few, if any parasites in the Church, because there will be no opportunities in such a Church for using it to increase one's own prestige or to do some 'business'. It will be a strictly spiritual brotherhood among men, based on the spirit of Christ and guided by His Gospel teaching.

"The Church will be a little flock of brothers of the same faith, the same hope and the same love. It will not pride itself on this and not think itself superior to earlier ages of the Church, but will obediently and thankfully accept its own age as what is apportioned to it by its Lord and His Spirit, not merely as what is forced on it by the wicked world".

These future followers of Christ will not be disheartened, while looking at how small the flock of the Church has become. They will trust the Lord Who guides mankind and they will be deeply convinced that He will triumph in the end, although they will not know exactly how.

ADMIRABLE LORD

Our Creator became admirable when He was mysteriously born of a Virgin, rose from the grave without breaking the seal and physically came to the apostles through locked doors. Being likewise amazed at all that, let us sing:

Jesus, You are the ineffable Word.
Jesus, You are the incomprehensible Word.
Jesus, You are the unfathomable strength.
Jesus, You are the inconceivable Wisdom.
Jesus, You are an idescribable God.
Jesus, You are theLord Whose dominion is without limits.
Jesus, Your Kingdom is invincible.
Jesus, Your sovereingty will have no end.
Jesus, You are all-powerful.
Jesus, Your power is eternal.
Jesus, my Creator, send me Your bounties.
Jesus, my Savior, save me.
Jesus, Son of God, have mercy on me.

(Akatistos to Our Lord, Ikos 7).

Our boast is this, the testimony of our conscience that we have conducted ourselves in the world at large and particularly in our relations with you in simplicity and God-given sincerity, not relying on human cleverness but on God's grace (2 Cor. 1, 12).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Will the situation of the Episcopal Synod, announced by Pope Paul VI, help to achieve the union with the Orthodox East?*

It all depends how this Synod is going to work. If the Synod is really going to be the governing Body of the Church in which all countries and Rites are represented, it will certainly help the cause of the future reunion between the Latin West and the Orthodox East. It will also pave the way for the reunion between Catholics and Protestants.

If the announced Synod is only a 'rubber-stamp senate' of the Church for approving the decisions made by someone else, it will not do much good for the reunion. The Orthodox Christians will not agree to union with the Papacy as long as the status of their hierarchy is not clearly regulated vis-a-vis the Roman Curia. The Patriarchs of the Eastern Church are neither ready nor willing to submit themselves to the curial officials and to take their commands in things that according to the Eastern discipline should be solved and settled by the local bishops or synods.

2) *If the son knows that his father has cheated someone, and then receives all the property upon his father's death, is he bound to repay the damage done by the latter?"*

If the property which the son receives upon his father's death has been increased by the cheating, then the son who inherits it, is bound in conscience to repair the damage and restore to the owner what has been taken by fraud. To retain the stolen good is equivalent of stealing.

3) *What should I do when my sister cheats the others? She has a store of groceries? Should I keep quiet or tell her not to do it?*

If you hope that the warning will do any good and help your sister to be honest, then you should, out of charity, warn her and tell her to stop cheating her customers. Of course, charity does not bind with too great a difficulty and trouble.

As a brother, you should try to tell her that cheating is a sin. Whoever cheats his fellow men, cannot expect God's blessing, because God will not bless thieves and admit them to His kingdom. St. Paul warns all thieves: "Make no mistake ... no thief will inherit the kingdom of God" (1 Cor. 6, 10).

4) *Does the Ukrainian Catholic Church seek converts as does the Latin?*

In the new era of ecumenism proselytism should be avoided. People of the various Churches are coming together to seek the truth of God upon which the future reunion of all followers of Christ will be based.

In the meantime, no man or woman should be refused the entrance into the Church as a solution to his

or her personal problems.

5) *If a man kills another man and someone innocent is condemned to death for his crime, is the killer bound to confess the murder in order to save the innocent man from death?*

The murderer is bound to confess his crime and save the innocent fellow man from death, if he used his rifle, shoes, etc, to cover up his crime. If in such a case the killer goes to confession and refuses to confess his crime to the judge, the priest cannot give him absolution, because he is not really sorry for his sin.

If the innocent person is condemned on circumstantial evidence, for instance, he happened to pass by the place where murder has been committed, then the real killer is not bound in conscience to confess his crime in order to save his innocent fellow man from death. The arrest and the death penalty were not caused by the killer, but by the error of those who investigated the case.

If the killer is really sorry for his sin and is willing to repair the damage caused to the family of the murdered, the priest can give him absolution.

6) *Some Ukrainian patriots are severly criticizing our younger clergy for the lack of the Ukrainian spirit. What should they do to strengthen the love for our Rite and Church?*

There are two solutions to the problem. These patriots should themselves become Ukrainian Catholic priests, or if they cannot, they should try to encourage their sons to become priests. If they do not have sons of their own, they should try to induce the sons of their friends to become priests and thus boost the Ukrainian spirit among our clergy, if they think it is lacking.

7) *Can man know God as He is in Himself?*

No, no man can know God as He is in Himself, as long as he does not see Him face to face in heaven. We know God from the activity in history through which He showed Himself to us. For this reason we must read the Bible in order to know God, because the Bible gives us an historical account of the experiences in which mankind has come to know God, especially through Christ, Our Lord and Savior.

It's too bad that countless Christians do not even have a Bible in their homes, and a score of those who do have a copy of it, do not find time to read it, even for five minutes every day, although they have plenty of time for their meetings, TV and sport.

8) *I have read in your magazine that there is no man that is completely evil. How do you explain that, since I know a score of them who are good for nothing.*

It is true that no man is completely evil, as there is no man in this world who is completely good. Even the Saints had their faults and shortcomings while they were dwelling in this valey of tears.

There is a certain kind of dualism in everyone of us between what is known in us as our nature prior to our decisions and what we become as persons after we have made our decisions. No man can overcome this dualism in his nature, as long as he lives. St Paul described this dualism masterfully when he wrote to the Roman Christian community: "Unhappy man that I am! Who will rescue me from this body doomed to death? ... I by myself with my mind serve the Law of God, but with my lover nature the law which allures me to sin" (Rom. 7, 24-25).

For this reason man never becomes wholly absorbed in good or in evil. It will be different after death, when there will be just two

kinds of people: those in heaven all good, and those in hell all bad.

9) *Why do some of our non-Catholic brethren reject the dogma of the Assumption of the Blessed Virgin Mary?*

Some non-Catholics reject the dogma of the Assumption of the Blessed Virgin Mary, because they are too much preoccupied with the dogma of our redemption through the Cross, and forget the fact that our glorification has already begun after Our Lord's Resurrection.

Since the redemption of mankind has been already completed, the bodily resurrection of at least some men should be completely normal which means that there should be some man in whom sin and death have already be completely and definitely overcome and destroyed. Our world is alreay in transition to a happy and glorious eternity since Christ has entered heaven. There should be also some people in heaven who fully share in Christ's redemption.

Mary was the cause of our salvation through her consent to the Incarnation of the Son of God. As such she should be among those who have already achieved a perfect redemption which is crowned by the resurrection of the body. Thus the dogma of the Assumption has significance not only for Mary, but for all of us and for the whole Church, since it shows us what shall we become, if we love God and serve Him as she did while living in this transitory world.

10) *What are the causes of schisms and heresies within the Church?*

There are many causes of these divisions and fractions, for instance, ignorance, pride, stubborness, lack of faith and of obedience to the lawful authority, etc. Christians are and will always remain human beings. Some are smarter and some are less so. Thus there have been many tensions within the Church of Christ, because she is composed of men. The impatience and pride of some creative spirits or the unbending intransigence of those who exercised the authority or both, have not always been settled amicably. As a consequence some of these conflicts have resulted in schisms and heresies.

11) *What is meant by new theology?*

The new theology is a modern development of the old theology, adapted to our modern times. Some people look with suspicion at the new theology, because they think that all the theological problems have already been resolved long time ago. According to their view all our modern theologians have to do is to copy what has already been said as if everything were really quite clear and solved, and what the theologians have to do is to discuss a few controversies of the ancient schools. This is the reason why some theological books look the same as they did two or three hundred years ago.

WE SHOULD NEVER BE PROUD OF OURSELVES

No matter how many years a man has served God faithfully, he has no right to be proud of himself, because he must be aware of the temptations that constantly threaten him (I Cor. 7, 5) and of the possibility of becoming untrue to God as Judas did (I Cor. 10, 12).

A patient was shocked when he received the bill for his operation. Looking at the considerable sum, he sighed: "No wonder, they all wore masks when they performed the operation."

WHY DID GOD ALLOW THIS TO HAPPEN?

by Malcolm Drinkwater, C.ss.R.

IF YOU are looking for a completely final, exhaustive and universally satisfying and convincing answer to the problem of evil in the world, don't read this article. Evil in the world is a problem that is not going to be completely solved by anybody as long as time endures. Trying to get a complete and perfect answer is as hopeless as the efforts of a sea gull fishing on a frozen lake. He pursues what he cannot reach. If we are seeking the answer to what is in truth a mystery, we are tracking that which will always elude us. Mysteries are secrets hidden in the mind of God, and much of the problem of evil is a mystery that God has not chosen to reveal to us.

But this ought not halt our search for some explanation of the problem of evil; for from our searching and asking and reflecting we can learn that the position taken by our religion on the mystery or problem of evil is not unreasonable.

Physical evil is the heart of the problem. It is usually what a person is thinking about when he asks any questions about the problem of evil in the world. The reason is that this type of evil is the direct cause of pain and sorrow.

The world has always had a more than abundant share of physical evil. Even in our twentieth century, the so-called golden age of progress in science, we behold and experience much pain and suffering. Why has the good and just God allowed this?

It might be argued that this evil of suffering is due to our finite, our limited nature. God had to make us finite — with limited endowments and capabilities. Only God can be infinite—perfect without limit. Being finite, we are limited, and our limitation consists in a corruptible body and a mind sensitive to pain. But there is an objection. God could have created another world, another order of things in which the creatures would still be finite, but in which their limitation would be so slight that there would be practically no pain and suffering.

This is exactly what God did when He placed our first parents in Eden. By their finite nature they were subject to pain and death. But God gave to Adam and Eve certain preternatural — or extra — gifts to offset their limitations. Among these extra gifts were freedom from suffering and death, and control of the will over the lower senses. Temptation slid into the garden in the trail of a serpent, and our first parents fell. They lost the preternatural gifts, and that with no injustice, for these gifts were freely given and could be freely taken away. Man then became subject to suffering and death, and to the disordered cravings of his passions. But this is only the story of how evil came about. It does not answer the question — why did it happen?

The story of the fall leads to other questions. Why did not God put the Blessed Virgin in Eve's place? Why did He not create only men of good will, such as St. Joseph and St. John the Baptist, who would keep things in line as He ordered them? Ultimately all our inquiries can be traced to the bedrock question: why did God create this particular kind of

world anyway?

IN the Sacred Scriptures, when tragedy had struck Job and his entire household that poor man began to ask questions which resemble the questions about evil which we ask in our day. One day Job was served a subpoena. He was summoned to appear before the divine investigating committee. The Holy Trinity was the committee. It would be helpful to read back a few parts of the transcript of that memorable hearing.

"Then from the midst of a whirlwind, the Lord gave Job his answer: Here is one that must ever be clouding the truth of things with words ill-considered .... it is my turn to ask questions. From what vantage-point wast thou watching, when I laid the foundations of the earth?"

(Job is silent.)

"Tell me, since thou art so wise, was it thou or I designed earth's plan, measuring it out with the line? ... Was it thou or I shut in the sea behind bars? ... Thus far thou shalt come, said I, and no further; here let thy swelling waves spend their force."

(Trembling, Job says nothing.)

"Tell me, if such knowledge is thine, all its secrets; where the light dwells, where darkness finds its home; hast thou followed either of these to the ends of its journey, tracked it to its lair? Didst thou foresee the time of thy own birth, couldst thou foretell the years of life that lay before thee?"

(Still no answer from Job!)

In this way God matched Job question for question. He was not trying to browbeat him. God wanted to humble Job; to show him how puny and ludicrous is the mind of man in comparison to "the depth of the riches of the wisdom of God."

The human mind cannot give an intellectually satisfying answer to this problem; nor has God chosen to reveal it. We cannot see enough of the picture to reconcile these two facts: on the one hand, a God who is almighty and infinitely good, and on the other hand, the evil in the world which He foresaw and could have prevented.

We do know, from application of the intellect, that there is a God, Who is all-knowing, all-wise, all-powerful, and just. From revelation we know that God has always taken a personal interest in His creatures, especially man. God says that He has graven us in His hand and that though a mother might forget her children, He would not forget us. We can, therefore, deduce that God has permitted evil for a good reason.

Because He is infinite wisdom, God knows that in this world of sin, pain and death, He can still work out His divine plan. He has determined that the good will always outweigh the evil; that in the end the good should triumph. Saint Augustine affirms this: "God would never have foreknown vice in any work of His, angel or man, but that He knew in like manner what good use to put it unto. His omnipotency distributes all unto all, and knows how to make use of both good and bad."

We have been put on this earth to save our souls; not to get all the answers. Evil, pain and suffering, as mere theoretic problems, will be battered back and forth till the end. It is when evil comes out of the realm of reason, when it enters a man's life in some tragic form that man really begins to look for an answer to the question: why must I suffer?

What the answer will be depends upon the state of a person's soul. If he has sinned, then a reasonable answer could be that his suffering comes because of his sin. It was no empty superstition that prompted the apostles to ask our Lord, "Rabbi, who has sinned, this man or his parents, that he should be born blind?" God sends suffering because of sin; either to give us a chance to atone for past sin, or to jolt us out of our present sinful state. It is with this last idea in mind that God spoke through Isaias, the prophet: "What is there that I ought to do more to My vineyard, that I have not done to it? ... And now I will show you what I will do to my vineyard. I will take away the hedge thereof, and it shall be wasted. ... And I will make it desolate." This desolation is God's tool. With it God often saves sinners from a terrible fate they would otherwise blindly and stubbornly have chosen.

But let us remember what Christ replied to the apostles when they asked about the man born blind. "Neither hath this man sinned," Christ said, "nor his parents."

God very often sends great tribulation to those who have not sinned — to the innocent. The innocent can suffer to atone for the sins of others and to gain for themselves a high place in heaven. We have all fallen under the consequences of original sin. Everyone, saint or sinner, must work out his salvation in tribulation. God has arranged things so that patient suffering, especially that of the innocent, is more in His sight than mere atonement for our own sins or the sins of others. Each time we accept the trials God sends, it is like saving coupons. Only we do not get a clock-radio; we get an endless reward. Take our Lord's advice: "Do not lay up treasure for yourselves on earth, where there is moth and rust to consume it, where there are thieves to break in and steal it; lay up treasure for yourselves in heaven, where there is no moth or rust to consume it, no thieves to break in and steal."

If you still think you have cause to complain of your suffering, then the Church might very well take you aside, as God did with Job. "Do you see, my son," she asks, "there in the shadow of the empty cross, the mother holding her dead Son. Before you complain of your physical illness, what do you think of those wounds? Is it not clear that He suffered much from them? And you who cannot endure some mental pain, consider the ring of holes around His head. Doesn't it make you wonder what a crown of thorns feels like? And finally, you, my children, who suffer loneliness or terrible anguish of despair, before you complain, will you not first stop and think of your Saviour's last words, 'My God, My God, why hast Thou forsaken Me?'"

(The Liguorian)

AMERICA PURCHASES ALASKA

On March 30, 1867, just 99 years ago, the United States arranged to purchase Alaska from Russia for the sum of $7,200,000. Plans and discussions had been under way for eleven years before Secretary of State Seward signed the treaty. A vast wilderness, Russia was glad to be rid of it. In the United States the purchase was considered a waste of money and was called "Seward's Folly." Population in the new American territory grew slowly until gold was dicovered just before the turn of the century. The thousands of would-be gold miners flocked to the area, of whom some remained to become farmers, trappers and traders. It became the 49th state in 1959, the largest state in the union, more than double the size of Texas which had been the largest state. (ACNS).

If you wish to live in peace with your fellow men, be sure that your brain is engaged before you put your tongue into motion.

What Does A Priest Do For The People?

by Rev. Basil Tremba

WHO is a priest? A priest is a man whom Christ has commissioned to work in His vineyard, that is, in His Church. While doing his work, he should be mindful of the words of his Master: "Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" (Math. V-48) He tries to imitate Christ in all things. While going about and doing good things to the people, he must strive for personal holiness.

To the faithful he is a guide.

To those who stumble he is a support.

To those who do not know, or who doubt he is a teacher.

To those who are afflicted and to the sorrowful he has a word of consolation.

People come to a priest with all kinds of troubles and problems, and he is a counselor to all.

The work of a priest—all his life, is to render worship to God, to seek God, to study God, to speak to God, to speak about God to his people, and to serve God.

A priest is an intermediary between God and man. He is a representative of men with God; he offers a sacrifice at the altar for men and their intentions. He is also a representative of God with men; he reminds them of the will of God, the Ten Commandments.

It is the work of the priest to lead souls to God and to give God to souls. It is the work of the priest to teach people to love God, to live in the state of sanctifying grace, to grow in grace, and to die in it. When a priest gets a sick call, he leaves everything and hurries to the sick person to give the two Sacraments and the last Rites, so he would be in the state of sanctifying grace when he meets Christ, his Judge.

Christ says that He is the Way, the Truth and the Light of the world. So, it is the work of the priest to enlighten the minds of the people with the truths of Christ, and to inflame their hearts with the love of God, and to increase and strengthen the faith in the hearts of the people. It is the work of the priest to point out the right path to the flock of Christ by word and example.

By His suffering and death Christ merited many graces for all the people. So Christ founded His Church and instituted the Seven Sacraments. These seven Sacraments are so many channels through which the graces of the Redeemer come to all mankind. Christ made the priest the dispenser of these mysteries of God.

Let me explain by two examples the spiritual effects of these Sacraments upon the people. Let us suppose that we have a man for Baptism. Before Baptism he cannot do any supernatural good works for himself,that is, worthy of a reward in heaven. But as soon as the priest administers Baptism, original sin and all actual sins are forgiven. He receives the sanctifying grace. This sanctifying grace makes great spiritual changes in the baptised man. He becomes holy and pleasing to God. The Holy Spirit comes and lives in him. His body becomes a temple of the Holy Spirit. God the Father and the Son are also with him. The whole Blessed Trinity is with him. The Holy Spirit gives him the seven gifts and produces the twelve fruits. These twelve fruits of the Holy Spirit are so many changes in the soul of the baptised person that are made gradually in the soul.

If the baptised person has the misfortune of committing a mortal sin, there is another means to regain the sanctifying grace and all those spiritual benefits. There is the Sacrament of Penance (Confession). By making a sincere confession the penitent obtains the forgiveness of all sins and regains the sanctifying grace and all the benefits of it.

Every priest can enumerate many more services that he performs for the people. It should be the desire of every priest that there be more priests to share his work with him, so that many more people would benefit from that work, and the Kingdom of Christ would extend to all peoples of our planet.

When a priest hears fifty or a hundred confessions on some days, he has a satisfaction in thinking that the hearts of those people were tainted with sins and now they are filled with sanctifying grace and are in possession of the Holy Spirit.

OUR LORD'S CHARM

Did Our Lord have a charming personality? He certainly had, because He drew all men after Him. Even the pharisees who were His bitter enemies admired Him. Was there any physical natural resplendence in Jesus? No one knows that. He was really and truly like us, and it took all the power of the Holy Spirit to make the disciples to recognize God in this humble and itinerant Preacher from Nazareth. It is true that Christ performed many miracles which revealed His divinity and surrounded Him with a sort of aura. But the miracles are for the men who have faith. They are acts of divine condescension by which God accommodates Himself to human weakness and thus strengthens our ever-wavering faith.

It is also true that His enemies saw the miracles performed by Jesus, but miracles can always be explained physically or psychologically, as it was demonstrated by Renan who saw miracles only through faith of those who see them happen. The pharisees saw some miracles of Christ, but they attributed them to the intervention of Satan. "If they do not hear Moses, and the prophets, neither will they be convinced even if someone should rise from the dead" (LK. 16, 31).

So marked, indeed, has been God's love for the world that He gave His only-begotten Son that everyone who believes in Him is not to perish, but to have eternal life. The fact is, God did not send His Son into the world to condemn the world. Not at all. The world is to be saved through Him (John: 3, 16-17).

COGITATIONS

by Fr. Nick of Montréal

*** Every religion is a blend of universal principles and local setting. *** The greatest fact of our times is that for the very first time all the peoples of the world have to take one another seriously. *** Peace is not only an absence of war. ***The surest path to the heart of a people is through the latter's religion, provided, of course, that it is still alive and has not fossilized.*** Science, as Justice Holmes put it, makes major contributions to minor needs. *** Even an agnostic like Bernard Shaw had to admit that religion is the only motive force in the whole world. *** Religion is above all a matter of meanings. *** Arnold Toynbee has predicted that in the XXI-st century religion will capture the place of technology. *** We are all born with built-in pleasure-pain reactors. *** Pleasure cannot satisfy man's total nature. *** What has conquered the West is the gospel not of sensualism but of success. *** Said Plato: "Poverty consists not in the decrease of one's possessions, but in the increase of one's greed. "*** When seen to have a purpose, pain can be accepted.*** How can defeat disappoint if a person feels the joy of the victor as though it were one's own? *** Strictly speaking every moment in our lives is a dying.*** Compared with children adults are mature, but compared with saints we are children.*** Religion is always more than morality, but if its structure is to stand it has to be built on a strong moral base. *** Pain is threefourths fear.*** Life is motored not so much by reason as emotion. *** Men tend to become like that which they love. *** A Spanish saying: "Would you like to become invisible? Have no thought of yourself for two years and no one will notice you." *** Laziness is simply a kind of selfishness. *** A mature individual does not resent being corrected, for he identifies himself more with the long-range self that grows through correction than with the momentary self that is being indicted. *** Where in all the world can one be totally free if not everywhere? *** Justice was defined as a state wherein privileges were proportionate to responsibilities. *** Sow a thought and reap an act, sow an act and reap a habit, sow a habit and reap a character, sow a character and reap a destiny. *** Buddhism is supposed to be a religion of infinite compassion.*** Religion must have authority, a ritual, speculation, tradition, a concept of God's sovereignty and grace, and also mystery. *** Existentialists describe life as a useless passion, absurd and "too much." *** The phobia of death cripples healthy living.*** To die is not to solve the problem of living. *** To follow another's example is to imbibe by osmisis.*** Occupation is an exact word, for our work occupies most of our waking attention. *** Said Spinoza: "To understand something is to be delivered of it." *** The greatness of man is in proportion to his self-knowledge.*** Everybody must harbor some notions about ultimate questions and these notions are bound to effect his interpretations of subsidiary issues. *** Words occupy an ambiguous status in life. *** The length of skirts is to go down — swing-music is supplanting the frug etc. Signs of better times, eh wot???

HENRY FORD

Henry Ford was born in 1863 on a farm near Detroit. His father a poor immigrant of peasant stock. He did not let his eldest son Henry leave the farm in order to become mechanic until 1891, when he was twenty-eight.

The only thing Henry loved was machinery. At school he was mediocre student. He had a passion for anything mechanical, for any kind of machine.

In 1893 Henry with help of his wife successfully tested his first internal-combustion engine. The test took place on a Christmas night in the kitchen of their Detroit home. He detested horses and in 1889 he told his bewildered wife that he was going to build a horseless carriage and therefore horses would become obsolete.

In 1903 Henry sold his first automobile when he was forty. Some ten years later he brought out his famous model T.

UPPER INSET: DISMEMBERMENT OF UKRAINE AFTER THE WORLD WAR

THE TERRITORY OF UKRAINE

The national territory of Ukraine includes not only the territory of the present-day Soviet Ukraine, but also other lands which do not belong to it, but are predominantly inhabited by the Ukrainians.

These territories extend from the Tysa river, to the mouth of the river Danube, the Black Sea and the Caucasus Mountains in the south to the swamps of Polisia and the upper side of the Desna River in the north. And from the Sian river in the west to almost the Caspian Sea in the east. There are many Ukrainian settlements in Siberia, extending to the Pacific Ocean. 80% of the Ukrainian ethnic territory is now included in the present-day Soviet Ukraine.

LOVE MY ENEMIES???

Many of Our Lord's teachings have greatly impressed His listeners, for instance, when He abolished divorce, foretold the institution of the Holy Eucharist, extoled poverty and condemned immoderate quest of riches and pleasures, but it must have sounded an outright scandal when He said to His followers and listeners: "You have heard it said, 'Love your neighbor, and hate your enemy!' I, on the contrary, declare to you: 'Love your enemies, and pray for persecutors, and thus prove yourselves children of your Father in heaven!" (Mt. 5, 43-44).

We may surmise that many Jews must have raised their brows and shrugged their shoulders, saying, "Such language is hard to hear. Who can listen to it?" (John: 6, 60). It was a strange command indeed, strange not only to the ancient Jews, but it is also strange today even to those who call themselves Christians, followers of Christ Who issued the command, "Love your enemies!"

Hard or not hard, it is still a Commandment, though one of the hardest and the strangest to follow. Yet it must be followed and put in practice by those who wish to associate themselves with the Son of God Who came upon earth to show us the road that leads to heaven and eternal salvation.

If we love only those who love us, we are not men of morality and heroism—and all Christians must be heroes at least to a certain extent, but merely human creatures, subject to the law of action and reaction. And thus we would resemble the sinners, the non-spiritual men, the atheists and pagans, for they also love those who love them, and hate those who hate them.

A Christian is a new strange creature which does not follow the general pattern of behavior as it is practiced by men of the world who do not take Christ and His Gospel wholeheartedly. *Tertullian,* an ancient ecclesiastical writer (230 A.D.) was perfectly right when he said: "Everyone loves his friends, but it takes a Christian to love his enemies." Yes, as Christians, followers of the Son of God and children of Our Heavenly Father, we must love where we are not loved, because by such behavior we give something noble and divine out of ourselves: What a nobility and heroism—to give and do something that is not barely reaction and lifeless organism! *St. Leo the Great* rightly concludes: "A Christian may hate no one!" Hatred is a sin, and *Origen,* another ancient Christian writer, adds: "It is a sin to do evil, but it is even a greater sin to repay evil with evil."

Some men at twenty thought they could save the whole world. Now at thirty they cannot even save part of their salary.

A diplomat is a fellow who can convince his wife that it would be a shame to hide her figure under a sable coat.

A priest noticed in the confessional two pairs of bright eyes on the same side. "What is this?" he inquired.
Back came the answer: "Father, my little brother is always telling lies, so I came with him to make sure he tells the truth at least when he goes to confession".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 7-8

Volume XXXVIII, Nos. 7-8

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Переображення Спасителя
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ——— о. С. Б., ЧНІ. 3
35-ліття манастиря О.О. Редемптористів у Тернополі 1931-1966 — Казимир Грицина 6
Молитва перед Святим Причастям ——— 9
Церква в модернім світі
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 10
Віра ——— о. Роман Хом'як, ЧНІ. 17
Пізнали його по домовині — о. Роман Ганас 18
Монаше життя в Україні
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 20
Хотів би ти знати? ——— 25
Мій перехід на католицизм
о. Іван Чиченко 28
And What Is Our Lord Doing Now?
Frank Sheed 33
Decree on the Eastern Rite Catholic Churches
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 36
The Valley Stretching Wide
Taras Shevchenko 38
Conscience and Authority in the Life of the Catholic ..... Elliot Egan, O. Carm. 39
Opening of the Ukrainian Diocesan Museum in Saskatoon (Speech by His Excellency A. Roborecki) 44
Your Little Church 45
St. Volodymyr the Great 46
Unity and Vatican II ..... Peter Savaryn 48
Christian of the Future ... Karl Rahner, S.J. 51
I'd Like to Know 54
Why Did God Allow This To Happen?
Malcolm Drinkwater, C.SS.R. 57
What Does A Priest Do For The People?
Rev. Basil Tremba 60
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 63
Love My Enemies??? 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1966
SEPTEMBER

REDEEMERS

ПАПА ПАВЛО VI І АРХИЄПИСКОП МИХАЙЛО РЕМЗІЙ В РИМІ
23 БЕРЕЗНЯ 1966 РОКУ

VOICE

ЗАМОВЛЯЙТЕ

ПРЕОСВ. ЯКІВ СУША, ЧСВВ.,

Життя Мелетія Смотрицького, ЧСВВ.,

архиепископа Гіерапільського та архимандрита Дерманського. Достойний автор написав це життя на підставі дуже важних і вірогідних документів. Твір дуже цікавий і повчальний.

В-во "Логос". Йорктон 1965, стор. 88. Ціна $2.00.

Календар "Голосу Спасителя" на 1967 рік

Подає: Календаріюм, церковний календар, загальний і подрібний устав богослужень за юліянським і григоріянським стилем та адресар українського католицького духовенства в вільному світі.

Ціна $0.50.

РІЗДВ'ЯНІ КАРТКИ

в найновіших зразках з гарними українськими побажаннями.

Пачка 18 карток ... $1.00.

Стінні календарі на 1967 рік

Юліянського стилю по 25ц.
Григоріянського стилю по 25ц.

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

ЧЕСНИЙ ХРЕСТ

ЛЮДИ нерідко захоплюються Христовим закликом іти вслід за Ним, щоб осягнути вічне щастя по смерті. Хто з людей бодай час до часу не молиться: "Любий Ісусе, споглянь на мене та дай мені ласку любити Тебе! Вчини мене добрим і святим християнином! Нехай я буду прикладною жінкою чи матір'ю! Нехай поправлюся зо своїх блудів, які разять мою родину та стягають на мене критику ближніх! **Амінь!**—Нехай так станеться!"

Ласкавий Спаситель напевно добряче всміхається, як душа запалена ревністю про своє спасіння та досконалість звертає до Нього подібне благання. Він питається її, як колись спитався двох улюблених учнів, Івана та Якова: "Чи можеш і чи хочеш пити чашу, що Я пив її?" І тоді вона без надуми відповідає: "Можу, хочу, і буду пити!"

Готовість пити чашу Спасителя—це умовина, яку Він ставляє всім тим, що бажають стати правдивими Божими дітьми, бо без чаші неможливо духовно обновитися та стати новою людиною на взір Христа Спасителя. Він це виразно заявив у часі Свого земського життя: "Коли хто хоче йти вслід за Мною, хай зречеться себе самого, і нехай щоденно бере свій хрест і йде за Мною!" (Лк. 9, 23).

Всі страждання звуться теж **хрестом,** бо їх треба спокійно нести, щоб подобатися Христові, який кличе до всіх тих, що йдуть Його кривавими слідами: "Іди вслід за Мною!" Це наш щоденний хрест, зроблений тільки для нас, а не для когось іншого, тому він так щільно пристає до наших плечей. Оттому ми скаржимося: "Наш хрест дуже тяжкий. Наша чаша страшно гірка!" Не тяжчі вони від хрестів інших людей, але видаються тяжкими тільки тому, що вони наші. Христос не робив власного хреста. Кати виробили його. Наш же хрест —це збіг обставин, над якими не маємо контролі, та щоденних обов'язків, над якими маємо контролю. Тому, що все те наше, тому хрест видається такий тяжкий, а чаша така гірка.

Ось тому нерідко відмовляємося пити чашу і нести свій хрест, на який ми погодилися, як Христос прийняв нас за Своїх слуг і питався: "Чи ми готові пити чашу?"

Чаша—це **брак вирозумілості** зо сторони тих, з якими живемо чи для яких трудимося. Хто погодився пити чашу, той мусить бути готовий на брак вирозумілости та зрозуміння зо сторони тих, для яких трудиться. Він мусить бути готовий на те, що його інші підозріватимуть, несправедливо судитимуть, посуджуватимуть у самолюбстві, приписуватимуть нечесні мотиви його зусиллям, полишуть самого тоді, коли найбільше потребуватиме помочі чи розради, зрадять його, забудуть, стануть нехтувати ним як самолюбом і честолюбцем... Все таки треба пити цю чашу, бо вона є часткою всіх тих, що йдуть слідом за зневаженим і незрозумілим для світу Спасителем. Це наша чаша і треба пити її, хоча б не знати, яка гірка була б чи видавалася б вона, бо йнакше не дійдемо до неба та не заслужимо на вічну нагороду. "Ніхто з тих, що кладе руку на плуг і назад оглядається, не надається до Божого Царства" (Лк. 9, 32).

Чаша—це **смуток і біль,** якого зазнають ті, що вірно виповняють свої обо'язки та виконують наложену на них працю, а як нагороду за вірність щоденним обов'язкам дістають нагану, докори чи уїдливі дотепи, які гірше меча ранять серце та кривавлять душу. Як не сумувати, коли бачимо, що ті, які повинні були помагати нам, опираються нашим зусиллям, розбивають надії, перепиняють пляни, або не дають виконати початого діла, в яке ми вложили усі свої сили? Гірка це чаша і тяжкий хрест, але треба спокійно прийняти все те, бо ніщо в світі не діється без Божої волі... Отак купуємо собі вічні радощі неба. Бог не дивиться на успіхи, але тільки на добру волю, з якою ми трудилися для Його слави та власного спасіння. Наша ж воля завжди, навіть у пеклі, залишиться нашою, хоч все інше, що звемо **наше,** от як дім, почесті, уряди, ба й власне тіло забере від нас смерть. Отож усе в житті маловажне, за винятком того, що вчинимо з власною волею. Чи піддамо її Божій волі та питимемо **чашу** чи збунтуємося та завернемо з дороги, яка веде до неба та вічного щастя.

Чаша—це **щоденний труд,** полученний із сумлінним і постійним виконанням наложених на нас обов'язків, хоч вони монотонні, трудні, неприємні, прикрі та нерідко нудні. Не герой той, хто час до часу виконає якесь світле діло, яке захоплює глядачів, але слід звати героєм того чоловіка чи ту жінку, що в укритті власної родини, дому, фабрики чи уряду повнить прийняті обов'язки, і день за днем, рік за роком сумлінно та без нарікання виконує їх, хоч за те ніхто не подивляє його, не дякує, не хвалить і не відплачується добром за добро, ба й часом ще й ганить, картає і нерідко критикує те, що в Божих очах має вічну вартість, бо для Бога виконане воно.

Треба великої чесноти, щоб наперекір невдоволеній природі, яка бажала б покинути невдячну працю, витривати на пості, хоч серце крається від болю та домагається звільнення від непоплатної в людських очах праці.

Чаша—це **біда і нужда,** брак матеріяльних вигід, в яких проживають наші ближні, бо людина природно заздрісна на чуже добро гей би воно належало до нас, а хтось украв нам його і тому проживаємо в фінансовій скруті та недостатках.

Чи легко воно служити Богові та пити **чашу,** коли в родині повно фінансових клопотів і журби про щоденний хліб для себе та родини, як сусід має всього подостатком. Заздрість не приносить ніякої користи, ані не усуває нужди, хіба тільки затроює та вбиває братню любов, бо що ржа для заліза, міль для вовни та хробацтво для дерева, те заздрість для душі. Вона не лікує ніякого лиха, а тільки спричиняє незгоду, ненависть, викликує злорадність, спричиняє наклепи й обчорнення.

Наявний приклад заздрости маємо на прикладі несумлінної матері, про яку згадує третя книга Царств. Було дві матері. Одна з них у сні задусила свою дитинку. В ночі вкрала дитину від другої жінки, а підкинула їй свою неживу. Справа опинилася перед судом царя Соломона. Цар не знав, чия була це дитина, бо обидві матері домагалися її. Тоді цар заявив: "Розітніть хлоп'ятко живе надвоє, та дайте цій половину, і тій половину!" Дійсна мати стала благати, щоб не вбивати дитини, але живою віддати суперниці. За те фальшива мати заявила: "Розтинайте, нехай не буде ні тобі, ні мені". Так цар пізнав, котра з них була правдивою матір'ю і розсудив їх: "Віддайте цій першій живу дитину, бо вона її мати" (3 Ц. 3, 24-27).

Ті, що з підчиненням Божій волі, спокійно п'ють чашу нужди та фінансової скрути, черпають силу з віри в майбутнє життя та Божу справедливість, яка щедро нагородить тих, що терпеливо зносять недостачі земського життя, бо земське життя не є всім для них. Це тільки підготовка до вічности, тому вони вміють із поміччю ласки обходитися без численних речей, які для безвірків видаються конечними. Не дивниця! Ті, що нічого не сподіваються по смерті, намагаються мати все вже в цім житті. За те вірні Христові слуги вміють терпіти недостачі, бо невинно пригадують собі (Христову) евангельську правду: "Не складайте собі скарбів на землі, де міль і ржа нищать їх, і де злодії підкопуються та викрадають їх. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа не нищить їх, і де злодії не підкопуються та не крадуть. Бо де твій скарб, там буде й твоє серце" (Мт. 6, 19-21).

Хто п'є Христову чашу, той задовольняється конечним і не вганяється за вигодами, бо вигоди не чинять нікого ні добрим, ні святим, ні не збільшують запоруки вічного спасіння.

Ми, бідні грішники, сьогодні звернімся щиро до Богородиці і розкаяно припадьмо перед нею, кличучи з глибини душі: "Владичице, скоро поможи нам ради свого милосердя, бо загибаємо через свої численні гріхи. Не відвертайся від своїх слуг, бо ти—єдина наша заступниця!" (Тропар молебня до Божої Матері).

Чому властиво люди, що мають скільки само літ як ми, видаються нам старшими ніж ми самі?

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

МОЛИТОВНЕ ОБ'ЄДНАННЯ І ВИШКІЛ ВІРНИХ В ЛІТУРГІЇ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць вересень, благословлене Святішим Отцем)

ОДНА з головних цілей останнього Вселенського Собору —це внутрішня віднова Церкви, і до того має послужити віднова правдивого літургійного життя.

Свята Церква має продовжати діло спасіння через Безкровну Жертву і св. Тайни. Довкруги них має зосереджуватися літургійне життя вірних. В середині кожної літургійної дії є сам Христос. Це Він хрестить, розгрішає і проповідає. Він є Первосвящеником усіх літургійних дій, тому кожний літургійний обряд є ділом Христа, найвищого Священика і Його містичного Тіла, св. Церкви.

Якщо Літургія має увінчатися повним успіхом і здійсненням своїх цілей, то треба, щоб вірні зближалися до Літургії з добрим розположенням, зо свідомістю значення літургійної дії, з участю в ній. Ось тому вони мають співдіяти з ласками, що літургійні дії подають. Обов'язком душпастирів є навчати вірних так, щоб вони з Христом і співхристиянами свідомо, діяльно й корисно брали участь в Літургії.

Тому наміреня Апостольства Молитви на цей місяць є належний вишкіл вірних в Літургії.

Конституція про Церкву розглядає деякі аспекти, сторінки, що їх досіль подекуди занедбано, і так більше звертає увагу на всенародне, почитання християнської спільноти ніж на індивідуальне, поодиноке почитання. Також кладе більший натиск на участь вірних в Літургії так, щоб вірні могли зрозуміти й увійти в Літургію. Це запобіжить тому, щоб Літургія не була або не виглядала як зовнішній обряд, що його сповняє сам священик для добра вірних.

Душпастирі мають обов'язок впроваджувати вірних в діяльну участь в Літургії, і з цього зростатиме справжній християнський дух. Тоді вірні не будуть уважати християнина як тільки дорогу, щоб "спасти свою душу", або, щоб іти самому одинцем до Бога, або якщо це розходилося б про справу одної людини, про яку старається чи то священик, чи один вірний. Коли вірні зрозуміють Літургію, то будуть дивитися на неї як на дію, що відноситься до багатьох вірних, що творять спільноту, яка йде до Бога, і при помочі Божої ласки бере чинну участь в молитві й післанництві-місії Церкви.

Індивідуалізм, о к р е м і ш н я особовість і пасивність є ворогами правдивого християнського духа. Мусить тут бути почуття спільноти і то активної спільноти.

Літургія, що збирає разом християнську спільноту принаймні кожної неділі, є ідеальною школою вишколу християнського духа.

Цей вишкіл вимагає тяжкої праці й терпеливости зо сторони душпастирів. Однак великі речі, як каже Ньюман, вимагають часу. Поширення свідомости християнської спільноти і спільної християнської діяльности, є великим ділом, що заслуговує на великі зусилля. Недільна Служба Божа є пригожою нагодою до розвитку такого духа. Є також інші засоби, як періодичні видання, доклади, часописи, радіо, телевізія і т.д. Це діло повинно зачинатися від першого року шкільного навчання.

Коли ходить про літургічний вишкіл вірних, то не було б задовільним, якщо вірні йшли б у неділю до церкви на Службу Божу тільки тому, щоб сповнити свій обов'язок або навіть тільки тому, щоб помолитися до Бога в своїх потребах. Вони повинні йти тому, що недільна Служба Божа здійснює більше як щонебудь інше повне значення того, що то значить бути християнином, іменно це значить належати до спільноти, що є і бажає бути злученою з Христом Господом тут на землі й у вічності в небі, належати до спільноти, що приходить до церкви, щоб почути Боже слово так у Св. Письмі як і в проповіді, щоб разом зо співхристиянами молитися, жертвувати і приймати Христа, відновляти злуку-угоду, завіт з Отцем в Христі і наново діставати запевнення Божої вірности в цім самім завіті з Богом. Коли скінчиться Служба Божа, вони, відходячи з церкви, будуть відчувати, що вони наче присилувані тепер іти в світ, де живуть, щоб іншим уділити частину свого власного щастя, що вони християни. Їх Служба Божа буде не тільки вершком того щастя, що вони християни, але буде рушійною силою до їх апостольства поміж їх співгромадянами, іншими людьми.

Просім Пречисту Діву, Матір Церкви, щоб виєднала для нас і всіх християн у Христа, Найвищого Первосвященика, ласку бути перейнятими правдивим християнським духом.

Місійне наміреня: За місії в Конго.

Жовтень: Загальне наміреня: Щоб усі люди признали сьогодні Церкву за "стовп і утвердження правди" (І. Тим. 3, 15).

Місійне: Щоб молодь могла зрозуміти й взяти участь у місійному завданні Церкви.

Люди так собі уявляють небо, як їм вигідно. Сократ, грецький філософ, що був засуджений на смерть своїми співгромадянами, заявив, що в другім світі він проживатиме серед героїв і мудрців, які ніколи не заборонятимуть йому вічно дискутувати.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай [illegible] місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилює марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Переклад літургійних молитов уже обов'язує

Офіційний текст українського перекладу "Вірую", "Отче наш", молитви перед св. Причастям та інших щоденних молитов уже оголошений.

Верховний архиєпископ, кардинал Кир Йосиф Сліпий написав у передмові до молитовника "Господи, до Тебе, підношу душу мою": "Виконуючи постанову нашого Синоду, Верховного архиєпископа з усім українським католицьким єпископатом, затверджуємо і видаємо молитви в українському перекладі, виготовлені нашими літургійними комісіями".

З римського видання передруковуємо наступні молитви:

Молитва перед Св. Причастям

Вірую, Господи, й ісповідую, що Ти еси воістину Христос, Син Бога живого, що прийшов у світ грішників спасти, з яких перший (перша)—я. Вечері Твоєї тайної днесь, Сину Божий, мене причасника (причасницю) прийми; бо ворогам Твоїм тайни не повім і поцілунку не дам Тобі як Юда, але як розбійник сповідаюся Тобі:

Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у царстві Твоїм.

Пом'яни мене, Владико, коли прийдеш у царстві Твоїм.

Пом'яни мене, Святий, коли прийдеш у царстві Твоїм.

Нехай не на суд і не в осудження буде мені причастя Святих Твоїх Тайн, Господи, а на зцілення душі й тіла.

Боже, милостивий будь мені грішному (грішній).

Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене.

Без числа нагрішив (нагрішила) я, Господи, прости мені.

МОЛИТВИ ПЕРЕД І ПО ІДІ

Молитва перед обідом

Христе Боже, благослови їду і пиття рабам Твоїм, бо Ти Святий еси, нині і завжди і на віки вічні. Амінь.

Молитва по обіді

Благодаримо Тебе, Христе, Боже наш, що наситив нас Твоїми земними благами. Не позбав нас і небесного Твого царства, але так, як Ти прийшов був, Спасе, поміж учнів Твоїх і мир дав їм, прийди й до нас і спаси нас.

Господи, помилуй (тричі). Господи, благослови.

Благословен Бог, що милує і живить нас із своїх багатих дарів, своєю благодаттю і чоловіколюбієм, завжди, нині і повсякчас і на віки вічні. Амінь.

Молитва перед вечерею

Нехай їдять убогі і наситяться, і прославлять Бога ті, що шукають Його; живими будуть їх серця на віки вічні. Амінь.

Молитва по вечері

Благословенний Ти, Христе, Боже наш, що дав їду на поліття. Наповни нас теж Духом Твоїм Святим і перебувай з нами по всі дні нашого життя. Амінь.

ЩОДЕННІ МОЛИТВИ

† В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь. (тричі).

Молитвами святих Отців наших, Господи Ісусе Христе, Боже наш, помилуй нас.

Слава Тобі, Боже наш, слава Тобі.

Царю Небесний, Утішителю, Душе істини, що всюди еси, і все наповняєш, Скарбе дібр і життя Подателю, прийди і вселися в нас і очисти нас від усякої скверні і спаси, Благий, душі наші.

† Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилу нас. (тричі).

† Слава Отцеві і Синові і Святому Духові, і нині і завжди і на віки вічні. Амінь.

Пресвята Тройце, помилуй нас; Господи, очисти гріхи наші; Владико, прости беззаконня наші; Святий, завітай і зціли немочі наші імени Твого ради.

Господи, помилуй (тричі).

† Слава Отцеві і Синові і Святому Духові, і нині і завжди і на віки вічні. Амінь.

Отче наш, Ти, що еси на небесах, нехай святиться ім'я Твоє, нехай прийде царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліб наш насущний дай нам днесь; і прости нам довги наші, як і ми прощаємо довжникам нашим; і не введи нас у спокусу, а ізбави нас від лукавого. Амінь.

Господи, помилуй (12 разів).

† Слава Отцеві і Синові і Святому Духові, і нині і завжди і на віки вічні. Амінь.

† Прийдіте, поклонімся Христові, Цареві нашому Богові.

† Прийдіте, поклонімся Цареві нашому Богові.

† Прийдіте, поклонімся і припадім до самого Господа Ісуса Христа, Царя і Бога нашого.

Вірую в єдиного Бога Отця, Вседержителя, Творця неба й землі і всього видимого й невидимого.

І в єдиного Господа Ісуса Христа, Сина Божого, Єдинородного, від Отця родженого перед всіма віками. Світло від Світла, Бога істинного від Бога істинного, родженого, несотвореного, єдиносущного з Отцем, що через Нього все сталося.

Він задля нас людей і нашого ради спасіння, зійшов із небес, і воплотився з Духа Святого і Марії Діви, і стався чоловіком.

І був розп'ятий за нас за Понтія Пилата, і страждав, і був похований.

І воскрес у третій день, згідно з Писанням.

І вознісся на небо і сидить праворуч Отця.

І вдруге прийде зо славою, судити живих і мертвих, а Його царству не буде кінця.

І в Духа Святого, Господа, Животворящого, що від Отця і Сина ізходить, що з Отцем і Сином рівнопокланяемий і рівнославимий, що говорив через пророків.

В єдину, святу, соборну й апостольську Церкву.

Ісповідую одне хрещення на відпущення гріхів.

Очікую воскресення мертвих. І життя будучого віку. Амінь.

Богородице Діво, радуйся, благодатна Маріе, Господь з Тобою. Благословенна Ти між женами і благословенний плід утроби Твоєї, бо Ти породила Христа Спаса, Ізбавителя душ наших.

Достойно є воістину величати блаженною Тебе, Богородицю, всеблаженну і пренепорочну і Матір Бога нашого. Чеснішу від Херувимів, і незрівняно славнішу від Серафимів, що без зотління Бога Слово породила, сущу Богородицю, Тебе величаємо.

Під Твою милість прибігаємо, Богородице Діво, молитвами нашими в скорботах не погорди, а від бід ізбави нас, єдина чиста і благословенна.

Боже, милостивий будь мені грішному (грішній).

Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене.

Без числа нагрішив (нагрішила) я, Господи, прости мені.

† В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь. (тричі).

АРХИМЕД

Архимед—це грек, що народився в Сицилії около 287 р. Був він найбільшим математиком старинного світу. Він винайшов закривлене дзеркало, яким потрапив спалити римську фльоту, що облягала місто Сиракузи під час війни Риму з Картагіною. Це дзеркало звалося палючим дзеркалом. Воно збирало світло сонця і зосереджувало його на кораблях і так підпалювало їх.

Він так само винайшов помпу, яка тягнула воду, збіжжя і все інше. Ці винаходи вчинили його героєм старинного світу. Якщо б світ був використав його винаходи в геометрії і математиці, то сьогоднішній технічний поступ був би наступив 15 століть скоріше. На жаль його винаходи занедбано.

Поступ математики був утруднений римськими цифрами, які дуже тяжко множити. Архимедові книжки, в яких він точно описав свої математичні винаходи, пішли були в забуття. Їх віднайдено тому 400 років, коли інші генії були винайшли або зачали винаходити те, що Архимед був написав у своїх творах перед народженням Спасителя.

Архимед помер в 212 р. до Христа, як Марсель, римський полководець, знову заатакував Сиракузи. Хоч Марсель наказав щадити Архимеда під час грабунку Сиракуз, один римський вояк пробив його мечем, як Архимед відказався поглянути на нього, поки не скінчить якоїсь математичної формулки, що рисував на піску.

Отак від римського меча помер один з найбільших вчених старинного світу, що в світі науки стоїть поруч астронома Ньютона і Альберта Айнстайна.

Дивні люди бувають на світі. Один старий професор мав звичай засвічувати сірника, щоб переконатися, чи загасив електричне світло в хаті.

Яка ціль наших парафіяльних шкіл?

о. М. Щудло, ЧНІ.

ЦІЛЬ наших парафіяльних шкіл **подвійна:** виховувати наші українські діти на добрих католиків і громадян держави, і школити їх на добрих членів нашої католицької Церкви та корисних членів нашого українського американського чи канадійського громадянства.

Це дуже шляхетна та висока ціль, до якої треба звернути всі наші фінансові та національні засоби і сили. Від належного виховання нашої дітвори і молоді залежить наше дальше життя в згаданих країнах, як частина великого американського чи канадійського народу та католицької Церкви, в якій українці будуть служити Богові в своїм прегарнім східнім обряді, збагачуючи Христову Церкву і свою батьківщину.

Чи така шляхетна ціль не заслуговує на увагу і співпрацю всього українського патріотичного громадянства Америки та Канади?

Як наші школи зможуть виконати це шляхетне і життєве завдання? Ось деякі засоби, що допоможуть їм виправдати сподівання наших батьків, українського громадянства та церковного проводу:

1) Усвідомити собі, пощо властиво існують наші парафіяльні школи, на які наші парафіяни видають стільки гроша. Парафіяльна школа—це підпора парафії. Вона має виховувати і школити нашу дітвору і молодь на прикладних парафіян наших церков, і так запевняти дальший розвій нашим парафіям.

2) Не лякатися і не критися перед чужими з цією шляхетною ціллю, бо це душа наших шкіл. Деякі учителі колись побоювалися, щоб їх не названо шовіністами. Це смішний закид. Шовінізм—це пересадний націоналізм, який ставляє власний нарід понад усе, навіть понад Бога, і тому погорджує іншими народами, вважає їх нищими від себе і не вагається підневолювати і винищувати своїх сусідів, якщо 'добро' власної держави вимагає цього. Сумним прикладом цього пересадного та звироднілого націоналізму був німецький нацизм і його 'пророк' Адольф Гітлер. Висилаючи своїх нацистів на підбій світу, Гітлер отак промовив до них у 1939 р.: "Замкніть свої серця для співчуття. Не дайте співчуттю і людському горю зворушити себе. Я сам виправдаю перед світом нашу війну та виясню, чому ми заатакували своїх сусідів. Не бійтеся! Ніхто не буде питатися нас, чи ми говорили правду, як переможемо своїх ворогів і завоюємо світ! Нам не йде про справедливість, а про перемогу!"

Шовінізм—це поганський націоналізм, тому він противиться християнській заповіді: **Люби свого ближнього, як себе самого!"** Зате християнський націоналізм цебто патріотизм——це християнська чеснота, яка зобов'язує всіх людей любити той край, в якім прийшли на світ і проживають. Ця сама любов розтягається теж на край, з якого ми вийшли, практично Україна. Отож не тільки нема найменшої причини стидатися, що ми українці. Навпаки, слід любити цей край, бо це край наших предків. Хто стидається признатися до українства, той деяк відрікається власних предків і гей би погорджує ними. Ірляндці, що проживають в Америці або Канаді, зовсім не стидаються свого ірляндського походження, і ніхто не бере їм цього за зле та не зве шовіністами. Чому б ми мали бути шовіністами, як звемо себе українцями і в школах вчимо наших дітей, що вони сини і дочки українського народу?

3) Плекати любов і прив'язання до власного народу. Це ж не можливе без навчання бодай найважніших дат нашої історії, культури, звичаїв, тощо. Як же дітвора може почуватися українською, коли вона ні про Україну, ні про її культуру нічого не знає? Це ж знання має подати їй наша парафіяльна школа, бо це її завдання.

4) Обзнайомлювати і навчати діти нашої історії й обряду, бо школа—це вихователька майбутніх наших парафіян. Без знання обряду не буде в серцях дітвори ні любови, ні прив'язання до власної Церкви й обряду.

Ніхто не перечить, що виповнення цього шляхетного завдання не легке для наших шкільних провідників і вчителів. Живемо посеред інших національностей. Наша дітвора і молодь проживають у постійнім контакті з дітьми і молоддю інших національностей, що вже здебільша, якщо не вповні занглійщилися та забули мову своїх предків. Їхній вплив часто від'ємно відбивається на нашім молодім поколінні, яке деколи питається: "Якщо німці забули про Німеччину, то чому нам журитися Україною? Ми такі самі американці чи канадійці, як всі інші національності!"

Багато наших дітей—це вже нащадки другого або й третього покоління. Їхні батьки, або дід і баба вже народилися в Америці чи Канаді. Самозрозуло, що англійська мова куди легша для них аніж українська. До цього слід узяти на увагу цілоденні школи. Державний закон про виховання накладає на школи шкільні програми, які кожна школа мусить виповнити, бо йнакше її учні не матимуть ніякої майбутности. Сливе всі предмети обов'язково треба викладати по-англійськи, а це забирає яких 6 годин денно, хоча б ішло про наші парафіяльні школи. Що година вчинити вчителька українознавства за пів години двічі чи тричі на тиждень, коли діти щоденно чують виклади різних предметів в англійській мові? Чи дивниця, що дітям куди легше балакати по-англійськи ніж по-українськи?

Крім цього слід звернути увагу на наше середовище, де сливе виключно панує англійська мова цебто на вулиці, по трамваях, при праці. Хіба це з'явище не має впливу на нашу молодь і дітвору? І цей вплив напевно не є в користь українознавства.

Шкільні підручники, приписані державною владою, мають свій дух, і цей дух непомітно та постійно проникає серця нашої дітвори. Знання про Америку та Канаду безперечно більше приступне для наших дітей і молоді ніж про Україну. Не дивниця, що вони більше захоплюються тим, що краще знають.

Високий ступінь американського та канадійського життя не рідко засліплює навіть новоприбулих імігрантів. Що ж тоді треба думати про уродженців згаданих країн? Їх куди сильніше чарує багатство, техніка та могутність і виставність згаданих країн! Це ж лучиться з почуттям, що причина цього всестороннього поступу лежить у могутності та здібності англосаської культури. Чи дивниця, що деяка частина нашої молоді, захопившись красою та виставністю Америки або Канади слабо відчуває в собі українську кров і легко забуває своє українське походження?

Не брак між членами наших парафій і таких батьків і матерів, що до своїх дітей говорять тільки по-англійськи. Наслідок цього такий, що ці діти зовсім не знають української мови. Прийшовши до наших парафіяльних шкіл, ці діти нічого не знають про своє походження та словечка не вміють промовити нашою мовою. Таких дітей щораз більше в українських хатах в Америці та Канаді. Подібна ситуація с и л ь н о ускладнює шкільну проблему й утруднює навчання української мови.

Поза церквою наша дітвора та молодь слабо або й зовсім не відчувае потреби української мови, бо англійська мова панує в радіостанціях, пресі, телевізорських програмах, всяких публічних імпрезах і працівних заводах, де люди заробляють на щоденний шматок хліба.

Ось такі труднощі стрічають наші парафіяльні школи в Америці та сепаратні школи в Канаді. Буйне американське та канадійське життя з його безчисленними вигодами часто придушує в нашій молоді та дітворі почуття українства й утруднює защеплення в їхніх серцях українського духа, прив'язання до рідних традицій і любови до всього того, що дороге нам українцям.

Хоч труднощі великі та численні, все таки не слід заломлювати рук і кликати з потопаючим кумом: "Куме, вже все пропало. Спускаймося на дно!" При добрій волі батьків, вмілості учителів і зацікавленні цією важною проблемою цілої української спільноти можна дуже багато вчинити, щоб спинити пересадне, шкідливе нам і непотрібне англійщення.

Поруч родини школа відограє тут дуже важну та незаступну ролю.

Не всі Святі однаково щасливі в небі, бо щастя залежить від того, як вони на землі любили Бога і свого ближнього. Св. Павло каже:

"Інакший блиск сонця, інакший блиск місяця, інакший блиск зір, бо навіть зоря від зорі різниться блиском. Так само й воскресення мертвих (І Коринтян: 15, 41-2).

Монаше життя в Україні

о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ.

В загальному позем духовного життя Лаври став обнижатися, однак цілий гурт ченців, т.з. "свята плеяда", пішов слідами покори, вбогости та лагідности св. Теодосія Печерського. "Патерик" дає життєписи біля 30 святців із числа 118, яких тіла знаходяться у печерах Лаври. 1643-го р. всіх їх зачислив митрополит Петро Могила до лику Святих. В "Патерику" вже є інша духовість, ніж в житії св. Теодосія. Тут усе—суворе, незвичайне: і чудотворність і подвиги, і напади бісів. Служіння вбогим відходить на задній плян. Спільне життя не позначене. Поруч себе видно і вбогість і багатство. Одні ченці працюють над собою, інші живуть виставно та свавільно. Дух св. Теодосія живе в декому. От хоча б перший монах, князь Микола Святоша (Святослав із чернігівських князів, що прийняв постриг у 1106 році). Три роки він куховарив у Лаврській кухні, на що сердились його брати-князі. Опісля три роки був воротарем, услугував в їдальні, аж ігумен велів Святоші замешкати в окремій кімнаті. Завжди трудився або доглядав городину або шив у рясниці, при тому невпинно звертався до Бога молитвою: "Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного!"

Своє велике майно роздав убогим і на будову храму. Лаврі дарував чимало книг. Його шлункові ніяк не підходили грубі лаврські харчі. Лікарі наказували йому більше клопотатись делікатним здоров'ям. Та Святослав дальше боявся вийнятків. По смерті брата, Ізяслав носив Святославову волосінницю, видужав із хвороби і виграв бої.

В кінці XI сторіччя **Прохір Лободник** став ченцем. Їв він тільки хліб, випечений із лободи. В часі голоду випікає хліб із лободи і для народу голодних, але його паляниці чудесно солодшали. Як хто вкрав паляницю, то вона гіркла. Як у Києві не стало соли, Прохор роздавав попіл, чудесно змінений на сіль. Це розсердило київських купців-спекулянтів і самого Святослава. Князь пограбував мішки з сіллю Лободника, але сіль стала знову попелом. Князь помирився з святцем. Щоб бути на похороні Прохора, князь відклав битву з половцями, однак і так їх переміг.

Третій святець з духом Теодосія—це Спиридон Просфорник "невіжа словом, но не разумом".

Безсребреник Агапит без заплати лікував хворих знаменем чесного хреста, а для форми приписував "зелія". Для нього всі люди і князі і смерди були однакові перед лицем терпіння, тому відкрив при Лаврі лікарню, де приймав усіх хворих без різниці. Не хотів іти з лікарською візитою до палати, бо тоді мусів би відвідувати і вбогих хворих. До Лаври замандрував лікар-вірменець, що захвалював світову медицину. Агапит силою чудес переміг його.

Григорій Чудотворець навчився чеснот від самого Теодосія. Такий він був щедрий, що попродав книги й роздав бідним гроші. Однак сила його—в молитві. Нею виганяв бісів і творив чуда! Любив молитися в пивниці. Три рази зустрінувся з розбійниками і навернув їх. Злодії забажали вкрасти Григорієві книги. Молитвою святого, за кару заснули вони на п'ять днів. Тодішній посадник Києва звелів віддати їх на тортури, але Григорій викупив їх. Інші злодії вкрали йому городину. На три дні спаралізувало їх в городі. Григорій сказав до них: "Понеже праздни пребивасти, весь живот свой крадуще чужая труди, а сами не хотяще трудитися, нині же стойте тут праздни прочая літа, до кончини живота своєго". Однак їх сльози й прохання вислухали їм умовне прощення. Мали до смерти працювати в обителі. Доля третьої шайки строгіша, бо один злодій задусився серед галузей дерева. Святий загинув насильною смертю. Слуги Ростислава Всеволодовича побачили Григорія на березі Дніпра і стали викпивати святця. Він їм каже: "Всі ви в воді вмрете із князем вашим!" Тоді розлютився Ростислав і звелів втопити Григорія Чудотворця в Дніпрі. Князь Ростислав Всеволодович, 22-річний юнак, утопився в 1093 році в притоці Дніпра Стугні, як утікав під половців. Про це говориться при кінці "Слова о полку Ігоря".

Ісаак був учнем св. Антонія. Одягався вже не в волосінницю, тільки сиру козячу шкуру, що зсихається на його тілі. Сім літ провів у ямі, величиною в чотири лікті. Сам Антоній раз у день подавав йому одну проскурку. Цього "кріпкого" подвижника привели біси до тяжкого упадку. З'явились йому в вигляді анголів світла ("лиця наче солнце") і домагались, щоб Ісаак поклонився бісові, як Христові. Анголи повернулись тоді в бісів і зачали пекельну музику з барабанами. Ключ загадки—в гордості з власної святости. Ісаак визнав себе гідним побачити Христа і при тому забув загородити себе знам'ям хреста. Ісаак пробув два роки в власті демонів. Тоді Ісаак став юродивим Христа ради, першим на Русі. Ісаак принижував себе і виробляв дивацтва, працюючи в кухні. З нього кпили собі. Раз до кухні влетіла ворона. Насміхачі звеліли Ісаакові зловити її. Тоді Ісаак свідомо став юродивим. За те ігумен Нікон звелів його висікти киями. Під кінець життя Ісаак повністю переміг нечисту силу.

Юний чернець Микита захотів теж стати затворником. Цьому спротивився ігумен Нікон. Нікон розказує Микиті, що сталося в затворі з Ісааком. Микита таки наставав на своєму і впав. Біс у виді анголa намовив його не молитися, а читати книги. Микита став спеціялістом Старого Заповіту, а в Євангелію не хотів вірити, ні бачити, ні чути, ні читати. На щастя біса прогнано.

Преп. Лаврентієві заборонили замикатися у печері. Став безмовником у манастирі Св. Димитрія в Києві. В XII віці вже є такі затворники: Анастасій, Іван, Теофіл і другі. Вони осяюють своїм печерним блиском Лавру на цілі століття. В документах з XIII ст. на перший плян

виходить особистість св. Антонія. І Семен і Поліkарп часто говорять про нього. Перемагає вже не палестинська, тільки традиція святої гори Атос. "Благословення св. Гори" безустанно повторюються в устах св. Антонія. Все це сталось під новим впливом афонських ченців і старовинних сирійських та єгипетських патериків. Їх сліди помітні в Печерському Патерикові. От хоча б історія з Теофілом. Він збирає сльози свої в глечик, а янгол приносить йому інший посуд із пахощами. Ця історія є взята з єгипетського патерика.

Тепер вже переважають жорстокі спокуси, гнітюча демонологія, люті страждання— ось атмосфера подвигів посмертних учнів св. Антонія. Наприклад: "Довготерпеливий Іван" 30 літ прожив у затворі з "залізами тяжкими" на тілі. В юних літах сильно мучили його похоті. Аж почув голос Антонія. Спасався в затворі, нагий і закутий кайданами. Але йому ще замало. На час посту закопав себе в землю по груди, але це ще не все. Почув страшний жар у ногах неначе з вогню: жили корчаться і кості тріщать. В ніч Христового Воскресення, змій вложив його голову і руки в пащеку й обпалив йому волосся. Іван закликав Божу поміч і ворог щез. Він чує Божий голос, що велить Іванові прохати порятунку заступництвом Мойсея Угрина, похованого у цій печері.

В "Патерику" і святі грішать, така сила ворожої напасти. От священик Тест живе в ненависті та ворогуванні з дияконом Евагрієм. Теофіл своїм пустим гнівом малощо не заслужив (подібно як Тест) на нерозкаяну смерть. Евагрій передав усе майно на церкву, але зачинає жити бездільно. Арета є скупий і немилосердний. Він напастує невинних людей і мучить їх без причини. Федір хворіє грошолюбством. В своїй печері викопав скарб і вже хоче тайкома кинути манастир. Його рятує його приятель Василій, а других—заступництво Антонія і Теодосія, або Пресвятої Богородиці. Спокушують біси, а не тільки страшать, як це було в житті св. Теодосія. Матвій бачить біса в храмі в постаті ляха, що сипле на ченців квітами, щоб послабли в молитві. Інший раз бачить стадо бісів, як женуть на безрогах.

Тут уже подібні жахіття як в єгипетському патерику. От хоча б історія Пімена Багатострадного. Він хворував змалку, але прагнув подужати. Його молитва перевищала всіх печерських ченців, що молилися за його подужання. Чудесно постригли його анголи. Все життя він тільки хворів. Пімен навів хворобу на лінивих братів-доглядачів. Двадцять років хворував. В день смерти встав на ноги, відвідав усіх братів по келіях і помолився в церкві на гробі св. Антонія.

Мойсей Угрин попався в полон. В Польщі мусів захищуватися від багатої вдови, хоч ця не спокушувала його до гріха, а тільки силувала одружитися. Мойсей не був ченцем, але хотів зберегти дівство. Полька дуже розсердилася і звеліла його часто бити до крови. Врешті вернувся з полону і його прийняли в Лавру. Евстратій же попався в полон до жида у Крим. Цей звелів замучити Евстратія на хресті за те, що не хотів перейти на жидівство. Нікон Сухий став бранцем половців. Здався на Божу волю і відмовився заплатити викуп. Місіонера Кукшу замордували поганські в'ятичі. Григорія, Теодора та Василя вбили князі.

Так розглянули ми два духовні напрямки в Лаврі: один печерно-героїчний, другий—наземний, покірливо-слухняний, соціяльно-харитативний... Їх корені заходять до подвійної східньої традиції: палестинсько-студитської та єгипетсько-сирійсько-афонської. Ось ще два приклади з Лаври: Марко Печерник і Алімпій Іконописець. Марко був грабарем, дивно фаміліярним зо смертю. Часом накоротко воскресав покійників, доки не викопав могили, часом велів померлим трохи порушитись, щоб краще вмістити їх у яму. Алімпій—це перший видатний український мистець. Одну його мозаїкову ікону під назвою "Цариця одесну" забрали росіяни до Успенського собору в Москву, іншу потягли до Ростова. Алімпій спокійний був, радісно-погідний, усміхнений і розмолений при рисуванні святих ікон. Якось його чудесні фарби вилікували прокаженого. Часами анголи допомагали малювати його ікони.

Інтересне теж життя Авраамія Смоленського, що жив у Києві в Лаврі. Був учнем св. Теодосія і вмер у білоруському Смоленську 1,121. Був учнем богословом, книголюбом і книгописцем. Поволі призбирав велику бібліотеку. Його улюбленцями були св. Іван Золотоустий і св. Єфрем Сирійський. Був містиком на молитві і добрим проповідником. Чимало натерпівся від клиру і настоятелів. Одні його звали еретиком, другі казали: "Прочитує він глибинні книги" (богумилів).

Треті звали його пророком. Врешті назвемо ще кілька імен: Авраамій—Ростовський, що заложив манастир у Ростові, Антоній Римлянин, Микита Переяславський, "стовпник" та Варлаам Хутинський, що вмер 1192 р. Був із боярського роду.

Цей короткий перегляд закінчуємо молитвою: "Святі Печерські Отці, моліть Бога за нас грішних!"

МАРКО ВІТРУВІЮС

Марко Вітрувіюс був римським архитектом (63 р. перед народженням Христа, до 14 по народженні Христа). Він написав книжку про будівництво, що 16 століть була підручником для архитектів.

Він відкрив закон акустики, студіюючи хвилі, що кинений у воду камінчик витворює в ній. Хвилі ідуть одна за другою, поки щось не спинить першої. Тоді спинена хвиля спиняє інші і переривае їх. Подібно діється з голосом, з тою різницею, що він розходиться на всі сторони, коли ніщо не спиняє його.

Книжка має дійсний успіх і славу в світі, як навіть ті, що не читали її, вдають, що читали.

Хіба воно не смішно, що ті діти, які тепер не хочуть слухати своїх батьків, за яких 25 літ будуть нарікати на непослух власних синів і дочок?

Церква в Модернім Світі

(Коментар)

о. М. Шудло, ЧНІ.

Соціяльна справедливість

Земські матеріяльні добра існують для вжитку всіх людей. На жаль історичні обставини, несприятливі відносини і людська жадоба витворили страшні різниці між людьми. В наслідок цього в економічній ділянці одні люди мають забагато матеріяльних дібр, а другі замало. Соборові Отці зазначують, що такі несправедливі різниці в розподілі матеріяльних засобів до життя треба усувати, бо "надмірні економічні і соціяльні різниці між членами людської Родини чи населення спричиняють згіршення і противляться соціяльній справедливості і гідності людської особи та міжнародному мирові".

Багаті християни, що не дбають про своїх бідних ближніх, не тільки гіршать їх, але викликають сумнів, чи ці багаті "брати в Христі" дійсно вірять у Бога, коли недоля їхніх бідних братів не зворушує їхнього серця, хоч Христос виразно заявив, що діла милосердя належать до істоти братньої любови (Мат. 25, 40).

Ціль людських інституцій

Людські інституції—це ті організації, що їх люди створили. Ці інституції мають служити інтересам і добру тих, що створили їх, а не жадобі провідників, які часто надуживають організацій для власної наживи і самолюбства, використовуючи

тих, що належать до організацій, як це часто трапляється між робітництвом. Конституція каже:

"Так приватні, як публічні інституції мають служити гідності і цілям людини.

"Нехай ці спілки завзято борються проти всякого рабства, чи це буде соціяльне чи політичне невільництво, і нехай боронять основні права людини, не зважаючи на те, в якій політичній системі вони проживають".

Спілки, які не годні захищати інтересів власних членів і працювати для добра цілого громадянства, не мають цілі існування. Вони часто перетворюються в кліки або стають знаряддям диктаторів, щоб обманювати громадян.

Обов'язки громадян

Бог не створив людей, щоб жили одинцем. Люди мають проживати громадно, в селах, містах і державах, тому вони зобов'язані працювати так само для загального добра. Конституція каже:

30) "Людина виповняє обов'язки справедливости і любови тільки тоді, як кожна особа, згідно зо своїми здібностями і потребами інших, причиняється до загального добра..., поліпшуючи умовини людського життя".

На жаль не всі люди виповняють це завдання. Вони тільки користають з різних дібр громадянства, не даючи іншим нічого. Конституція каже:

"Хоч деякі люди хваляться великими і шляхетними почуваннями, все таки в практиці вони так завжди проживають гей би зовсім не журилися добром громадянства.

"Багато людей на різних становищах легковажить собі соціяльні закони і накази і не вагається вживати шахрайства, щоб уникати справедливі податки і інші довги, що вони винні громадянству".

"Інші маловажать деякі норми соціяльного життя, от хоча б ті, що захищають здоров'я, або закони, що окреслюють границі скорости їзди.

"Вони навіть не здають собі справи з того, що таким легковажненням вони наражують на небезпеку власне життя і життя інших".

Соборові Отці закликають громадян цікавитися долею громадянства, в якім вони проживають. Конституція каже:

"Нехай кожний вважає соціяльні потреби найважнішими обов'язками модерної людини і займається ними. Що більше світ стається одним, то тим більше поодинокі люди і групи повинні займатися цілим світом. Цього ж не можливо виконати, якщо поодинокі люди і групи не будуть плекати в собі та поширяти в громадянстві соціяльних чеснот.

"Отак з Божою ласкою нові люди, ставшись новими сотворіннями і будівничими нового громадянства, з'являться в світі".

Тут Соборові Отці зазначують, що люди відповідають за стан світу та його добробут. Дехто бачить тут відкинення давнього поняття про виключно карні закони, які не зобов'язують у сумлінні, хібащо в випадках, коли хтось судово бувае змушений заплатити кару, як справедливість покарає його, от як когось поліція зловить і покарає за скору їзду автомобілем чи за шахрайства в плаченні податків.

Відповідальність і співпраця

Соборові Отці зазначують, що сьогоднішне громадянство потребуе здібних і вчених людей, тому треба виховувати таких людей. Конституція каже:

31) "Треба старанно виховувати людей при помочі величезних засобів, що їх має сьогоднішне людство, щоб поодинокі люди могли точніше виповняти свої обов'язки супроти себе самих і різних груп, до яких вони належать.

"Людині ж тяжко усвідомлювати собі власну відповідальність, як життєві умовини не дозволяють їй стати свідомою

власної гідности й осягнути своє призначення, працюючи для Бога й своїх ближніх.

"Людська ж свобода заникає тоді, як людина проживає в великій нужді або в завеликих вигодах і так відокремлюється від інших у власній самоті.

"Свобода набирає нової сили, як людина приймає на себе неуникнимі обов'язки громадського життя, участвує в його різнородній діяльності і служить громаді".

Соборові Отці хвалять ті держави, які дозволяють своїм громадянам свобідно займатися народними справами. Водночас вони заявляють, що народні групи, з яких складається громадянство, повинні запевняти різні користі людям, якщо хочуть, щоб громадяни ставали їхніми членами. І так робітничі спілки мають запевняти всякі добродійства, якщо хочуть, щоб робітники належали до них.

Христос і солідарність людства

Божий Син стався Чоловіком, щоб з усіх людей і народів витворити одну всесвітню Божу Родину, де люди мають любитися немов брати і сестри і помагати одні другим. Конституція каже:

32) "Бог не сотворив людини, щоб проживала одинцем на самоті, але щоб жила в громадянстві. Богові так само подобалося освячувати і спасати людей не одинцем, але як нарід (збір людей), який признає Його в правді і почитає в святості.

"Христова місія розвинула і завершила цей громадський характер, бо Боже Слово, ставшись Чоловіком, захотіло стати членом людського громадянства... Він був на весіллі в Кані Галилейській, відвідав дім Закхея, їв з грішниками і митниками.

"Він (Христос) радо повинувався законам Свого краю, осв'ячував людські зв'язки, особливо родинні зв'язки, з яких повстають громадянські стосунки. Він проживав як робітник свого часу і обставин".

"Він навчав Божі діти поступати з іншими немов з братами. Він молився, щоб Його учні були одне... Він звелів Своїм Апостолам проповідати Євангелію всім народам, щоб отак ціла людська раса стала Божою Родиною, для якої любов буде найважнішим законом".

І саме тому Він заложив Церкву. "Як члени один для одного, люди (в Церкві) повинні навзаєм послуговувати собі згідно з дарами, що їх мають", кажуть Соборові Отці.

"Треба невпинно збільшати цю солідарність, поки вона не стане досконалою. Тоді люди, спасені ласкою, зможуть непорочно почитати Бога як улюблена Божа Родина під проводом Христа, свого Брата".

Коли Христос є Братом всіх людей, бо має людську природу і є членом людського роду, то через Нього Бог є Батьком цієї всесвітньої Родини. Коли всі люди мають одного спільного Небесного Батька, то вони творять одну Божу родину на землі.

Слід пригадувати це поодиноким людям і народам, бо свідомість братерства усуне зависть і небезпеку війни або принаймні зменшить їх між громадянами і народами цього світу і так вчинить кращим життя для Божих дітей на землі. Якщо люди будуть бачити братів і сестер в інших людях, то їм буде легше любити їх. Те саме слід сказати про народи. Вважаючи себе братами, вони будуть помагати одні другим морально і матеріяльно, і ця взаємна співпраця між людьми і народами закріпить почуття приналежности до одної Родини, яка буде на землі прославляти Бога Творця, змагаючи спільно до вічного Царства в небі.

Глава III

ЛЮДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ У СВІТІ

33) Використовуючи дані Богом прикмети, сили та здібности, люди намагаються поліпшити своє життя на землі. Завдяки подиву гідному поступові в численних ділянках людина потрапила опанувати багато речей у світі, от хоча б у медицині, техніці, фізиці, підкорюючи собі сили природи. Конституція каже:

"Завдяки збільшеній комунікації і вимінам між народами людська Родина ступнево усвідомлює собі, що вона творить одну світову громаду і стається такою".

Дивлючись на зростаючі контакти між народами світу завдяки літакам, радіо, телевізорові, тощо, щораз більше людей здає собі справу з того, що всі народи—це одна людська Родина, тому одні народи відповідають за долю і недолю других. З цього зродилася харитативна діяльність, організована поміч бідним і нерозвиненим країнам, і намагання проживати мирно з тими, які різняться від себе політичними чи економічними системами в управі власних країн і держав.

З постійним поступом людства в різних ділянках життя зростає людська діяльність у світі між народами, щоб збільшити добробут і поліпшити умовини життя для всього людства. Праця відограє важну ролю в житті людини на землі, бо Бог створив світ і віддав його людині, щоб вона працею використовувала багатства землі (Бут. 1, 26-27).

Соборові Отці підкреслюють цю діяльність і зазначують, що багато людей ставляє питання: "Яке значення і вартість має ця горячкова праця? Як слід уживати матеріяльні речі? Що народи й одиниці осягнули цією працею?"

Хоч Церква не має розв'язки на всі проблеми, все таки, кажуть Соборові Отці, "вона бажає додати світло об'явленої правди до людського досвіду, щоб дорога, якою людство ступає в модерних часах, не була вкрита темрявою". Тут Отці Собору зазначують, що Церква не завжди має відповідну розв'язку на поодинокі питання, які турбують світ, хоч вона посідає загальні принципи-засади Євангелії, як слід дивитися на ці питання, бо розв'язка не раз буває трудна в практиці, хоч загальні вказівки ясні і виразні.

Вартість людської діяльности

Бог не сотворив людей, щоб лінюхували на землі. Він бажає, щоб вони працювали і своєю працею здобували собі речі, що потрібні до життя. Хоч треба

покладатися на Боже Провидіння, все таки не слід вповні спускатися на Бога, бо Він не буде виконувати того для людей, що вони самі годні і повинні вчинити.

Як добрий Батько Бог благословляє чесну і енергійну працю Своїх земських дітей. Народи, що вміють працювати і не лякатися труду, доходять до вищого рівня життя ніж їхні лінивi і недбалі сусіди. Конституція каже:

34) "Ця людська діяльність згоджується з Божою волею, бо людина, сотворена на Божий образ, отримала наказ підневолювати собі землю і все, що є в ній, і рядити світом згідно зо справедливістю і святістю (Бут. 1, 26-27). Цей мандат зобов'язує людину звертати до Бога як до Творця всього себе саму і всі речі.

"Цей наказ заторкує навіть найбільше звичайну щоденну діяльність. Запевняючи щоденний прожиток собі і своїм родинам, мужчини і жінки виконують працю, яка виходить на користь громадянства. Вони можуть слушно думати, що своєю працею розвивають діло Творця. Беручи до уваги користь своїх ближніх, вони своєю особистою трудолюбністю виконують Божий плян в історії".

Цей Божий плян лежить у тім, щоб люди своїм трудом поліпшували недосконалий світ і так участвували в творчім ділі Бога. Поліпшуючи світ, люди чинять землю кращим місцем для життя. Ось тому всі ті, що не хочуть бути параситами, повинні вкладати частину свого зусилля, щоб поліпшувати землю, що на ній вони проживають.

Праця—це Божа воля

Бог не любить лінюхів. Він хоче, щоб люди трудилися над поліпшенням своєї долі на землі. Конституція каже:

"Християни є переконані, що тріюмфи людства—це знак Божої величі і вияв таємничих плянів Бога... Через це християнське навчання не відстрашує людей від будови світу. Воно не спонукує їх занедбувати добробут ближніх. Навпаки, християни ще більше зобов'язані трудитися над цими речами".

Правила людської діяльности

Ніхто не повинен дивитися на працю як на невільництво чи зло, якого не можна уникнути. Якщо люди працюють так, як повинні, то праця буде помагати їм ушляхетнювати себе самих і приноситиме користь цілому громадянству. Конституція каже:

35) "Як людська діяльність походить від людини, так вона й звернена до людини. Як людина працює, то вона не тільки зміняє речі і громадянство, але водночас розвиває себе саму. Вона багато дечого навчається і виходить із себе", цебто духовно зростає, розвиваючи свої фізичні і моральні сили, бо впорядкована праця вимагає характеру, точности і чесности. Ось тому Отці кажуть:

"Належно зрозумілий цей зріст має більшу вартість аніж земські багатства, що людина годна собі придбати. Людина має більшу вартість через те, чим вона є, ніж через те, що вона має. Хоч матеріяльні здобутки годні подати матеріял для людського поступу, все таки вони не годні запевнити його".

Матеріяльні добра вможливлюють людям краще дочасне життя, але вони не годні вишколити чесних людей. До цього потрібний моральний вишкіл цілої людини, яка знає себе й є свідома своїх завдань супроти Бога і своїх ближніх. Конституція каже:

"Ось норма людської діяльности: Ця діяльність згідно з Божим пляном і волею має гармонізуватися з дійсним добром людства, і дозволяти людям так одинцям, як членам громадянства йти за своїм званням і виповняти його".

Тут Отці Собору зазначують, що кожна діяльність людини є добра, коли вона зберігає скалю вартостей, цебто коли людина, працюючи для земського прожитку, не занедбує своєї душі та почитання Бога і інтересів своїх ближніх.

Розумна незалежність людських справ

Людина є сотворінням, що складається з душі і тіла. Вона має дбати про своє тіло і душу. Той дбає про душу, хто не забуває обов'язків супроти свого Творця. Релігія виявляє людям їхні обов'язки супроти Бога і власної душі. Отці Собору збивають закид атеїстів, які звуть релігію 'опіюм народу', бо на їх думку вона відриває людей від земських справ, заохочуючи занедбувати працю над поліпшенням людського життя на землі ради надії майбутнього раю.

Як Микита Хрущев був премієром, він відвідав робітників в однім місті сателітської держави, де отак промовив до зібраних: "Ваші священики обіцюють вам рай по смерті в небі, а я хочу дати вам рай уже на землі".

Ось тому Конституція каже:

36) "Багато сучасних людей побоюється, що стисла зв'язь між людською діяльністю і релігією шкодитиме незалежності людей, громадянства і наук.

"Якщо автономія земських справ означає, що речі і спілки мають свої закони і вартості, які треба ступнево відкривати, використовувати і регулювати людьми, то люди мають право вимагати подібної автономії.

"Подібна автономія не тільки потрібна модерній людині, але вона так само погоджується з волею Творця, бо сотворені речі мають свою сталість, правду, доброту, властиві закони і лад".

Все, що існує в світі, походить від Бога. Бог не може противорічити Собі. Ось тому Церква не боїться правдивої науки, ані не забороняє вірним студіювати сотворений всесвіт, "бо земські речі і справи віри походять від того Самого Бога", каже Конституція і додає:

"Хто покірно і постійно намагається збагнути тайни речей, того провадить Божа рука, хоч він несвідомий цього, бо це Бог підтримує речі в існуванні та надає їм тотожности" цебто робить їх такими, якими вони є.

"Якщо ж незалежність земських справ означає, що ці речі не залежать від Бога, і тому людина може користуватися ними, як сама бажає, без ніякого відношення до їх Творця, то кожний, хто признає Бога, бачить, як сильно помиляються ті, що

так поступають.

"Бо як забудемо Бога, то саме сотворіння стає незрозуміле", бо не знатиме, звідкіля воно взялося, яке його призначення і що станеться з ним, як зникне його земське життя. Отож нема дійсного конфлікту між правдивою наукою і правдивою вірою, хоч інколи деякі речі тяжко нам зрозуміти через те, що людський розум обмежений, і тому не годен зглибити всіх тайн всесвіту.

Соборові Отці заявляють, що науковці можуть свобідно займатися наукою, бо віра не забороняє розшуків природи. Тут є виразний натяк на вченого астронома Галілея, який мав не мало клопотів з римськими церковними властями, як відкрив, що не сонце крутиться довкола землі, але земля обертається довкола сонця. Церква не бажає мати подібних прикрих припадків і конфліктів з наукою в майбутності.

Гріх часом плямить людську діяльність

Людство є в стадії еволюції. Фізична еволюція скінчилася, як людина досягла свою фізичну досконалість, цебто як її тіло розвинулося. Зате духовна і моральна еволюція дальше триває. Ця ж еволюція полягає в тім, щоб люди стали правдивими Божими дітьми, подібними до Христа, що є моделем досконалої людини.

Надужиття завжди можливі між людьми, бо вони заражені первородним і особистими гріхами. Конституція каже:

37) "Святе Письмо навчає людську Родину того, що віковий досвід потверджує: людський поступ дуже корисний людині, але він є теж великою спокусою, бо як нарушиться порядок вартостей, і зло переміщається з добром, то одиниці і групи зачинають руководитися тільки власними інтересами, а не добром інших.

"Через таку поведінку світ перестає бути місцем дійсного братерства. В наших часах побільшена сила людства загрожує існуванню самої людської раси".

Соборові Отці зазначують, що в світі є сили темряви, тому "людина мусить постійно змагатися, щоб могла руководитися добром. Вона не годна осягнути своєї досконалости без рішучої боротьби і помочі Божої ласки.

"Ось тому Церква, довіряючи плянам Творця, признає, що людський поступ годен служити людському щастю. Проте водночас вона мусить повторяти пересторогу Апостола: "Не вподібняйтеся до світу!" (Рим. 12, 2).

"Під "світом' тут слід розуміти духа пустоти і злоби, який перетворює в знаряддя гріха ті людські енергії, що мають служити Богові і людині".

Соборові Отці признають вартість людської праці і поступу, але водночас перестерігають перед гордістю, злобою і самолюбством, що є духом світу, і такого духа слід уникати, бо він противиться духові Христа (Мат. 24, 13; 13, 24-30 і 36-43).

Христос годен спасти людей

Хоч людська природа схильна до зла і послаблена гріхами, все таки Божа ласка годна помогти людям перемогти власне невладнане самолюбство, щоб люди могли своєю працею прославляти Бога і вдосконалювати себе самих, бо "людина відкуплена Христом і через Святого Духа перетворена в нове сотворіння, може і повинна любити сотворені Богом речі. Вона може приймати їх від Бога і шанувати їх як такі, що постійно походять з Божої руки".

Христос, проживаючи в душах християн, годен Своєю ласкою і натхненнями помогти людям перетворювати світ гріха у світ Божих дітей, де всі відкуплені душі зможуть проживати як діти одної Божої родини.

Соборові Отці зазначують, що Христос може витворити це братерство між людьми і народами. Конституція каже:

38) "Тим, що вірять у Його любов, Він дає запевнення, що дорога любови для всіх відчинена і що зусилля витворити всесвітнє братерство не є безкорисним".

Що кращі обставини в світі, то Христовій Євангелії легше

ширитися між його мешканцями. Конституція каже:

39) "Треба старанно відрізнити земський поступ від зросту Христового Царства. Все таки цей поступ дуже важний для Божого Царства, наскільки він помагає поліпшувати стан людства".

Людям тяжко служити Богові і слухати евангельського навчання, коли вони голодні, не мають де мешкати, пробувають без праці, тощо. Християни повинні усувати всі ці лиха зо світу, щоб люди могли легше служити Богові і приймати навчання Спасителя.

Отак людство іде до вічного щастя, яке знайде в Божім Царстві, що Христос заложить при кінці світу, в якім люди позбудуться своїх недосконалостей і стануть досконалими. Конституція каже:

"Це буде тоді, як Христос передасть Отцеві вічне і загальне Царство... Це Царство вже таємно є присутнє на землі. Коли Господь вернеться, то воно вповні зацвіте".

о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ.

ЛЮБОВ

Любови ще ніхто не бачив в земній статі,
Не втрапив у житті на кість її та кров;
Он чому і верзуть всі циніки затяті:
Її нема, бо фантасмагорія—любов.
Та ось любов оця в душі людській скипіла,
Причарувала серце в нас, на трон у ньому сіла,
Славетніша стає за геленський Парнас,
Несхопна хоч вона—сіяє над алмаз.
Ніхто не бачив ще оту таємну міру,
Що нею притяга залізний кий магніт,
Проте існує ця потуга дивна.
І вірю я тому, що ти, Любове, вічна,
Що в Трійці Пресвятій—Любов Гіпостатична
І що таки любві довіриться людина.

15 1 1963.

Треба жити вірою

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже так: **"Тому й ми від того дня, коли почули, не перестаємо молитися за вас та просити, щоб для пізнання Його волі ви були наповнені всякою мудрістю і розумом духовним, щоб жити вам життям, достойним Господа, і подобатися Йому в усьому, приносячи плід у всякому доброму ділі та зростаючи в пізнанні Бога"** (Колосяни: 1, 9-10).

У справах віри ми не повинні завжди залишатися як неосвічені діти, але маємо завсіди більше й більше вчитися про Бога, передусім треба зростати в пізнанні Н. Г. Ісуса Христа, **"в якому заховані всі скарби мудрости та знання"** (Колосяни: 2, 3).

Щоб зростати в знанні правд нашої віри, **ми повинні постійно більше вчитися про неї.** З цієї причини маємо пильно вважати в часі релігійних наук і проповідей, палко вчитися катехизму, читати Святе Письмо, життя святих, добрі часописи та книжки.

Не вистачить тільки вірити в нашому серці. Ми повинні свобідно й отверто дати пізнати іншим людям, що ми віримо в усі правди святої віри. Ісус Христос учить так: **"Отже, кожного, хто визнає Мене перед людьми, того і Я визнаю перед Моїм Небесним Отцем. Хто ж Мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюся перед Отцем Моїм Небесним"** (Матей: 10, 32-33).

Ми повинні **захищати свою віру** провадженням доброго християнського життя і униканням того всього, що може наразити нашу віру на небезпеку. Коли людина є дуже горда або провадить нечисте життя, то вона легко може втратити свою віру. Коли людина мусить жити поміж безвірками, то **вона повинна багато молитися, передусім добре вчитися своєї релігії та часто приступати до святих тайн.**

Хто нехтує своєю вірою або без потреби наражає її на небезпеку, то він грішить проти віри. Він чинив би це, коли б, наприклад, добровільно уникав релігійних наук та проповіді або читав книжки та часописи проти віри, або приятелював з людьми, які глузують з релігії.

Гріхом проти віри є передусім **свідомо сумніватися в правди віри,** що їх свята Церква вчить, або **нароком вірити в те, що є фальшем.** Людина поповнює найбільший гріх тоді, коли **зовсім відступає від святої Церкви та відрікається віри,** заявляючи, що вже не є більше католиком.

Людина, що є наповнена вірою, живе життям віри. Вона з довір'ям віддає ціле своє життя в руки одного правдивого Бога, цілим серцем любить Його та робить те, що Бог хоче. Віра—це корінь, з якого виростають всі інші чесноти.

Святе Письмо вчить: **"Бо як тіло без духа мертве, так і віра без діл—мертва"** (Яків: 2, 26).

1) Мій шкільний товариш каже, що крім людей десь у всесвіті мусять бути ще інші розумні істоти, подібні до людей. Чи це правда?

Знаємо, що в нашій соняшній системі нема ніяких інших розумних істот крім людей. Американська ракета переслала знимки планети Марса, і ці знимки виказують, що на Марсі нема ніяких розумних матеріяльних істот, бо природа Марса не відповідає вимогам, що потрібні до людського життя. Марс був єдиною планетою, крім нашої землі, в нашій соняшній системі, на якій на думку вчених могло б бути можливе людське життя. Знимки американської ракети виказали, що там такого життя нема.

Проте у всесвіті є десятки тисяч інших планет довкола зорей. Між цими планетами мусять бути деякі, що є подібні до нашої землі, тому мають пригожі обставини для розвою життя подібного до нашого. Чи там є якісь матеріяльні розумні істоти, того ніхто не знає тільки один Бог.

Нема надії, щоб колись люди з нашої землі дісталися до цих планет і подивилися, чи там є якісь розумні істоти, бо ці планети занадто віддалені від нашої землі навіть тоді, якщо б ученим вдалося опанувати енергію, якою іде світло, і нею порушувати ракети. Єдиний засіб, щоб увійти з можливими мешканцями інших міжпростірних планет у контакт —це радіо, і саме над цим працюють учені, висилаючи у всесвіт різні сиґнали, але покищо не отримали нізвідки ніякої відповіді, що вказувала б на існування десь у всесвіті інших розумних істот.

Бог не об'явив нам, чи десь є інші розумні матеріяльні істоти, бо це неконечне до спасіння. Як підемо до неба, то Бог може скаже нам, чи там є якісь істоти, якщо схоче.

2) Латинська Церква сильно настає на безженство священиків. Чи—це Божий або церковний закон? Я думаю, що в Церкві було б більше священиків, якщо б Папа дозволив усім священикам женитися.

Закон безженства священиків, на який так сильно настає латинська Церква та який запровадили до деяких наших епархій деякі наші єпископи в Західній Україні, —це церковний закон. Христос дораджував Своїм священикам бути безженними, але не наложив безженства як умовину потрібну, щоб бути священиком.

Нема сумніву, що безженний священик має більше часу і нагоди, щоб краще працювати для душ і посвячувати їм більше часу ніж жонатий священик, але це доконче не значить, що він це робить. Є багато жонатих священиків, що краще працюють для Церкви ніж

неодин нежонатий.

Це неправда, що Церква мала б більше священиків, якщо б вона дозволила на жонате духовенство. Наші православні і протестантські брати дозволяють своїм священикам і міністрам женитися, але не мають доволі священиків. Тим часом латинська Церква в Америці й Канаді має так багато священиків, що не мало з них їде за границю на місії до різних країн, хоч латинська Церква не дозволяє на жонате духовенство.

Отож не дозвіл священикам женитися збільшить число священиків, але краще виховання дітей і батьків, здорова і глибока релігійна атмосфера в наших родинах, пошана для священиків і читання релігійної преси дадуть нашій Церкві потрібне число священиків, без яких вона розпливеться і зникне в латинському морі, і самі українці будуть відповідати за це перед Богом і людьми.

3) Другий ватиканський Собор проголосив свободу релігії для всіх людей. Що означає це рішення? Чи відтепер люди будуть могти свобідно змінити свою релігію так, як їм подобається?

Ні, свобода релігії не означає, що люди зможуть змінити релігію і приналежність до Церкви, як це подобається їм. Свобода релігії включає дві речі: **Перше:** Кожна людина має право свобідно вірити і виконувати свої релігійні обов'язки супроти Бога так, як каже їй сумління. **Подруге:** Ніхто в світі не має права насилувати релігійних переконань людини та перешкоджати їй у стосунках до Бога. Кожна людина є автономна в своїх стосунках до Творця, якого має почитати так, як каже їй сумління.

Як же католики повинні поводитися з тими своїми братами, що визнають інші релігії? Ось як: 1) Всі католики повинні молитвою, добрим прикладом і покутою помагати іншим пізнати Божу правду; 2) Ніхто з них не сміє силувати інших приймати католицьку віру. Хоч Бог хоче, щоб усі люди спаслися і пізнали правду Божу, то все таки ніхто не може позбавляти інших їх релігійної свободи. Навпаки, треба шанувати релігійні переконання наших некатолицьких братів і сестер, як вони почитають Бога згідно зо своїм сумлінням; 3) Католики з приказу Господа мають любити своїх некатолицьких братів щирою християнською любов'ю.

Чому так треба поступати з людьми інших вір? Тому, що людина пізнає Божу волю при помочі свого сумління. Ось тому хто йде за своїм сумлінням, той слухає Бога, хоч часом як слід не знає Божої волі. Коли ж він щиро це робить, то за те треба шанувати його і його релігійні переконання. І саме тут полягає засада про свободу релігії, яку проголосили Отці другого ватиканського Собору на четвертій сесії в 1965 р.

4) Чи християнство може зникнути в якімсь краю?

Христова Церква не зникне, бо вона незнищима. Вона має запевнення, що буде тривати аж до кінця світу (Мат. 28, 20). Проте християнство може зникнути в якійсь країні, якщо християни не будуть дбати про нього. Воно зникло в великій частині Африки і Малої Азії, що колись були християнськими країнами.

Деякі знавці заповідають, що Христова Церква перестане існувати в країнах Південної Америки, якщо впродовж майбутніх 30 літ ці країни не отримають десятків тисяч священиків від інших країн.

5) Чи воно добре, що Папами є завжди італійці?

Папою може бути кожний християнин, не зважаючи на те, до якого обряду чи національности він належить. Проте світ уже привик до італійських Папів. Це має таку користь, що виключає національні ривалізації і заздрість, як відбуваються вибори Папи, бо італійські Папи доказали, що вони не пропагують італійської політики в світі.

6) Чи можуть у Церкві бути єретики?

Єретики можуть бути в Церкві так між вірними, як між членами єрархії, бо єресь може бути явна або скрита. Людина може знати або бути несвідома, що вона єретик. Живемо в світі зараженім єретицькими ідеалами, і ці ідеї й ідеали непомітно впливають на думання і життя добрих християн. Ця єресь не мусить бути свідома і формальна. Подібні речі можливі, бо Церква—це збір грішників і людей, підлеглих пристрастям.

7) Чи Папа тяжко згрішив би, якщо б скасував східні обряди і наказав східнім християнам перейти на латинство?

Папа, каже богослов Карло Рагнер, Т.І., напевно допустився б тяжкого гріха, якщо б видав подібний декрет, і від цього гріха ніхто не міг би розгрішити його, поки не відкликав би його. Хоч цей декрет був би легально важний, все таки він сильно провинявся б проти любови ближнього, одности Церкви і майбутнього з'єднання Сходу і Заходу.

Легалізм і моральність—це не те саме навіть у церковній ділянці. Щось може бути легально законне, а морально лихе і грішне. Ось тому єпископи мають право протестувати проти всяких шкідливих обмежень, як Св. Павло протестував проти Св. Петра (Гал. 2, 11-14). Отець Карло Рагнер каже, що подібні протести не тільки є можливі, але навіть є обов'язком у деяких обставинах.

8) Мені страшно не подобається, як читаю в пресі чи чую від людей критику деяких наших священиків. Що треба відповісти тим, що їх критикують за брак національного чи обрядового духа?

Якщо ці критики молоді хлопці-студенти, то порадьте їм піти до семінарії і стати українськими священиками. Якщо стануть ними, то зможуть внести нового українського духа до нашої Церкви, бо саме на брак цього духа вони скаржаться.

Якщо ж ці критики жонаті чи замужні і мають синів, що могли б бути священиками, то треба спитатися, чому вони не посилають власних синів вчитися на священиків. Як сини патріотів—ці діти, ставши священиками, напевно витворили б цього духа, якого на їх думку бракує нашій Церкві.

Сама критика, протести і мітінги з голосними резолюціями нічого доброго звичайно не вдіють. Зате багато доброго могли б зробити, якщо б яких 200 чи 300 синів цих критиків стали нашими священиками. Те саме стосується до студентів, які галасливо протестують замість іти до семінарії, ставати священиками і показувати ділом, як треба плекати українського духа в нашій Церкві, товариствах і родинах.

Нам цікаво знати, чому ці критики не йдуть вчитися на священиків.

Жінка: "То ти вже так скоро вернувся з гольфа?"
Чоловік: "Іван не хоче грати!"
Жінка: "Чому не хоче грати?"
Чоловік: "А ти грала б з тим, що шахрує в грі?"
Жінка: "Ні, ніколи не грала б з шахраями!"
Чоловік: "Іван так само не хоче грати з шахраями".

"Як вечеря не буде готова, то я піду до реставрації!" заявляє поденервований чоловік.
Жінка: "Будь ласка, зачекай іще 10 мінут і я піду з тобою!"

Розривки в житті подібні до асекурацій. Що старшою людина стає, то більше вони коштують її.

Чемність—це запорука успіху в житті

о. Роман Ганас

ДОБРІ чи злі прикмети людської вдачі часто рішають, яке буде життя людини. Наука потверджує, що люди родяться ні добрими, ні злими. Обставини, серед яких вони виростають і виховуються,—це важні чинники, які впливають на те, чи люди виявлять себе добрими, коли дійдуть до зрілого віку, чи як невиховані, будуть спричинниками злих діл на шкоду родинам і народові, до якого належать. Добре виховання в родині, добра школа і пристування в молодих літах з добрими товаришами—це чинники, що виробляють добрі характери, сильну волю і світогляд для діянь у зрілому віці. Школа й образування—це середники, які влегшують зрілій людині краще розрізняти добро від зла і збільшають духові сили для поконування злих налогів чи пристрастей, від яких не є вільна жадна людина. Частими причинами неуспіхів провідників народів на високих становищах, —це брак доброго родинного виховання і недостача відповідного образування і підготовки до сповнювання наложених обовя'зків. Помилки, сповнені людьми непідготованими до відповідальних урядів, спричиняють шкоди, які ледве чи можна буде поправити. Такими непідготованими провідниками народів були: Наполеон, Гітлер, Мусоліні та Сталін, за помилки яких народи світу мусять терпіти не раз століття. Основною запорукою доброго виховання й успіхів в житті є дійсне християнство, що виявляється через любов, покору і милосердя для людей.

Одною з дуже добродійних прикмет християнства—це чемність. Чемність запевняє щастя родин, з'єднює приятелів, запевняє успіхи в життю, зменшує терпіння та береже перед помилками. Людина з різних причин позбавлена прикмети чемности залишається осамітнена, багато терпить і спричиняє чимало терпінь своїм ближнім. Найбільше чемними народами світу є Японці.

Найкращою школою доброї поведінки, опертої на прикметах лагідности, покори чи чемности,—це книги Св. Євангелія, і найкращим учителем цих прикмет—це Син Божий, Ісус Христос. Ще на землі Христос зустрічав людей як великий душпастир, виявляв їм велику любов і зрозуміння, не погорджував ніким, уникав слави і почестей. Для всіх Христос був однаковий, для вчених, для бідних, для темних і грішників, для добрих і злих, любив дітей і в їх невинності шукав—вказував дорогу для спасіння старших.

Лагідністю та співчуттям для людських провин Христос навертав грішників на праведну дорогу життя, осуджував тих, які в очах своїх братів добачували скалки, а полін не хотіли бачити у власних.

Відвідуючи родину фарисея Симона, Христос не вмив ніг перед їдою, нехтуючи прийнятим звичаєм, чим викликав здивування в господаря. Відчуваючи думки фарисея, Христос сказав: Ви фарисеї стараєтеся бути чистими назверх, коли в нутрі ваших душ є повно кривди та грабунків! Скільки на світі є людей, які живуть за прикладом фарисеїв. Вони є красномовними в словах, а чорними в ділах.

Лагідність і чемність—це прекрасні квіти християнського життя. Вони зроджують довір'я людей до людей, вони є певною запорукою успіхів в житті, вони є дуже потрібні для тих, що виховують родини, батьків, учителів і провідників народу.

Гордість, самолюбство і непогамованість против'ляться братній любові, і є джерелами гніву, незгоди та жорстокого життя. Вони є спричинниками горя та сліз, великих невдач в людському житті.

Сказав колись Христос в нагірній проповіді: "Блаженні тихі, бо вони успадкують землю!" Хто належно зрозуміє ці слова Христа і буде їх виконувати, той не тільки буде паном землі, але й осягне вічне спасіння.

СВЯТА ОЛЬГА

Свята Ольга (945-62) правила київською державою по смерті свого мужа Ігоря, якого вбили деревляни. Саме ж князювання жінки вказує, що Україна була вже культурною державою, коли жінка потрапила керувати нею. Сучасники звали Ольгу "мудрішою від усіх людей".

Вона перша визначила кількість данин для різних племен і встановила терени для полювання. Ольга перша з наших князів прийняла християнство й охрестилася в 955 р. Вона їздила до Царгороду в дипломатичних і торговельних справах. З нею був теж священик з України. Грецький цісар Константин Багрянородний описав посольство Ольги до Царгороду.

В 959 р. Ольга вислала посольство до німецького цісаря Оттона першого, і в 962 р. прийшло до Києва посольство від Оттона з єпископом Адальбертом на чолі.

Отак Ольга нав'язала стосунки з тодішніми двома наймогутнішими державами Европи і так ввела наш край у сім'ю народів. Сама вона була мудрою володаркою і ревною християнкою. Померла в 969 р. Вдячний нарід і Церква проголосили її святою. Приклад Св. Ольги мав вплив на рішення Володимира Великого, щоб вчинити християнство державною релігією, бо Ольга була бабкою Св. Володимира, який запровадив християнство на Русі 988 р.

Своєю дипломатією і стратегією Ольга потрапила підкорити бунтівливі племена і включити їх в державне життя, викликаючи в них почуття, що вони належать до одної держави, не зважаючи на племінні різниці.

Повсякчасна купіль силоамська

В. Бужеико

БУЛА колись в Єрусалимі така саджавка, що звалася Силое, і мала вона п'ять притворів.Там лежало багато хворих. Були сліпі, криві, паралітики, каліки та всяка інша тілесна нужда. Всі ті хворі очікували порушення води ангелом. Бо так бувало, що час від часу сходив ангел Господній і порушував воду саджавки, і тоді хто перший з хворих входив у неї, той ставав здоровий.

Це бувало колись, а зараз ми маємо щось подібне, але не на фізичні недомагання, а, що важніше, на духовні. Ці недомагання душі мають свою загальну назву гріх. Гріх можна поділити на два роди, а це первородний гріх, який є притаманний усьому людському родові, за винятком Пречистої Діви Марії Непорочно Зачатої, і другий рід гріха—це особистий, що його допускається кожний чоловік.

Для вилікуваня з цих обидвох родів гріхів є купіль, яка має два, так мовмо, притвори, що ними входиться, щоб стати здоровим із гріховної недуги. Першим притвором—це хрещення, яким змивається в першу чергу первородний гріх. А другим є Сповідь. Певне, що воно було б краще охреститись і позбутися гріха і потім уже жити в невинності ласки духовної купелі. Але так на жаль воно не є, тому Христос установив ще інший вихід із гріха, цебто Сповідь святу. Коли хто змарнотравить ласку св. хрещення, то ще лишається йому інша дошка рятунку, цебто Сповідь чи покута.

Першим і засадничим питанням є: Чи справді Христос Сповідь установив? Ми, що віримо, про це не сумніваємося, але все ж таки варта воно пригадати, що Христос по Своїм воскресенні з'явився Апостолам, які були Його першими священиками, і сказав, даючи владу сповідати: "Прийміть Святого Духа: кому відпустите гріхи, тому вони відпустяться, а кому задержите, то будуть задержані" (Іван: 20, 22-23).

Ми можемо назвати св. Сповідь другою дошкою рятунку по св. хрещенні. Бо скажете, куди б то стільки людей пішло, якщо не було б Сповіді, цього нового засобу, яким би прощалися гріхи, що їх поповняють вже охрещені?!

Що ж поможуть самі покути, милостині й інші великі діла, коли людина не висповідається? Всім, певне, відомий є той випадок з ченцем Пелагієм, який згрішив раз тільки нечистою думкою, і потім робив страшні покути. В манастирі всі його мали за святця, навіть по смерті поховали в церкві, але потім мусіли самим Божим повеліннням закопати нещасне тіло на непосвяченім місці. А чому? Бо він не відважився навіть на смертній постелі визнати той одинокий важкий гріх! Бог не простив, і нічого не помогли його величезні дантейські покути! Правда, ми тим не хочемо сказати що через досконалий жаль безінтересовної любови до Господа Бога, Добра, гідного самого в собі всецілої любови, не можна спастися навіть без сповіді. Все ж таки мусить бути при тім щире бажання висповідатися і всі гріхи визнати, коли б трапилася нагода. Така людина має справді жаль досконалий і навіть у випадку неспроможности висповідатися вона йде до неба.

Уважаймо, що цей легенький лік, так часто прямо занедбується. Оповідають, що за часів Св. Мартина, єпископа, були такі каліки, що як почули, що наближається до них єпископ, то щоскоріше тікали тому, що святий милосердився над каліками і їх уздоровляв Божою силою. Цим калікам було миліше каліцтво і з тим життя лінюхів, як здоров'я і використання своїх життєвих сил.

Раз до пророка Єлисея прибув вождь сирійського війська, Нееман, який був прокажений. Йому порадила жидівка-служниця удатися до пророка, щоб відзискати здоров'я. Єлисей сказав йому, щоб пішов і скупався в ріці Йордані. І то сім разів. Вождь цим дуже обурився: "Що? В нас у Дамаску є ще кращі мінеральні води, то на що мені було їхати аж сю-

КНЯЗЬ ІГОР

Князь Ігор (912--945) був одним із найздібніших українських князів, що рядили Руссю перед Св. Володимиром Великим. Він двічі ходив походом над Каспійське Море і Закавказзя. В цих походах проти диких кочовиків він прославив себе і своє військо, бо вістка про його хоробрість рознеслася по цілім Сході, але ці походи нічого не дали Україні.

Ходив він походом і воював теж з Візантією, щоб опанувати береги Чорного Моря і там заложити наші колонії. Ці береги в тих часах були під пануванням Візантії. Війна з Візантією закінчилася в 944 р., але договір не був такий корисний для України, як договір Олега Віщого. Ігор був змушений зректися своїх володінь у гирлі Дніпра і на березі Чорного Моря.

Важний цей договір тим, що в ньому між поганськими дружинниками Ігоря були християни, і вони теж підписали цей договір. Це значить, що християнство мусіло бути сильно поширене в цих часах в Україні, коли християни офіційно виступали в житті Руси.

Підкорені племена платили князеві данину. Часто сам князь їздив збиратя її. І так Ігор вибрався по данину до деревлян, і вони вбили його, бо забагато податків вимагав від них. По його смерті Св. Ольга, його жінка, перебрала керму держави.

ди?" Слуги цього вождя були мудріші. Тож кажуть до нього: "Коли б тобі пророк казав щось вельми важке чинити, то так, але що тобі пошкодить послухати і піти скупатися сім разів у ріці Йордані," І він послухав розумної ради свого окруження і за сьомим разом вийшов чистий з води (Книга 4. Царств, V. 9-14). Нащо ж терпіти душевну проказу, коли можна так легко очиститися?

Зрештою, хоча б і не було легко знайти уздоровлення на хвороби душі, то таки є нашим важким обов'язком старатися і вживати всіх засобів, щоб одужати, бо Христос каже, що краще тобі стати калікою на тілі, як, зневаживши Бога, навіки бути в муках. Тому ми повинні найбільше дбати про здоров'я своєї душі! Не бійтеся тих, що тіло вбивають, але Того, що не тільки тіло, але й душу може вкинути в пекло! Тому наслідуймо того паралітика, який чекав на порушення води цілих 38 років, аж доки Христос не змилосердився і не уздоровив його. Отак то треба старатися, щоб належно використати новітню і до кінця світу непроминаючу силоамську купіль, що нею є Тайна Сповіді!

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священинів-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

Jews and the Crucifixion of Christ

Arthur Klyber

Father Klyber, writer of this commentary, is a Redemptorist missionary priest and is himself of Jewish ancestry.

■ "The Sacred Synod (The Council) holds in mind the spiritual' blood relationship' which ties the People of the Convenant of Jesus, the Messiah, to the Stock of Abraham (the Jewish People) . . .

"The Church . . .impelled by the spiritual love taught in the Gospel, decries hatred, persecution, and any other displays against Jews at any time and by anyone." Vatican II, Declaration regarding the Jews, October 28, 1966.

We feel that by throwing the explanations of the Declaration into question and answer form we will reveal more simply, some of the considerations debated by the Council Fathers in preparing this document

Did the Jews kill God?

No. Nobody can kill almighty God. Divinity is eternal: Only the human body of Jesus could die.

Did the Jews kill Jesus of Nazareth?

No. We are talking only about some Jews. We dare not say that "the Jews" killed Jesus: and we must be careful to indicate historical *truth* when discussing this touchy matter. Only some Jews, chiefly of the Leaders, pressed for the crucifixion of Jesus. "The truth shall make you free," said our Lord. Our Jewish People too, despite the awful ache in their hearts from persecution, should be willing to face at least this minimum truth about the crucifixion event. Some seem unwilling to do so.

A just and clear evaluation of the crucifixion event will and must "redeem" the Jewish People as a whole from the false allegations made against them in the course of the centuries. Moreover, Jewish writers and others should try to understand this Declaration for what it was intended—a form of official *statement* (not just the statement of an individual) concerning the involvement of Jews in the crucifixion, and the brotherly love that Catholics should have for Jews.

The Declaration is simply *not* an "absolution" of the "sin" of the Jews; since in the first place the Church never *officially accused* all the Jews of this sin; and secondly because any sin that was committed by the Jews involved in the actual crucifixion, was already forgiven by the Messiah from the cross: "Father frogive them . . .for they do not know what they are doing," were His words.

Since Jesus was God in human flesh, are we not correct in saying that the Leaders of the Jews were "deicides" — that is, that they killed God?

Emphatically, No, again. Take an analogy: A hunter who shoots a deer which turns out to have been another hunter covered in a deer's pelt, is certainly not guilty of murder. A murderer kills only what he thinks

he is killing. Now the relatively few guilty Leaders did not know that Jesus was God: though they did know that He was the Messiah—and some even venerated Him as a Prophet. For the Jews of that day, it was normal first to believe in Jesus as the Messiah, and later on to know Him as God also, through the gift of faith. Those therefore who were guilty of the crime of murder in bringing Jesus to Pilate for a death sentence can be called *homicides*, but never *deicides*.

Who was directly responsibe for, and fully guilty of the murder of Jesus, Romans or Jews?

The sentence of death for Jesus was extorted from Pilate by threats of political punishment. The *execution* of Jesus was carried out by *Syrian* (not Jewish) soldiers, in obedience to the military order. We find that many Catholics lay the whole crime to all the Jews: and we find many Jews laying the whole blame on the Romans: the truth of fact is in between.

What about the wanton yell from the Jews at the trail: "His blood be upon us and upon our children?" Doesn't that put the crime of murder of Jesus on all the Jews?

No, it does not. Catholics ought to note accurately the thought of Jesus: "But first He must suffer many things and be rejected by this generation..." (Luke 17:25), and not by every generation of Jews thereafter. Careless reading of the Gospels, and careless tradition has made no end of trouble for Catholics and Jews alike. I am convinced that the cry for blood mentioned above was not an immediate or automatic reply of the people generally, as though this were a rehearsed play, but a cry that came from those in the crowd who were in agreement with the Leaders who had been clamoring for the execution of Jesus.

How far from the court could the discussion between Pilate and the Leaders be heard? No public address systems were available, as we know: and further, the court discussion was done in the Greek language, not in Aramaean which was the Jerusalem brand of Hebrew, at least among the uneducated Jews. And finally, even if we were to admit that the *whole* Jewish People of that day called a curse on itself with that yell,— the "curse" was not accepted by the Redeemer dying on the cross, but instead He uttered a blessing: "Father forgive them..."

Many well-meaning Catholics, and even a number of Jews, have opined that neither Romans nor Jews were guilty in the crucifixion, but that all human beings ever to enter this world were guilty of nailing Him to the cross by their sins. Is that true?

No; that is not true as stated. Guilt is for the intention and act of murder, and such guilt rests in varying degree on those already mentioned. The whole human race was present at Calvary only by solidarity; we did not sentence Him, or nail Him to the cross, but He allowed himself to be mishandled by human malice and human weakness, so as to make atonement for all of us.

It could be said that we *occasioned* the love of God to pour itself out on all of us in His mercy. (I think that, in this sense, Jesus came nearest to being a genuine "deicide.") We say it this way: Jesus was God: Jesus died freely for us on the cross: therefore the atonement was made by God and man together: It had the same effect as though God had died for us.

Jews, impressed with the truth of the facts given above, have asked the Church to remove the crucifixion story from our Bibles, from our religion books, and from our sermons: and they also ask us to remove the crucifix from public display: What about this?

The Council wrote the following into the Declaration: "... the Jewish People should not be presented as rejected or cursed by God, as though such rejection could be proved from Holy Scripture. All who do catechetical work or preach the word of God should be careful to teach only what conforms to the truth of the Gospel, and to the Spirit of the Messiah." We shall certainly abide by that exhortation: but it seems vital for our continued love for Jews as well as for others, that the story be kept in its place in the Gospels.

From this crucifixion-narration we learn that the Jewish People did not rob us of a Saviour but actually gave us One; that the Jewish People were the instruments of the Holy Spirit in the Old and the New Convenants. Briefly — the crucifixion story, contrary to common notions through the centuries, is a love story. Would to God it will be so understood by all Christians from now on.

Those enemies of Jesus called for His execution for their own reasons: but Jesus submitted to the sentence for His own reasons. One who is almighty cannot be cheated by the humans which He has created: no human being can prevent His goodness from extending itself — no one can "get the best of Him" as the expression goes. Something good must always issue from any and every sin and mistake of human beings, even if sinners themselves end up as reprobates.

Those who brought Jesus to sentence of death, functioned unwittingly as priests offering a Lamb in sacrifice for the sins of the world. In the strangest of ways their sin purchased even their redemption if they would accept it. "Behold the Lamb of God who takes away the sins of the world," said the Jewish John the Baptizer as he pointed to Jesus of Nazareth.

Humans are the causes of effects, but God is the Master of consequences. The effect of the crucifixion was death: but the consequence of it was life in God for the human race. Not a single Jew or pagan did Jesus ever curse from His cross; because His cross was an act of mercy, and not an act of judgment; a redemption, not a condemnation. And that is why we call the day of His death Good Friday instead of bad Friday.

(The Liguorian)

LABOR DAY

81 years ago — Peter J. McGuire conceived the idea of setting apart the first Monday in September in honor of American labor. Peter J. McGuire was then president of the United Brotherhood of Carpenters and Joiners of America, and an active leader in the Knights of Labor — the forerunner of the American Federation of Labor. He argued that there were other holidays commemorating patriotic, military and religious events, but none "representative of the industrial spirit, the great vital force of the nation." His proposal was adopted by the Central Labor Union in New York, and on Monday, September 5, 1882, the first Labor Day celebration — a parade and outdoor festival — took place in New York City. Oregon was the first state to observe Labor Day as a legal holiday, followed by Colorado, Massachusetts, New Jersey and New York. In 1894 Congress passed an act making it a legal holiday in the District of Columbia and in United States territories. Labor Day is now observed in every state of the Union (ACNS)

Vast room for self-improvement

Michael Schudlo, C.ss.R.

SOME 'intelligent' people, mock the truth because they do not like it and refuse to conform their views and conduct to its dictates. They think that they know everything there is to know. Nothing surprises them or bothers them, and nothing urges them, either, toward the necessary progress in life and as yet unexplored domains. Everything is clear to them. They act in this way, because they are not well acquainted with their immense ignorance.

Abuses, instability, decadence and corruption, all these arise from the fact that man exists without self-criticism, self-renewal and constant self-adaptation. Thus man becomes self-satisfied and enjoys this state of mind. Such is the permanent danger of all spiritual life that threatens both the individuals and the institutions. When self-criticism is excluded from their life, the deterioration is inevitable and decadence will become their final lot.

People like perfection, at least some of them pretend to do so. At the same time, they hate imperfection. But psychologists assure us that it is our own shortcomings that we condemn in other people. Instead of criticizing their faults we should try to appreciate in others the good qualities we most lack and which they help us acquire by their good example which shows us the way. The moral value of any man is proved not by what he demands from his fellow men, but by what he does himself, for it is easier to condemn the imperfections of others than to strive after one's own perfection.

The Jesuit theologian, scientist and philosopher, Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955), said that the worst weakness of our minds is our failure to be aware of the greatest problems, because they are presented in the form of what is nearest to us. And what is nearest to us than our own egoism, self-complacency and self-deception which hide our faults and enlarge our real or imagined virtues?

How often we do not like our neighbors and think that they are our enemies, although they are not? They are just different from us in their views and actions, because they are different individuals. And there are not two identical individuals in the whole world of ours, although its population runs in something more than two billions. If we wish to live in peace with our fellow men, we must accept the difference of others. It is not a weakness. If it charity. We must cultivate the union between different men. By accepting the difference, the difference is overcomed and a brotherly union is achieved among the children of the same Heavenly Father. "Woe to the knowledge which does not lead to love!" Bossuet said. How many discusions, conventions, speeches and studies are being made in the world of today! Unfortunately, most of them tend, as Fenelon said, "only to make men philosophize on Christianity, but not to make them Christians!" The world of the future will be what we make it. For this reason Blondel used to say: "Every action is a turning-point in the history of the universe". What use is it to have a good principle, when our heart is not open to the sweetness and humility of Christ which make us real Christians, worthy citizens of the Kingdom of God on earth? Even if our fellow men are not good friends of ours, they are still useful to us. For lack of a mirror we cannot see our face. For lack of adversaries we cannot know ourselves as we are. So even those who criticise us help to be good, if we know how to profit by their criticism instead of getting hurt. An ancient pagan Greek poet said: "Many are the frightful things, but nothing is more frightful than man".

Life would be quite different, if we practiced our Christian religion as we are bound to do by our baptismal vows. But is it not a fact that many modern Christians no longer have *faith in our faith?* This lack is the main sourse of our spiritual and moral weakness. When faith is weak in a soul, everything seems hard, leads us back to God in Whose image we were made. It is an escapism, when work, pleasure or business leads us away from that image instead to taking us back to it.

In working on our own perfection, we should not condemn those who do not agree with us. It is true that Our Lord condemned the Pharisees. If we wish to condemn the others, we must not have anything pharisaical about ourselves, or we will be condemning ourselves in the very act of uttering the invective against the others. We do not see the hearts of the others, and therefore have no right to judge them. How many good deeds are daily performed by those who apparently do not know God! We must realize that at every act of charity the Gospel triumphs and Christianity is effective even in those who do not know Christ. Our Lord knows these acts and takes them into account when He judges those who did not know Him in life. It is hard for us to accept it, but we will succeed in this art, if we really try, for patience is the elder sister of efficiency.

Perfection is impossible without suffering. Unfortunately many people suffer badly when they cannot avoid suffering, because they do not believe in the blessing it brings them. Suffering is a fight. No good things come to us without a fight, no matter what it is. They feel disappointed, although disappointment is a deadly enemy of all progress. We must reject dejection, and go on despite some failures, for the highest victory will come to those who preserve freshness and joy in their troubles. Through suffering we can resemble Christ, and no one should be ashamed of resembling Him. When suffering is too heavy, we can always turn to the Man of Sorrows and get some relief: "Come to Me all you who suffer and are burdened, and I will give you r e l i e f." Yes, there is m u c h suffering in every man's life. Suffering is not imaginary, even when imagination causes it. Few people however, realize that they are responsible for the state of their imagination. Hypochandriacs belong to this category. They poison their daily life by living their past memories and resentments and by anticipating their future suffering in fear and anxiety. If they only knew how to suffer as the souls in Purgatory do! Their suffering is joyful, because they endure their suffering so will-

ingly that they would not remove the least part of it, says St. Catherine of Genoa. Their contentment is so great that it is surpassed only by the joys of paradice.

We should not complain about hardships, because hardships pave the way to progress. Man must progress or perish in his misery. In the domain of spirit painless birth will never be found as long as mankind lives upon the earth. It is by fighting against our passions and by perfecting our own souls that we approach God and His perfections. Not all men know how to take their hardships and sufferings. As the same fire liquefies some substances and solidifies the others, so some souls are hardened in good in pain and some disintegrate in complaints and discouragement. St Thomas explains why we must work to obtain perfection and heaven, saying: "Those who obtain something without trouble, keep it without love."

God is like a sea. Those who have never seen the sea think it is monotonous, because there is nothing but water. The same is true of the inner life and of the contemplation of God. As the sea is not monotonous, so the contemplation and the inner life of a soul is very varied, if a man really cultivates them. Without an inner life a soul becomes a corpse. Spiritual corpses remain dried up longer than the bodily corpses before decomposing, but they are none the less corpses.

There are plenty of such corpses in the world. Every soul in the state of mortal sin is a moral and spiritual corpse. For this reason it is a great hoax to tell people that spiritual life is a hoax. Anything worth doing and having always comes up against some obstacle, because it provokes reaction of those who do not like to change anything. Only those things and writings which do not change anything are met without opposition. Only those are applauded who present an embellishing mirror to the public without mentioning its faults and defects.

Progress requires inquiries and criticism, and such things may be a sign of vitality. The critics are seldom the best Christians. Millions of average men and women live quietly their daily life without criticising anyone. These unknown people are the main supporters of the Church and the hope of the world. They not only ask God for the temporal blessings, but for the spiritual as well, a thing that most people usually forget to do. They do not want to be right without prayer, charity and the Gospel, because they are aware that such righteoussness is barren and bears fruits of death.

To be a real Christian a man needs faith. Unfortunately many modern men are too careless and indifferent about religion to be capable of bothering to contradict it. Most of them limit their religion to a few external practices. No wonder, Christianity is so weak in our days! Everything a man does in Christ and for God where the living Gospel asserts itself in sufficient to justify the Gospel's teaching forever, because it proves that it is divine. No man can do anything really good without God's help: "Without Me you can do nothing", Our Lord said to His disciples.

The followers of Christ should not ape the worldlings who live and act as if there were no God, no heaven and no hell. When the Christian world becomes wordly it is only the caricature of the world. It is just ugly, for how can we claim to belong to Christ in theory and then deny Him in practice? In such a case must we not be despised by the world of hypocrites?

In the past, people used to fight

and to die for their faith. No more now! Why? Because faith does not interest them as if they had nothing to learn from it. Their faith became passive and lifeless. Consequently, heresy and atheism do not shock us anymore. Politics and business took the place of religion. People fight and kill themselves for the various political and economic systems, but they do not think it is worthwhile to fight and to die for the Gospel. No wonder, we have no Christian heroes in these days. Countless people who profess to be Christians do not take Christ and His Gospel seriously. Thus injustice, tyranny and persecutions are reigning in the world but they are now in the service of degraded passions. The taste for the things of eternity has grown weak and therefore it does not appeal to countless men and women of today. They want to follow their reason alone, despising the faith and the Church which teaches them. They forget the saying of Pascal: "Anyone wishing reason alone would be a confirmed lunatic in the opinion of the greater part of the world". How often those who wish to be guided by faith must be prepared to walk alone, because their fellow men don't care to follow them? Whom must these poor followers of Christ turn to in their loneliness? To the Church in which even the greatest minds of the past centuries have found the shelter and the life-giving forces on the way to eternity.

It is true that not everything in the Church is perfect, because it is composed of men. It has its wounds inflicted upon her by its unworthy children and some ministers. But in its inner nature it is holy, because it has Christ, the Holy Spirit and the Sacraments. It can make us holy, if we let her do it in our regard. For this reason scandal-mongering and ill-considered criticism of the Church are foreign to the spirit of Our Lord. Abbe Vicart wrote to Antoine Thibaut: "The Catholic religion, my friend, believe me, is far, far more than it has ever yet been granted you to glimpse". St. Gregory asserts that there would be scandals in the Church till the end of the world. Some people are scandalised by them and leave the Church, because some of its ministers are not what they should be. Such poor people fail to realize that the ministers are not the Church. They are just its unworthy ministers. The conflicts which now and then occur must not separate us from the Church. St. Paul had an argument with St. Peter at Antioch. St. Peter was one of the *pillars* of the Church, nay its supreme leader, vicar of Christ on earth. St Paul was his colleague and subject. He did not approve of the hypocritical attitude of St. Peter and publicly reproached him, calling him a hypocrite (Gal 2, 11-14). But did this argument with the head of the early Church shake the faith of St. Paul or alienate him from the Church and Christ? Not at all! Here is Paul's declaration of the faith dispite all the weaknesses which he had seen in St. Peter and other Apostles of the Gospel: "Who will separate us from the love of Christ?" (Rom. 8, 37).

St. Paul's behavior is a strong warning to those who are easily scandalized and tempted to rebel against the Church, because they

When men celebrate their birthdays, they usually take the day off, but when women have their birthdays, they usually take a year off.

There is only one difference between learning to drive a car and learning to play golf. When you learn to play golf, you don't hit anything.

see things which they do not like or of which they can not approve. We must remain faithful to Christ and His Church, regardless of the unworthiness of some of her members, be they simple faithful or unworthy shepherds. The Church is always the same. It always gives us Christ and His grace. Our faith is the same, the foundations are the same and the Holy Spirit is the same. If we remain faithful to the Church, it will lead us to eternal happiness, despite its human weaknesses and imperfections. What else do you want?

FIRST MIRACLE OF JESUS

by F. Sheed

The previous instalment told how Jesus said to Nathanael, "I saw you at the fig-tree, before Phillip called you". To Nathanael the words were a shock, because Jesus must have seen him without being present.

Nathanael's reaction, however, suggests that there is more in the phrase than simply what we now call extrasensory perception. Whatever happened under the fig-tree, it loomed large in his mind, and he had thought it his own secret. Possibly (one man's guess being as good as another's) he had been wrestling there with a strong temptation to an act of profitable but very base dishonesty, and conscience had won. Whatever Jesus' words meant to him, he needed no more convincing. "Rabbi" he said, "thou art the Son of God, thou art the King of Israel."

From so small a thing faith came to Nathanael. Jesus told him that it was as nothing to the great things he would yet see. And he went on to make the first statement about himself that is recorded (John 1, 51): "Amen amen I say to you"—it had been "thou" so far—"you shall see the heaven opened and the angels of God ascending and descending upon the Son of man." Even an unlearned Jew would have known about Jacob's dream

(Genesis XXVIII. 12) of a ladder reaching up to heaven, with angels moving up and down its rungs: just as we today need be of no great learning to have heard Francis Thompson's reference to the traffic of Jacob's ladder, Pitched betwixt heaven and Charing Cross.

As the change from the singular "thou" to the plural "you" shows, Jesus was now speaking not to Nathanael only but to all the disciples. What *he* was saying grew naturally out of what had just happened, but at least the spotlight was off Nathanael. It never fell on him again. Considering that there is not one of the Twelve whose first introduction is told in anything like the same detail, it seems strange that we hear so little of him afterwards. He figures among the Twelve (always linked with Philip, his sponsor) by his other name Bartholomew—son of Tolmai. To our world the name Bartholomew suggests one thing only: on his feast day in the year 1572 occurred a most appalling massacre.

The disciples would have remembered that Jacob had named the place of the dream Bethel, and a glance at the map shows us that Bethel was on one of the roads that the group might have been taking on its way to Nazareth and Cana. Given Jesus' habit of starting some of his deepest teaching from something actually present, it is at least probable that it was their arrival at Bethel which had caused him to use the imagery of the dream that Jacob had dreamed there. If so, the group would have come due west from the River Jordan, reaching Bethel towards the end of the first day's journey. There they would have taken the main road north through Samaria. Two more days would bring them to the end of their journey—the first stage of that more-than-two-year journey whose end was Calvary. For the rest of his life Jesus was almost continuously moving along the roads of Galilee and Samaria and Judea, always accompanied by his Apostles, except on the very last mile of the road.

When Our Lord left Jordan for Galilee he had three disciples—Andrew, John and Peter. On the way he had added Philip and Nathanael. It took three days to reach Cana; and on that day of their arrival "there was a marriage in Cana of Galilee, and the mother of Jesus was there. Jesus also was invited, and his disciples" (John 2 1, 2). There can surely be no incident in the whole of the Public Life better known than the Wedding Feast of Cana.

Wedding feasts varied in splendour. But the one given in Cana by friends of Our Lady, close relations perhaps, would not have been very splendid. Some small amount of meat therewould have been, because a wedding was so special an occasion, but normally the poor of Galilee saw precious little meat from one year's end to another. At a wedding of their sort everything would depend on the wine. And the wine ran out.

There can hardly be a commentator who has not conected the running out of the wine with the arrival of Our Lord, who may have been expected, and his five disciples, who could hardly have been. Given that practically the whole town had probably been invited to the wedding, one cannot feel that an extra half-dozen would have made all that difference. But this particular half-dozen would have made a difference to the celebrations as a whole. Within a few minutes Peter would have been holding the floor: it was his nature to. John may have attracted less notice; what matters to us is that he was meeting the woman who would be given to him as his mother on Calvary.

She it was who intervened decisively to save miserable embarressment of empty wine jars with a feast in full swing. It was nearly twenty years since her first recorded words to her Son—when they found him in the Temple after three days. Now for a second time, we hear her speak to him. "They have no wine." She simply draws his attention to the problem, she does not tell him how to solve it. Reading his answer—"Woman, what is that to me and to thee? My hour is not yet come"—we would get the impression, not only that he did not mean to solve it, but that he saw no reason why he should. Hearing his answer she knew that he would.

She had suggested a miracle, and she knew she would get it. She said to the waiters: "Do whatever he tells you", and that is the last word

we ever hear from her.

What her son said to the waiters was that they should take six stone water pots standing near the door—they would have contained something over a hundred and fifty gallons—fill them with water, draw a cup from them and carry it to the chief steward, who was simply one of the guests, given the duty of presiding over the celebrations. The water was made into wine. Tasting it, the presiding guest called the bridegroom and said to him: Every man at first sets forth good wine, and when men have well drunk, than that which is worse. But you have kept the good wine until now."

Jesus' words, I have said, sounded like a refusal— triply so: for he not only gave two reasons why he should take no action at all, he prefaced them with the word Woman. No one today would address his mother or his wife as Woman, save in anger: and she would retort as angrily. The word Woman has become a term of contempt. One wonders why. The progress of civilization perhaps. Certainly it was not so in the time of Our Lord. It was formal, rather ceremonial perhaps not for everyday use: the Roman Emperor Augustus officially addressed Cleopatra, Queen of Egypt, as Woman. For us it is for ever consecrated by Jesus, second use of it: nailed to the Cross, he gave her St. John for her son with the words "Woman, behold thy son." *

The phrase "What is that to me and to thee?" is an idiomatic one, which had to take its bearing from the context in which it was spoken. But always, it seems, contains some element of negation—at its best, something like "Let's leave it alone" or "Why should we concern ourselves?" Even without the words that follow, we should take it as a kind of brush-off—if he had not proceeded to do what she wanted!

But how could he work a miracle immediately after having said "My hour is not yet come"? In those words is the mystery of Cana. What did he mean by his hour? Once he has begun his public teaching, it always means the time when he should die and be glorified by his Father The meaning would not fit here. Evidently he means that the moment has not yet come to show his power to eyes of men. Then two surprises Mary knows that he will show it all the same: he does show it all the same. One minute his hour had not come, the next it had.

** It has been observed that we never hear Jesus address her as Mother. But we have only three things he said to her, all rather special. Twice we hear her speak to him and she does not call him Jesus. Neither do any of his friends or the Scribes and Pharisees, or the High Priest—demons do, and blind Bartimeus.*

HELPFUL HINT

It was confirmation day in a Latin Church and the bishop decided to ask some questions about the ceremony. He asked one boy what the oil was called with which he would anoint them and was so pleased to receive the correct answer that he probed deeper.

"What other oils does the Church use?"

One bright boy mentioned the oil of catechumens, but none could get the third.

The bishop decided to help. "What oil does the Church use for the sick?"

A pause, then a helpful voice. "Castor oil, your grace."

—The Irish Digest

Declaration on Christian Education

by the Vatican II

(Promulgated by Pope Paul VI on Oct. 28, 1965)
Commentary by Michael Schudlo, C.ss.R.

FOREWORD

WHEN St John the Baptist was born, the neighbors and relatives came to the house of Zachary and Elizabeth, congratulated them and then asked: "What will this child be?" (Luke: I, 66).

Christian parents should ask themselves the same question when their Heavenly Father blesses their married love with a child: "What will our child be? Will he be good man (woman) or a bad man (woman)? Will God and we be proud or ashamed of him (her)?"

The future of the child is hidden in a mysterious future which is known to God alone for Whom there are no mysteries, because everything is present before His eyes. But to men, living in this world, the goodness or lack of it is a mystery which cannot be solved with absolute certainty.

Despite the lack of absolute certainty, parents can somehow know what their child is going to be, good or bad. How? By the education which he or she will receive from them. Hence we can repeat in the name of God what the daughter of Pharao said to the mother of Moses when she gave her little child:

"Take this child and nurse him for me and I will reward you!" (Exod. 2, 9).

And the mother took her son to her home and raised him in such a way that even the luxuries and honors of the Egyptian royal court were unable to stifle his love for God's law and affection to his oppressed Hebrew people whom he delivered from bondage and led to the promised land of Palestine when God called him.

St. *John Chrysostom* (347-407) says:

"The lips of parents is the book of teaching for the children".

Since education is so important, the Council Fathers have published a special document on Christian education, because we will have such people as we make them when they are small children. St. Basil the Great (329-379) says:

"A child resembles a soft wax which will receive any form we give him".

TEXT AND COMMENTARY OF THE DECLARATION

Introduction

The Declaration reads:

"The Sacred Ecumenical Council has considered with care how extremely important education is in the life of man and how its influence ever grows in the social progress of

this age."

The need for a good education is greater now than in the past because of the general progress in so many fields, economic, social and political, in which both men and women must take part.

"Consequently, attempts are being made everywhere to promote more education...

"As the number of pupils rapidly grows, schools are multiplied."

Obligation of the Church

The Church must help her spiritual children to achieve a thourough education that they may become full-fledged men and women, capable to cope with the world in which they must live, work, save their souls and worship their Maker.

For this reason the Fathers of the Council say:

"To fulfill the mandate she (the Church) has received from her Divine Founder of proclaiming the mystery of salvation to all men and of restoring all things in Christ, Holy Mother Church must be concerned the whole of man's life, even the secular part of it insofar as it has a bearing on his heavenly calling.

"Therefore she has a role in the progress and development of education.

"Hence this Sacred Synod declares certain fundamental principles of Christian education especially in schools."

In speaking of education, the Council Fathers do not limit themselves simply to Catholic education or Catholic schools. They recognize the capital importance of education in general to all men not only for the development and perfection of the individual men and women, but as well for the welfare of familes, nations and the whole human family that lives on this planet.

The Council Fathers are aware of the great role that education plays in the salvation of men.

(Akafist to Our Lord)

The incomprehensible Christ did really come upon earth, although He never left heaven when He of His own free will embraced suffering for our sake and with His death conquered our death and by His Resurrection secured life for those who sing:

Jesus, You are the Delight of my heart.
Jesus, You are the Strength of my body.
Jesus, You are the Light of my soul.
Jesus, You are the Brightness of my mind.
Jesus, You are the Joy of my conscience.
Jesus, You are the bulwark of my hope.
Jesus, you are our eternal Monument.
Jesus, You are our greatest Pride.
Jesus, You are our highest Glory.
Jesus, You are everything I want, do not cast me off.
Jesus, my good Shepherd, look after me.
Jesus, my Savior, save me.
Jesus, Son of God, have mercy on me

Beloved, we are children of God, and what we shall be has not yet been manifested. We know that when He (Christ) appears, we shall be like Him, because we shall see Him just as He is" (I John: 3, 2).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Why is drug addiction an evil?*

Drug addiction is an evil, because first of all, this habit is exorbitantly expensive. As the addict becomes more enslaved by his habit, he has an urgent need for more and more powerful drugs which cost a lot of money. To procure the needed money some addicts will not hesitate to commit such crimes as armed robbery, or indulge in prostitution. Many addicts have financially and morally ruined their business and family.

Drug addiction dulls the senses of its victim. It also weakens his will and makes him unable to face the life's problems. For this reason this bad habit is very harmful both to the body and the soul of the addict.

At present not much is known about the causes and cures of drug addiction. This bad habit is not, however, a hopeless state. Many recoveries have been effected, but there is no easy or quick way out of it. Its cure requires much grace of God and the help of the physicians, as well as the good will and hard work of the addict himself.

2) *Did the Catholic Church always forbid administration of Holy Communion to our Orthodox brethren who asked for it in good faith?"*

No, an absolute prohibition to administer it to our Orthodox brethren was isued in 1729. Till that time some Catholics of the Latin Rite had been married by Orthodox Bishops and some Orthodox Christians used to go to confession and receive Holy Communion from the Latin missionaries working in the East.

3) *Which are the Documents of the Secound Vatican Council?*

There are 16 conciliar documents which constitute the Catholic treasure of the 20th century, because they present to us Catholicism in its modern form which should appeal to modern man of our time.

These are documents, voted by the Second Vatican Council and promulgated by Pope Paul the VI:

Sacred Liturgy, Communications, the Nature of the Church, Ecumenism, Eastern Churches, Pastoral Duty of Bishops, Religious Life, Training of Priests, Christian Education, Non-Christian Religions, Divine Revelation, Lay Apostolate, Religious Liberty, Life and ministry of priests, Missions and Church in the Modern World.

You can get a paperbound book with all these documents explained by many experts. The book is in English. It has 794 pp. Its total cost 95c. You can get it practically in any Catholic bookstore in the U.S.A. and Canada.

4) *Why does the Church condemn racial discrimination?*

Racial discrimination, "based on

sex, race, color, social condition, language or religion is to be overcome and eradicated as contrary to God's intent" (Constitution on the Church in the Modern World, N. 29).

Since all men are equal in the eyes of God and of the Church, racial discrimination is one of the modern heresies of our time. It is based on prejudice and injustice. How can a man be free from heresy when he believes that some other human being is inferior to himself because of his different nationality, or the different color of his skin?

Our Lord left His Body & Blood for all men of the earth. He did not institute one type of the Holy Eucharist for the white man and another type for the black or yellow.

It is questionable whether a man, scorning his fellow man because of his race or skin should go to Holy Communion at all.

5) *Can a woman become a deacon?*

Some modern theologians think she can, while some others would bar women from altars. Fr B. Haering, C.ss.R., the greatest moral theologian of our time, said that he thinks that women were called to be priests, although he personally would not 'lock the doors' to such a possibility. He told Catholic women theologians "not to make claims on the episcopate or papacy — for the present."

6) *Does the New Testament give any metaphysical proof of the existence of God?*

No, the writers of the New Testament Books do not concern themselves with the proofs of God's existence. They accept His existence as revealed in Christ, Our Lord, especially in His Death which they call "the foolishness of the Cross" (I Cor. I, 18) and in His Resurrection (Acts: 17, 31). The existence of God was an evident fact which needed no explanation or proof. The writers were only concerned with how does this existing God behave with men, although they were aware that man can know God from the existence of the world. They speak of God as sanctioning the natural moral law (I Cor. 1, 21; Rom. 1, 32; 1, 20).

Since man is capable of knowing God, his refusal to acknowledge Him involves moral guilt (Rom. 1, 19) and provokes His wrath (Rom. 1, 18).

Although God is never far from men (Acts: 17, 27), man must seek Him. But his moral character will influence him and decide whether in fact he will find Him or not (Acts: 17, 27). If he is well disposed and morally good, he will find God, for such a search always involves man's moral and religious decision (Rom. 1, 19 & 21). Thus for men of the New Testament the failure to find God is always a moral fault of man and its punishment, for no ignorance or doubt about God is morally neutral (Eph. 4, 17; Rom. 1, 21).

Idolatry was the main obstacle for the pagans to know God (Rom. 1, 23; Acts: 14, 15; 17, 29: I Cor. 8, 1-7; 12, 2; 1 Thess. 1, 9) St. Paul sees idolatry as the worship of demons (I Cor. 10, 20 & 21). They are the dark powers in the world (I Cor. 8, 5). They have turned away from God and now hold sway over the visible world.

Since pagans refused to acknowledge God, they must have known something about Him all the time, although bad conscience, self-deception and the worship of demons, who were spirits hostile to God, did not recruit them to accept Him.

7) *Are all Masons enemies of the Catholic Church? If not, why does the Catholic Church forbid its members to join Masonic Lodges?*

Not all the Masons are enemies of the Catholic Church. Some said that they would even join the Church, if only they did not have to leave the Masonic Lodge. But such Masons are not real Masons. They have joined masonry for some convenience, job, friendship or political advantage. A real Mason cannot become a Catholic, because when he is imbued with Masonic principles, he must promote the religious indifferentism, which holds that one religion is as good as any other. Besides it is their maxim that it does not matter to what Church a person belongs. Thier belief in Deism excludes and denies Christ. Such are some reasons why no one can be a good mason and a good Catholic.

8) *Why is the Blessed Virgin Mary called the Mother of mankind?*

The Blessed Virgin Mary is called the spiritual Mother of mankind, because, by consenting to become the Mother of Christ, the Son of God and Our Savior, she opened the way into our flesh of sin for the Eternal Son of God Who is our Redeemer. By giving us Christ, the source and the Author of spiritual and divine life, she became the Mother of all redeemed souls.

Thus Mary's consent at the Annunciation "Regard me as the humble servant of the Lord. May all that you have said be fulfilled in me" (Lk. 1, 38) must not be regarded as an external precondition of our redemption. She is the Mother of the Son of God personally, not just biologically. Since it was up to her to give or to deny such consent, and she did consent to become the Mother of Christ, she became our spiritual Mother at the same time.

9) *Does original sin put an unbaptized child under the dominion of Satan and make him a child of God's wrath, a lost and rejected creature, as I have read in the pious book?*

The book which you have read must have been more 'pious' than theological. Original is the sin in which all children are conceived and born because of Adam's disobedience. It is not a personal sin, because a child cannot commit no sin until it reaches the age of reason. The newly-born, unbaptized child has original sin, and as a result of such a sin it has no sanctifying grace and is not yet the temple of the Holy Spirit. But such a child is not under the dominion of the Devil. It is not a child of God's wrath and is not a rejected and lost creature, for God cannot get angry with a child who is not responsible for the sin of its ancestor Adam.

10) *My Mother-in-law always criticizes me, because she says that I do not know how to take care of her son. What should I do?*

Be understanding. Every mother thinks that no one can take care for her married son as well as she did. For this reason you should overlook her remarks and try to discuss these things with your husband. If he is happy, everything else does not matter.

Do you know that all of us who have been baptized in union with Christ Jesus, have been baptized into union with His death? Yes, we were buried in death with Him by means of Baptism, in order that, just as Christ was raised from the dead by the glorious power of the Father, so we also may conduct ourselves by new principles of life (Rom. 6, 3-4).

We see (God) now by means of a mirror in a vague way, but then (in heaven) we shall see face to face (1 Cor. 13, 12).

THE WOUNDS MEDICINE CAN'T HEAL

Can stigmata be explained?

by Hyacinth Blocker, O.F.M.

IN the late summer of 1962, in a Bavarian village near the Czechoslovak border, died a very unusual 64-year-old woman, Theresa Neumann. For thirty-six years prior to her death, thousands of people from all over the world had watched her experience in her own body the physical agony of Christ's passion, bleeding from red, raw wounds in her hands, feet and side, and from pinpoint lacerations on her forehead.

This scientifically accepted but medically unexplainable phenomenon is known as the stigmata, or stigmatization. Very simply it means that for some mysterious reason a human being is marked with the major wounds of Christ.

As we know, Christ was nailed to the transverse beams of a wooden cross, sharpened spikes being hammered through His hands and feet. A few hours earlier He had been crowned with thorns, a plaited wreath of them pressed roughly into His scalp. After He had hung three hours on His throne of torment, a Roman centurion's spear was thrust into His side, and bloodied water dripped from the gash.

In the stigmata, replicas or reproductions of these wounds miraculously appear on a human body.

The first authenticated and accurately attested case of stigmatization occurred in the life of St. Francis of Assisi. In the sultry August of 1224, two years before his death, Francis and a close companion, Brother Leo, climbed slowly and puffingly to the top of La Verna, an isolated and lonely mountain crag in the Appennine range of southern Italy. This jagged spur had been recently donated to Francis and his followers by a wealthy nobleman so that the friars would have a secluded spot to come to for solitude, silence and prayer.

Francis had a precise purpose in mind in scaling La Verna. Already as a youth he cherished a romantic and yet a very real attraction toward knighthood, a fascination that never forsook him even as he aged. In fact, he actually modeled his fledgling community of friars upon the ritual of medieval knighthood, gayly and gallantly calling his followers "knights of the round table." It was natural, therefore, that he should have had devout allegiance to the patron of knights and warriors, the shining St. Michael the Archangel who, according to John in the Book of Revelations, was chiefly responsible for routing Lucifer and his rebellious angels and repulsing them from the ramparts of heaven. The feast of St Michael was (and still is now) celebrated on September 29. In imitation of his divine Master, Francis planned to spend forty days in fasting and prayer as a prelude to the feast.

It was during this time of aloneness with God and contemplation, hermit-like high on the mountain crag, that Francis had his body sharply chiseled with the stigmata.

This is not another of the sundry pious medieval legends that have filtered through the centuries to our modern day. This is a fact substantiated by eye-witness reports. First,

there is the corroborating testimony of Brother Leo, with Francis on La Verna when this prodigious phenomenon transpired. Then there is the supporting evidence of Brother Elias, at that time the minister general of the young Franciscan Order, a man who knew only too positively how scrupulously Francis tried to conceal his incurable wounds. Further-more there is the detailed delineation of the stigmatization recorded by Father Thomas Celano, a contemporary and the first official biographer of the seraphic saint.

Finally, and particularly, there is the affirmation of the many friars and laymen who actually saw the nail gougings in the saint's hands and feet, so evident despite all the efforts made to hide them. When Francis died in the early autumn of 1226, his stigmata constituted a generally accepted fact, just as in the case of Theresa Neumann and Padre Pio, stigmatics of our own day.

That the Catholic Church has considered the bodily markings of Francis genuine is obvious from the feast she annually commemorates on September 17 in honor of the Assisian's stigmatization. In the seven centuries that have elapsed since the Poverello's death, many others have had these stigmatic scars but only those of Francis recalled with a distinct feast, complete with Mass and divine office.

The Catholic Encyclopedia, for instance, mentions one investigator, a Dr. Imbert, whose studies revealed 321 stigmatics. Father Herbert Thurston, the Jesuit authority, in Butler's *Lives of the Saints,* is not so generous in his tabulation. He believes that, there are between 50 and 60 sufficiently well-attended and indisputable of stigmatization. Even some of these, he cautiously advises us, are probably explainable by natural means, by hysteria or hallucination, and some possibly by fraud; but the majority of these mysterious markings on human flesh he estimates to be the rare and remarkable manifestations of divine favors.

Suprisingly, most of the acknowledged instances of stigmatization occurred among the members of the four mendicant orders — Augustinians, Carmelites, Dominicans, Franciscans; and even more surprisingly, most of the stigmatics were women.

Evidence is available showing that scientists and medical men have carefully examined a representative number of stigmatics but have not, as yet, discovered any natural or rational explanation for this prodigy. They have convinced themselves, however, that three very unusual circumstances surround these strange wounds. 1) They cannot be stanched from bleeding, or cured or healed by medication. 2) The wounds, contrary to normal prognosis, do not suppurate, or exude pus. 3) Unlike other old and unhealing wounds, these emit no foul odor; rather, they often give off a pleasant perfume.

Is there any logical answer to this odd occurrence? Nobody knows, certainly not with unassailable certitude. The more commonly endorsed theory among the spiritual-conscious and those cognizant of the supernatural is that God, for His own inscrutable reasons, wishes to permit human beings to share somehow in the sufferings of Christ and thus help to expiate for the sins of the world — the personal sins of the individual favored with the stigmata but particularly the sins of others: the stubborn, the unrepentant, the desperate die-hards who need the softening-up of grace.

Two modern stigmatics about whom much has been observed and written, catalogued and classified in fact, are Theresa Neumann of Kon-

nersreuth and Padre Pio of the Capuchin Friary of San Giovanni Rotondo in Italy.

Theresa Neumann was born in 1898 on April, Good Friday of that year. She was the first of ten children. Her father was a tailor of moderate means. In all observable respects, she was a normal girl and young woman until the age of twenty when she was afflicted rather suddenly and quite bafflingly, with paralysis and partial blindness. Seven days later she abruptly recovered from both the paralysis and blindness, and shortly afterwards she began to manifest the traumatic marks of the stimata.

From 1926 to the time of her death thirty-six years later, she experienced the agony of Christ's redemptive sufferings every Good Friday. Around sundown of Holy Thursday, when drops of blood formed tiny red rivulets on her scalp and forehead, she gradually became comatose, remaining so until about three o'clock Friday afternoon. On Friday she bled from what seemed fresh gashes in her hands, feet and side. This fantastic event was witnessed by many visitors, clerical and lay, allowed in the room where she lay propped up in bed. Promptly at mid-afternoon on Good Friday, the bleeding stopped, and Theresa, consciousness slowly returning, began to rest like one in spent exhaustion.

Miss Neumann never claimed to be the recipient of any supernatural favors or clandestine powers. True, some critics have caustically asserted that she was the victim of hysteria and hallucination, even premeditated deceit. But many more by far, including reputable scholars, have admitted that her mystical and mysterious experiences, including the raw wounds of their bleeding, were real and not susceptible to explanation humanly or naturally. Among these experts were Dr. Hubert Urban, professor of neurology at the University of Innsbruck, and Dr. Gustav Hynek of Prague, a specialist in mystic phenomena.

Everyone, even Theresa's enemies, have had to agree that she was completely sincere, unpretending, always proceeding in good faith. Also, they had to admit, she was a sane and sensible woman, free from neurosis, psychosis, or other abnormalities of the mind. Futhermore, they had to acknowledge that her stigmata, whatever their origin and ultimate significance, were instrumental in effecting the conversion of many sinners and lapsed Christians, individuals untouched by the ordinary appeals to personnal reform or religious reclamation.

Pope Pius XII commissioned Doctor Augustino Gemelli, O. F. M., then president of the University of Milan, and a recognized authority in mystical theology, to investigate these singular happenings in the life of Miss Neumann and later submit a report to the Vatican. The thorough examination concluded, Father Gemelli's detailed account stated that "there is no trace of hysteria" in this woman's traumatic experiences.

While the stigmatic was living, the Church issued no official pronouncement regarding her wounds, although firmly cautioning prudence in handling the enigma. Nor has the Church taken a stand, pro or con, since the Bavarian woman's death three years ago. In her customary "unperturbed pace, deliberate speed, majestic instancy", the Church will doubtlessly wait until all available evidence has been accumulated, including the testimony of experts, scientific, medical, psychic, mystical and theological, before issuing either endorsement or condemnation.

The other contemporary stigmatic is Padre Pio, now 78, and until recently quite active in the pursuance of parochial work. He is unique in being the first and only priest favored with this divine accolade. There had been nuns, monks, friars, lay persons etched with the insignia of Christ's passion, but never a priest. Contrary to what many imagine Francis of Assisi was not a priest, only an ordained, one who in deference to the dignity of Christ reckoned himself unworthy of the priesthood.

Born in 1887 in Pietrelcina, Padre Pio came from a poor farming family in southern Italy. His father actually worked for a short time in New York City in order to raise the money necessary to put his boy through the seminary.

When the Capuchin priest was 31, he was found one day in September 1918 unconscious in the community chapel. Inexplicable wounds reddened the palms of his hands and the soles of his feet. In his side was what looked like the slash of a knife. Physicians applied medication to the wounds, but they would not heal. They tried to stanch the oozing of blood, but the flow became heavier.

Unlike the wounds of Theresa Neumann which bled, as a rule, only on Good Fridays and a few Fridays during the year, remaining scab-covered the rest of the time, the wounds of this brown-robed friar have always bled more or less continually. The gash in his side alone exudes sufficient blood to saturate three or four handkerchiefs daily. Since he keeps his hands and feet bandaged, wearing homemade fingerless mittens over his palms except when offering Mass, not too much blood is lost from these lesions.

Until recently, Padre Pio had been energetically active. Arising at 2 a.m., he devoted the next three hours to prayer, celebrating his daily Mass at five o'clock. Ordinarily this religious rite consumed an hour and a half, about three times longer than is required by other priests. His hands uncovered for the ceremony, the people crowding around his altar could clearly see the wounds in the back of his hands and observe the blood oozing from them.

His meals, fellow friars tell us, have been fairly normal, containing vegetables, herbs, bread, fruit, and a glass of wine, occasionally Italian pasto, fowl or fish. He usually drinks much water and fruit juices to replenish the liquid lost from the constant bleeding. His life, otherwise, is quite ordinary, given mainly to the hearing of confessions. There is nothing eccentric in his talk, his mannerisms, or his daily routine.

When New York City's one-time ebullient mayor, Fiorello La Guardia, had charge of the UNRRA program in Italy during the last world war, he was so impressed by the solicitude of the Capuchin friars in caring for the neighboring sick that he had $340,000 allotted for building a modern hospital near the friary. Thanks to the generous donations, a 500-bed hospital was eventually completed. Padre Pio has nothing to do with it, but his presence in the friary next-door, so to speak, is both a boon and a blessing.

In summary it can be said that despite scholarly investigation, stigmatization must still be considered neither a purely physiological phe-

No sooner was Jesus baptized, then He came up out of the water, and then the heavens opened to His view. And He saw the Spirit of God descend in the shape of a dove, and a light on Him. And a voice rang out upon the air: "You are My beloved Son, with Whom I am well pleased" (Mat. 3, 16-17).

nomenon nor a purely psychic one. It is an extraordinary occurrence that transcends the physical and the psychological, something, in a word, that is supernatural. That stigmatization happens is a recognized and admitted fact. Why it occurs, under what circumstances, and to which individuals, remains only one more of the many marvels that permeate life on this earthly planet.

(St. Joseph Magazine)

Two Kinds of Vocation to The Priesthood

God can call a man to the priesthood in *two* ways:

Direct extraordinary vocation

A direct vocation consists in the fact that God lets a man know that He wants him to be a priest in such a way that there is no room for any doubt. It can be done by a direct and clear inspiration when God speaks to a person, telling him that He wants him to become a priest. For instance, when an interior voice is heard in the heart of a person: "John, I want you to become a priest. This is My divine will. If you reject it, I will be greatly displeased with you! I will take it as a personal offence!"

It must be added that this voice is so clear in the heart of the man who is called to the priesthood that no reasonable doubt remains.

Indirect ordinary vocation

But the direct call is rare. Most candidates to the priesthood did not have it when they decided to become priests. They only had the ordinary call. They followed that call and became wonderful priests of whom Christ and His Church are proud. These priests did not feel "an internal impulse" nor hear "an internal voice of the Holy Spirit", telling them that God wanted them to become priests.

Their vocation to the priesthood was not extraordinary. It was an indirect or ordinary call, and they followed it.

What is, then, an ordinary call to the priesthood?

I met a very active priest who did much good for the Ukrainian Catholic Church. His name is well known among our priests.

"Father," I asked him, "why did you become a priest?"

Father looked at me and replied: "Why did I become a priest? Well, to tell you the truth, I had no special attraction to the priesthood when I was young. But there was a mission in our parish. A Redemptorist Father stressed the fact that our Ukrainian Catholic Church in the United States and Canada is in distress, because we do not have enough priests to serve our parishes and to preach missions to our people.

"He had a special instruction to us, highschool boys. Father Missionary explained the meaning of priestly vocation to us. The instruction of that Redemptorist missionary made me think and ask myself whether I could become a priest. At the end of the mission I went to the missionary and explained my doubts."

"What doubts did you have?" I asked Father N.

"Just about everything! I was afraid that I could not be a good priest, if I became one, but Father Missionary calmed my anxiety, assuring me that God would certainly help me, if I did what I could. So I did, and now I am a happy priest, for which I thank God every day."

So men can become priests when they have an ordinary call to that state of life. But how does a man know whether he has this *ordinary call* to the priesthood?

LABOR DAY

Michael Schudlo, C.ss.R.

YOU may be curious to know why there should be one day in the year called "Labor Day". What is its meaning?

Labor Day is a solemn worldwide recognition of the value and dignity of human work. In the ancient pagan world work as such, especially the manual work was despised by the pagans and therefore considered unworthy of a free man. For this reason it was done by the poor oppressed slaves who were not treated like human beings but rather as the beasts of toil that could be killed, scourged and sold at will by their masters. This was the general outlook on manual work among the Greeks and the Romans before Our Lord was born.

By becoming Man and by working as a common laborer, Our Blessed Lord showed men that work, any kind of work, whether manual or intellectual is something noble for the simple reason that it is performed by a human being with an immortal soul. He also showed us that work and labor are a natural necessity, a moral obligation and a religious duty of every man and woman, be they rich or poor in material goods, learned or unlearned, because such is the will and command of the Maker of the universe (Gen.1 28).

Labor is a natural necessity, because nature itself compels man to work for the necessary means of subsistance. God made our earth in such a way that most of its wealth must be conquered by a constant work of men. It is clear from the words of God, addressed to the fallen Adam in paradise:

"All the days of your life you shall win food from it (the soil) with toil. Thorns and thistles it shall yield you, this ground from which you do win your food. Still you shall earn your bread with the sweat of your brow" (Gen. 3 17-19).

Neither Christ nor His Church like idlers, men and women, who think that the world owes them a living. St. Paul gave the following instruction to the Christians in Salonica in Greece:

"If anyone is unwilling to work, do not let him eat. And now we hear that some among you live in idleness and do not work, but meddle in the work of others. Such people we command and exhort by the authority of the Lord Jesus Christ quietly to earn their own living.... If anyone refuses to obey the direc-

tions we give in this letter, note him and do not associate with him" (2 Thes 3, 10-14).

St. Thomas Acquinas says that manual labor has four purposes, but the principal one is to procure food. Since manual labor is ordained to procure food, it falls under the necessity of precept, because food is absolutely necessary to sustain man's life on earth.

The more industriously men work, the more abundantly they produce material goods, thus eliminating the danger of misery and starvation. Since man is a social being, he must also think of all work and secure their own means necessary for life.

Man is not a mere animal, as Communists and atheists would like him to be. Man is a reasonable creature, a rational being composed of body and soul, and thus his labor is either bodily (manual) or mental. Both are praiseworthy, for both serve our fellow men. "He who writes a book", an author said, "serves the intellect of his fellow men, and by serving the intellect, he serves the world." — Thus labor may be defined as the conscious and purposeful application of man's faculties with a view to produce those things which are necessary or useful for sustaining life.

The Family and Society

Bernard Hasing C.ss.R.

THE family is the very source and main-spring of society. It is sometimes said that a man is a social being because he belongs to society, whereas the truth is that he is a social being because he is a member of a family. His instinctive and compelling impulse to belong to society has been developed and fostered in his home life. Of course, he cannot bring the intimate atmosphere of the family into his public life, but it is from the family that he has drawn the realization that he belongs to a community, and from the family he brings that sense of responsibility which is essential if he is to play a worthwhile role in society.

In the course of history, as the state has become better organized in the service of its members, the family has handed over to it a great number of functions which used to be its own responsibility. The obvious example of this is the education of its children. Now this is certainly a good thing, for it means that the family, in co-operation with various local and national government departments, is better able to perform its own special duties. It can concentrate better on the essentials of home life, and can see better its own particular purpose, which is to live a life of love and union sanctified by religion.

The influence that family and society have upon one another is very strong indeed. When family life is sound, then society is sound too. In return, a healthy society is a good influence on the family. But it is also true that a diseased society can inflict severe harm on the family. Because of this, it is of the greatest importance that both family and society should be constantly aware of their influence — for good or bad — on each other.

In the past, unfortunately, the family has been inclined to accept and adapt itself to the pattern society has woven, and simply to fall in with it. Harmony is certainly important, but

this must not be sought at the expense of the family's rights.

Society must serve the family

Society must recognise and admit the natural rights of the family, and realize that it best serves its own interests by serving the family, since society's most worthwhile characteristics have come to it from the family. Society must, therefore, allow the family freedom in which to live and develop according to its own laws. If society tramples on the rights of the family, or thrusts them aside, then it damages both itself and the family; for when the family cannot develop and expand, the entire body of society suffers. From this it follows that what the family demands of the state and society first and foremost — before any question of material benefit — is a fully protected freedom in all that is so necessary to its proper welfare and development.

This does not mean that the material side is to be ignored. Where economic and financial difficulties make it possible for families to fulfill their duties, then the state should come to their assistance. Likewise, national departments and ministers should come to the assistance of both families and local communities, so that these may fulfill all that is required of them for their own welfare and for the good of the community.

Firstly and most importantly, society should show a great interest in marriage, and recognise that it is indissoluble. Only as long as fidelity and permanence are features of married life, will public life continue to build itself on a solid foundation of fidelity and justice.

Society must defend the family

The state and society do not have to create a "moral police force" to keep a watchful eye on family life, but they certainly have the duty of defending the family from every unjust attack made in public on the fidelity of husband and wife and the unbreakable bond of marriage. A law making divorce easier would be an obvious attack on the family. But there are also many kinds of laws, concerning maybe housing or finance, which have a direct and very noticeable influence on family life. Not only the government ministry which formulates any law, but also the whole society should be "family conscious", which means to say that all laws should be very carefully examined from the viewpoint of their influence and bearing on family life.

It has been demonstrated in countless cases that the state and the whole of society has suffered tragically because of broken marriages. In a group of twenty-five different nations, careful investigation has shown that of a total of 18,000 criminals, 15,000 — that is over 80 per cent — came from abnormal homes. It has been clearly shown, too, that wherever divorce is legal it is one of the main causes of the ever-increasing crime rate among young people.

When we speak of the relationship between the family and society, we are not just speaking of the link between the state and the family. Society comprises much more than the state, and indeed is of greater worth and power than it. For the family to look only to the state for support and good influence would be an utter waste of time. For example, a good law made by the state cannot be properly effective if sufficiently numerous or sufficiently insistant voices in society attack and resist it. Because of this, it is necessary to insist that the interests of the family must be protected by

the whole of society. Every individual organization, and all public bodies taken together, must take an active interest in the welfare of the family. Every public body, according to its function and ability and influence on social life, must never overlook the inviolable interests and rights of the family.

Co-operation between the family and society is especially necessary in the field of education. There can be no doubt at all that the family holds the first fundamental rights regarding the education of its children. Obviously, education benefits the state and society, for it is directed to prepare children to fulfil ably and happily the role they will play in public life and in society. Accordingly, parents, in securing a proper education for their children, have every right to expect financial aid from the state and society.

From what has been said so far, it is clear that every human being has a fundamental relationship to the family, state, society and, when he or she is a Christian, to the church. It is therefore essential that family, church, state and society work together in a spirit of harmony. Totalitarian systems that take over all aspects of education, even those which the family is able and willing to fulfill, are guilty of grave injustice, not only to the children and the family, but also to the state and society. State monopoly spells disaster. The school must, as much as possible, come within the influence of the parents. They have the right to decide its educational spirit and structure. It is their right to decide on the school to which they will send their children.

Society must share family burden

In the course of industrial development, the relationship between the family and society has undergone a radical change. There was a time when it was the family, taken in its relation to the great human family, that exclusively enjoyed the benefits coming from the labour of its children, and it was the family that held itself responsible for their education. Today, the family finds itself forced to make sacrifices in providing worthy education and formation of its children. At the same time it is industry and public society that has reaped the greatest economic advantages from having a more intelligent and better work force.

Accordingly, then, it is up to society to take upon itself a share of the family burden. Naturally, it looks favourably on self-sacrificing families that are blessed with many children, and would only inflict injury on itself if it permitted suffering to fall on these families who give the best of their young ones to become intellegent and capable businessmen and responsible employees.

Many of the problems stated here, have already been taken into serious consideration by the modern state and society. But it is still true that, in this age of evolution and revolution, there are many problems remaining that are not yet clearly seen, and others which, though perhaps seen well enough, have not been grappled with and solved with sufficient vigour.

(Novena)

If you thing you are so smart and think that you have great influence, try to order someone's else's dog around.

Remember: If you can't pronounce something in the menu, don't order it, because you usually can't afford it.

LOCKING ONLY ONE DOOR

by Rhoda Corby Lee

"Father, we live only one block from the public school where Mary attended kindergarden. Would you please give your approval to my sending her there for first grade instead of to the parish school? To attend, here, she will have almost a mile to walk, and no one from our neighborhood with whom to walk."

Those were the words we had all planned out to say to our Pastor in the Fall of 1948. We hated the thought of her going so far alone. She is our oldest child and the first to "go out into the world." To think of her crossing busy streets at the very time when traffic was the heaviest was not pleasant. She would have to attend a Catholic School, when she was ready for second grade, we knew, as we certainly wanted to make her First Holy Communion with the rest of her class.

We plan our answers.

My husband, knowing my impulsiveness, suggested that I think over what Father would answer, so I could have my arguments ready. That sounded like a good idea. The first chance I had, I gave my imagination free rein with every confidence that I would then be prepared for any and all objections. My thoughts went something like this:

"Is Mary normally intelligent?", my conscience asked?

"Yes, in fact she ranks in the upper half of her class," my maternal pride answered.

The imaginary conversation continued.

Father: "Is she obedient, and can she follow directions?"

Me: "Yes, I believe so, Father. We have tried to be firm enough with our children so that we can depend on them to do as they are told."

Father: "Then, I gather, that she cautioned and instructed, she would be as careful as any other child her age at crossing streets?"

Me: "Well—Yes, Father, but it's so far, and she'd have to walk alone most of the way."

Father: "She'd have other children walking with her, were she to attend the public school you speak of?"

Me: "O, yes, Father."

Father: "Now, while these little companions may be very commendable youngsters, there would be few, if any, Catholics among them. Am I right?"

Me: "Y-yes, Father."

Father: "Now, Mrs. Lee, one of your duties as a mother, and an important one, I assure you, is safeguarding your children to the best of your ability. It would be wrong for you to encourage, or even to permit them to take foolish risks. But...as a Catholic Mother, it is also your duty to give your children the benefits of a Catholic education. Our school has an excellent rating, and we are fortunate to be able to offer it to our children.

"Another point is this: Those other children we spoke of, who would be her classmates in the public school will be getting their religious training at their respective Sunday Schools, Bible Classes, etc. Now, you know, Mrs. Lee, what little 'chatter-boxes' children are. The

others will be talking of the stories and lessons they are learning at Sunday School. Mary, therefore, not only will be missing the religious training she is rightfully entitled to, but will be absorbing the teachings of the Protestant churches in our community. She may also experience a feeling of frustration, because she will have very little, if anything, to contribute to these conversations.

"Then, too, remember that while Mary may have no child with whom to walk, she is not alone. Have you forgotten her Guardian Angel? Look at the question from a distance, and you'll get a better perspective. You are thinking too much of Mary's body, and not enough of her soul.

"No, Mrs. Lee, my advise to you is to send her off with a kiss and a prayer, and to remember that it is God's will that she receive the training that the Sisters are so well qualified to give her."

What goes on here?

Suddenly I came "to" with a start! What had I done? In spite of myself, I had convinced myself that sending Mary to the public school was comparable to putting something very precious in a room with two doors; locking one door very securely and leaving the other door wide open, with WELCOME printed on the mat.

Later that evening, I started my mission of "convincing" my husband. He just smiled. I might have known that he was just giving me rope. How wise he was!

Needless to say, our daughter was among those enrolled in the first grade in Cathedral School. When Mary came home from school those first days, she had stars in her eyes, telling us simple, basic religious truths that were so new to her. We still daily hear, "Sister says"—— and "Father said——", and I smile to think how I was willing to miss all this.

Our home has become much more "Catholic" now, and our three year old Denis knows more about Jesus and Mother Mary than Mary did at his age.

What amuses me, is, I didn't even get to the rectory to talk my "problem" over with Father Gehl.

(Family Digest)

ERATOSTHENES

Eratosthenes was a famous Greek poet, mathematician, astronomer and the world's first geographer. He was the first scientist who found the formula how to measure the size of the earth, and he did it accurately and scientifically.

His genius compares with those of Newton and Pasteur, and Eratosthenes lived more than 2,000 years ago.

He was a friend of Archimedes. He was born in 272 B.C. at Cyrene. In 235 when he was 41, he accepted the post of custodian of the famous Library at Alexandria in Egypt. It was really the first university of the world and the greatest center of learning of the ancient world. The library had 700,000 books which were lengthy rolls of papyrus.

About 200 B.C. he drew a map of the then-known world which extended from the British Islands to India, including the whole of Europe.

While in Alexandria, Eratosthenes made the first measurements of our earth. Its circumference was approximately 25,000 miles, and the earth's diameter 7, 850 miles, only some 50 miles short. It was a stupendous achievement for that time.

THE CHRISTIAN OF THE FUTURE

by Fr. Karl Rahner. S. J.

Condensed from U.S. Catholic by M. Schudic C.ss.R.

THE MYSTERY Of THE WORLD

The Constitution of the Church says: "By her relationship with Christ, the Church is a kind of sacrament or sign of intimate union with God, and of the unity of all mankind" (N.I.).

The Church is a sacrament in a wider sense, because it dispenses the graces merited by Christ and thus unites men supernaturally to God and to one another.

What will the future Christian think of the Constitution on the Church, issued by the Second Vatican Council, when he reads it in some distant future?

"Our imagined Christian", Fr. Rahner, S. J., says, "will be living as a member of the little flock in an immeasurably vast world of non-Christians. How in such circumstances is he to think of his Church? How is he still to live with the inalienable conciousness that the Church is founded by God, by Christ, the Lord of all history, that it is the sole eternally valid religion? How is he to do so, when the day when all mankind will be Christian will seem to him unimaginably more distant than it is even for us, because no force of a homogeneous society and tradition will operate any longer in favor of the Church?"

Such important questions will be asked by those who will see paganism spreading throughout the world in which the scattered followers of the Gospel live. What can they answer to such questions, without being depressed and lose their faith in the future?

"He will be able to do it only, if he views the Church as the sacrament of the world's salvation. This expression will bring enlightenment and consolation, and he will be grateful to find it mentioned for the first time in an official ecclesiastical document of our age," that is, in the Constitution on the Church, proclaimed by the Fathers of the Second Vatican Council (1962-65).

"A *sacrament of salvation for the whole world.* For Christendom in earlier times the Church was the one plank of salvation in the shipwreck of the world, the small barque on which alone men are saved, the small band of those who were saved by the miracle of grace from the *damned mass,* and the watchword *"No salvation outside the Church"* was understood in a very exclusive and pessimistic sense."

Seeing the great majority of mankind outside the Church, the followers of Christ will modify their conception on how these pagans are saved. Their attitude toward them will be somehow clarified by the Constitution on the Church.

"But in this conciliar text the Church is not the society of these who alone are saved, but the sign

of the salvation of those who, as far as its historical and social structure is concerned, do not belong to it.

"By their profession of faith, their worship and life, the human beings in the Church from as it were the one expession in which the hidden grace promised and offered to the whole world emerges from the abysses of the human soul into the domain of history and society."

In this new conception the Church of Christ in the world is a sign that the grace of salvation is available and offered to all those who wish to use it to their benefit, although they can also turn it down and thus cause their own damnation.

"What is there expressed may fall on deaf ears and obdurate heart in the individual and may bring judgment, not salvation. But it is the sign of grace which brings what it expresses, and not only in cases where it is heard in such a way that the hearer himself visibly and historically joins the band of those who announce and testify to this word of God in the world."

Thus many will be saved, although they do not visibly belong to the Church, because they do not know it, or they know it in a wrong way, and therefore refuse to become its visible members. Because of this ignorance they are not denied grace which helps to achieve salvation.

Universality of Grace

We know that God wants all men to be saved and reach heaven, as St. Paul clearly states: He "wants all men to be saved" (I Timothy: 2,4).

When God wants men to do something, He gives them all the necessary graces to do it. Hence grace must be available in the world so that all those who wish to use it to their own benefit may do so.

Father Rahner says:

"The Church is the sacrament of the salvation of the world even where the latter is still not and perhaps never will be the Church...

"Grace is at work everywhere, omits no one, offers God to each... "The Church is not simply the sign of God's mercy for those who explicitly belong to it. It is the mighty proclamation of the grace which has already been given for the world, and of the victory of this grace in the world."

The Church not only helps people to be saved, but also is the sign that God's grace fills the world, and therefore who do not visibly belong to it can be also saved.

"Grace can be present and operative to an immeasurable extent in the world and its history without everywhere in the course of history finding tangible social expression in the Church.

"Yet for precisely all this grace the Church is a sign, proclamation, promise of the salvation of the world".

Attitude to the World

Since men can and will be saved without visibly belonging to the Church, the future Christian will respect the world of his fellow men among whom he lives.

"Although he belongs to the small, poor flock of the Church, he will have a proud and calm attitude to the non-Christian world around him.

"He will not have the impression of belonging to a small, unimportant, submerged group of esoterics or fanatics and yet of having to maintain that *these few alone are in possession of truth, grace and salvation.*

"This future Christian will regard himself and other professed Christians as the advance party of those who, on the roads of history, are travelling to God's salvation and eternity."

The future Christian will see the difference between those who belong to the Church and those who do not, and "The Church for him is something like the uniformed units of God's array...in which (grace) is most clearly manifested, (although) grace does not entirely lack visible embodiment even outside the Church."

bodiment even outside the Church."

He will respect his non-Christian fellow men, because he will see that God also loves them and leads them to the same heaven for which he himself is thriving.

The Mission

The future Christian will not "anxiously scan statistics to see whether the Church is really the biggest ideological organization or not, or whether it is growing proportionately quicker or slower than world population.

"He will indeed go out into the world with missionary zeal and bear witness to the name of Christ."

He will try to share the grace of belonging to the Church, because it is also a grace and privilege to belong to the Church of Christ. But "his zeal will be serene and patient, because thus it will have the better chance of success."

The future Christian will have a living faith, much stronger then most of today's Christians have. This faith will preserve him from despondency at the sight of the growing paganism.

"He knows that *God willed this world as it is,* for otherwise it would not exist, and that even what is merely 'permitted' is only permitted as a factor in something divinely willed (and not merely permitted), and what is willed can and must be hoped for not only as the revelation of God's justice, but also as the revelation of His infinite loving kindness to men.

"Consequently, the Christian will meet boldly and hopefully as brothers those who do not wish to be his brothers in his 'view of the world'.

"He will see in them persons who do not know what in fact they are, who have not yet clearly realized what in the depths of their life they are, it is to be assumed, already accomplished...For can I as a Christian, simply take for granted that others are not in the grace of God?"

To have such a view as this, the future Christian will have to believe that his fellow pagans are essentially good, despite the exterior appearance to the contrary, and that they seek God, even though they do not realize it, for instance, when they follow the dictates of their conscience or defend an innocent or help the needy fellow man.

Let me chant in sacred numbers, as I Strike each sounding string, Chant in sweet melodious anthem glorious deeds of Christ our King; He, my Muse, shall be thy story; with His praise my lyre shall ring.

And they shall go out and see the carcasses of the men that have transgressed against Me. Their worm shall not die and their fire shall not be quenched And they shall be a loathsome sight to all men (Isaias: 4; 66, 2).

THE LOVE OF JESUS CHRIST

by St. Alphonsus Liguori

Translated by C. D. McEnniry, C.ss.R.

"JESUS, knowing that His hour was come that He should pass out of this world to His Father, having loved His own... He loved them unto the end." (John 13: 1)

Our loving Savior, knowing that the moment had come to leave this world, wished, before going to die for us, to leave us the greatest proof that He could give us of the love He bore us — and that was the gift of the Most Blessed Sacrament.

St. Bernardine of Siena says that the proofs of love given at death are remembered more vividly and held more dear. Therefore friends, when dying, are wont to leave to those they loved in life some gift, a garment, a ring, in memory of their affection. But You, O my Jesus, on leaving this world, what have You left us in memory of Your love? Not a garment, nor a ring: no, You have left us Your body, Your blood, Your soul, Your divinity, Your entire self, reserving nothing! "He gave you all," says St. John Chrysostom, "He left nothing for Himself."

The Council of Trent says that in this gift of the Eucharist Jesus Christ wished to pour out all the riches of the love He had kept in reserve for men. (Sess. XIII c. 2.) And the apostle adds that Jesus willed to give this great gift to men precisely in that night in which men were planning His death. "The Lord Jesus, the same night in which He was betrayed, took bread, and giving thanks, broke and said: "Take ye and eat; this is My body." (I Cor. 11: 23-24) St Bernardine of Siena says that Jesus Christ, burning with love for us and not even content

to go out and die for us, was constrained, before dying, by the excess of His love, to do something surpassing anything that had ever been done before — to give His own body for us to eat.

With good reason then does St. Thomas call this sacrament "sacrament of love, pledge of love." *Sacrament of love because it was love* alone that induced Jesus Christ to give us in the Eucharist His entire self. *Pledge of love* because, if we had ever doubted His love, we have in this sacrament a pledge of it. As in our Redeemer, in leaving us this gift, had said: "Dear souls, if ever you have doubted My love, behold, I leave you Myself in this sacrament. With such a pledge as a reminder, you can never again doubt that I love you, and that I love you dearly."

Furthermore this sacrament was called by St. Bernard *love of loves,* because this gift contains all the other gifts which the Lord has given us; creation, redemption, predestination to eternal glory; for the Eucharist is not only a pledge of the love of Jesus Christ, it is furthermore a pledge of the heaven He wills to give us. "In which," as the Church says in the prayer after Communion, "we are given a pledge of future glory." Hence St. Philip knew no other name

for Jesus Christ in this sacrament except love. Thus when they brought him the most holy Viaticum he was heard exclaiming: "Oh, there is my love! Give me my love!"

The prophet Isaias wished that all men could see God's loving inventions to win their love. And who could have ever imagined, if He had not actually done it, that the incarnate Word would have hidden Himself under the appearance of bread in order to become our food! "Does it not seem madness," writes St. Augustine, "to say: 'Eat My flesh; drink My blood?'"

When Jesus Christ revealed to His disciples this sacrament which He willed to leave them, many simply could not believe it, and they abandoned Him saying: "How can this man give us His flesh to eat?" (John 6:53) "This is a hard saying; who can accept it?" (John 6:61) But what men could not concieve or believe, that the great love of Jesus Christ has conceived and done. "Take ye, and eat," He said to His disciples; and through them to all of us, before He went out to die. Take you and eat. But what is it, O Saviour of the world, that You will give us to eat before You go out to die? "Take ye and eat. This is My body. (I Cor. 11:24) This food is not of earth; it is Myself that I will give wholly to you."

With that longing Jesus Christ yearns to come to our souls in Holy Communion! "With desire have I desired to eat this Pasch with you." (Luke 22:15) Thus He spoke in that night in which He instituted this sacrament of love. "With desire have I desired." It was, says St. Lawrence Justinian, His immense love which forced Him to say this. And in order that everybody might be able to receive Him with ease, He wished to leave Himself under the appearance of bread. If He had left Himself under the appearance of some rare or costly food, the poor would have been excluded. But no! Jesus has willed to place Himself under the appearance of bread, a food that costs little and is found everywhere so that everybody, in every country, might be able to find Him and receive Him.

And then, to make sure that we really do receive Him, not only does He solicit us with so many invitations — "Come, eat the bread and drink the wine which I have mingled for you." (Prov. 9:5) "Eat, friends, and drink!" (speaking of this celestial bread and wine — Canticles 5:1) — but He also imposes it upon us as a command: "Take ye, and eat; this is My body." (I Cor. 11:24) Furthermore, to induce us to receive Him He draws us with the promise of heaven; He that eats My flesh has life everlasting." (John 6:55) "He who eats this bread will live forever." (John 6:59) He even threatens us with hell by declaring excluded from Paradise all who refuse to communicate: "Except you eat the flesh of the Son of man, you shall not have life in you." (John 6:54) These invitations, these promises, these threats, all arise from the great desire He has to come to us in this sacrament.

But why does Jesus Christ so ardently desire that we should receive Him in Holy Communion? Here is the reason. "Love," says St. Denis, "aspires to, and tends toward union." And St. Thomas says: "Two who love each other desire to become one." Two friends who love each other from the bottom of their hearts, would wish to be so closely united as to form but one person. Now this is why the immense love which God bears to men has caused Him, not only to give Himself entirely to them in the eternal kingdom, but to allow men, even here on this earth, to possess Him in the clos-

est possible union, by giving them His entire self in this sacrament. Here He stands, as it were, behind a wall, watching us through a narrow grating. "Behold He standeth behind our wall, looking through the windows, looking through the lattices." (Canticles 2:9) We do not, indeed, see Him, but He sees us, and He is there really present. He is present, to let us possess Him; but He is hidden, to make us yearn for Him; and so long as we are exiled from our fatherland, Jesus wills to give Himself entirely to us and to be intimately united with us.

He could not satisfy His love by giving Himself entirely to the whole human race in His incarnation and in His passion, dying for all men. No. He wished to find a way of giving Himself to each one of us. Therefore did He institute the Sacrament of the Altar, where He can in fact unite Himself with each one of us. "He that eateth My flesh abideth in Me and I in him." (John 6:57) In Holy Communion Jesus unites Himself with the soul and the soul unites itself with Jesus; and this union is not merely affective; it is real. Hence St. Francis de Sales could say: "Nowhere do we find our Saviour more tender or more loving than here where He, so to speak, annihilates Himself and reduces Himself to food in order to penetrate our souls and to unite Himself to the hearts of His friends." And St. John Chrysostom says that Jesus Christ, for the burning love He bore us, wished to unite Himself so closely to us that we should become one and the same with Him — "for such is the dream of true lovers."

"You have willed," adds St. Lawrence Justinian, "O God, enamoured of our souls, that by means of this sacrament, Your heart and our heart should become but one heart inseparably united."

St. Bernardine of Siena says that Jesus Christ's giving Himself to us as food was the highest degree of love, because He gave Himself to us to unite Himself completely with us, just as food is united with him who eats it. Oh, how Jesus is pleased to be united to our souls! He said one day after Communion to His beloved servant, Margaret d'Ipres: "See, my daughter, the beautiful union effected between Me and you, then love Me. And so let us remain always united in love, never to be separated more."

.180 years ago— the Treaty of Paris was signed between England and the United States. Thus, two years after hostilities had ended between the two nations, American independance was formally recognized and the American Revolution officially ended. The American commissioners negotiating the treaty were Benjamin Franklin, John Jay and John Adams. The terms included England's recognition of the independence of the United States, Englands grant of full American rights in the Newfoundland fisheries, establishment of the Mississippi River as the western boundary of the United States, and the promise by the United States to recommend to the American States the restoration of property and payment of. American debts to loyalists. A separate peace treaty between England and France, America's ally during the Revolutionary War, was signed a week later. (ACNS)

Man is smartest between the ages of four and eighteen. At four he knows all the questions, and at eighteen, all the answers.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:

Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:

Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, C.SS.R.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Р'к XXXVIII. ч. 9.

Volume XXXVIII, No 9.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Чесний хрест 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Переклад літургійних молитов уже обов'язує 6
Яка ціль наших парафіяльних шкіл?
о. М. Шудло, ЧНІ. 9
Монаше життя в Україні
о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ. 12
Церква в Модерній Світі .. о. М. Шудло, ЧНІ. 16
Любов ..... о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ. 23
Треба жити вірою ..... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 24
Хотів би ти знати? 25
Чемність—це запоруха успіху в житті
о. Роман Ганас 28
Повсякчасна купіль силоамська .. В. Буженко 30

Jews and the Crucifixion of Christ
Arthur Klyber 33
Vast room for self-improvement
Michael Schudlo, C.SS.R. 36
First Miracle of Jesus ..... F. Sheed 40
Declaration on Christian Education
Commentary by Michael Schudlo, C.SS.R. 43
I'd Like To Know 45
The Wounds Medicine Can't Heal
Hyacinth Blocker, O.F.M. 48
Two Kinds of Vocation to The Priesthood.... 52
Labor Day ..... Michael Schudlo, C.SS.R. 53
The Family and Society
Bernard Haring, C.SS.R. 54
Locking Only One Door.... Rhoda Corby Lee 57
The Christian of the Future
Fr. Karl Rahner, S.J. 59
The Love of Jesus Christ
St. Alphonsus Liguori 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1966
OCTOBER

REDEEMERS

VOICE

ЗАМОВЛЯЙТЕ

ПРЕОСВ. ЯКІВ СУША, ЧСВВ.,

Життя Мелетія Смотрицького, ЧСВВ.,

архиепископа Гіерапільського та архимандрита Дерманського. Достойний автор написав це життя на підставі дуже важних і вірогідних документів. Твір дуже цікавий і повчальний.

В-во "Логос". Йорктон 1965, стор. 88. Ціна $2.00.

Календар "Голосу Спасителя" на 1967 рік

Подає: Календаріюм, церковний календар, загальний і подрібний устав богослужень за юліянським і григоріянським стилем та адресар українського католицького духовенства в вільному світі.

Ціна $0.50.

РІЗДВ'ЯНІ КАРТКИ

в найновіших зразках з гарними українськими побажаннями.

Пачка 18 карток ... $1.00.

Стінні календарі на 1967 рік

Юліянського стилю по 25ц.
Григоріянського стилю по 25ц.

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

ХРИСТОС ЦАР

"Прийдіть, поклонімся і віддаймо чолобитню Господеві Ісусові, Цареві і нашому Богові!" співаємо на початку Вечірні. Оцією літургійною піснею публічно заявляємо, що Христос наш Цар. Який же Він Цар? Він Цар наших душ, нашого спасіння, Цар неба і землі, хоч покищо не виконує абсолютно Своєї царської влади на світі.

Як же Христос став Царем світу і душ? Царем світу Він є тому, що Він Божий Син, друга Особа Пресвятої Трійці. Цим титулом є Він теж Цар наших душ. Проте є ще й інший титул, що чинить Його Царем людей, особливо охрещених душ. Приймаючи хрещення, людина відрікається диявола, прирікає вірити в Христа і служити Йому. Це ж те саме, що вчинити Його своїм Царем.

Через хрещення душа завмирає для себе та живе для Христа, бо інтимно лучиться з Ним в'язами Божої любови та освятної ласки, яка чинить її братом чи сестрою Спасителя. "Бож ви померли, і життя ваше сховане в Бозі з Христом" (Кол. 3, 3). Життя ж душі в Христі веде до вічної слави в небі, бо Апостол додає: "Коли явиться Христос, тоді явитеся з Ним і ви в славі" (Кол. 3, 4).

Багато людей не здають собі справи з того, що кожна річ чи праця виконана в житті, має свій відгомін по смерті. Життя —це весна, пора сіяння. Зима —це смерть, коли нам здається, що все покінчилося та з нашого земського життя й трудів нічого не лишилося. Тимчасом Божий суд, де душа здає рахунок із земського свого життя та отриманих від Бога талантів, — це жнива, де Христос Цар віддає людям те, що за життя вони засіяли добрим чи лихим життям.

Бувають люди, що не заховують Божих заповідей, топчуть церковні закони, бо вони невигідні в їх очах. Обманюють себе, що так вшахрують Бога, а самі на цім скористають, от як хоча б працюють у неділю чи свято замість іти на богослужження до церкви. Нещасні найбільше шкодять собі самим, бо подібні до того несумлінного архитекта, що довгі роки обслуговував корпорацію.

Одного дня президент корпорації покликав цього архитекта та поручив йому вибудувати пишний дім в найкращій частині міста. Архитект мав вибрати найкращі матеріяли та робітників, бо корпорація не числилася з видатками.

Архітект узявся до праці, але думав собі: "Пощо давати в підвалинах і фундаменті найдорожчі матеріяли? І так ніхто не буде бачити їх. Навіщо вживати вишколених робітників, коли невишколені зможуть задовільно будувати дім?" Архітект почав красти гроші призначені на будову.

Отак зачав заступати добрий матеріял підлішим, а здібних робітників партачами. Коли будову закінчено, президент корпорації скликав своїх помічників і робітників і улаштував їм гостину. По довгій промові заскочив архітекта, бо передав йому ключі від новозбудованого дому: "Ось, пане, ми даємо вам цей прегарний дім за ваші довгі та великодушні послуги для корпорації".

Отак бідний архітект сильно попікся через свій нерозум. Неодна душа попечеться на цілу вічність, бо через легкодушність і брак поваги легковажить собі вічне спасіння та небо. Св. Павло каже: "Що людина посіє за життя, те й пожне по смерті" (Гал. 6, 7).

Не дивниця, що Святі погорджували землею та її розкошами, щоб тільки запевнити собі славу в небі.

Великий учитель Католицької Церкви, Св. Августин, писав до свого приятеля Єроніма: "Що ви думаєте про щастя Святих і радощі небесні?" Заки лист дійшов, Єронім помер. Але по смерті з'явився Св. Августинові та сказав: "Чи годен ти порахувати зорі на небі, зернятка піску на землі та краплі води в морі?" Августин здивувався, бо ж це неможливе. Тоді Єронім додав: "Всетаки було б куди легше це вчинити ніж сказати собі, які великі щастя та радість Божих вибранців у небі. Я б ніколи був не повірив, навіть якщо б хтось був годен змалювати їх мені, якщо б був не зобачив на власні очі. Небесна слава куди більша ніж та, що за життя я собі уявляв".

В захопленні Свята Тереса Авільська зобачила небо. Ось що писала про це: "Людина негодна собі уявити неба. Ясність сонця видається темрявою в порівнянні з блиском слави, яка окружає Святих у небі".

Св. Франциск Асиський так тяжко захворів і мав такі страшні болі, що здавалося більше не зможе терпіти. Христос з'явився та промовив до нього: "Франциску, якщо б земля була зроблена з золота, а гори з дорогоцінних жемчугів, чи ти не погодився б страждати, щоб осягнути ці скарби?" Святий відказав: "Господи, я не бажаю земських скарбів". Спаситель добряче посміхнувся та додав: "Знай, Франциску, Я дам тобі вічне життя, бо це скарб, що я зберігаю для тебе. Страждання ж—це ціна, якою купується цей скарб".

З того часу Святий радо зносив усі страждання аж до смерті.

Ось які великі та незмірні користі хрещення запевняє душам. Проте не слід забувати, що хрещення—це обопільна умова-угода між Христом Царем і душею. Христос приймає душі до Свого Царства та чинить їх спадкоємцями небесної слави під двома умовинами, а саме: "Треба **відректися** диявола та **приректи** служити Христові Цареві аж до смерти".

Це відречення диявола та приречення служити Христові становлять **хресні обіти,** бо **хресні обіти**—це ніщо інше тільки врочисте зобов'язання затягнене в хвилині хрещення в присутності Христового священика перед Богом і Церквою завжди відрікатися Сатани, князя темряви та Христового ворога й служити Спасителеві, нашому Цареві.

Перший хресний обіт: Обітниця—**відректися Сатани.**

При хрещенні священик питається того, що має прийняти хрещення: "Чи відрікаєшся диявола, його гордости та всіх його діл?" Тоді похресник відповідає: **Відрікаюся!** Цими врочистими словами похресник заявляє, що зриває з дияволом і всім, що веде душу до диявола. Треба "відкинути... старого чоловіка, що зотліває в звабливих пожадливостях і відновлятися духом розуму та зодягнутися в нового чоловіка"—стати іншою людиною по хрещенні—"сотвореного по Богу в справедливості та святості правди" (Єф. 4, 22-24).

"Стара людина"—це людина земська, погружена в земських мріях, приятель диявола та всього того, чим диявол тягне безсмертні душі на вічне прокляття, от хоча б розкошами, непоміркованою погонею за багатствами, тощо.

Нова ж людина, це та людина, що поміркована вживає земських речей, бо задивлена в небо, звідкіля прийде Цар Христос і забере її до вічного щастя по смерті, якщо за життя зберігатиме Його закони та вірно дбатиме про інтереси Його Царства.

Що ж воно значить **"відректися диявола?"** Відректися диявола значить не мати з ним нічого спільного, не вірити його обманливим обіцянкам, поторджувати його добрами та всім серцем ненавидіти його. Чому ж треба відректися диявола? Чи хрещеники завжди відрекалися диявола перед хрещенням? Святий Василій Великий подає, що практика відрікатися диявола перед хрещенням походить від апостольських часів. Тоді бувало **подвійне** відречення: вперед хрещеник відрікався диявола перед народом, а потім перед хрестительницею. Тоді хрещеник скидав верхню одіж, знак своєї гідности світової, звертався на захід, тричі віддихав і тричі плював на землю. Потім священик звертав його обличчям до Сходу. Хрещеник піднімав очі до неба та приріkав вірність Христові.

Отож відректися диявола значить всім серцем ненавидіти Сатану, бо Сатана—це страшний ворог Спасителя та нашої душі. "Будьте тверезі, пильнуйтеся", каже Св. Петро, бо "супротивник ваш диявол ходить, ричучи немов лев, який шукає кого б пожерти" (І Пет. 5, 8).

Св. Іван Золотоустий, учитель Східньої Церкви, не бував вільний від диявольських спокус і лихих гадок. Що ж чинив, щоб позбутися їх? Тоді він відновляв свої хресні обіти й так відганяв від себе диявола: "Ісусе, я відрікаюся диявола та віддаюся Тобі!" Він теж радив своїм слухачам користуватися цим могутнім засобом спасіння, щоб відганяти від себе ворога душ.

Диявол докучає людям, які змагаються з ним, щоб дійти до неба. Лихим, що зреклися небесного щастя, Сатана дає спокій. Вони його друзі та жер-

тви пекла. Вони служать йому, то чому б мав їм докучати?

Не вистачає воно зректися диявола. Треба зректися його слуг, що в сьогодішніх часах куди небезпечніші ніж сам сатана. Ці ж слуги—це чемпіони зла, безвіряства, неморальности, лихої преси, бунту проти Церкви та її священиків... Лихий світ, противний засадам Св. Євангелії, це завзятий ворог Христа, бо бунтується проти Його заповідей, погорджує Його авторитетом і намагається розводнювати засади Його Євангелії, щоб достосовувати навчання Спасителя до химерних забаганок людської природи та тих усіх, що їм Христове ярмо видається затяжке, занудне та прямо незносне, бо Церква "не йде з духом часу" та не **модернізується!** Отак допомагають сатані губити душі.

Треба гамувати власне самолюбство, бо самолюбство—це найбільший ворог нашої душі. Самолюбство—це непомірковане бажання вигід для тіла, це намагання витворити собі "рай" на землі з повним або принаймні частинним забуттям про вічність! Самолюб не може бути правдивим християнином і добрим громадянином Христового Царства, бо в його плянах, задумах і мріях перше виступає самолюбство "Я" з його заздрістю, бажанням пустої похвали, відразою до впокорення, забуттям про душу та спасіння, бо тіло бере верх над душею, а самолюбство над Христом. Самолюбство є приятелем сатани і ворогом Христа, бо воно змагає до тієї самої цілі, що диявол: заглада відкуплених Христом душ!

Не вистачає відректися диявола. Треба відректися його діл. Що ж таке діло диявола? Діло диявола—це всякий гріх, зіпсуття та неморальність, що панують у світі. Гріх—це діло диявола, бо через диявола гріх ввійшов у світ у земському раю. Гріха не було між людьми, поки сатана не намовив наших прародичів знехтувати Божою забороною та скоштувати заказаний овоч. Отому гріх—це винахід сатани.

Він знищить смерть навіки. Господь повтирає сльози з усіх облич і зніме ганьбу зо Свого народу (Ісая: 25, 8).

Самі знаєте, як ми немов батько своїх дітей просили, умовляли і заклинали кожного з вас жити достойно перед Богом, який покликав вас до Свого Царства і слави (I Солуняни: 2, 12).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редакторія не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане [illegible] для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСІ ЛЮДИ ПРИЗНАВАЛИ СЬОГОДНІ КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ ЗА "СТОВП І УТВЕРДЖЕННЯ ПРАВДИ" (I. Тим. 3. 15.)

(Наміреня Апостольства Молитви на жовтень, благословлене Святіщим Отцем)

ОДНОЮ з найбільших небезпек і блудів наших часів є напевно так званий "релятивізм". Після цього погляду, "релятивізму", нема остаточної і певної розв'язки на всі питання, нема такої відповіді, що оставала б важною і певною для всіх людей і всіх часів, але навпаки, кожна засада, кожний вирок є тільки теорією, поглядом, що є правдивим і важним тільки для певної кляси людей у певнім часі, і що кожне твердження є тільки частиною загального образу, що безупинно зміняється і не остає таким самим для наступної генерації, іншого суспільного й культурного окруження. Коротко кажучи: після релятивізму те, що тепер є правдою для сучасного суспільства, може бути неправдою для наступного часу і майбутніх людей.

Такому наставленню почасти сприяє те, що в ділянках чисто людських наук, в наслідок великого поступу природничих наук і відкрить, буває так, що те, що колись уважали за зовсім певні правди, сьогодні їх відкидають, як неправдиві, або вважають їх сумнівними. Так є сьогодні наприклад в ділянці фізики, а також біології і пояснення історії. Звідти декому здається, що і в справах віри й поступування (обичаїв) треба давні норми заступити новими, "модернішими" формами і поясненнями. Щобільше в деяких церквах багато людей питається, чи в теперішньому віці, столітті так великих поступів, наукових досліджувань і перемін може бути щось певного, незмінного, що не підлягає жадним сумнівам?

Не треба дивуватися, що численні люди дивляться на непомильне навчання Церкви, як на щось основно чуже та відстале для нинішнього модерного віку. Вони питаються, яким правом може людський авторитет установляти, дефініювати якісь правди, як зовсім певні і незмінні, або проголошувати деякі правди віри і засади поступування як обов'язуючі?

Однак у тім усім вони помиляються, забуваючи, що всі новочасні відкриття і поступ на полі природничих наук зовсім не нарушують віри святої Церкви та обітниці Христа, що Він буде з Церквою "по всі дні аж до кінця віку" (Матей: 28, 20), і що "Дух Святий, якого пішле Отець в моє ім'я, навчить вас усього, і пригадає вам усе, що я говорив вам" (Іван: 14, 26). Христос остає і буде оставати з Церквою до кінця світу, тож Церква в своїм навчанні не може помилитися, коли проголошує правди віри і засади поступування. Святий Дух, Дух правди, безупинно навчає святу Церкву і стереже від блуду, Він наставляє Церкву все на дорогу правди.

Знаменним у тім погляді є те,

що поміж православними, англіканами й іншими протестантами здається зростає бажання, щоб був якийсь навчальний авторитет, що, серед сучасного замішання, рішав би, що є дійсно правдою, щоб ті речі, що все були частиною віри, не пропадали, ані не тратили своєї первісної сили, ані не змінялися, але були й оставали основами миру, поступу, справедливости та щастя поміж християнами, і то по всі часи.

Ясна річ, що не вистачає, щоб Папа, чи Папа з Собором определював й заявляв, що є правдою. Цілий Божий нарід, де є Церква, має в те входити і в тім діяти. Наша віра мусить оживляти наскрізь, і вздовж і вшир ціду християнську спільноту. Тільки в той спосіб Церква, Божий нарід, може подати світові Особу й благовість Христа. Передусім, від початку останнього Вселенського Собору, це вселенське свідчення віри, до якого ціла Церква зобов'язана, набрало нового зрозуміння й значення в умах людей. В дійсності головна ціль, що її мав Папа Іван XXIII, проголошуючи Собор, була "щоб правдивий образ Церкви показати світові". Цей ідеал вимагає віднови зо сторони кожного християнина й усіх. Ця загальна віднова є сталою темою всіх декретів, що їх видав Собор. Наприклад у розділі "про мирян" читаємо: "Кожний мирянин мусить стати перед світом як свідок живого Бога. Всі миряни, як спільнота і кожний зокрема відповідно до своєї спроможности, мусить кормити світ "овочами Духа" (Гал. 5, 22). Одним словом, як душа в тілі, так нехай буде дух в християнськім світі".

Благаймо Христа Чоловіколюбця, через Пресв. Богородицю, про сповнення цього так взнеслого і конечного післанництва.

Місійне наміренння: Щоб молодь могла зрозуміти й брати участь у місіонерському старанні Церкви.

Листопад: Загальне наміренння: Щоб, за Божою ласкою незєднані Церкви Сходу могли найти дорогу до повної злуки з Католицькою Церквою.

Місійне наміренння: Щоб християнська суспільна акція могла спасти Південну Америку від загрози комунізму.

МАРКСИЗМ І ХРИСТОС

Е. Диркс каже про наставлення Маркса до Христа в статті "Марксизм і християнство": "Сто літ тому, коли пролетаріят став свідомим себе, не можна сказати, що він відрікся Христа. Краще треба сказати, що Христос перестав бути присутній йому, видимий і знаний. Пролетаріят повернув би до Христа, але тільки за посередництвом християн, які погодилися б поділяти з ним його долю, тривоги і нужду". Тут видно, яку силу має практична любов ближнього в соціяльних справах.

Дальше Диркс каже: На жаль ніхто не присвятив себе пролетаріятові. Ніхто не зв'язав з ним своєї особистої долі. Не вчинив цього ніякий християнин з вищих сфер. Ніяка визначна одиниця не потрапила проламати свого міщанського круга, в якім проживала. І тому Христос залишився невидимим для пролетаріяту".

Рідна мова—Божий наказ

У ПЕРЕЇЗДІ в Риму Владика Української Католицької Церкви в Канаді, Високопреосвященніший Митрополит Кир **Максим Германюк** затримався у Парижі і тут в неділю 26 червня в катедральному храмі, під час св. Літургії, виголосив знаменну проповідь. Побудована на постановах минулого Ватиканського Собору, надзвичайно глибока і патріотична проповідь була звернена до всіх українців на чужині, а тому передаємо її зміст.

Високодостойний Гість насамперед пояснив значення і вагу Соборових вирішень у стосунку до всіх християн, а головно до нас, українців, розсіяних по всьому світі. Ватиканський Собор ухвалив 16 вирішень, з яких наш Владика за найважливіше вважає рішення про свободу релігії, себто свободу релігійних форм усіх народів, у тому й нехристиянських. Другою важливою постановою Собору Владика назвав постанову про обновлення християн.

Це обновлення повинно проявитися не тільки у формі, а й у змісті, в житті, у практиці кожного християнина. Воно повинно проявитися у кожному ділі християнина—під час праці, під час дозвілля та в хвилини призадуми. Воно повинно проявитися у трактуванні і веденні життя на підставах християнської моралі, на якій побудована вся культура, наука, література, мистецтво християнської епохи.

На протязі свого існування християнізм створив багато своїх зовнішніх форм, які стали причиною роз'єднання християн між собою. Минулий Ватиканський Собор вирішив привернути, оживити це об'єднання не уніформізацією релігійних обрядів, а духовим об'єднанням усіх християн, різних християнських практик. Релігійна практика, як така, є тільки зовнішньою формою визнання християнської релігії, що її кожний народ творив і творить на підставі своїх національних притаманностей, своєї культури, звичаїв, навіть історії.

Український народ також створив свою питоменну форму релігійної практики, свій обряд, запозичений у Візантії, але перетворений на чисто український, який досі практикується у двох формах—православній і католицькій, себто східній і західній. Ці дві форми прижилися серед українського народу, набрали з часом національного українського характеру, але вони ніколи не різнилися і не різняться у своєму змісті, себто в основі своєї глибокої християнської релігійности. Ця форма обидвох українських Церков така високомистецька, імпозантна, маестатична, що з усіх обрядів, які були продемонстровані на Ватиканському Соборі, найбільше подобалася всім учасникам Собору.

Форму колишнього візантійського обряду прийняло багато народів, але досі жоден із них не зумів надати цій формі стільки національної краси й культури, як саме наш українсь-

кий. Це ствердили Соборові Отці. Наша св. Літургія співається, як відомо, не тільки священиками, не тільки школеними і нешколеними хорами чи псальмоспівцями - дяками, але усіма присутніми, а це робить могутнє враження молитви народу. Тим самим наша українська св. Літургія не є звичайною формою молитви однієї особи, що їй мовчки асистують інші, а молитвою всієї Церкви, яка складається з цілого народу.

Хорову і концертову форму нашої Літургії присвоїли собі деякі наші сусіди, але та форма не має того молитовного настрою і релігійного духа, яким відзначається українська Служба Божа, співана всіма вірними. Національний, чисто український характер наших релігійних пісень і напівів "запозичили" собі москалі, і перед усім світом називають ці співи своїми. Це "переіменовування" нашої культури на російську є найбільшою загрозою для нашої національної окремішности і нашої оригінальної самобутности не тільки на релігійному, а й на політичному полі. Це змішування поняття "український" і "московський" в одне поняття "російський" наробило нам багато шкоди в нашій історії. Візантійський обряд прийняло багато народів, але через те ніхто не пробує називати їх москалями, чи пак "росіянами". А нас так називають. Чому? Бо ми доволі непереконливо або і цілком не намагаємося довести собі і світові, що наш церковний обряд є насамперед український, а потім тільки "православний", "католицький", і т.д. Зрештою, слово "православний" означає те саме, що й "католицький", доказом чого є те, що в нашій католицькій Церкві виразно говориться: "Да помянетъ Господь Богъ усіхъ православнихъ христіянъ". Це цілком не "чемностева форма", щоб зробити приємність православним, ні це те саме, що "католицький". Словом, форма сама собою не є суттю речі. Суттю нашого "православ'я" і нашого "католицизму" є насамперед український християнізм.

Про обновлення християнізму дебатували Соборові Отці усіх християнських Церков і видали декрет обновлювати цей християнізм з допомогою **національних форм,** себто звичаїв кожного народу. Собор вирішив свободу не змісту християнської релігії, а її форм. Ця свобода має проявлятися найперше в мові кожного народу, в обряді, який кожному народові найбільше відповідає і найбільш зрозумілий. Ця свобода релігійної форми дається всім народам, політично вільним і не вільним. Цю свободу —казав Владика Кир Максим— ми маємо право і **мусимо** використати, щоб довести світові, що така Церква, як українська християнська, існує. Щоб це довести, ми мусимо—бож такий наш обов'язок перед Богом й українським народом — бути найперше **українцями**-християнами.

Бог дав людям різні мови, різні вдачі, дав свобідну волю в виборі способу життя, звичаїв і обичаїв. Тим самим ми маємо обов'язок шанувати нашу рідну мову, звичаї, нашу культуру і релігійну форму, що її передали нам предки, наші мученики за Христову віру, наші герої, які віддали своє життя за національну окремішність. Ця національна окремішність проявляється насамперед у мові кожного народу, його характері, способі думання, в культурі, звичаях, традиціях, історії і мистецтві.

Мова—це душа кожного народу, а душа—це сам Бог у кожній людині. Творець світу дав нам українську душу, себто українську мову. Ми не маємо права неповинуватися волі Бога, не виконувати Його законів. Ми не маємо права міняти ту душу. Ми маємо право послуговуватися усіма мовами, але не маємо права забувати, нехтувати, соромитися, не знати своєї рідної української мови, бо така є воля, такий наказ Бога. Хто відрікається своєї мови, той відрікається себе самого, своїх батьків і свого народу. І Бог карає таких людей. Наша історія дає приклади цієї Божої кари.

Достойний проповідник навів декілька прикладів, як сьогодні ми, на чужині, у вільному світі грішимо супроти тих законів Бога, відрікаючись своєї мови, своїх імен, своєї культури і своєї української Церкви, виправдуючись, мовляв, що Бог розуміє всі мови, і що в Бога всі люди є однакові. Ні, не однакові. Ті, що слухають Його наказів, будуть спасенні, а ті, що міняють ці накази, будуть покарані. Нас Бог карав і карає вже віками не за розбої, не за крадіж чужих країн і територій, а **за нашу нестійкість у нашому національному сумлінні,** яке ми міняли і міняємо в міру потреби, в міру коньюнктури, в міру користи і вигоди. Хто—запитував Владика — забороняє українській матері говорити українською мовою до своєї дитини навіть тоді, коли та дитина є ще в пелюшках, ще на руках цієї матері? Хто забороняє українському батькові розказувати цій дитині в його хаті, історію українського народу, оповідати українські казки, співати українські пісні? Ніхто. Навіть московське НКВД, навіть всі поліції світу не мають

о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ.

МАДОННА

Коли весна кругом і запашними днями
Впивається життя, мов чаша від Причастя,
Тоді душа моя знаходить повне щастя
у Пані, що з небес опікується нами.

І злегка ось вона порушила бровою
І ангелів гурти їй служать благосклонно,
Виконують приказ. Покорою святою
Нас наблизи к' собі о Пані, о Мадонно!

Куди вона пройде в фіялкове світання,
Повітр'я двигтить від осяйного світла,
Єднаються у хор сердечні зідхання.

Із уст ладаном йде до Пані її молитва.
Ніде не має світ такого мудреця,
Що схопив би умом Мадонни чудеса!

доступу до цієї дитини так довго, як довго вона під опікою своїх батьків. Яку мову, які перші слова чуе ця дитина від своїх батьків, такою вона і буде. Є між нами, головно тут на чужині, багато таких "філософів", які кажуть, що мова не є найважливішою справою, найважливішим чинником виховання, формування людини. Найважливішою, кажуть вони, е свідомість свого походження. А за посередництвом чого приходить ця свідомість? За посередництвом мови. Мова формуе свідомість людини. Тим самим та свідомість—це душа тієї людини. Якої "барви" мова, такої і душа цієї людини.

Владика Кир Максим закінчив свою надзвичайну, глибоко-релігійну і національно-патріотичну проповідь дуже сердечним закликом до батьків, щоб вони (якщо ми не хочемо зникнути з лиця землі як народ, як нація, як українська християнська Церква) говорили до своїх дітей українською мовою, учили їх українських пісень, українських звичаїв. Щоб вони були **українськими** християнами, а не тільки християнами. Це, на думку Владики і Ватиканського Собору, оте обновлення християнської Церкви в **національній** різноманітності, **національній і релігійній свободі.**

С. М.

(Шлях Перемоги).

Церква в Модернім Світі

(Коментар)

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Глава IV

РОЛЯ ЦЕРКВИ В МОДЕРНІМ СВІТІ

Христова Церква існуе в світі. Спаситель заложив її для людей, що живуть на землі. І саме в цім світі, в якім відкуплені люди проживають і працюють, вони мають служити своєму Творцеві і запевняти собі вічне спасіння. Земські справи і обставини природно впливають на християн, їх думання-світогляд і діяння. Конституція каже:

40) "Тільки одна віра виявляє факт, як Земське і Небесне Місто проникають одне друге. Це тайна історії людства, яке гріх буде держати в великім замішанні, поки блиск Божих дітей вповні не об'явиться.

"Виповняючи своє спасенне завдання, Церква не тільки подає Боже життя людям і вона водночас деяк кидає відблиск цього життя на цілу землю".

Церква веде людей і народи до спасіння. На перешкоді до спасіння стоять гріх і його наслідки, цебто зіпсуття, лихі пристрасті і всякі надужиття, що ширять замішання між мешканцями землі.

Сьогоднішній світ стурбований злочинами, безвір'ям, безбожництвом, нуждою, браком свободи і переслідуванням релігії в деяких частинах земської кулі. Багато людей погордже засадами Євангелії, почуваеться непевною, знудженою і незадоволеною. Не зважаючи на поступ цивілізації морд і брутальність не зникли з-поміж народів. Все те є ознакою і наслідком бунту проти Бога і Його Закону. Багато людей стало такими моральними слабодухами, що навіть вже не годні обурюватися на ці злочини і зіпсуття, які розкладають світ і громадянство. Навіть деякі християнські Церкви не мають відваги п'ятнувати статеву сваволю, що сильно послаблює моральне життя людей і веде народи до упадку. Замість спонукувати людей застосовувати життя до навчання Євангелії, вони не рідко намагаються пристосувати Христові засади до грішних вибриків тих, що не журяться Богом і Його Заповідями. Вони не поборюють гріха, а радніше виправдують його і тих, що допускаються злочинів. Замість вести блудних синів до Бога, вони силкуються вчинити їх щасливими там, де вони опинилися, цебто в моральнім батні, примикаючи очі на факт, що головна недуга людства—це гріх. Лік же на цю недугу—це повний поворот до Бога, а не загальне виховання, поліпшення соціяльних відносин, більше грошей і життєвих вигід. Поки людство не опам'ятається, і не назве злочинця злочинцем, а не умовозвихненим, який через брак виховання пішов на злу дорогу, поти світ не звернеться до Спасителя, який один годен завести людство до Небесного Отця і спасіння.

І саме тут входить Церква, яка хоче помогти людям віднайти себе і знайти дорогу до Бога, що їх сотворив. Конституція каже:

"Все те, що ми сказали про гідність людської особи і про людську спільноту і велике значення людської діяльности, кладе підвалину для взаємин між Церквою і світом і служить як вихідний пункт для діялогу між ними...

"Отож треба нам розглянути Церкву так, як вона існуе в світі, живе і діе з ним".

Христова Церква існуе в світі, де її духовні діти живуть, страждають, трудяться, працюють, плачуть і радуються, ждучи на прихід повного Божого Царства, яке настане на землі при кінці світу. Церква як добра Мати завжди чуває над своїми дітьми, щоб вони належно підготовилися до приходу цього Божого Царства. Ось тому Конституція каже:

"Церква має спасенне й есхатологічне завдання, яке буде вповні виконане в майбутнім світі. Тепер же вона є присутня в світі. Вона складаеться з людей цебто членів земського Міста. Ці люди покликані творити Родину Божих дітей під час свого земського життя і збільшати її, поки Господь не вернеться".

Церква—це громада людей, що живуть у світі... "Вона йде вперед з людьми і зазнає такої

самої долі, яку має світ.
"Вона є гейби дріжджами і душею для людського громадянства, яке має обновитися в Христі і перетворитися в Божу Родину".

Головне завдання Церкви полягає в тім, що вона повинна старатися, щоб Христовий дух запанував у приватнім, громадянськім, політичнім, національнім і міжнароднім житті та стосунках людей і народів. Христова Євангелія й її засади — це духовні, надприродні дріжджі, що мають перетворювати людство в Боже наслідя.

Церква не може залізними валами відмежовуватися від світу, бо вона живе в світі. Світ проникає її і вона проникає світ. Живучи в світі для добра людей, Церква з Божого доручення намагається подати духовне надприродне Боже життя душам, за які Божий Син помер на хресті. Водночас вона старається проникнути світ, його діяльність і стосунки Христовим духом і засадами Євангелії, щоб відкуплені душі могли жити по-людськи і дійти до спасіння. Ось тому Конституція "Церква в модернім світі" каже:

"Отак через своїх поодиноких членів і громадську діяльність Церква сподіється багато причинитися до того, щоб людська Родина й її життя стали більше людськими" на землі цебто, щоб людям було легше проживати як Божим дітям у світі, що Бог сотворив для них. Бог хоче, щоб люди і соціяльні групи проживали в згоді і любові та разом співпрацювали для загального добра.

Живучи в світі, Церква може дістати багато дечого від світу, "щоб підготувати грунт для Євангелії", каже Конституція. Ось тому "Собор вичисляє загальні засади, щоб спільно працювати над тими справами, що деяк є спільні Церкві і світові".

З цього видно, що становище Другого Ватиканського Собору до модерного світу є позитивне, хоч не безкритичне. Церква хоче солідаризуватися з усім людством і співпрацювати з усіма людьми і народами для духовного, матеріяльного, економічного та міжнародного стану людства, яке творить одну людську Родину. Соборові Отці не примикають очей на проблеми, що турбують сьогоднішній світ, але по-змозі стараються відповісти на них у світлі Христової Євангелії. Церква хоче ввійти в діялог з усіма людьми доброї волі, хоча б вони належали до інших віровизнань або взагалі не признавали ніякої релігії, от хоча б з атеїстами. Тому вона стає в обороні людської гідности, свободи людини та її прав і попирає кожне намагання поправляти і поліпшувати долю людства цебто усувати всякі надужиття з суспільних обставин, в яких люди проживають і працюють, і заразом розбудовувати людський динамізм для покращання умовин життя для всіх людей.

Засади співпраці Церкви зо світом

Сьогоднішня Церква не хоче змушувати людей ставати добрими. Замість примусу, вона намагається переконувати людей бути добрими, любити Бога і ближнього і взаємно та щиро співпрацювати в усіх можливих ділянках для загального добра, бо що більше добра в світі, то світ буде краще являтися Божим світом, про який Творець сказав: "І Бог побачив, що воно було добре" (Буття: 1, 25).

Співпрацюючи з людьми доброї волі, Церква годна вчинити світові багато цінних послуг, бо світ невпинно розвивається і змагає до досконалости, до якої Бог кличе його. Ось тому Конституція каже:

41) "Модерна людина вступила на дорогу повнішого розвою своєї особистости. Вона щораз більше викриває і намагається запевнити собі свої власні права".

Поміч одиницям

Йде тут про запевнення людської свободи не тільки народам, що щойно пробуджуються до національного життя в Азії й Африці, але й про людей, що проживають в інших частинах світу, де вони стараються здобути повну особисту свободу діяння й улаштовування особистого життя і праці згідно з власними вимогами. Тут Церква, яка є Божою установою для спасіння людства, відограє дуже важну ролю, каже Конституція:

"Церква отримала доручення об'являти тайну Бога, який є кінцевою ціллю людини. Ось тому вона виявляє людині значення її власного існування, цебто об'являє їй найважнішу правду про саму людину".

Церква навчає людей, що Бог —це Творець неба і землі, якому всі сотворіння мають служити й так запевняти собі Його благословення на землі і вічне щастя в небі. Без Бога світ і людське життя в нім не мають значення, тому таке життя не задовольняє людського серця, бо не відповідає на такі важні питання, як: "Звідки я взявся у світі? Що маю тут чинити й як жити? Що буде зо мною, як скінчиться моя земська мандрівка?"

Конституція каже, що Церква помагає людям відповісти на згадані питання:

"Церква знає, що тільки Бог, якому вона служить, годен задовольнити найглибші прагнення людського серця, яке ніколи дійсно не задовольняється тим, що цей світ може дати йому".

Церква помагає людям зрозуміти, хто вони такі, звідкіля взялися в світі і пощо живуть на землі. Отак вона відповідає на те, що "людина завжди бажає знати, цебто хто сотворив її, і нащо, виясняє значення життя, людської діяльности і смерти. Саме існування Церкви пригадує людині ці проблеми", каже Конституція.

Живемо в столітті секуляризації, яка нехтує всім надприродним і вихвалює тільки все те, що людина годна бачити своїми очима і до чого годна доторкатися своїми руками і з чого годна користати в цім житті. Через цю секуляризацію дехто зовсім забуває про Бога, небо і спасіння. Не брак і таких, що в погоні за матеріяльними добрами зовсім відрікаються Бога і навіть проголошують: "Бог помер!". Модерний поступ в численних ділянках науки і техніки так сильно засліпив деяких людей, що вони намагаються вияснювати без Бога світ, що Бог сотворив. Церква робить велику прислугу

людству, як пригадує людям, що людина—це Божий образ, що життя скоро минається і що безконечна вічність жде на них, як вийдуть з цього світу. Водночас вона навчає людей шанувати земські добра і власне тіло, а не кланятися їм немов божкам, бо розумна людина має поклонятися тільки одному Богові, який сотворив її, а не матеріяльним речам, що мають служити людям.

Бувши Божим образом, людина повинна шанувати власну гідність і розвивати її, наслідуючи Христа, що стався нашим Моделем досконалости. Конституція каже:

"Хто наслідує Христа, досконалого Чоловіка, той сам стається більше досконалою людиною.

"Церква захищає людську гідність проти всяких опіній, от хоча б проти тих, що легковажать людське тіло або повертають його в ідола. Ніякий людський закон так сильно не захищає людської гідности і свободи як Христова Євангелія, яку доручено Церкві".

Коли рабство було часткою більшости людей навіть у таких цивілізованих країнах як Єгипет, Рим і Атени. Щоправда, деякі філософи в своїх писаннях виявляли обурення на рабство і заявляли, що невільники є такими самими людьми, як їхні пани, проте їхні писання не мали ніякого впливу на практичну поведінку панів з рабами. Аж Христос Своєю божеською наукою видав дійсну війну невільництву, яке скінчилося там, де запанувала християнська віра. Конституція каже:

"Ця Євангелія звіщає і проголошує свободу Божих дітей і відкидає всяке невільництво, яке остаточно походить з гріха (Рим. 8, 14-17). Євангелія виявляє святу пошану для гідности сумління і його свободу вибирати. Вона невпинно пригадує, що всі людські таланти (здібности) повинні бути використовувані для служби Богові і людей. Вкінці вона велить всім любити всіх" (Матей: 22, 39).

В сьогоднішніх часах треба часто захищати і підкреслювати людську гідність і свободу, бо не брак людей і держав, які твердять, що людина—це тільки бездушне, більше ніж інші розвинене звір'я, яке має хіба такі права, які держава чи диктатори зволять дати їй.

Хоч Церква проголошує і захищає людську свободу, проте вона так само зобов'язана пригадувати людям, що ніяке сотворіння не має повної й абсолютної незалежности і свободи так поступати, як йому подобається, бо воно залежне від свого Творця. Бувши твором Бога, воно має деякі обов'язки супроти свого Творця. Ось тому Церква, захищаючи людську свободу, водночас пригадує людям їхню залежність від Бога і перестерігає перед спокусою **викривленої свободи** і незалежности від Творця, бо така **автономія** противиться самому поняттю сотворіння, яке своєю природою є залежне від того, хто сотворив його.

Конституція каже:

"Все те годиться з основним законом Нового Завіту. Хоч той сам Бог є Спасителем і Творцем і Паном людської історії й історії спасіння, все таки Він Сам так зарядив, що сотворіння, особливо людина, мають належну їм автономію. Людська гідність встановляє і скріпляє цю автономію".

Бог не бажає бездушних роботів, які були б змушувані виконувати Його волю. Він є джентельменом. Бажає Собі, щоб люди добровільно служили Йому та зберігали Його Заповіді. Ось тому дав їм свобідну волю і розум, що є найкращими земськими прикметами і дарами для людини, бо цими прикметами і здатностями людина вподібняється до Бога в природнім порядку. Як сам Бог вона годна знати добро і зло, втішатися красою і добротою. Крім цього вона годна вибирати між різними речами і поступати так, як сама рішає. Самозрозуміло, ця автономія не є повна, бо людина морально зобов'язана Творцем належно використовувати свою свободу цебто вибирати і чинити тільки те, що добре, й уникати те, що лихе і немиле Творцеві. Вона повинна так поступати з Богом, як добрі діти поступають зо своїм люблячим земським батьком.

Конституція каже:

"Силою Євангелії, яку доручено їй, Церква проголошує права людини. Вона признає і сильно цінить сьогоднішній динамічний рух, який усюди поширює ці права".

Оце твердження Соборових Отців збиває твердження противників, що Церква—це заборола морального рабства, де люди мають сліпо виконувати рішення церковних провідників без особистої відповідальности за них. Конституція про Церкву в модернім світі ясно підкреслює, що Христова Церква бажає відограватися свою історичну ролю в житті людей як чемпіонка-захищниця людських прав перед усякими 'ізмами', що хотіли б повернути людину, свобідне Боже сотворіння в фізичного чи морального, економічного або політичного раба-невільника. Ось тому вона співпрацюватиме з усіма, що борються за слушні національні, політичні й економічні права людей, поки ці права не будуть признані і практиковані в усіх країнах землі.

Признаючи обов'язок захищати права людини, Церква так само зобов'язана пригадувати людям, що їхня свобода не повинна повертатися в **сваволю**, коли людина не признає над собою ніякого, церковного чи державного, людського чи Божого авторитету гейби вона була 'богом' для себе самої. Подібна автономія не є дійсною автономією, а радніше її перекрученням і надужиттям. Ось тому Конституція каже:

Хоч Церква готова співпрацювати з модерним рухом, який намагається запевнити належні людині права, все таки "ці рухи мають бути проникнені духом Євангелії і захищені перед всякого роду фальшивою автономією, бо відчуваємо спокусу, що наші особисті права тільки тоді вповні забезпечені, як ми звільнилися від усякої залежности, що її накладає Божий Закон.

"Подібне наставлення не зберігає гідности людської особи, але навпаки нищить її".

Коли людина скине з себе Боже ярмо цебто відкине віру в Бога та нехтуватиме Його Законом, тоді вона зірве з Богом і позбавить себе Його захисту. Це було ясне для всіх у тих країнах, де провідники держав

відкинули віру в Бога, от хоча б у Радянськім Союзі та гітлерівській Німеччині. Скільки невинних людей загинуло в концентраційних таборах Сибіру чи нацистівських крематоріях! Керівники згаданих держав зірвали з Богом, тому в людях не бачили нічого тільки звичайне звір'я без ніяких прав, що мусять бути пошановані навіть тими, що мають владу над народами. З цього видно, що віра в Бога і Христова Євангелія— це найкращі і найсильніші заборола і гарантії людських прав і свободи.

Гордість і багатство

(Із книг Святого Письма)

о. Роман Ганас

З науки катехизму знаємо, що першим головним гріхом є гордість. Гордих Анголів, які хотіли дорівняти Богові в мудрості та владі, Бог покарав так, що позбавив їх ласки бути Його посланцями між небом і землею, і вкинув до пекла. Бути гордим значить відкинути Божу опіку та Його закони, а уповати тільки на себе, на свою владу чи багатства. З історії світу знаємо, що через гордих провідників багато народів мусіло тяжко терпіти, і навіть довгими століттями нести тягар неволі. З історії нашого життя знаємо, до чого довели Гітлер, Мусоліні чи Сталін, які з гордости спричинили другу світову війну, що принесла тільки руїну і великі терпіння.

Стара наша народна приповідка каже: "Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать, та що гордість все попереджає упадок". Коли б ми хотіли шукати за причинами, чому наш український нарід донині не має волі, хоча поклав за неї так багато жертов, то наша історія відповість нам, що першою причиною нашої неволі була гордість наших народних провідників, які в часах великих можливостей, що нам давала історія, більше дбали про свої амбіції і добро партій ніж про добро народу, з чого тільки поширювалася незгода, а там, де нема згоди, там звичайно приходять нещастя, неволя і панування ворогів.

Історія життя людського роду вчить також, що причиною, чому люди часто стають гордими є високі уряди, краса або багатства. Люди такі часто забувають про своє походження, про вбогих родичів, про родинний дім чи навіть про рідний нарід. Вони не думають, що життя скінчиться, та що треба буде за все колись здати рахунок перед Богом, перед яким вартість будуть мати тільки чисті душі, добрі діла, любов ближнього, що рішать про вічне щастя чи вічну кару. Ось прочитаймо, що каже старозавітна книга Сирах 5, 1-8 про багатства та гордість:

"Не покладайся на власні багатства. Не кажи: Я самовистачальний. Не потурай своїй душі та потузі, щоб не ввели тебе в пожадливість. Не говори: Я згрішив, і що мені сталося? Господь бо довготерпеливий. Не покладайся на прощення занадто, гріхи до гріхів додававши і не кажи: Милосердя Його велике, тому безліч гріхів Він мені простить, бо й милосердя і гнів є в Нього; тож на грішних спаде Його обурення. Не гайся повернутися до Господа, не відкладай з днини на днину, бо зненацька вибухне гнів Господній, то й загинеш у годині помсти. Не покладайся на багатства несправедливо набуті, бо вони не поможуть тобі в день нещастя".

35-ліття О.О. Редемптористів у Тернополі 1931-1966

(Докінчення)

Казимир Грицина

Приладав двістілітній ювілей оснування Чину Найсвятішого Ізбавителя. З цієї нагоди заповів о. Де Вохт велику місію, яка тривала від 25 червня до 7 липня 1933. На цвинтарі стояла стара дерев'яна капличка. О. Де Вохт рішив її усунути і на її місце поставити нову—муровану. Фонди на це ($1,100) дав якийсь француз-граф, знайомий о. Де Вохта. Але о. Де Вохт хотів нову каплицю посунути вище на цвинтарі. На це не хотів дозволити воєвода Тернопільський, бо там були гроби якихсь польських героїв. О. Де Вохт, не могучи добитись позволення, сказав воєводі: "Я вас більше не буду просити. Ви мене будете просити". На це воєвода сказав здивовано: "Що?" О. Де Вохт вийшов і доніс про це бельгійському амбасадорові у Варшаві. Амбасадор інтервеніював у міністра внутрішніх справ, і цей вислав наказ: "Не робити труднощів О.О. Редемптористам".

Пам'ятаю, що я стояв на сходах кооперативи напроти манастиря, як приїхали воєвідським автом два пани і пішли до фіртки манастиря. Подзвонили. Вийшов по хвилі о. Де Вохт. Пани низько вклонилися і пішли вгору цвинтарем, держачи ввесь час капелюхи в руках. Оглянули місце, де мала стояти каплиця, і просили о. Де Вохта, щоб підписав папір, і тоді зможе зачинати будову. Труднощів нема. Відходячи, ввесь час кланялися. Я сейчас удався до манастиря, і о. Де Вохт оповів мені всю історію. Отже сповнилося те, що сказав о. Де Вохт воєводі: "Я вас більше не буду просити, ви мене будете просити". І просив...

Каплиця була готова до 26 червня. В неділю 25 червня 1933 р. о. крилошанин В. Громницький торжественно посвятив каплицю і вечером почалась св. місія, яку голосили Пр. о. Володимир Породко, ЧНІ. і Пр. о. Йосиф Корба, ЧНІ. Тому що церква була невелика, науки відбувались надворі. На вечірніх науках бувало 7-10 тисяч слухачів. Приходило багато поляків. Як нині бачу віце-воєводу Тернопільського, сідоглавого пана, який оперся на дерево й уважно слухав науки, і то не

лиш раз. Науки місійні вечером, крім вступу, тривали цілу годину. По науці була молитва за навернення грішників нашої парафії, і під час неї вдаряли дзвоном в одне крисо. Це було таке потрясаюче, що не було нікого, хто стояв би на цій молитві, бо на удар дзвону в одно крисо коліна самі гнулися. Лиш стояв отець місіонар і провадив молитву. Пам'ятаю, як на науці про Страшний Суд раз враз люди мліли на вільнім воздусі.

Проповіді, як я згадав, були надворі, себто в каплиці на цвинтарі. На деревах гніздилися ворони, які перед наукою счиняли такий вереск, що все глушили. І люди з болем поглядали на дерева і журилися, що то буде, як наука пічнеться. Як тільки місіонар з'явився на проповідниці, то ворони на команду замовкали. Як то люди благодарили Бога! Під час одної науки вже вполовину стало темно. Глядимо на небо. А там чорна-пречорна хмара. Аж потерпли ми. Отець місіонар це завважив і каже в запалі віри: "Люди, не бійтеся, дощу не буде", і хмара стала на місці і не посувалася. Аж по науці десь за годину почав падати дощ.

На закінчення місії приїхав Преосвященний Кир Миколай Чарнецький, ЧНІ., який цілими годинами сповідав. То був святий чоловік. Від нього била святість. Раз попросив мене о. Де Вохт піти з ним на стацію, бо приїжджав Преосв. Кир Миколай. Ми пішли. І коли ми вже мали вийти зо стації, сам комісар поліції мене задержав і сказав: "Прошу ласкаво сказати мені, хто ця особистість". Кажу: "Єпископ Чарнецький". Він: "Дякую, я так і бачив, що це мусить бути високий достойник". А Преосвященний був у старенькім пом'ятім плащі. Бачите, що то святість! Святість закрила старість плаща. Святість має свою приману. Має щось, що діє на оточення.

Дуба на місійний хрест дав бл. п. Семен Сеньківський, батько о. Якима, ЧСВВ., якого замордували большевики. Корпус Христа був викутий з каменя, величини людини. Хрест положили на возі, прибранім квітами. До воза запрягли три пари коней шпаків. На конях їхали хлопці в строях. В поході йшло більше як десять тисяч людей. Похід відбувався так, що по однім боці вулиці йшло дві особи і по другім дві, а середина була вільна для порядчиків. На самім переді йшов о. М. Якимович, ЧНІ., по середині о. В. Породко, ЧНІ., а я між о. Породком і духовенством. Похід мав іти через ціле місто, але цьому спротивився староста. Я хотів повести похід так, як було в пляні, але о. Де Вохт каже: "Ми маємо продовжати пашпорти у серпні, то вони можуть пімститися і не дати продовження". Він мав слушність. Але все одно, похід відбувся величаво.

Вже за другого ігумена, о. Породка, мені вдалося в навечер'я Успення Божої Матері повести процесійний похід тими вулицями, які намітили о. Породко, о. Більке і я, але ми про це нікому нічого наперед не говорили. Тоді комісар вийняв шаблю з піхви і виголосив: "В імені Ржечипосполітей Польскей" і стримав похід та хотів скерувати нас на бічні вулиці. Я йому вичислив вулиці, якими

ми мали плян іти. Він спротивився, але я був неуступчивий і він дав наказ поліцаям з вулиць, що я назвав, усунути авта, фіри і фіякрів, що вони негайно зробили. Тоді похід мав де розвинутись і виглядав величавий. По якімсь часі агент мене придержав і хотів списати протокол. Коли спитав про прізвище, я сказав: "Грицина". І він на це: "То ви той, що проводив процесію О.О. Редемптористів?" "Той!" Більше не питав нічого. Сховав нотатник і сказав: "Ви знаєте, це було таке величаве, що я чогось такого не бачив ніколи". Тоді було сімдесять тисяч людей у поході і понад сорок священиків у вишиваних фелонах. Це дійсно було щось величавого. А дзвони на костелі грали, грали, хоч милого о. д-ра Антонія Ратушного вже не було в Тернополі. Під час св. місії прийшла радісно-сумна вістка: Отця Де Вохта іменувано протоігуменом з осідком у Львові, а ігуменом став о. Володимир Породко.

Я часто говорив з о. Де Вохтом про обрядові теми, бо ще в 1926 почався рух за обновою обряду. О. Де Вохт казав: "Мусить бути границя, до якої ми можемо вертатись". Церква є жива. Обряди—це не допис. Віки щось додають до звичаїв. Колись борода і довге волосся були умовою, без якої не міг бути східній священик. А нині? Донедавна східні замикали Царські Врата, а тепер на зарядження патріярха Атенагора І. вже не замикають. Хіба наша Церква від 1596 р., себто від з'єднання, на протязі 370 років, не мала права додати щось свого? Дехто думає, що як має бути якась дев'ятниця, то обов'язково мусить бути вервиця. А ось О.О. Редемптористи в Тернополі часто уряджували дев'ятниці, і тоді правили Молебень до Божої Матері та заохочували вірних до Св. Причастя, бо вервиця була для приватної набожности.

Раз була Братська Служба Божа і по ній Парастас, але люди забули про хліби. Пішли до отця Де Вохта і кажуть: "Ми забули про хліби на Парастас". А на те о. Де Вохт: "Бог хліба не хоче! Бог серця хоче". І Парастас відправлено без хліба.

О. Де Вохт був вразливий і чуйний, що люди говорять про монахів і тому часто питав: "Скажіть, що люди говорять про нас: добре чи зле? Добре можете оставити, а про зле конче нам кажіть". Тому не раз, вже як протоігумен, робив перенесення.

На викладах Богословської Академії оповідав мені дверник (світський чоловік), який точно хотів виконати приказ о. ректора. Одного пополудня в маю 1939 р. прийшов Преосвященний Чарнецький, а він думав, що то хтось зо Студитів, бо Преосвященний мав бороду і був дуже вбого вбраний. Він попросив, щоб дверник зголосив його до о. ректора, а дверник на те каже: "Отець ректор вполудне нікого не приймає". Преосвященний стоїть і знову по хвилі просить: "Зголосіть мене до о. ректора", а той тоді почав сварити, бо думав собі: "А то впертий Студит". Преосвященний спокійно знову каже: "Скажіть, що єпископ Чарнецький чекає, бо не маю часу". Тоді він вискочив, впав навколішки єпископові і зачав перепрошувати, але єпископ відпо-

вів: "Будьте спокійні і спбвняйте точно свої обов'язки та зголосіть мене до о. ректора, бо не маю часу". Це було пополудні, а я прийшов десь перед п'ятою годиною. Дверник ще був червоний як спечений рак.

Другого дня, на Успення, я вже був перед 4-ою год. рано, бо перша Служба Божа зачиналась о. год. 4-ій. Тоді правив Впр. о. Людвик Ванґанзевінкель, ігумен у Збоїсках. До мене належала каплиця. Я мусів уважати, щоб все починалось на час, бо навіть мале спізнення спричиняло велике замішання. Архиерейську Службу Божу правив Преосвященний Кир Іван Бучко. Вона почалась о год. 11-ій, а в год. 12-ій о. Де Вохт каже до мене: "Пане Казимире, я вам дам ложечку до Св. Причастя з манастиря, бо епископ буде причащати". Доходячи до фіртки, кажу: "Я попрошу о. протоігумена позволення напитись води в манастирі". О. Де Вохт став раптово, а мав він руки військові, бо був високим старшиною при війську перед вступленням до манастиря, і питає, як то: "Я прошу позволення, бо чей же манастир для мене стоїть отвором?" Я кажу: "Брат дверник каже, що має наказ нікому на фіртці не давати води". "Але ж, це стосується тих тисяч людей, бо ж треба би було соток монахів, щоб їм давати воду, а не до вас, що за чотирьох працюєте для нас! Чи ви вже снідали?" "Ні!" Тоді о. Де Вохт дзвонить і Брат відчиняє фіртку. О. Де Вохт робить йому докір. "Братчику, як могли ви відмовити води тому панові, який нині за чотирьох монахів працює і дотепер ще навіть не снідав?" Брат почав оправдуватися, а о. Де Вохт звертається до мене і каже: "Пане Казимире, іменем моїм і цілого Чину я вас перепрошую (це вже третій раз). Мені прикро, що Брат зле зрозумів моє зарядження. Прошу сідати". Поспішив сам і приніс снідання, а я таки попросив води і знову сам о. Де Вохт потрудився і приніс води і при сніданні ще два рази перепрошував мене. У тижні я не міг бути у манастирі, а в суботу о. Де Вохт поїхав на місію. В неділю приходжу до церкви і входжу до захристії. Стаю у "Святая Святих", бо коли я стояв серед церкви, то о. Де Вохт особисто підходив до мене і казав: "Пане Казимире, нам приємно бачити вас у святилищі. Прошу ласкаво", і робив жест рукою. Розуміється, що я не міг опиратись, тому відтак я все стояв у святилищі.

Отже входжу до захристії. О. Більке, мій сповідник, як побачив мене, зірвався з крісла і до мене: "Що сталося під час празника?" Я вже призабув цю історію і питаю: "Де?" "Ну, а вам води не хотіли дати". "Та то дрібниця, води дали і снідання дали". "Так, але коли?" "Аж вполудне, тоді коли пора на обід, а ви від досвіту були зайняті!" "Це дрібниця". "О ні! Ми мали щодня науку по годині, яку голосив о. Де Вохт, а раз він так зачав: "Чоловікові, що працював за чотирьох монахів для манастиря в манастирі відмовили води!"

Ще за ігуменату о. Де Вохта відвідав тернопільський манастир місіонар з Канади, Впр. о. Степан Бахталовський, ЧНІ. Це було в осені 1932 р. Пригадую собі, як в часі науки говорив, що під час світової вистави у Женеві був образ, який зображав світову нужду. Цей образ оглядав якийсь пан з малою дитиною. І дитина питає батька: "Що це є?" Це був намальований бідний чоловік. Батько пояснює дитині: "Це нужда, біда, депресія". А дитина каже: "А чому він не клякне і не молиться?" Бачите, ця дитина вказала, що нам робити в часі нещастя. МОЛИТИСЯ!

О. Де Вохт був дуже скромний і тому від'їхав дуже незамітно, так що ніхто не знав коли. Від'їхав у вересні 1933 р. до Голоска Вел. біля Львова. Там був ігуменом дому і протоігуменом Чину, другим з черги. Слідував по Впр. о. Йосифові Схрейверсові. У пам'яті тернопільців лишився записаний золотими буквами глибоко в серцях. Помер 9 грудня 1956 р. у Жет, у Бельгії. По нім був другим ігуменом у Тернополі о. Володимир Породко. Як вам ці спомини подобаються, то колись напишу про о. Породка, теж великого сина Св. Альфонса.

1) Чому воно так, що я завжди чуюся пригноблений і смутний. Через те люди уникають мене, і це викликає в мені почуття нещасливости.

Смуток і пригнобленння—це частина людського життя на землі. Час від часу кожний зазнає їх, бо земля і життя на ній—це підготовка до вічности.

Бувають люди, що мають веселу вдачу, але й є такі, що з природи схильні до смутку і песимізму. Цієї схильности до смутку не можна змінити, але можна злагіднити її, і це повинен робити той, що відчуває схильність сумувати.

Причини песимізму можуть бути різні: нещасливе подружжя, фінансові клопоти, непорозуміння в роботі, докори сумління, заведені мрії, брак успіхів у житті, брак здоров'я, тощо.

Якщо пригнблення походить зо слабого здоров'я, то треба піти до лікаря на пораду. Треба так само думати про ясні сторінки свого життя, бо багато людей гірше мається в житті ніж ви. Вкінці слід жертвувати свої страждання Богові, як покуту за власні гріхи і за гріхи світу, сподіючись нагороди по смерті в батьківщині, де нема смутку, а тільки вічна радість і щастя.

2) Чому фарисеї докоряли Спасителеві, що Він улічив сухорукого чоловіка в суботу (Марко: 3, 2). Чи це зле добро робити в святочний день?

Воно не є зле робити добро в святочні дні, але фарисеї, що були присвоїли собі право толкувати жидам Божий закон, були пододавали до приписів закону багато власних толкувань і обов'язків. Між цими обов'язками фарисеїв було заборонено в суботу давати людям якунебудь лікарську поміч. Не вільно було навіть ліяти воду чи оливу на рани чи поломані члени тіла, хіба що хтось був у небезпеці смерти. Ось тому фарисеї чигали на Христа, щоб зобачити, чи Він буде триматися їх приписів. Коли ж Він лікував у суботу, то вони докоряли Йому, що переступає Божий закон, хоч це не був Божий закон, але тільки фарисейське толкування закону.

3) Протестанти відкидають, а католики приймають церковне передання. Чому воно так? Що треба розуміти під церковним переданням?

Колись деякі богослови твердили, що християнська віра, цебто правди віри знаходяться частинно в Св. Письмі і частинно в усній церковній переданні. Отож мало б бути два джерела, звідкіля знаємо, в що треба вірити.

Другий ватиканський Собор відкинув теорію про два джерела, а заявив, що є тільки одне джерело віри цебто об'явлення, що вміщається в Св. Письмі і переданні. Передання—це ніщо інше тільки авторитативне толкування Біблії церковною владою. Отак церковне передання—це ніщо інше тільки живе і автентичне навчання церковного авторитету.

Саме Св. Письмо вимагає такого авторитету, бо в Св. Письмі є багато неясних речей, що люди не могли б належно зрозуміти без помочі Церкви, яка має навчати всі народи Божих правд і вести їх до спасіння.

Св. Письмо подає нам віру первісної Церкви. Ця віра—це щось живе, а не мертва буква. Через це наша віра розвивається і буде завжди розвиватися, бо Божі правди стають ясніші та більше зрозумілі, як вчені студіюють їх. З цього родиться розвій догм. Те, що колись було неясне, стає ясне, і Церква під надхненням Святого Духа окреслює ці правди як догми. Ось тому ці окреслені правди стають правдами нашої віри, бо вони були об'явлені Богом, хоч не завжди так ясно, що звичайний християнин годен викрити їх у Святім Письмі.

4) В деяких аскетичних книжках читаємо, що Ісус не раз з'являвся деяким Святим і розмовляв з ними. Чи це був дійсно Христос?

Звичайно містичні учителі твердять, що Христос ніколи нікому не з'являвся в Своїм прославленім тілі, відколи відійшов до неба в дні Свого Вознесення, хіба що Св. Павлові, як це подає велика еспанська містичка Св. Тереса. З'яву Христа вони так вияснюють, що не дійсний Христос комусь з'являється, але Бог витворює в уяві людини образ Христа, і тому вона дійсно бачить Його, хоч тілесного Христа там нема. Бог це може зробити, бо Він всемогутній.

Христос з'являвся апостолам в Своїм прославленім тілі, як воскрес. Він і тепер годен з'являтися, якщо б хотів, але тоді Він мусів би вийти з неба і прийти на землю, бо як Чоловік Христос може бути тільки в однім місці в тім самім часі.

Ось тому великі містики твердять, що всякі з'яви—це імагінальні з'яви, цебто Бог викликує образ згаданої особи в умі людини, але самої особи там нема.

Не слід звертати надмірної і пересадної уваги на приватні видіння, бо часто навіть святі і чесні особи милялися й обманюють себе самих, беручи власну уяву чи обман диявола за речі, що походять від Бога. Християнин має вірити тільки в те, що є в Біблії та чого навчає його свята Церква, бо тільки така віра є конечна до спасіння. Приватні об'явлення і пророцтва не є конечні до спасіння. Ось тому навіть ті, що мали їх, не звертали на них

надмірної уваги. Звичайно люди, що мають слабу віру в Бога, пошукують за приватними об'явленнями і пророцтвами, бо шукають будь-якого запевнення про майбутність у наших бурхливих часах замість довіряти Богові, свому Небесному Отцеві, який має світ під повною контролею, тому без Його волі ніщо в світі не станеться.

5) Я вже стара. Замолоду я щиро любила свого чоловіка, поки не помер. Він був трохи шорсткий. Його приятель часто заходив до нас, і я подивляла його, ба й навіть відчувала деяке прив'язання до нього, бо він був дуже чесною людиною. Його жінка була з ним дуже щаслива.

Чи моє прив'язання та своєрідне почування було гріхом? Як тепер думаю про це, то воно непокоїть моє сумління.

Коли це прив'язання і почування було тільки виявом подиву і приязні, то там не було жадного гріха. Приязнь не є гріхом, коли вона не позбавляє любови тих, яких маємо любити, хоч прив'язання може бути часом доволі сильне.

Інколи самі чоловіки винні, що жінки не почуваються задоволені в подружжі, бо своєю шорсткістю, браком ніжности і самолюбством зражують собі їх. Подружжя буває тоді щасливе, як чоловік і жінка намагаються дбати не тільки про себе самих, але в першій мірі стараються подобатися одне другому.

6) Чи це гріх, коли жінка зайде до церкви без капелюха або хустинки?

Коли це трапляється припадково, от коли якась жінка чи дівчина переходить попри церкву і вступить до неї без накритої голови, то там нема ніякого гріха. Звичай жінок покривати голову, як ідуть до церкви, це церковний звичай. Його слід притримуватися, поки він існує. Церква велить їм покривати голови, щоб не гордилися своїм волоссям і не розсівали інших.

7) Знаємо, що кожна душа стає на суд Божий, як тільки вийде з тіла. Знаємо так само, що при кінці світу буде загальний суд, де зберуться всі люди. Як це властиво буде?

Як тільки хтось помре, то його душа стає на суд, здає рахунок з усіх своїх добрих і лихих діл, слів і гадок і отримує вирок, який припечатує її добру чи лиху вічність. По цім суді одні душі ідуть до неба, другі до пекла, треті до чистилища, звідкіля, по відбутті покути, переходять до вічного щастя в небі. Цей суд зветься часним судом.

При кінці світу буде ще загальний суд, на якім з'являться всі люди. На цім суді Христос затвердить усі поодинокі суди, що відбувалися по смерті людей. Цей суд відбудеться перед усіма людьми.

Тоді всі люди зобачать Божу мудрість у рядженні світу. Блаженні будуть навіки прославлені, а прокляті навіки застиджені. Загальний суд розкриє перед усіма людьми Божу доброту. Всі зобачать, що ніхто не винний за прокляття лихих тільки вони самі, бо не хотіли служити Богові та зберігати Його Заповідей.

8) Св. Іван в Одкровенні описує жінку з дитятем, на яке кидається драгун, щоб пожерти його. Вона тікає в пустиню, щоб там кормити своє дитя (12, 1-6). Що все те означає?

Книга Одкровення повна пророцтв і символічних заповіджень майбутности, які дуже часто тяжко зрозуміти навіть знавцям Св. Письма.

Під жінкою одні розуміють Божу Матір, а під дитятем Ісуса Христа, Спасителя, якого Сатана переслідує, бо дракон представляє Люципера-Сатану.

Інші під жінкою розуміють Христову Церкву, а під дитиною всіх Божих дітей, цебто християн, яких Церква має вести до неба до вічного спасіння. Диявол докучає Церкві, бо всякими засобами, спокусами, безбожністю, релігійною байдужністю і моральним зіпсут-

тям нищить людські душі і веде їх до прокляття. Він теж нерідко спричиняє переслідування Церкви, щоб перепинити її спасенну працю в світі для добра душ і Божої слави. Церква через це проживає в світі немов у пустині.

9) Я належу до Братства Божої Матері, але часто занедбую обов'язки, що воно накладає на членів. Чи я маю за це гріх?

Приналежність до Братства напевно запевняє душам багато духовних користей. Ці користі здобуваються виповненням обов'язків членства. Проте ці обов'язки, цебто виповнення побожних практик і ходження на сходини, не зобов'язують під гріхом.

Проте занедбання цих речей вказує на брак джентельменства і шляхетного духа, бо хто приймає на себе якісь обов'язки, той повинен виповняти їх, хіба що зайде якась перешкода. Добровільне занедбання обов'язків наложених братством—це наслідок духовної лінивости. Навіть між людьми почуття чести змушує людей дотримувати обітниці, що комусь склали. Тим більше треба дотримувати обітниці, зложені Божій Матері.

10) Мені докучають недобрі думки, як молюся. Часом ці думки прямо доводять мене до розпуки. Що маю робити?

Не журіться цими думками. Думка не буде гріхом, коли ви не хочете її та відкидаєте від себе. Лиха думка тоді стає грішною, коли хтось добровільно спричинив собі її або свідомо займається нею. Найкраще не звертати уваги на ці думки і дальше молитися. Молитва буде мила Богові, як добровільно не займаємося цими думками. З цих недобровільних гадок не треба навіть сповідатися, бо вони не є гріхом.

Покров Пресвятої Богородиці

ЛЮБОВ до Марії та захоплення її чеснотами—це невинне надхнення та заохота для душі змагати до найвищої досконалости, яка помагає душам відтворювати в собі духовий образ Христа Спасителя, взірець Божий у людськім тілі.

Марія помагає душам іти до неба, бо відганяє від них диявола, свого та їхнього ворога. Диявол ненавидить всіх, що люблять Марію та прибігають під її могутній покров, бо до цих душ сатана не має доступу. Вони стрчені для пекла, тому дух темряви ненавидить їх. Набожність до Божої Матері та довір'я до її Покрову—це печать Божого вибрання та запорука спасіння. Тома Кемпійський твердить, що дияволи тікають немов від вогню від тих душ, що побожно та часто призивають солодке ім'я Матері Спасителя.

Свята Бригіта додає: "Нема такого злиденного грішника на землі, від якого дияволи не тікали б, якщо він тільки призове ім'я Марії та рішиться покаятися за свої гріхи. Не тільки дияволи тікають від грішника, що взиває Марію, але й анголи наближаються до нього, щоб помагати йому вилізти з багна беззаконня".

Марія завжди закликає своїх почитателів боротися з дияволом і з його підшептами: "Покоріться Богові та противтеся дияволові, і він утече від вас. Наблизіться до Бога і Бог наблизиться до вас. Очистіть руки, грішники, і освятіть серця, двоедушники!" (Як. 4, 7-8).

Небесна Цариця не тільки закликає боротися проти диявола та його спокус, але й помагає перемагати їх тим, що в небезпеках взивають її, бо як мати захищає свої діти, так Марія боронить своїх почитателів. Вона й навіть краще захищає тих, що люблять і почитають її ніж мати своїх діточок. Земська мати не знає про всі небезпеки, які грозять її дітям, тому й негодна попередити їх про загрозу. Марія ж у Бозі бачить свої земські діточки та знає про всі небезпеки, які їм грозять від світу, лихих людей, диявола та власних пристрастей, тому куди краще годна помагати тим, що удаються до неї.

Оттому Св. Вернард, великий почитатель Марії, радить усім християнам: "Думайте про Марію та взивайте її в усіх небезпеках, непевностях і сумнівах. Нехай її ймення ніколи не покидає ваших сердець і уст". Ім'я Ісуса та Марії—це наш захист посеред небезпек, які грозять людям затратою освятної ласки. Побожне взивання цих пресвятих імен не тільки вділить сили не піддатися спокусі, але й учинить душу здібною перемогти диявола та відбити всі його наскоки.

Христос, як подає Св. Бригіта, прирік **три особливіші** ласки тим, що побожно та з довір'ям призивають ім'я Його Матері Марії: **щирий жаль** за гріхи, **нагоду відпокутувати** гріхи і **змогу дійти** до досконалости та спасіння.

Нема такої небезпеки чи прикрого положення, в якім Марія не порятувала б тих, що довірливо звертаються до неї та благають помочі.

В одному селі над річкою Бугом в Україні проживала родина Н. Це були зукраїнізовані німці. Хоч жили між католиками, всетаки залишилися протестантами, бо "такими були наші предки".

Родина Н. мали три малі дочки. Не раз діти виходили над річку Буг і там забавлялися. Недалеко річки простягався великий густий ліс. Діти зайшли до ліса збирати суниці. Нагло зірвалася буря та став падати рясний дощ. Дівчатка кинулися під густі дерева, шукаючи захисту перед бурею. В поспіху старші сестри згубили маленьку п'ятилітню Оксанку.

Коли ж дощ не вгавав, дві сестри вернулися додому та повідомили застрашених батьків, що Оксанка, їхня наймолодша донечка, десь згубилася в густім лісі. Мати Оксанки сильно затривожилася. Хоч іще падав дощ, вона заалярмувала ціле село. Люди любили родину Н., бо всі її члени були добрими сусідами та чесними людьми.

18 мужчин кинулися до ліса,

не зважаючи на зливний дощ. Шукали аж до вечора, але Оксанки не знайшли. Перемоклі до сорочки з нічим вернулися додому. Здавалося, що по Оксанці слід пропав. Бідна Оксанчина мати негодна була знайти спокою. Їй увижалися вовки і трійливі гадюки, що впивалися в тіло любої донечки, бо дійсно в лісі було немало трійливих гадин. Хотіла б сама побігти до ліса, але дощ і темна ніч не дозволяли. Серце бідної матері сповнилося жахливими побоюваннями. Вона не раз чула, як зимою вили по лісі голодні вовки.

Надійшла одна знайома католичка та стала потішати засмучену матір. "Пані, промовила вона, "моліться до Божої Матері. Вона помагає всім, хто звертається до неї. Якщо будете щиро благати Марію, вона захистить вашу Оксанку від всякої небезпеки.

Протестантка далася намовити, бо знала, що католики посеред труднощів звертаються до Божої Матері за поміччю. "Марія помагає католикам", промовила сама до себе, "то чому б не могла вона помогти бідній протестантці?"

Припала навколішки та стала щиро молитися до Пресв. Богородиці: "Маріе, Маріе, ти знаеш, що воно значить затратити дитину, бо ж Ти стратила свого Сина Ісуса... Ласкава Маріе, зглянься на мое горе та захисти від небезпеки мою бідну згублену Оксанку!"...

Дощ бренів об шиби вікон. Погасли світла в сусідніх хатах, а протестантська мати дальше молилася. Молилася, як знала й як диктувало їй материнське серце сповнене болем. Може ніяка мати в світі так ревно не молилася цієї ночі як мати Оксанки.

Над ранком дощ перестав падати. Люди стали збиратися на роботу по полях. Декілька мужчин рішили ще раз спробувати щастя в лісі, хоч були переконані, що Оксанки вже не було між живими. Попереді йшов батько Оксанки, прислухуючись до кожного шепоту безкрайого ліса.

Кожний розглядався навкруги, чи не догляне дівчинки. По кількох годинах ходу всі раптом закричали: "Ось вона! Ось вона!" Батько кинувся до дочки та схопив її в обійми, кличучи: "Оксанко, моя люба дитинко!"

Пошукувачі стали оглядати дитину. Ніде не було видно й сліду подряпання чи вкушення... "Де ж ти була, Оксанко? Що ти тут робила цілу ніч? Чи не боялася?"—посипалися різні питання.

Дівчинка поглянула на пошукувачів і стала оповідати історію свого вирятування від смерти в понурому лісі.

"Як я згубилася, то великий страх напав на мене. Я зачала плакати. Нагло прегарна Пані з'явилася мені та ласкаво спитала: 'Оксанко, що тут сама робиш у лісі?' І взяла мене за руку і проводила лісом", розказувала сміючись, дівчинка. Вона була цілий час зо мною. Як ви надійшли, то вона полишила мене". Щирість дівчинки переконала всіх, що Оксанка мала видіння.

Мати ж Оксани, почувши про з'яву, знала, хто була ця ласкава Пані, яка врятувала життя її дитини. Її серце відчуло, що Божа Мати вислухала її благання та вивела Оксанку з небезпеки.

ОТЕЦЬ ДЖЕМЕЛЛІ

Отець Джемеллі, францісканець, ректор медіоланського університету, великий учений католицької Церкви, біолог, президент апостольської Академії наук, консультор двох чи трьох римських Конгрегацій, є вогором і погромником всяких живучих чудотворців, стигматиків і тих, що претендують на всякі об'явлення і екстази. Він дуже обережний, як іде про приватні об'явлення і стигми. Покійний о. Костельник воював з ним за правдивість стигм нашої Насті Волошин.

Ватикан

В дорозі до Риму

о. М. Шудло, ЧНІ.

Я не мав ніякого наміру їхати до Бельгії, але так сталося, що мусів, бо не хотів їхати до Праги, і звідтам до Риму. Отож залишилася дорога через Брюсселю і так я пустився летіти до Бельгії в товаристві двох англійських бизнесменів. День був назагал погідний і гарний. Ми їхали понад Альпами. Вони були покриті снігом. Чудовий вид покритих снігом і освітлених гір чарував очі всіх пасажирів. Це дійсно величний вид, чудо Божої природи.

Літак прибув до Брюсселі около 3-ої год. пополудні. В Брюсселі заїхав до знайомих отців Редемптористів на вулиці Беліярд 28. Вони по-братньому прийняли мене. Там стрінув між іншими отцями Впреп. о. про-

тоігумена П. Дібуа, що в 1936 р. проповідав нам реколекції в семінарії в Голоску Великім, о. ігумена, і о. Б. Куриласа. Отці Редемптористи дуже цікавилися життям в Україні, і я радо розказував їм про свої враження.

Ввечері в супроводі одного бельгійського отця пішов трохи поглянути на столицю Бельгії. В ній на вулицях повно автомобілів. Крамниці завалені прерізними товарами. Вулиці міста р'ясно освітлені електричним світлом.

Бельгія—це багата країна. Життєвий рівень її населення дуже високий.

На 12 грудня вранці вибрався на летовище, щоб від'їхати до Риму. Отець Б. Курилас супроводжав мене. Літак не йшов просто до Риму. Треба було пересідати в Медіолані.

І знову ми летіли понад Альпами, любуючись їх виглядом. День був здебільша ясний, тому можна було з літака придивлятися до гір і подивляти їх красу. Проте подекуди вони були покриті мр'якою, що теж надавало їм таємничої краси.

В Медіолані ми ждали около години на пересідку. До Риму прибули о год. 2:30 пополудні. Летовище в Римі нове і дуже гарне, артистичне. Звідтам взяв лімозину і удався на станцію, що є недалеко від манастиря О.О. Редемптористів на Вія Меруляна. При манастирі є церква Матері Божої Неустанної Помочі та її чудотворна ікона. Саме тоді відновляли церкву, тому чудотворна ікона Божої Матері була в домашній каплиці О.О. Редемптористів.

Манастир О.О. Редемптористів при вулиці Меруляна— це генеральний дім цілого Чину Пресв. Ізбавителя. Це дуже велика будівля, бо крім генеральної курії Чину є там теж **Академія морального богослов'я.** Численні редемптористи з різних провінцій цілого світу студіюють моральне богослов'я в цій Академії. Між професорами Академії є відомий мораліст о. Вернард Герінг.

Відвідини колегії Св. Йосафата на Джаніколо

В неділю 13 грудня 1964 р. поїхав трамваєм відвідати нашу колегію Св. Йосафата, що знаходиться на Джаніколо. День був гарний і погідний, хоч не бракувало мр'яки. Мав трохи часу, тому вперед вийшов на сам вершок горбка Джаніколо, щоб подивитися на Рим, що лежить у долині.

Потім удався до семінарії Св. Йосафата, де тоді студіювало около 25 питомців з різних країн світу, де проживають українці. Між питомцями було двох з Австралії. Я стрічав їх батьків під час місій в Австралії, і вони прохали мене передати привіт їхнім синам, як буду в Римі.

Пообідавши в семінарії, я подався до генеральної Курії О.О. Василіян, бо ніколи не бачив їх нового манастиря. Це дійсно великий і гарний манастир, положений у спокійній частині Риму. Говорячи про переклад Св. Письма, виданий О.О. Василіянами, я заявив, що цей переклад трохи подекуди коструватий. На це Впреп. о. Павло Миський, попередній Прото-архимандрит О.О. Василіян, відказав: "Ні,—це перлина української літератури!"

В Римі пробув декілька днів,

бо бажав відвідати деякі пам'ятки-монументи старинного Риму, яких не бачив від 1940 р., бо в 1954 р. не ходив сливе нічого оглядати. На вулицях Риму повно автомобілів. Вони так забивають дороги, що автобусам і трамваям годі пропхатися. Мене дуже дивувало, куди ці італійці вічно їздять автомобілями і за чим? Їх бо повно на вулицях від ранку до пізньої ночі. Мав враження, що вони тільки тому їздять, щоб їздити. Попросту крутяться по вулицях, бо відчувають приємність в тім, що годні їхати автомобілем і самі керувати ним. За попередніх літ багато італійців накупило автомобілів на виплат. Тепер їм тяжко платити за них, бо тяжче на гроші. Проте радість, що випливає з керування автомобілем, дальше триває і тому багато з них попросту їздить, щоб розкошуватися їздженням, хоч завалюють вже й так вузенькі і покручені римські вулиці й грають іншим на нервах.

Подібне з'явище, що межує з манією керувати автомобілем, бачив теж у Неаполі, як їхав до Пагані відвідувати мощі Св. Альфонса, основника Чину О.О. Редемптористів.

Відвідав базиліку Св. Петра, лятеранську і С. Марія Маджоре, що тепер обслуговують отці Редемптористи. В Римі стрінув одного італійського монсіньора і нав'язав з ним розмову. Він зацікавився моєю подорожжю в Україні і спитався, що думаю про радянську молодь, виховану комуністами.

Я відповів йому, що в Радянськім Союзі сьогодні виростає нове покоління, подібне до тайляндців або японців, яке не інтересується ні Богом, ні релігією, бо ці речі не мають для них практичного значення в щоденнім житті. Я стрічав в Радянськім Союзі молодих людей, які заявляли мені: "Навіть якщо б щось було по смерті, то зобачимо, як помремо!"

На це він відповів мені: "Подібних людей знайдете тут у Римі нам під очима. Підіть до котрогонебудь закладу, де виховуються хлопці. На сто тільки тридцять з них вірить у Бога, а тільки 3 відсотки з тих, що вірять, практикують свою віру!"

Авдієнція в Папи

Я не бачив нового Папи Павла VI, тому на 16 грудня пішов на спільну авдієнцію. Заля була наповнена людьми, туристами і нетуристами. На авдієнцію треба спеціяльної пропустки, і я без трудности отримав її. Як Папу вносили на троні-носилці, то відвідувачі кликали: "Хай живе Папа!" Павло VI засів на троні і виголосив промову до якоїсь національної групи. Яка це була група, вже не пригадую собі.

Папа виглядав зворушений привітом прочан і туристів. Він благословляв направо і на ліво, як несли його.

Відвідини Аціля

17 грудня я вибрався до Аціля, де є манастир Сестер Візиток. Там є дві знайомі Сестри, що колись були моїми пенітентками, як проживав у Пагані від 1941-1947 року, заки виїхав до Америки. Це кузинки. Одна була учителькою, друга менажеркою фабрики макеронів свого

батька.

Батько молодшої з них, що зветься Марія, зразу опирався її замірові вступлення до манастиря, але згодом погодився, і вона в 1946 р. стала черницею Візиткою.

Її кузинка, Антонетта, теж мала клопоти з батьками, які сильно противилися її чернечому покликанню. Вони були навіть намовили одну ворожку, щоб вона заявила дочці: "Бог не хоче, щоб ти ставала черницею!"

Антонетта сильно розчарувала свого батька, бо не хотіла іти радитися ворожки.

Сьогодні обидві кузинки проживають у тім самім манастирі в Ацілія, чуються дуже щасливі і дякують Богові за те, що покликав їх на Свою службу і трудяться для Його слави.

Подорож до Пагані

Пагані—це місто, що начисляє 10,000 населення. Лежить воно яких 20 миль від Неаполю в сторону Салерно. В Пагані я пробув п'ять років. Там теж відбув свій місійний новіціят і звідтам разом зо старшими італійськими Редемптористами їздив на місії, щоб завчити їхньої місіонерської методи.

Пагані славне тим, що там спочивають тлінні останки Св. Альфонса, основника Чину О.О. Редемптористів, славного морального богослова католицької Церкви і покровителя католицьких сповідників. Щороку в дні Святого цебто на 2 серпня відбуваються урочистості в його честь у Пагані. Населення Пагані горде з того, що в їх місті спочивають мощі такого великого Святого. Вони ж спочивають у базиліці, що зветься його іменем.

Їдучи до Пагані, я стримався в Помпеї, де є славна базиліка Божої Матері Вервиці, куди італійці з цілого краю з'їжджаються, щоб помолитися перед іконою Божої Матері. Отці Редемптористи обслуговують цю базиліку. Між ними є мої шкільні товариші з семінарії, і я зайшов відвідати їх, бо не бачив деяких з них від 1947 р.

Вранці оглянув базиліку. В ній було багато людей, хоч погода не була добра. З Помпей виїхав автобусом до Пагані. Саме тоді вилляла ріка і нам ледве вдалося проїхати вилив. В Пагані відвідав чотири знайомі родини й отців Редемптористів. Вранці відправив Службу Божу на гробі Св. Альфонса і від'їхав до Риму.

Саме в тім часі італійський парлямент не годен був вибрати президента. Це дуже турбувало деяких італійців. "Що робити?" декотрі казали, "ми ще не потрапили виховати себе до демократичної системи. Двадцятиліття панування Мусоліні відобрало нам схильність до цивільної відповідальности, ініціятиви й компромісів, без чого демократія не можлива!"

Виїзд до Парижу

24 грудня виїхав літаком до Парижу. Хмари покривали гори Альпи. Все таки подекуди можна було оглядати їх красу. Як покидав Рим, то там була прегарна погода. Як прибув до Парижу, то там падав сніг.

З летовища подався до О.О. Редемптористів, де замешкав два дні. Ще того самого вечора бачився з Преосвящ. Кир Вол. Маланчуком, ЧНІ., колишнім протоігуменом О.О. Редемптористів йорктонської провінції, що обнимає Америку й Канаду, і теперішнім епископом українців католиків, що проживають у Франції.

На другий день було Різдво по новому стилю. Наші люди в Франції тримаються старого юліянського календаря. Преосвященний Кир Володимир Маланчук запросив мене до себе на обід на 25 грудня.

Вранці поїхав подивитися на прегарну базиліку Пресвятого Серця, що домінує місто Париж. Був так само в церкві Нотр Дам. Опісля підземельною поїхав в гості до Кир Володимира. По обіді він узяв мене і зачав водити по Парижі, хоч надворі падав сніжок. Ми оглянули тріюмфальний Лук, Вежу Айфля й деякі інші речі.

Саме тоді Преосвящ. Кир Володимир запросив мене проповідати місії для його вірних у 1966 р. Там мало б бути яких 15 тижневих місій. Наших людей у Франції буде коло 25,000, як іде про католиків. Є й трохи православних. Ці місії мали б зачатися в вересні 1966 р.

Виїзд до Лондону

26 грудня виїхав літаком до Лондону. Замешкав в О.О. Редемптористів. Деякі знали мене, бо був там у 1954 р. Саме тоді було латинське Різдво. Святочний настрій панував у Лондоні. 27 грудня відвідав нашого епископа Преосвящ. Кир А. Горняка, ЧСВВ., і повечеряв з ним. Він запросив мене відправити Службу Божу для людей в його катедрі. Ця катедра —це маленька церковця, яку тяжко знайти тому, хто не знає Лондону. Було зимно, бо в церкві не палилося.

Маленька церковця була наповнена людьми. Було й трохи молоді і декількоро дітей. Обідав в О.О. Редемптористів. По вечері пішов з одним англійським отцем оглядати освітлений, різдв'яний Лондон, Трафальґар і інші цікавіші місця. Освітлення і прикраси були дійсно прегарні під час Різдва.

Поворот до Америки

28 грудня 1964 р. взяв літак й повернувся до Америки. В літаку було повно цікавих пасажирів, тому подорож через атлянтійський океан не видавалася довгою. Саме тоді було недавно по виборах в Англії, які виграли лейбористи. Питаюся трьох англійських пілотів: "Що думаєте про консерватистів?" "О-о-о, вони добре консервують для себе", відказав один з них. Він правдоподібно був лейбористом.

В Лондоні був страшно зимний вітер, як ми виїжджали, а в Нью-Йорку було дуже тепло.

ПАПСЬКА БІБЛІОТЕКА

Бібліотека Папи не є звичайною бібліотекою. Вона є бібліотекою Римської Церкви, тому в ній бібліотекаром є кардинал. Тепер цим кардиналом є кард. Е. Тіссеран, колишній секретар Східньої Конгрегації.

Що більше людина старіється, то праця стається менше приємною і розривки повертаються в нудьгу.

СВЯТОСЛАВ ХВОРОБРИЙ

Святослав Хоробрий (962-72), син Ігоря й Ольги, був найбільше войовничим князем Руси-України. Ціле своє життя воював і на війні марно згинув. Невпинними війнами намагався здобути собі і державі політичну перевагу на Сході Європи і забезпечити торговельні ринки.

Зараз по вступленні на княжий трон вибрався походом на Схід і підкорив собі фінські племена над Волгою. Він знищив хазарську державу, яка була заборолом проти азійських орд. Знищення хазарської держави було погубне для Русі, бо по її знищенні дорога різним кочівникам була постійно відкрита на Русь, що й вони часто використовували, особливо половці і пізніше татари.

Він успішно воював з касогами, що жили в Кавказі, і поширив границі Руси аж до кавказьких Гір. Загибеллю Святослава були його кампанії проти болгар, що над Дунаєм були створили могутню державу. Ці болгари часто воювали з греками. Греки підмовили Святослава вирушити на болгарів, і він це вчинив. В відважнім поході, про який повідомив болгарів. "Іду на вас!", Святослав розгромив болгарів і змусив їх на потіху греків тікати аж над адрійське море.

Сятослав був би настало залишився на здобутих землях в Болгарії, але саме тоді печеніги були напали на Київ, і Святослав мусів вертатися, щоб боронити загрожену столицю. Побивши половців, він знову вернувся до Болгарії, але там греки поставили йому опір, бо вони самі бажали панувати над колишніми болгарськими землями. Зачалася війна Святослава проти греків. Зразу наші війська розбили греків, дійшли аж до міста Адріянополя і знищили Македонію.

Тут греки спинили його похід, бо виставили численне військо проти нього. Багато русичів упало в боях. Сили Святослава сильно змаліли і він мусів вертатися до Киева. Як вертався, то намовлені греками печеніги зненацька напали на нього, розгромили його маленьку дружину і вбили його в бою. Відрубавши йому голову, вони настромили її на палицю і написали на ній: "Чужого забажав, і своє втратив".

Отак греки віддячилися Святославові за те, що розгромив болгарів і звільнив Візантію від їхніх нападів. На жаль Святослав, хоч був вояком, не був добрим дипломатом, тому не зорієнтувався в підступній грі візантійців.

В 1916 р. в латинській Америці було тільки 123,000 протестантів. В 1938 було їх уже 300,000, а сьогодні начисляють їх на 10,000,000. Поширення протестантства—це наслідок браку священників. Нема священників, тому нема кому займатися охрещеними людьми, і вони помалу переходять на протестантизм, бо нечисленні католицькі священники не годні обслужити їх.

Якщо хтось бажає собі смерти, щоб уникнути працю і страждання, то він зовсім не є героєм, бо тікає від прикростей. Якщо ж хтось бажає смерти, щоб краще пізнати і полюбити Бога в небі, то його бажання миле Богові.

JOINT PASTORAL LETTER

of the Ukrainian Catholic Bishops of Canada, concerning the problems of the renewal of Christian life in the Ukrainian Catholic Church in Canada, in accordance with the spirit of the Second Vatican Ecumenical Council.

"Test all things; hold fast that which is good." (1 Thess. 5: 21)

Reverend Fathers,
Dear Brothers and Sisters in Christ,

IN its sixteen Counciliary, Constitutional Decrees, the Second Vatican Ecumenical Council outlined a magnificent program for the renewal of all forms of Christian life especially through the proclamation of the word of God to all nations of the world, the sanctification of man's immortal souls by means of the Holy Eucharist, the holy Sacraments and other Liturgical services, as well as through the introduction of Christian law and order into all aspects of human life.

This mighty call of the Council shook all the particular Churches, which together form the one Church of Christ, and gave rise amongst them to many new ideas, various initiatives and feelings of excitement. This plea was similarly felt in our Ukrainian Catholic Church, which is one of the 22 particular Churches or Rites of the Catholic Church, and which today is enjoying a process of growth in the free world, and consequently, our Church is confronted with new, complicated questions, which are beginning to alarm some people, are stirring others to deep, new thoughts and are quite irritating to still others.

Basically, in this problematic renewal of our Church in the free world, especially in countries where it has existed longest, we find together the following four elements, namely: —

1.) The organic unity of our Ukrainian Rite within the whole of the Ukrainian Catholic Church, in all the countries where it is to be found.

2.) Conformity within this Rite, through the preservation of its organic unity, together with the new demands of spiritual and cultural life in various countries.

3.) The varied intellectual, national and social upbringing of our Faithful who are faced with these problems, specifically: those who were born and raised in their native land of Ukraine and those who were born and raised in the various countries of the free world.

4.) Finally, the spirit of the Second Vatican Ecumenical Council, which launched an appeal for the general renewal of all forms of Christian life.

The successful solution to this problem of our Church in the free world will depend on the true and full understanding of, and a harmonious agreement about each component of these elements, over which the question of the organic unity of our Rite and the spiritual good of the souls of our Faithful must take precedence.

What exactly is meant by the organic unity of our Byzantine-Ukrainian Rite? As its very name implies, this unity lies in the living, organic welding together of the ancient Byzantine Rite, with all the liturgical theological and cultural elements acquired on the soil of Ukraine in the course of nearly a thousand years of its presence among the Ukrainian

people, together with its own special Ecclesiastical discipline. And precisely because of this Ukrainian character, the ancient Byzantine Rite gave birth to a new "branch-Rite", — Byzantine-Ukrainian — just as it gave birth to other branch-rites: Byzantine-Greek, Byzantine-Bulgarian, Byzantine-Serbian, Byzantine-Russian and others, and allowed our Church to become a separate, "particular", Ukrainian Catholic Church.

Whence it is quite obvious that any attempt to reconcile our Byzantine-Ukrainian Rite with the new demands of the spiritual and cultural life of our Faithful in the various countries of the world, in a manner that would replace its own Ukrainian character with other non-Ukrainian elements, would be equivalent to its denial as a separate Rite of the Church. At the same time, it would also practically denote a denial of our Ukrainian Catholic Church's existence as a separate, "particular" Church within the Catholic Church.

It is therefore necessary to firmly reject as contrary to the very existence of our Rite as a separate Rite of the Catholic Church, the name lately proposed by some in Canada: "the Byzantine Rite." Similarly, we must firmly reject as opposed to the very existence of our Ukrainian Catholic Church as a separate, particular Church within the Catholic Church, the name lately suggested by someone for our Church: "the Catholic Church of the Byzantine Rite." For, such forms of "reconciliation" of our Ukrainian Rite with the new spiritual and cultural forms of life of our Faithful throughout the diverse countries of the free world, would not bring about the desired renewal of our Church, but rather its destruction. Such ruination is not blessed by God, nor is it encouraged by Christ's Church, nor could the Faithful of our Ukrainian Catholic Church ever agree to such a thing.

Furthermore, besides reconciling our Ukrainian Rite with the new spiritual and cultural needs in the lives of our Faithful in the various countries of the world, there is need to make a careful distinction: the real requirements of Christian life must be distinguished from just any passing fancy; the real spiritual and national good of our Faithful must be distinguished from various foreign or hidden interests; and the general welfare of the Universal Church, (and therefore, of our Ukrainian Catholic Church), must be distinguished from a narrow-minded, parochial and anarchical spirit of self-determination.

In order to come to the harmonious agreement about every one of these elements, much prayer will be required. We must sincerely and objectively examine all these problems, and, with mutual trust and respect, seek out an equitable solution to them. Therefore, there are two extremes we must avoid: on the one hand, we must diligently avoid any Anglicizing or Latinizing tendencies, or any general sullying of our Rite with all kinds of foreign practices which are both unneeded as well as harmful to us. On the other hand, we must equally beware of any reckless defenders of our Rite, who refuse to take into consideration the legitimate, new, spiritual and national needs of our Faithful in different countries throughout the world, with great risk of losing for our Church and people a large number of our younger generation. Here, a just solution can only be found in a harmonious reconciliation of all these new spiritual and cultural needs in the lives of our Faithful with the authentic claims of the spirit of our Ukrainian Rite and the genuine traditions of our Church.

In seeking a harmonious coming together of the new needs in the lives of our Faithful outside the borders of Ukraine with the spirit of the Ukrainian Rite, we must not be afraid of new ideas — for every constructive and creative idea is a gift from God, which should be received with gratitude and respect.

Therefore, all our priests and members of Religious Communities, both men and women, as well as all laymen, not only can, but must take an active interest in all these problems of our ecclesial life, and together, with united efforts, help our Church leaders to find an equitable solution to them.

But this must be done through proper channels. Priests should examine all questions at their deanery meetings, at their Diocesan conferences for priests, or even at other gatherings, but always in accordance with the prescriptions of Canon Law and with the blessing of Church authorities. Laymen should examine all these problems within the framework of their Church, or Church-related organizations, in accordance with the decisions of the II Vatican Council's decree on Laymen. The formation of new, separate organizations is not necessary, in order to achieve this goal, for, these matters concern all the Faithful and each one of them must defend the vital interests of his Church wherever he may live, or wherever may be his field of action. This is an essential quality of the truly apostolic layman.

In order, therefore, to help all our Faithful to successfully defend all the rights of our Ukrainian Catholic Church, as well as to work together effectively for the spiritual welfare of all people of good will, we hereby call upon all the Faithful to always remember the following principles:

1.) The proper name of our Church is: *THE UKRAINIAN CATHOLIC CHURCH*. Equivalent to this is the name: Catholic Church of the Byzantine-Ukrainian Rite, or: Catholic Church of the Ukrainian Rite.

2.) Our Ukrainian Catholic Church, as one of the "particular" Churches of the Universal Catholic Church, has, according to the teachings of the II Vatican Council: the same dignity, the same rights and duties as have all the other particular churches, as, for example: the Catholic Church of the Latin (Roman) Rite, the Catholic Church of the Byzantine-Greek Rite, the Melkite Church, the Maronite Church, etc. (Decree on Eastern Churches, 3).

3.) Therefore, it is senseless to want to represent our Ukrainian Catholic Church as a part of the Catholic Church of the Latin Rite here in Canada. Our Ukrainian Catholic Church and the Catholic Church of the Latin Rite, as "particular"* Churches, are on equal footing as regards dignity, rights and duties, in accordance with the teachings of the II Vatican Council. Therefore, our Church, with its own hierarchical structure, cannot be part of any other "particular" Church: it is already a part of the one Universal Church.

4.) Concerning the use of the vernacular language for Divine services of our Ukrainian Rite, as was decided by all our Ukrainian Bishops

*) The word "particular" as applied to Churches is the expression used by the Council to describe each Church or Rite, having its own hierarchical structure, to a certain extent self-governing, yet united with all the other "particular" Churches under the Holy See of Rome. In Latin, such a Church is called: "Ecclesia particularis". (A Church which is PART of the whole).

under the presidency of our Archbishop-Major, His Eminence Joseph Cardinal Slipyj, during the fourth session of the Council, this is to be the vernacular or living Ukrainian language, in accordance with the instruction given in their joint Letter. (Joint Pastoral Letter, in "Blahovisnyk," 1966, 1, pp. 19-20).

5.) A full program of work for the spiritual renewal of our Ukrainian Catholic Church is set out for our entire Ukrainian Episcopate in the free world, in the above-mentioned Joint Pastoral Letter. (pp. 15-23).

Dear Brothers and Sisters, we are sending you this Pastoral letter, filled with concern for the general welfare of our entire Ukrainian Catholic Church, for the spiritual welfare of each one of you, as well as for the good of all our Ukrainian people We therefore pray you all to receive it with the same feeling of concern for the general good of our Church and our people, and to act in accordance with the above-given instructions.

We send our blessing, dear Brothers and Sisters, to each and to all of you and we commend you all, and your labours, to the gracious care of our Divine Saviour and of His Blessed Mother.

Given at Winnipeg, February 4, on the feast of the holy Apostle Timothy, A.D. 1966

✠ *Maxim,* Archbishop Metropolitan of Winnipeg.
✠ *Neil,* Bishop of Edmonton
✠ *Isidore,* Bishop of Toronto
✠ *Andrew,* Bishop of Saskatoon

(Translated from Ukrainian by Rev. C. Barclay)

Taras Shevchenko

THE THREE PATHWAYS

Once three pathways, broad and wide
Met upon the plain;
Into foreign parts, three Brothers
Set out from Ukraine.
And they left an aged mother,
And one left a wife,
One a sister, and the youngest
Left his chosen bride.
The old mother planted three
Ash-trees in the meadow,
And her son's wife planted there
A poplar tall and slender.
And the sister planted three
Maples by the valley,
And the gueiden-rose was planted
By the young fiancee.

But the ash-tree did not root,
And the poplar withered up,
The guelder-rose has wilted.
The three brothers did not come
Their mother weeps them still,
And the wife weeps with her children
In a house grown chill.
The sister weeps, she goes to seek
Her brothers among strangers.
And the young bride? In her coffin
Quietly they laid her
The three brothers do not come,
They roam the world, forlorn,
And three pathways, broad and wide
Are overgrown with thorns.

(1847)

Why was Adam created first?

The biblical scholars do not have an exact answer to this important question, but some of them are inclined to think that God wanted to give him a chance to say something before it was to late.

CHRIST THE KING

by Rev. B. Tremba

THE Jews knew that Christ claimed to be King. They accused Him of that before the Roman governor Pilate. The governor asked Him: "Are you the King of the Jews?" To which Christ replied: "You are right, I am the King" (John: 18, 34).

Knowing that Pilate might have misunderstood Him, Our Lord gave him a short explanation about the nature of His Kingdom, in order to calm Rome's fears: "I am a King. For this purpose I was born, and for this purpose I came into the world to give testimony to the truth. Only he who is open to the truth listens to My voice" (John: 18, 3). Pilate believed it, because later he ordered to write a sign to be placed on the cross: "Jesus the Nazarene, King of the Jews."

The Kingdom of Christ upon earth is spiritual. It extends to the souls of men for whom He died upon the cross. Our heavenly King Christ does not use force in spreading His Kingdom. Men are invited to cooperate on a voluntary basis. They have 10 Commandments and the four Gospels, telling them what to do. Their cooperation is needed to spread the Kingdom of Christ. It is also needed to establish that Kingdom in their own family and social and national life, because Our Lord wants free men, not slaves.

When a man is baptised, he becomes a Christian, a follower of Christ the King. The baptised person becomes in time a soldier of Christ; he should defend the teachings of Christ and His way of life before other people and before His enemies. The baptised person becomes a herald of His Kingdom among his fellow men by teaching and spreading the teaching of Christ by word and example. All baptised persons become members of the Mystical Body with Christ as the Head and they as members. All can help one another.

The people living on earth are known as the militant or fighting Church. The souls in purgatory are called the suffering Church, and the souls in heaven are called the triumphant Church.

The people on earth are the militant Church, because they have to fight the temptations of the devil, the bad example of other people here on earth; and they have to fight their own weaknesses, because man has a spoiled nature, more inclined to evil than to good. These are the powerful enemies who are trying to stop us from our ultimate

goal, the salvation of our souls and the glory of God. With the help of God's grace all obstacles can be overcome. And the faithful can get the crown of life in His Kingdom.

As God's Son, He could have appeared in this world as a grown-up Man. No! He chose to be born like any other child, because He wished to be our Brother, descendant of the common father, Adam.

The Son of God could have been born in a gorgeous royal palace, surrounded by guards of honor and wealth. He chose a poor grotto, a cave in Bethlehem for His birthplace, because there was no room for Him in the inn. Christ is the King of the poor who compose most of His followers, poor and despised.

His early life could have passed amidst comforts and ease, but it just did not fit into His plan of being a perfect Man Brother of humanity, most of which is constituted by the poor, suffering and despised.

From the very moment of His Incarnation Our Lord possessed divine wisdom, but He did not show it under any circumstances. He obeyed His Mother Mary and His foster-father Joseph, although He was God and they were His creatures. Thirty-three years of His earthly life were spent in hard work; thirty in a carpenter's shop and three in preaching.

His divinity was hidden behind His kind humility. When Christ started His redemptive mission in the world and began the preaching of the Gospel, confirming it with countless miracles, the Jews, the inhabitants of Nazareth, said: "Is He not the carpenter's son?" (Mark 6, 3).

His life on earth was wonderfully human and therefore it attracted many men to Him. When the Jews sent their militiamen to arrest Christ, the latter could not resist His charm. No arrest was made. "Never has any man spoken like this Man." (John: 7, 45).

As a Man, Christ shows to all His earthly brothers and sisters how they should act and live in order to please their Heavenly Father.

Such is Christ, our heavenly King. Such was His life and work on earth. It is, therefore, not too hard to follow in His footsteps and work for the spread of His Kingdom among our fellow men, no matter where we work and what kind of work we perform. Christ the King must reign everywhere, in the press, in radio broadcasts, in cinema, in workshops and offices. It is up to His followers to help Him to spread His maxims throughout the world in which they live.

"COME TO ME, ALL YOU WHO ARE BURDENED, AND I WILL RELIEVE YOU" (Math. 11, 28). The relief and rest which Our Lord the King offers His followers in these words, is not the immediate freedom from all the sufferings and trials of life. It is not a relief from trials which Christ offers, but a relief and rest "IN TRIALS AND PAINS." The present life is a fight for the perfection of ourselves. And we have so many enemies. Christ promised to help us, if we only ask. So let us ask every day, many times a day!

An accident is an unpleasant event which, 10 minutes after it happens, everyone knows how it could have been avoided.

To a modern teen-ager a walking distance is that between the garage and the telephone.

Decree on the Apostolate of the Laity

Commentary by Rev. Michael Schudlo, C.ss.R.

THE Decree on the Apostolate of the Laity deals exclusively with the nature, character and the various types of the duties of laymen and their active part they should play in the Church's mission in bringing Christ and the Gospel teaching to all the peoples of our planet.

The 9,000 word document is really a Magna Charta for the future activity of laymen in the noble mission and the activities of the Church.

It is a rather new topic which was very little explored before the Vatican Council II. During the debate on this Decree one of the Council Fathers remarked that many bishops did not even know what a layman is. He himself was among them, he said. When he checked up in the dictionary what a layman is, the dictionary said: "Look *'Clergy'*". About the most widely spread idea of a layman was this:

"A layman is a person that is neither a priest nor a religious."

Till now a layman was a person that was expected to go to church, pay his collections and obey his priests. "Pray, pay and obey!"

Now the decree presents the picture of a layman in a totally different light.

What is a Christian layman?

A Christian layman is a person man or woman, who has been baptised into Christ and became the member of His living Body, that is, the Church, without having received the order of the Sacrament of the Priesthood, or made a religious profession in some Order or Congregation, approved by the Church authorities.

As a living member of the Church, he is also a member of the People of God, which is composed of all those who have been validly baptized into Christ.

As a member of the Church, the laymen has an *absolute obligation* to have the interests of Christ at heart and a *serious responsibility* to act on his own recognizance to manifest Christ to the secularized world in which he lives and works.

A Christian must not be an idle servant of Christ, bearing His name without confirming it by good deeds which benefit not only his own soul, but also the Church and his fellow men. He must act as a Christian guided by the maxims of the Gospel, no matter where he works and what he does.

Being a good Christian layman entails a *personal involvement* in the continuing struggle of the Church to make our world God's Kingdom on

earth by removing from our planet all injustice and by planting the seed of the Gospel in the soul of every man and woman that dwells on our planet.

It is not enough 'not to be bad' only. A person who is not bad, is not necessarily actively good either. The passive apostolate of merely leading a good life is not enough today.

A good Christian layman is a person who shows that he believes in Christ not only in church on Sundays, but that he follows Christ's teaching in his family, in his social life and in his profession, as a doctor, teacher, farmer, housewife, stenographer, etc.

The modern world with its secularization in public life, in the cinema industry and business demands that a Christian layman live his faith in his daily work and life that he makes the Ten Commandments not mere pious maxims, but his *guiding principles* for all his activities, without excluding any of them.

The Christian layman of today must not be afraid to be *different* from those who are not afraid to differ from the teaching of Christ on such topics as social justice, race relations, honesty in business, labor unions, profit, etc.

A good Christian layman must be different from those who do not know Christ or do not care about Him in a way that shows our faith in Christ and our taking seriously the re-Christianization of the whole world, starting with our own doorsteps and our own family.

This they must do as men and women who "have put Christ" (Rom. 13, 14) when they were baptized.

As the living members of God's holy People laymen must try to put Christ into the world, that is, to make Him visible to all men who live on this planet.

Since we constitute the Church of Christ, the missionary activity and the success of the Church are measured by the part which every Christian plays in her life. For this reason, you, laymen, are the Church of Christ in action. When you show practically that you are a Christian and as such perform a good deed for your fellow men, people who do not know Christ will automatically say: "He is a good man. Well, he is a Christian!" When you refuse to do it, they will also say: "See, he is too lazy to do it... And he calls himself a Catholic!"

To those who are not Christians or non-Catholics a Catholic layman is often the closest experience they may have with the Church of Christ, whether it be at school, in business, on a job or in a club. They will judge the Church by you and your behavior.

TEXT AND COMMENTARY OF THE DECREE

INTRODUCTION

The necessity of apostolate

The decree reads:

1) "The apostolate of the laity derives from their vocation and the Church can never be without it. "Sacred Scripture shows how spontaneous and fruitful such activity was at the very beginning of the Church (Acts: 11, 19-21; 18, 26; Rom. 16, 1-16; Phil. 4, 3).

"Our own times require of the laity no less zeal. In fact, modern conditions demand that their apostolate be broadened and intensified

The Fathers give the reason why the Christian laymen should become apostles of Christ. The reason is that in so many fields they are the only ones to be found, for instance, TV, science, technology and others.

In many places the *priests are too few* to cope with the tasks of Christianizing the modern society which progresses so fast. For this reason "the Church could scarcely exist without the activity of the laity".

And the laity, under the inspiration of the Holy Spirit, is becoming "ever more conscious of their own responsibility". It is the Holy Spirit that "encourages them to serve Christ and the Church in all circumstances", the Council Fathers say.

It should not be otherwise. Every baptized person is a member of God's Family. Consequently he must be vitally involved in the wellbeing of that Family, that is, he must take an interest in the affairs of the Church, as a good child takes interest in the affairs of his own earthly family.

CHAPTER I

THE VOCATION OF THE LAITY TO THE APOSTOLATE

This chapter deals with the vocation of the laity to the apostolate in the Church and in the world in which they live, regardless of their state of life.

The Church calls every one of her children to the apostolate in the modern world which has countless problems that the Church must solve or lose her chance in becoming *God's leaven* for the hungry and frightened masses of the present world (Mt. 13, 33).

The purpose of the Church

Our Lord founded His Church to lead men to salvation through a good and Christian life, conformed to the will of their Heavenly Father. The Decree reads:

2) "The Church was founded for the purpose of spreading the Kingdom of Christ throughout the earth for the glory of God the Father to enable all men to share in His saving redemption, and that *through them* the whole world might enter into a relationship with Christ.

"All activity of the Mystical Body (that is, of the Church) directed to the attainment of this goal is called the apostolate, which the Church carries on in various ways through all her members."

The source of obligation

Many people, good as they are think that to be an apostle of Christ means giving up one's family, business or profession and becoming a priest or a missionary sister, leaving the country and going to Asia or Africa among those who have never heard the name of Christ. Actually such an apostolate is a *specialized service.* He who does so, makes a complete sacrifice "for the sake of the Kingdom of heaven" (Mt. 19, 12).

Not every Christian, however, has been cut out to be a hero. Most Christians cannot or do not want to give up everything and follow Christ as His special servants, that is, as priests, missionaries or sisters-nuns.

And yet, regardless of their remaining in the world and being busy with, their earthly professions, they should also become apostles of Christ's Gospel and thus, according to their chances and talents, participate in the apostolate of the Church by fullfilling their daily duties in family, government and in the Church, trying to draw others to Christ and to imbue their environment with the Spirit of God. Thus

will they share in the work of the Church which is the salvation of all men that live on this planet, because such is the command of Our Lord:

"Make all nations your disciples" (Mt. 28, 19).

The obligation of all baptized people to be apostles of Christ to their fellow men flows from the very fact that they have been baptized and confirmed and thus incorporated into Christ and His Church. The decree reads:

"The Christian vocation by its very nature is also a vocation to the apostolate. (Eph. 4, 16).

"No part of the structure of a living body is merely passive, but has a share in the functions as well as life of the body."

Just as parts of our body cannot be merely passive, so too the members of the Church who are the members of the living Body of Christ must not be passive, using the spiritual riches of the Church without contributing anything to her welfare. For this reason the Council Fathers say:

"The organic union in this Body and the structure of the members are so compact that the member who fails to make his *proper contribution* to the development of the Church must be said to be useful neither to the Church nor to himself."

Oneness of mission

Both the clergy and the laity have only one goal in the Church, that is, to make Christ incarnate in our world by making Him known and accepted as the Savior and Leader in all the affairs that concern man's temporal and spiritual well-being.

For this reason the decree reads: "In the Church there is a diversity of ministry, but oneness of mission.

"Christ conferred on the Apostles and their successors the duty of teaching, sanctifying and ruling in His name and power.

"But the laity likewise share in the priestly, prophetic and royal office of Christ and therefore have their own share in the mission of the whole People of God in the Church and in the world".

Laity's role

Although laity is not the official ministry of the Gospel, it must still do its job, because it is able to achieve many things for the glory of God and the salvation of their fellow men. The decree reads:

"They exercise the apostolate in fact by their activity directed to the evangelization and sanctification of men and to the penetrating and perfecting of the temporal order through the spirit of the Gospel.

"In this way, their temporal activity openly bears witness to Christ and promotes the salvation of men.

"Since the laity, in accordance with their state of life, live in the midst of the world and its concerns, they are called by God to exercise their apostolate in the world like *leaven*, with the spirit of Christ." They must bring Christ into the market place of business, politics and labor.

I — a Missionary?

To be a missionary is to be a teacher. Christ's command to His apostles is clear, "Go, teach!" His example is equally clear. The three years of His public life He spent in teaching the multitudes — whether the crowds of common people, unlettered, uncritical, enthusiastic, in Galilee, or the intelligentsia, the Scribes, lawyers, priests, who came to Him, carping and questioning in Jerusalem and the cities. To all He gave the bread of truth.

YAROSLAV THE WISE

Sviatopolk seized the power in Kiev when St. Volodymyr died. At that time Yaroslav the Wise was reigning in Novhorod. A war broke out between Yaroslav and Sviatopolk which lasted four long years. In 1019 Yaroslav defeated Sviatopolk and occupied Kiev. In 1036, after the Mstyslav's death, Yaroslav occupied his domains and reunited them with the rest of the country. Kiev became again the capital of the Rus' state.

Yaroslav the Wise assured a brilliant period of development to the country. This was the time of political and economic stabilization. Rus' became a first-class power among the existing European states and a component part of medieval Christian Europe.

He founded a fortress Yaroslav on the river Sian to defend the western borders against the Poles. In 1036 he destroyed the Pecheneg horde which ceased to disturb the eastern parts of Rus' He increased the area of Kiev and turned it into a fortress.

Under Yaroslav's wise rule Kiev became an important center of culture and learning. As a memorial of his gratitude for the complete victory over the Polovtsi he built the magnificient cathedral of St. Sophia which became the heart of the continuous pilgrimages till the Communists turned it into a national museum. He organized the first Ukrainian school of learning and research by the famous Cathedral. There was also a translation institute. Numerous translators worked hard on the translation of the most valuable Greek books, thereby making them accessible to our people.

The people called Yaroslav 'Wise' because he was a good lawmaker. He made and promulgated the first code of laws in the entire Slavic world, "Ruskaya Provda" (Rus' law).

He maintained commercial and cultural relations with Byzantium. Yaroslav appointed the first Ukrainian metropolitan, Ilarion, to the see of Kiev which angered the Constantinopolitan patriarch.

Yaroslav was oriented toward the West. His wife was the daughter of the Swedish King. His daughter married the Norwegian king Harold. His second daughter Anna married the king of France, Henri I, and after his death ruled the country. Iziaslav, his oldest son, married a German princess Gertrude.

Under Yaroslav the Wise the capital of Ukraine became a big cosmopolitan city of Europe. According to German chronicler Dietmar there were 400 churches in Kiev and 8 market places. Adam of Bremen,

another chronicler says that Kiev was a rival of Byzantium.

Despite his wisdom Yaroslav committed the same mistake which Volodymyr the Great made. He divided the state of Rus' among his sons. When he died in 1054 his successors began to fight among themselves, and this internal strife among the princes brought about the downfall of the powerful Rus' Ukraine.

On Teen-Agers' Dress and Adornment

by Ernest F. Miller

Reminders of some fundamental principles concerning dress and appearance for young people.

THESE LINES ARE directed to teen-age girls rather than to teen-age boys. The female of the species, even in her younger years, is more deeply concerned "with what shall be worn" (clothing) and "with what shall be put on" (facial adornment etc.) than the male of the species.

An incidental word, however, addressed to teen-age boys on their dress. if not on their adornment, may not be out of place. In common with the rest of the human race boys must cover themselves with clothes. It is good for them to know to what extent they should go in carrying out this task.

First of all, boys harm themselves very much if they are slovenly and untidy in the way they dress and if they are careless in regard to the cleanliness that should characterize both their clothes and their bodies. They lower the respect that they should have for themselves, and they lose the good opinion and regard of others.

Always to be in need of a haircut, to go about with hair seldom combed, to maintain black fingernails as though the hands were in mourning, to wear torn garments, soiled linen, unshined shoes, to look like a tramp who has slept all night in his clothes — these are the signs of a boy who is still a child. Like a small child, he has not as yet learned to take care of the essential things that a child generally learns at a very early age. He has really not learned as yet to dress himself.

This kind of boy has to have somebody go after him to pick up the things that he has dropped. He has to have somebody inspect his person before he ever dares appear in public to make sure that at least the surface dirt and dust have been removed from that part of his person that people can see, and that his clothes have a semblance of order about them. Pity the girl who gets such a one for a husband. She will have to be a valet and a servant as well as a wife and a companion.

Of course, the fact that a boy does not have the money to buy expensive clothes need be no mark against him. Inexpensive clothes are the badge of poverty; and poverty is the badge of kinship with Jesus Christ. Jesus Christ was a poor man, with none of the fine and fancy clothes to His back that the possession of much money might have brought Him. Nor was Jesus Christ ashamed of the fact that His clothes were not from the best shops of His day. Nor did that fact detract from His dignity.

But Our Lord was always neat and clean. That fact is certain. Poverty as expressed in the pattern, the cut and the quality of one's suits and shoes and hats should never mean ragged, filthy suits and shoes and hats. Soap is cheap; so also are thread and needles; so also is the effort that goes into the maintaining of a neat and presentable appearance. Neatness and cleanliness are not weakness. Slovenliness is weakness.

It is hardly necessary to write anything for those boys who go to the opposite extreme in the matter of their dress. One word should suffice. These boys are sometimes more vain of their looks and their clothes than the vainest of the girls. They curl and comb their hair until they almost pull it out by the roots; they spend hours in the bathroom polishing up their heads and their hides until the rest of the family nearly has to break down the door to get them out; they are forever worried about the tiniest blemish or imperfection that appears on their face. They cannot pass a mirror without peering deeply into its depths as a preliminary step to the work of squeezing and excavating their face until the imperfection no matter how minor,, is removed.

Such vanity in dress and in the looks is seriously advised against. To allow a tendency like that to grow is to drain oneself of manliness, of masculinity. It is to become effeminate. No real boy wants to be that.

And that suffices for the boys and their dress. Now for the girls.

All that was said for the boys and to the boys about neatness and cleanliness can be said for and to the girls also. More so. Neatness and cleanliness are an even greater "must" for young ladies than for young men. Delicacy, a fresh and clean fragrance, a kind of whiteness that one associates with innocence and that is the very opposite of grime and disorderliness, are some of the things that make young ladies so attractive.

Teen-age girls should not only be clean and neat at all times but they should also remember that there is something to the expression that "clothes make the man" — in this case, "the girl," of course.

Pursuing the style of the moment, some girls dress as though they actually wanted to make themselves look ugly. They wear sloppy shirts, trousers that do not seem to fit, shoes that are scuffed, and hair that looks as though it had been cut by a meat ax. The roses in the garden are besmirched and their beauty destroyed because the style demands the desecration.

Dressing in this manner is perfectly in order if a girl wants to perform a supreme act of charity and gives herself over to a day of coal-heaving or ditch-digging in the place of a man who is too old to work, or for the support of an aged mother who would otherwise become a public charge. At such times overalls, scuffed shoes and long-tailed shirts are called for. But such clothes are not called for as ordinary, everyday apparel.

A few years ago some American soldiers were crossing the country on a train on their way home after serv-

ing overseas for a long time. They were hungry for the sight of an American girl. They had seen the girls of the countries where they had served; they had not found these girls unattractive. But what they wanted more than anything else was the sight of an American girl. For their money, the American girl was the most beautiful and the most wonderful of all the girls of the world. So said their memory.

What did they see?

Their train stopped at a station. Not far from the track was a group of the long longed-for American girls. But what a sight those girls were. The usual thing — blue jeans, shirttails, dirty shoes, tangled hair. One look was enough for the soldiers. As the train pulled out of the station, they were heard to remark, "Maybe the girls we left behind in the foreign countries were not so bad after all. At least they didn't look like tramps."

However, the sloppiness of a girl's dress, bad though it may be, is not half so important a considiration as the modesty of a girl's dress Modesty is the command of God. Immodesty is the temptation of the devil. Girls think that they are being modern and up to date when they wear immodest clothes. The truth of the matter is that they are only joining hands with the devil for the destruction of souls. They are causing people to commit sin.

What is modesty in dress?

Modesty in dress means that a girl wears sufficient clothing to cover the body, and especially those parts of the body that may be a source of temptation to those who see her. Very often half-nakedness is a greater danger than complete nakedness. The girl who wears clothes that partially expose the body and that are so designed as to inflame the imagination does an immense amount of harm. Only on judgment day will it be known to the world at large how many mortal sins she caused.

Such a girl not only leads others into sin but she also is guilty of mortal sin herself if her clothes are excessively suggestive, that is, if her skirt is too short, if her neckline is too low, if her sweater is too tight, if her blouse is too transparent. Scandal means that one person leads another person into sin. It makes little difference whether this is done by actually teaching the person how to commit the sin or by leading the person into sin by bad example or by any other means that may be the direct or indirect cause of the sin.

Many mortal sins would never have been committed had it not been for the immodestly-clad body of a young woman. To commit a mortal sin was the farthest thing from many a man's mind until a girl came along and performed for him the service that Eve performed for Adam. Eve accomplished her evil through an apple. The modern half-dressed teen-age girl does it through the exposure of her body.

Our Lord said that it were better if the giver of scandal had a millstone tied around her neck and that she were cast into the depths of the sea. He did not want the giver of scandal to be given even a gravestone on which a notice might be carved as to whose dust lay here in the ground. That is what God wants done with the girl who is so worldly-minded that she will wear any style that pagan designers think up, even though it means the causing of a hundred or a thousand mortal sins.

It is to bad that so many prominent women, and sometimes Catholic women, wear dresses for television programs that are definitely vulgar and quite often downright immodest. No lady, of course, ever appears in

public like that. But those who fall short of the ideal that a real lady keeps before the eyes of her soul do not hesitate to come into the homes of millions of people disgustingly undressed. One would expect nudity in a burlesque show; but not in some of the respectable evening television shows that are supposed to be for all the members of the family.

Catholic teen-age girls should not imitate these hardened, brazen women of the entertainment world whose bodies possibly will be their damnation. They should imitate rather the great ladies of the past whose memories have never been forgotten.

If the Blessed Virgin were alive today, would she appear in public in the extreme off-shoulder formal, in the sinfully abbreviated swim suit, in clothes so close-fitting that every contour of the body would be minutely and clearly accentuated? Would the beautiful Sts. Agnes and Agatha and Cecilia, whose perfection of face and body was known far and wide, feel it necessary to copy the cheap styles of the day in order to win and to keep the love of those around them? Absolutely not. Modesty was a virtue that they treasured. In not a few cases girls like these gave up their lives for its preservation. Their names are as well known as though the girls lived in our own times. The names of the millions of other girls who had no regard for modesty are forgotten.

The girl who needs the trick of bodily exposure to win friends confesses openly that she lacks the charm and personality, or rather the will to develop the charm and personality, necessary to win friends. She does the easy thing. She uses sex. And she attracts friends. But they are friends who are attracted only by the power of sex, "friends" who are inflamed with desire and unmoved by morality. The "good" man runs fast past such a girl. He knows danger (for himself) when he sees it. So, the half-dressed girl loses out entirely on the very type of young man whom she would like most to have for a friend.

If this girl is pursued, if she is inflicted with indignities, if she is seriously tempted, she has only herself to blame. She started the fire. Let her now try to put it out. Oftentimes the girl who cries out against the prowler and the attacker should be the first one to go to jail. Had it not been for her "come on" style of dress, the prowling and the attacking might never have been attempted.

Mothers surely carry some responsibility as to how their teen-age daughters dress. Mothers more than the girls should realize the danger of seminudity in a world where there is so little religion and so little sense of decency. If mothers cannot buy modest formal dresses for their daughters' parties, let them band together and protest long and loud. The demands of an army of women would undoubtedly have more effect than the demands of an army of marines. Teen-agers themselves can do much in this regard, as has been made clear by the SDS, a society started by Catholic youth groups themselves to demand that dealers supply them with decent dresses.

And now, a word, a last word about the adornment that a teen-age girl should permit herself. By adornment is meant the paint, the powder and the other lotions, salves and mysterious ointments that women use to add luster to that which is already more lustrous than the stars.

To be truthful, most teen-age girls do not need too much of these revivificants. Their skin as yet has not become tired or their complexion

faded or their lips lifeless. A famous painter was once asked what in his opinion was the most beautiful thing in the world. He did not say that he thought the most beautiful thing in the world was a chain of mountains or a thundering sea. He said that he thought the most beautiful thing in the world was a teen-age girl.

If the statement of the celebrated artist be true, the majority of teen-age girls need very little paint and powder for the sharpening of the weapons they already possess. It is not a sin, of course, if they use these strange things, that is, if their parents permit their use. But it is unnecessary. It is like tinting the rainbow or deepening the colors of the rose. Artificial restoratives of beauty are for those whose beauty is beginning to wane or has already waned. It will be quite some years before the teen-age girls of today will become members of that sorority. When they do, they can use all the paint and powder that they want. Until then, they should let nature have her say. One can't very well improve on a diamond.

(The Liguorian)

WHY MUST WE LOVE GOD?

by Rev. M. Schudlo, C. ss. R.

GOD is an eternal Love. Out of this love with which He loves Himself came the world, the angels and men. God made the universe, because He wants to share His happiness of which He is not jealous. Since there was no other God to share it with, He made the angels and men to share it with them. Love is shared through love. God loves us from eternity. He wants us to love Him since the time we reach the age of reason.

God ordered the ancient Jews to love Him with their whole heart and Christ extended this Commandment to all those who will become the believers in His Gospel teaching.

God said to the Jews: "Listen, Israel!... You shall love the Lord, your God, with your whole heart and with your whole strength.

"The words I command you today shall be in your heart, and you shall tell them to your children, and you shall meditate upon them, sitting in your house and walking on your journeys, sleeping and rising.

"And you shall bind them as a sign on your hand, and they shall move between your eyes. And you shall write them on the gate and on the doors of your house!" (Deut. 6, 4-9).

These are the nicest words on love which you will find in the whole Bible. Nowhere else does our Heavenly Father ask for our love so earnestly as in this place.

God does not say: "You shall love the Lord, your God!" He also adds: "You shall love with your whole heart, soul and strength!" Why so much stress? Things that are not important are not stressed so much. Jacques Bossuet (1627-1704), the most famous French preacher says:

God uses these strong expressions "to make us understand that it is no longer up to man whether he will keep something for himself. No! All the love and the strength man has must be turned to God, for love alone is necessary".

If we wish to fulfill this most important duty of the whole Law of God, we must love God not with one half of our heart, but with our whole heart, not with half of our soul, but with the whole soul, that is, to the best of our ability, otherwise we shall fail in the most sacred and important of all the Commandments, and thus will never become perfect children of God of whom He will not be able to repeat the words:

"This is My beloved son (daughter) with whom I am well pleased!" (Mt. 3, 17).

God, being a supreme Lawmaker can dispense men from some Commandments, as He did in the Old Testament with the Jews, for instance, in the matter of polygamy or divorce. But He cannot, for any reason, dispense men from this greatest Commandment: "You shall love the Lord, your God, with your whole heart", because in so doing He would deny Himself.

There is a double perfection, St. Thomas says: one consists in the observance of the evangelical counsels, and this perfection is not obligatory for all. But there is also another perfection that binds all men without distinction, and it is a perfect love for God and our neighbor. Of course, no one possesses this love in all its perfection, but we are obliged to strive toward it, repeating the words of our Liturgy:

"Let us lift up our hearts to God!", as we go through life and our daily occupations, for in the matter of loving God we must never be content with what we already have. We must always strive for more love as long as we live on earth.

The more perfect someone is, the more worthy he is of love. Well, God is infinitely perfect, therefore men must love Him as much as they can, that is, with their whole hearts. Since we cannot love Him as much as He is worthy and deserves, let us offer Him at least as much love as we can. If someone refuses to do so, he, in fact, says to God:

"My dear God, this little love must be enough for You. You do not deserve more of my love and You won't get more!" Such talk would be an insult and a blasphemy. No Christian soul would dare to tell God with the words what it often does with its deeds and actions.

God must be loved as God, not as a mere creature to which we can prefer another creature. God must be loved above all the creatures, if we wish to love Him with our whole hearts. Our hearts must be inflamed with such love for God when we think of His supreme goodness, beauty and grandeur. Unfortunately some Christians do not think of these wonderful perfections of their Maker, and therefore do not love Him.

To love God with our whole heart, we must aim high in everything, always and everywhere, without saying: "My love for God is now good enough". Perfect love and Christian perfection do not know such limits: "Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" What a program

and what a ideal! Men must resemble their Heavenly Father in their hearts, filling them with ardent, pure and immense love like His!

Such love is not a simple dream. It is a Commandment of Christ. Unfortunately faint-hearted souls do not realize it and consequently do not take it seriously, although no one has the right to evade the formal command of Our Lord:

"You shall love the Lord, your God, with your whole heart!" (Luke: 10, 27).

Nothing, not even our past sins, should stop us from loving God with our whole heart. Nay, these sins should force us to love God all the more and become a means for recovering lost time and repairing our past mistakes.

St. Mary Magdalen was a great public sinner. Then she became Jesus' beloved friend by atoning her sins with ardent and devoted love. Our Lord said of her:

"Her sins, numerous as they are, are forgiven. You see, she has shown so much love. One, of course, who has but little forgiven him, shows but little love" (Luke: 7, 47).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *What does it mean when we say that man is free to do what he pleases?*

Man is a creature composed of body and soul. He is endowed by God with a free will which means that he is capable of making his own decisions which sometimes may be contrary to the will of his Maker.

By a free decision man disposes of himself as a whole before God and makes himself freely and actively into what he wants to be. By a personal decision he modifies his involuntary acts and motions of his concupiscence. Thus the free decision transforms the spontaneous acts so that they are no more purely natural but personal.

Spontaneous acts are not only those which can hinder man's morally good decisions, for a spontaneous act or motion preceds every personal act of man, whether it be directed to evil or good. Spontaneous acts are the results of man's dynamism which we call concupiscence. This concupiscence is neither good nor bad, for it works both in the case of good and bad decisions, that is, for the morally evil and morally good decisions. For instance, a man can tremble either because he is a coward or because he is afraid of not being brave enough to face the danger which for some good reason he must face. Trembling is his spontaneous act which we may call concupiscence. Then comes a free decision which modifies the spontaneous act and makes it either good or bad. Thus concupiscence shows

itself for instance just as much when a person blushes when he tells a lie as when the flesh refuses to follow the spirit for the good, shown by reason or faith.

2) *Why should we honor the Blessed Virgin Mary?*

We should love and honor the Blessed Virgin Mary, because she is the Mother of the Son of God and of our Redeemer. When we recite the Creed we say: "Born of the Virgin Mary". These words do not merely imply the biological happening of the Incarnation when the Son of God became Man in Mary's sacred womb. No, it was through Mary and in Mary that Christ's salvation was bestowed upon sinful mankind. Mary's consent was conditionally necessary for the Incarnation of the Word of God, for our Maker wanted Mary to consent to it freely. Had she refused to do so, it is probable that mankind would have to wait a long time for the Son of God to become Man. By consenting freely to the Incarnation, Mary shared in the redemption of the world, for she co-operated in its redemption as far as a human being can co-operate. By her free consent she has given us Christ, and for this we must be grateful to her and honor her for her free co-operation in the salvation of the whole world. This is the reason why we should thank her and honor her.

3) *I know a man who refused the Sacraments and died without them. Did he go to hell?*

We do not know what happens to a man when he leaves this world to face his Maker. The refusal of the Sacraments is not an absolute proof of man's damnation. He might have repented at the last moment. But at the same time we must say that it is a very risky business to refuse the Sacraments which are the usual channels of God's grace. Besides, a man dies as he lives. If he lives without God, he usually dies without God and is lost forever.

4) *Is it true that as a consequence of Adam's sin God has forsaked the world?*

It is not true at all, for God was always within the world with His providence and grace, as the Bible shows us. He has never deprived the world of His mysterious presence and mercy. God's activity in the course of human history was not a monologue which He conducts by Himself. It is a long dialogue between man and God to which man is free to say yes or no. Thus man is a real co-performer in this human-divine drama of history and salvation, because God called man, the work of His love, to cooperate can resist His will even when it causes its own destruction (Rom. 9, 22, 3).

5) *If Christ is God, how could He pray to God the Father?*

Christ is the Second Person of the Blessed Trinity. At the moment of the Incarnation He assumed a human nature, identical with ours. Thus the Word of God became Man.

This Man Who is also God can pray, adore God the Father, be obedient, feel abandonment by God, weep, submit to the will of God as something authoritative.

Christ is God and Man at the same time. It is due to the substantial, lasting and indissoluble unity which is called "hypostatic union," the union of the two natures, human and divine, in the one Person of the Son of God.

6) *What do the following words of Our Lord mean: "Let your light shine before your fellow men, that they may see your good example and praise your Father Who is in heaven"? (Mat. 5, 16).*

Our Lord's words exhort all His followers to give a good example to those with whom we live and work

in order to help them to come to know God. If a Christian leads a good life, he will be known for it. Through an examplary life of its individual members the Christian community will be known to those who do not belong to it. Thus a truly Christian community will exercise its salutary influence just by being what it should be without self-advertisment.

The words of our Lord could also be an exhoration of His followers that they must not disguise their moral or spiritual principles out of human respect, mockery or persecution.

7) *May the blessed bread distributed in the church be taken home and given to others, even to those who are not Catholics?*

Yes, it can be taken home and given to others, as long as it is treated by them as a thing blessed by the Church, that is, as a sacramental, which attracts God's blessing upon those who use it reverently.

8) *During the last mission which I attended in our parish, the missionary told the congregation that it is usually the parent's fault when their children lose their faith. Is it true? I send my children to the parochial school, take them to church on Sundays and pray with them at home. Will. I be responsible, if some of them lose their faith, get married outside the Church, etc?*

If you give your children what you say, plus a good example at home and raise them in a religious atmosphere, then you will not be responsible, if someone falls away from the faith. Thus not all the faults of the children can or should be attributed to their parents, because children too have many duties. They are bound to accept their parents' guidance and cultivate the Christian life as they grow in years. They *must avoid bad-company and strengthen their faith through a good reading.* If they fail to do so, they alone are to be blamed for the sins they might commit when they become adult.

Even when the child becomes an adult and leaves the home, parents should never stop praying for their children whom they have brought into the world.

9) *Why is it that Byzantine Eastern Rite Church has different Sunday Gospel lessons from the Latin Church?*

The Gospel lessons, taken from the New Testament, are those which the Church authorities of the Rite judged best suited for the needs and purpose of their own Liturgies.

Since there are different Rites, the Gospel lessons are different in the various Rites, although many of them are the same both in the Latin and the Eastern Rites.

10) *What is the main purpose of the Sacrament of the Anointing of the sick? A friend told me that it forgives sins when a person cannot make his confession? Is it true?*

No, the primary effect of the Sacrament of the Anointing of the Sick is not the forgiveness of sins, because such is the primary effect of the Sacrament of Penance (Confession).

Anointing of the sick has the following purpose: it strengthens the soul against lethargy and the temptation that might occur during a serious illness or at the moment of death. It also forgives sins when a person, though well disposed and sorry for his sins, cannot make a confession, because he is half unconscious or cannot speak, but this is the secondary effect of this Sacrament.

It also restores health to a sick person, if the Sacrament is administered in time and such is the will of God. Our form of this sacrament clearly shows it. "Holy Father, Heavenly Physician of souls and bodies, Who has sent Your only begotten Son, Our Lord Jesus Christ Who cures men of all diseases and frees them from death, through this anointing heal this Your servant in soul and body from every spiritual and bodily infirmity which besets him (her) . . .

Is Your Home a Family Rosary Home?

No one will deny that there has been a noticeable decline in true family life. Home today is not what it was even a quarter of a century ago. The modern way of life tends to separate individual members of the family, and make the home merely a place for eating and sleeping. There is then, great need to strengthen family ties. Prayer, family prayer, can do this. There is no more powerful and efficacious form of daily family prayer than the Family Rosary. Homes in which the Rosary is recited daily, will have the special protection of God and our Lady. And if enough homes take up the practice of the daily Family Rosary, we will have the lasting peace Our Lady promised at Fatima.

The reason why the Family Rosary is not said in every Catholic home today, is principally that families do not fully appreciate its power, even though they do recognize the rosary as a beautiful form of prayer to be used at their convenience or on special occasions and for special favours. Our Lady asks for just ten minutes out of the twenty-four hours God gives you every day. Every Catholic — even little children — should be saying the rosary daily. Saying it in the family circle requires no more time, and much less expenditure of effort. It is easier for the children. One who recites the Family Rosary recites only one half of each prayer, The remainder of the time may be spent in meditation.

Each family owes a debt to God for the gifts its members have accepted from Him as a family: the roof that shelters them, the food that nourishes them, the love that binds them together and makes their house a home. The daily Family Rosary is a most fitting way for a family to repay this debt.

The Rosary is as powerful as Mary who gave it. She is the most beloved daughter of God and Father, Mother of God the Son, and Spouse of the Holy Spirit. No Catholic has ever challenged her position as our most powerful intercessor in Heaven.

The Family Rosary is the perfect family prayer. It is a prayer for parents, because it will obtain for them the strength and courage to face up to the many problems inseparable from the daily routine of married life. It is a prayer that will draw them close together in love and understanding. It is a prayer for children too, because it is easy for them to say and to understand. In their

most impressionable years, it instills in them the habit of prayer and a fervent love of God and Mary. It leaves them with the unforgetable experience of living and growing up in a family that habitually turns to God and His Blessed Mother in thanksgiving and petition.

The Family Rosary is a prayer for every family in every age. For our own time it is essential. It is a sure way by which the family can be led again to live by a spirit of faith rather than by the spirit of the world. If the homes of the world are to be saved, they must throw their doors open to Mary, Queen of the Family Rosary.

(Immaculate)

THE ROLE OF RELIGION

Some politicians who do not practise their religion know that they should bring God into politics and be known as dutiful churchgoers when they compete for public office . . . And many of them hypocritically do so to win the votes. It is an abuse of religion for which they will have to give an account when they meet their Maker at the hour of their death.

Real loyalty to God should be an essential qualification for the government service. Those who do not respect God will certainly not respect the laws of their country, if they can do it with impunity. For this reason a national motto of the United States of America is: "In God we trust" has been passed by both Houses and is now the law of the land.

The vastness and the splendor of the universe, the beauty of nature, the marvels of the human body reflect the greatness of God, their Maker. They cannot but force men to admire His wonderful handiwork.

To be a Christian, one must accept the teaching of Christ, such as handed down in His Gospels. He who does not believe in it, cannot properly call himself a Christian, the follower of Christ, because how can he follow Our Lord, if he does not believe what He has taught us, His earthly brothers and sisters?

Some people refuse to believe in Christ, for instance, Bertrand Russell, the famous English rationalist who says: "There is one very serious defect to my mind in Christ's moral character, and that is that He believed in hell (Why I am not a Christian? p. 12). People like Russell blame Christ that He was vindictive against the people who would not accept His teachings, an attitude which does somewhat detract from His superlative excellence. Russell dares to impute to Our blessed Lord that He enjoyed the sufferings of the damned, or He would have not so often repeated the threat of the wailing and gnashing of teeth. Poor

rationalist! He does not understand that Our merciful Lord wanted to warn us against this greatest evil of damnation, and not because He had a certain pleasure in contemplating the tortures of the lost souls in hell. Rationalists like Russell say that the doctrine of hell and its everlasting fire is a doctrine of cruelty. They do not understand the justice of God which demands a punishment for those who die in mortal sins and do not repent forever.

The rationalists, together with Karl Marx affirm that religion is an evil disease born of fear. Many Christians believe in Christ, but refuse to do what He tells them to do in His Gospel, for instance, to give to the poor what they do not need, etc. Such inconsistent Christians are the worse enemies of Christ and His Church, because they bring discredit upon Christ in the eyes of those who do not know Him.

Some people get mad at God, because there is evil, suffering and injustice in the world. Russell says: "Before He (God) created the world He foresaw all the pain and misery it would contain. He is therefore responsible for all of it. It is useless to say that the pain in the world is due to sin. In the first place, this is not true. It is not sin that causes rivers to overflow their banks or volcanoes to erupt. Yet even if it were true, it would make no difference. If I were to beget a child knowing that the child was going to be a homicidal maniac, I should be responsible for his crimes. If God knows in advance the sins of which man would be guilty, He is clearly responsible for all the consequences of those sins when He decided to create man" (Why I am not a Christian? p. 22). Poor rationalist! He does not understand that God made men free, and therefore cannot under the present plan force them to be good against their own free will. . . After all, mistakes and suffering help man to grow spiritually and morally, because we are not created in a perfect state. We all must grow, and the growing sometimes causes many pains.

Some people do not understand their own dignity, because they do not know God Whose children they are or can be. Christianity shows men that they are not such miserable worms as they may think, for the Son of God died for them, and He would not die for a worm. God is highly interested in every man He makes. This is why the Creator of the universe is pleased with him when he is good and displeased when he behaves badly. Christianity teaches men self-esteem, because they are not despicable and pitiful worms, but the noblest creatures of the universe whose crown are they. We can pray to God Who is also our loving Father. Our prayer moves His loving Heart. God controls the world, because He is allpowerful. If man can move God by prayer, he acquires a share in His omnipotence.

God could have made our world perfect in every respect, because He is all-powerful. But He did not want it such. He wanted that men improve it through their efforts and thus enjoy the pleasure of achievement. For this reason work is not the thing to complain about, as so many do. Indeed, it makes a man happier than complete idleness. As a matter of fact, the idlers cannot be happy, because they are parasites, living on the work of labors of their fellow men. Of course, man's work must be reasonable, otherwise it will turn into routine and a life-long bondage which gives no satisfaction.

We must work for ourselves and for the others. Religion teaches us to mould our desires so that they will not conflict with those of other

people, and thus life will become easier and more pleasant for everyone concerned. If we work with God and for our neighbor, our life will be enlightened by our faith which assures us of the existence of a future life, and this assurance is not based upon our own emotions, but upon rational and revealed proofs of our faith. If we wholeheartedly believe in the future life, the fear of death is diminished in our hearts. Thus belief in Paradise which will become the eternal abode for all those who love God and their neighbors, has an immense value in reinforcing our fight for God and our own perfection here below.

A desire for immortality is implanted in our hearts by God Himself Who "made man immortal". Immortality is also an assurance of redress for the injustices of this world and of eternal bond with those whom we love in this world. Eternity is our ultimate destination where our souls will live forever in a timeless divine reality, contemplating God face to face and loving Him forever. The union with our Heavenly Father will constitute our eternal happiness.

Many modern men and women reject the idea of God and get rid of all that is called religious belief. Do they do it primarily, because logic and evidence tell them to do so? No! Their arguments are rather more psychological than intellectual. They find it impossible to believe that our world, so full of physical, economical and moral evil, can possibly be the work of a divine Author Who possesses infine power with perfect goodness and righteousness.

Unfortunately not all men agree on what goodness means. A Christian knows that goodness and virtue are life and actions conformed to the teaching of Christ explained by His Church which He had commanded: "Go and make all nations My disciples. Teach them to observe all the Commandments I have given you!" (Mt. 28, 19-20). His conception of goodness and virtue lies in the submission not only to the voice of God as revealed in conscience, but also to the authority of the Church as repository of revelation. Should a Catholic fall away from the Church, he makes the break much greater than a Protestant who severs his connexion with his particular denomination, because he is only doing what the founders of that denomination did some time ago, that is, broke away from some other denomination. A fallen-away Catholic meantime remains conscious of a desperate revolt. Quite often he cannot find peace of mind as long as he remains outside the Church.

The worst disgrace, however, befalls those who lose faith and become atheists for they walk in the dark. They see questions all round them, but find no answer. They become agnostics. James Mill taught his son that the question "Who made me?" cannot be answered, because we have neither experience nor 'authentic' information from which to answer it. If someone tells him, "God made me," he agnostically replies: "And who made God?" Thus they affirm that though there is no God, we still must be good, love our neighbor and do good to others, without knowing why, except for the weak pleasure of *self-approbation*, which seldom can withstand the unrush of excited passions.

Why do some people stop believing in God? It is the bad life that often leads people to the loss of faith. When morality of a person breaks down, theological doubts about the existance of God will come later to justify the bad life and to

'calm' remorses of conscience. We do not know of any good person who fell away from the faith, if he knew it thouroughly and lived up to its maxims.

Thus it is very important for Christians to know their faith and to practice it, because an un-Christian life destroys faith.

The atheists say that religion and the belief in God were originated by the fear of death. "If we are afraid of death, I do not believe that the idea of immortality would ever have arisen", says B. Russell (Why I am not a Christian? p. 42). It is not the fear of death that makes us believe in God, but our own human reason that tells us that this beautiful world must have a Creator. Fear is not the basis of religious dogmas, but the revelation of God made to mankind. In this revelation He tells us how much He loves men and how should they love Him in return. Love is composed of two elements, well-wishing and delight. We need God's love and affection in order to escape from the feeling of loneliness. Oh yes, God loves us! He understands our weaknesses, and despite them loves us immensely.

God loves all men, regardless of the color of their skin or their culture, because all men are His earthly children, for whom His Son died upon the cross. God wants all men to live in a community in spite of the possibility that their desires may conflict with the similar desires of their fellow men. It is not the club of a tyrant that must keep men in their place in the society, but the love of one's neighbor. When people love one another, they succeed or fail together. But when they hate each other, the success of either is the future of the other. It is the lack of the brotherly love that causes wars, murders and all kinds of crimes which hurt our fellow men.

It is the love for one's neighbor that forbids brutality, frauds and thefts. When a person loves another he will not purposely hurt him. It is the love of God that teaches men that to bring another human being into the world is a very serious matter, because every child is God's child and must be taught by his parents to behave as such upon earth. He must be taught to be perfect in an imperfect world, improving his environment by his good life and deeds. A good life demands many social and moral conditions, because it is hard to be good without them. "Why must I be good, when everybody else is bad?" A person that has been properly educated in the religion of Christ will try to be good, in spite of conscious or unconscious parasites he sees around him at his work or in public life. He never really and fully forgets the precepts of good conduct which he learnt in his youth.

It is not the revolutions that will create an idealistic world for all. It is Christ and His teaching that can help those who want to help themselves. Revolutions are sometimes necessary, but they are not short cuts to the happy milenium. There is also no short cut to the good and virtuous life, whether individual or social. If anyone wants to lead a good and virtuous life, he must cultivate his character and build up his intelligence and self-control. It is a matter of gradual and constant improvement of oneself and of early training. It can hardly be expected that a person will be able to achieve a sudden improvement without a long struggle with his passions. It would be a miracle, and God usually does not perform miracles without a real necessity. Such a training is necessary both to personal perfection to which all men have been called by Our Redeemer

"Be perfect as your Heavenly Father is perfect!" (Mt. 5, 48), and for their attitude toward their fellow men, for where there is no real love of one's neighbor, people will find general impersonal pleasure in the misfortunes of others whom they do not love, and this ill-will will often be covered up with some fine phrases: "He is no good. He deserves it", etc. This morality will be used as a cloak for one's lack of brotherly love, the second most important law in the Gospel.

We must courageously face the problems of the world in which we live. There is good and there is also evil in it always was and will be. We should not panic. When a house catches fire, the rational men foresee disaster just as clearly as the men stricken with panic, but the former adopt methods likely to diminish the disaster, whereas the men stricken with panic increase it through their chaotic and irresponsible behavior, trampling others to pieces while trying to escape the fire We need courage in fighting for the glory of God Who is so much despised by some modern men. We must face poverty in which our fellow man lives, and therefore we need courage. We need courage in facing derision of those who forget that God is their Maker, courage in facing hostility of one's own heart if we wish to improve the world. In these fields many Christians are lamentably deficient, although sometimes they do not realize it. We need courage to remove the malevolence from our own hearts, by eradicating envy and jealousy which make life miserable upon earth.

The Creator displayed before us His creatures a new way of creation as He came to us, born of a virgin, who remained a virgin, so that we, at the sight of such marvels, may praise her, saying:

Hail, for you are the Flower of Incorruption.
Hail, for you are the Crown of chaste souls.
Hail, for you are the radiant Example of our resurrection.
Hail, for you have given us the idea of the angelic life.
Hail, for you are the fine and fruitful Tree nourishing the faithful.
Hail, for you are the Tree with shady branches sheltering a crowd.
Hail, for you are the Mother of Him Who is the Savior of the captives.
Hail, for you have given birth to the Guide of lost souls.
Hail, for you are our Intercessor before the just Judge.
Hail, for you are the Source of forgiveness for all those who have sinned.
Hail, for you are the Protectress of our weaknesses.
Hail, for your love for us is beyond our comprehension.
HAIL, VIRGIN MOTHER.

(Ikos 7, Akafist to the Blessed Virgin Mary)

Do you know that all of us who have been baptized into union with Christ Jesus have been baptized into union with His death? (Rom. 6, 3).

If you love Me, you will treasure My Commandments (John: 14, 15).

Every man's work, whether it be literature or music or pictures or architecture or anything else, is always a portrait of himself. And the more he tries to conceal himself, the more clearly will his character appear in spite of him.

When a man forgets himself he usually does something everyone else remembers.

ST. DEMETRIUS Great Martyr

(Oct. 26)

MANY Americans who call themselves Dan, Daniel or Donald, maybe know that years ago their parents, or grandparents, or relatives were proud to be called themselves or to be referred to, in Ukrainian, as Demetrius or Dmytro. In a concession to Americanization, and to easier spelling, they find that their patron saint is now, apparently, a different one from the one their relatives had in mind.

St. Demetrius is a very popular saint in various parts of the world, particularly among people who observe the Byzantine Rite. Liturgically, the Saint's feast belongs to a class comprising the better known saints of the Church year. It calls for a solemn entrance and for readings from the Scriptures at Vespers; there is also the reading of the Gospel, and the chanting of the "polyeleos" (great mercy - psalms 134 and 135) and the singing of the Great Doxology at Matins.

Even the rigorous life of the monasteries was eased somewhat in the feast of St. Demetrius by the proclamation of the day of rest, and permission to consume oil and wine at the table.

With all this exterior festivity surrounding the commemoration of St. Demetrius, little is known with certainty about his life, and, no doubt, some of what is known is legendary.

A tradition assigns the city of Thessalonika (Saloniki, in Greece) as the place of his origin. He was of noble family and represented the Emperor Maximian in some important capacity, at the beginning of the 4th century. A Christian, Demetrius worked zealously to spread the teachings of the Gospel to those with whom he came in contact. This was reported to the Emperor who, on the occasion of a visit to Thessalonika, had him placed in prison, so that he might think it over and return to the pagan religion. On the occasion of this trip Maximian presented in the arena a certain gladiator by the name of Liaeus, whom no one had been able to defeat.

Nestor was a young man, who, encouraged by the advice & the prayers of Demetrius, challenged the gladiator, and killed him. Enraged by the death of his favorite fighter, Emperor Maximian inquired into the source of the strength of Nestor,

and finding the Demetrius was behind this unexpected energy, he ordered that both Demetrius and Nestor be executed. The feast of St. Nestor is observed on October 27.

The "tropar" of the Saint makes reference of this event: "The world found thee a great protector in dangers, O warrior, who didst conquer the pagans. Therefore, as thou didst trample the pride of Liaeus, and didst make Nestor courageous in the battle, in like manner, O Saint Demetrius, pray Christ our God to grant us his mercy."

In the fierce persecution that followed, Lupus, the servant of Demetrius, also suffered martyrdom; his feast is on August 23.

Some years later, when religious peace came to the empire, a simple church was erected over the site of the martyrdom of St. Demetrius, which was replaced in the 6th century by a magnificent temple built by Leontius, a high official of the government. This church, rebuilt and repaired a number of times in the passing of time, was destroyed by fire early in this century.

According to another tradition, Sirmium (Mitrovitza in Yugoslavia) was the place of origin of St. Demetrius; this was also the town of the Leontius mentioned above. When the Thessalonika basilica was built, a major portion of the body of the Saint was sent to be deposited in it. On the occasion of the removal of the body it was discovered that his bones exuded a sweet smelling liquid, which is the reason why St. Demetrius is also called a "myroblete" (pourer of chrism), or a "fount of chrism", as he is referred to in our liturgical books.

St. Demetrius is also mentioned in the service of the preparation of the bread and wine for the Liturgy (proskomidia), in the 5th list of saints commemorated, together with St. Stephen, the protomartyr, St. George, St. Theodore of Tyron, St. Theodore Stratylates, and all the Holy Martyrs, men and women.

The "kondakion" of his feast is the following: "With the shedding of thy blood, O Demetrius, did God encrimson His Church, He Who gave thee invincible strength, and Who protects His city unharmed: for thou art its strength."

The Byzantine Liturgy has on this day also the commemoration of the great earthquake which in 740, in the 24th year of the reign of Leo the Isaurian, destroyed large portions of the city of Constantinople with great loss of life and destruction of palaces and churches. A procession used to be made yearly on this date to the imperial church of Blacherne, dedicated to the Mother of God, asking her protection for the city. The service of Matins has a "kanon" whose theme is the earthquake, in which, for instance, "the Lord of hours and of times" (ode 9) is beseeched "to preserve us all from the violent earthquake, and let not Thine inheritance, which in many evil ways offends Thee, be totally lost" (ode 1). At the Liturgy, in some places a second Gospel is read in memory of the earthquake. Appropriately it quotes the words of the Lord, when He quieted the storm on the lake, and said to His Apostles: "Why are ye fearful, O you of little faith?" (Matthew 8: 26).

(Unirea)

Schoolchildren were asked to describe the difference between the Father's and the Mother's Day. The best answer was given by a boy who wrote: "There isn't really much difference between the two, only you spend less on Father's Day.

COGITATIONS

by Fr. Nick of Montréal

Any (Ukrainian) University student wishing to preserve his Faith should belong to OBNOVA. *** A man is unlike a clock, for he is never constant. *** Nature is but a name for an effect whose cause is God. Neutral men are the devil's allies. *** "Never despair," said Burke, "but, if you do, work on in despair." *** Reading without reflecting is not unlike eating without digesting.*** Said Coley: "Godless science reads nature only as Milton's daughters did Hebrew, rightly syllabling the sentences, but utterly ignorant of the meaning." *** Our thoughts are our very own, but our words once spoken are so no more. *** No amount of temptation justifies any degree of sin. *** Hans Christian Anderson wrote that "time is so fleeting that if we do not remember God in our youth, age may find us incapable of thinking about Him". *** The virtue of man ought to be measured not by his extraordinary exertions, but by his everyday contact (Pascal). *** All a woman has to do in this world is contained within the duties of a daughter, a sister, a wife, and a mother. *** Shakespeare called the time when he was green in judgment 'his salad days,. *** Virtue, modesty and truth are the guardian angels of woman. *** In chosing a wife take a daughter of a good mother. *** Books are but waste paper unless we translate in our lives the wisdom culled from them. *** Wrote La Bruyere: "The opposite of what is said about people and things is often the truth." *** Being candid is not always being impartial. *** However much the priestlings of science may attack the Holy writ (Bible), the high-priests of science are in accord with Christianity. *** A wise Spanish proverb: "Since we cannot get what we like, let us like what we get." *** Nobody can really serve God by doing things tomorrow. *** To be qualified for discussion one must needs be open to conviction. *** Sparing what you have is true gain. *** Never make any enemies and you'll behave towards people as you should. *** Evil is begotten by both want of thought and want of heart. *** To really believe is to be very powerful. *** Provident fear is the mother of safety. *** The first link in the long chain of second causes is ever in God's hand. *** Byron wrote that "all who would win joy, must share it; happiness was born a twin." *** Holiness is the symmetry of the soul. *** Purity is the feminine, truth is the masculine of honor. *** The wisest and the greatest men are always most modest. *** Said Napoleon: " 'Impossible!' That is not good French."

In heaven "death shall be no more" (Apoc. 21, 4).

In heaven "God shall wipe away all tears from their eyes (Apoc. 6, 17).

He asked life of You, and You have given him life everlasting (Psalm: 20, 5).

A man who can see on both sides of the story is not much good in a heated argument.

Benefits from the reading of the Gospel

Rev. Basil Tremba

"He who is of God hears His words" (John: 8, 47).

The Church has selected parts of the Gospels to be read in our churches during the Mass for every Sunday of the year and for each holiday. The Church considers these gospels ideas of Christ as most applicable in the lives of people.

What the Gospels relate is still going on to-day. They show us our life; how God loves us; and how some people treat or mistreat Him. We must not read them like an ancient history or as a pious memoir, or as a sentimental pilgrimage, but rather like the revelation they are—a revelation of God and of ourselves.

When we go to Communion we do not receive Jesus who lived 2,000 years ago, but Jesus living to-day So, too, when we read the Gospels, we should not listen to Christ speaking to somebody else 2,000 years ago, but listen to Him as He speaks to us now.

The Gospels are a book of communion. Jesus dwells in the Eucharist, but in the Gospels He speaks to us. When we read the Gospels, God manifests Himself to us more and more clearly. God speaks to us through the Gospels. He points out the road He Himself has chosen and, like a friend, urges us to walk it with Him. The Gospel words are intelligible and full of meaning. A single word of His uplifts and cures us. The Gospels is God's message directed to every one of us. God exists and waits to be detected.

PRE-HISTORY OF UKRAINE

A Phoenician map of the world which dates from the time of the Phoenician king Hiram who helped the Jewish king Solomon to build the temple of Jerusalem (c. 950 B.C.), is the oldest map of the ancient world. The oldest geographical European works are based on this map.

The king Hiram's map calls the territory of Ukraine G o m e r and M a g o g. From the name Gomer the inhabitants were called Cimmerians by the Assyrians, Greeks and Chinese. These Cimmerians were the predecessors of the Scythians who replaced the Cimmerians in the 7th and 8th c. before Christ.

The Bible mentions the descendants of Gomer (Genesis: 3, 10).

The name Scythians was used by the Greeks and Romans from the second century B.C. till the fourth century A.D. They also used other names to designate the predecessors of the Ukrainians, such as Sarmathians and Alans.

In the sixth century we find the name A n t y to designate the present-day Ukrainian territory. Also in the sixth century, and it is for the first time, we find the name S l a v s. The Arab geographers used this name for all Ukrainian lands.

What must we do to read the Gospels with faith? We should begin with the prayer that is said in church before the reading of the Gospel. "O Gracious Master, pour forth into our hearts the spotless light of Your divine knowledge and open the eyes of our minds that we may understand the teachings of Your Gospel. For You, O Christ our God, are the enlightment of our souls and bodies."

To read the Gospels with faith, is to believe that everything in them is actually happening now. But the Gospels are books of revelation, books of discovery, books of prophecy. They tell us how God lived among men. God continues to live with us. He is always the same and so are we. We have to read the Gospels with reverence, faith and expectancy. Every one of us should have in his own home the Book which is full of healing words. Let us test our faith on them as that woman in the Gospel tested hers on Christ by touching His garment. Christ was passing by. The poor soul had just one chance to be cured. And how certain she was of being cured! She could not have Jesus, there in front of her for a whole hour or two, or for as long as she liked. But she believed, touched, Christ's garment and was cured.

If we read the Gospels without faith, we read them without profit. After some meditations on the Gospels, we will get used to like to meditate more and more upon their lessons.

God forces no one but waits and

JAMES JEANS

You have often heard it said that limitless space is too vague to concieve of, and the one gets lost trying to visualise infinite distance.

Sir James Jeans (1877-1946), the great English mathematician and philosopher, helped give modern man his bearings in infinity. He also did much to shape the public's ideas of the scope and purpose of scientific thought.

Jeans applied mathematics to many of the problems of physics and astronomy in which he worked with the principles of gases, the evolution and radiation of gaseous stars, the spiritual nebulae and giant and dwarf stars.

His greatest contribution may have been his ability to make science understandable to the educated public. His famous essay, "The Universe Around Us." published in 1929, awakened the interest of many people in the nature of modern astronomy.

Jeans wrote that, despite the certainty with which people view the generally accepted conclusions of physical science, it is not possible to be sure that any conclusion is final or the absolute truth. New truths are always being discovered.

One fact, all by itself, is powerful enough to shatter the most generally accepted scientific principle, but a million facts are not enough to prove a principle to be true without exception, Jeans said.

Jeans admitted that scientific probabilities are in most cases good enough for the ordinary business of science.

He illustrated this by saying that we are accustomed to accept the death of Queen Anne as an indisputable fact. Actually, he said, this cannot be scientifically proved, nor can it be proved that she ever lived or reigned. But the odds that Anne was Queen of England from 1702 until her death in 1714 are so great that nobody doubts it.

The same is true of many scientific assumptions. It is possible they may someday be disproved, but until then we are quite safe in believing in them.

calls with infinite patience. By reading the Gospels we learn how tender Jesus is, how sensible to any token of effection, how poor and humble, meek and merciful, peacemaking and persecuted. And how vulnerable He was to all unkindness! A good prayer, Communion, or confession uplifts and renews us. So does the reading of the Gospels.

As we read the Gospels, we notice that He dressed the way others did. who knew His parents, a lowly carpenter, and the fact that He came and went and walked and talked and slept exactly as the rest of them—but the heedless crowd did not notice this one big difference, He never sinned, and His worst enemies could not prove that He did.

Christ delights in making Himself known to us, but He can manifest Himself only to those who hunger and thrist for Him.

If we do not know God, it is because we lack that overpowering desire to see Him. If we do not recognize Him, it is because our ungrateful hearts have forgotten everything He has already told us about Himself. So we have another reason why we should read the Gospels.

We do not invent God; He reveals Himself. All He asks is that we receive Him as He is, poor, hurt by our indifference, anxious and attentive to all that concerns us.

God speaks within us all the time. He speaks to us through the happenings in our lives; by habitually frustrating our petty human schemes; by thwarting our attempt to escape Him.

He brings us around to listening to His language and respecting His will. Then we start living. Christ is no longer as Stranger to us.

God loves those to whom He can give most; those who expect most from Him: who are most open to Him; who need Him most and rely on Him most for everything. We please Him to the extent that we let Him act in us. God alone knows us as we are inside. Only He will put up with us forever.

"His sheep know His voice and follow Him" (John, 10, 4).

THE UKRAINIAN REDEMPTORIST

Fathers need you! . . . Our Church needs you. Our people in the U.S. and Canada need you. Our Lord Himself needs you . . .

Will you say NO, if saying YES would be so easy? . . .

If you have completed your high school, apply for admission to our Noviciate. Write today: Rev. Fr. Master, St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ont., Canada.

If you did not finish your high school, apply for admission to our minor seminary—college. Write today:

Rev. Father Director, St Vladimir's College, Roblin, Man. —Canada.

Let this decision be your Christmas present to the Infant Jesus and His Blessed Mother Mary, Mother of Perpetual Help.

Ukrainian Parents, if you have a son who could become a Redemptorist Missionary, please encourage him to take the first step . . . it is the right direction for your son. . . You know, it is a privilege to have a Missionary in your family.

Compromise make good umbrella, but a poor roof. It is a temporary expedient, often wise in party politics, almost sure to be unwise in statesmanship (Lowell).

Everything wears out with constant use except a bad temper.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:

Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:

Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, Ч. 10

Volume XXXVIII, No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос Цар 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Рідна мова—Божий наказ 7
Мадонна ..... о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ. 9
Церква в Модернім Світі
о. Мих. Шудло, ЧНІ. 10
Гордість і багатство ..... о. Роман Ганас 16
35-ліття О.О. Редемптористів у Тернополі
1931-1966 ..... Казимир Грицина 17
Хотів би ти знати? 21
Покров Пресвятої Богородиці 24
В дорозі до Риму .... о. Мих. Шудло, ЧНІ. 27

Joint Pastoral Letter 33
The Three Pathways ..... Taras Shevchenko 36
Christ the King ..... Rev. B. Tremba 37
Decree on the Apostolate of the Laity
Rev. Michael Schudlo, C.SS.R. 39
Yaroslav the Wise 43
On Teen-Agers' Dress and Adornment
Ernest F. Miller 44
Why Must We Love God?
Rev. M. Schudlo, C.SS.R. 48
I'd Like To Know 50
Is Your Home a Family Rosary Home? 53
The Role of Religion 54
St. Demetrius Great Martyr 59
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 61
Benefits from the reading of the Gospel
Rev. B. Tremba 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1966
NOVEMBER

REDEEMERS

ПАПА ПАВЛО VI ОБНИМАЄ ЕЛІОПІЛЬСЬКОГО МИТРОПОЛИТА МЕЛІТОНА, ПРЕДСТАВНИКА ПАТРІЯРХА АТЕНАГОРА І.

VOICE

ЗАМОВЛЯЙТЕ

ПРЕОСВ. ЯКІВ СУША, ЧСВВ.,

Життя Мелетія Смотрицького, ЧСВВ.,

архиепископа Гіерапільського та архимандрита Дерманського. Достойний автор написав це життя на підставі дуже важних і вірогідних документів. Твір дуже цікавий і повчальний.

В-во "Логос". Йорктон 1965, стор. 88. Ціна $2.00.

Календар "Голосу Спасителя" на 1967 рік

Подає: Календаріюм, церковний календар, загальний і подрібний устав богослужень за юліянським і григоріянським стилем та адресар українського католицького духовенства в вільному світі.

Ціна $0.50.

РІЗДВ'ЯНІ КАРТКИ

в найновіших зразках а гарними українськими побажаннями.

Пачка 18 карток . . . $1.00.

Стінні календарі на 1967 рік

Юліянського стилю по 25ц.
Григоріянського стилю по 25ц.

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220,
Yorkton, Sask., Canada

Взиваємо Вас усіх!

Дорогі в Христі Брати й Сестри,

Існування і розвій нашого релігійного, національного й культурного життя залежить від скількости й якости наших українських католицьких священиків, бо скільки й яких матимемо священиків, стільки й таких матимемо провідників релігійного й духовного життя, від яких залежить життя Церкви й судьба народів.

Кампанія, яку розпочала Семінарія Св. Володимира, має на меті придбати нашій Українській Католицькій Церкві і нашому українському народові відповідне число здібних, ревних і добре вишколених священиків.

Треба нам віднайти тих наших юнаків, що їх Христос кличе до свого священства, їм дати відповідне релігійне, інтелектуальне й національне виховання, щоб вони, ставши Христовими священиками, могли гідно провадити нашу Церкву й успішно служити своєму українському народові.

Тому справа священичих покликань і фінансове забезпечення нашої Малої Семінарії Св. Володимира заслуговує на пильну увагу і повну піддержку нашої спільноти. Христова Церква є здвигнена на жертві нашого Божественного Спасителя і Його Апостолів, святих мужів і жінок та на жертвенній піддержці всіх Його вірних.

Проголошуючи цю Кампанію Семінарії Св. Володимира, ми взиваємо, Дорогі Брати й Сестри, Вас усіх разом і кожного зокрема активно включитись в її програму й доложити всіх старань, щоб дати нашій Українській Католицькій Церкві відповідне число ревних і святих священиків через віднайдення священичих покликань серед наших юнаків і придбання для тієї Семінарії конечних фінансових засобів для виконання цього великого завдання.

Поручаючи це велике і богоугодне діло нашому Божественному Спасителеві і Його Пресвятій Матері, засилаємо Вам усім наше Архиерейське благословення.

✠ МАКСИМ Германюк, Митрополит
✠ НІЛЬ Саварин, Єпископ Едмонтону
✠ ІСИДОР Борецький, Єпископ Торонта
✠ АНДРІЙ Роборецький, Єпископ Саскатуну

Дано у Вініпегу в День Св. Володимира,
28 липня, 1966

Тимотей, якого передніше розгромили юдеї, зібрав превелику силу чужоземного війська і чимало азійської кінноти і з'явився в Юдеї, щоб завоювати її силою. Як же він вже наближався, то люди, що були з Макавеєм, посипали собі голови порохом, накинули волосяниці на бедра і почали молитися до Бога (2 Мак. 10, 24-25).

Св. Михаїл—це могутній оборонець Христової Церкви

ХРИСТОВА Церква — це земське Боже Царство, яке підготовляє Богові почитателів і нащадків для неба та вічної слави, що їх затратили Люцифер і його збунтовані проти Бога анголи.

Анголи в небі та люди на землі—це одна Божа Родина. Земська Церква—це тільки частина Божого Царства. Анголи та люди є членами того самого Царства, яке колись буде спільне всім Божим дітям, анголам і людям. Це станеться по Страшнім Суді, як скінчиться людська раса на землі та всі Божі вибранці перейдуть до вічного щастя в небі.

Не дивниця, що Бог учинив Св. Архангола Михаїла покровителем Церкви, щоб боронив і захищав її, як колись на небі захищав Божу славу перед нападом збунтованого Люципера, скидаючи його в пекельні пропасті.

Християни від самого початку існування Церкви вважають Св. Михаїла її покровителем. В грізних небезпеках від зовнішніх ворогів та в інших нещастях Церква зверталася з довір'ям і ласкавий архангол завжди помагав їй.

На початку п'ятого століття дикі гуни, варварське плем'я, що з Азії ввірвалося до Европи, страшно нищило християнські краї. Відважний і хоробрий король гунів, Атиля, розгромив у боях усіх християнських царів. Гуни нищили все, куди тільки проходили. Атиля

хвалився, що "трава не поросте на місцях, якими пройшов його кінь". В шалі нищення та руїни Атиля звав себе **Божим бичем,** якого Бог послав на Европу, щоб карати народи за їх гріхи та зіпсуття.

В одному з походів Атиля вибрався на Італію, нищучи все по дорозі. Страх і паніка запанували в Римі, столиці християнства. Цісарські війська навіть не пробували ставити опору відважним і войовничим гунам. Залишився тільки Христовий намісник, Св. Лев Великий (440-461). Атиля порішив знищити Рим і все християнство.

Лев Великий, вповаючи на поміч Св. Михаїла вибрався напроти Атилі і стрінув його недалеко Риму. Папа був зібраний у священичі ризи й оточений священиками. При стрічі з Атилею Лев Великий прохав його завернути з Італії та не нищити Риму. Атиля, жорстокий володар гунів, зразу сміявся з прохання Папи, але згодом став поважний. Страх і тривога з'явилися на обличчі варвара, який з роду не знав, що значить боятися.

Звернувшись до своїх генералів, Атиля дав наказ завернути війська та негайно забратися з Італії. Всі дивувалися на наглий відступ, бо ж Рим безборонно лежав перед його ногами. Коли ж питалися, чому відступив і не нищив столиці християнства, то варварський король відказав: "Я не міг цього вчинити, бо за Левом стояв світлий ангол із витягненим мечем і грозив мені смертю, якщо не послухаю Папи!"

Цей світлий архангол—це Св. Михаїл, оборонець і покровитель християнства, яке в світі продовжає ту боротьбу з Сатаною, що в самому початку світу зачав Св. Михаїл.

В містечку Конах у Малій Азії була старенька святиня присвячена Св. Арх. Михаїлові. Передання каже, що вона походила ще з апостольських часів. Нарід любив цю церковцю. Християни з цілої Азії сходилися до неї на прощі, бо в церковці діялися численні чуда. Люди молилися до Св. Михаїла й він радо вислухував їх благання.

Чуда в святині викликали завись і лють дооколишнього поганського населення, бо звістка про чуда Св. Михаїла притягала до християнства численних поган і тимсамим нищила поганство. Підбунтоване поганськими жрецями поганське населення порішило знищити церковцю, щоб люди не сходилися до неї на молитву та не розголошували в світі славу князя небесного двору, Св. Михаїла.

Попри церковцю плила річка. Погани перекопали коритo річки та пустили на церковцю воду, думаючи, що вода залле та знищить церкву. Св. Архип, душпастир християнської громади в Конах, зобачив небезпеку для святого храму, упав навколішки та став благати в Бога порятунку. На його щиру молитву з'явився Св. Михаїл і так промовив: "Не бійся, Архипе! Ніщо не станеться церкві та ніщо не пошкодить тобі! Господь приказав мені завернути воду в давне русло річки".

При цих словах ударив мечем по воді і вона спокійно завернулася до давнього русла, залишаючи святиню неушкодженою. Опіка та чудесна захорона церковці ще більше застидали поган, виказуючи їм могутність християнського Бога та марність поганського ідолопоклонства.

Христова Церква має різних ворогів тому, що вона Христова. Якщо б не була правдивою Церквою, то Сатана дав би їй спокій, бо вона була б нешкідлива для нього. Тільки правдива Церква є небезпечна для Люципера, бо тільки вона дійсно дбає про Божі справи й інтереси Спасителя на землі. Вона пильно береже Його заповіти, пильнує Його навчання та не дозволяє всяким єретикам і звітрілим християнам, які намагаються розводнити навчан-

ня Спасителя, переробити засади Його Євангелії, щоб застосувати її до "модерних часів" і смаку тих християн, яким не подобається дійсне християнство передане людству 12 Христовими апостолами.

Звідсіля походять єресі, відступництва від Церкви та всякі модерні течії, які не є нічим іншим як бунтом проти Бога та продовженням Люциперового намагання стати самостійним "автокефальним", бо Люципер —це перший автокефальник у світі.

Збунтована проти Бога людина намагається за прикладом Люципера збудувати власне царство, витворити власні "догми віри", накреслити такі норми життя та поведінки, щоб у її серці панував не Бог, а власне "я". Таке життя чи краще таке животіння без Бога та Його закону веде до духовної анемії та затрати всякої віри, бо нищить у душах переконання, що людське життя має якусь вищу ціль крім задоволення власного самолюбства та заспокоєння інстинктів тіла.

Христова Євангелія ясно ставляє Бога над людину, Творця над сотворіння і одночасно накреслює недвозначні закони, яких люди мають придержуватися в своїх ділах і житті. Оттому Люципер і його прислужники ненавидять Церкву та намагаються прерізними засобами нищити її або принаймні підривати її вплив на душі.

Масонерія, безвірство та явна безбожність стали сильно ширитися в світі при кінці минулого століття. З'явився **модернізм**, який Папа Пій X назвав "синтезою цебто збіркою всіх єресей" і став сильно ширитися навіть поміж добрими, але простодушними християнами. Модерністи голосили, що людина негодна напевно пізнати існування Бога своїм розумом, що віру треба черпати не з Євангелії, але з внутрішньої потреби Бога, яка відчувається в кожній людині. Модерністи нищили християнські догми, звучи їх змінливими символами правди, а не скристалізованими вічними правдами об'явленими непомильним Богом. На святі тайни дивилися не як на джерело освятної ласки, а як на знаки, що розбуджують віру в людях. Коротко кажучи, модерністи намагалися заперечити правдомовність Біблії, повалити ерархію Церкви та знищити карність, роблячи кожного чоловіка автором власної віри та суддею своєї поведінки. Якщо б ця язва була вповні поширилася й опанувала християн, то Христова Церква була б повернулася в бездушну людську організацію, нездібну вести людей до Бога та відроджувати їх у Христі до надприродного Божого життя.

Папа Лев XIII викрив підступ Сатани та звернувся до Св. Михаїла за поміччю. Водночас звелів усім християнам благати Св. Архистратига, щоб виступив до бою проти Сатани і розгромив його блуди. Св. Михаїл не завів надій Христового Намісника. Папа Пій X осудив блуди модернізму енциклікою "Pascendi" (8. IX. 1907), яка завдала смертельний удар не тільки модернізмові, але й усяким іншим єресям, на яких спиралася ця модерна язва, що намагалася знутра розложити християнство та знищити Христову Церкву.

З того часу модернізм заник, а Христова правда хоронена

Св. Михаїлом закріпляється в світі та поширяється щораз більше в людських душах, проганяючи з них темряву самолюбства та безвір'я.

Не тільки в духовних справах, але в дочасних Св. Михаїл помагав і завжди помагатиме Христовій Церкві, дбаючи про те, щоб вона мала всі потрібні матеріяльні засоби, потрібні для виповнення Христового припоручення: "Ідіть по цілім світі та проповідуйте Євангелію всьому сотворінню!" (Мр. 16, 16). Христова Церква існуватиме до кінця світу, поки не виповнить свого завдання на землі цебто поки останній вибранець щасливо не дістанеться до небесного Царства в небі. Св. Архистратиг Михаїл цебто князь небесного двору, який розгромив Сатану, не дозволить, щоб пекельні сили знищили її.

О. Калиненко

ВІТЧИЗНА

Вечірні хвилі вод хлюпочуть в береги,
Вколисують до сну ягідки й кипариси,
Про тайну життьову нашіптують іриси,
Про тьм'яність людських журб і нестійкість краси.

Чому тривога ця, чому довкульність болю,
Чому непевність дня і ночі сліз, зітхань?
Як розриви ядер твою терзають волю
Химери навісні загірних почувань.

Невже у стравах всіх потрібний посмак тризни
І чуєшся завжди осіннім листом клена,
Хоч он кругом весна й снага буя зелена?

Невмісне щастя нам так довго у житті,
Як довго в вільних народів гурті
Не мають прапори солодкої вітчизни.

Майже 40 відсотків німецьких католиків щонеділі ходить на Службу Божу і бодай раз до року приступає до сповіді і Святого Причастя. В Америці 70 відсотків католиків регулярно ходить на Службу Божу. Це наслідок доброго християнського виховання, що вони отримують у парафіяльних школах.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ЗА БОЖОЮ ЛАСКОЮ НЕЗ'ЄДНАНІ ЦЕРКВИ СХОДУ МОГЛИ ЗНАЙТИ ШЛЯХ ДО ПОВНОГО ОБ'ЄДНАННЯ З КАТОЛИЦЬКОЮ ЦЕРКВОЮ

(Наміреня Апостольства Молитви на листопад, благословлене Святішим Отцем)

ХРИСТОС на Тайній Вечері лишив своїм апостолам заповіт: "Щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Тому брак єдности між християнськими Церквами є проти волі Христа, це наче б розділився Христос (I Кор. 1, 13). Цей поділ християнських Церков є найбільшою перепоною до поширення Христової Євангелії, бо є живим прикладом незгоди, так противної духові Христової науки, що основується на любові.

Одною з головних цілей II. Ватиканського Собору була єдність Церкви. Цею справою останній Собор дуже живо займався, навіть видав окрему конституцію: "Про Екуменізм".

Зокрема, з особливішою любов'ю згаданий Собор говорить про Церкви Сходу. Східне християнство має свою духовну традицію, свої обряди, що сягають перших часів християнства. Історія Східньої Церкви прикрашена великими святими Отцями й ученими духовними письменниками, що мають велику повагу не тільки на Сході, але й на Заході. Духовна спадщина Сходу є скарбницею для цілої Церкви, так на Сході, як і на Заході. Вселенські Собори часто покликаються на них.

Вселенський Собор, говорячи про дальші причини віддалення Східньої й Західньої Церкви, каже: "Однак той спільний спадок (християнської віри), що передали Апостоли, від початку Церкви приймали (на Сході й Заході) в різних формах і різними дорогами так, що від початку розвивалися тут і там у різний спосіб з огляду на відмінну ментальність (успособлення, спосіб думання) і обставини життя. Ці причини, як і зовнішні причини, а також брак любови й взаємного порозуміння, отворили дорогу до поділу". Дарма, що розділ Сходу від Заходу існує майже тисяча років, різниці щодо віри між католиками й православними є в дійсності тільки в деяких правдах. Найважливішою перешкодою до злуки є довготриваюче взаємне відчуження, брак взаємного довір'я й вирозумілости. Час гострої полеміки вже проминув, і тепер настав відповідний час до взаємного зближення.

Стан розділу Східньої й Західньої Церкви повинен бути для нас українців тим болючіший, що між східніми відділеними Церквами є наші брати, українці. Тому ми повинні вважати це за наш особливіший обов'язок ревно старатися, щоб нез'єднані східні Церкви, а зокрема наші православні брати знайшли шлях до злуки з Католицькою Церквою.

1. Насамперед ми повинні уникати того всього, що той розділ може ще погіршити. Тому згадана Конституція Вселенського Собору каже: "Докласти всіх старань, щоб уникати висловів, судів і діянь, що не представляють положення відділених братів по правді й справедливості, і в той спосіб роблять взаємне відношення ще трудніше". В бесіді з відділеними братами на релігійні теми треба уникати всякої дискусії, що противиться чесноті любови.

2. У приставанні й розмові з ними будьмо покірні і повні любови, однак не жертвуючи для приподобання якоїнебудь правди нашої віри.

Тут добре буде пригадати слова Божого Слуги Митрополита Андрея Шептицького, ЧСВВ.: "Найважливіше завдання всіх унійних заходів мусить полягати в тім, щоб зміцнити думку наших східніх відокремлених братів у тім напрямі, щоб вони самі вважали бажаним і прагнули знову з'єднання з осередком католицької Церкви. Те, що в цім напрямі могло б бути осягнено, було б тисячу разів важніше, ніж будьякі індивідуальні навернення". (Д-р. Едвард Вінтер: **"Візантія та Рим у боротьбі за Україну"**, стор. 955, і 39, Прага 1944. Сторінка 68 українського перекладу за Ст. Баран: **Митрополит Андрій Шептицький.** Стор. 135).

3. Брак єдности Церкви є Божим допустом за людські провини. Єдність Церкви—це надзвичайна ласка Божого милосердя. Таку надзвичайну ласку треба приготовити й виєднати: а) **Правдиво християнським життям,** відновою такого життя в дусі останнього Вселенського Собору. Тут є дуже широке поле для кожної християнської душі, віднови, реформи нашого християнського життя так, щоб ми всі були живими свідками святости Христової Церкви. Тільки святість життя католиків може спонукати нез'єднаних до злуки з Католицькою Церквою. Коли нез'єднані наші брати будуть бачити між католиками духа любови, згідливости, взаємної пошани, це зродить в їхніх серцях бажання злучитися з Католицькою Церквою. Ніщо не віддалює так від Христової Церкви, як брак Христового духа між тими, що носять ім'я християн.

б) **Покірною, витривалою молитвою,** полученою з духом покути.

Тому молімся ревно щодня, особливо до Пресв. Богородиці Діви, Матері св. з'єднання, благаючи про ласку єдности св. Церкви, жертвуймо в цім наміренні Служби Божі, св. Причастя, різні діла покути, зносім щоденні прикрости, хрести. Нехай діло з'єднання св. Церкви буде нашою особистою справою, якої ми дуже наполегливо бажаємо.

Ми всі є члени таїнственного Тіла Христового, св. Церкви. Розділ в св. Церкві—це наче болюча рана на цім Тілі. О стільки ми є живими членами того таїнственного Тіла Христового, о скільки ми це відчуваємо й всіма силами стараємося тому зарадити.

Слуга Божий Митрополит Андрій Шептицький ціле своє життя посвятив справі з'єднання Церкви; однак його ревні, повні посвяти труди не увінчалися успіхом. Однак, не дивлячись на те, до кінця життя він не знеохочувався, але все надіявся, що Всевишній Бог у своїм милосердю дасть ласку з'єднання. У своєму вступному слові до німецької публікації "Дер

Хрістліхе Остен" (Християнський Схід") (Регенсбург, 1939) він пише: "Досвіди католицької Церкви щодо унійної справи в загальному сумні. Можна б навіть закінчити песимістичною завважою: усе, що робимо, наші православні брати сприймають так, що не тільки до нас не зближаються, але навіть не виказують найменшого бажання нас ближче пізнати. А якщо ми хотіли б взяти ще під увагу особисті досвіди поодиноких церковних провінцій і такі ж досвіди поодиноких унійних діячів, то ми могли б прийти до ще безнадійніших вислідів.

"Але песимізм мусить бути виключений засадничо в католицькій Церкві. Ми чейже молимося щоденно за приєднання наших нез'єдинених братів. То мусимо не тільки надіятися, але теж вірити, що наші молитви будуть вислухані та що хвилина великого руху до церковної єдности не така вже далека. Божі шляхи різняться дуже від шляхів людських. Всемогучий знає, як осягнути свої цілі причинами й шляхами, яких ми зовсім не розуміємо. Людство приходить чейже до правди найчастіше окружними шляхами і часто потребує воно довгого часу, щоб засвоїти собі якусь думку. А думки, що випливають з досвіду є ті, що наймогутніше можуть кермувати масами.

"Ми стоїмо ще заблизько до російської революції. Тому важко нам, і нам католикам, і також православним нашим братам, відцифрувати з історії науки революції і большевизму. Ті досвіди є для нас всіх ще нерозв'язаною загадкою. Але згори можемо догадуватися, що зрозуміння цієї загадки буде великої ваги для всіх унійних змагань. Це є також цілком людська річ не піддаватися песимізмові і щонайменше виждати, чи ми в житті народів, що жили в роз'єднанні, не навчимося краще розуміти, що значить унія для Сходу. Що ми можемо зробити, це те, щоб самі молитвою і вирозумілою любов'ю приготовляли серця до того, щоб Святий Дух Божий зійшов на нас у часі нових Зелених Свят і застав нас готових до діла з'єднання". (Д-р. Ст. Баран, **Митрополит Андрій Шептицький**, стор. 136-7).

З усіх церковних і народніх справ релігійне з'єднання нашого народу для нас найважливіше. Тому покірно й витривало благаймо Христа Чоловіколюбця, через заступництво Пресвятої Богородиці: "Господи, подай нам ласку церковного з'єднання".

Місійне наміреннн: Щоб християнська соціяльна акція могла зберегти Південну Америку від загрози комунізму.

Грудень: Загальне наміреннн: Щоб народні провідники не розпалювали дальшого полум'я поганського націоналізму.

Місійне наміреннн: За китайських християн, відлучених від їхньої батьківщини.

ВИНАХІДНИК ЛЕОНАРДО ДА ВІНЧІ

Італійський винахідник Леонардо да Вінчі передбачив винахід гелікоптера, літака, скорострільної гармати, парашута, штучного остудження помешкань і інших, і подав, як їх робити, що згодом використали винахідники нашого століття.

Церква в Модернім Світі

(Коментар)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Поміч громадянству

ЦЕРКВА існує в громадянстві. Її духовні діти є членами громад, держав і світу. Як Божа установа для спасіння людей Церква годна помагати не тільки поодиноким людям прославляти Бога і спасати власні душі, але й благородно впливати на громадянство і держави, щоб люди могли проживати в світі як брати і сестри, цебто як діти одного спільного Небесного Отця.

Христове навчання, що Церква передає людям, заохочує їх усувати причини незгоди, заздрости і ненависти. Водночас вона пригадує, що любов до ближнього—це друга найважніша заповідь в цілім Божім Законі. Любов—це найкраща сила, що годна єднати роз'єднане людство і народи. Ніщо краще не годне єднати людей ніж віра і почуття, що всі вони—це сини і дочки одного спільного Отця, Творця неба і землі. Якщо б люди і народи дійсно любили одні других як брати і сестри, то зникла б небезпека війни і загроза загального знищення від атомних і водневих бомб, яка зависла над світом немов понура гураганна хмара. Конституція каже:

42) "Одність Божої Родини, побудована на Христі, сильно скріпляє і єднає людську родину".

Христос не доручив Церкві займатися політикою, економією й соціологією, бо ці речі не заторкують безпосередньо місії Церкви, яка полягає в проповідуванні Божого слова і в провадженні відкуплених душ до спасіння. Конституція каже:

"Христос напевно не доручив Церкві місії займатися політичним, економічним і соціяльним ладом. Він повірив їй релігійне завдання.

"Проте з цієї місії зроджуються функція, світло й енергія, що годні помагати в будові і закріпленні людської громади згідно з Божим законом. Ось тому вона, як зайде потреба в деяких часах і місцях, може і повинна започаткувати діяльність в користь усіх людей.

"Йде тут особливо про діяльність, що має помагати потребуючим, от хоча б про діла милосердя і подібні підприйняття".

Церква бачить, що народи змагають до одности і порозуміння, бо відчувають, що в модерних часах повна відокремленість неможлива. Навіть такі країни, як Радянський Союз, бувають приневолені духом часу і поступом людства поволі відкривати свої праці для Заходу.

Церква має силу помогти людям осягнути цю єдність при помочі духовних засобів. Конституція каже:

Поширювання єдности належить до істоти Церкви, бо вона є "своїм відношенням до Христа сакраментальною познакою і знаряддям інтимної злуки з Богом і одности всього людства".

Як Церква злучена з Христом, що живе в ній, так і люди повинні витворити одну всесвітню Родину Божих дітей. І тут Церква годна помогти народам осягнути цю шляхетну ціль. Конституція каже:

"Отак Церква показує світові ту правдиву громадську і зовнішню злуку, що походить зо злуки умів і сердець, цебто з тої віри і любови, через які її власна одність нерозривно закорінюється в Святім Дусі. Сила, що її Церква годна подати модерному людському громадянству, полягає саме в цій вірі та її життедайній практиці, а не в зовнішнім пануванні при помочі чисто людських засобів".

Модерний світ поділений на різні політичні, економічні і соціяльні системи. Церква ж Христова стоїть понад цими системами і не є органічно злучена з жадною з них, бо її місія надприродна, не земська. Конституція каже:

"Силою своєї місії і природи Церква не є зв'язана з ніякою культурною, ані жадною політичною, економічною чи соціяльною системою. Через те Церква своєю католицькою-всесвітньою природою годна становити стислу лучність між різними людськими громадами і народами, якщо вони будуть довіряти їй і признають її право до правдивої свободи в виповненні її місії.

"Тому Церква упоминає не тільки свої діти, але ціле людство перемагати всякі спори між народами і расами в родинному дусі Божих дітей і водночас скріпляти всі людські стоваришення, що є справедливі".

Церква так поступає, бо вона з волі Христа має бути духовною Матір'ю для всіх народів і рас, бо в Божім Царстві нема різниць між народами. Всі вони є братами Христа і Божими дітьми.

Церква помагає вишколювати добрих громадян

Ніяка держава не годна довго існувати і бути сильною, якщо її громадяни не зберігають державних законів, не дбають про загальне добро, не платять податків, не шанують чужої власности, тощо. Конституція каже:

43) "Цей Собор напоминає християн як громадян двох Міст, щоб вони старалися сумлінно в Божім дусі виповняти свої земські обов'язки.

"Помиляються ті, що знаючи, що тут не мають сталого помешкання, але пошукують майбутнього (Євреї: 13, 14), через це думають, що вони можуть ухилятися від земських

відповідальностей. Вони забувають, що сама віра зобов'язує їх пильно виконувати ці обов'язки, цебто кожний має виповнити їх згідно зо своїм званням" (2 Солун. 3, 6, 13; Ефес. 4, 28).

Через християн Церква впливає на громадянство немов дріжджі на тісто. Християни повинні бути найкращими і найбільше діяльними і прикладними громадянами в своїх країнах, бо сильно помилявся б той, хто думав би, що він скоріше освятить себе і дійде до спасіння, як буде уникати земську діяльність. Конституція каже:

"Не менше помиляються теж ті, що думають, що релігія полягає в самім богопочитанні та виповненні деяких моральних обов'язків, і тому уявляють собі, що вони, виповнивши ці обов'язки, годні вповні погружуватися в земських справах так гейби ці справи були зовсім відділені від релігійного життя".

Скандальна поведінка— недільні християни

Християни повинні бути християнами і почитателями Бога не тільки в неділі і свята, як ідуть до церкви молитися Богові і брати участь в Божественній Літургії. Вони мають бути **щоденними,** а не тільки недільними, святочними, різдв'яними чи великодніми християнами, якщо бажають подобатися Богові та заслужити собі на Його благословення. Своє християнство мають виявляти не тільки в церкві під час богослужб, але теж в особистім, родиннім, громадянськім, політичнім і бизнесовім житті, показуючи іншим, що воно практично значить вірити в Христа і бути християнином. На жаль воно не завжди так буває, бо ті, що в неділю прославляють Бога, в понеділок часто шахрують свого ближнього, кленуть, крадуть і грішать, й так гіршать тих, що не знають Бога. **Фридрих Ніцше** (†1900), німецький філософ, страшно ненавидів тих, що вірять у Христа, але не живуть по-християнськи. Зате сильно шанував тих християн, що проживали згідно зо своєю вірою, хоч сам ненавидів християнство і перший проголосив світові: "Бог помер! Ми вбили Його!" (Цей філософ під кінець свого життя провів 12 літ в закладі умово хворих, де й помер). Соборові Отці осуджують цей аномальний розрив між неділею й буднем, який часто помічається в численних християнах, які роблять враження, що тільки в неділі і свята числяться з Христом. Конституція каже:

"Цей розрив (розбіжність) між вірою, що багато хто визнає, і їхнім щоденним життям, це один із найбільше поважних блудів нашої доби".

Старозавітній пророк **Ісая** (Іс. 58, 1-12) і Сам Божественний Спаситель сильно й рішуче осудили цю непослідовність (Мат. 23, 3-23; Мар. 7, 10-13), бо вона є згіршенням для тих, що слабо або зовсім не знають Бога. **Безбожники** часто докоряють Церкві за лихе життя її дітей і не рідко відкидають саму віру в Бога тому, що в Церкві були негідні християни і їх провідники. Як своїм добрим життям християнин підтвер-

дже правдивість віри, так своєю нехристиянською поведінкою викликає в інших підозріння, що він дійсно не вірить, бо йнакше робив би те, що віра наказує йому. Ось тому Конституція каже:

"Нехай не буде скандальної противорічности між фаховою, соціяльною діяльністю і релігійним життям.

"Християнин, що занедбує свої дочасні обов'язки, і не виповняє своїх обов'язків супроти ближнього і Бога, наражає своє спасіння на небезпеку".

Звичайно так буває, що це християнські миряни займаються справами земського Міста. Працюючи для добробуту цього Міста, каже Конституція, "вони повинні пам'ятати, що це обов'язок їхнього доброго сумління дбати про те, щоб Божий Закон керував життям цього Земського Міста".

Християни, бувши членами громадянства, повинні дбати, щоб воно керувалося християнськими засадами в бізнесі, розривках, торгівлі, політиці, економії, тощо. Своїм впливом і добрим прикладом вони повинні вносити Христового духа в громадянство, в якім проживають і працюють для здобуття щоденного хліба для себе і своїх родин. Ось тому Конституція каже:

"Миряни мають брати активну участь в житті Церкви. Ось тому вони не тільки зобов'язані проникати світ християнським духом, але водночас мають обов'язок свідчити про Христа серед людського громадянства".

Хто бажає бути свідком Христа для своїх ближніх, той мусить керуватися в житті і праці Христовими засадами, каже Конституція, щоб так "знамено Христа могло ще ясніше блистіти на обличчі Церкви".

На жаль не завжди так було між християнами. Не один своєю нехристиянською поведінкою в фаху чи бізнесі згіршив інших і поплямив Церкву не тільки в Божих, але й людських очах, особливо в очах нехристиян. Конституція каже:

"Церква здає собі справу з того, яка велика різниця буває між її навчаннями і людськими немочами тих, кому доручено Євангелію".

Тут Отці Собору признають помилки тих, що керували Церквою. Деякі Отці бажали вичислити бодай головні промахи, але інші спротивилися цьому бажанню. Тут є тільки загальна згадка про згадані історичні недомагання і помилки Церкви, от хоча б справа Інквізиції, непотрібне непорозуміння між Сходом і Заходом і невгнута постава римських чинників до німецьких реформаторів, що приспішила і затвердила на довгі віки розбиття західнього християнства. (Як іде про **Інквізицію**, то вона не була аж така страшна, як деякі некатолицькі автори змальовують її. Протестант Вільгельм Кобет каже, що англійська королева Єлисавета I, відкликуючи едикт з 1571 р., і її лорд Бирлей в тім однім році вимордували більше людей ніж католицька Інквізиція за три століття. Так само різні відступники і еретики не були лагідніші зо своїми противниками ніж деякі католицькі чинники. Часто бували навіть більше жорстокі аніж інквізитори згаданих країн).

Хоч Конституція не вичисляє подрібно надужить у Церкві, все таки вже сама загальна згадка про них свідчить, що Церква відчуває відповідальність за них перед судом історії. Взаємне ж замирення і відкликання анатем між Папою Павлом VI при кінці другого Ватиканського Собору і патріярхом Атанагоросом I —це наявний доказ, що Христова Церква признає свої недомагання і кається за них. Це відкликання відбулося в Римі і Царгороді 7 грудня 1965 р. Конституція каже:

"Який не був би осуд історії цих браків, ми повинні пам'ятати про них і енергійно боротися проти них, щоб вони не шкодили поширенню Євангелії.

"Працюючи над виробленням стосунків супроти світу, Церква здає собі справу з того, що вона завжди потребує дозрівати, і це дозрівання приходить із досвіду століть.

"Проваджена Святим Духом Мати Церква невпинно заохочує свої діти очищуватися й обновлятися, щоб знамено Христа щораз ясніше блистіло на обличчі Церкви".

Поміч, що Церква отримує від модерного світу

Не тільки світ користає з морального впливу, що Церква виконує на людство, ведучи людей до Бога і намагаючись помогти їм станути добрими людьми і відповідальними членами громадянства, в якім проживають. Сама Церква користає з поступу модерного світу і його подиву гідних винаходів, от хоча б із засобів комунікації, радія, телевізорів, літаків, пошти, друкарської штуки, тощо. Використовує вона теж філозофічні поняття й ідеї, щоб при їх помочі краще вияснювати навчання Христа й чинити Його більше зрозумілим для людей, що їх намагається вести до Бога і спасіння. Конституція каже:

44) "Як світ повинен признати Церкву за історичну реальність і бути вдячним за її добрий вплив, так і сама Церква свідома, як багато вона скористала з історії і розвою людства".

Соборові Отці згадують про різні ідеї, що Церква брала від народних філософів і ними вияснювала навчання Христа. "Отак вона хотіла застосувати Євангелію, щоб усі, вчені і невчені, могли зрозуміти її, наскільки це можливо... Бо таким чином кожний нарід розвиває здібність на власний лад виражати Христову науку. Водночас жива виміна відбувається між Церквою і культурами різних народів".

Церкві треба цієї виміни між собою і світом, щоб розуміти його спосіб думання в наших таких змінливих і переходових часах. Ось тому вона потребує помочі тих, що живуть у світі. Конституція каже:

"Отак об'явлена правда зможе ставати більше зрозуміла і корисніша".

Христос—це Альфа й Омега

45) "Помагаючи світові і користаючи зо світу, Церква має тільки одне бажання цебто, щоб настало Боже Царство, і щоб увесь людський рід міг осягнути спасіння.

"Кожне добродійство, що Божий нарід годен в часі свого земського паломництва подати людській Родині, походить з того, що Церква—це загальна тайна спасіння, яка водночас виявляє і виконує тайну Божої любови для добра людей".

Це Христос через Церкву намагається спасати людей. Конституція каже:

"Боже Слово, через яке все сталося, Само стало Чоловіком, щоб як досконалий Чоловік Він міг спасти всіх людей і зібрати-з'єднати в Собі всі речі.

"Об'єднані й оживлені Його Духом ми подорожуємо до завершення людської історії, 'щоб обновити все в Христі'" (Єф. 1, 10).

ЗАЯВА УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ІЄРАРХІЇ КАНАДИ ПРО

Пости і заборонені часи

Високопреподобні і Всечесні Отці Духовні і Дорогі в Христі Брати й Сестри,

В нашій спільній заяві з дня 21 лютого ц.р. про пости й заказані часи в Українській Католицькій Церкві ми Вам писали, що "коли появиться в офіційному журналі нашого Верховного архиєпископа "Благовіснику" нова постанова нашої ієрархії в цій справі, тоді наші вірні будуть офіційно повідомлені про ці нові рішення".

Тож сьогодні, коли вже появилось останнє число "Благовісника" (рік II, кн. 2-4, 1966), де є проголошена нова постанова Синоду українського католицького єпископату, під проводом Верховного архиєпископа Його Блаженства Кардинала Йосифа Сліпого, узгіднена, з дорученням цього ж Синоду, Його Блаженством Верховним архиєпископом з Апостольською конституцією "Покайтесь" Св. Отця Папи Павла VI з 7-го лютого ц.р., оцим нашим спільним письмом офіційно подаємо Вам до відома рішення тієї нової постанови нашої Церкви про піст і здержливість для її вірних.

Силою, отже, тієї нової постанови, всі вірні Української Католицької Церкви, цебто духовенство, ченці, черниці й миряни, обов'язані в совісті:

1. До здержливости від м'ясних страв у всі п'ятниці цілого року, за винятком загальниць і припадаючих у ті дні Господських і Богородичних празників. В ці дні дозволяється, однак, вживання молочних страв.

2. До здержливости від м'ясних і молочних страв у перший день Чотиродесятниці, цебто Великого посту, і у Велику П'ятницю.

3. До здержливости від м'ясних страв і до посту, цебто до здержливости в кількості їди: в навечір'я Різдва Христового і Богоявлення та в свята: Воздвиження Чесного Хреста й Усікновення Чесної Голови св. Івана Хрестителя. Дозволена кількість їди в ті дні обмежена до одноразової їди до сита (страви з молоком чи без молока) з додатковим скромним

покріпленням відповідно до місцевих звичаїв.

Вийняті з-під цього закону: діти до закінченого 14 року життя і старці від закінченого 59 року життя, недужі душевно й тілесно, матері, а також ті, що не розпоряджають вповні своєю особою задля прийнятих на себе обов'язків.

Владики, Отці парохи і сповідники можуть уділювати в потребі ширших звільнень, диспенз, від цього закону, згідно з духом нашого обряду.

Цей закон, з датою Хрестопоклонної неділі, цебто 13 березня 1966, став правосильним із його офіційним проголошенням у "Благовіснику" і обов'язує вірних всієї Української Католицької Церкви.

При проголошенні своїм вірним цього нового закону про пости в нашій Церкві, Отці духовні повинні вияснити їм причини, що спонукали нашу Церкву до запровадження цих змін у дотеперішньому законі про пости.

Ось причини, що їх подає "Постанова про піст" українського католицького єпископату, проголошена в "Благовіснику", які спонукали провід нашої Церкви запровадити повищі зміни в дотеперішньому її законі про пости, згідно з розпорядженням і духом Апостольської конституції "Покайтесь" Св. Отця Папи Павла VI: часті вибухи голоду, зростаючі недуги і послаблення душі й тіла, зростаюче убозтво й великі недостатки, важкі роботи, що їх мусять виконувати мужчини й жінки по фабриках, на полях і в копальнях, в повітрі й на воді, різні кліматичні й економічні умови, поспіх у реченцевих роботах, легкість пригрівання готових консерв для їжі і, вкінці, раз-у-раз повторювані прохання про звільнення від закону посту (рік II, кн. 2-4, стор. 197).

Щодо заказаних часів, цебто часів, коли Церква забороняє заключування подружжя та забави з музикою і танцями (див. "Кребре алляте" кан. 97, 2-3), немає нічого сказаного в повищій постанові українського католицького епископату про пости. Тому засадничо треба б далі придержуватись у цій справі тих законів, які дотепер існували в різних наших епархіях, хіба що місцеві Владики, силою своєї власти, згідно з кан. 97, пар. 3, Апост. письма "Кребре алляте" і в дусі Апост. Конституції "Покайтесь" Папи Павла VI, дадуть нові розпорядження відносно цього питання.

Коли йдеться про Канаду, де тепер заказані часи були в час Пилипівки й Великого сорокденного посту, оцим нашим письмом обмежуємо ці заказані часи до Великого посту, який, згідно з наведеною Апост. конституцією (VI, а) завжди лишається часом покаяння.

Проголошуючи ці нові розпорядження про пости, ми закликаємо наших Отців духовних і всіх наших вірних завжди пам'ятати, що ці злагіднення посту не звільняють нас від покаяння, до якого ми обов'язані Божим законом. "Покайтесь і віруйте в Євангелію" (Мар. 1, 15) — кличе Христос до всіх тих, що хочуть стати Його учнями. Тому ми повинні, при користанні з цих злагіднень посту, помножувати наші добрі

діла любови до ближнього, милостині для церков і потребуючих, і зокрема вистерігатись всього того, що було б образою Бога.

Благословимо Вас, Високопреподобні й Всечесні Отці Духовні і Вас, Дорогі в Христі Брати й Сестри, і просимо нашого Божественного Спасителя і Його Пресвяту Матір помогти Вам користуватись цим злагідненням закону посту так, щоб Ви могли все вірніше зберігати цей Божий і церковний закон та все більше освячувати себе й інших.

Дано у Вінніпегу, Едмонтоні, Торонті, Саскатуні дня 10-го серпня 1966 року.

✠ Максим — Архиєпископ Митрополит Вінніпегський
✠ Ніл — Єпископ Едмонтонський
✠ Ісидор — Єпископ Торонтський
✠ Андрій — Єпископ Саскатунський.

МОНІСТЬ — **Іван Франко**

О, Ізраїлю, якби ти знав,
Чого в серці цім повно,
Якби ти знав, як люблю я тебе,
Як люблю невимовно!

Ти мій рід, ти дитина моя,
Ти вся честь моя й слава,
В тобі дух мій, будуще моє,
І краса і держава.

Я ж ввесь вік, ввесь труд тобі дав
У незломнім завзятті—
Підеш ти в мандрівку століть
З мого духа печаттю...

КОМПАС

Компас—це дуже корисна річ, бо при його помочі люди годні орієнтуватися в напрямі під час ночі та хмарних днів. Компас показує, де є північ, і після того людям легко знайти інші сторони світу.

Араби вже дуже давно знали компас. Італійські купці, що торгували з арабами, привезли його до Европи. Сьогоднішній компас—це намагнетизована стрілка, що обертається на осі та завжди звертається напівніч. Його винайдено в початках 14-го століття.

МОЛИТВА КАРДИНАЛА НЮМЕНА

Мій Спасителю, я вірю, що Ти краще ніж я сам знаєш, що добре для мене. Я вірю, що Ти більше любиш мене ніж я люблю себе... Займайся мною..."

УВАГА!

Редактор Голосу Спасителя буде проповідати місії в Франції, починаючи від жовтня 1966 р.

Прохаємо звертатися до нього просто до Франції в усіх редакторських справах.

Ось його адреса:

186, Blvd. St. Germain, Paris VI-e, France.

Непрослідимі є пляни Божого Провидіння

о. Роман Ганас

ПРОВИДІННЯ Боже управляє цілим світом. Під Божим Провидінням треба розуміти Божу опіку над всіма сотвореннями, які Він сотворив, яким забезпечив прожиток Собі на славу, а людям на добро. Спеціяльну свою опіку забезпечив Творець людям якнайсовершеннішим істотам Його акту творення, бо тільки людей наділив безсмертною душею і свобідною волею, відрізняючи тим самим людей від всіх інших сотворінь на землі. З волі Божого призначення тільки люди знають ціль свого призначення. По житті на землі тіла їх мають повернути до землі, а їх безсмертні душі будуть вічно жити в щасті Божої слави, чи в терпіннях вічної кари.

Люди як найсовершенніші єства Божого творення, оживлювані безсмертною душею, розумом та свобідною волею, є обмежені в розумінні чи пізнанні Бога, і тому їм часом тяжко зрозуміти діяння чи пляни Божого Провидіння, що виразно відбивається в прикрих хвилях життя, в поясненнях, як може Бог, безконечне Добро і Любов, допускати на людей удари, що не раз зроджують великі болі та терпіння. В часі ударів чи терпінь, які часом спадають на людей, віруючі в Бога люди повинні все пам'ятати, що Бог, як безконечне Добро, ніколи не зсилає на людей болів чи терпінь, а якщо такі часом дотикають людей як

Божий допуст, то і в них треба добачувати найліпший Божий плян і через терпіння чи удари осягати поправу життя, що є найважніше в осягненні вічного щастя.

До великих болів чи ударів в житті належать передвчасні смерти молодих, потрібних чи дорогих осіб чи членів родини. В таких прикрих хвилях людської недолі, засмучені плачуть, нарікають, й часто докоряють Богові за те, що не вислухав молитви, що не поміг, що допустив, що померла молода мати чи батько, чи одинокий син чи донька, чи якась визначна добра людина, яка так дуже багато робила добра для людей. І тоді в прикрих хвилях людської недолі чи терпіння найкращими лікарями залишаються віра в Бога, в Його непрослідимі пляни, та час. З часом і вірою в Боже Провидіння, як потверджують факти з людського життя, не лише, що вертаються рівновага духа і спокій, але також потверджується правда, що на могилах передвчасно померлих людей зроджуються добрі та благо-

словенні діла для живих людей, чого ніколи не було б, якби не було смертей, що тяжко є зрозуміти обмеженим людям в толкуванні непрослідимих плянів Божого Провидіння.

В історії людського життя читаємо подібні приміри, як непрослідимі пляни Божого Провидіння.

Несподівано на удар серця вмирає ще досить молода, п'ятдесятилітня вдова, залишаючи сиротою одиноку 25-літню доньку. Смерть доброї, побожної матері вдови зродив загальний жаль в родині, серед знайомих і сусідів. Думаючи по-людському, всі питають: Чому вона, ще досить молода вдова померла? Вона ж могла ще жити, працювати, помагати і творити багато добрих діл. В величавому похороні бере участь багато людей, нововирослу могилу на цвинтарі засипають горами квітів, як символом любови для помершої. І як описує дальше історія, три місяці по похороні матері вдови її одинока донька виходить заміж за хлопця, якого любила довгі літа, а мати з самолюбних причин не дозволяла на одруження, бо не хотіла залишитися самою, хоч її донька мала повне право на життя, на одруження, на особисте щастя в щасливому подружжі. Непрослідимі є пляни Божого Провидіння.

З причини непогамованої пристрасти, яка довела до бійки, двох довголітніх щирих приятелів. Іван та Михайло жили п'ятнадцять літ, як говорить історія, в великій до себе ненависті. В людей, які ненавидять себе, каменіють серця, і тяжко їм простягнути руку до згоди і прощення, а в парі з тим завмирає віра та зростає небезпека злої смерти, а в слід за тим вічна кара. Случай хотів, що одного вечора зайшли вони обидва до похоронного дому помолитися за спокій душі померлої жінки вдови, яка довгі літа знала їх обидвох і приятелювала з ними. Вони обидва клякнули побіч себе на клячнику побіч домовини, щоб помолитися. Задивлені в лагідне усміхнене лице покійної своєї приятельки, самочинно сльози покотилися їм з очей, їх душі наповнилися покірними почуваннями, і якась укрита духова сила казала їм простягнути руку до згоди, що і сталося, і вони залишили похоронний дім якнайліпші приятелі. Чого не могло зробити життя, як каже історія, зробила смерть покійної жінки вдови, яка дванадцять літ молилася за їхнє замирення. Непрослідимі є пляни Божого Провидіння.

Присутні на похороні вдови в церкві люди спостерігли, що до церкви зайшов їм добре знаний вдовець католик, який через двадцять п'ять літ не ходив до церкви. Причиною того було, що тому двадцять п'ять літ померла при родженні дитини його молода жінка, і він не міг цього простити Богові. Не то, що він ніколи не ходив до церкви, але навіть не відвідав ніколи гробу своєї дружини на цвинтарі. І, як описує історія, клячучи в лавці, він притадав собі, як то він колись як вівтарний хлопець служив часто до Св. Літургії, як то його покійна мати привела його до першого Св. Причастя, якто він вінчався в цій церкві і хоронив потому в ній свою молоду дружину. Повна церква людей, жалібні богослужби і зворушаюча проповідь священика не противитися Божій волі, так поділали на нього, що він зараз по похороні попросив про сповідь, поєднався з Богом, з Церквою та людьми і з духом його помершої дружини, яка на другому світі напевно чекала на його навернення та молитви.

Не раз в житті тяжко нам погодитися з ударами долі з причини передвчасно померших дорогих осіб. Тоді треба пам'ятати, що непрослідимі є пляни Божого Провидіння, якими Він провадить людей. Не раз через терпіння та болі туземського життя Він допомагає нам чи другим людям забезпечити собі найважнішу ціль нашого життя, цебто вічне спасіння. В хвилях життевих ударів, пригноблення і розпуки найціннішим ліком для людських терпінь залишиться все надія, оперта в молитву: "Да будет воля Твоя".

Значення Листопадового Зриву

ХОЧ українцям не вдалося в 1918 р. закріпити влади і настало збудувати власної держави в Західній Україні, Буковині і Закарпатті, все таки Листопадовий Зрив не був стратою національних енергій.

Невдачу слід приписати бракові належної підготовки. Бракувало військових старшин, що потрапили б скоро й успішно зорганізувати сильну армію, що могла б захищати кордони новоствореної держави від наступу мадярів, поляків і румунів, бо старшин, вишколених в австрійській армії, було надто мало, щоб виконати в скорім часі таке колосальне завдання, як організація великої та могутньої армії, якої доконче треба було в цих бурхливих повоєнних часах.

Для зібраного війська бракувало, відповідного одягу та зброї, бо збройні австрійські фабрики були поза межами Галичини, особливо на Чехії. На території новоствореної укр. держави залишилися малі запаси потрібної зброї, ба й навіть вони змаліли, як поляки захопили Львів.

Не було лікарств для вояцтва, хоч вони конечні серед воєнних дій, щоб спиняти зара-

зу, особливо тиф. Ні зброї, ні лікарств годі було сподіватися від західніх держав, що явно чи потаємно станули по стороні наших західніх сусідів, вважаючи їх найкращим заборолом проти московського большевизму. Коли поляки діставали з Заходу, особливо з Франції, зброю й одіж для вояцтва, то наші вояки самі собі мусіли давати раду, як могли. Крім цього Франція допомогла ген. Галлерові зорганізувати 110,000 армію ніби для боротьби з большевиками, а дійсно на загибель і знищення нашої незалежности в Галичині.

Загально кажучи, наші вороги представили Листопадовий Зрив у лихім світлі для західніх провідників Европи, тому вони були неприхильно наставлені до нас. Московська імігрція робила, що могла, щоб не допустити на Заході до визнання вільної України.

Всі ці причини спричинили невдачу наших визвольних змагань, що почалися Листопадовим Зривом, але цей геройський Чин не пішов намарно.

Проллята кров за свяу справу ніколи не пропадає, хоч інколи не відразу видає **бажані овочі**. І так, не зважаючи на остаточну невдачу, Листопадовий Зрив розбудив українців Галичини до повної національної свідомости і викликав рішення в широких народних масах дальше боротися за визволення батьківщини і повної незалежности від будь-яких ворогів. Це рішення кріпшало щораз більше аж до 2-ої світової війни і яскраво проявилося в зорганізуванні УПА, що відважно боролася з німцями і большевиками. Російські дипломати й історики намагалися сливе два століття стерти ім'я нашої Батьківщини з лиця землі, перетворюючи наш нарід в якихось малоросів, що самі не знали, хто вони такі. Хоч листопадові змагання не покінчилися повною перемогою та здобуттям незалежности, все таки світ пізнав, що Україна— це не Росія, ані не Польща, а відмінна від них країна з власним народом і культурою, що не бажає бути слугою своїх щасливіших сусідів. Мусіли признати це самі займанці наших земель, які в двадцятих роках публічно заявили, що за 25 літ не буде ніяких українців і України на Сході Европи.

Врешті Листопадовий Зрив **вказав українцям шлях,** який веде до успішної боротьби і здобуття незалежности поневоленій Батьківщині. Листопадовий Зрив був тільки тому можливий, що всі народні партії об'єдналися і стали до помочі Українській Нац. Раді (УНР.), яка керувала всіма діями Листопадового Зриву. Тільки при співпраці всього свідомого українського громадянства вдалося провести переворот і воскресити Західньоукраїнську Державу по сливе 400 літах поневолення сусідами.

Нарід об'єднався довкола одного найвищого Проводу, тому йому вдалося бодай на короткий час відбудувати власну державу. Це чудовий приклад для сьогоднішніх українців, як треба змагатися за відбудову України та її визволення з большевицької неволі, в якій вона сьогодні керветься. Тільки національна єдність у думанні та діянні годні успішно поборювати фальшиву

пропаганду большевиків і їхніх прислужників, що їх не брак, на жаль, і між українцями в вільному світі.

Тим часом між українцями в вільному світі нема одности, а радше розсварене розбиття, якому не видно кінця. Замість поборювати ворожу пропаганду в вільнім світі, українці різних політичних відтінків сваряться між собою й так компромітують себе в очах провідників світу, які нехтують нами, бо кажуть: "Нема до кого говорити! Всі вони розсварені між собою! Кожен представляє українську проблему на свій лад. Кому властиво вірити?"

Листопадовий Зрив і кров наших героїв із тих славних часів закликають нас усіх об'єднатися політично і одностайно стати на пр'ю з ворогами нашої незалежности, в першу чергу з большевиками, які опанували і гноблять сливе всі українські землі, голосячи світові, що Україна—це вільний член великого Радянського Союзу Народів...

Яка ж там вільність в Україні, коли вона, бувши свобідною державою та 'рівноправною з Росією', не має в країнах вільного світу своїх представництв? Яка там рівноправність, коли на папері силою акту 1 лютня 1944 р. Україна може нав'язувати дипломатичні зв'язки, висилати до країн вільного світу своїх дипломатів, амбасадорів і консулів, а в практиці не годна цього чинити, бо всюди старший 'брат' представляє і заступає інтереси України? Це ж заступство таке, що по різних інтернаціональних виставах і змаганнях, от хоча б у Брюсселі 1958 р. чи в Римі 1960 р. українці змагуни виступали разом із російськими і з'єднували кредит не Києву, а Москві. На інтернаціональній же виставі в Брюсселі нашого Шевченка поставлено між московськими письменниками так, що чужинці навіть не додумувалися, що він наш найбільший поет і геній.

Яку свободу має сьогоднішня Україна, коли Москва і її представники зміняють кордони української Республіки, відступають Польщі частини української землі, навіть не питаючись ніби 'суверенного' київського уряду? Яка це незалежна Україна, коли договір між Україною і Чехословаччиною в справі прилучення Закарпаття до української республіки не підписав міністер заграничних справ України, а Молотов, представник Кремля?

Коли в 1945 р. заключено договір між Україною і Польщею про виміну населення, то цей договір підписано не в Києві, як можна було сподіватися, але підписав його знову Молотов і польський міністер заграних справ у Москві!!!

Треба протидіяти цій фальшивій кремлівській пропаганді, що Україна—це суверенна держава і звертати на це увагу провідникам вільного світу. До цього треба всім українцям об'єднатися і станути одним фронтом, бо доривочні та відорвані дії, от хоча б пікетування московських провідників у Нью-Йорку, чи спорадичні маніфестації не заступлять одности в думанні та діянні. І саме до цієї одности діяння в політичних справах закликає нас спомин Листопадового Зриву і кров наших братів, що

тоді склали життя за долю та волю України.

Вкінці Листопадовий Зрив має ще інше значення для українців, що опинилися на чужині, цебто він закликає нас всіх жити **духом** 1-го листопада, зберігати свої рідні традиції, вивчати історію, любити рідну мову, навчати її нашу дітвору і плекати в молоді любов і прив'язання до рідного народу, щоб ця любов у слушнім часі вчинила з них борців за долю і волю України!!!

Туристи, що вертаються з Радянської України, щораз більше вісток приносять нам про життя наших братів у поневоленій "свобідній" радянській Україні. Наші браття і сестри в Україні застрашені, бо за вияв любови до рідної батьківщини московські "комуністи" легко можуть пришити їм латку націоналізму і заслати на Сибір пасти білі медведі. Не мають вони відваги і змоги протестувати, що наші міста заболочені вулицями, які носять імена московських патріотів. На державних будинках України видно московські написи, а по містах пам'ятники не борців України, а московських вожак. Наш нарід мовчить на цю зневагу перекручення нашої історії і викривлення нашої культури, яку, москалі безкарно присвоюють собі так, як присвоїли собі нашу давню назву "Русь".

Застрашених червоним московським терором братів в Україні можна якось виправдати, що вони лякаються "свого" і в серцях скривають любов до України і всього, що дороге їм, от як мова, література, штука, історія, рідна Церква, тощо...

Як же ж виправдати наших братів в Канаді й Америці, що самі або їхні батьки прибули до Канади або Америки з України, тут доробилися в матеріяльні добра, але збідніли в духовні, особливо збідніли в такі національні ціннощі, як любов до рідної мови, культури, зацікавлення долею, краю, з якого самі або їхні батьки вийшли, прив'язання до своєї Церкви і прегарного українського обряду, тощо...

Скільки посеред нас в Америці та Канаді так-званих українців і українок, що не тільки не знають рідної мови, але й не хочуть знати її? Скільки таких домів, де нема ні одніського українського часопису чи книжки? В скількох так-званих українських домах брак хоча б одніської української ікони?

А що ж казати про імена дітей цих українців? В хаті може бути десятеро діточок, але ні одне не має нашого ймення, от хоча б Володимир, Ярослав, Ольга, тощо... Коли ж при хрещенні котрійсь дитині надано українське ім'я, то батьки згодом перекрутять його, от хоча б із Володимира зроблять Волтера, а з Ярослава Россела!

Листопадовий Зрив повинен викликати в українцях по цілім світі шляхетну гордість, що вони сини і дочки великого народу, який колись захищав століттями цілу Европу від варварських нападів із Азії, коли всякі кочовики були б залляли її та знищили християнську культуру... Ці кочовничі орди здебільша розбивалися об українські груди і не доходили до Европи.

Треба шанувати себе, свою культуру, походження й мову, якщо бажаємо, щоб інші народи шанували і поважали нас, бо годі сподіватися, що інші шануватимуть нас, якщо самі не шануємо себе.

Листопадові Академії — це добра річ, але вони не повинні залишатися пустою церемонією... Ні, вони повинні розбуджувати в нас любов і самопожертву для рідного народу, як це вчинив Листопадовий Зрив для наших предків у незабутнім листопаді 1918 р.

1) Чи можна бути еретиком і водночас думати, що хтось має правдиву віру?

Живемо в часах, коли наше думання і поведінка зазнають впливу оточення, в якім перемішані різні ідеї і вірування. Ці ідеї можуть бути еретицькі, хоч людина не здає собі з цього справи. Єретицькі вони, бо противорічать засадам віри. Ось тому хтось навіть у Церкві може бути еретиком, хоч словами не виявляє своєї єресі. Він є еретиком у практиці, бо його поведінка, мораль й обичаї еретицькі, от хоча б коли хтось так дбає про своє тіло або про багатства, гейби вони були найбільшим добром людини на землі. В численних випадках годі сказати, чи пошана деяких християн для свого тіла є ще християнська чи поганська-еретицька.

Християни нинішніх часів є наражені на бактерії поганства, бо в світі повно поганських засад про тіло, земське життя, бизнес, забави, приємності, тощо. Деякі люди засвоюють собі поганські поняття про ці речі, що легко годні вчинити їх поганами й еретиками.

Хто хоче встерегтися цієї небезпеки, той мусить постійно провірювати своє думання і світогляд, порівнюючи їх до засад Євангелії та навчання Церкви.

2) Що мають робити люди, як приймають тайну маслосвяття?

Люди, що опинилися в небезпеці смерти і приймають тайну маслосвятття, повинні виявляти довір'я і надію на Бога і намагатися щиро полюбити Його, піддаючись Його святій волі, коли смерть спричиняє їм смуток і тривогу та болі.

Церква не опускає своїх хворих дітей, з якими вона подорожує до щасливої вічности. Ось тому вона стоїть при них у цій важливій хвилині життя, щоб помогти їм щасливо здати життєвий іспит і славно вернутися до Бога, від якого вони вийшли в хвилині сотворення.

Подаючи тайну маслосвяття, Церква запевняє свої діти, що Христос переміг

смерть і запевнив славне воскресення всім людям, що будуть жити згідно з Його навчанням. Приймаючи Св. Причастя в годині смерти, люди скріпляють свою віру та запоруку майбутнього воскресення і вічного життя в небі. "Хто їсть Моє Тіло і п'є Мою Кров, той має вічне життя, й Я воскрешу його в останній день", каже Христос (Іван: 6, 54). Отак в годині тілесної фізичної смерти людина родиться до нового і славного життя, що ніколи не скінчиться.

3) Знаю деяких людей, що страшно цікавляться приватними об'явленнями і пророцтвами. Чому вони так поступають?

Слід зазначити, що приватні об'явлення не заступлять в людині особистої віри в Бога і відважної праці над своїм спасінням. Об'явлення, що їх знаходимо в життях деяких Святих, не звільняють людей від щоденного несення Христового Хреста, який є єдиною правдивою дорогою до спасіння і вічного щастя в небі.

Хто інакше розуміє пророцтва, той сильно помиляється, бо Божі пророцтва запевняють людей, що навіть у найгрізніших обставинах Бог не стратив контролі над світом, бо Він вже перед сотворенням світу добре знав, як цей світ буде виглядати в кожній добі історії. Боже провидіння вміє тріюмфувати через людські немочі. Божі об'явлення перестерігають людей проти світового оптимізму, який намагається через манію поступу заложити на землі царство всесвітнього і загального щастя для всіх. Ось тому в цих пророцтвах часто бувають заповідження майбутніх непевностей і страждань.

Правдиві Божі пророцтва закликають людей до навернення і покути за гріхи, до молитви і віри в перемогу Христа над Сатаною і його прислужниками.

Вони (пророцтва) мусять згоджуватися в об'явленнях, що Христос подав людям, бо інакше вони будуть неправдиві. Користь приватних об'явлень в тім, що вони подають людям вказівки, як слід поступати в даних обставинах життя.

Проте згідно з навчанням Св. Павла (I Кор. 13, 9) пророцтва не годні рівнятися з любов'ю до Бога і ближнього, бо ці чесноти дають людям запевнення, що все буде гаразд, якщо житимуть по-християнськи, а цього запевнення не можуть дати нам ніякі приватні об'явлення.

Приватними об'явленнями не слід погорджувати, каже Св. Павло, але з ними треба бути обережними (I Сол. 5, 19-21). Якщо пророцтво помагає нам скріпити віру в Бога і бути кращими людьми, то можемо вірити в нього, бо тоді воно дає нам силу вірити, що Бог переможе лихо в світі і затріюмфує над своїми ворогами, тому ніщо не повинно кидати нас у безнадію на вид нещасть і відділяти нас від любови до Христа.

4) В нашій церкві є оце надужиття. Старші браття збирають колекту і потім ідуть до захристії рахувати гроші, а священик дальше відправляє Службу Божу. Деколи вони йдуть навіть до церковної залі, що є під церквою, там рахують гроші, курять і говорять. Отець парох звертав їм на це увагу, але вони не хотять послухати. Чи це не гріх? Хіба вони не могли б по Службі Божій це вчинити?

Вони не тільки могли б, але й повинні це чинити по Службі Божій або на другий день, як це загально практикується в більших парафіях. Якщо ці старші браття не хочуть слухати священика і перестати ображати Бога і гіршити людей, то їх треба змінити і попрохати інших людей, щоб займалися цією справою. Богу дякувати, в наших парафіях не бракує добрих людей, що люблять церкву, бояться Бога і шанують священика.

5) Чи добре роблять деякі наші люди, що через зміну календаря з юліянського на григоріянський перестали ходити на богослуження до нашої Церкви, а зате йдуть до православної? Дехто каже, що тепер можна це робити, бо наша єрархія видала рішення в справі співучасти в богослужбах з нашими православними братами. Чи це правда?

Це правда, що наша єрархія видала рішення в справі співучасти в богослужбах з нашими православними братами, але в цім рішенні ніде нема сказано, що католики можуть без важної причини ходити туди на богослуження. (Ми подали ці рішення в Голосі Спасителя, число березень, стор. 23-24).

Католики можуть тільки тоді ходити на богослуження до православних церков, як в околиці нема католицької церкви або як правиться богослужба за національні цілі чи національних героїв. Але навіть в цім останнім випадку треба триматися рішення місцевого єпископа, бо самовільне ходження до інших церков може легко спричинити релігійну байдужість, а такої байдужости в справах віри не бажає собі ні наша католицька, ні православна єрархія.

6) Як то католики і православні годні давати Божій Матері стільки сили і так страшно почитати її? Хіба така поведінка погоджується зо Св. Письмом?

Ні католики, ні православні не дають Божій Матері більше сили ніж Бог дав їй. Пречиста Діва—це Мати Божого Сина, яка зазнає великої пошани від Ісуса, бо навіть у небі вона залишається Його Матір'ю, а Він її Сином.

Вже на землі Марія виєднувала від Свого Сина чуда, як це свідчить подія на весіллі в Кані Галилейській. Коли забракнуло вина, то Марія звернулася до Ісуса і попрохала вчинити чудо. Зразу Христос заявив, що час був іще не настав, але згодом таки вчинив чудо, бо перемінив воду в вино, і то в дуже добре вино (Іван: 2, 1-11).

В небі Марія так само година молитися до свого Сина, як і за життя молилася. "Молитва праведника має велику силу", каже Св. Яків (Яків: 5, 16). Коли ж молитва звичайних праведних людей має велике значення в Божих очах, то скільки сильнішою мусить бути молитва Божої Матері, що своєю святістю перевищає всіх анголів і Святих?

Католики і православні почитають Марію як Матір Божого Сина й улюблену дочку Небесного Отця, який звелів анголові отак привітати її: "Радуйся, благодатна, Господь із тобою!" Коли ангол в Божім імені міг віддати їй пошану, чому б християни мали скрупул почитати Божу Матір і молитися до неї, щоб вона заступалася за них перед Божим престолом у небі?

7) Чи це гріх бажати собі смерти?

Бажати собі смерти, щоб уникнути терпінь і страждань на землі—це акт самолюбства, хоч воно не є гріхом. Бажати собі смерти, щоб піти до неба й так звільнитися від нагоди до гріха і краще любити Бога,—це акт любови, тому він подобається Богові.

8) Що треба робити з поганими гадками, що мимовільно насуваються на голову? Чи подібні гадки є гріхами, і з них треба сповідатися?

Погані гадки, що самохіть насуваються нам на голову, не є ніякими гріхами, тому про них не треба навіть згадувати на сповіді. Ці гадки треба відкидати від себе так, як відганяємо докучливі мухи.

9) Що означає слово 'Ісус'?

Слово Ісус—це єврейське слово, що означає 'Ягве (Бог) спасає'. Ісус—це Божий Син, через якого Бог рішив спасти людство від гріха.

10) Хто були ті мудреці, що прийшли зо Сходу і принесли дарунки новонародженому Месії?

Мудреці-маги були зразу визначними релігійними провідниками персів. По зайнятті Вавилону персами фах магів звироднів, тому наслідники колишніх мудреців часто бували астрологами і шарлатанами.

Мудреці, що прийшли вітати новонародженого Месію, були правдивими мудрецями. Прийшли ж вони правдоподібно з Персії. Проте є й інші вчені, що твердять, що мудреці були арабами, бо вони принесли дари, в які була багата Арабія.

Латинська Церква зве їх царями, бо Псальмопівець каже: "Царі Шеви і Севи дадуть гостинці" (Псалом: 72, 10). Повір'я, що було їх три, спирається на трьох дарах, що згадані мудреці принесли Христові. В катакомбах Св. Прискели ці три царі намальовані як перси. Малюнок походить з другого століття.

Чеснота Авраама

В. Буженко

У кожної великої визначної людини є якась одна чеснота, що більше видвигається в його характері ніж інші добрі прикмети. Яка ж чеснота вибивається на перший плян у праотця жидівського народу, Авраама? Знаємо, що по потопі зчасом люди почали забувати про страшну кару, що стрінула людство за спроневірення Богові, і знову стали грішити, як і давніше. Тоді Господь порішив вибрати одну родину і з неї виплекати Собі вибраний нарід, щоб цей нарід поніс Божі постанови посеред інші народи і став знаряддям Божих плянів щодо приходу Месії та спасіння світу.

На основника цієї родини, зглядно народу, вибрав Господь одного халдейця, що звався Аврам. Він приказав йому покинути свою батьківщину і податися до землі Ханаан. В старості літ, Аврам дочекався, що його жінка Сарра привела йому сина Ісаака. Та коли вже хлопець підріс, то Господь, хоч обіцяв, що потомки Авраама будуть наче пісок морський такі численні, приказав пожертвувати сина на одній горі...

Важко було Аврамові покидати рідну землю, де зріс, де жила його родина і де були гроби його предків, але ще важче прийшлося йому свого одинокого сина, свою надію, знаряддя Божих обітниць, жертвувати Богові. Але Аврам не противиться, не бунтується, не нарікає і не плаче, але слухає! Бог сказав, і слово Боже святе і йому треба безумовно коритися!

І отак Аврам став взором послуху! Взором, який посьогодні не стратив на вартості, і не раз і не два ми християни мусимо соромитися Аврама, що не мав прикладу перед собою, як він повинен Бога слухати. І в тім найбільша велич і слава праотця біблійного Аврама! Згодом Бог заключив заповіт з Аврамом і змінив його ім'я з Аврама на **Авраам.**

Послух є можливий тільки в свобідній істоті, бо звір'я не має такого вибору.

Послух є подвійний: послух-заповідь і послух-євангельська рада.

Послух-заповідь зобов'язує всіх людей. Тому Христос вкладає в наші уста просьбу, щоб Бог Отець нам допоміг творити волю Свою на землі так, як її творять в небі. Послух—це найкращий і загальний вияв підпорядкування Богові, це признання Його як нашого Творця та Господа, це наша практична заява, що ми Божа власність, бо св. Павло каже: "Ви не свої, а Божі!"

Послух-заповідь є універсальний, тому він усіх зобов'язує, не тільки нас, християн, але й поган, бо вони теж мають обов'язок шукати правди, і знайшовши її, йти за правдою, цебто прийняти Христову науку і жити згідно з її засадами.

Кожен раз, що Св. Письмо згадує про слуг, то пригадує про цю основну чесноту. "Оце нині благословіте Господа, всі раби Господні" (Псал. 133), як співаємо кожної неділі на Вечірні. Пречиста Діва Марія, згодившись на Боже Материнство, повторює клясичне слово Старого Заповіту: "Ось раба Господня, нехай станеться по слову Твоєму!" Христос теж прийшов у світ, щоб творити волю Свого Небесного Отця і бути послушним аж до смерти. Що більше? Син Божий не прийшов, щоб Йому люди служили, але щоб Він нам, людям, служив!

Цих кілька висловів зо Св. Євангелії нам вповні вистачають, щоб переконатись, що послух-заповідь є для всіх необхідною. Як нема послуху, то нема доцільного життя, і тому нема вічної нагороди!

Послух-євангельська рада — це послух в найвищому ступені. Тоді людина не тільки рішена слухати Бога щодо заповідей і виконання Закону, але й готова виректися свого права розпоряджати собою тобто не тільки маєтком, як у убозтві-раді, не тільки тілом, як у чистоті-раді, але й зрікається вжитку того, що в людині найцінніше і найбільш людське, найбільш собі питоме цебто власної волі.

Як послух був одною з найкращих прикмет Божого Сина, бо Він був послушний аж до смерти і то хресної смерти, так і для нас, прибраних синів Божих, послух повинен бути знаменем і найвищою відзнакою. Хто наперекір волі Божій вирікся б навіть найбільшого майна і жив би у якнайбільшій чистоті та здержності, він все таки не осягнув би своєї остаточної мети і не мав би за це вічної нагороди, бо бракувало б йому одного: робити те, що Бог хоче, цебто слухати.

Бог потвердив послух великими чудами. Іван Лістичник оповідає про одного ченця Акакія, що ціле життя був вельми послушний своєму наставникові, хоч цей наставник, старий чернець, поводився дуже строго з молодим монахом. По смерті цей слухняний чернець з гробу заговорив до свого настоятеля. Так Бог чудом відзначив досконалий послух! (Пам'ять 7 липня).

Іншим разом один пустинник, щоб випробувати послух свого учня, приказав йому поливати водою суху палицю, і та палиця по довгому часі таки зацвила й овочі видала. Тут, ясно, що Бог не робив чуда для самої забаганки старого пустинножителя, але щоб підтвердити важність послуху, то Сам натхнув наставника видати розказ.

Зрештою послух Божим зас-

туникам все приносив благословення, а непослух був караний великими карами. Бог відкинув жидівського царя Савла через те, що не послухав пророка Самуїла і не зачекав на нього, що мав принести жертву перед боєм, але сам приніс її і тому програв бій і марно загинув після програної війни проти филистимів.

Не тільки в Церкві і манастирі, але й в родині та громаді послух приносить лад, мир і добробут, а непослух спричиняє неспокій, невдоволення і знищення!

Тому слухаймо своїх наставників, бо хто їх слухає, той Бога слухає.

СОБОРОВА ДЕКЛЯРАЦІЯ ПРО НЕХРИСТИЯНСЬКІ РЕЛІГІЇ

Отці другого ватиканського Собору видали Декларацію про поганські релігії, щоб помогти християнам провадити діялог з нехристиянами, які не знають правдивого Бога, цебто з поганськими народами, які мають свої релігії.

Кожна релігія, навіть поганська, кажуть Соборові Отці, це пошукування за Богом, бо сама природа людини спонукує її до цього. Отож кожна релігія—це вияв релігійного почування людини, хоч поганські релігії не мають нічого з об'явлених правд у Біблії, де Бог заговорив до людей зразу через пророків, і вкінці через Свого Сина Ісуса, що стався Чоловіком.

Христова Церква не відкидає нічого, що є правдиве в поганських релігіях, але бере і засвоює собі все те, що в них добре і святе.

Божий Син прийшов спасати цілого чоловіка, особливо те, що в нім головне, цебто безсмертну душу, бо душа людини є добра, як і добре все інше в людині, коли дивимося на загальний плян сотворення. Проте ціла людина потребує відкуплення, бо вона забруджена гріхом.

Хоч поганські релігії мають багато дечого доброго і святого, все таки Церква зобов'язана проповідати їм Христа, бо Бог через Христа примирив Собі цілий світ. Ці релігії не мають цього в собі, тому вони потребують доповнення, і це доповнення приходить від Христа.

Хоч погани спасаються в тих релігіях, які визнають, бо Божої ласки нікому не брак, все таки не можна казати, що ці релігії є засобом спасіння, бо спасіння є тільки в Христі і Його ласці і Церкві. Коли ж хтось не має змоги належати до Церкви і знати Христа, як це буває з поганами, то Христова ласка вділяється йому і без видимої приналежности до Церкви.

Отак соборова Декларація признає, що добрі погани—це релігійні люди, хоч вони не є християнами, бо релігійність—це природна річ для людини. Через те комунізм і атеїзм калічать людину, як вони відбирають їй релігійне почування.

Василь Лімниченко

AVE MARIA!

На сірих брижах ранок забілівся,
Немов воскресла з ночі ясна мрія...
Не думкою про Тебе з ложа звівся;
Хвала Тобі, хвала!
Ave Maria!...

Встаю, щоб знову розпочати похід
Крізь хуртовини, вихри й буревії
Зловісної безжальної епохи—
Під синій омофор!...
Ave Maria!...

Благослови, Пречиста, ранній воздвиг
Моїх спромог, що забреніли в діях
І заблистіли в дні, мов срібні гвозди,
Мов ясні зорі в Твому омофорі...
Хвала Тобі, хвала!...
Ave Maria!...

Страх перед смертю

ЛЮДИ сильно різняться одні від других. Проте всі вони мають одну спільну ціху: кожен з нас народився і кожний мусить умирати, бо смерть —це спільна Адамова спадщина, що він полишив усім людям, які є його нащадками. Як іде про народження, то не всі люди є однакові, бо одні багатіші, другі бідніші, одні мають більші здібности, другі менші. Як же йде про смерть, то до певної міри всі люди відчувають занепокоєння, ба й навіть своєрідний страх. Це так само природне почуття, бо ніхто властиво не знає, що таке смерть і як почувається людина, що в хвилині смерти переходить з цього світу на другий. Бувають люди, що відчувають дійсний переляк на згадку про смерть, хоч вони не є в небезпеці безпосередньої смерти через те, що вони ані не старі, ані не хворі. Здається, що ті люди, які сильніше люблять життя, теж більше лякаються смерти. Зате люди, що побожно та сумлінно служать Богові та намагаються зберігати Його Заповіді, звичайно не відчувають надмірного страху навіть в обличчі смерти.

Всі люди повинні освідомити собі, що ніхто не є вповні вільний від почуття страху на згадку про смерть. Це Бог так зарядив, щоб люди боячись смерти і звіту по смерті з цілого свого земського життя, побоювалися смерти, бо цей страх допоможе їм бути відповідальними людьми, краще виповняти свої станові обов'язки, сильніше любити Бога і ближнього і змагати до християнської досконалости, що є найкращою запорукою щасливої смерти і вічного щастя в небі. Слід так само інколи пригадувати собі, що ми не повинні надмірно лякатися смерти ані попадати в паніку, бо Бог—це Батько людства, а не тиран. Це слід пригадувати собі тоді, як страх перед смертю докучає нам.

Зрештою, хто бажав би вічно жити на землі? Ніхто, за винятком тих, що є Божими ворогами, тому лякаються Його справедливости або не вірять, що по смерті вічне і щасливе життя зачинається для тих, що на землі любили Бога і зберігали Його Заповіді. Вічне життя на цій долині сліз у теперішнім стані було б незносним тягарем, бо хіба наше земське життя не є драмою, часто дуже гарною та цікавою драмою. Про те хто бажав би цілими днями, місяцями і роками сидіти в театрі та приглядатися навіть до найкращих драм? Це було б незносною нудьгою. Чи ж люди не нудяться, як представлення або театральна вистава задовго протягається? Хто годен цілу ніч висидіти в кінотеатрі? Подібно почувалися б

на Ісуса, але віддав Його на смерть, щоб ми не мусіли навіки вмирати в пекельній безодні.

* * *

Погляд і пригадка про душі в чистилищі, що покутують за гріхи в житті невідпокутувані, повинні спонукати християн не тільки молитися за душі в чистилищі, але й одночасно поглянути на власну душу. Цей погляд поможе їм усунути зо свого сумління все те, що викликує страх перед смертю цебто гріх. Якщо ж людина свідома гріхів, то погляд на душі в чистилищі повинен змусити її щиро покаятися і вже за життя покутувати за гріхи, щоб не долучуватися до безчисленних душ, які в чистилищі мусять покутувати тому, що не хотіли на землі робити покути за гріхи, хоч тут куди легше сплачувати свої духовні довги ніж по смерті в чистилищі.

Один японський студент написав про американський університет, в якім вчився: "Американські школи—це школи атлетизму. Щастя в тім, що є в них трохи науки для тих, що не годні або не хочуть займатися спортом".

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

JOINT PASTORAL LETTER

Dearly Beloved in Christ,

The very existence and the development of our religious and cultural life is closely associated with the number and quality of our Ukrainian Catholic priests. The life of our church and the fate of our Ukrainian people depends upon the leadership given in the spiritual realm.

The primary purpose of the campaign initiated by St. Vladimir's Seminary is to give to our church and to our people a sufficient number of zealous and educated priests.

We must seek out those of our youth whom Christ calls to His Priesthood. We must give them the necessary religious, intellectual and spiritual formation so they may in turn fulfill their priestly duties with dignity, provide proper leadership for our Church and successfully serve the spiritual needs of our Ukrainian people.

For these reasons, the cause of priestly vocations and the establishment of our minor seminary on a firm financial basis deserves top priority and the fullest possible support in every Ukrainian community.

Christ founded His Church with His supreme sacrifice on the cross. His Church continues to flourish through the sacrifices of His apostles, saintly men and women, and the sacrificial offerings of His faithful.

With this formal announcement of the St. Vladimir's Seminary National Fund, we strongly implore all our faithful, and each individual in particular, to actively participate in this program and to make every possible effort to give to our Ukrainian Catholic Church a sufficient number of zealous and saintly priests so vitally important for the very survival of our church. Let us then, seek out priestly vocations in those of our youth whom Christ calls to His service and let us provide for these ideal young men the necessary funds and means to foster and develop their vocations.

In recommending this great and divinely-inspired work to our Saviour and His blessed Mother, we extend to you our Apostolic blessing.
Given on the Feast of St. Vladimir July 28, 1966

✠ Maxim, Archbishop-Metropolitan of Winnipeg
✠ NEIL, Bishop of Edmonton
✠ ISIDORE, Bishop of Toronto
✠ ANDREW, Bishop of Saskatoon

ULYSSES S. GRANT, GENERAL AND PRESIDENT

On April 27, 1822 — just 144 years ago — the man who became the nation's 18th president was born in Ohio, the son of a farmer and tanner. A graduate of West Point Military Academy, Grant saw action in the war with Mexico in 1844. Later he resigned from the army but returned in 1861 at the beginning of the Civil War. His skill in winning battles when other officers were losing them resulted in President Abraham Lincoln appointing him supreme commander of the Union Army. General Robert E. Lee, Commander of the Confederate forces, surrendered to him at Appomattox in 1865. Elected President in 1868, Grant served two terms, not particularly noteworthy except for passage of the 15th Constitutional Amendment and civil service reform bill. In retirement he lost his fortune and though ill worked at writing his biography, Personal Memoirs, which earned half a million dollars. He died in 1885. (A.C.N.S.)

ARE YOU READY TO DIE NOW?

(November Reflections)

ST. Stanislav Kostka was a fervent and saintly religious who served God with his whole heart. During a recreation someone asked the young novices: "What would you do, if an angel came down and told you that you're going to die this very minute?"

The novices were confused. Some said that they would go to confession, others that they would go to pray in the chapel, others — that they would start saying the Rosary.

St. Stanislav kept quiet. "What would you do?" asked the novice master. "I would go on playing," replied the young man. "Whatever I do, I am always ready to appear before my Maker, because I do it for Him."

If we wish to have a happy death, we must live in the state of sanctifying grace all the time. The thought of death is not always a happy and cheerful thought, but it is extremely useful and helpful in helping people to lead a good Christian life which is the best preparation for a happy death. The Holy Spirit says: *In all thy works remember your last end, and you shall never sin* (Eccli: 7, 40).

It is only natural that we should dread death, for death is the punishment for sin, and we know that right after death we must appear before the tribunal of Christ and give an account of all thoughts, words and deeds performed during the earthly life.

Cold, sicknessess and the constant weakening of our physical strength is God's reminder that we're going to die. Yet somehow many people fail to notice these little signs of

what is coming to them. They never think that an eternity of heaven or hell is in store for each of us, whether we are aware of it or not. They just drift through life without a thought of their destiny after they pass away, without bothering whether they reach their eternal goal or miss it forever.

It is foolish to wait for death and then, when it comes, start preparing for it. Shall we have time to prepare ourselves for death shortly before it arrives to cut off our earthly life? We have no guarantee whatsoever. Every day someone is surprised by a sudden death. We have no assurance that the same will happen to us. When death comes, it is not easy to prepare oneself for eternity. There remains but little strength the memory is utterly weakened, the mind becomes darkened and the will loses its power to make any meritorious act of contribution or love. Yet our eternity, heaven or hell are involved!

Now is the time. All dear departed friends and relatives urge us when we visit their graves and pray for their rest: "My friend, get ready, be always ready, for you do not know when death will strike you!"

Yet, we never think, do not really feel it deep in our hearts, that we're going to die soon...We fool ourselves that there is still plenty of time for such a thing as preparation for death.

Death itself is not terrible, if we are ready for it.

Our people greet each other with the words: "Praised be Jesus Christ!" to which we answer: "Forever and ever!"

If we love Jesus Christ and serve Him faithfully in this life, we should not fear death, for it is not gloomy for good Christians. Death is terrible to one who thinks that it ends all. It is bitter to them. But not so with us.

A certain millionaire was scared of death. No one was allowed to mention it in his presence. His driver was never to drive by a cemetery or meet a funeral procession. His secretary was ordered to cut out from the newspapers whatever mention of death, even the death of his closest friends. He refused to visit his dying daughter, or to see her lifeless body, much as he said he loved her. However, after many dissipated years his own death came. No one dared tell him that he was dying. His doctors gave him a drug, and he slept away into eternity. — What a preparation for eternity!

It was quite different with a poor and illiterate Ukrainian lady. She was dying. All her life she served God faithfully. Death did not frighten her.

When the priest was administering the last Rites of the Church, she said: "O, Father, I am a poor woman. I do not know how to read or write. What shall I say when I meet my Judge, Jesus Christ? I am afraid, I shall find no words to greet Him!"

The priest smiled at her simplicity and said: "Don't worry! When you approach His throne, bow your head as you did in life, and say: 'Praised be Jesus Christ' and the whole heavenly court will reply: "Forever and ever!"

The old lady smiled back. She was troubled no more. Repeating "Praised be Jesus Christ" she fell asleep in the Lord, to awaken in eternity.

Death terrifies those who are not ready to stand the judgment which takes place immediately after death. The examination of one's conscience will be thorough. Those who are found of fault, will be lost forever. Those who will measure up to Christ's standards will gain life everlasting.

Once Christ and His Apostles were going to Capharnaum. Christ walked on ahead desiring to be alone, lost in His own thoughts and meditation. The Apostles followed Him a short way behind, engaged in eager conversation.

When they reached Capharnaum, the Master asked them: *What was the dispute you were holding on the way?* (Mark: 9, 32). It was a simple question, and yet it embarassed them. Why? *They said nothing, for on the way they had discussed with one another which of them was the greatest* (Mark: 9, 33).

"To do the will of Him Whose Ambassador I am, and to complete the work He has assigned Me, — that is My food, Jesus told His Apostles (John: 4 34).

MISTAKES ABOUT LOVE

by Donald F. Miller

The most beautiful word in any language is the word "love," because God is love. But the word is subject to some fantastic human misunderstandings. Consider four such here.

THE word "love" is literally being kicked around in many circles today. Some German, English and American theologians (this word means "students of God") have decided from their "studies" that "God is dead," at least in the sense that He has no relevance or meaning for modern man; but they still brandish about the word "love" in the tortured pages of their writings.

Some Catholic religious men and women (in the technical sense of persons who have taken the three vows of poverty, chastity and obedience for the love of God) seem to be somewhat confused about the meaning of love. Some Catholic preachers and writers, trying desperately not to offend the popular "God is dead" propagandists, make statements about love that are close to, if not actual expressions of, heresy.

None of these tendencies are exactly new. Since the beginning of time, that is, the time of man's fall into sin, human beings have been prone to error about human nature, and therefore about the principal activity of human nature which is love. Errors of the past still take hold of some minds in the present, and continue to be responsible for many evils. Here, therefore, we want to present four such errors, as they appeared in the past, as they are reasserted today, and as they distort the lives of many individuals who have been taken in by them. We shall try to give examples of how each error affects actual day-to-day living.

. . .*Error No.* 1: *You cannot directly love God; you can love only your fellow man.*

This is both an academic and a popular posture today.

In many of the famed secular universities of the United States, England and Germany, there have been set up so-called schools of theology. But the theology (literally, the word means "the science of God") taught by some (not all) of the teachers in these schools is a theology without God, a Christianity without any belief in an historic Christ, a religion that has abandoned every form of cult of a personal God. These "theologians" profess to find God in man, in the secular city, in the world that man is called upon to serve. As one of them, Dietrich Bonhoeffer, expressed it, in a sentence typical of the obscurity of the language of all, "God is the beyond within our midst." Or as another, the late Paul Tillich liked to say, "God is the ground of our being, the depth of our personal relationships, interpreted in love." For these men, religion becomes pure humanism or humanitarianism; it is the service of one's fellow man in a secularized world which somehow contains God.

This, of course, has long been a popular approach to the idea of religion, expressed not in high-sounding and learned language, but in popular slogans. Some of the slogans are these: "I don't profess or practice any religion, but I try to do good to my neighbor whenever I can." Or "It dosen't matter what a person believes about God, or whether he believes in God at all; it only matters how he acts toward his fellow men." Or "My religion consists in loving my neighbor; it has nothing to do with God."

Much of this sort of "religion," both among scholars and ordinary people, is an unreflective reaction to two things: 1) the scandalous divisions among the worshippers of a personal God; 2) the scandalous conduct of individuals who profess to build their lives on belief in and worship of a personal God. This is one more example of an old, old tendency of human nature: it is the tendency to argue that the abuse of any good or even necessary thing proves that there is no good or necessary use for that thing at all.

Can you love God as a personal being? Must you love Him as such? There are two principal sources of motivation for answering these questions with a strong yes. The first is the fact that man's reason itself, beholding the works of creation, can come to a knowledge of the Creator who made them, as Lord, Master, Lawgiver and Lover of the world He made. The second is even more important. It is the fact that the Creator has revealed himself to man in Jesus Christ, and entered into a dialogue of love that calls for love. Thus the two most important statements of this dialogue, to be found repeated over and over in the Bible, are these: "You shall know that I am the Lord your God," and "You shall love the Lord your God with your whole heart."

It is only, therefore, by a denial of the ability of man's intelligence to know God through creation, or to hear the authentic voice of God in revelation, that men can say that there can be a religion that has nothing to do with God. It must be quickly and always added, however, that the love of God must overflow into a universal and specific love of neighbor; otherwise it is only a caricature of the love of God. That is what St. John meant when he said: "If anyone says, I love God, and hates his brother, he is a liar." (1 John, 4:20)

Error No. 2: *Love is totally dependent on your feelings; indeed, it essentially consists of feelings.*

This has to be the erroneous notion of all who have, in any one of a hundred ways, denied that there is anything spiritual about man's nature, or that he is capable of knowing and choosing any good outside of those things which appeal to his feelings or emotions. For such persons, one loves only when one feels loved; one hates only when one feels hatred; there is a man no deeper measure of love, and no stronger capacity for love, than feeling.

This must mean, of course, that there cannot be any moral code, any standard of conduct, any basis for responsibility in the life of a human being other than the ups and downs of his feelings. Feelings constitute the

law of love; whither they lead, a man must follow.

There are those who apply this outlook to their relationship to God. They often express themselves in these words: "Of course I believe in God. I feel that there is a God. But God is too good ever to ask me to do anything that runs contrary to my feelings." Therefore for such there can be no absolute precepts, no universally and eternally binding commands of God. What seemed to be changeless precepts must be interpreted in relation to one's feelings at a given time, in a given place, in given circumstances. To love God means to do what one's feelings favor in regard to any command of God.

This, in turn, is made the measure of love for one's fellow man. Feelings of enmity toward a neighbor take precedence as a source of action over the God-man's clear directive: "Love your enemies." Feelings of weariness and discontent with one's spouse make lawful the abandonment of that spouse and the taking of another, despite the unconditional condemnation of divorce and remarriage that came from the lips of Christ. Feelings of contempt and prejudice for a class or race of human beings are to be indulged despite the clear mandate of God: "You shall love your neighbor as yourself."

This attitude rests fundamentally on the many popular philosophies taught by the pundits of the world that begin with this assumption: "You cannot know; you cannot know what is good; you cannot therefore be expected to rule your life by knowledge. All that is left is to depend on your feelings."

Error No. 3: Love should be totally independent of your feelings. You should despise your feelings, try to escape from your feelings, always act contrary to your feelings.

This perhaps is the most insidious of all the mistakes that human beings can make about love. It has crept into the thinking and acting and writing of even Catholic teachers. Its effects are often seen even in Christian individuals who sincerely want to serve God wholeheartedly.

Perhaps the first recorded appearance of this error about love was in the form of Buddhism, which goes back several centuries before Christ, and has swept over much of the world. The whole of the Buddhist philosophy of life may be summed up in the seeking of two goals. The first is emotional quiescence, that is, freedom from all desire, from every trace of emotional reaction to or involvement in things or persons around one in the world; the second is called mental transcendence, that is, rising above all emotions and feeling, and viewing reality in the light of cool, contemplative reason or intellect alone. In this system there is no room for the emotions to join in any expression of love.

This total distrust of the emotions has been adopted in varying degrees by groups and individuals outside the realm of Buddhism, and has not been unknown among Christians. Perhaps the nearest thing to acceptance of the Buddhist principle in its totality was the teaching of Christian Quietists in the seventeenth century. They proposed that a man should seek peace by retiring from all activity in the world, by escaping entirely from the influence of his emotions, by projecting no actions even of his mind or his will, and by thus permitting God to act on him as He pleases. This total passivity as a goal in life has been condemned, not only by the authority of the Church, but by all true Christian principles.

Nevertheless an exaggerated distrust of the emotional part of man has continued to do great damage to

human personalities.

Sometimes this stems from pride, egotism, and the foolish notion that one becomes superior to others by freeing himself from emotions or, more commonly, from any expressions of emotion. Thus there is nothing admirable about a husband who never shows a single sign of emotional love for his wife that he can avoid. This type of man will usually defend himself by saying, "She ought to know that I love her," or "There is no need of being sentimental about love," or "There are more important things to be done in life than expressing one's feelings." Such statements share in the Buddist and Quietist hostility for the emotional make-up of man.

Conduct based on such experiences is inhuman, unchristian and usually disastrous. Moreover it usually happens that those who express contempt for the normal feelings and the expression they should be given in daily life end up being carried away by some unruly and despicable force of pent-up emotion.

Another example of misguided contempt for emotion may be found in religious, especially sisters. Here it is almost invariably due to the wrong kind of training and character formation. This usually begins with a perfectly sound principle, namely, that undisciplined emotions or feelings or bodily appetites, that is, such as are not brought under the rule of reason and faith and grace, can lead a person into sin and destruction.

This sound principle can be made the basis of two practical applications or conclusions, a right one and a wrong one. The right one may be expressed in rules like these: "Lead your feelings into the proper channels. Utilize your emotions only for good. Do not be carried away by feelings that have not been evaluated and approved by your reason and faith. Be grateful for every emotional prod that comes to your aid in serving God or your fellow man."

The wrong practical application of the principle that emotions must be disciplined and guided would appear in rules like these: "Always distrust, despise and oppose your feelings. If your feelings inspire a liking for a certain work, or a certain class of people, or a certain form of recreation, always do the exact opposite of what your feelings incline you to do. Cultivate your will power to the point where it acts without any consideration of your feelings, and without showing the slightest influence or effect of your feelings. Feelings are not only dangerous but sinful. Smother them."

Most of these wrong ideas about feelings are a result of distorting out of proportion one kind of feeling, namely, those that have some relation to sexual attraction and indulgence. One who makes a vow of chastity renounces every deliberate surrender to the pleasures of sex, and every sexually dominated attraction to another person. Some spiritual books give their readers the impression that all human feeling is directly connected with sex, and therefore suspect, dangerous and even downright evil.

Those who have this notion impressed upon them in a hundred different ways can grow up trying to be like machines. This is why there are stern-faced nuns who have forgotten how to smile, how to show any joy in their work, how to make people feel that they are loved, how to put a human touch into their tasks that would make them infinitely more effective for souls. Chastity does not mean renouncing or smothering all human feeling. True love of God and of fellow man will be an expression of one's whole nature, and that includes the proper use and ex-

pression of one's feelings.

Error No. 4: Love of God's creatures is a dangerous thing; indeed, you cannot love God and creatures at the same time.

This is another misrepresentation of human love that goes back deep into human history. It probably started with a philosophy invented by the Persians in the sixth century before Christ. The principal tenets of this Persian view were that there are two gods, one good, the other bad. The good god created only spiritual things, such as the soul of man. The bad god created all material things, including the human body, and was able to imprison the good soul of man within this bad body. Therefore man's primary duty in life is to hate his body and all material things, and to seek liberation from these that he may return to the all pure spirit of the good god.

This Persian mythology became the heresy of Manicheism in the early Christian Church, and there were those who even tried to use the Bible to support their basic principles that only the soul is good, and that the body and all material things are essentially evil.

Two simple truths of reason and revelation have always opposed Manicheism, namely, that there is only one God, and that everything He created, body and soul, matter and spirit, is by nature good. Revelation added that original sin weakened man in his pursuit of good, but in no sense did it make any part of man or any part of creation essentially evil.

The idea that all material things, and especially man's body, must be hated and despised, has never completely died out, and it still influences many minds today. Even spiritual writers in the Catholic Church sometimes promote it.

Some ancient spiritual writers, no doubt influenced by Manicheism, were accustomed to refer to the body in the most contemptous and derogatory terms they could find. Moreover there are still many spiritual books, approved and available to young and old alike, in which there are chapter headings like these: "On despising creatures." "On fleeing from the world." "On detachment from all creatures." "On forsaking creatures for God." "On the evil of loving creatures."

It is true that there is a sense in which creatures can become obstacles to one's love of God. If a married man surrenders to the love of a woman who is not his wife, he has permitted a creature to separate him from God. If a rich man loves his money so inordinately that he has no time for the worship of God and no heart for the works of charity to which he is bound, he is permitting creatures to deprive him of God. Thus it is possible for man to turn creatures of God into a god, and to recognize and adore no other.

But this is not sufficient reason for a blanket condemnation of all human love for the creatures of God. Indeed, St. Paul tells us that the creatures of God should speak to us of their creator, and of His power and divinity, and therefore of His right to our love. The true Christian sees in all the beautiful and useful things that God has created and turned over to him an overflow of the loving generosity of God, and is thereby moved to a deeper and stronger love.

When Christ said, "You cannot love God and mammon," He chose the word "mammon" because it signifies a false god, that is, created things made into a god to be totally worshipped and adored. But when in His sermons and instructions, He spoke lovingly of flowers and trees, of mountains and rivers and seas, of

harvests and bread, of weddings and banquets and feasting, of family ties and bonds of friendship, He made it clear that His people should love all the good things God made, and use them, never as obstacles to the love of God, but always as beloved reminders and prods to a greater love of God.

(The Liguorian)

CARNAL EGOISM

by Rev. Michael Schudlo, C.ss.R.

Carnal or Spiritual?

CARNAL egoism is another word for sensuality which is widely spread in the world of today. It does not spare many Christian homes, because they too are in the world. Its inhabitants come from the world.

What is sensuality?

Sensuality is an immoderate fondness for or indulgence in sensual pleasures. Since we are composed of body and soul, it is natural that every human being is prone to sensuality, as the Bible clearly states:

"The inclination of man's heart is evil from his youth" (Gen. 8, 21).

Even the greatest champions of Christ's Gospel were not free from the inclination to sensuality. St. Paul thus describes the conflict which sensuality produced within him:

"We know that the Law is spiritual, but I am carnal, sold into slavery of sin. Why, I do not understand what I do, for what I wish, I do not; what I hate, I do...

"But then it is no longer I who do it, but the sin that dwells in me. Well do I know that in me, that is, in my lower nature, no good dwells, because to wish is within my power, but I do not find the strength to accomplish what is good. Yes, I do not do the good that I wish, but the evil that I do not wish, that I do.

"Now if I do what I do not wish, it is no longer I who do it, but the sin that dwells within me. Therefore, when I wish to do good, I discover this to be the rule, that evil is ready to hand.

"My inner self agrees joyfully with the Law of God, but I see another law in my bodily members warring against the Law which my mind approves and making me prisoner to the law in my members which allures me to sin.

"Unhappy man that I am! Who will rescue me from this body doomed to death? ... So then, I by myself with my mind serve the Law of God, but with my lower nature the law which allures me to sin" (Rom. 7, 14-25).

We must not be surprised when we notice sensual emotions in our hearts, because we are not better or holier than St. Paul, the beloved apostle of the Gospel of whom Christ said to Ananias:

"This man is My chosen instru-

ment to carry My name among nations and their kings" (Acts: 9, 15).

Enemy of Christ

Sensuality is one of the most formidable enemies of God and of His love. The two cannot agree on anything. They are at war at all times, for a sensual man cannot really and truly love God, and God, in His turn. cannot look with fatherly affection upon a sensual man.

For this reason St. Augustine says: "The two loves have built two cities; the earthly (sensual) city, that is, self-love which despises God, and the heavenly city, that is, love for God which despises itself."

Of course, we shall not dwell on that shameless and scandalous sensuality of the wordlings, unknown, thank God, among good Christians and religious souls. We leave these poor blinded people out, of whom St. Paul says:

"The nonspiritual man does not accept what the Spirit of God imparts. It is stupidity to him and he cannot understand" (I Cor. 2, 14).

Nowadays it seems that the times, foretold by St. Paul, almost 2,000 years ago, have come. This is what he says of these times:

"Men will be lovers of self, lovers of money, vain, proud, abusive, disobedient to parents, ungrateful, unholy, lacking affection, pledge breakers, slanderers, incontinent, undisciplined, haters of what is good, treacherous, reckless, swollen with pride, loving pleasure, more than God (2 Tim. 3, 2-3).

St. Paul also warned Christians of Ephesus to avoid sensuality and those who wallow in it. It was a strong warning: "Have no part in deeds," he said, "that seek the darkness..., for it is shameful to speak of what such people are doing in the dark" (Eph. 5, 11-12).

Respectable sensuality

Although there is no scandalous sensuality among most Christian souls, still we cannot deny that there is no respectable and modified sensuality in the Christian homes. It was always and will always be so, as long as men are men, living on earth.

St. Francis de Sales, writing his spiritual daughters, put them on guard against this danger:

Admitting that there are many good souls, the Saint says:

"There are some others who love themselves with an emotional love. They are those who are soft-tender with themselves, who are always pitying themselves, coddling, indulging, and saving themselves, and who fear so much anything that can be hurtful to them. This is a pity! Well formed characters are not stopped by such nonsense and such insipid tenderness which are suitable only to make us halt on the way to perfection".

Even the religious souls are not free form carnal egoism.

St. Teresa of Avila (1515-82), a Spanish mystic and reformer of the Carmelite Order, joked about those "Tender souls who make of the tiniest inconvenience a cause for dispensation, and seem to have entered the monastery only to work and not to die."

While in Italy, I met a religious "who was always sick". He bothered all the superiors with all kinds of dispensations to protect his precious health, although at sixty he looked better than many of his much younger confreres. He went so far as to ask the brother cook to prepare him special meals out of the broccoli flowers, because he could not take the whole broccoli!

Another religious was afraid to go to the chapel, because there was some draft in the corridor through which he had to pass. But he was not afraid to go to the garden in the middle of a cold winter, despite strong blowing winds.

Mania for comfort

Disguised-masqueraded sensuality has two features: pursuit of comfort and flight from austerity.

These two defects cripple the Christian life in countless Catholics. For this reason St. Vincent de Paul says that there are many Christians, craving for comforts.

"Such a soul wishes to be well lodged, with good furniture, and a nice bed. Such an affection for good things has its source in the spirit of the world and comes from the lust of the eyes.

"It is also a mark of the worldly spirit to be preoccupied with the question of food... To complain that the food has not been prepared according to our wishes is also a sign of a wordly spirit."

It does not mean, however, that the cooks must neglect their duty and present uncooked and insipid meals.

But it means this: The meals must be modest, fitting the poor followers of a poor Christ who often went hungry during His missions and had no place to rest after a day of hard work. It means that no one should complain, if something of the food is not prepared according to his tastes or whims, or is even badly prepared, the thing that can happen even to the best cooks.

We are not forbidden to enjoy food and other things of life. All things were made for us and our use, as St. Paul clearly states:

"All things belong to you, and you to Christ and Christ to God." (1 Cor. 3, 23).

For this reason we do not approve of the old ascetical trend which tried to force people to mortify themselves all the time. We may enjoy the good things which God has made for us, because it is hard to understand how a father who buys an ice cream for his children could rejoice in seeing them not to enjoy his gift! While enjoying the good things, we must not enjoy them for their own sake, but to think of God and His goodness and to thank Him for having made them for us. This is not sensuality.

THE SICK SOULS

There are sicknesses which effect the body, but there are also illnesses which afflict the soul. The sick mind is a defective instrument in the conversation of man with His Maker, for the human soul is the meeting ground between God and man. If the mind is distorted or sick, it is not fully able to converse with God and hear His divine voice in the depths of the heart.

ATTENTION PLEASE!

The Editor of the Redeemer's Voice will be preaching missions to the Ukrainian Catholics in France, starting from October 1966.

Please write directly to him about things concerning the work of the Editor. Here is his address:

186, Blvd. St. Germain, Paris VI-e, France.

JOSHUA & ZERUBBABEL

by Rev. James A. B. Haggert

The requirement of a double witness in all legal proceedings is an interesting feature of Israelite law, and should be of interest to those who give their close attention to the Bible. The law of the Lord requires that in the mouth of two witnesses, or in the mouth of three witnesses, every word shall be established (Deut. 17, 6). This law has been carried down into our jurisprudence today and is common procedure in our courts.

Having given this law to man, God always used the same law to verify His word, or His will, to His prophets, or to His people. As an example: in the dreams of which He gave to the Pharoah of Egypt and to Joseph, one dream gave witness to the other as to the truth which God wished to reveal. As another instance, God sent two angels to stand by the tomb of Jesus, as witnesses to the truth of the resurrection. There are many other examples of the use of the double witness in the Bible, whereby the reader, as in a court of law, may be convinced beyond doubt of the truth of that which God wished revealed.

It should be of much interest therefore that at the time of the return of the Tribes of Judah and Benjamin to Jerusalem in October and November of 520 B.C., *two men* were appointed leaders of the superb effort to rebuild the devastated city. In the book of Haggai we read of the work of these two men, Joshua and Zerubbabel, commissioned to carry out the Word of the Lord.

Joshua was the religious leader of the remnant returning to Jerusalem and Zerubbabel, a Prince of the House of Judah, was the civil head of the 42,000 who returned. They had gained permission from Cyrus, King of Persia, to return and rebuild the temple, and the city. "In the first year of Cyrus the king made a decree concerning the house of God at Jerusalem, Let the house be builded, the place where they offered sacrifices, and let the foundations thereof be strongly laid; the height thereof three-score cubits, and the breadth thereof three-score cubits" (Ezra 6: 3). This edict had probably been isued in 536 B.C., fifty-two years after the fall of Jerusalem, and sixty-three years after the exile of King Jehoiachin.

After the return to Jerusalem, the first care of Zerubbabel and Joshua, or Jeshua, the high priest, was to raise the altar for the sacrifices, and to gather together the offerings of the chiefs of the fathers of the reconstruction of the temple, as described in Ezra 3: 8, 10. In spite of difficulties and the intrigue of the Samaritans, who sought to hinder them, the temple was built and dedicated in the sixth year of the reign of Darius (515 B.C.).

What is the significance of the fact that two leaders were chosen? Israel had always had only one leader. Let us remember that Jerusalem was being restored by Cyrus in order to fulfil prophecy. Two hundred years before, Isaiah prophesied that Cyrus would say, "Jerusalem, Thou shalt be built" (Isa. 44, 28; 45, 1-6). Daniel, an adviser to Cyrus, undoubtedly read these words to the king from the records of Isaiah, the Prophet. Later, Cyrus was to declare that the Lord God had given him a kingdom and that He had charged him the responsibility of building a house for Him at Jerusalem. It is no wonder that upon issuing the proclamation, he exclaimed, "He is God." The words of Isaiah were to be fulfilled, and the prophecy of Jesus (Mat. 23, 37-38) concerning the second destruction of Jerusalem was to be fulfilled by Titus and his Roman legions in the year A.D. 70.

Why should God allow Jerusalem to be rebuilt, only to let it be destroyed once again, so ruthlessly and so completely? Of course, the final fate of the city was decided upon the hill called Golgotha when the Son of God was hanged upon a tree to die as a common criminal. Jerusalem, then, was rebuilt to fulfill prophecy, and was finally destroyed because the people would not accept Jesus for what He was — the Messiah, the spiritual leader of the Jews. Gathered outside Jerusalem, ready for the so-called 'triumphal entry' into this city, Jesus told them He was not at that time their political leader, but their religious or spiritual leader only. He told them, in a parable that looked far into the future, of His departure from this life, and His return as a King and Judge.

A Certain Nobleman

He "spake a parable, because he was nigh to Jerusalem, and because they thought that the kingdom of God should immediately appear. He said therefore, A certain nobleman went into a far country to receive for himself a kingdom, and to return ..." (Luke: 19, 11-27), and He related what we have termed the Parable of the Talents. Herein was Jesus clearly telling of His coming again to earth, having received the Kingdom from His Father, and establishing His Kingdom on the earth, not only as King of kings, but as Judge.

Joshua and Zerubbabel (Zechariah 4), therefore, are more than double witnesses to the establishment of God's Kingdom upon earth. Their two lives are an allegory on the manner in which it shall be done. Already fulfilled is the Joshua aspect of the establishment of the Kingdom with the coming of Jesus of Nazareth.

We get a clue from a study of the very name, Joshua. Joshua has been a time-honored Hebrew name, and it was the name that Mary gave to her Son, whom we know as Jesus. Jesus is the Greek form of the Hebrew name, Joshua, or Jeshua. In Joshua (Zechariah: 3 and 4) we have the counterpart of the man Jesus, one witness to the plan God has for mankind and the manner in which He shall build His Kingdom. Joshua ante-dated Jesus by more than five hundred years, yet he was His prototype as the religious leader, the Messiah, the High Priest, and the Prophet. Jesus knew that in His first coming He would not be the political leader, the King. It was this man. Who could stand before Pilate and say, "My kingdom is not of this world," and speak the truth. But this was not for all time; only for the first time, in which He lived as Jesus, the Christ, or Messiah.

Jesus knew that He was completing His role in the first act of a two-act play. In the first act of the play He was not to assume the kingship, no more than Joshua, in his day, was to be governor of Jerusalem. The play wasn't written that way. The role of governor was left to Zerubbabel, a Prince of Judah, and the two roles were not to be confused, one with the other.

Therefore, if we understand the symbolism involved in the lives of Joshua and Zerubbabel, their different parts in the rebuilding of Jerusalem, we gain insight into the

Jerusalem of the Old Testament and the Jerusalem of Revelation, and the two roles which Jesus plays in this magnificent cosmic drama.

For those who say that the "second coming" of Jesus has already taken place and that the Kingdom is now within us, let them peruse not only the parables and sayings of Jesus, but delve beneath the surface of Biblical events and glean the meanings that are contained therein. The Joshua aspect of the Kingdom drama has admittedly taken place with the coming of Jesus of Nazareth; but the Zerubbabel aspect of the Kingdom is still future to us, and it will reward us to study the meaning of the allegory wrapped up in the lives of these two men. God has a message for us here, and it ties in, thread for thread, with the intricate tapestry which makes up our Bible story. The many statements and predictions concerning Jerusalem in the Bible cause us to know that we are dealing with something real and tangible, for Jerusalem has been a factual city as old as the memory of man, and still exists as a city today. In fact, present-day events whirl around the city and no thoughtful person can deny the importance of it. The future of this fateful city is therefore worthy of our consideration.

WESTERN UKRAINIAN REPUBLIC (1918-1923)

Western Ukraine, once called Galicia, from which most of our immigrants came to the U.S.A. and Canada, was under the Austrian rule since 1772.

In 1918 the collapse of Austria was evident. The Ukrainians under the leadership of Dmytro Vitowsky, the head of the Central Military Committee, took over the power from the Austrian administration in Western Ukraine and proclaimed Western Ukraine an independent state. It was done in the early hours of November 1, 1918.

The soldiers of the Central Military Committee disarmed the non-Ukrainian units, stationing in Lviv, the capital of the new state, and occupied the principal government buildings.

The National Rada (Council) took over the political power in the country. A few days later the Austrian and Hungarian troops left Western Ukraine.

On Nov. 1, the National Rada issued a proclamation, announcing the independence of Western Ukraine and urging people to maintain law and order during this transition period. Vitovsky was proclaimed commander-in-chief of the new Ukrainian army.

The first government of Western Ukraine included members of all major political parties, as every democratic country does.

The Ukrainian officials took over the administration almost without resistance. The new state comprised 4, 500,000 people and an area of some 50,000 square kilometers.

Blinded by hatred the adversaries killed St. Josaphat Kuntsevych, the staunchest defender of the Ukrainian Catholic Church. The crime opened their eyes. During the burial of the Martyr the people thronged the pier sobbing to do honor to their dead shepherd. The weeping and lamentations were so loud that they almost drowned the peals of the bells. Some beat themselves on the breast, others raised their hands to heaven, imploring mercy: "O God, avert our punishment! O Josaphat, forgive our wickedness!"

WHO CAN BECOME A PRIEST?

When God calls someone to do some job, He gives him all the necessary qualifications to do it properly.

Which are these qualifications?

All the necessary qualifications for the priesthood can be reduced to four:

1) *A pure and good intention*

St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Congregation and patron of Catholic confessors and moral theologians, says:

A man must "become a priest not to please his relatives, nor to improve the finances of his family, nor for the sake of self-interest, self-esteem, but to *serve* God, to *propagate* His glory and to *save souls*".

A Pastor died in a Canadian parish. The bishop had no priests that could take his place. For a while the church was closed down. There were no church services. The Ukrainian community of that place was disheartened.

Peter was a young man finishing his high school. He was a good hockey player, admired by the girls, whom he also admired and liked. He was almost engaged to Evelyn who was his classmate.

Thinking of the church which had been closed down because of lack of priests, Peter said to himself: "Why can't I become one?" He did some hard thinking. It was a terrible struggle, first with himself, then with the girl whom he liked so much. Evelyn did everything she could to discourage Peter from entering the seminary.

"No, Evelyn," Peter told his girlfriend, "no matter how I feel about

you, I know I could become a priest. I discussed the whole thing with my confessor. He told me that I have all the qualifications. The Ukrainian Catholic Church needs me, so I will go!"

Evelyn wept bitterly, but after a while relented and said: "If such is the will of God, go! I will pray that you may be a good priest. I find some comfort in the thought that it is Christ Who is taking you away from me, not some other girl".

Peter went to the seminary and became a priest, because he knew that Christ needed him to do good among the Ukrainian people. Had Peter been selfish, as so many young men are, he would have said to himself: "It's true that the Ukrainian Catholic Church needs priests, and that I could be one of them, but what do I care? It's none of my business. I have a girl friend that is so fond of me. I can go to university and some day I will become a doctor or a lawyer."

But fortunately Peter did not think along such lines. He loved Christ too much to do so. We can be sure that when he thought of his crucified Lord he must have said to himself "How can I think of myself only? This would be selfishness! Had Jesus been selfish, He would not have become our Brother and died on the cross for our salvation!"

2) *Intellectual fitness*

A Catholic priest is an official teacher of the Church. "Go into the whole world and preach the Gospel to all men!" Our Lord told His first priests and Apostles when He was leaving this world (Mark: 16, 15).

A priest must teach people to be good, to love God, to save their souls, to keep the Commandments of God and of the Church, to love their neighbour, to bear their daily crosses.

A teacher must know the matter before he can explain it to his pupils. So he must first learn it himself.

Here comes the *intellectual fitness.* A man who wants to become a priest must be capable enough to learn all those things which he must teach the people, entrusted to his care.

He must have enough brains to learn the truths of the Gospel, the meaning of the Sacraments, the Liturgy, the laws of the Church, etc.

How much intelligence does a man need, if he wants to become a priest? Does he have to be a genius? Not at all. An average intelligence is sufficient. A highschool boy who passes with marks 70-80, has sufficient mental capacity to complete the studies prescribed for priests by the Church.

If a man cannot pass in highschool, it is a sign that he has no vocation to the priesthood, although he may have a strong desire to become one. God does not call a man to the priesthood without giving him all the necessary qualifications which priesthood requires.

John was a good boy. In my usual instruction on vocations I stressed the need for priests which our Church is suffering so badly. John volunteered and went to the seminary. When I paid him a visit a year later, I was told by the Rector of the seminary: "John is a wonderful boy. He wants to be a priest, but he just does not have the capacity for studies".

And so John had to leave the seminary. He had no real vocation, although he had a strong desire to become a priest. But, to be sure, he had gained many spiritual benefits from his stay in it.

3) *Moral fitness*

A boy who wants to be a priest must have a good character, that is, he must be a "good boy".

What is a good boy?

It is a boy that says his prayers regularly, unless he occasionally forgets them. He does not miss Sunday Mass through negligence. He obeys his parents and teachers. If he hurts them, he is sorry for it and apologizes, as a gentleman should. He goes to confession and receives Holy Communion often. He is interested in good reading. He is not lazy and often does things for his companions. If he offends God by sin, he asks forgiveness as soon as he realizes his fault.

Being a good boy does not mean that he is blind to the world and its beauties, or that he is not attracted to girls or is not aware of their existence. He notices them, all right, but he notices Christ even more, and he knows that Christ needs generous and good boys to help Him to spread the kingdom of God in the world. Thus the good average boy gives up what the world could offer him and dedicates himself to Christ as His priest and missionary.

Of course, no one should expect a boy to be "a Saint" when he applies for admission into a minor or even major seminary. Not at all. But he must, however, be willing to strive to perfect himself and cultivate the virtues which should adorn priests who are Christ's special friends: "You are My friends... No longer do I call you servants. . ." (John: 15, 14).

It takes long years to develop and perfect such priestly virtues as zeal for the glory of God, and the salvation of souls, patience, prudence, self-sacrifice, devotion, true kindness and compassion. If a candidate for the priesthood has good will, God and the Blessed Virgin Mary will help him to acquire or to strengthen these virtues. The seeds of such virtues are in every normal good boy. If he strives for perfection, then time, the grace of God and the help of his ecclesiastic superiors will surely aid him to develop these virtues to such a degree that he will become a worthy priest of the Church. And a good priest will not have much trouble in fulfilling his priestly duties.

4) *Acceptance by the Bishop*

Although a man may have all the necessary qualifications, his vocation to the priesthood must still be approved by the bishop, because the latter represents Christ. St.Paul says: "A man does not appropriate to himself this dignity (of priesthood), but is called to it like Aaron" (Hebr. 5, 4). Thus only those are truly called to the priesthood whom the bishop invites and chooses. Once a candidate has been accepted by a bishop, he can be morally certain that he has a real and true vocation to become a priest.

Such are the qualifications for the priesthood! If you, young man, notice them in yourself, do not hesitate to become a priest. The Ukrainian Catholic Church needs you to fulfill her duties and carry out her work among the Ukrainian people, a member of which community you are!

THE MYSTERIOUS WORLD

Despite countless new discoveries which lately have been made by the scientists, our world is still and will always be full of mysteries. We believe in the divine harmony which is the result of the eternal Creative act of God Who made and rules everything, having all things under His full control at all times. Our faith tells us that nothing can happen, if not permitted, willed or approved by God. . . . But we do not always see the harmony, when we look at misery, accidents, social injustice and religious rebellion which constitute a certain kind of cacophony and apparent discord.

When our spirit is saddened by such unpleasant facts, let us remind ourselves that God is not bound to disclose all His mysteries to men. We shall not see the grand final explanation of these mysteries until we die and are united with the God who made us to His own image and likeness in order to adopt us for His beloved children for all eternity.

On the other hand, however, we must try to understand the world and to help our fellow men to remove as much cacophony from their life as possible. Christian charity tells us just to do that. . . .

If you wish your husband to become a gentleman, don't nag him, but rather encourage him.

New Regulations on Fast & Abstinence

THE Ukrainian Catholic Hierarchy has officially promulgated new laws on fast, abstinence and released periods for the faithful. The change in regulations was announced by Cardinal Joseph Slipyj of Rome, Prime Archbishop of the Ukrainian Church, and published in the official journal of the Hierarchy, "Blahovisnyk". The new laws became effective in Canada on August 10, 1966 with the joint announcement made by Metropolitan Maxim Hermaniuk, Archbishop of Winnipeg, and by the other Exarchs of Canada.

According to the new ruling, all Fridays, with the exception of those which fall within the released periods and with the exception of those which fall on the feast day of Our Lord or of the Mother of God, are days of abstinence (meatless). The use of animal fats as condiments is allowed. Eggs, butter, cheese, milk, etc., may also be eaten.

The first day of Lent, and Good Friday, are days of black abstinence. No animal products of any kind are allowed, that is ,fats, eggs, cheese, butter, milk, etc.

Abstinence and fast (substantial reduction in the amount of food taken at two of the three meals of the day) bind on the Vigils of Christmas and of the Epiphany, and on the feast days of the Execution of John the Baptist and on the Exaltation of the Holy and Lifegiving Cross. Regarding fasting, the quantity of the two collations (two frugal meals) is to be judged by local and approved custom.

The laws of fast and abstinence do not bind anyone until he has finished his 14th birthday, and the laws cease upon one who has finished his 59th birthday. They also do not bind those who are really sick, mothers-to-be, and those who do not have jurisdiction over their own persons in matters of fasting and abstinence, because of their station-in-life or duties.

Exarchs, pastors and confessors may give dispensations, for a just cause, from these laws, within the bounds of the spirit and mind of the Ukrainian rite.

Lent is the only "forbidden time." (In the forbidden time period meat must not be eaten on Fridays and marriages must not be solemnized). All former forbidden times are cancelled.

The new ruling of the Hierarchy reminds the faithful that the easing of the regulations does not mean that those who want to be followers of Jesus Christ are freed from the obligation of doing penance which He imposed on everyone: "Do penance and believe the Gospel." (Mark: 1, 15) If the faithful, says the declaration of the Hierarchy, wish to take advantage of relaxation in the laws regarding the consumption of food, they should multiply their good works and their works of mercy and almsgiving, should show an increase in love of neighbor in their everyday relationships with him, and should avoid all acts offensive to God.

A priest told the businessmen of his parish: "Gentlemen, remember, there will be no selling and no buying in heaven."

A parishioner mumbled: "That is not where business has gone."

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Why is Christ called our Mediator with the Father?*

Jesus Christ has brought us into real relationship with the living God as our Savior. Without Christ we would not know God as we can now know Him. For this reason those who do not have the Son do not in fact know God. Jesus Christ reproached the Jews for rejecting Him: "You call Him, yet you do not know Him, whereas I do" (John: 8, 55). Since they refused to recognize Jesus, the Son of God, sent by Him (John: 8, 42), they no longer acknowledged the God Whose sons they were convinced they were in virtue of the Old Testament and promises made to their forefather Abraham.

The Apostles knew God from what they had seen in Christ in Whom they had encountered God. They knew God from His living and powerful action among them in Christ. The Apostles were not philosophers, looking for mataphysical arguments. They knew God through God's own concrete self-disclosure in Christ, His Son Who became Man and died for our salvation upon the Cross. For this reason confession of faith in the one true God is an essential element in the Christ's Gospel.

2) *I am 17-years old. I would like to go to work, but my parents tell me to stay home and help around the house. May I leave home and start working in the city or start nursing at our local hospital? What must I do, if they refuse permission?*

It is hard to give the proper answer, when a person does not know all the facts of your home life. Why do your parents oppose your going to work? We suggest that you go to your Pastor and talk these things over with him. He will help you to make the right decision. Your Parents must have some reasons for opposing your working outside the home. Your pastor can approach your parents and learn about their reasons. He is an ideal person to contact under similar circumstances. Therefore, go and ask your parish priest to help you sort this out.

3) *How can God absolutely and effectively know that a man will perform an action, and yet this action does not thereby cease to be man's completely free action? How can we reconcile God's absolute will which no man can resist with man's freedom?*

We know that God does not force anyone to do even the things which He wants him to do. Yet no man can resist his absolute will which means that he must do what God absolutely wants him to do. God knows what man will do and wills it, and as a result of this God's will man will do it, but he will do it freely. Thus God attains what He

and man complies freely with His will. Why He can do it, and how He does it is a mystery of blinding darkness. No Saint and no theologian has ever succeeded in solving the mystery of God's absolute will and man's freedom, although many have tried to do so for many centuries. It is a mystery which no man understands.

4) *Is it true that God has fixed the moment of death for every man from which no one can escape? Thus every man has an appointed span of life. Is it so?*

It is true and it is not true. According to God's general providence every man has an approximate span of life, as the Bible testifies: "What is our span of days? Seventy years it lasts, eighty years, if lucky folk we be. Beyond that, all is toil and sorrow" (Ps. 89, 10; Eccli: 18, 8). Thus we see that there is no fixed date for every man to die, and no particular time appointed for each to die. Our death can depend on many secondary causes, such as the laws of heredity, weak constitution, human lack of responsibility for one's own health, overwork, worries, lack of food and self-discipline, lack of carefulness, etc. Thus smoking can cause death from lung cancer, fat people cause their own heart troubles, careless pedestrian may be killed on the road, an intoxicated driver can kill an innocent person or himself, etc.

Man's premature death can be caused by these secondary causes, because God permits these causes to work in the world in which man lives. God has appointed the natural physical laws which guide the universe. Ordinarily He does not interfere with these established laws, and therefore permits the secondary causes to have their effects. He permits us to suffer from them when we run foul of them, for instance, he lets a heavy smoker get his lung-cancer through an excessive smoking, or a drunken driver to be killed in an accident. Thus most premature deaths must be attributed to men themselves, if they behave themselves in an irresponsible manner. They must blame themselves not God for their premature death which they have caused through their foolishness and irresponsibility. God has given us the reason and wants us to use it. In this case, He wants us to use it for the care of our health and physical well-being.

5) *Do you think that the Eastern Church will become less a national Church in the future?*

We do not know what our questioner wants to know and what he means by 'a national Church'. The Church of Christ is universal, that is, meant for all times and all peoples. At the same time it is meant to exist among concrete peoples and in concrete countries. Naturally, existing among a certain people it must acquire its characteristics, that is, it must speak to the people in its own language and teach them to worship God in the way which agrees with its spiritual heritage, mentality, traditions, culture and traditions. If it does not do it, it will not appeal to the people and as a result its work among them will be greatly paralyzed. Such was the sad history of Latin missionary activity in Asia where the heralds of the Gospel were trying for centuries to implant the Latin and Western form of Christianity among the peoples of the East. And the resuk of their labors? Negligible!

Thank God, the Second Vatican Council has changed the course. From now on, the national traditions and customs will be used by the Church to promote the labors of its missionaries. Local Liturgies will be composed for the peoples of the

various regions and cultures of the world, etc.

In this way even the Latin, for so long apparently monolithic Church, will be split in many national Churches throughout the world. The Church cannot remain anonymous and still be an effective means of spreading the Gospel teaching among nations. It must become identified with the people among whom it exist in order to speak to the people in a language they understand, and thus lead them to Christ and through Christ to God the Father.

6) *What should be the attitude of a Christian towards his body?*

We cannot pretend to give an exhaustive answer to this important question in a few lines, even if we knew it. The confessor can go into more details than we can.

Generally speaking, our behavior is governed by our attitudes, that is, by the way we look at things. If our attitudes are Christian, our actions and behavior will be Christian.

Here are the attitudes toward our body and its powers:

a) Respect your body and its sexual powers, because God made them. Whatever God makes is good and worthy of respect. Do not listen to those who see nothing in the human body but a tool of the devil and an instrument of evil and sin. They may even feel sorry that God made us male and female, creatures, composed of body and soul.

b) On the other hand, do not follow those who almost worship their body, making their bodily satisfactions their main aim and dream in life, as if "eat, drink and enjoy yourself" were the most important affairs of their existence.

Of course, both attitudes are wrong. God made us what we are, creatures composed of body and soul, and as such we must thank God for making us and glorify Him with our souls and bodies.

7) *I have asked my principal what language did Our Lord speak, and he replied: "English. What else could He speak?" Is it true that Christ spoke English?*

No, it is not true that Our Lord spoke English. (We must congratulate your principal for his smartness). Our Lord spoke that language of His time and His people. This was the Aramaic language.

The Hebrew language was for many centuries the native language of the Jews, that is, from the time of their exile in Egypt.

In the course of the centuries Palestine has been overrun and occupied by the Assyrians and Babylonians. Thousands upon thousands of the Jews were deported to weaken the resistance to the invaders. As a result, many non-Jews were imported or came to Palestine. These newcomers spoke Aramaic.

When the Jews returned from their exile, the Aramaic language was so strongly entrenched in Palestine that it supplanted the Hebrew even among the Jews. The Aramaic language began its invasion of Palestine in the sixth century before Our Lord was born.

The people spoke Aramaic, although the books of the Scripture were all in Hebrew. The two languages were very similar.

Akafist to the Mother of God, Kondak 10

When the Creator of the universe decided to save the world, He came into it of His own free will. He is our God and our Shepherd at the same time. but for our sake He became Man, so as to attract us to Himself. And yet as God He wants us to sing to Him: Alleluia.

Decree on the Apostolate of the Laity

Commentary by Rev. Michael Schudio, C.ss.R.

The decree states that every Christian must be an apostle of Christ because he is united to Him, resembling the members of the human body where every member is active in making the whole body healthy.

3) "The laity derive the right and duty to the apostolate from their union with Christ, the Head" through Baptism and Confirmation.

"They are consecrated for the royal priesthood (I Pet. 2, 4) not only that they may offer spiritual sacrifices in everything they do, but also that they *may witness to Christ* throughout the world."

Witness to Christ

It is not enough to believe in Christ and concentrate on one's salvation alone. While working on his own salvation, every follower of Christ should try to lead others to Christ too, remembering the words of Our Lord:

"You are the light of the world" (Mt. 5, 14).

The Council Fathers insist that all Christians should be so many witnesses to Christ and His teaching. What does it mean?

Being a witness to Christ does not necessarily mean a door-to-door campaign, saying to their dwellers: "Listen, I am a witness to Christ. I bring you His message. Here it is. Take it!"

Although such method of witnessing to Christ should not be completely excluded from among the followers of Christ, the witnessing to Christ. must also mean many other things.

In the first place, to be a worthy witness of Christ, means to be a *good Christian* in one's everyday work and life. There are many 'good Sunday Christians'. They give witness to Christ when they hurry to the Divine Liturgy on Sunday. Unfortunately as Sunday stops at midnight, so their witnessing to Christ suddenly goes out of their focus. During the week they are not so keenly alive and alert to their mission of witnessing.

Deeply involved in material concerns and nervously preoccupied with such modern American pagan values as money, success and status, they are literally drowned in thoughts of business, pleasure activities and other materialistic goals.

There is an awful split between Sunday and weekday patern of living in too many modern Catholics, because they do not put into their daily life and work what they have learned on Sunday in Church. They do not try to fill the gap which exists between Christ and modern world of pleasure, business and work.

If they put their Sunday awareness in mothballs until the following Sunday, and do so week after week, what influence will their Sunday Mass have on their weekday living and on the world in which they work? Will such a religion help the world to be transformed into the City of God?

How many Christians want to be the salt of the earth on Sunday, but already on Monday lose their salty flavor when they go back to the world, its business and problems?

A Christian who meets his Savior on Sunday in Holy Communion must not turn Him a cold shoulder for the remainder of the week, saying: "Everybody else is doing it." His Christian conscience and the

loyalty to Christ, and not what everybody else is doing, must be his guide in his daily life and work.

For a good Christian there is no neutral zone. We must be Christians always and everywhere, for a Christian is witnessing either for Christ or the devil. He cannot witness for both at the same time, as Our Lord clearly stated:

"A man cannot be a slave of two masters" (Mt. 6, 24).

The real followers of Christ who understand and fulfill their role as Christian witnesses do not have a different set of rules for Sundays and weekdays. True loyalty to Christ calls for a fidelity of every hour of our day. If we love someone, we remain faithful to him all the time.

We do so for those whom we really and truly love. Should we do less for Christ Who is being neglected in His sick, aged and illiterate members?

A true follower of Christ is always and ready to witness to Him in the home, shop, business, office, plant, market-place, recreation center, meetings, that is, always and everywhere.

He must not limit his role as the witness of Christ to the Sunday beforenoon pew. If he does so, he is far from playing the apostolic role he should as a lay member of the Mystical Body of Christ with whom he should cooperate in bringing the world to God.

The French Cardinal Suhard once said:

"To be a witness, does not consist in engaging in propaganda, nor even in stirring the people up, but in being a living mystery.

"It means to live in such a way that one's life would make no sence, if God did not exist."

Unfortunately too many Catholics think that they are good Christians, because they never miss on Sunday, or neglect their Easter duty or keep fasting. And while they go to church, they always put a dollar on the plate. Even the evangelical Pharisee did all these things, and even more, and yet he was rejected by God, because he did not care about his brother, the poor tax collector (Lk. 18, 10-14).

Sunday is the heart of the week for the followers of Christ. Taking part in Sunday Mass is not everything Christ expects of His followers. Getting together and taking part in the Divine Liturgy should fill all participants with zeal for the Kingdom of God which they should exercise during the weekdays, trying to show Christ to those who do not know Him, for, as the French preacher Lacordaire, used to stress, a Christian is a person to whom Jesus Christ has entrusted all the other people. Every Christian is really his brother's keeper.

Christian lay people mingle with countless other people, good and bad Christian and un-Christian, and must deal with them in business, at work, etc. But even then they must preserve their 'Christian flavor', and spread the spirit of the Master around them, "We are the fragrance of Christ for God" (2Cor. 2, 15).

People who meet us everywhere should be able to repeat what a servant said of St. Peter in the courtyard of Caiaphas: "You were in the company of Jesus the Galilean" (Mt. 26, 69).

Our language, our jokes, our behavior, and our way of conducting our daily affairs and business, everything about us must show to the people whom we meet on our way that we are the followers of Christ and His witnesses.

The decree reads:

"On all Christians therefore is laid the preeminent responsibility of working to make the divine message

of salvation known and accepted by all men throughout the world."

In their apostolate the laity should cooperate with their Pastors, as the decree says:

"This should be done by the laity in communion with their brothers in Christ, especially with their Pastors who must make a judgment about the true nature and proper use of these gifts (of the Holy Spirit conferred upon the faithful) not to extinguish the Spirit, but to test all things and hold for what is good" (1 Thess. 5, 12, 19 & 21).

Union With Christ

All the fruitfulness of apostolate comes from Christ. For this reason the decree says:

4) "The success of the lay apostolate depends upon the laity's living union with Christ, in keeping with the Lord's words:

'One bears abundant fruit only when he and I are mutually united. Served from Me, you can do nothing' (Jn. 15, 5).

"This life of intimate union with Christ in the Church is nourished by spiritual aids which are common to all the faithful, especially active participation in the Sacred Liturgy".

When a Christian is imbued with the spirit of Christ, he will be able to infuse this spirit into his work and daily life, because he will be following the advice of St. Paul who says:

"Whatever you do or say, let it always be in the name of the Lord Jesus, while you give thanks to God the Father through Him" (Col. 3, 17).

By living their faith and by working with Christ, the real Christians, the decree states, "dedicate themselves wholly to the advancement of the kingdom of God and the reform and improvement of the temporal order in a Christian spirit," (Rom. 8, 18), and "thereby they draw men to Christ."

The use of talents

God gives various talents to men to be used for His glory, their own salvation and the welfare of their fellow men, whether the Christian people live alone, are married or serve God in the widowed state.

"They should not cease to develop earnestly the qualities and talents bestowed on them in accord with these conditions of life, and they should make use of the gifts which they have received from the Holy Spirit," the decree says.

Associations

If the laity join some associations," they should also hold in high esteem professional skill, family and civic spirit, and the virtues related to social customs, namely honesty, justice, sincerity, kindness and courage, without which no true Christian life can exist".

The example of the Blessed Virgin

The Blessed Virgin Mary is an example of this spiritual and apostolic life. She was leading such a life on earth. While living in the family, "she was intimately united with her Son and in an entirely unique way cooperated in the work of the Savior.

"Having now been assumed into heaven, with her maternal charity she cares for these brothers of her Son who are still on their earthly pligrimage and remain involved in dangers and difficulties, until they are led into the happy fatherland.

"All should devoutly venerate her and command their life and apostolate to her maternal care", the decree says.

The early Christians were highly imbued with the apostolic spirit. This was the main reason Christianity spread so fast throughout the world. —Since nowadays Christianity is shrinking even in Christian countries, the laity must do all they can to stop this sad process by working for the spread of the Gospel.

Consumer Credit–A blessing or a curse?

In the United States one can buy anything on credit, from a pair of shoes to a tour around the world. About half of all American families have charge accounts or buy on the installment plan, even when they can afford to pay cash. Two-thirds of all the automobiles are bought this way. Many large industries have greatly increased their business by offering installment credit to their customers.

Through the credit system you can start using the merchandise when you need it and do not have to wait until you have the cash to pay for it in full. Being able to buy at a particular time can even save you money. One young mother had been spending over $100.00 a year, in quarters, for a coin-type washing machine in her apartment house. With credit she was able to buy her own washer for less than $200.00. Thus the credit system can help the customer as well as the industry.

There are some of the advantages. But unwise use of credit often creates hardship and even ruin. One way to safeguard yourself is to calculate what part of your income can be safely used to pay installments on purchases. Here are some rules for the wise use of credit:

1. Reserve the use of credit for purchases you truly need;
2. Avoid the small use of credit;
3. Shop for the lowest interest rate;
4. Don't agree to make your monthly payments so high they may be difficult to meet;
5. Borrow the least you need; not the most the lender or dealer will permit.

How to Compare Costs

Most families do not know how much they pay for credit. When the interest is a certain percentage of the amount borrowed and the loan has to be paid back in equal monthly installments within one year, the true percentage is approximately double the listed rate. Cash loans are usually cheaper than installment credit. Usually the wise buyer of an automobile will first arrange a bank loan before he buys the car rather than accept the installment plan offered by the dealer.

The cheapest credit is generally a loan on one's life insurance policy. You pay interest on the outstanding balance and the rate is fixed by the year, usually around 5 percent. But you should try to repay a loan as soon as possible since your family needs the full protection the policy offers.

There is one kind of loan the savings banks offer. One can borrow on his own savings passbook at a very reasonable rate. But those who

have savings accounts do not have to worry too much about being exploited when they need credit.

The *personal credit department of larger banks* are third. The fixed rate is around 4-5 per cent, but the true interest is about double since you have to repay the loan in monthly installments. Department stores usually levy 1-1.5 percent as "service charge" on the monthly balance. Thus the real interest is 12 times higher. The rates of *small loan companies* are generally fixed by state laws and vary between 18 and 42 percent, depending on the State and the amount. They may also require chattel mortgage on your furniture or provide for possible attachment of your salary, in case of non-payment.

One more note of precaution: If you buy on the installment plan and are unable to meet your monthly installment, try to refinance the amount that is still outstanding. You will pay more interest, but you will be able to amortize your indebtedness over a longer period. If you are in trouble, do not dodge but explain your situation honestly and sincerely. Most American creditors will be understaning and lenient.

(A C N S)

WHAT IS THE POSITION OF OUR EARTH..

Mankind lives on this planet for some 75,000 years, yet the knowledge of it is relatively recent. Till this very day the scientists do not exactly know what constitutes the core of our earth.

The position of the Earth in the universe has fascinated the curiosity of men throughout long ages. The ancient Babylonians thought that the Earth was a flat disc, others that it was a curved saucer.

The ancient Hindus of India imagined that the Earth rested on the heads of four elephants which stood on the shell of an immense tortoise. The ancient Greeks were the first to know that the shape of our earth was round, that is, it is a ball of matter suspended in space, a fact that was scientifically discovered and proved many centuries later.

The earth freely floats in space and is kept in its position by the general law of gravity and equilibrium, discovered by the English scientist and astronomer Isaac Newton (1642-1727).

Our sun keeps all the planets in balance while the sun itself is kept in balance by other stars of the Milky Way. By attracting and repelling the stars keep each other in balance. This is the law of general gravity which rules our material universe and preserves it from a general collapse and destruction.

Crimea is a part of the Ukrainian Republic. There are evergreen trees and shrubs all year round. The following trees grow in Crimea: cypress, magnolia, and myrtle tree. It is the only place in Ukraine where such plants are widely cultivated as figs, olives, oranges and lemons, which are typical of the Mediterranean climate.

According to the census of 1959 the total population of Crimea was 1, 201,000. Crimea is a peninsula, covering 10,036 square miles. It is famous for its Crimean war (1854-6) over the domination of Southeastern Europe. The Turkish empire was old and weak. The Russian Tsars would have been able to force it into surrendering its dominion in Southeastern Europe, but the armies of France, England and Sardinia helped Turkey to defeat Russia in Crimea.

COGITATIONS

by Father Nick of Montréal

***Said Confucius: "Feel kindly toward everyone, but be intimate only with the virtuous. *** There are tribes among the Eskimos and Australian aborigenes that do not even have a word for disobedience. *** In history nothing begins or ends on time's knife-edge, least of all cultural change. *** When tradition is no longer capable of holding society together man faces the gravest crises that has beset him. *** The masses want security, but they usually hate the means that produce that very security. *** A Chinese philosopher once wrote: "When all the people in the world love one another, then the strong will not overpower the weak, the many will not oppress the few, the rich will not mock the poor, the honored will not disdain the humble, and the cunning will not deceive the simple. And it is all due to mutual love that calamities, strifes, complaints, and hatred are prevented from arising." *** Society needs more than the long arm of the state to make it good. *** Tradition is man's original answer to the social problem. *** The word etiquette in its original French means the ticket on the outside of a package that indicates what's inside. *** You are never alone when you act, for every action does effect somebody else. *** When the meanings of the father are no longer meaningful to the son, civilization is in grave danger. *** Justice Holmes used to say that he liked to pay taxes because he felt hè was buying civilization. *** The basis of all true humanism is the fact that behind the visible and material world there is a spiritual power which in some mysterious way has decreed the ordering laws of the universe. *** There are books whose first reading casts a spell never quite undone, the reason being that they speak to the deepest 'me' in the reader. *** "Wisdom," says a famous adage, "has alighted on three things: the brain of the Franks, the hands of the Chinese, and the tongue of the Arabs." *** The Arabs have never learned the art of ignoring everything but what could be seen. *** There is a Muslim saying that every time a bird drinks a drop of water it raises its eyes in gratitude toward heaven. *** Fasting teaches self-discipline. He who can endure its demands will have less difficulty controlling his appetites at other times. *** Even nowadays young Arabs will dance facing but not touching each other because the body of a girl is not to be touched by a boy before marriage. *** Heroism cannot be mass-produced. *** It has been estimated that one-third of our western civilization bears the marks of its Jewish ancestry. *** Material possessions are so good that more persons should have more of them. *** The most crucial element in man's thinking tends to be his thinking about himself. *** The word sin comes from a root meaning 'to miss the mark'. *** For the Bible, history is the arena of God's purposive activity. *** A prophet is one who speaks on the authority of another. *** Ideas possess a universality which makes them intelligible even to those who stand in a different tradition. *** Nothing can register on man's attention unless it stands in some contrast to the rest of the world. *** Culture denotes a total

way of life. *** Statistics are rarely vital. *** Berdyaev has said that, "there blows through the teaching of Christ a wind of freedom and liberty that frightens the world and makes it want to deflect them by postponement: not yet, not yet!*** To be a follower of Jesus Christ is not to be relieved of the responsibility to think. **Ideas are important in life, but they seldom, of themselves, provide starting points. *** It remained for our generation to discover that locked within the atom is the energy of the sun itself. *** Modern man is more interested in ethics than in theology. *** We all have an unconscious tendency to equate foreign with inferior. *** Understanding brings respect and respect prepares the way for love. *** There is no greater way to depersonalize another than to speak to him without also listening. *** A double monologue does not make a dialogue.****

THE CHRISTIAN of the FUTURE

by Fr. Karl Rahner, S. J.

Condensed from U.S. Catholic by Fr. M. Schudlo C.ss.R.

Anonymous Christianity

ANONYMOUS Christianity is a behavior which is characterized and guided by Christ's spirit, although a person does not realize it. Fr. Rahner says of the attitude of the future Christian toward his pagan fellow men:

"He sees in others anonymous Christianity at work in innumerable ways. He will not call their kindness, love, fidelity to conscience 'natural virtues' which are only found in the abstract.

"He will think that the grace of Christ is at work even in those who in their inexpressible, nameless longing have nevertheless desired it."

In other words, the future Christian will see Christ acting and performing good deeds whenever a person does something good, and this good merits God's blessing for him, whether he knows God or not. For this reason he will confidently and trustfully expect that his fellow pagans will also reach their destination, that is, heaven.

"When the Christian of the future sees a 'pagan' die unwillingly, accepting in death to fall into the unfathomable abyss, confessing by such readiness that the abyss is one of meaningful mysteries and not of nothingness and perdition, the Christian will see in him the man nailed at the right hand of Christ on the saving cross of human life.

"The reality, that man is personally accomplishing and accepting in his death cries without words: 'Lord, remember me when you shall come into Your Kingdom!' Although indeed — alas! — it is possible that a man might employ that last strength left to him in absolute protest and cynical doubt."

When a pagan who does not explicitly know God, accepts his death as a part of human life, without rebelling and cursing the world which has 'death' on its schedule he is in fact accepting the world as it was made by God, and therefore glorifies His Maker, and thus deserves His blessing which will lead him to salvation.

Mission to Non-Christians

"In preaching Christianity to 'non-Christians', therefore, the future

Christian will not so much start the idea that he is aiming at turning them into something they are not, as trying to bring them to their own true selves.

"God, in His grace, in virtue of His universal salvific will, has already long ago offered the reality of Christianity to those human beings so that it is quite possible and in fact probable that they have already accepted it without expressly realizing this."

This supposition, made by Fr. Rahner, is a considerable modification of the previous teaching followed by all theologians, that man must expressly know that God exists and that He is a just God. The teaching was based on St. Paul's statement: "Without faith it is impossible to please God, since whoever comes to God must believe that He exists and rewards those that seek Him" (Hebrews: 11, 6).

Considering, however, the great number of people who have no real chance of knowing their Maker and the fact that God wants all men to be saved (John: 3, 16-17), the new theory of Fr. Rahner seems possible and probable, because we cannot imagine that a loving Father would let the great majority of His earthly children perish forever.

The Church as Leaven

The purpose of the Church is not only to lead men to salvation through the preaching of the word of God and the Sacraments, but also to permeate the world with the spirit of Christ through which men can save themselves. Fr. Rahner says:

"The Church is the *leaven* not only where it can be clearly seen to be a fragment at work in the rest of the meal, but always and for everyone, in every age and even where the meal has not yet, as far as one can see, been visibly permeated by the leaven.

"To our future Christian the Church will appear as a promise to the world which is not the Church, a promise not only that the world will gradually become part of the Church, but the promise of a possibility of salvation of the world by the Church even where it has not yet, as far as can be historically ascertained, become part of the Church."

Since those who were saved before Christ was born, they were saved through Christ and His merits, so, Fr. Rahner asserts, they were also saved through the Church even before it was founded. To the question how it is possible, the Jesuit theologian replies:

"The world in all ages stands under the mercy and not under the judgment of God". Thus "the only answer can be: only in Christ and His Body which is the Church" these souls were saved.

As souls were saved before the birth of Christ through the Church, so they will continue to be saved through the Church after His coming into the world as Man. Fr. Rahner says:

"If we accept without special dificulty the idea that the Church was the visible efficacious sign of salvation for past ages anterior to Christ and the Church, it will not be found surprising, if the ages after Christ also fit into the perspective of Christian and ecclesiastical salvation, even if they do not belong to the Church in the tangible sociological sense.

"Moreover, if it is true that the Church will remain until the end a sign that is contradicted, that amounts to saying in different terminology that the Church viewed sociologically, superficially, and as an institution, will always be only one reality within a world of he-

terogeneous philosophies and in that way will be the sign of salvation that is offered to all."

This conception of the role of the Church is new, and therefore some will find it hard to understand. But it seems to be the only explanation as to how those who do not know God and Christ can be saved and reach heaven for which they have been created. Christ did not die in vain. His victory over sin and Satan would be very scanty indeed, if the majority of men found themselves in hell which was not created for them, but for Satan and his demons (Matthew: 25, 41).

Despite the fact that majority will remain outside the visible boundries of the Church, the future Christian will not get disheartened. He will work to spread the teaching of the Gospel to as many of his fellow men as he will be able to do, hoping "that the world will be drawn into and consumed in the flame of the love of God, because, ultimately speaking, it is impelled by the power of God's love in Christ for it. He will therefore see the Church as promise" of salvation to all those who wish to be saved.

No False Optimism

False optimism is a hope or expectation of something which a person has no ground to expect. The future Christian will not be an empty-headed optimist, doing little and hoping for the best. He will be a realistic optimist. Fr. Rahner says:

"Does this overlook the sin, error, darkness and danger of eternal prediction in the world? No! It is not the case that any such optimism of faith comes easily to modern men, unlike the optimism of prosperous security or of rationalism. For, of course, he knows darkness by experience, he suffers from the heterogeneity of the world which even amounts to a physical threat."

The future Christian will be aware of the weakness of men, of their fragility, as well as of his own limitations.

"If despite of all this he is obedient to God's word and thinks what is noble and holy of men, believes (it is not easy) that he is a child of God, beloved by God and worthy of an eternal life which is already in operative and growing within him, he will not be haughty and proud, will not regard what is promised as being his inalienable right.

"And if he finds it easier to think optimistically of others than of himself, his pessimism about himself will prevent exaggerated optimism".

The future Christian will realize that the privilege of being a member of the true Church does not give him any right to despise those who live outside the Church. He will thank God for this privilege and ask Him to bestow the same honor on his fellow men. But he will also know that God has countless ways to lead souls to salvation which are unknown to him. This will keep him from being pessimistic about their fate.

Christian Hope

The future Christian will understand the dignity of men better than we do today, because humanity is evolving and becoming more perfect despite its shortcomings. This will keep him from despair about himself and his fellow men, because he will be aware that God knows His own.

"He cannot regard the Church as the exclusive band of those who alone are predestined. He has to view it as a promise for the others, the revelation of what the others are. And if in regard to those others it is not 'certain' what they are, neither is it certain that those who are inside the Church belong to the band of the elect."

Although being a member of the Church is a great privilege it is not a certain sign that all those who visibly belong to the Church will be saved, because they can be bad Christians.

"And that lessens the temptation represented by the fact that so few people in the world are Christians in the Church.

"The sign of the mystery of light in darkness can only be modest and almost insignificant. The message of what is come (and that is what the Church is) cannot itself be what is to come. The Church of time is not as vast as the eternal kingdom of God."

Knowing that the Church is the sign of salvation, the future Christian will realize that many more people will be saved than are actually its members in any visible way known to men.

Missionary Zeal

Looking at the small number of the followers of Christ and at the de-Christianized and pagan world around him, the future Christian, we may be tempted to believe—will be discouraged and depressed, and hence will not experience any urge to propagate his faith among his fellow men. It does not have to be so, says Fr. Rahner:

A GOOD QUESTION

It is a generally known fact that the influence of religion is slackening, that there are fewer candidates for the priesthood and for religious life, that the missionary drive is lacking a strong impetus and that the ordinary lay men are not much interested in the preaching from the pulpit. And all this is happening at the time when the whole human race is living under the shadow of atomic death. Consequently, countless men and women are asking more poignantly than ever before what were they made for, and why they should bring children into the world with so dubious a future.

Every real and true follower of Christ should consider these problems and ask himself what he personally can do to resolve them in such a way that the world would become a better and safer place to live in.

Lady, always ready to help, and Mother of God, accept from us, your worthy servants, these venerable gifts which belong to you alone, for you are the Chosen One from all generations, and for this reason surpassing all the angels and men. It was through you that the Lord of the angels became Man, and we came to know the Son of God and partake of His most holy Body and most precious Blood. And thus from generation to generation you will remain blessed, more honorable than the Cherubim and more glorious than the Seraphim.

Most holy Mother of God, worthy of all praises, do not stop praying for us, your unworthy servants, that we may be able to resist the instigations of the devil, to avoid the various dangers, and to be kept free from the poisonous snares of the devil. May we also avoid the condemnation of God. By your intercession may we save our souls, and for this praise, glorify, thank and adore the triune God, the Creator of the universe, now and forever, world without end.

Amen. (Final prayer of the Akafist to the Mother of God)

"It cannot be said that such a view of the Church will inevitably hamper or render ineffective the missionary zeal of the apostolate of clergy and laity.

"On the contrary, it is easier and less restrictive to be able to say to someone: 'Become what we are', than 'Destroy what you were until now!'

"Francis Xavier told his Japanese questioners that their ancestors were in hell, and they answered that they did not aim at any better lot."

It seems that the small number of Christians will be their strength and the source of their zeal to propagate their faith in the pagan world, since they will live by their faith, being deeply convinced that they have the full truth which must be shared with all other fellow men.

CHRISTOPHER COLUMBUS

Columbus was born in 1451 in Genoa, Italy. He was an Italian and a Catholic

People of Columbus' times knew that the earth was round, not flat. His companions were afraid to go too far westward. In case they sailed too far without encountering land, they would not have no supplies for the return to their country.

In 1504 Columbus landed in Jamaica. The discovery of the New World was a feat of courage, stubborness and genius, considering the primitive instruments Columbus used for his sea travels.

Columbus did not go to any elementary school or university. At 14 he went to sea, but not for good. When he was 20, Columbus begin to ship out more frequently. In his late twenties he married a Portuguese woman, became a captain and lived in Madeira.

When the Portuguese king refused to back him on a transatlantic trip, he went to Spain and received help from the ambitions Queen Isabella. After the defeat of the Moors in 1492 the Queen gave Columbus $14,000 for the ocean trip. Three stout ships with 87 men aboard began their trip on Aug. 3, 1492. Despite the discouragement of the sailors Columbus succeeded in his daring enterprise. On Oct. 10, 1492 the ships arrived at an island which he named San Salvador. Two weeks later the ships went to Cuba.

Columbus made four expeditions to the New World, but his feats were not appreciated by Ferdinand, the king of Spain, after his wife Isabella's death. Columbus died at the age of 54, almost crippled by rheumatism from the exposure on his travels.

Columbus did not realize that he discovered America. He thought that Cuba was just an island outside of China.

Columbus was almost forgotten before his death. The oblivion lasted for more than two centuries. Amerigo, Vespucci, a Florentine merchant, visited the New World a few times around 1500 and wrote about the new lands. In 1507, two years after Colubus' death, Martin Waldseemmueller, a German schoolmaster, made the suggestion that the New World be called America, and so it was done.

At first the word America was applied to South America, explored by Amerigo Vespucci. Later the name began to be applied to all the continents of the North and the South.

When you say that the woman's work is never done, it's probably the one she asked her husband to do.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 11

Volume XXXVIII, No. 11

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Взиваємо Вас усіх! 1
Св. Михайл—це могутній оборонець Христової Церкви 2
Вітчизна ..... О. Калиненко 5
Місячне наміреня ..... о. С. Б., ЧНІ. 6
Церква в Модерним Світі о. Мих. Шудло, ЧНІ. 9
Пости і заборонені часи 14
Мойсей ..... Іван Франко 16
Непрослідимі є пляни Божого Провидіння о. Роман Ганас 17
Значення Листопадового Зриву 19
Хотів би ти знати 23
Чеснота Авраама ..... В. Буженко 26

Ave Maria ..... Василь Лімпіченко 28
Страх перед смертю 29
Joint Pastoral Letter 33
Are You Ready To Die Now? 34
Mistakes About Love ..... Donald F. Miller 36
Carnal Egoism . Rev. Michael Schudlo, C.SS.R. 41
Joshua & Zerubbabel Rev. James A. B. Haggert 44
Who Can Become A Priest? 47
New Regulations on Fast & Abstinence ... 50
I'd Like To Know 51
Decree on the Apostolate of the Laity Rev. Michael Schudlo, C.SS.R. 54
Consumer Credit—A blessing or a curse? .. 57
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 59
The Christian of the Future Fr. Karl Rahner, S.J. 60

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1966
DECEMBER

REDEEMERS

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.
Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,

MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

Приготовляйся зустрінути Господа!

СЛИВЕ дві тисячі літ тому над річкою Йорданом у Палестині стояв останній і найбільший пророк Старого Завіту, Іван Хреститель, і кликав до жидів могутнім голосом:

"Готуйте дорогу для Господа і рівняйте Йому стежки!" (Мт. 3, 3).

Подібно свята Церква кличе до своїх духовних дітей кожного року, як наближається Різдво Спасителя: "Приготовляйтеся гідно і по-християнськи зустрінути Його!"

Пилипівка— це час підготовки до прийняття найбільшого Добродія людства. Хто ж цей Добродій? Це — Христос, Спаситель світу, Божий Син, що з любови до людей стався Чоловіком, страждав і помер, щоб люди в вічності не страждали, а запевнили собі безмежне щастя в царстві свого Небесного Отця.

15 листопада зачинається Пилипівка цебто офіційна підготовка до прийняття Спасителя. Щасливі ті люди, що в дні Христового народження матимуть підготовані серця, щоб гідно прийняти Божого Сина!

Колись Господь посилав пророків жидівському народові, щоб підготовляли його до приходу Месії. На жаль жиди були занадто зматеріялізовані, щоб зрозуміти значення народження Божого Сина. Через брак підготовки вибраний нарід не пізнав і не прийняв свого Спасителя. Св. Письмо каже, що одна частина вибраного народу не мала місця для Христа: Марія "породила свого первенця ... і поклала Його в яслах, бо в заїзді не було місця для них" (Лк. 2, 7). Було там місце для людей, що мали гроші, були славні та багаті, але для бідного і покірного Божого Сина, що прийшов спасати світ, не було маленького кутка!

Друга частина вибраного народу настрашилася, як почула, що Месія, на якого так довго людство ждало, вкінці прийшов на світ. Як мудреці прийшли до Єрусалиму і спиталися: "Де народився Юдейський Цар, бо ми бачили на Сході Його зорю і тому прийшли поклонитися Йому, то цар Ірод і з ним ввесь Єрусалим занепокоїлися!" (Мт. 2, 2-3). Дивно, Христос приходить спасати із-

раїльтян, а вони тривожаться і лякаються Його немов якогось нещастя!

Тому слушно каже Св. Іван: "Він прийшов до Свого дому, але Його нарід не прийняв Його!" (Ів. 1, 11).

Чому ж цей нарід не прийняв свого Месії, за яким століттями тужив? Бо не був приготований на Його прихід. Чому ж не був приготований? Бо не хотів слухати пророків, які мали підготовити його до прийняття воплоченого Божого Сина!

Відкинення Христа жидами стало для них джерелом нещасть і Божих кар, бо не вільно погорджувати Божими дарами. Христос — це найбільший Божий дар для людства.

На щастя були одиниці між цим невдячним народом, які прийняли Спасителя і стали учасниками Його небесних скарбів. Св. Іван каже: "Тим, що прийняли Його, дав силу статися Божими дітьми, тим, що не з крови, ані з тілесної пожадливости, ані з волі чоловіка, а з Бога народилися" (Ів. 1, 12-13).

Христос бажає подати обильні ласки всім людям, але вони мусять бути підготовані, щоб належно прийняти їх і добре використати, бо хто марнує їх, той кривдить Христа, що стільки настраждався, щоб смертю на хресті вислужити їх для своїх земських братів і сестер.

Ось тому наша Церква встановила піст, що зветься Пилипівкою (15-XI—24-XII). Цей час має бути часом підготовки, щоб належно прийняти Божого Сина в дні Його поновного народження. Це стається в дні Христового Різдва.

Як треба проводити час посту?

В часі Пилипівки треба робити дві речі: 1) Придержуватися заряджень Церкви, яка каже: "В часі Пилипівки не вільно їсти м'яса в п'ятницю".

2) Крім приписаного посту, католики повинні звернути увагу на три християнські чесноти, на яких спирається наше духовне життя, цебто на віру, надію і любов, любов до Бога і любов до ближнього, бо хто не любить ближнього, той не годен дійсно любити Бога!

Отож слід відновити свою віру і поглибити її студіями катехизму. Треба скріпити свою надію, пригадуючи собі те, що Бог обіцяв нам, цебто всяку потрібну поміч, щоб зберігати Його святий Закон і запевнити собі спасіння душі. Накінець слід звернути особливішу увагу на любов. Хто щиро полюбить Бога і свого ближнього, той легко буде заховувати всі інші заповіді. Вірність Божим заповідям і ревне християнське життя з частим приниманням Св. Причастя—це найкраще приготування, щоб Христос у дні Свого народження міг прийти і настало замешкати в нашій душі.

Тільки так у дні Христового Народження відчуємо в своїх серцях, що Христос дійсно духовно народився в нашій душі.

Якщо Христос дійсно духовно народиться в нашій душі, то Він обновить її та вчинить улюбленою Божою дитиною, з якої Небесний Отець буде гордий, як був Він гордий з Ісуса. Він виявив Своє задоволення зо Свого Сина, як промовив по Його хрещенні: "Це Мій улюблений Син, в якім Я знаходжу Своє уподобання!" (Матей: 3, 17).

* * *

Народження Божого Сина— це така велика подія в історії світу, що ніяка інша не годна рівнятися чи дорівняти їй. Христос приніс людям нову релігію, яка спричинила духовну революцію в світі. Ця релігія— це християнство, яке має Христа, Божого Сина за свого основника. І саме тут різниця між християнством і іншими релігіями світу. Тільки наша релігія має Божого Сина за основника. Основники ж інших релігій, не зважаючи на багато добрих речей, що є в них, мають людей за своїх основників. Ісламе Магомета, Конфуціянізм —філософа Конфуція, буддизм — Будду.

Підготовляючись до святкування народження Божого Сина, ми повинні наслідувати побожних грецьких паломників, які були прийшли до Єрусалиму на свята й удалися до апостола Пилипа з оцим проханням: "Пане, хочемо побачити Ісуса!" (Іван: 12, 21). Святкуючи Різдво, ми повинні шукати Ісуса, щоб Він діяльно замешкав в наших душах, керував нашими гадками, освячував наші діла і постійно скеровував нас до Небесного Отця. Без Христа наше життя буде мляве, нудне і деяк безвартісне, бо що вартує земське життя, коли воно не запевняє вічного життя, що для нього людина сотворена? Христос же це "Дорога, Правда і Життя". Це Він провадить до вічного життя всіх тих, що приймають Його за свого Спасителя, щиро люблять Його і вірно держаться Його навчання.

Нехай же Христос завітає до кожного християнина в Св. Причасті в дні святкування Його народження, і нехай залишиться в наших серцях, щоб керувати нами і нашою діяльністю в цім житті, поки не заведе нас до Свого і нашого Небесного Отця, де знайдемо повне щастя і безмежну радість, і цьому щастю і радості не буде ніколи кінця. Саме для цього Син Божий стався Чоловіком і нашим братом. Ми ж щорічно святкуємо Його народження, щоб пригадувати собі, чому Він стався Чоловіком і розбуджувати в собі любов до Нього. Любов же до Нього поможе нам чинити те, що Він велить нам у Своїй Євангелії.

Радію не тому, що ви засмутилися, але тому, що ваш смуток привів вас до покаяння, бо ви були засмучені задля Бога (2 Кор. 7, 9).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прішле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ПРОВІДНИКИ НАРОДУ НЕ РОЗПАЛЮВАЛИ ДАЛЬШЕ ПОЛУМ'Я ПОГАНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень, благословлене Святішим Отцем)

Поганський націоналізм треба відрізнити від любови свого народу, патріотизму. Кожний християнин може й повинен любити свій нарід, бо нарід становить неначе одну родину. Як дитина любить свою матір більше ніж чужу, так і ми повинні любити сильніше свій нарід. Ця любов опирається на природнім законі, отже є після Божої волі, волі Створителя, що вложив у людське серце цей закон. Природна річ, що люди, що говорять тією самою мовою, яких лучить та сама історія, традиції, є тісніше з собою злучені. Християнство зовсім не зносить вимог природного закону, бо природний закон походить від Бога. Тому Христос, Божа Мати, апостоли й усі святі гаряче любили свій нарід. Публічна діяльність Христа розтягалася майже виключно до жидівського народу. Св. Павло так любив свій нарід, що в своїм листі до Римлян (9, 3) пише: "Маю великий смуток, біль у моїм серці. Бо я сам бажав би бути відлученим від Христа за моїх братів, рідних мені по тілу, що є ізраїльтянами"; так бажав їх спасти.

Цю любов свого народу показуємо тим, що цінимо свій нарід, всякими дозволеними способами стараємося причинитися до його розвою і оборони.

Зовсім інакше мається справа з поганським націоналізмом. Що це є? Це є пересадна, нездорова, шовіністична любов народу, що опирається на гордості, несправедливості й ненависті супроти іншого народу. Такий націоналізм є проти християнської науки, бо він противиться правді, справедливості й любові, що християнин повинен мати до всіх. Такий шовіністичний націоналізм є джерелом ненависти, кривдячого поступування щодо іншого народу, спричинює суперечки, конфлікти, війни. Він унеможливлює взаємне порозуміння, вирозумілість і довір'я поміж народами; він настає на свободу, навіть життя інших народів. Досвід обох світових воєн і їх заключень, кінцевих договорів, є вимовними доказами погубних наслідків такого поганського націоналізму. Для світу не приносить-він жадного добра, а тільки терпіння, знищення і смерть.

Тому Папа Павло VI у своїй різдв'яній промові (1964) вказав на небезпеки й погубні наслідки поганського націоналізму. Папа тоді сказав: "Такий націоналізм є противенством братерства всіх людей, відділюючи їх від себе муром, спричинює амбіції й бажання, що їх можна заспокоїти тільки ціною крови". За час свого понтифікату Папа часто старався склонити державних провідників, щоб вони не бавилися вогнем крайнього націоналізму. Вони повинні скоріше старатися про поширення миру, бо тільки мир може причинитися до розвою й поступу людства в світі. Разпо-раз Папа вказував на шалені суми троша, що їх пожирають воєнні приготування, зокрема витрати на атомічну зброю, а з другої сторони пригадував незмірені потреби голодуючих і бідних у недорозвинених країнах.

Святіший Отець говорив також часто про расизм, що ділить на ворожі табори людей одної раси проти другої, забуваючи, що всі люди на світі мають одного Батька в небі.

Тільки християнство може поконати ті два лиха, що ділять світ, крайній націоналізм і расизм. Гордість, самолюбство й ворожнечу треба поконати вірою в існування людської гідности всіх і готовість віддати кожному, що йому справедливо належиться. Славний учений Я. Марітен сказав: "Якщо хочемо врятувати модерний світ, то тільки любов і то повінь любови може його спасти".

Папа Пій XII у своїй промові 14 березня 1940 сказав: "Тому, що світ стратив любов, він стратив мир, і він не відзискає спокою, доки не інтронізує любови на основах справедливости".

Благаймо Христа Чоловіколюбця через Непорочне Серце Марії про усунення з людських сердець духа поганського націоналізму, та про впровадження духа любови, основаного на справедливості.

Місійне наміреня: За китайців-християн, що живуть відділені від своєї батьківщини.

1967. Січень: Загальне наміреня: Усіма дозволеними способами старатися про єдність християн.

Місійне наміреня: Щоб духовні цінности, що є у не-християнських релігіях приготовили дорогу до пізнання Євангелії.

ПІД СВЯТ-ВЕЧІР

Юра Шкрумеляк

І знову зірка ясна засіяла
Над світом, повним болю, жалю, тьми—
І знов ангельські хори заспівали
Про мир грядучий, щастя між людьми.

І знов душу втомлену збудили
Ті рідні співи гомінких коляд
Про Рождество Небесної Дитини,
Що кривду згнобить і скрушить ад.

І навіть в серце горде і холодне
Мов тепле сонце зійде ясний світ,
І стануть всі привітними сьогодні,
Сусідові бажатиме сусід.

Чого ж то нам самим собі бажати
У тее Свято, в той пресвітлий день,
Коли у наші груди, в наші хати
Дзвенітиме ангельський хор пісень?

Одного тільки побажаймо нині
Собі посполу, рідні брати:
Щоб зволила Небесная Дитина
До нас всміхнутись і між нас зайти...

Щоб тее Світло, що в Своїй долоні
Держить Син Божий, Богочоловік,
Засяло нам на рідному загоні—
І щоб світило ясно вже навік!

Пастирське Послання Українських Владик Канади

ПРО ОБНОВЛЕННЯ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ В УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ В КАНАДІ, ЗГІДНО З ДУХОМ ВСЕЛЕНСЬКОГО II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

"Все перевіряйте; тільки те, що добре задержте". (Перший лист до солунян 5, 21).

Всечесніші Отці Духовні, Дорогі у Христі Брати й Сестри,

Вселенський II Ватиканський Собор накреслив у своїх 16 документах-конституціях, декретах і деклараціях—величаву програму обновлення всіх форм християнського життя, зокрема у проповідуванні слова Божого всім народам світу, в освячуванні безсмертних душ через Пресвяту Євхаристію, святі Тайни й літургійні богослужби, та в запровадженні християнського правопорядку в усі ділянки людського життя.

Цей могутній клич Собору сколихнув усіма помісними Церквами, що становлять разом одну Христову Церкву, та викликав серед них багато нових ідей, різні ініціятиви й напружені настрої. Цей клич дався відчути теж у нашій Українській Католицькій Церкві, яка є однією із 22 помісних Церков, або обрядів, Католицької Церкви, і яка переживає сьогодні у вільному світі процес росту. Таким чином, перед нею виринули нові складні питання, які починають непокоїти одних, заставляти до глибшого нового думання — других, обурювати — ще інших.

I.

В основному, на цю проблематику обновлення в нашій Церкві у вільному світі, зокрема в країнах її довшого існування, складаються ось ці чотири елементи, а саме органічна одність нашого українського обряду в цілій Українській Католицькій Церкві в усіх країнах її існування; узгіднення цього обряду, при збереженні його органічної одности, з новими вимогами духовного й культурного життя різних країн; різне інтелектуальне, національне й соціяльне виховання наших вірних, які стоять сьогодні перед цими проблемами, себто тих, що народились і виховувались на рідних землях України, і тих, що народились і зросли в різних країнах вільного світу; вкінці, дух Вселенського II Ватиканського Собору, який кинув гасло загального обновлення всіх форм християнського життя.

Успішна розв'язка цієї проблеми нашої Церкви у вільному світі, видно, залежатиме від правильного й повного зрозуміння та гармонійного узгіднення всіх цих складових її елементів, при чому питання органічної одности нашого обряду й духовне добро душ наших вірних займають передове місце.

Що, власне, треба розуміти під органічною одністю нашого візантійсько - українського обряду?

Як сама назва цього обряду вказує, одність полягає в живій, органічній злуці старовинного візантійського обряду з тими всіма літургійними, богословськими й культурними елементами, які він прийняв на землях України протягом майже тисячолітнього свого існування в українському народі, враз із своєрідним українським церковним правопорядком. І саме через цей свій український характер, старовинний візантійський обряд видав зі себе нову галузь—обряд: візантійсько-український, подібно, як він дав почин іншим своїм галузям - обрядам: візантійсько-грецькому, візантійсько - болгарському, візантійсько - сербському, візантійсько-російському й іншим, та дозволив нашій Церкві оформитись в окрему помісну Українську Католицьку Церкву.

Звідси зовсім ясно, що будь-яка спроба узгіднення нашого візантійсько - українського обряду з новими вимогами духовного й культурного життя наших вірних у різних країнах світу, що хотіла б замінити його властивий український характер іншими не-українськими елементами, була б рівнозначною з його запереченням як окремого обряду Церкви, а тим самим означала б практично заперечення існування також нашої Української Католицької Церкви, як окремої помісної Церкви в Католицькій Церкві.

Тому треба рішуче відкинути як противну самому існуванню нашого обряду, як окремого обряду Католицької Церкви, назву, яку дехто сьогодні пропонує в Канаді: візантійський обряд; також треба з повною рішучістю відкинути, як противну самому існуванню нашої Української Католицької Церкви, як окремої помісної Церкви в Католицькій Церкві, назву, що її дехто сьогодні пропонує для нашої Церкви: Католицька Церква візантійського обряду.

Такі форми "узгіднення" нашого українського обряду з новими духовними й культурними потребами життя наших вірних по різних країнах вільного світу були б не обновленням нашої Церкви, а її знищенням. А такої руїни ані не благословить Бог, ані не удобрює Христова Церква, ані не зможуть ніколи з нею погодитись вірні нашої Української Католицької Церкви.

Крім того, при узгідненні нашого українського обряду з новими духовними й культурними вимогами життя наших вірних різних країн світу треба дуже старанно відрізнити: справжні вимоги християнського життя від химерних забаганок; справжнє духовне й національне добро наших вірних від різних чужих, прихованих інтересів; загальне добро всієї Вселенської, в тому й нашої Української Католицької Церкви, від вузькоглядної парафіяльщини й анархічної отаманщини.

II.

Щоб дійти до такого гармонійного узгіднення всіх цих складових елементів, нам треба багато молитись, щиро й об'єктивно розглядати всі ці проблеми та спільними силами, у взаємнім довір'ї і пошані, шукати правильної розв'язки. При цьому ми повинні уникати двох крайностей:

—з одного боку, ми повинні вистерігатись усіх речників англійщення, латинщення чи вза-

галі засмічування нашого обряду всякими чужими, нам непотрібними, а то й шкідливими практиками;

—з другого ж боку, ми також повинні вистерігатись усяких нерозважних оборонців традиції, які не хочуть брати на увагу справжніх нових національних потреб наших вірних по різних країнах світу, з великою небезпекою втрати для нашої Церкви й народу значної кількости нашої молодшої генерації.

Правильна розв'язка може бути тільки в гармонійному узгідненні всіх нових духовних і культурних вимог життя наших вірних з правдивими вимогами духу нашого українського обряду і справжніми традиціями нашої Церкви.

Шукаючи гармонійного погодження нових вимог життя наших вірних поза межами України з духом нашого українського обряду, ми не повинні боятись нових ідей, бо кожна позитивна й творча ідея — це дар Божий, шо його треба прийняти з вдячністю й пошаною. Тому всі наші Отці духовні, члени чернечих чоловічих і жіночих згромаджень, та всі миряни не тільки можуть, але й повинні активно цікавитись всіма проблемами нашого церковного життя та разом, спільними силами, помагати церковному проводові їх правильно розв'язувати.

Але слід це робити правильним шляхом. Отці духовні повинні розглядати всі питання на деканальних соборчиках, на єпархіяльних священичих конференціях чи й на інших зібраннях, але завжди згідно з приписами канонічного права і за благословенням церковного проводу; миряни повинні розглядати ці проблеми в рямцях своїх церковних чи церковно-громадських організацій, згідно з постановами II Ватиканського Собору в декреті "Про мирян". Нема потреби у творенні окремих товариств для осягнення тієї цілі, бо це справа всіх вірних, і кожний з них повинен боронити життєвих інтересів своєї Церкви там, де він живе і діє. Це, власне, суть правдивого апостольства мирян.

III.

Щоб допомогти всім нашим вірним успішно боронити всіх прав Української Католицької Церкви та корисно працювати для духовного добра всіх людей доброї волі, закликаємо їх всіх завжди пам'ятати ось що:

1. Правильна назва нашої Церкви така: Українська Католицька Церква. Можна вживати теж назв: Католицька Церква візантійсько - українського обряду, або: Католицька Церква українського обряду.

2. Наша Українська Католицька Церква, як одна з помісних Церков Вселенської Католицької Церкви, має, згідно з ученням II Ватиканського Собору, ту саму гідність, ті самі права й обов'язки, що їх мають всі інші помісні Церкви, як, напр., Католицька Церква латинського (римського) обряду, Католицька Церква візантійсько-грецького обряду, Мелхітська Церква, Маронітська Церква і т.д. (Декрет "Про Східні Католицькі Церкви", 3).

3. Нема, отже, сенсу хотіти представляти Українську Католицьку Церкву, як частину Католицької Церкви латинського обряду в Канаді. Наша Українська Католицька Церква й Католицька Церква латинського обряду, як помісні Церкви, є рівні, як навчає II Ватиканський Собор, щодо гідности, прав і обов'язків. Тому наша Церква, як ієрархічно оформлена, не може бути частиною якоїсь іншої помісної Церкви; вона є частиною однієї Вселенської Церкви.

4. Щодо живої мови в богослужбах нашого українського обряду, то нею є жива українська мова. Це вирішили всі українські Владики під проводом Блаженнішого Верховного архиєпископа, Його Еміненції Кардинала Йосифа Сліпого в час IV сесії Вселенського Собору, і це розпорядження було оголошене в спільному пастирському посланні ("Благовісник", 1966, ч. 1, стор. 19-20).

5. Повну програму праці над духовним обновленням у нашій Українській Католицькій Церкві подав увесь український єпископат вільного світу у вищезгаданому спільному пастирському посланні (стор. 15-23).

Дорогі Брати й Сестри, ми пересилаємо Вам це пастирське письмо, сповнені журби за загальне добро всієї Української Католицької Церкви, за духовне добро кожного з Вас окремо і за добро всього українського народу. Тому просимо Вас усіх прийняти його з почуттям такої самої журби за загальне добро нашої Церкви й нашого народу та поступати згідно з поданими тут вказівками.

Благословимо Вас, Дорогі Брати й Сестри, всіх разом і кожного зокрема та доручаємо Вас самих і Вашу працю ласкавій опіці нашого Божественного Спасителя та Його Пресвятої Матері.

Дано у Вінніпегу, 4-го лютого, в день св. ап. Тимотея, 1966 року.

✠ Максим—Архиєпископ і Митрополит Вінніпеґський,
✠ Ніл—Єпископ Едмонтонський,
✠ Ісидор—Єпископ Торонтський,
✠ Андрей—Єпископ Саскатунський.

"Павле, чому твого імени ніколи нема між жертводавцями?" питається кум кума Федя.

Федь: "Не маю, куме, щастя. Як у церкві є збірка, то я приходжу запізно. Як збірка проводиться на весіллі чи хрестинах, то я тоді п'яний, і мене обминають. Як колядники приходять від різних партій, то я позбуваюся їх так, що кажу, що я не належу до їх партій. Ось бачиш, що я не маю щастя зо збірками!"

УВАГА!

Редактор Голосу Спасителя буде проповідати місії в Франції, починаючи від жовтня 1966 р.

Прохаємо звертатися до нього просто до Франції в усіх редакторських справах.

Ось його адреса:

186, Blvd. St. Germain, Paris VI-e, France.

Подружжя і родина в модернім світі

Родина — це найсильніший лучник між одиницями, Церквою і громадянством, бо люди живуть в родинах. Конституція каже:

47) "Добро одиниць, людського і християнського громадянства є стисло злучене зо здоровими умовинами тої громади, що повстає через подружжя і родину. Ось тому християни і всі люди, що цінять цю громаду, щиро тішаться, що люди знаходять різні способи, якими скріпляють цю спільність любови і вдосконалюють її життя, і так помагають подругам і батькам у їх шляхетнім покликанні-званні".

Тут Соборові Отці підкреслюють, що любов—це підвалина подружжя. Текст Конституції іде куди дальше ніж традиційне вчення латинської Церкви, яке наставало на твердження, що головна ціль подружжя —це діти і їхне виховання. Отці збивають давнє маніхейське поняття, що статеві здібності людей і їхне вживання—це тільки конечне зло, яке можна виправдати тільки родженням дітей.

Подружжя та його вживання для подруг — це життєвий шлях, який помагає осягнути християнську досконалість і служити Богові, якщо подруги належно використовують його, бо є такі люди і християни, що не розуміють вартости подружжя і його ролі в житті. Конституція каже:

"Не всюди належно оцінюють високу якість цієї установи (подружжя), бо многоженство, язва розводів, так-звана вільна любов і інші надужиття притемнюють її.

"Крім цього надмірне самолюбство, пересадна погоня за приємностями і заказані практики проти дітородження часто збещещують подружню любов...

"В деяких частинах світу проблеми злучені зо зростом населення викликають тривогу".

Ствердивши цей стан людства, Соборові Отці кажуть:

"Подібні речі турбують сумління.

"Ось тому, наводячи деякі важні точки навчання Церкви в яснішім світлі, цей Собор бажає подати провід і поміч тим християнам і іншим людям, які намагаються задержати святою і скріпляти природну гідність подружнього стану і його превелику вартість".

Тут Соборові Отці не заміряють подавати цілого навчання про християнське подружжя і родинне життя, а тільки заторкують деякі точки, залишаючи Папі деякі справи про регулювання народин, як це Павло VI застеріг собі.

Папа Павло VI створив був осібну комісію з науковців, лікарів, біологів і богословів, що мала прослідити деякі справи, які заторкують обмеження народин. Ця комісія працювала більше ніж рік, подаючи Папі вислід і висновки своїх розшуків. На жаль члени комісії мали сильно поділені погляди. Одні наставали на давне навчання, що головна ціль подружжя—це дітородження. Хто не хоче дітей, той повинен уживати подружжя тільки тоді, коли природню дітородження виключене. Інші твердили, що можна вживати штучних засобів, щоб

контролювати дітородження. Треті дозволяли на ці засоби тільки з дуже важних причин, от хоча б ради хвороби, браку здоров'я, браку помешкання, тощо.

Сам Папа, приймаючи на авдієнцію представника одного італійського журналу, заявив, що ця справа дуже складна, і тому сам він не знав, як розв'язати треба, бо безчисленні подруги домагаються, щоб він вирішив цю справу і поміг їм позбутися неспокоїв. І він закінчив інтерв'ю:"Ми мусимо рішати. Воно не легко рішати, але Ми мусимо щось сказати. Але що?... Тут конечне, щоб Бог просвітив нас".

Святість подружжя і Родини

Родина—це підвалина громадянства і держав. Здорова родина є запорукою здорового громадянства і життєдайности Церкви, що є Божим Царством на землі, бо громадяни і християни приходять на світ і зростають у родинному вогнищі. Ось тому воно дуже важне для Церкви, держави і світу, щоб люди належно розуміли гідність подружжя і шанували його. Конституція каже:

48) "Сам Творець установив подружжя і надав йому закони...

"Сам Бог є Творцем подружжя. Це Він наділив його різними цілями і користями. Вони мають вплив на продовжування людського роду, на особистий розвій і вічну долю поодиноких членів родини, і на гідність, сталість, мир і добробут так самої родини, як громадянства взагалі.

"Своєю природою подружжя і подружня любов звернені до родження і виховання дітей, і в них вони знаходять своє остаточне завершення".

Хоч Соборові Отці твердять, що подружжя змагає до дітородження, проте вони навмисно виминають давню теорію, поширену в латинській Церкві, що дітородження—це головна ціль подружжя, а інші цілі, от хоча б взаємна поміч і вияв подружньої любови до партнера чи партнерки, це тільки підрядні цілі, цебто підпорядковані дітородженню.

Конституція каже:

"Отак чоловік і жінка, що через згоду на подружню любов вже не є двома, але одним тілом (Мат. 19, 6), помагають і послуговують одне другому через злуку своїх осіб і діл.

"Господь наш Ісус Христос обильно поблагословив цю многогранну любов.

"Правдива подружня любов є злучена з Божою любов'ю і збагачена спасительною силою Христа і діяльність Церкви.

"Отак ця любов годна провадити подруг до Бога, помагати і скріпляти в них уряд батька або матері.

"Ось тому християнські подруги приймають спеціяльну тайну, яка скріпляє їх і освячує їх в обов'язках і гідності їх стану. Силою цієї тайни подруги сповняються Христовим духом, як виповняють подружні й родинні обов'язки. Цей дух наповняє все їхнє життя вірою, надією і любов'ю. Отак вони невпинно поступають в досконалості і у взаємнім освячуванні одне другого, і тому разом прославляють Бога".

Божа ласка, що тайна подружжя запевняє подругам, допо-

може їм виповнити головне завдання їхнього подружнього життя, цебто дати добре виховання дітям, що Бог посилає їм. Конституція каже про виховання, особливо релігійне виховання дітей, що є головним обов'язком батьків супроти тих, що привели на світ:

"Наділені гідністю й урядом батька чи матері батьки будуть енергійно виповняти свій найперший обов'язок, цебто даватимуть виховання, особливо релігійне виховання своїм дітям."

Релігійне виховання—це найважніше виховання в житті людини, хоч не слід занедбувати інших родів виховання, цебто морального, наукового й національного. Бог буде домагатися від батьків звіту, як вони виховували свої діти, а не звіту з того, скільки матеріяльних дібр і спадщини полишили їм.

Обов'язки дітей

Діти є головним скарбом подружжя. Як саме подружжя накладає поважні обов'язки на батьків, так і діти не є без обов'язків супроти батьків і родини. Діти повинні відчувати в собі відповідальність за добро цілої родини, шанувати батьків, любити і слухати їх, бо послушні і добрі діти влегшують батькам виповнення обов'язків супроти Бога і родини. Конституція каже:

"Як живі члени родини діти по-своєму причиняються до освятости батьків. Вони повинні вдячністю, любов'ю і довір'ям відповідати на доброту своїх батьків. Вони повинні бути при батьках у хвилинах труднощів і в старості, як самота буде часткою їх батьків".

Бог не буде благословляти дітей, що не шанують батьків і не дбають про них, як батьки потребують їх помочі, особливо в старечім віку.

Подружня любов

49) Ніяке подружжя не буде щасливе, коли подруги щиро не люблять правдивою християнською любов'ю. Подружня "любов є питоменно людською любов'ю, бо вона йде від одної до другої особи через почування волі", каже Конституція. "Ця любов різно виявляється".

"Ця любов годна збагатити вияви тіла й ума єдиною гідністю... Господь наділив цю любов особливішими дарами..." "Ця любов... веде подруг до того, що вони віддаються одне другому, і це самовіддання доказується шляхетними почуваннями і ділами. Ця любов проникає їх ціле життя... Ось тому ця любов перевищає еротичні схильності, які скоро зникають, бо в них повно самолюбства".

"Ця любов єдино виражається і вдосконалюється через подружній акт. Подружні акти, якими подруги інтимно і чисто лучаться, є шляхетні і гідні.

"Як ці дії провадяться по-людськи, то вони означають і скріпляють самовіддання, яким подруги збагачують одне другого радісною і вдячною волею ... Така любов ніколи не буде збещещена перелюбом або розводом".

Плідність подружжя

Подружжя є звернене до дітей, які є найкращим плодом

і завершенням подружжя, хоч вони не є ні єдиною, ні головною ціллю подружжя. Конституція каже:

50) "Подружжя і подружня любов зо своєї природи звернені-спрямовані до родження і виховання дітей. Діти є дійсним найбільшим даром подружжя і вони сильно причиняються до добробуту батьків. Сам Бог, що заявив: 'Чоловікові не добре бути самому' (Бут. 2, 18) і що 'в початку створив чоловіка і жінку' (Мат. 19, 4), бажав поділитися з людиною Своєю владою творення. Отак Він поблагословив чоловіка і жінку, кажучи: 'Ростіть і множіться'" (Бут. 1, 28).

Ось тому, вживаючи подружньої любови, "подруги повинні відважно співпрацювати з любов'ю Бога і Спасителя, який через них буде з дня на день збільшати і збагачувати Свою власну Родину" цебто число Божих дітей на землі.

Число дітей у родині

Хоч діти—це одна з головних цілей подружжя і подружньої любови, все таки ні Бог, ані Церква не означують, скільки дітей подруги повинні привести на світ. Соборові Отці виразно зазначують, що це відповідальність батьків, які мають рішити згідно з обставинами, в яких в данім часі проживають, чи воно було б ділом відповідального дітородження в згаданім часі привести ще одну дитину на світ. Отож вони мусять брати до уваги себе самих, дітей, що вже мають, і загальний добробут родини і краю, в якім проживають. Конституція каже:

"Вони розважливо розглянуть свій власний і своїх дітей добробут, цебто тих дітей, що вже народилися, і тих, що можуть іще прийти на світ. Через це вони розглядатимуть свої матеріяльні і духовні обставини часів і свого власного життевого стану", і як передніше зазначено в Конституції під тим самим числом, "прийдуть до належного рішення з пошаною до Бога при помочі спільної наради і зусилля".

Це рішення має бути рішенням самих батьків, каже Конституція:

"Остаточно самі батьки мають рішати цю справу перед Богом".

Відповідальне рішення

Батьки не повинні самовільно рішати про кількість дітей, що вони приводять на світ, бо є деякі родини, що безвідповідально поступають в цій важній справі. Одні мають забагато дітей, яких не годні належно ні виховати, ні вигодувати. Інші ж у своїм самолюбстві та погоні за забавами мають куди менше дітей аніж могли б чи повинні б привести на світ, і тому часто вживають заказаних Церквою засобів, щоб берегтися перед небажаними дітьми. Конституція каже:

"В своїм поступуванні (цебто рішенні про кількість дітей) подруги не повинні самовільно поступати. Вони повинні завжди поступати згідно з належно вишколеним сумлінням, яке погоджується з Божим законом і підчиняється навчанню Церкви, що автентично толкує цей закон у світлі Євангелії".

Соборові Отці не входять у

справу різних засобів, які помагають подругам регулювати народини, бо саме тоді була дискусія про ці засоби між ученими і богословами, особливо про пілюлю. Сам текст Конституції не виключає дальшого і кращого насвітлення цієї проблеми офіційним навчанням Церкви в майбутності.

Великі родини

Людське життя—це найбільше добро, що Бог комусь може подати, бо воно є початком усіх Божих дарів і вічного щастя. Ось тому Соборові Отці хвалять тих подруг, що мають чисельні родини, хоч це вимагає багато саможертви:

"Між подруженими парами, що так виповняють Богом дане доручення, ті заслуговують на особливішу згадку, що по спільній і мудрій нараді галянтно мають відносно великі родини, хоч напевно подружжя не було встановлене для самого дітородження".

Подружня любов і пошана для людського життя

Конституція зазначує, що навіть добрі подруги, які бажають мати багато дітей, не завжди годні їх мати:

51) "Цей Собор здає собі справу з того, що своєрідні модерні умовини життя часто не дозволяють подругам гармонійно влаштовувати свого подружнього життя, бо трапляються обставини, в яких бодай тимчасово не годиться збільшувати числа дітей. В наслідок цього воно буває тяжко користати з права подружньої любови і повної інтимности" треба вживати подружніх прав і привілеїв.

Соборові Отці відкидають гадку тих, що "предкладають нечесні розв'язки" для цих проблем і заявляють: "Треба пильно берегти життя від самого початку, бо **аборт** і **дітовбивство**—це страшні злочини". Не зважаючи на труднощі в уживанні подружжя в таких випадках, "діти Церкви не повинні вживати таких засобів для регулювання дітородження, які навчальний уряд Церкви вважає за гідні догани".

Виховання дітей

Батьки зобов'язані дати дітям належне виховання. Конституція каже:

52) "Родина — це школа глибокої гуманности... Виховання дітей вимагає старанної співпраці батьків... Діти так мають бути виховані, щоб як дорослі могли з дозрілим змислом відповідальности йти за своїм званням, включаючи й релігійне звання... І молоді (діти) повинні радо слухати "своїх батьків і приймати їх поради і провід, без яких виховання не можливе".

Рбля держави

"Публічна влада має священний обов'язок признати, боронити (подружжя) і публічну мораль і сприяти домашньому життю". "Як іде про діти, що не мають родини, то держава "повинна захищати їх мудрим законодавством і... помагати їм, як зайде потреба".

Соборові Отці так закінчують розділ про подружжя і родину:

"Нехай самі подруги, що створені на Божий образ і наділені гідністю осіб, будуть злучені одне з другим рівною любов'ю і розумною гармонійністю, і так спільно працюють над взаємним освяченням. Так вони будуть наслідувати Христа, що є початком життя. Водночас радостями і жертвами свого звання і вірною любов'ю одружені люди стануть свідками тієї любови, що Господь виявив світові Своєю смертю і Своїм воскресенням" (Ефес. 5, 25-27).

СВЯТИЙ НИКОЛАЙ

ХОЧ який у світі Николай популярний, проте треба ствердити, що історія замало подробиць про нього подала нам.

Святий Николай уродився в місті Патарах. Патари—це морська пристань у провінції Ликії, в Малій Азії. Загально приймають, що він народився в другій половині 3-го століття. Дехто подає дату його народження—289 рік. Батьківщина Св. Николая — це сьогоднішня турецька провінція Анатолія.

Переказ подає, що побожні та багаті батьки Николая довго не мали дітей. Це смутило їх, бо тяжко подругам відходити з цього світу, не полишивши по собі ніяких потомків. В потомках батьки дальше проживають у світі, тому й легше приходиться прощатися з цим життям.

Бог вислухав їх ревні молитви, скріплені численними милостинями, що їх роздавали вбогим, щоб скоріше виблагати собі в Бога ласку стати батьками. Бог вислухав їхні молитви та послав їм сина, що став славою не тільки власних батьків, але й прикрасою вселенської Христової Церкви.

Батьки Николая звалися Теофан і Нонна. Належали до багатих і шляхетних родин цієї провінції. Хоч місто було ще значно поганське, проте християнська віра сильно ширилася між населенням. Всі подивляли багатих батьків Николая, бо вони, не зважаючи на величезні маєтки, потрапили зберегти християнську покору та побож-

ність.

Батьки надали синові ім'я Николая, як священик хрестив його. Николай — це грецьке ім'я і значить воно "переможець народу".

Давній переказ подає, що маленький Николай вже немовлятем являвся надзвичайною дитиною. При хрещенні тримав руки так зложені гейби молився. Крім цього в середу та п'ятницю не приймав ніякої поживи гейби бажав виявити людям важність посту в християнськім житті. Середа та п'ятниця — це дні посту в Східній Церкві. Перші християни нічого не їли до третьої години пополудні. Це робили зо звичаю, який передали їм самі апостоли Христа. Николай, хоч немовлятко, мав притримуватися цього припису, каже легенда.

Батьки бачили в синкові Божий дар, відповідь на їхні довголітні молитви та благання, тому рішили вчинити з Николая доброго християнина, впоюючи в його ніжне серце любов до Бога, ненависть до гріха, пошану до Божого закону та любов до ближніх, придержуючись поради Св. Павла: "Виховуйте їх (діти) в карності та Господніх пересторогах"! (Єф. 6, 4).

Не дивниця, що Боже благословення спочило на маленькім Николаю. Він зростав в роках, але й водночас скріплявся в християнських чеснотах, побожності та любові до всіх, бо в усіх бачив Божих дітей.

В школі був прикладним учнем, бо визначався не тільки здібностями, але й добрим і вишколеним характером, за що так учителі, як товариші шанували та любили його. Николай змалку любив розчитуватися в Біблії, бо відчув, що ця свята книга ушляхетнює людське серце та вказує людям, як по-божому треба проживати на землі.

Уникав марні забави і не приставав із тими, що легкодушно поступали. Любив відвідувати церкви, в яких нарід бачив, як він довгими годинами молився та розмовляв зо своїм Господом утаєним на престолі в Пресвятих Тайнах.

В короткім часі Николай досягнув такий високий ступень досконалости, що всі подивляли його. Його ж добрий приклад сильно впливав: на шкільних поганських приятелів, які, подивляючи Николая, горнулися до християнства. Отак Николай від дитинства був Христовим апостолом, бо всюди ширив зацікавлення засадами Св. Євангелії. Його добрий приклад більше діяв на душі ніж неодна проповідь.

Вищі студії Николай покінчив під проводом власного стрия Николая, що був єпископом Патари. Цей побожний єпископ бачив побожність свого вихованка і його бажання стати Христовим священиком. Не раз розмовляючи з батьками Николая чи зо знайомими, побожний єпископ висловлювався про свого вихованка: "Щаслива та церква, що матиме його за свого пастиря!"

Покінчивши студії, Николай став священиком, отримавши рукоположення від с в о г о стрия. По рукоположенні побожний єпископ дістав надхнення та закликав до численного народу:

"Браття, я бачу нове сонце, що сходить над світом, щоб

потішати прибитих горем. Він гарно пастиме душі кормом побожности і святости. Буде він помічником тим, що знайдуться в нужді!"

По рукоположенні Николай удався до Палестини, щоб відвідати місця, освячені народженням і трудами Спасителя. Як священик, Николай уповні віддався на послуги душ, помагаючи в праці старенькому стрийкові. Постійно та сумлінно виповняв священичі обов'язки, за що так єпископ, як нарід надзвичайно шанували та любили його. Любили ж його вірні, бо він любив їх і ділами та трудами доказував свою до них любов.

Нарешті сповнилася й о г о мрія відвідати Палестину. За позволенням єпископа вибрався до Єрусалиму та зайшов до храму Христового Воскресення. Святі місця, особливо Голгофа, вчинили на нього надзвичайне враження. Николай забажав покинути світ і замкнутися в монастирі, щоб тільки одному Богу служити і про Нього одного завжди думати. Життя скуплене дуже подобалося йому. Не така була Божа воля! Раз у часі молитви почув, як Господь говорив до нього:

"Николаю, вертайся знову між людей, бо Я хочу, щоб ти працював на ниві людських душ!"

З жалем Николай полишив самітне місце та вернувся до Мир в Ликії. Там саме вибирали єпископа. З'їхалися єпископи з довколишніх міст, щоб вибрати достойного пастиря для міста Мир, але не годні були погодитися, хто найкраще надавався на цей уряд. Оттому звернулися до Бога та стали благати просвічення.

Ніхто не знав, що Николай був уже вернувся зо своєї подорожі з Палестини, бо він проживав скрито та не показувався нікому. В часі молитви Господь промовив до найстаршого єпископа: "Той буде єпископом Мир, хто завтра раненько перший прийде до церкви!"

Отець Николай був перший, що зайшов до церкви на молитву. Єпископи пізнали в цьому Божий палець і відразу одноголосно вибрали Николая на нового архиєпископа міста Мир.

Николай не бажав почестей єпископства, але не годен був відмовитися від уряду, бо був би спротивився Божій волі. Передання каже, що в навечір'я його вибору на єпископа з'явилися йому Христос і Пречиста Діва. Спаситель подав йому Євангелію, а Божа Мати—єпископський омофор. Це був нехибний знак, що Бог хотів, щоб Николай став архипастирем Христового стада в місті Мирах.

Вибраний на єпископа, Николай не змінив свого покутничого та строгого життя. Нарід надзвичайно зрадів, як почув, що Николай буде його новим Пастирем, бо всі добре знали його ревність і любов до відкуплених Христом душ. Його одежа залишилася надальше вбога і покути зросли, бо прийшли нові обов'язки, для яких потребував більшої Божої помочі.

Своєю побожністю, ревністю та добродійністю Николай перетворив своє духовне стадо. Добрих укріпив у християнськім житті, лихих завернув зо злої дороги і привів до Христа

численних поган, які зобачили в Николаєві правдивого Христового апостола, якому годі було опертися.

Ніякий цар не вчинив своєму народові стільки добра, що вчинив Николай своїм вірним. Може й деякий цар придбав більше добра матеріяльного для своїх підвладних, але ніхто з них не виказав стільки любови, як Николай, а любов куди вартісніша ніж матеріяльні добра та достатки. Навіть у матеріяльних подарунках Николай виявляв народові свою безмежну любов, бо милостині Николая були тільки випливом і наслідком його любови до ближнього.

Любов до ближнього сіяла з його очей, слів і діл, тому входила до людських сердець і здобувала їх для Бога та Його любови. Так колись Христос розділяв народові Свою Божеську любов, яка крилася в його проповідях, чудах і стражтях.

Николай за прикладом свого Божественного Учителя пройшов цією долиною сліз, чинячи всім добро, помагаючи бідним, потішаючи пригноблених і рятуючи тих, що опинилися в небезпеках. Ось тому всі любили його.

Николай помер у Мирах около 352 р. і поховано його в тамтешній катедрі.

1087 р. італійські купці перевезли його тлінні останки до міста Барі в Італії, де й вони спочивають досьогодні.

1) Якщо б Адам і Єва були не згрішили, то чи Христос був би народився?

Знаємо,, що Божий Син стався Чоловіком, щоб відкупити людей від гріха. Люди своїми гріхами були тяжко прогнівили Бога, затратили Його ласку і виключили себе з Небесного Царства. Бог міг був пробачити їм гріх і простити провину без того, щоб Його Син стався Чоловіком, страждав і вмирав на хресті за їх гріхи. Проте не такий був плян Божого Провидіння.

Бог рішив пробачити людям гріх ради страждань і смерти Свого Сина на хресті. Чи Божий Син був би стався Чоловіком, коли б люди не були згрішили, цього ніхто не знає. Проте є деякі богослови, які твердять, що й тоді Божий Син був би стався Чоовіком, щоб завершити створення і стати його короною. Ця гадка годиться з еволюційною теорією, яка стає щораз більше популярна між вченими.

2) В нашій парафії є одна родина. Чоловік православний, а жінка католичка. Їм помер син. Похорон був у нашій церкві. Чоловік і жінка пішли до сповіді до нашого священика і приступили до Св. Причастя. Я думав, що чоловік став католиком. Ні, він є дальше православним і ходить до православної церкви. Як він міг їти до сповіді до нашого священика?

Цей православний християнин добре зробив, що пішов до сповіді і прийняв Святе Причастя під час похорону свого сина. Він напевно прийняв це Причастя за душу свого сина. Люди повинні приймати Св. Причастя за душу померлого чи померлої, як ідуть на похорон.

Другий Ватиканський Собор змінив дотеперішній закон, що забороняв православним приймати Св. Причастя в католицьких церквах. Відтепер наші православні брати і сестри можуть приймати тайну сповіді, Пресвятої Евхаристії і Маслосвяття в католицькій Церкві, як цього забажають. Проте вони мають це чинити з власної волі. Ніхто не може силувати їх до цього. Як вони це роблять, щоб духовно користати з цих тайн, то кожний католицький священик має дати їм ці святі тайни.

3) Чи пересуди противляться християнству? Мені тяжко зрозуміти, як в Америці деякі Церкви практикують дискримінацію проти чорних? Хіба їх поведінка подобається Христові?

Їхня поведінка зовсім не подобається Христові. Спаситель помер за всіх людей. Св. Письмо виразно каже: "Господь не дивиться на особу. В кожному народі подобається Йому той, хто боїться Його і чинить правду" (Дії: 10, 34).

Християни мають поборювати всякі расові і національні пересуди, бо до цього змушує їх приказ Спасителя: "Любитимеш ближнього як самого себе!"

Ті, що є християнами тільки з імени, часто плекають у собі пересуди, відділяються від інших, виносять себе понад ближніх і погорджують ними тому, що вони належать до іншого обряду, раси чи національности.

Бувають християни, що в неділю ідуть до церкви на богослуження, але не мають скрупулу маршувати з християнськими прапорами на знак протесту проти негрів чи інших національностей. Расизм — це всім знаний вияв пересуду. Ненавидіти інших через краску їх шкури чи національне походження йе є християнською чеснотою.

Християни мають докладати всіх зусиль, щоб усунути пересуди зо світу, бо ті, що вірять у Христа, але погорджують своїми братами, є лицемірами, тому Христос на Суді поступить із ними як з лицемірами, які були тільки поверховними, а не дійсними християнами.

4) Хто були садукеї?

Садукеї — це були сторонники жидівської секти. Священик Садок з часів Соломона мав оснувати цю секту. Садукеї — це були жидівські аристократи. Вони були жидівськими раціоналістами. Вони приймали тільки п'ять перших книг Святого Письма, і не вірили, що душа дальше живе по смерті людини. Відкидали так само існування анголів.

Як ішло про політику, то вони завжди тримали руку з тими, що мали владу. За їх раціоналізм нарід не дуже шанував їх. Зате строгі і ревні за Божий Закон фарисеї мали великий вплив і пошану між народом, хоч між ними було багато таких, які були побожними тільки в очах людей, щоб простолюддя поважало їх.

5) Чому Божа Мати не повідомила Йосипа, свого мужа, про те, що вона через діяння Святого Духа стала Матір'ю Божого Сина? Якщо б вона була це зробила, то Святий Йосип не був би задумував потайки відпустити її (Мат. 1, 19).

Заручини між жидами були тим самим, що подружжя. Заручена дівчина ставала жінкою зарученого, тому належала до нього. Якийсь час по заручинах було весілля, і тоді молодий брав молоду до свого дому, бо до того часу вона проживала во своїми батьками. Проте діти, що народилися перед весіллям, були законними, бо молодий і молода були чоловіком і жінкою від хвилини заручин.

Пречиста Діва Марія не повідомила Йосипа про чудесне зачаття Божого Сина через Святого Духа тому, що годі було б сподіватися, що Йосип чи інші повірять у твердження, якого вона не могла доказати. Ось тому Божа Мати лишила цю справу Богові, і Він подбав про те, щоб Йосип довідався про тайну Воплочення від ангола, який повідомив його про це й так звільнив від сумнівів (Матей: 1, 20-21).

6) Чи протестанти будуть мусіли залишати свої церковні звичаї, як поєднаються з Римом?

Протестантські Церкви зовсім не мусітимуть викидати зо свого життя витворених звичаїв і релігійних практик, як були в розриві з Римом, якщо згадані речі не противляться вірі і моралі. Навпаки, вони збагатять Христову Церкву цими надбаннями, як внесуть до неї свої духовні скарби, що їх розвинули поза католицькою Церквою під час чотирьох століть розлуки.

Розумна різноманітність у виявах релігії і богопочитання зовсім не шкодить одності Христової Церкви, що є основана для всіх рас і народів. Христос не вимагає від нікого, щоб відрікався своєї національної спадщини, звичаїв і любови до рідного краю, як стає членом Церкви. Навпаки, він повинен збагачувати Церкву своїми духовними скарбами, що є так само Божими дарами. ,

7) Як християнин найкраще годен дати свідоцтво про свою віру і бути Христовим свідком для своїх ближніх, які не знають Христа?

Найкраще свідоцтво про Христа дає той, хто є правдивим християнином, бо його святість, любов до ближнього й інші чесноти—це світло, яке показує іншим дорогу до Христа. Ця ж святість—це виплив Божої ласки і власної праці.

8) Що треба думати про різні пророцтва, що читаємо про них в побожних книжках. Ці пророцтва мають походити від святих людей.

Між згаданими пророцтвами деякі дійсно можуть походити від Бога, але багато з них—це витвір уяви або видумки людей.

Знаємо, що ворожбитство заборонене Божим Законом (Чис. 23, 23). Католикам заборонено брати участь у спіритуалістичних сеансах і вірити в ворожбитства.

Природні заповідження майбутности не є злими, як мудрі люди, спираючись на історії, намагаються відгадати майбутність.

Видіння, що природно трапляється деяким упривілейованим людям, не є злими і ці люди не відповідають за них, хоча не знаємо, як вияснити їх.

Як іде про правдиві пророцтва, то знаємо зо Св. Письма, що такі пророцтва були, от хоча б заповідження знищення Єрусалиму. Хто перечить можливість пророцтва, той грішить проти віри.

В Церкві будуть завжди люди, що матимуть дар пророцтва. Вони використовують цей дар, щоб перестерігати Церкву і інших людей і помагати їм робити належні рішення в даних історичних хвилинах чи обставинах. Чудо —це єдиний дійсний доказ, що пророцтва походять від Бога, бо тільки Бог може так потвердити правдивість пророцтва.

Чуда, що діються під час паломництва на місці видінь, не є доконче потвердженням видіння, хібащо вони діються, щоб потвердити пророцтво. Подібні чуда можуть там діятися, щоб нагородити віру людей, а не потвердити саме видіння. Історія записала, що внучка Пасхаля отримала чудо від Бога в Порт Роял саме тоді, як монахині збунтувалися проти церковної влади.

Навіть як чудо потверджує правдивість видіння, то це не значить, що воно гарантує за кожну подробицю, як це подає візіонер чи візіонерка.

9) Чому подружжя є тайною?

Подружжя є тайною тому, що воно деяк віддзеркалює любов Христа до Церкви, як це Св. Павло зазначує в листі до християн у Ефесі (Ефес. 5, 32). Як Христос любить Церкву, так чоловіки повинні любити свої жінки. Св. Павло каже: "Хто любить свою жінку, той любить себе самого" (Ефес. 5, 28).

10) Чи вселенські Собори можуть відбуватися часто, от хоча б що десять літ?

Так, Собори можуть і повинні часто відбуватися. Собор у Констанції (1417) рішив, що Собори мають відбуватися кожних 10 літ, але цього правила і рішення ніколи не проведено в практику. Теперішне життя постачає досить тем для соборових дискусій. Отож Собори були б дуже корисні, бо один Собор не годен всього вирішити. Є справи, що недозрілі в тім часі, в якім відбуваються Собор, але будуть дозрілі до вирішення за 10 чи 15 літ.

11) Хто поділив Біблію на глави і стихи? Чи їхні автори це вчинили?

Біблія була списана без жадних поділів, точок і протинків. Не було в ній ні глав, ні стихів. Поділ на глави і стихи—це релятивно недавне з'явище. Степан Лянгдон поділив книги Біблії на глави в 13-ім ст., а поділ на стихи датується від часів мазоретів. Проте ці стихи не були понумеровані аж до 1528 р. Вперше понумеровано їх в латинській Біблії Пагнінього, що вийшла в 1528 р. Роберт Естієн трохи позмінював Пагнінове нумерування в 1551 р., але тільки в книгах Нового Завіту.

Єврейські видання назагал наслідують нумерування Пагнінього, за винятком малих змін.

Як іде про порядок, в якім поміщено книги Біблії, про їх поділ і назви, то католицькі видання ішли за виданням латинської Вульгати, яку зладив Св. Єронім. З поширенням перекладів оригінальних текстів, згадані переклади частинно придержуються єврейської системи.

Книги Св. Письма поділено на глави і стихи, щоб легше було читати їх.

ЛЮБОВІ

І. Калинець

Любови ще ніхто не бачив в земній статі,
Не потрапляв в житті на кість її та кров;
Он і чому верзуть всі циніки затяті:
Її нема, бо фантасмагорія—любов.

Та ось любов оця в душі людській скипіла,
Причарувала серце в нас, на трон у ньому сіла,
Славетніша стає за геллеиський Парнас,
Несхопна хоч вона—сіє над алмаз.

Ніхто не бачив ще оту таємну міць,
Що нею притяга залізний кий магніт,
Проте існує ця потуга дивна

І вір'ю я тому, що ти, любове, вічна,
Що в Трійці Пресвятій—Любов іпостатична
І що таки любві довіриться людина.

Неписана скарбниця Божого Об'явлення

В. Буженко

ОДНОГО разу перемовлялися католик з протестантом про оцю справу. Протестант твердив, що до вірення і спасіння вистачає саме Св. Писання, а католик, навпаки, тримався іншого погляду. Нарешті католик каже до протестанта: "Дай мені Біблію!" Цей скоро подав свою Біблію католикові. Католик трохи поперебирав листки книжки і, віддаючи її власникові, промовив: "Пане, я не просив книжки з казочками, але Біблії, Св. Письма!" Тоді протестант обурено відповів: "Чоловіче, що ти говориш? Таж це є Біблія, Боже слово". "А як ти мені можеш це доказати, що це справді Боже слово?" "Так",— відрік протестант,— "що мої батьки і мої предки через довгі віки уважали Біблію за святу книгу з Божим словом". Тоді католик каже: "То й ви тепер покликуетеся на Передання, хоч вперед відкинули його всяку вартість!" Добре сказав вже давно Св. Августин: "Я не вірив би в Св. Писання, коли б повага Церкви мене до цього не склонювала"!

Треба знати, що Ісус Христос мабуть не лишив нічого написаного. Ні одна з книжок Нового Заповіту не була написана перед Вознесенням. Апостоли розповідають нам про речі, що їх Христос казав, але вони не були записані. А до того Сам Христос сказав апостолам: "Ідіть і навчайте всі народи!" Він не казав: "Ідіть і пишіть", але проповідуйте Євангелію кожній людині! Сама Церква у початках передавала символ віри живим словом, а не писаним. Допіру пізніше списала його. Передання є старинне, загальне і однозгідне. Святий Іван при кінці своєї Євангелії навіть дає виразну рацію, що не можливо списати всю Христову науку, бо книжок би на це не стало по цілім світі!...

Зараз апостольське Передання міститься записане в таких документах: У символах віри; апостольськім, нікейсько - царгородськім та атаназіянськім. У розпорядках вселенських соборів, що є голосом цілої Церкви. У писаннях св. Отців перших століть, учених і письменників церковних. І вкінці в літургічних книгах, протоколах мучеництв, прилюдних пам'ятках (катакомбах) і написах.

І ми повинні боронити ці документи і відважно та сильно в них вірити, бо вони довгі століття переховали для нас певну Христову правду. Ось ще приклад, який був дуже спасенний для того, що собі легковажив вчення Церкви. Св. Климент Дворак, Редемпторист, ходив до університету, де одного разу професор предложив учням еретичну науку. Тоді Святий встав і запротестував, кажучи, що ця наука противна католицькій правді. Потім вийшов з залі. По якімсь часі стрінув в Відні, вже як священик, старенького священика. Цей пригадав його протест проти еретичного вчення, і потім старенький священик признався, що він був цим професором, але протест св. Климента так спасенно на нього вплинув, що він не тільки став добрим католиком, але й священиком.

Подорож до Франції

о. М. Шудло, ЧНІ.

ЯК я вертався з місій в Австралії і Новій Зеляндії в грудні 1964 р., Преосвящ. Володимир Маланчук, ЧНІ., єпископ для українців католиків у Франції, запросив мене проповідати місії для його вірних, на що я радо згодився. Вернувшись до Америки, повідомив про це свого протоігумена, Впр. о. Павла Малюгу, і він радо погодився на це.

По повороті з Австралії я пробував декілька місяців в Нюарку, в Америці, поки не перенесено мене знову до Канади і призначено до Йорктону, де займався парафіями в Шіго місті, Тафнел і Фовмлейку.

У Франції був я двічі в своїм житті, але мій побут у цій країні був переїздовий і тому короткий. Владика Маланчук повідомив мене, що в Франції треба б проповідати бодай 15 тижнів. Пробуваючи в Йорктоні, я зачав відновляти знання французької мови, яку колись доволі добре знав, але в міжчасі сильно призабув, бо не було нагоди розмовляти по-французьки. На щастя в Йорктоні тепер пробуває Преп. о. Боский, мій колишній вчитель з новіціяту в Україні. Він радо погодився розмовляти щоденно зо мною по-французьки. Сам він бельгієць. І так майже щоденно ми розмовляли по-французьки бодай 10-15 хвилин. Це дуже багато помогло мені відновити знання французької мови. Крім цього кожного дня читав дещо по-французьки і переглядав граматику.

В липні 1966 р. виїхав на місяць до Балтімор, щоб там заступати отця пароха, Впр. о. П. Мельничука, який поїхав лікуватися. Мешкав я з американськими Редемптористами, які мають монастир недалеко від нашої української парафії, а цілий день пильнував парафіяльної канцелярії.

На 24 серпня Пр. о. Д. Лаптута, ЧНІ., парох нашої церкви в Нюарку, відвіз мене до пристані в Нью-Йорку, де я всів до корабля Квін Мері, щоб від'їхати до Франції на місії. Це старий англійський корабель, один із найбільших у світі. Проте він трохи вже старомодний. Корабельна обслуга казала мені, що компанія пляную усунути його за два роки і побудувати новий пасажирський корабель.

Квін Мері довгий на 1,020 стіп, широкий на 130 і важить 81,000 тон. На кораблі було багато пасажирів. Найбільше було туристів, які їхали другою клясою, до якої я належав. Через брак місця, треба було примістити багато туристів в першій клясі, і я опинився між ними. Моя кабіна була дуже гарна, мала два віконця і була майже на самій горі корабля. В но-

чі було чути крізь віконця шум хвиль і плавбу корабля, що поров морські води, прямуючи до французької пристані Шербург, де висіло багато туристів. Решта ж поїхали до Англії.

Подорож тривала чотири і пів дня. Корабель прибув до Шербургу 6 годин скоріше ніж було плянованно, бо капітан випробовував машини корабля, які були трохи застоялися під час недавнього довгого страйку англійських моряків. Цей страйк коштував компанію три мільйони фунтів. Одна урядничка на кораблі заявила мені, що ніхто не бажав цього страйку за винятком юнійних керівників. Проте треба було йти на страйк, бо йнакше ці провідники сплямили б ім'я робітників і тоді їм було б тяжко дістати працю в майбутності. З цього страйку робітники нічого не скористали. Виходить, що юнійні керівники не керуються інтересами робітників, а власною амбіцією.

Плавба морем була дуже гарна і спокійна. Атлянтійський океан був тихий. Сонце світило майже ввесь час, хоч інколи віяв сильний вітер. В неділю 28 серпня падав малий дощик.

Я щодня виходив на поклад корабля ввечорі, щоб приглядатися освіченому місяцем океанові. Який чудовий і маєстатичний вид! Море безкрає, озолочене світлом місяця, робить чудове враження і зворушує душу. Який великий Бог, що створив такий чудовий світ! Подорож кораблем тривала від середи 24 серпня до ранку 29 серпня.

Життя в кораблі

Керівники корабля намагаються вчинити плавбу веселою і щасливою для пасажирів. Ось тому від ранку до пізнього вечора є всякі зайняття і розривки: щоденне кіно, яке висвітлюють 4 рази. Фільм зміняють кожного дня; плавання в двох басейнах, музика, танці, прохід по покладі, всякі компетиції, тощо.

Одного пополудня діти мали перегони в плаванні. Іншого дня виступили в капелюхах, що самі зробили в кораблі. Нагороду виграла одна дівчина, вчителька з Америки, бо вшила собі прегарний капелюх у виді корабля Квін Мері. Як нагороду дістала гарний будильник.

Я щодня мав Службу Божу о год. 8:30 вранці. В кораблі є каплиця, якою займається братство католицьких моряків. Воно дбає про ризи, вино і все потрібне до Служби Божої.

Хоч корабель не має сталого капеляна, проте Служба Божа є майже кожної неділі, казав мені захристіян, бо майже завжди між пасажирами знайдеться якийсь католицький священик.

Під час тижня священики правлять Службу Божу в малій капличці. Ця капличка—це властиво невеличка заля першої кляси, де пасажири заходять читати чи відпочивати. В одній з її стін є заглиблення і там є вівтарець. Цей вівтарець закритий спеціяльними дверми в часі дня.

В неділю правлять Службу Божу в залі кіна або в якійсь іншій почекальні, як є багато пасажирів.

На 28 серпня я мав нашу Службу Божу для корабельної обслуги. Крім обслуги були теж нечисленні пасажири, бо Служба Божа була о год. 7:30. Один австралійський священик мав латинську Службу Божу о год. 10 для всіх пасажирів.

Відправивши проскомидію, я звернувся до присутніх людей і заявив, що це буде Служба Божа східнього обряду. Почувши це, одна старша пані поспішно наблизилася до мене і тривожно спиталася: "Чи це католицька церква?" Служба Божа правилася в кіновій залі. Я відказав: "Ні, пані, це не католицька церква. Це заля кіна, але Служба Божа буде католицька!" Деякі з пасажирів знали мене. Вони добряче усміхнулися на вид затривоженої пані.

Під час Служби Божої дав наше Св. Причастя 25 людям.

По Службі Божій було снідання. Потім можна було йти плавати чи до кіна чи проходжуватися чи вигріватися на сонці на покладі.

Приїзд до Франції

В понеділок 29 серпня треба було скоріше ставати ніж звичайно. Відправивши Службу Божу, пішов скоренько на снідання й гайда висідати, бо корабель був уже пів години в пристані Шербург, яка має прегарний горбоватий краєвид.

Французькі урядовці були чемні й привітливі до пасажирів. По коротенькій перевірці документів, ми подалися до залізниці. Лінія Кунард має власну залізницю, що перевозить людей з Шербургу до Парижу. Білет коштує около 15 долярів.

О 9 год. ми пустилися в дорогу до Парижу. Поїзд їхав скоро, не зупиняючись на залізничих станціях. Краєвид був гарний, тому я часто придивлявся до нього. Ми проїжджали крізь Лізіє і там бачив прегарну базиліку Св. Тереси від Дитятка Ісуса. Вона стоїть біля залізничої дороги на маленькім горбку. За нею є монастир монахинь кармелітанок. Сподіюся в майбутності повернутися до Лізіє, бо недалеко цього містечка має бути місія для наших людей. Тоді зможу відвідати базиліку і тлінні мощі Святої, до якої завжди мав особливішу набожність.

В дорозі до Парижу довго розмовляв з одним баптиським міністром, його дружиною і двома дітьми. Я був запізнався з ними в кораблі. Вони їхали на місії до Африки. Це була дуже мила і приємна розмова. Вони подивляли католицьку Церкву за її вирозумілість до некатолицьких Церков, яку започаткував Папа Іван XXIII. Під час дискусії порушено такі справи, як сповідь, відпусти, чистилище, тощо.

Приїзд до Парижу

Подорож до Парижу тривала около три і пів години. Ми прибули на станцію Св. Назара. Там було повно таксівок. Я бачив, що деякі з них мали напись: "Вільна". Думаючи, що вони були незайняті, я попрохав одного шофера завести мене до палати Преосвященного Кир Володимира Маланчука, ЧНІ. Він зажадав 60 франків, цебто около 22 доляри. Це мене сильно здивувало і я заявив, що навіть в Америці таксівки не коштують так дорого. Він відповів, що бензина танша в Америці. Я не хотів брати цієї таксівки, тому звернувся до поліцая і спитався його, як

можна дістатися до Вінсен, де мешкає український Владика. Якийсь шофер зачув нашу розмову і погодився завести мене за 15 франків, цебто за яких три доляри. Їзда триває пів години. Треба переїжджати через Париж, щоб доїхати до Вінсен, що є передмістям Парижу.

Згодом довідався, що в Франції є подвійні таксівки. Одні офіційні і вони вживають лічильника. Треба платити від кілометра. Другі вимагають стільки гроша, скільки їм вдасться видерти від необзнайомлених чужинців. Це правдиве здирство. Не один чужинець сильно попікся на цих 'вільних' таксівках, бо не питався вперед яка їх ціна.

Владика Кир Володимир був удома, як я приїхав до його палати. Ця палата—це малий дім, в якім колись мешкала одна багата родина, що згодом перенеслася кудинде, бо податки в Вінсен дуже високі. Перед палатою Владики є гарний великий парк. Дільниця гарна і приємна.

Поїздка до Парижу

На 30 серпня поїхав підземкою до Парижу, щоб купити деякі пам'ятки для знайомих в Америці і Канаді. В Парижі є дуже гарно збудована підземка. Вистачає взяти з собою мапку і можна їздити по цілім Парижі, не питаючись про місця, де слід висідати.

Речі в Франції дорого коштують. Так само готелі страшно дорогі, дорожчі ніж у Нью-Йорку. В наслідок цієї дорожнечі багато туристів коротко пробуває в Парижі. Минулого року туризм у Франції втратив 20,000,000 долярів, бо багато туристів обминає Францію через цю дорожнечу, або затримуються дуже коротко.

Поїздки до Габурден

Габурден — це передмістя Ліль. Ліль має около 300,000 населення. Там є реколекційний дім О.О. Редемптористів. Я поїхав до цього дому, щоб мати нагоду розмовляти по-французьки і поліпшувати знання французької мови. Там пробув сливе два тижні, від 1-14 вересня. Габурден віддалений від Парижу на 200 км.

Дім Отців Редемптористів дуже великий. Около 7,000 людей кожного року відбуває в нім реколекції. Тут є реколекції так для священиків, як і мирян.

Французькі Редемптористи дуже тарно прийняли мене в Габурден. Між ними є два молоді професори, які навчають у епархіяльній семінарії в Ліль. Вони дуже багато помагали мені в завчанні мови, читаючи для мене і слухаючи мого читання.

На 2. IX. зачалися реколекції для молодих подруг. Ці молоді подруги приїжджають сюди на два дні, цебто на суботу і неділю. Щоденно мають 4 науки, по яких слідують дискусії. Впр. о. ігумен, Іван Пірот, проповідував ці реколекції. Я бував на його проповідях.

Подруги беруть з собою малі діти і тут Сестри займаються ними, як батьки слухають наук, моляться і роблять розважання. Якщо б не було Сестер, то багато подруг не могло б приїжджати на ці реколекції.

Дискусії були довгі, цікаві і приємні. Дискутовано про все дуже свобідно, виявляючи погляди на різні справи, не виключаючи статевого питання, яке батьки повинні вияснювати власним дітям.

На 5. IX. зачалися реколекції для священиків з Ліль. Проповідав один Капуцин. Він заявив, що багато капуцинів перестало носити бороди в наслідок модернізації, яку започаткував другий ватиканський Собор!

Щоденно було три науки. Я мав нагоду запізнатися з деякими священиками і бувати на науках. Мав теж з ними багато дискусій. Половина цих священиків щодня правила спільно Божественну Літургію. Це дуже гарно виглядало. Французи сильно зреформували відправу Служби Божої, вкладаючи до неї багато нових частин. Служба Божа кінчається благословенням головного целебранта зараз по словах: "Ідіть у мирі!"

Релігійне положення в Франції

Наш нарід живе розкинений по цілій Франції. Приклад французів природно впливає на їхне думання і життя. Загал наших людей — це робітники. Інтелігенції тут мало, бо вона виїхала за океан.

Нашим людям тут назагал добре поводиться, хоч не так, як в Америці чи Канаді або в Австралії. Проте вони живуть по-людськи і не бідують.

Мене цікавило релігійне положення Франції, бо треба проповідати місії нашим людям, що живуть у французькім середовищі. Мав я вже передніше деяке поняття про нього. В розмовах з Отцями Редемптористами і світськими священиками говорив про це питання доволі багато. Вони давали мені таке саме вияснення в цій справі. Вкінці дали мені книжку, що появилася в 1966 р. Заголовок книжки: "Франція—країна місії чи демісії?" Автор книжки, Маркил Клемент, це відомий французький журналіст, віцепрезидент товариства католицької соціології в католицькім інституті в Парижі.

Подаємо деякі його спостереження й опінії Отців, з якими я розмовляв в Габурден. Робимо це не для критики католицької Церкви в Франції, а для кращого зрозуміння положення, в якім живуть наші люди і в якім наші священики мусять працювати для Божої слави і спасіння душ.

Релігійне положення християнства в Франції не є рожеве, як заявили мені Отці, але ніхто не знає, як наблизитися до тих, що не хочуть Бога і не цікавляться Ним.

Маркил Клемент пише:

"Сьогодніщня Франція має 48,000,000 населення. Принаймні 40,000,000 людей були охрещені, 35,000,000 ходило на катехизацію, 28,000,000 брало шлюб у церкві, 10,000,000 практикують релігію, 15,000,000 відбувають свій великодній обов'язок, і 32,000,000 хоче церковного похорону" (1 стор.).

Хоч так багато дітей ходить на катехизацію, все таки, каже Клемент, від 25 до 80 відсотків дітей перестає практикувати свою релігію около 14 року життя (2 стор.). Один священик заявив мені, що в його парафії багато дітей ходить до

церкви аж до першого Святого Причастя, але по його прийнятті більше не видно їх тому, що їхні батьки не ходять до церкви. Прийняття першого Святого Причастя — це своєрідний звичай, якого люди тримаються.

Ще більше людей перестає виконувати релігійні обов'язки в часі військової служби і подружжя. Релігійна практика поменшується між людьми аж до 35-40 року життя, а потім збільшується (2 стор.). Два рази є стільки релігійних жінок як мужчин у Франції. Найбільше релігійної байдужности є між багатими і бідними. "В Франції є около 30,000,000 людей, про яких Церква не знає, що думати" (3 стор.).

Одна анкета між молоддю виказала, що молодь найбільше цінить здоров'я і гроші (15 стор.). Хоч більшість молоді заявила, що вона вірить у Бога, то тільки 37 відсотків принагідно практикує свою релігію.

Клемент подає причини цього дивного з'явища. Він каже, що родини, школи і громадянство відповідають за цей сумний стан. В школах навчається з підручників, які не звертають ніякої уваги на Бога. Молитва перед і по клясі не вчинить добрих християн, бо "читання, кіна і шкільні програми є атеїстичні" (23 стор.). "Тільки меншість тих, що брали шлюб у церкві, ходить в неділю до церкви" (27 стор.).

В наслідок послаблення релігійности, каже Клемент, "від 20 літ число покликань до священичого стану постійно зменшується, хоч населення зростає. В 1947 р. було 1,700 висвячених священиків, а в 1962 тільки 507" (47 стор.).

Один священик під час реколекцій казав мені, що його парафіяни робітники не розуміють, нащо в світі здалися священики. Для них всі ті, що не працюють фізично, навіть лікарі, це люди, що дармо їдять хліб. Клемент додає:

"Самі священики відчувають, що їхні громади не розуміють значення священства. Відчуття того, що люди не розуміють їх, часом таке прикре, що воно стає сильною спокусою до зневіри" (47 стор.).

Один священик заявив, що в його парафії є около 5,000 охрещених людей, але тільки 200 ходить до церкви в неділю, з чого 20 мужчин, а решта це жінки".

Перша місія в Като

Пробуваючи з Отцями Редемптористами в Габурден, я отримав листа від Впр. о. Ван де Мале, ЧНІ., з Като, містечка, що є віддалене на 100 км. від Ліль. Він прохав мене приїхати до нього в неділю 11 вересня і відправити там Службу Божу для наших людей. Це мала бути моя перша місія в Франції. Вона складалася зо Служби Божої, проповіді і доповіді по обіді.

Отець Ван де Мале є капеляном монастиря Венедиктинок у Като. Наші люди за почином Всеч. о. пароха З. Нарожняка закупили цю оселю від О.О. Капуцинів і вчинили її монастирем і літньою оселею для українських дітей.

Я подався потягом до Като в суботу, 10 вересня. В дорозі стрінув одну молоду родину з двома дітьми. Це були французи католики з Като. Вони в розмові сказали мені, що в Като на 10,000 людей тільки 1,500 практикує релігію.

Як приїхав до Като, то був мило заскочений. Там є 5 черниць: одна болгарка, 2 француженки і дві бельгійки. Всі вони належать до Чину Венедиктинок східнього обряду, розуміють по-українськи і доволі добре розмовляють нашою мовою.

На Службі Божій було около 50 наших людей, і 20 приступило до Св. Причастя. Сестри і нарід співали Службу Божу. По Службі Божій мав проповідь. Прикро було мені, що з нечисленної молоді три дівчини і два хлопці вийшли з церкви і стояли надворі, як я говорив проповідь!

В околиці Като є около 40 наших родин. Вони сильно розкинені, тому не годні приходити на регулярну місію. Ось тому ціла місія звелася до одного дня.

По обіді молодь мала концерт, зложений з пісень, танців і промов. Концерт був надворі перед манастирем. Хором проводила Сестра Даниїла, француженка.

Ввечорі від'їхав до Габурден з о. Нарожняком, а на 14. IX. поїхав до Парижу, щоб на другий день виїхати до української оселі біля Страсбургу, де українські священики під проводом Кир Володимира мали студійні дні. Там треба було усталити порядок місій, що маю проповідати в Франції.

ПОДИВУГІДНЕ СОНЦЕ

Сонце віддалене від землі на 93,000,000 миль. Якщо було б воно ближче, то життя на землі було б трудніше, бо тут було б загарячо. Якщо б воно було дальше віддалене, то на землі було б зазимно.

Сонце має дуже великий вплив на нашу землю і життя на ній. Заворушення на сонці спричиняють заворушення на землі та в її атмосфері. 12 листопада 1960 р. на сонці був вибух газів. Шість годин по вибусі величезна хмара сонячного водневого газу ударилася з землею.

Який був наслідок цього удару? Цей удар спричинив на землі сильні потрясення і замішання, викликаючи магнетичну і електричну бурю довкола землі. В наслідок цієї бурі стрілки компасів зачали шалено і хаотично порушатися на всі сторони. Радіеві далекосяглі комунікації були перервані. Електричні лямпки в домах зачали блимати гейби на дворі шаліла буря, хоч в повітрі було ясно і спокійно. Ці атмосферичні забурення тривали цілий тиждень. Це був наслідок вибуху сонячного газу. Це не було велике замішання, а тільки маленькі забурення на сонці, і воно дало нашій землі трохи більше сонячної енергії ніж звичайно дає. Можна собі уявити, що сталося б з нашою землею та життям на ній, якщо б подібне забурення на сонці набрало колосальних розмірів. Тоді сонячні гази, світло і тепло могли б легко знищити всяке життя на землі та повернути нашу планету в безлюдну спалену вогнем пустиню.

Пані до письменника Шо: "Що треба робити, щоб видаватися мудрою в товаристві?"

Шо: "Тримайте язик за зубами!"

БОРЕЦЬ ЗА БОЖУ ПРАВДУ

Наш митр. Йосип Сліпий—це напевно один із найбільших визнавців Христової Євангелії в модернім світі, бо за вірність Христові і Його Церкві він переніс безчисленні муки і знущання.

В 1963 р. чеський уряд звільнив арх. Берана, другого героя християнства, хоч він не натерпівся так багато за Христа, як наш митр. Сліпий. Все таки і він виказав багато геройства. Як у 1949 р. чеський міністер справедливости, Олексій Чепічка, відвідав його і намагався наклонити, щоб піддався рішенню безбожницького уряду, то архиєпископ Беран пішов до своєї спальні, взяв клунок з лахміттям, що носив у концентраційнім німецькім таборі в Дахав, і заявив: "Ходім до в'язниці".

Його відвага і витривалість у вірності Церкві вкінці перемогли Христових ворогів, що довгі літа тримали його під домашнім арештом. Поведінка відважного Христового борця доказує, що навіть Христові вороги шанують тих, що мають сильну віру і виявляють готовість страждати і навіть померти за неї.

Щасливий той чоловік, що має в Тобі свою силу, і Твої дороги в своєму серці (Псалом: 84, 6).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

THE PRINCE OF PEACE

M. Schudlo, C.SS.R.

THE birth of Christ is the greatest event in the history of the world, and for this reason we celebrate Christmas year after year and will be celebrating as long as men live on this blessed planet. Christmas is Christ's Birthday. Its universal celebration is one of the wonders of the world. Even those who do not accept Christ as their personal Savior feel the spirit of Christmas in a world that is becoming smaller and smaller due to the communication media.

There were many other great men in the world before and after Our Lord's birth. The various nations have established and declared holidays on the anniversaries of their heroes' birth. They celebrate their memory and glorify their deeds on behalf of their people, but these celebrations are pale and restricted beside Christmas. The memories of the national heroes, however great and famous, fade with the passing of time, and are substituted by other great men. How many people know the names of the Greek or Roman heroes?

Besides, the celebration of the memory of a hero in one nation means nothing to another nation. Who in Africa cares about the great figures of America? They mean nothing to the people of that distant continent.

It is altogether different with Christmas. Nearly one third of mankind celebrates the birthday of Jesus. How often a celebration in honor of a hero must be postponed or cancelled because of war, bad weather or blizzard? Not so with Christmas. Good or bad weather, peace or war, Christmas is never cancelled. Its celebration fills the hearts of men with joy and hope. What is the power that lifts the hearts of mankind at Christmas time?

It is God's grace that invisibly descends upon the world and mankind's awareness that Christ was born and lives among men. This is the source of the joy that invades the hearts of men, even of those who are not expressly aware of the birth of Christ or do not believe in Him. The world is not the same as it was before Christ's birth. It has radically changed in its attitude toward God and men, although countless men and women do not realize it.

When Our Lord was born, an angel appeared to the Jewish shepherds and told them: "Do not fear! Listen, I am bringing you good News of great joy which is in store for the whole nation (and the whole world).

A Savior, Who is the Lord Messias, was born to you today" (Lk. 2, 10-11).

Why was the birth of Christ a happy News? Why a news of great joy? Because it brought and is bringing joy to all those who realize the meaning of the Incarnation and the impact it has made upon every soul and the world in general. The birth of Christ started a Messianic era which is one of joy, as prophet Isaias describes it:

"A Child is born to us, and a Son is given to us. And the government (new era) is upon His shoulder. And His name shall be called Wonderful, Counselor, the Mighty God, the Father of the world to come, the Prince of Peace" (Is. 9, 6).

As soon as the shepherds were told about the birth of Christ, the heavenly messenger was joined by a crowd of other angels who praised God with their celestial hymn:

"Glory to God in the heavens above, and on earth peace to men of good will!" (Lk. 2, 14).

Thus there was joy in heaven and on earth when Jesus was born. Why? Because Jesus is not just another man who was born. He is Someone special. He is the One Whom prophet Isaias foretold some eight centuries before:

"A Virgin shall conceive and bear a Son, and His name shall be called Emmanuel (that is, God with us)" (Is. 7, 14).

Christ is not a messenger of some powerful earthly king who sent Him from some philanthropic motive. No, Christ is the Son of an Almighty God, Creator of the universe, the Second Person of the Blessed Trinity, that became Man, Brother of every human being that will ever live in this world. His birth is an eternally living contract between God the Father and the world with its inhabitants that God is the Lord of the world and that He is eternally united to it and involved in its fate.

The birth of Christ is a much more solemn covenant than the one which God had established with the biblical Noe, whereby He had promised not to destroy the earth and its inhabitants with a new flood:

"I shall establish a covenant with you and with your descendants... Never again shall all flesh be destroyed by the water of the flood" (Gen. 9, 9 & 11). The rainbow in the skies was turned into a reminder to God that, no matter how bad the people might be, He must not destroy them.

The existence of Christ as Man is an eternal guarantee that God loves the world and its people, despite their human weaknesses and sins. God the Father showed His love for mankind by sending His only Son to become Man. Ever since God tenderly, in a fatherly manner, loves all men, because His beloved Son is one of them.

Christ was sent into the world not to soothe our pains or to help us momentarily in our daily groping, but to save us, all of us, without exception, good and bad. He came to make us God's children, to wipe out our sins, to redeem us and crown our short earthly existence with an everlasting happiness and glory which the Father will share with all those who will accept Christ and listen to Him. "To as many as welcomed Him, He gave the power to become children of God" (Jn. 1, 12).

Such guarantee is the reason why the angel called the birth of Christ a happy news, the source of joy. Looking at the Son of God as a little helpless Child, lying in the manger, even the most wretched man and woman can feel joy in their hearts, because this Divine Child is the heavenly remedy for all their

ills, both moral and spiritual. The birth of Christ is the Father's divine seal placed upon all men, showing that they belong to Him and manifesting the value of every human being, however derelict he may be. By giving us His Son, the Father says to every man and woman: "Look what price I put upon you! It is My only-begotten Son. Be proud of it and behave accordingly!"

* * *

The birth of Christ is such a great event that even the enemies of Christ cannot forget or ignore it. Although they may not rejoice in His birth, still they are constantly reminded of it, because our time is measured from Christ's birth. Our daily Calendar is the most common reminder of Jesus' birth which was the turning point of history. It is used by all nations, even by those who are not Christian. Since Jesus' birth in Bethlehem time and history have been divided into B.C. and A.D.

More than nineteen centuries have passed since Christ was born, but no other date has even been seriously suggested to displace His birth as the basis for the calendar of the world. With the birth of Christ something new began in the world which will be completed at the end of time when mankind will be mature enough to return to its Maker under the supreme leadership of Christ, God and Man, Who will proudly present the whole mankind to His Heavenly Father.

What is "That something New" that began with the birth of Christ? Our Lord said of Himself: "I am the way, and the truth and the life" (Jn. 14, 6). He also called Himself door: "I am the door. If one goes in through Me, all will be well with him" (Jn. 10, 9).

If Christ is the Way, where will He lead His earthly brothers and sisters? To God, His and their Heavenly Father, because through Him as through a door God the Father comes to man, and man returns to his Maker in Whom he recognizes a loving Father.

Before Christ came into the world, the conceptions of man's relation to God were, generally speaking, dark and dismal. The world before Christ's birth was not a pleasant place to live and work for the great majority of men who were slaves at the mercy of their pagan masters. As the Wise Men from the East were expecting some star that would give them some hope for the future, so the plain people were looking for a Savior that would deliver them from their futile and miserable life existence.

God's New Image

When Christ came, He gave us a very warm and personal conception of God as a *Father*, full of love for all His earthly creatures, especially for men, among whom there is His beloved Son Jesus. Jesus told us that we are God's beloved children, that God cares even for the birds and has counted the very hairs of our heads.

Since God is a Spirit, and men cannot see Him as long as they travel toward eternity, God the Father let Himself to be known through His Son Jesus. "This Son is the radiant reflection of God's glory" (Hebr. 1, 3) and "the express image of His (Father's) nature" (Hebr. 1, 3). For this reason Jesus told Philip: "He who sees Me, sees the Father" (Jn. 14, 9).

Jesus has wonderfully depicted the nature and the heart of His and our Heavenly Father in the parable of the Prodigal Son (Lk. 15, 11-32). In this parable our Heavenly Father is pictured as waiting to receive the

wayward son who returns home, after having squandered a good part of His property by leading a life which was unworthy of Him.

Christ revealed to us also a *new picture of man.* Before His birth life was cheap. The majority of men were slaves who were treated as so many animals, killed, sold or exchanged. They had no rights. They were mere living objects in the hands of their pagan masters.

Through His divine teaching Christ showed a new worth to man as man. Men have realized that they were human beings. He made them feel and know that they had an immortal soul and an eternal destiny, whether they were masters or slaves, male or female, white or black, children or grown-up men. They all belong to God as His children. He who hurts them, is responsible to God Who is their Father: "Take care you do not despise any one of these little ones. I tell you, their angels look continually upon the face of My Father in heaven" (Mt. 18, 10).

As children of the one and the same God men must love each other. So Christ gave a new impetus to charity. Before His birth men were taught to love those who loved them. Christ told His followers to love even those who hate them, that is, their enemies. "Love your enemies and pray for your persecutors, and thus prove yourselves children of your Father in Heaven. He, certainly, lets His sun rise upon the bad and good alike, and makes the rain fall on sinners as well as saints" (Mt. 5, 44-45).

Christ reminded His earthly brothers and sisters that life does not end with death, that is, that men are immortal beings, destined for an everlasting life in the blessed Kingdom of their Heavenly Father: "In My Father's house are many rooms... I am now about to go for the very purpose of preparing a place for you... I want you to be where I shall be" (Jn. 14, 2-3).

He reminded them that neither death nor life, nor joys, nor sufferings should separate them from the Father Who has revealed Himself to them through His own Son, made Man.

This is the happy News which Christ brought down to earth for all men to enjoy. He let men know who they are, because He has revealed their human dignity and their future destiny. For this reason our Church sings:

"Christ, our God, Your Nativity has shed spiritual light throughout the world. Through it the worshippers of stars have learned from a star to worship You, the Sun of justice, and to recognize You are a heavenly Orient. Lord, glory be to you!" (Christmas kondak).

Ever since men have followed Christ Who gave them this new insight into their own dignity, fought for it and died for it. These new insights and convictions are the light which Christ brought into the world. No human malice and brutality will ever be able to extinguish this divine light which gives a wonderful meaning to man's life on earth and fills him with joy in the midst of his miseries and suffering. "You are a chosen race, a royal priesthood, a holy nation, a people that is God's possession, that you may proclaim the excellence of Him Who called you out of darkness into His marvelous light" (I Pet. 2, 9).

This race honors Me with its lips, but its heart is far away from Me. They worship Me in vain, for they teach as binding precepts mere rulings made by man (Matthew: 14, 8-9).

Ten Signs of Immaturity in Adults

Donald F. Miller, C.SS.R.

There are many adults who need the perhaps stinging advice: "Grow up!" Do you? Here are some of the signs by which you may judge yourself.

* * *

IT has been said that most of the grave problems that arise in marriage are due to the fact that one or both of the partners to a marriage have never really grown up, or have never stopped acting like undisciplined children. This is so important a matter that it has even been suggested that, when a couple express a desire to marry, both should be asked this question: "Do you think you are mature enough to carry out the responsibilities of marriage?"

Since no adult likes to be called a child, it is doubtful that any candidate for marriage would ever admit to being too immature for marriage. For that reason, the meaning of the question must be explained in detail. And since the signs of immaturity are apt to be cleverly concealed during the period of courtship before marriage, ordinarily they are discovered only after the couple has settled down to living together after marriage.

It is also doubtful that even when adults in age are faced with the evidence in proof of the fact that they are, for all their adult years, still acting like immature, undisciplined children, very many will have the will and the courage to grow up in a hurry and stop acting like spoiled children. However, there are many degrees of immaturity in adults, and at least those who are not completely and hopelessly spoiled children will be able to face the truth about themselves and to do something about it. The grace of God, earned by humble self-examination, good motivation and earnest prayer, can always work miracles in developing character in individuals.

For the sake of those who would like to benefit by such miracles, we here present ten signs of adult immaturity, ten signs that an adult has not yet emerged from the uninhibited outlooks and habits of a poorly trained child. Not all these signs need be simultaneously present to prove that a person is immature. The presence of even two or three of those listed and described is evidence that one is still living by the principles and standards of an unformed child.

* * *

Some persons have a much more difficult task than others in emerging from the patterns of conduct expected of children but not of adults. Two types especially should be mentioned. First, there is the adult who was spoiled and pampered throughout childhood. His (or her) parents gave him everything he ever asked for. They exacted no discipline. They took his part, even when he was wrong, against teachers, com-

panions, neighbors. They permitted him to be ruled by his feelings, never by principles. They never subjected him to punishment of any kind. Such spoiled children can live to be 30, 40 or 50 years old, and never start acting like an adult.

The second type of person who usually has difficulty in emerging from childish ways is the neglected child. Many children of divorced parents, especially of those whose selfishness permitted no consideration of the needs of their children, fall into this class. Children who are neglected by their parents, who are permitted to grow up like weeds, with no supervision, no instruction, no signs of love or interest, with nothing but bad example around them, are also severely handicapped for the task of becoming adults. Such children are apt to create their own standards of living in childhood, as children, and never grow out of them as long as they live.

Between these extremes, there are many influences that contribute through childhood to the immaturity of adults. But here we are not concerned primarily with the causes, but rather with the effects. The hope is that those who see the effects in themselves will set about at once doing something about them.

One more point: this article will point out especially signs of immaturity as seen in the married, because examples of it are so clear and disastrous in that state. However, even single persons, yes, and even priests and religious, can look for evidence of these signs in themselves and thus know what they have to do to grow up. These then are the signs.

1. *Inability to compromise*

An unformed child wants his own way, he wants it now, he wants it without even considering a compromise with the wishes of others. A typically childish statement is that of the boy who lays down the ultimatum to his baseball teammates: "If you won't let me pitch, I won't play at all."

Echoes of that same childish attitude are to be found in many adults, especially in marriage. Of course there are occasions when no compromise is lawful, as when a partner insists on cooperation in sin. But there are hundreds of other occasions in marriage when compromise is the only way to peace, and the only real proof of love.

The childish husband or wife is one who refuses to make such compromises. "You'll do it my way, or it won't be done at all." "If you won't go where I want to go, we won't go out at all." "There is nothing to be discussed; the matter is settled; my will must prevail."

The childish husband or wife is great for ultimatums instead of compromises: "If you refuse to do what I want, I'm through; I'll go home to mother; I'll get a divorce; I'll go out and get drunk; I'll commit adultery, etc., etc., etc." How like the child saying: "If I can't pitch, I won't play."

2. *Cruelty, either physical or mental*

Undeveloped children are not keenly aware of what it means to make others suffer. Often for no evident reason they will strike their companions, even with sharp instruments. If they find out that a certain type of teasing causes great distress, anger, tears, they will, until corrected over a long period of time, cruelly make use of this means of torture against others.

One of the clearest signs of maturity, of having grown up, is that a person has acquired a very delicate and earnest desire never to give pain to others without a good reason. It is

not cruelty to correct even one's friends and best loved ones, even though this causes hurt, so long as it is done in a kindly manner and with a desire for the person's good.

An immature adult, however, shares the unreasoning and callous cruelty of an undisciplined child. Any husband who ever strikes his wife is guilty of this cruelty. Any husband who deprives his wife of necessities, whether for her personal use or for the home she manages or for the children she loves, is guilty of physical cruelty.

Mental cruelty is an even more common sign of immaturity. A husband who habitually contradicts his wife's statements in the presence of others, who disparages her looks, or her clothes, or her abilities in any line, who seriously neglects his wife for the tavern or any private hobby of his own, is guilty of cruelty and is the equivalent of a child.

3. *Self-pity defended*

All but the most sanguinic and extrovertish of children give way at times to sulking, acting the martyr, considering themselves the most abused individuals in the world.

Growing up means learning to save pity for others in distress, not wasting it in concentration on one's own cause for sorrow. It means learning to hide one's periods of depression from others; manfully accepting tough jobs, unfortunate setbacks, injustices and hurts from others.

The immature adult has no training or defense against childish self-pity. In this category you find the wife and mother whose constant theme is: "I wish I had never married.". Or, "I wish I had married somebody else." Or, "Raising a family is too heavy a burden for any woman to bear." Or, "Men are all brutes, and now I'm tied to one for life." The voice of a child thus speaks through the lips of a grown woman.

Men often manifest the same childish self-pity. They are bitter because their income is less than that of their neighbors. They see others scheming against them on all sides. They may even blaspheme against God because He does not make life easier for them. They are children all.

4. *Compulsive revenge-taking*

Untrained children are prone to strike back at anyone who interferes with their selfish desires. Humorous and at the same time sad are the stories of children who decide to run away from home, chiefly to hurt their parents who have justly rebuked them; or who refuse to eat or play or talk in order to take revenge on their elders.

How many adults there are who continue in the same pattern of childish revenge-taking even into their old age. Husbands and wives have all sorts of ways of doing such childish things. The long, aggrieved silence, the refusal to show interest in matters that ordinarily are of great concern, withholding the privileges of marriage, dredging up past grievances to thrash them out again —all these are ways of taking childish revenge for some real or fancied slight that has been received. It's the child again, saying, "I won't eat. I won't play. I won't ever smile again. I'll make you suffer for what you did to me."

5. *Readiness with lies of excuse and self-defense*

The best of parents know how difficult it is to overcome a child's tendency to lie his way out of blame or deserved punishment. It takes long and careful training to stop

children from accusing a brother or sister of what they themselves did; to stop accusing their teachers of picking on them when they have been unmanageable little monsters; to stop making up any kind of story to avoid being punished.

Some adults have never got over the childish trick of lying to evade blame. Indeed, there is a section of most joke-books devoted solely to the kinds of lies that husbands are wont to tell their wives. These are not nearly so humorous in real life as they are to some broken down comedians. The husband who lies to his wife to cover up improper conduct or neglect of his duties as a husband and father is still the little boy who stole the cookies, telling his mother he never went near the pantry.

Wives may also manifest immaturity by resorting to lies. A splitting headache can be alleged to cover up sloth and laziness in keeping up with essential household tasks. Many other half-truths and fabrications can be used to avoid the fulfillment of wifely duties.

6. Violent quarrelling

It is a great day in any home when parents can finally say that their children have passed the quarrelling stage; that they no longer hear loud, angry arguments breaking out among brothers and sisters. Children never reach this stage of getting along peacefully with one another, settling disputes quietly and amicably, without unfailing good example and constant correction from their parents.

Those who pass through all the stages of childhood, adolescence and pre-adulthood without learning to avoid quarrelling, will probably be getting into boisterous quarrels with those whom they love to their old age, unless they earnestly seek a miracle of self-transformation in this regard.

Indeed, this mark of undisciplined childhood usually gets worse instead of better in one's adult years. So much so that quarrelling husbands and wives are said "to fight like cats and dogs," not merely like undeveloped children.

When two immature adults get married, the results are usually frightful. When a difference arises between them, they use profanity, curses, obscene language; they throw things and break things; they lose even all human respect and shout so loudly at each other that the whole neighborhood can hear them.

It is bad enough when one partner to a marriage is childish and immature, while the other has developed an adult character. The former will try to pick quarrels with the latter; will try to goad him (or her) into loud and foolish arguments or will at least let fly with his own anger even when the other says not a word.

The question that comes to mind in such cases is this; "How did such a child ever get married?"

7. Lack of sense of responsibility

It usually takes a long time to awaken a sense of responsibility in young children. A mother and father have to tell their children not once but a hundred times that they must take care of their playthings; that they must hang up their clothes and not leave them lying around the floor where they were dropped; that they must study conscientiously in school and at home if they want to make anything of themselves.

Some children never learn to accept the burdens of responsibility, and these grow up to be miserable failures in marriage, or in any vocation. There is the husband whose golf, whose bowling, whose drinking, whose cronies, whose personal

hobbies are far more important to him than his wife and children, even though his wife is vastly overburdened by having to care for the home and the children alone. Such a one is still the little boy refusing to hang up his trousers, refusing to wash his face, refusing to study his lessons because he'd rather watch television.

There is the wife who says she "hates housework," and therefore neglects it. It is often not the housework that she hates; it is responsibility; she could not buckle down perseveringly to any job. So too with the wife who says she hates children and tries to escape having children, even though she contracted to raise a family when she chose to get married. This woman was still a child when she married, even though she was 25 years old. She wanted the glamor of a beautiful wedding; she wanted to see herself dressed up in a gorgeous wedding gown; but she did not want any responsibility, and she still does not want it 20 years later.

8. Misuse of authority

One of the unlovable traits of some children is their tendency toward "bullying" other children. In every group there is the little Simon Legree, who exacts tributes of one kind or another from his companions, who challenges to a fist fight anyone who resists his will, who takes sport in administering physical violence to weaker and less assertive children. Bullies need a good thrashing from someone bigger and stronger than themselves.

There are those who grow up without ever learning to overcome their propensity to bully others. And the trait shows itself in an especially obnoxious way when they enter into any position of authority over others.

Immature husbands are especially prone to bullying their wives and children. They do have authority as head of the family, but they use their authority not in a reasonable, loving way, but as a means of forcing others to serve their comfort, to do their will, to pay tribute to their personal, selfish wishes and desires.

"I am the boss," is their moto, "and everybody else must serve me." Some well-intentioned husbands are really childish bullies. They assert that they want only the good of their wives and children, but they lay down such foolish and unjustified and unreasonable rules and commands that they destroy love and pave the way for rebellion in one form or another. They fulfill the definition of a childish bully, which means demanding unreasonable and undeserved tribute and service from others.

9. Scorn for religious motivation

An untrained and neglected child shows one great effect of fallen human nature in expression of contempt for practices of religion. This is put into such childish expressions as, "religion is for sissies," or, "who wants to be a holy Joe?"

Much of the bad conduct of undisciplined children is a defense mechanism against what they know to be good but hate to submit to. Thus a child will often use profanity and obscene words he has picked up from others, and will take part in vandalism and hoodlumism just to prove that he can do some things that good children would never do. He thinks it makes him look smart and big and bold.

This trait carries over into the adult lives of many people. A husband who is showing some of the other signs of childishness listed here will very often add this one too: he will speak contemptuously of

priests and the advice they give to the married; he will run down religion as purely a money-making racket; he will refuse, with a snort of scorn, to read anything that might focus his eyes on his faults and inspire the beginnings of repentence. He will also sneer at his wife for her religious activities. In his heart he knows he is all wrong, but childish defense mechanisms make him run down everything that is good. He is the little boy shouting at the top of his voice that "religion is only for sissies." He is a big boy now and has no need for God or anything good.

10. *Dependence on feelings alone*

Children are creatures of feeling, and, until principle and virtue can be drilled into them and made appealing to their minds, the effort must be made to coax their feelings into conformity with what is good. Thus, until their training is complete, they must be commended and rewarded for good deeds done; they must be punished for evil so that they will feel the penalties of doing wrong. It is a gradual process through which a child is brought to conform its conduct, not to feelings, but to reason, to faith, to God's will, to objective standards of good and evil.

Perhaps nothing is more typical of immaturity and childishness in adults than the inability to subject their feelings to principle. Character, in the good sense of the word, is found only in persons whose life is dominated not by their feelings but by principle.

For this reason, practically all the above manifestations of immaturity in some way reflect a form of slavery to one's feelings, and inability to act on the basis of sound principles of faith, charity, forgiveness, honesty, patience and responsibility.

Thus, the immature adult has never learned at least to hide, if not to smother, feelings of antipathy bitterness, self-pity, sensitiveness, vindictiveness and anger. We say that such persons have to be "babied," otherwise they will explode in one way or another. That is simply saying that those around them must treat them as children, infant children at that, because that is what they are.

Conclusion

Let no readers be discouraged by this pin-pointing of childish traits which they may find in themselves. In the lives of all of us there are times when with shame we must admit that we act more like children than adults. But with regular self-examination, with reflection on the eternal truths of death, judgment, heaven and hell, with frequent pondering on the passion and death of Jesus Christ, with prayer and good will and repeated resolves, we can eliminate our childish traits one by one and grow into the stature of the image of Christ, the perfect man. The only thing one should hold over from childhood is that humility and dependence on God as our Father that Christ intended to inculcate when He said: "Unless you become as little children, you shall not enter the kingdom of heaven."

(*The Liguorian*).

A boy: My Uncle is so absent-minded that once he went to get on his bicycle and fell to the ground, because it was not in the garage.

Another boy: That's nothing. My uncle is even worse. Once he lit a match to see, if he had turned the electric light off.

CHRIST IN THE MANGER

(MEDITATION AT THE CRIB)

by Rev. Basil Tremba

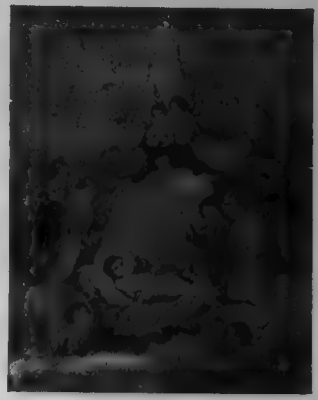

AS Christmas, the birthday of the promised Redeemer approaches, our meditations turn to the Infant in the crib. To do otherwise is to discountenance the fact that Christ was rich but became poor for our sake that we might be spiritually enriched by Him. Let us, therefore, consider the infinite condescension of the crib.

Although we see in this crib a poor, helpless human being, altogether like ourselves, He has created heaven and the earth with its galaxies of stars, orbiting with the other eight planets in a cosmos which defies description. Although helpless in His birthday, to do little more than open or close His eyes, it was His almighty will which sets and sustains the order of creation in motion. In heaven He had no beginning, because He is eternal. He is God, the second Person of the Blessed Trinity, God eternal. Taking the likeness of a child, a human body, He lived with people for thirty-three years. He redeemed humanity. He is asking us now to work for Him in His Church for some fifty or seventy years and is promising us eternal reward, a reward to last forever and ever. He promises to give us Himself even on earth and an eternal life of love with Him, a reward to last for ever and ever.

You see nothing of value on Him at the crib, but to Him belong the heaven and the earth, and everything in them. The angels sang for Him and He came to make people equal to the angels.

He lowered Himself to companionship with an ox and a donkey, but in heaven millions of angels are serving Him.

In the crib we see only a helpless Infant, fashioned as we are, but He is God who reigns over human hearts.

Yes, a poor Child in the manger rests on some hay, but He is rich before God the Father in heaven. He later said: "Fear not, I have overcome the world." This eternal Son of God also said of His birth: "I have come, so that they may have life, and have it more abundantly" (John X, 10).

There was no room for Him in the inn—but He is preparing mansions for all those who believe in Him.

This Child lay in the crib, in the cave, in darkness; but He is the Light of the world. He who follows this Light, will never walk in darkness.

This Child invited the poor shep-

herds by His angels to come and adore Him. This Child wanted to show that He loves poor people, all of us.

This Child in the manger, this Child King wants to make all of us similar to the angels by making us children of God. He wants to give us a spiritual life and participation in the Divine Life of God. By His grace He makes us so.

In the crib we see only a helpless Infant; but He has power that makes Him equal to God the Father. Later He assured us that if we eat His Body and drink His Blood, He will raise us from the dead. He will give us final resurrection. Listen to His teachings: "Be perfect even as your Heavenly Father is perfect" (Math. 5, 48).

And look at our relationship to Him now. God asked mankind to become not just creatures but His adopted children "Partakers of Divine nature." We shall become heirs of His kingdom, sons of the Eternal Father.

Though the power of the Jesus of Bethlehem is cloaked in poverty, but by faith we know that the Blessed Trinity comes to live in us when we are baptized in His name, and when we make a good confession, when His grace is restored or increased in us by means of this sacrament. The devil is forced to leave our heart and the Blessed Trinity comes to live in us. Thus the indwelling presence of God has been won for us by the poverty of Bethlehem.

Indeed, for this very poverty He was later to be despised by many; yet, it is He Who will judge all men on the last day. Rightly, He was heralded as the: "Wonderful, Counsellor, God the Mighty, the Father of the world to come, the Prince of Peace" (Isaias 9, 6).

He had come forth from the Father to assume a human nature and was clad in it. We see a weak mortal being, but He raised the dead from the grave, and is promising our resurrection.

Silent in His make-shift crib, the Infant Jesus seems to have nothing to bestow. In reality, He promised us not only heaven, but gave us many other gifts. They are recorded in the Bible. He is assuring us that His promises will be kept even if heavens and earth should pass away. He is telling us that He is the Way, the Light of the world and the Truth. He brought heavenly wisdom to the earth.

As we contemplate Jesus, the Babe of Bethlehem, we are awed by His humiliation—God in the form of a helpless Infant, later God in the guise of a criminal. Surely of this we ought to ponder when we must suffer humiliation. He humbled Himself to raise us, to elevate us, to exalt us. The lowest depths of His humiliation transpired upon the cross. On this account we should often consider His cross. To us He also offers His crosses of Bethlehem and of Calvary; for our cross consists of self-discipline and the mortification of pride, lust and avarice. By uniting our cross with His, hard hearts are broken and harsh characters are made peaceful.

Without Him every soul would be wrapped in darkness. He is the Light of the darkened world. He said: "He who follows Me can never walk in darkness." As dust in the room cannot be seen until light is let in, so no man can know himself until this Light shows him his true condition.

This little Child was born to die for others in order to save them. He came to this world to lay down His life. He went about "His Father's business", that was salvation of mankind. His mother was reminded that He came into this world to die! He was born in the stranger's cave, and dying for others He was buried in the stranger's grave. He borrowed a grave.

He predicted about His death and His resurrection on the third day. And so it happened. He predicted about the death of many martyrs and so it happened. He predicted many things in the life of His Church. Since other predictions were fulfilled, can we think that the prediction about His Church will not come true? Could He be wrong on the Church's prediction? "The gates of hell shall not prevail!" A mere man could not be God, but God could become man, while still remaining God.

His weakness is our strength. By His actual grace we perform supernatural acts that are worthy of a heavenly reward.

He has promised to judge all men according to their works. He puts forth His claim to judge the world—something no mere man would ever do. Every word and thought and action and every omission of every individual will be considered. He said that as the Judge of all He would return again on the throne of glory, attended by the angels, to judge all men according to their works.

It is hard to imagine that any human being could be able to penetrate the depths of consciences, to bring out motives, thoughts, words and deeds. Only God can do that.

"But when the fulness of time came, God sent His Son, born of a woman, born under the Law, that He might redeem those who were under the Law, that we might receive the adoption of sons" (Gal. 4, 5).

PURPOSE OF RETREAT

WHEN Mary Magdalen went to the garden of Gethsemani, she had only one desire in her generous heart—to find Christ. She did not find His Body, for the tomb was empty. The disappearance of the Lord's Body from the tomb filled her heart with sadness and grief. She began to cry at the loss of her Master's Body. Instead of Christ's Body she found two angels who asked her: "Good woman, why are you crying?" "Because", she replied, "they have taken away my Master, and I do not know where they laid Him!" Then "she turned round to look behind and saw Jesus standing by, but did not know that it was Jesus. 'My good woman', Jesus said to her, 'why are you weeping? *Who is it you are looking for?*' Taking Him for the gardener, she replied 'Sir, if you carried Him away, tell me where you laid Him. I want to remove Him'. Then Jesus said to her: 'Mary'. And she replied: 'My Master'!".

The risen Christ was the One Mary Magdalen was seeking. When she found Him, she found her happiness and returned to the disciples and joyfully announced to them:

"I have seen the Master"! (John: 20, 12-18).

Year after year good souls are making their retreats. Why do they do it? What are they seeking? CHRIST, their Savior, their Master and their Lord. That means that they do not fully possess Him, otherwise they would not seek Him at the retreat. The blessed souls in heaven do not seek Christ anymore, because they fully and eternally possess Him.

Indeed, the retreat is an *exceptional* grace, for which we must thank God. It is of *special* graces which God is willing to shower over those who take it seriously and make it industriously.

Countless souls found the beginning of their conversion in it, while for others it became a powerful means of spiritual renewal. *St. Alphonsus de Liguori* was a famous lawyer in Naples (1696-1786). Once during a very important trial he overlooked a document and lost his case. Embittered he went home and left the court, saying: "O, world, I am through with you!" At home he threw himself before the Crucifix in his room, locked the door and for three days refused to take any food. It was a very rigorous retreat that changed his whole life. He decided to quit the worldly profession and to become a priest. Later he founded the Congregation of the Most Holy Redeemer. It was a very good retreat indeed, for it changed the whole life of Alphonsus.

What is the purpose of retreat?

Good businessmen make a general balance every year to see their profits and their losses, to improve their financial affairs and to remove whatever may cause the slackening of their business.

Our Christian life is our greatest business in life.

St. Matthew relates in his Gospel that on a certain occasion during Our Lord's missionary career a young man approached Him and said:

"What good must I do to win life everlasting?" to which Christ replied: "If you want to enter eternal life, keep the Commandments!" "I have observed all these things", the young man replied, "what am I still lacking?"

"If you want to be perfect", Jesus said to him, "go and sell all your possessions and give the proceeds to the poor, for which you will have an investment in heaven. Then come back and be My follower!" When the young man heard the answer, he went away with a heavy heart, for he had much property (Mat. 19, 16-22).

The young man of the Gospel story was good, but he wished to be better. He was on the way to heaven, because he always kept the Commandments. But he was not fully satisfied with it. He wanted an extra-insurance that he would be saved, and received it from Our Lord. Unfortunately the price of this extra-insurance was the evangelical way of life, that is, poverty, chastity and obedience, and that was too much for him. He was good, but not good and generous enough to pay such a high price, and thus turned the Lord's invitation down.

There was also a moment in our life when we asked Our Lord: "My Lord, I want to be saved, and I intend to make it for sure. What shall I do?" And the Lord replied as He replied to the young man: "Keep the Commandments!"

The main purpose of our life is to make our *eternal salvation* sure by following the Christian way of life that is, by striving after perfection through the practice of the Christian virtues, faith, hope, charity, etc.

After so many years of our life how does the affair of our salvation look in the sight of God and before our conscience? If we had to die today, let's say, right now, would we be able to repeat the last words of our dying Savior on the cross:

"Father, into Your hands I commit My spirit!" (Luke 23, 46).

Are we ready to die without trembling? Death is nothing but a return to our Heavenly Father and an encounter with our Savior. Does a good child tremble when he returns to his father whom de did not see for several years, let's say, a young soldier after the war?

If the call to meet our Heavenly Father causes uneasiness and fear in our hearts, there must be something wrong with us and with our Christian life. What could be wrong? Nothing else, except that we did not behave as good children should, or we would not fear to meet our loving Maker and Father.

Decree on the Apostolate of the Laity

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

CAPTER II.

OBJECTIVES OF LAY APOSTOLATE

OUR Lord came into the world to save the world, that is, to redeem men from their sins and to lead them back to their Heavenly Father. By shedding His blood on the cross and by rising from the dead, He proved to the world that the doctrine He taught was true (Jn. 2, 19).

The early Christians were so fascinated by the Resurrection of Jesus that they did not hesitate to suffer and to die for the spread of His Gospel. The Apostles rejoiced "that they had been counted worthy to suffer disgrace for the name of Jesus" (Acts: 5, 41) while thousands upon thousands of the laity died as martyrs for the Gospel. (The Greek word for witness is *martyr*).

Today the situation is entirely different, at least in the countries of Western democracy. Modern Christians, outside of the so called 'peoples' democracies', are not asked by Christ to shed their blood for Him and His teaching. They are asked to align their sense of direction and values, their standards, their judgments and their way of living with the Christian principles in their personal, family, civic, national and international life, that is, to strive after an order that would be blessed by God.

We are living in a secular society which does not feel that it is missing God, for there are many happy atheists in our days who take care of themselves without God. Their influence must be stopped by those who believe in Christ and love Him. They must get the Gospel's eternal truths into the bloodstream of modern secularistic society.

For this reason the essence of the laity's role in the Church is to witness to Christ and their fellow men and to work for the restoration of an order in which God is recognized as the Creator of the world and men can work on their salvation without too many difficulties.

St. Paul says: "To gather all creation both in heaven and on earth under one head, Christ" (Eph. 1, 10). We will help all things to be restored in Christ, if we live up to the Gospel and help our fellow men to do likewise.

Double goal of the Laity's Apostolate

The decree reads:

5) "The mission of the laity is the same as that of Christ and the Church." Christ's redemptive work, while essentially concerned with the salvation of men includes also the renewal of the whole temporal order.

"Hence the mission of the Church is not only to bring the message (the *Happy News*) and grace of Christ to men, but also to penetrate and perfect the *temporal order* with the spirit of the Gospel.

"In fulfilling this mission of the Church, the *Christian laity* exercise their apostolate both in the Church and in the world, in both the spiritual and temporal orders".

6) While the clergy tries to sanctify men through the Sacraments and the preaching of the word of God, the laity should help their pastors.

The decree reads:

"The very testimony of their Christian life and good works done in a supernatural spirit have the power to draw men to belief and to God, for the Lord says:

"Just so let your light shine before your fellow men that they may see your good example and praise your Father Who is in heaven" (Mt. 5, 16).

When a good Christian performs some good deed to help his less fortunate fellow men, a secularist and an unbeliever will wonder and explore why is he doing it, and what his Christian faith had to do with it. So he will try to find if there is any connection between being a Christian and being concerned, let us say, over civil rights. If he finds out that a Christian is doing it, because he sees a brother in Christ in his fellow man, the secularist will be also drawn toward the Lord Who inspires such a generosity into His followers.

Thus the preaching of the Gospel and the practical application of its maxims by its followers has a powerful influence for the good over those who do not know God. The decree says:

"It is especially on this level that the apostolate of the laity and the pastoral ministry (of the clergy) are mutually complementary".

Active apostolate

A good life is not enough in our times. The decree says:

"A true apostle looks for *opportunities* to announce Christ by words addressed either to non-believers with a view to leading them to faith, or to the faithful with a view to instructing, strengthening and encouraging them to a more fervent life, "for the charity of Christ impels us" (2 Cor. 5, 14).

Vast fields for action

The present day world, despite its progress in many areas has also many ills and problems. The Council Fathers say:

"Since in our times, new problems are arising and very serious errors are circulating which tend to undermine the foundations of religion, the moral order and human society itself, this Sacred Synod earnestly exhorts laymen—each according to his own gifts of intelligence and learning—to be more diligent in doing what they can to explain, defend and properly apply Christian principles to the problems of our era in accordance with the mind of the Church".

God's plan

God does not perform miracles when men can do the job. For this reason the decree reads:

7) "God's plan for the world is that men should work together to renew and constantly perfect the temporal order".

The temporal order embraces many things, but they all must serve man's higher ideals, help him to develop his personality and create such conditions that will make it easy for him to serve God and save his soul. The decree reads:

"All those things which make up the temporal order, namely, the good things of life and the prosperity of the family, culture, economic matters, arts and profession, the laws of the political community, international relations, and other matters of this kind, as well as their development and progress, not only aid in the attainment of man's ultimate goal, but also their own intrinsic value.

"This value has been established in them by God, whether they are considered in themselves or as parts of the whole temporal order. 'God saw that all He had made was very good' ".

Purpose of temporal goods

There is nothing bad in the material world. All things are good. The abuse of them is evil. The value of material things is increased by the fact that they help men "for whose service they were created".

Material things become harmful to men, when they lose the scale of values and "fall into an idolatry of temporal things and men become their slaves rather than their masters".

For this reason the Pastors should explain the principles concerning the use of temporal goods and the laity should help to rectify the distorted order. The decree states:

"The whole Church must work vigorously in order that men may become capable of rectifying the distortion of the temporal order and directing it to God through Christ".

Here the laity should show their courage and generosity, in helping the Church to renew the face of the earth according to God's plan.. The decree reads:

"The laity should take up the renewal of the temporal order as their own special obligation.

"Led by the light of the Gospel and the mind of the Church and motivated by Christian charity, they must act directly and in a definite way in the temporal sphere.

"As citizens they must cooperate with other citizens with their own particular skill and on their own responsibility. Everywhere and in all things they must seek the justice of God's Kingdom".

Christian renewal of the world

Christ is the salvation of the world.

There "is no salvation in any other, since there is no other name under heaven appointed among men as the necessary means of our salvation" (Acts: 4, 12), because in Christ and through Christ God the Father has shown all men how He wants them to be saved.

Since men must save themselves in the world in which they live and work, the decree says:

"The temporal order must be renewed in such a way that, without detriment to its own proper laws, it may be brought into conformity with the higher Christian life and adapted to the shifting circumstances of time, place and people".

Such a renewal is necessary, because it will help men to achieve their ultimate goal for which they have been placed on this planet by their living Maker.

Means of renewal

(a) Among the means which will help Catholic laity to renew the face of this world is the *work of charity.*

8) Love for God and for one's neighbor is the greatest among the Commandments of the whole Law. Christ identifies Himself with our fellow men, as He will tell all on the Last Judgment (Mt. 25, 40).

The decree reads:

"Assuming human nature, He (Christ) bound the whole human race to Himself as a family through a certain supernatural solidarity and established charity as the mark of *His disciples,* saying: 'A new Commandment I give you: Love one another!... By this token all the world must know that you are My disciples—by cherishing love for one another' (Jn. 13, 35)".

Charity was always a mark of the true Church. Her charitable institutions are a *gem* of her life. The decree says:

"It (the Church) claims works of charity as its inalienable duty and right. For this reason, pity for the needy and the sick, and works of charity and mutual aid intended to relive human needs of every kind are held in highest esteem by the Church".

By helping the suffering members of mankind, the Church helps Christ in them. The decree says:

"Wherever there are people in need of food and drink, clothing, housing, medicine, employment, education; wherever men lack the facilities necessary for living a truly human life or are afflicted with serious distress or illness or suffer exile or imprisonment, there Christian charity should seek them out and find them, console them with great solicitude and help them with appropriate relief.

"This obligation is imposed above all upon every prosperous nation and person".

Every man is God's image. When we help him, "one should consider in one's neighbor the image of God in which he has been created and also Christ to Whom is really offered whatever is given to a needy person".

The Council Fathers say that in prompting these charitable works among our fellow men, the Catholic laity "should cooperate with all men of good will, even with the humanistic atheists.

The Triumph of the wicked is short and the joy of the impious lasts but a moment.

Though his pride mount up to the heavens and his head reach the cloude, yet he perishes forever like the fuel of his life and the onlookers say: 'Where is he?' (Job: 20, 5-7).

THE SECOND CHANCE

THE words of God to Moses, "You will not pass this way again" may come to mind at the end of the old year. To some people, the New Year brings a sense of either relief or of assurance. Suppose we could make a bundle of our past years, how many of us would wish to live them over?

One man might wish to have his life over again in order to live it better. But how does he know that the new life would be better?

Sir Thomas Browne says, "For my own part, I would not live over my past hours, nor begin again the thread of my days; not on the ground that I have lived them well, but for fear that I should live them worse. My growing judgment, I find, daily instructs me how to be better, but my untamed affections and confirmed vices make me daily do worse".

Not so many, if they had another chance, would change for the better. After all, each day brings another chance; but few make the move.

* * *

Another man may rejoice that the year has gone for the things that happened during it are now unalterable. "What is done, cannot be undone"—graces missed, opportunities lost, time wasted, evil done beyond repair.

"Time", as Bishop Fulton Sheen has written, "cannot be turned back; but the faults and findings of time are not fixed and unalterable. Divine pardon can make them nonexistent.

Man multiplies, but God subtracts. As Our Lord revealed to a saintly person: "What I have forgiven, I have forgotten".

Omar Khayam was wrong when he wrote:

"The moving finger writes, and having writ,
Moves on; nor all your Piety or Wit
Shall lure it back to cancel half a line
Nor all your tears wash out a Word of it".

There is a Divine Potter Who can take into His Hands the marred and broken shards, and turn them into vessels holding the waters of Everlasting Life. Magdalenes can have fires, that burned inward, changed into fires that burn upward; Pauls, who hated, can learn to burn with zeal. The essence of the Gospel is the Blessing of the Second Chance.

The Old Year is not a record that cannot have a line blotted out. The New Year can erase anything for him who sees Eternity in time. "The Son of Man came to seek and to save that which is lost"—whether it be a Lost Weekend or a Lost Year. Even Samson, who lost all his strength because He lost his God, found that his strength at the end could be recovered through His Mercies.

* * *

Many begin a New Year not as a new beginning, but as a new step in the same old rut on the roadway of life. The past they carry with them; it haunts them in sleep; it puts them in constant flight from themselves. What destroys this past is penitence; what makes the old new is grace. What is required in life is not that a man be found successful, but that he be found faithful.

Just as there is a Second Chance through Grace and Faith, so there

is a mysterious completeness in what may seem to be a very incomplete life. Moses stood, disappointed, on the mountain and looked into the Promised land which he was never to enter. Life must have seemed to him to be incomplete. Completeness was to come when, later, he stood on the mountain of the Transfiguration.

The perfection which the mind craves in each New Year is evidence that what it now possesses is imperfect. But, as with Moses, our partial achievements can be made a pattern in a better history and a nobler life than we had dared to hope.

I'D LIKE TO KNOW . .

1) *How many Wise Men came to adore Christ in Bethlehem?*

We do not know how many Wise Men came from the Orient to pay homage to the newly-born Messias, for the New Testament mentions only that some Wise Men came from the Orient and inquired in Jerusalem about the place of Our Lord's birth (Mat. 2, 2).

The three names usually given to the Wise Men is nothing else but a medieval creation.

2) *Where in the Bible is it stated that we will rise in a glorious body?*

St. Paul mentions that the good people will rise gloriously, with an incorruptible and spiritual body (I Cor. 15, 42), while St. John adds his vision of a new heaven and a new earth (Apoc. 21, 1-8). This glorified body will be quite different from the present one, for it will be radically transformed by the glory of God, although it will still remain our human body.

After the glorious resurrection at the end of the world all those who are saved will go to heaven. It seems that heaven will be in some spatial location on account of the bodily condition of those who are saved and glorified both in their souls and bodies. Unfortunately we do not know where this heaven is.

3) *Why can man sin and repent later, and the bad angels, that is, the devils cannot do so?*

Man is a free being. He can do good and he can do evil, just because he has the free will. What he is it is his own decision, for no act can arise in him which would be opposed to his personal dominion which means that no one can force him to do good or evil, because all his actions are subject to his personal approval.

When man makes a decision, however, he does not exhaust himself, because otherwise there would be no place in him for repentance, inner distress and self-condemnation which often leads to sorrow. Repentance is only possible when man's evil decision has not the power so exhaustively to impress evil upon his being that no starting-point for a new decision remains over from which a fresh start could begin. Man can only be sorry for his morally wrong decision when it does not succeed in removing every resistance offered to it by what is still good in him. No matter how bad man is, there is still some good in him, from which his return to God can begin.

Otherwise man would become completely evil, similar to the devils, in whom there is nothing good, except their physical existence, the evil will and the intellect. The devils have made a radical profession of evil by wholly delivering themselves to it despite their knowledge of punishment and physical pains at the same time. And this complete evil make its impossible for the devils to repent, while at the same time makes sorrow and repentance possible for man. The devils, being completely evil, are 'happy' in their eternal hellish unhappiness, despite their pains and suffering. This is the reason why they do not even want to repent and return to God. Only the evil man who is afraid or too cowardly and weak to be wholly evil is the unhappy one. Since no one on earth can be completely evil, no bad man can find happiness in his being evil.

4) *If a Catholic man lives in an invalid marriage, how many times does he sin: once or many times?*

The contracting of an invalid marriage is a mortal sin for a Catholic. It is also a beginning of countless other mortal sins. Such man will commit a mortal sin every time he does something with his so-called marriage partner which would constitute a mortal sin for any other man who is not married at all. It is so, because an invalid marriage does not give any marriage privileges to those who pretend to be married.

5) *I read somewhere that men can sin by 'the heresy of action'. What is this heresy?*

This expression is taken from the late Pope Pius XII. It means action or activity for its own sake. Such an activity will lead a person to concentrate almost exclusively on practical and external results. It makes reflection almost impossible, because there is no time for it. It gradually blinds such a person to values and eternal truths which do not seem to have much practical value in his life and work, for instance, prayer and meditation.

6) *What value do the horoscopes have? You find them in some newspapers. Why do they print such things?*

Horoscope is a kind of astrology. As such it is explicitly condemned in the Bible. The Church has also condemned it as superstition. Yet even in the twentieth century which boasts of being the century of the learned you find countless ignorant and foolish people who believe in it. For this reason some newspapers print such things. They do business on such ignorant and dim-witted people.

All this is a clear mark of a certain mental and spiritual degeneration and of the decay of faith in God and His loving Providence. It is a pity that certain newspapers and radio stations should help this un-Christian and unscientific credulity which is nothing else but a crude and pagan superstition.

7) *What is the Kingdom of God which Our Lord mentions so often in His teaching?*

The Kingdom of God is a realm in which God's rule is complete. It is compared with a festival hall from which one may be excluded (Mat. 8, 12). All men are called to enter it, because it is prepared

for us (Mat. 22, 10 & 25, 34). Often we must enter it through suffering and even through death (Mat. 20, 22).

If we wish to enter it, we must lead a Christian life, that is, we must pray, fast and perform other good deeds, especially love God and our fellow men, in order to win our way into it (Mat. 25, 31-46).

This Kingdom of God has already begun on this earth, and it is the Church. The full victory of God on earth, due to the free will of man and his passions, will be slow, as the parables of the mustard seed and the yeast show. It will also have some bad members in it, that is, the wheat and the weeds (Mat. 13, 41) till the end of the world.

The existence of sin and evil in the Church is not the will of God which is constantly interfered with and defied by man's ignorance and failures. Men themselves are responsible for the imperfections and sins which are found in the Kingdom of God on earth.

8) *Why does God send us suffering?*

God does not enjoy when men, His earthly children, suffer and weep on earth. He permits suffering to help us to become Saints. Some ascetical writers say that there is no wood better to kindle the fire of holy love for God than the wood of the cross which means suffering.

9) *Now and then we read in the Catholic papers that some Catholics fall away from the faith, do not attend church services and do not go to the Sacraments. What is the reason of this sad situation?*

There are many reasons of this leakage from which the Church is suffering. Some people have it too good in life to think of God and eternity. Some fall away because of invalid marriages. Many stop going to church, because their pastors fail to know their flocks. This is particularly true of the large city parishes, where some pastors hardly know one third of their parishioners by name.

The result is that the close personal relationship between the sheep and the shepherds is woefully lacking. How many Pastors and their assistants can truthfully repeat the words of the Supreme Shepherd, Christ: 'I know Mine and Mine know Me!?" (John: 10, 15).

Among these neglected parishioners the devil and the flesh are taking a heavy toll. Add secularism, hedonism (that is, the pleasure and quest for money, amusements) and materialism, and you will have the explanation for the disturbingly large leakage from the Church and the faith.

Finally, company keeping with non-Catholics and unbelievers, even with divorced persons which will end in an invalid marriage, is also a factor which often helps to dilute the loyalty to God and thus causes the separation from the Church and ultimately leads to the loss of faith.

Much of this leakage could be prevented, if the Pastors knew their parishioners. How can a pastor help his sick sheep, if he does not visit them at home and help them to get rid of their spiritual sicknesses which in so many cases lead to defection from the faith? Knowing one's own sheep is one of the essential duties of the Pastor of souls. Knowledge precedes care, love and solicitude. How can a Pastor care for his sheep and love them, if he does not know them and is too lazy to go and seek them where they are, at homes, in the factories, or wherever they can be found?

As many came in contact with Him (Christ) were cured (Mark: 6, 56).

THE CHRISTIAN OF THE FUTURE

by Karl Rahner, S.J.
(Condensed by M. Schudlo, C.ss.R. from U.S. Catholic)

THE future Christian will willingly obey his Bishops, because he himself would not want to be one of them in those far-away days when being a Bishop will entail many troubles and sufferings and extraordinary amount of responsibility.

Fr. Rahner says:

"He will know that even in the community of the faithful there must be those who are responsible for binding decisions and action, and that the Spirit of Christ which animates all will be with such men. And that Christian, of course, is a Christian voluntarily in faith, not a product of social circumstance and tradition".

The future Bishops will act like brothers toward their flock. There will be no 'dictators' among them, because they will realize that neither force nor threats can be used under such circumstances.

"As for the Bishop, there will be nothing else for him, as in the ancient Church of the martyrs, but continually to invite such voluntary obedience and understanding for his decisions, in love and humility.

"He will have to carry out his office as a service, because at his back there will no longer be any earthly social power of tradition or the great mass of those who will always obey anyway".

Under such circumstances, Fr. Rahner says, many concrete decisions will have to be made by the individual Christians.

"In view of the unmanageable complexity and difficulty of action and thought in the future, the official

Church in its *magisterium* (that is, in its teaching) and pastoral care will no longer be in a position to do anything but leave very many things or even most things which involve particular concrete decisions to the conscience of the individual.

"It may even be that in cases where such official decisions still can and must be taken, there will be an insistent appeal for prior advice and deliberation of a very fraternal kind. For on the one hand it will be impossible any longer for decisions to be taken solely from above in paternalist wisdom, and on the other, no one in the Church will have any wish to exercise the right —which will of course still subsist and which does not belong to everyone—of making such binding decisions, in the sociological forms of earlier ages".

In this new future de-Christianized world there will be neither the will nor room for casuistry, futile speculations and mental theological acrobatics. The situation will be too serious for such 'luxuries'.

"It may be that the Church will then observe that in doctrine and practice what is decisive is not an ever subtler casuistry in dogmatic and moral theology, but the preach-

ing of the old fundamental truths in new tongues, in new depth and spiritual power: that the mystery of God is close to us, saving, loving and forgiving; that all apocalyptic abysses of human existence are ultimately those of eternal love; that death is life and Jesus of Nazareth is He in Whom God has become absolutely present and close to us in tangible historical form, and has initiated the epoch in which alone mankind has found its way to its proper possibilities".

Thus the fundamental, that is, the basic truths of our faith will be stressed by the theology of the future, leaving the accidental things in their proper place.

Collegiality

Fr. Rahner says that the Second Vatican Council did not place its ultimate stamp on Catholic theology.

"Another (Council) even more important one will come, for which this Council (1962-65) will be seen to have been simply a forerunner.

"The ultimate truth and hope of the Church, God and Christ, will be expressed anew as though what in fact has always been preached were really understood for the first time.

"The doctrine of collegiality will endure, it will be meditated upon and, above all, lived".

The future Christian will discover in the collegiality its sacred character, that is, "fraternity in Christ", Fr. Rahner says.

"He (the Christian of the future) will read them (the statements of the Constitution on the Church), because fundamentally they say that we are all one in Christ, that the ultimate difference is the degree of love for God and in the brothers; that distinctions of office are necessary but entirely secondary and provisional, a burden, a service, a sacred resposibility".

For the sake of such future fraternity in Christ between the bishops who rule and the people who are ruled by them, such titles as Eminence, Excellency and all other which merely express honor will belong to history. The superiors will be respected and obeyed not because they have the titles and the power to punish, but because they will be the first to serve their flocks, and everyone will see it and, of course, appreciate their unselfish service to the brothers in Christ.

The real Import of the Second Vatican Council

It will take a few decades before we see the full importance of the conciliar documents. They must be translated into life of the Church, before we can see their value.

Of course, during this trial period some mistakes are inevitable. But what is imporant is the new spirit, the meaning of what has been done by the Conciliar Fathers. This new spirit will be operative for a long, long time till the documents of the Council are translated by all of us, both clergy and laity, into action.

"They (the documents) may perhaps be submerged again for the time being by a contrary wave of caution, fear of one's own courage, terror of false conclusions that people like to draw.

"It may seem to some short-sighted people that after much talk and fuss everything is much as it was.

"But the real seeds of a new outlook and strength to understand and endure the imminent future in a Christian way have been sown in the field of the Church and the world.

"God Himself will provide the climate in which the crop will grow

—the future historical situation of the Church in which He, as the Lord of history, will bring about".

The Church is the work of God and the masterpiece of Christ's redemption. He paid with His Blood for it. It cannot fail mankind and disappear from the scene of the world without fulfilling its mission —that is, without glorifying God and helping mankind to save itself.

"The Church entrusts itself to history. It cannot and will not be reconstructed according to the abstract schemes or blueprints of theologians, clerical politicians, journalists and impatient theorists.

"The Church exists, lives, intends to remain, true to tradition and to the future. The Church has manifold facets and is a perpetual enigma to itself despite all theoretical reflections on its nature.

"It does not know its own earthly future, but pursues its pilgrim way, guided by the incomprehensible God as the guide of humanity into the mystery of God".

As many other of God's wonderful works are mysterious to us, shortsighted inhabitants of this planet, so is the Church. But one thing is known about the Church: it is God's instrument for saving men.

"The Church knows that it is a sacrament and testimony, not for its own salvation, but for that of the world, that it serves the God of the Covenant. . . .

"The grace of which the Church is the enduring sign is victoriously offered even to those who have not yet found the visible Church and who nevertheless already, without realizing it, live by its Spirit, the Holy Spirit of the love and mercy of God.

"The Church knows only what it should be, if it is a community of loving brothers, knows that the Church too must say: 'If I should speak the languages of men and of angels, but have no love, I am no more than a noisy gong and a clanging cymbal' " (I Corinthians: 13, 1).

Such is the future of the Church and of mankind in the opinion of the greatest Catholic theologian, Fr. Karl Rahner. It is not a flattering vision, but it seems to be a realistic vision, not just a dream of a fanatical 'lunatic' who tries to scare his fellow men.

When we consider the general lowering of the standards of morality and a world-wide decadence of the religious sense in countless millions of our contemporary fellow men, we are strongly tempted to subscribe to the dreadful 'prophecy' of Fr. Rahner about the future of Christendom in the world to come.

I am the Resurrection and the Life. He who believes in Me will live even if he dies. And no one that lives and believes in Me shall be dead forever. Do you believe this?—Jesus asked the evangelical Martha (John: 11, 25-26).

ATTENTION PLEASE!

The Editor of the Redeemer's Voice will be preaching missions to the Ukrainian Catholics in France, starting from October 1966.

Please write directly to him about things concerning the work of the Editor. Here is his address:

186, Blvd. St. Germain, Paris VI-e, France.

*** COGITATIONS ***

Fr. Nick of Montréal

Our faith in the paternal love of God is at the very heart of Christianity. God gives each and every one of us not a tiny portion, but the *whole* of his care and love. *** Philosopher Bergson wrote that 'God created the world and turned it upside down just to make saints'. *** As one thinker said, "Life is a sentence whose full meaning we do not understand until the last word has been spoken".*** Souls and chance happenings correspond. *** One day we shall readily thank God, in Heaven, for the prayers He has answered here on earth, not in *our* way, but in *His*. *** "O my God", wrote one spiritual writer, "If I am to love You above *ALL* things, give me a chance of loving You each day above *ONE* thing". *** The language of Christian life is prose, not poetry.*** There is a constant temptation to live in a different period of time from the one God wants us to live in. The young live in the future; they are full of plans, all relating to tomorrow. And the old look back, trying to live in the past, and the past becomes more and more present to them. Only a few live in the glorious present, for they strive to see and adore the divine will in its entirety in every detail of human life.*** Faith is not unlike radar, perceiving objects through fog and darkness.*** Let us not live in dreams, let us not rely on alibis, not await tomorrow or the next day to make our lives worth while.*** The majority of conversations between human beings are interrupted monologues, cutting across each other.*** One has to listen, not just to what is said, but also to what is *not* said.*** Said author Lavelle: "The greatest good we can do for others is not to give them what we have, but also to show them how much *they* have to give". *** There are wonderful listeners who have the gift of getting others to talk, bringing out the best in them, making them surpass themselves by encouragement and expectation.*** When man chooses God, he accepts His mystery at the same time, for it is but natural that God should be infinitely above man. *** God or a vacuum; the mystery of God, or chaos. There is only this one choice. The only thing to do, if we wish to be fully reasonable and clear-headed, is to fall on our knees.*** Adoration is the first step to all true prayer.*** Do we realize how much we take for granted the things people do for us, as if they were something due to us??? *** There are some human feelings which are expressed by a gesture which costs nothing, yet which nothing else can replace.*** Saying 'thank you' at the right time can make a lot of folks happy.***

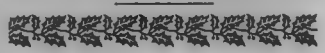

AT CHRISTMASTIDE

Starshine and angel song be yours
This Christmastide.
Jeweled flakes of softly falling snow;
A swelling tide
Of Christmas anthems rising clear,
And this beside:
The peace of Christ deep in your soul
Sweetly reside;
The blessing of His smile be yours
This Christmastide.

My Trip To France

M. Schudlo, C.SS.R.

AFTER the missions in Australia and New Zealand (1963-64) I stopped in Paris to pay a visit to my former Provincial, now the bishop of the Ukrainian Catholics in France, Most Reverend Volodymyr Malanczuk, C.SS.R. During my short stay in France he invited me to preach missions in France which I gladly accepted with the approval of my present Provincial, Very Rev. Father Maluga, C.SS.R.

After a month, spent in Baltimore, where I was substituting for Fr. Melnychuk in July and August, I returned to Newark to say good-bye to my friends and acquaintances.

On Aug. 24, 1966 Father D. Laptuta, C.SS.R., drove me to New York where I boarded "the Queen Mary". Thus my trip to France begun.

The boat is one of the biggest in the world. It is 1000 feet long, 130 feet wide and weighs 81,000 tons. The ship is, however, a little 'old-fashioned', I was told, and will therefore be discarded within two years. It is too complicated. People do get easily lost in it.

The trip was pleasant and the weather nice most of the time. The crew was very kind, polite and helpful. The management tried to please the passengers and to keep them happy and busy all the time. After breakfast there was a movie, swimming in the two inside pools, music, dances, contests, etc.

I had a very nice cabin with the two windows, facing the ocean. You could hear the waves and the water of the sea, as the big ship was rushing to Cherbourg.

In the morning I said Mass in the chapel. On Sunday, Aug. 28th, I had Mass for the crew and some passengers at 7:30 a.m., while at 10 a.m. an Australian priest celebrated another Mass for the rest of the passengers.

The crew has a Catholic Association of Catholic Sailors which takes care of the chapel, vestments, Mass wine, etc. The sacristan told me that Queen Mary has no regular chaplain, but it seldom happens that there is no Mass, because on almost every trip there is a Catholic priest among the passengers.

The Sunday Mass was celebrated in the cinema hall of the first class. Before starting it, I announced that this was a Byzantine Mass, not the Latin. As a result a lady rushed to me and asked anxiously: "Is this a Catholic church?" "No, lady", I replied, "this is a cinema hall, but the Mass will be Catholic". Those in the congregation who knew me had a good laugh.

During the Mass I distributed 25 Holy Communions. I met many people during the trip and had several conversations with them.

Arrival in France

Queen Mary arrived in Cherbourg six hours before the scheduled time, at 6:15 a.m., Aug. 29, 1966. We disembarked, took the special train of the Cunard Line and went to Paris. The scenery on the way was very picturesque. We passed through Lisieux and saw the beautiful basilica of St. Therese, the Little Flower of Jesus. It is situated upon a little hill. A big convent of the Carmelite Nuns is behind the basilica. I hope to return to Lisieux again, because there will be some missions in

that region.

We arrived in Paris about noon at the Station of St. Nazare. Since there was no other way to go to Vincennes where His Excellency, Volodymyr Malanczuk, resides, I asked for a cab. There were cabs, marked "libre"—free. The driver asked me 60 francs, which amount to some $22.00. The trip takes half an hour.

There are two kinds of taxicabs in France, the official which charges according to the meter, and the so-called "libre" which takes as much as they can squeeze out of the unaware passengers.

A policeman stood nearby. I told him the story. Another taxicab driver heard it and took me to the Bishop's residence for 15 francs.

His Excellency was home when I arrived. The chancery is in Paris, while the residence is on: 27, Avenue Foch, 75 Vincennes. It is a suburb of Paris.

Next day I went to Paris to buy a few souvenirs. The subway of Paris is built according to a good plan. With a little map a person can go anywhere, without getting lost.

On Sept. 1st I went to Haubourdin, where the French Redemptorist Fathers have a retreat house for clergy and laity. I spent here almost two weeks, trying to refresh my French language which I had forgotten to a great extent.

The Fathers were very kind and helpful. They read for me and corrected my French reading. Haubourdin is a suburb of Lille, a city of some 300,000.

The next day after my arrival there was a retreat for young married couples. There were nine of them. The sermons were preached by Very Rev. Father Rector, Jean Pirot, C.SS.R. After the lectures there were discussions.

The couples came with their small children. Two Nuns took care of the children. The parents were free to make their retreat, pray and meditate. I attended the lectures. The retreat lasted two days. Some 7,000 persons are making annually their retreat here.

The following week there was another retreat for the priests of the Lille diocese, preached by a Capuchin monk. I have also attended his lectures.

The Religious Situation in France

Since I came to preach missions to some 25,000 Ukrainian Catholics of France, I am much interested in the religious situation of the country, which I knew was not too rosy.

Both my Redemptorist confreres and the secular priests gave me some

---

BLAZE OF LIGHTS . . .
(Translated by Vera Rich)

Taras Shevchenko

Blaze of lights and music calling,
Music weeping, rising, falling!
Like rare and precious diamond,
Youthful eyes are gleaming fair,
Joy and hope are shining there
In laughing eyes. All bliss is sent
To the eyes so young and innocent!
On all sides, people laugh and smile,
All are dancing, only I
Like one bewitched look on meanwhile
And weep in secret, weep and sigh...
Why do I weep? Perhaps that ever
All eventless, like grey weather,
All my youth has passed me by.

(1850)

idea on the subject. Both agreed that it was not too good and apparently nobody knew how to approach those who do not see the relevance of God and religion in their daily life and work.

One of the Fathers said: "Read this book, if you wish to have a good idea of what is wrong with the French Catholicism", and he handed over the recent book by Marcel Clement, "La France, Pays de Mission ou de Demission", published in 1966.

The author of the book is the editor-in-chief of the bi-monthly "L'Homme Nouveau" and vice-president of the National Centre of the Catholic Press, a well-known journalist and professor of Catholic sociology at the Catholic Institute in Paris.

"In France", he writes, "there are at present 48,000,000 people. At least 40,000,000 have been baptized as Catholics, 35,000,000 had their catechetical instruction, 28,000,000 were married in the Church, 10,000,000 practice their religion regularly, 15,000,000 fulfill their Easter duty and 32,000,000 want to be buried by the Church" (p. 7).

A priest told me that children come for the religious instruction till the day of their First Holy Communion, after which you will not see most of them in the church again.

On Sept. 11th I had a Mass and preached a sermon at Le Cateau, a town of 10,000; some 100 km. from Lille. A priest said the Latin Mass for the French before my Mass. I was surprised. There were some 50 children between the age of 10-14, some ten older women and one man only! The priest told me that the parents of these children do not go to Mass, but "are glad to get rid of them for one hour on Sunday morning".

Marcel Clement says that many French "Catholics" stop practicing their religion after their first Holy Communion. And "the number of those who practice decreases furthermore at the time of military service and marriage" (p. 8). Alsace and Normandie are the parts where religious practice is the strongest.

Going to Le Cateau I met a couple with two lovely children. We talked all the way. They told me that in Le Cateau only 15½ of the population goes to Mass on Sunday, but most of them 'show up' for the wedding, baptism or the funeral of a friend.

A priest who was making his retreat in Haubourdin said that out of some 5,000 people who live in his parish and are his parishioners at least nominally, 200 persons only come to Mass, of whom 20 are men and the rest women.

Clement says: "France has some 30,000,000 citizens of whom the Church does not know what to think" (p. 9).

A survey, made by "l'Institut Francais" of public opinion in 1961, shows what the young people value most:

79%—the health, 58% money, 46% love, 32% freedom, 23% studies, 16% friendship, and only 12% quoted religion. Thus health and money were chosen as the most valuable things in life of the young people.

Clement asks: What are the reasons of the decrease of religious practice among the French growing population? And then gives an explanation.

He says many families are morally sick, due to tensions and crises.

The schools, even the Catholic ones, are doing patchwork, because their pupils read books written by the atheistic or amoral authors who treat religion with contempt or indifference.

"When philosophy, literature, history... are explained as if God did not exist, the prayer which the pupils recite at the beginning and at the end of the classes, will not make much impact on them" (p. 22).

Cinema occupies the first place in the life of the youth, as far as their leisure time is concerned. The reading of the romantic novels comes second. Radio and record playing take the third place.

Despite so many practical unbelievers France has many young men and women who remain good Christians, full of evangelical zeal, who know how to resist the onslaught of laicism, hedonism and sensuality.

Clement underlines the importance of a school which Catholics of the whole world should remember:

"When the education and formation of a child are made in a neutral school according to a scholastic programme which is neutral, in an atmosphere where nothing reminds the child of Jesus Christ, the latter will find it practically impossible to find out what God has chosen to reveal to us and what He wants the Church to transmit.

"Thus little by little our society moulds 'adult pagans'. An occasional religious instruction will not permeate one's whole life, but can make only *occasional Christians*" (p. 89).

Religious indifferentism is the most widely spread among the working class.

The Church of France is fully aware of the sad situation of Christendom of its spiritual children and is trying hard to remedy it. Its liturgical renewal is marvelous. The priests are trying to reach those who stay away from the Church and do not understand why should they care about God. A recent convention of the Catholic activists has proposed the formation of priests who would be trained especially for the working class. Many good papers and books are published for the laity, etc.

We have quoted Mr. Clement with the intention of showing in which situation the Ukrainian Catholics live and work in France. It was far from us to criticize the French Church and people, among whom our faithful live. I was told by a Ukrainian worker that French managers are kind to all foreigners who make their living in France. There is no discrimination against the[illegible]

Most Ukrainians in France belong to the working class. They are satisfied with their lot.

Le Cateau

On Sept. 10th I went to Le Cateau where the Ukrainians bought an old monastery and handed it over to the Benedictine Nuns of the Eastern Rite. The monastery and the garden were purchased through the efforts of Very Rev. Father Narozniak, the Ukrainian Catholic Pastor of Lille, Cambrais and Arras.

Father Van de Male, C.SS.R., is the chaplain of the monastery and of the Ukrainian Catholics who live in that district.

I was utterly surprised by the fact that none of the Nuns was a Ukrainian, but all knew Ukrainian, said the Office in our language and beautifully sang our Mass. Two of the Nuns are French, two Belgians and one Bulgarian. Our children spend their summer vacations in the monastery where the Sisters instruct them in the knowledge of our Rite and culture.

On Sept. 11th I sang a high Mass for our people. There were some 50 persons, including children. The Mass was followed by a sermon. Some 20 persons received Holy Communion.

Father Van de Male told me that this was their mission. Thus it was my *first* mission in France, because our people live far away from Le Cateau to attend a regular mission, as we know in the U.S.A. and Canada.

There are some 40 Ukrainian Catholic families in the district of the Le Cateau. All of them are workers. Only four of them live in town. The rest are scattered around the town between 10—40 km. And most of them have no [illegible]

After Mass the youth had a concert for the congregation. There were Ukrainian songs, colorful dances and speeches. The youth wore Ukrainian national costumes. Sister Daniel, a French herself, was the choir-master.

The youth danced before the house while the people sat in the garden, watching them and applauding.

Father Narozniak drove me to Haubourdin in his car. On our way we stopped to see a Ukrainian family. They have a nice house, although it is rather old.

When they came to France, they worked for a farmer. Little by little they were able to buy their own house, etc. They told me that the majority of the French farmers do not own the land on which they work. The land is owned by someone else, for instance, a big industrialist, and then rented at a very reasonable price.

I spent two more days in Haubourdin with the Redemptorist Fathers and then returned to Paris, because there was a meeting of the Ukrainian Catholic clergy in Mackwiller, near Strasbourg, where the order and the number of my missions in France would be discussed. Thus on Sept. 15th I left for Mackwiller by train.

LIFE AND DEATH

For some modern writers death is the end of life, because they think there is nothing hereafter but a blank wall of non-existence. There is the reason why they fight so much against capital punishment and dread atomic catastrophe, but in their strange logic condone abortion and invoke euthanasia. For many godless thinkers death is the ultimate evil which must be avoided at any cost, because it means annihilation. This idea is in the background of their cry: "Better red than dead!" Liberty, of course, is worth something, but to say "Give me liberty or give me death" is sheer nonsensical sentimentalism to them.

It goes without saying that Godless people must be pessimists, because here below they are surrounded by mysteries to which no one can give an appropriate answer, while after death there is nothing for them to expect.

It is different with those who believe. They know that death is a gateway to an everlasting life, if a person dies in the state of grace, because our earthly life is just a prelude for it. Thus the important thing is to die well as God's good children.

We should not fear to suffer in death, because it may be a good chance to rethink our life and offer our sufferings as a penance of our sins. Thus a painful death may be a blessing of God.

It is true that men's idiocy can destroy the world with hydrogen bombs, but it will not destroy the human race. It will just hasten the Great Judgment which will come anyway and thus gather all mankind together.

MRS. EUDOXIA GLUTE

A pioneer of the Verigin district, Mrs. Eudoxia Glute, died in Grey Nuns' hospital, Regina, on July 6, 1966.

The last rites were administered by Rev. W. Wasylyshyn at the Kamsack hospital on the 24th of June, 1966. She was visited by Rev. O. Pasichniak at the Grey Nuns' hospital at Regina.

Mrs. Eudoxia Glute

Panakhyda was conducted at Bailey's Funeral Home at Yorkton, July 8, by Rev. L. Minya, C.SS.R., Rev. R. Chomiak, C.SS.R., and Rev. V. Korba, C.SS.R.

Eudoxia Glute was born in Western Ukraine on March 12, 1878, the daughter of Wasyl Shordee and Ksenia Panchuk. In 1901 she married Onufrey Glute, and the young couple came to Canada in 1908 with two children, Annie and Harry. They settled in the Verigin district; being members of the Ukrainian Catholic Church parish at Dneiper, Sask.

Mrs. E. Glute is survived by her husband; three sons, Demetrius of Verigin, Michael of Yorkton, Sask., Basil, parish priest of North Western, Ont.; four daughters, Lena (Mrs. Alex Mesiondz) of Birch River, Man.; Sr. Chrisentia, S.S.M.I. of Edmonton, Alta., Catherine of Willow Bunch, Sask., and Mabel (Mrs. Alex Ostafie) of Craighton, Ont.; 32 grandchildren and 34 great-grandchildren. She was predeceased by one daughter Annie (Mrs. Wm. Andreychuk) in 1947, and one son Harry in 1963.

Requiem Liturgy and funeral services were held at the Ukrainian Catholic Church of the Transfiguration, Dneiper, celebrated by Rev. Basil Glute, C.ss.R., Rev. A. Muzyka, pastor of the Church; Rev. V. Korba, C.SS.R., and Rev. Boris Kyba, C.SS.R. An English sermon was delivered by Fr. Muzyka and a Ukrainian sermon by Fr. Korba.

The pallbearers were: Mike Glute, Bill Lukash, Bill Glute, Jack Zepp, Kasper Wosmanity and Norman Zepp.

Following the funeral, Father Glute thanked all the Rev. Fathers and all participants, during the dinner in the parish hall. There were 64 Masses offered by the friends and relatives, for the repose of the soul of Eudoxia Glute.

May her soul, through the mercy of God, rest in peace!

An American government agency sent a request to all the American cities asking the mayors to send an information to them on what is being done in their cities to protect their communities against any possible atomic war. Back came the answer from an angry mayor: "No one worries about the atomic war here. Our chamber of commerce is rejecting everything new in the last fifty years".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXVIII, ч. 12

Volume XXXVIII, No. 12

ЗМІСТ — CONTENTS

Приготовляйся зустрінути Господа 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 4
Під Свят-Вечір ..... Юра Шкрумеляк 5
Пастирське Послання Українських Владик Канади 6
Церква в Модерному Світі о. М. Шудло, ЧНІ. 10
Святий Николай 17
Хотів би ти знати? 20
Любов ..... І. Калиненко 23
Неписана скарбниця Божого Об'явлення ..... В. Буженко 24
Подорож до Франції .... о. М. Шудло, ЧНІ. 25

The Prince Of Peace ... M. Schudlo, C.SS.R. 33
Ten Signs of Immaturity in Adults Donald F. Miller, C.SS.R. 37
Christ In The Manger ... Rev. Basil Tremba 43
Purpose Of Retreat 45
Decree on the Apostolate of the Laity M. Schudlo, C.SS.R. 47
The Second Chance 51
I'd Like To Know 52
The Christian of the Future ... Karl Rahner, S.J., con'd by M. Schudlo, C.SS.R. 55
Cogitations ..... Fr. Nick of Montréal 58
At Christmastide 58
My Trip To France ..... M. Schudlo, C.SS.R. 59
Blaze Of Lights ..... Taras Shevchenko 60

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

СІЧЕНЬ
1967
JANUARY

REDEEMERS

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.
Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаєте марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,

MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

Значення Христового Різдва

о. М. Щудло, ЧНІ.

ХРИСТОС, Бог і людина, наблизив небо до землі, приніс людям Боже життя і силу духовно обновлятися на подобу Божу, на яку Бог сотворив їх. **"Всім тим, що прийняли Його, дав силу стати Божими дітьми, тим, що вірять в Його ім'я"** (Ів. 1, 12).

Людство проживало в лукавстві, нещирості, фарисействі, облуді та гріху, безвірі й ідолопоклонстві. Бог так наблизився в Ісусі до людей, що годі більше наближатися. В новонародженому Дитяті Ісусі, яке лежить у яслах і ніжно простягає рученята до тих, що відвідують Його, Божа всемогутність видається слабістю, Божа мудрість блистить із Його маленьких оченят, Боже життя б'ється в ніжнім серці Христа, нашого старшого брата. Божа любов стала така зрозуміла, що кожен пізнає її. Від хвилини народження Спасителя воно легко та приємно знати, любити і служити Богу, бо ж Його Син зовсім подібний до нас.

Він закрив свій маєстат під вбогими пеленками. Ніхто не лякається Його могутности, бо Він сам любляче пробуває під доглядом Своєї Пренепорочної Матері. Вбогі ясла, вистелені соломою—це Його трон, печера, темна та брудна—це Його царська палата, приступна для всіх, а вбогі пеленки—це Його царська шата, якою зодягнула Його ласкава Мати Марія.

Водночас Христос поправив взаємини між самими людьми, навчивши їх бачити брата в кожній людині, не зважаючи на його національне походження, життевий стан, клясу, расу чи культуру. Св. Єфрем Сирійський, учитель Східньої Церкви (306-373) та ревний апостол Ісуса Христа, отак пише про Христове Різдво та радість, яке воно викликало між людьми:

"Настав день милосердя, нехай ніхто не переслідує свого ближнього пімстою за те, що хтось зневажив його. Настав день радости, нехай ніхто не буде для другого причиною печалі та смутку. Цей день безхмарний і ясний, нехай гнів буде скоро опанований і нехай щоскоріше настане кінець замішання, і прийде спокій. Різдво —це день, в якім Господь зійшов до грішників, отож нехай праведник не виноситься понад грішників... Це день, в якім пребагатий Бог з любови до нас стався бідний, нехай же багачі не соромляться ділитися з

бідними своїми багатствами!"

* * *

Христове народження започаткувало відродження світу та людства, бо воно спричинило духовий перелім у світогляді людей. Те, що колись було добре та побажане, от хоча б багатства, розкоші і забави, тепер у християн грають підрядну ролю. Зате погорджена колись покора, чистота та любов до ближнього сталися підвалиною життя, що Христос уділяє всім, хто повірить і прийме Його.

Всі філософи голосили людям різні засади. Можна було приймати або відкидати їх, бо вони були витвором людської мудрости. Христові ж засади є Божі, тому ніхто не сміє ставляти їх у сумнів чи відкидати їх. Треба слухати їх і покірно застосовувати до щоденного життя, бо Христос є **світлом** для світу, тому треба невпинно споглядати на Нього, інакше ходитимемо в темряві забобонів і гріха. Тільки Христос тоден просвітити закамарки людського самолюбства та похотей. І Він це радо робить для тих, що покірно слухають Його. "Я Світло для світу. Хто йде вслід за Мною, той не ходитиме в темряві, але матиме світло життя" (Ів. 8, 12).

* * *

Ніхто не може залишитися **байдужим** супроти народження Божого Сина, якщо бажає знайти світло для свого розуму і правдиву дорогу до життя вічного, бо Христос—це **дорога** до щасливої вічности. Хто віддаляється від Христа, той сходить на манівці.

Не вистачає **знати** навчання Спасителя. Треба засвоїти собі його, застосовуючи його до щоденного життя та його проблем. Треба Христа слухати, бо Він—Бог. Він єдиний може дійсно просвітити людство Божим непомильним світлом. Він єдиний може завести людей до щастя, бо Він—непомильний Провідник і Вчитель. Не милиться, ані не може нікого завести в блуд, як це чинили помильні людські вчителі-філософи.

Христос назвав Себе "життям", бо Він уділяє душам Боже, надприродне життя ласки. "Як в Адамі всі вмирають, так само в Христі всі оживуть" (I Кор. 15, 22). Без злуки з Христом нема надприродного життя ласки. Гине для Бога та неба та бідна душа, що віддаляється від Христа. Життя ж душі куди важніше ніж життя тіла. Душа вічна і безсмертна, а тіло смертне, засуджене на зіпсуття.

Христос приніс всім силу жити по-Божому і спастися. Св. Павло каже про силу, що отримував від Христа: "Я вмію бути в упокоренні, вмію бути і в достатку... насищатися і голод терпіти. Я можу все в Тім, що скріпляє мене" (Фил. 4, 12). Христос був для нього силою і потіхою посеред страждань, гонень і труднощів. Він потішав його й ободрював на дусі. Від Христа Павло навчився оцієї важної життєвої правди: "Я навчився задовольнятися тим, що маю" (Фил. 4, 11). Христос кличе всіх до Себе й обіцює потішити й полегшити їхню гірку долю на землі: "Прийдіть до Мене всі струджені та працею зморені, й Я успокою вас!" (Мт. 11, 28).

* * *

Хто так дивиться на Христове Різдво, той мусить відчути в собі радість, втіху, ніжність, вдячність і внутрішнє задоволення. Хто б не тішився, дивлячись на маленьке дитятко Ісуса на руках Марії, яке простягає до нього Свої ніжні рученята та подає преційні скарби Божих ласк і благословення для життя і вічности? Хто ж не попаде в своєрідне захоплення на згадку, що Божий Син, володар неба та землі, стався нашим братом і провідником до щасливої вічности? Не дивниця, що численні християни щороку відвідують вифлеємську печеру, в якій Спаситель прийшов на світ. Ця печера відтворює в їх душах зворушення, якого зазнали пастирі та мудреці, як вітали новонародженого Месію.

ДОСЯГИ ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

Ксавер Рин видав четвертий том про діяння другого ватиканського Собору, де аналізує досяги четвертої сесії, що відбулася в 1965 р. Найбільшим досягом для нього—це пляни Папи Павла VI зреформувати римську курію і створити синод Єпископів, що буде практичним виявом колегіяльности, яку проголосив Собор у Конституції про Церкву.

Важнішим від виданих документів є дух Собору, що має обновити обличчя католицизму і Собор поклав основи під цю обнову.

Ксавер Рин заповідає, що в майбутності прийде злука всіх Церков в одну, і це станеться завдяки ступневому єднанню між різними християнськими віровизнаннями. Всі вони помітно мусять змінитися, але не затратять своєї минулости й індивідуального характеру.

Повернись, Ізраїлю, до Господа, свого Бога, бо ти спотикнувся об твою беззаконність (Осія: 14, 2).

УВАГА!

Редактор Голосу Спасителя буде проповідати місії в Франції, починаючи від жовтня 1966 р.

Прохаємо звертатися до нього просто до Франції в усіх редакторських справах.

Ось його адреса:

186, Blvd. St. Germain, Paris VI-e, France.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилює марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗА ВСІ СТАРАННЯ, ЩО ЗМАГАЮТЬ ДО ЄДНОСТИ ХРИСТИЯН

(Наміреня Апостольства Молитви на січень, благословлене Святішим Отцем)

ОСТАННІЙ Вселенський Собор дуже сильно розбудив екуменічний рух, стремління до єдности Церкви. Він видав навіть осібний і дуже важливий декрет "Про Екуменізм". У цім декреті Отці Соборові кажуть:

"Віднова єдности між християнами є одним з головних завдань Другого Ватиканського Собору. Христос Господь основав одну Церкву й тільки одну. Однак численні християнські спільноти представляють себе людям як правдиві спадкоємці Ісуса Христа, але вони різняться в поглядах і йдуть відмінними дорогами так, коли б сам Христос був поділений. Напевно такий розділ впрост противиться волі Христа, дає світові згіршення і шкодить найсвятішій справі, проповідуванню Євангелії кожному створінню" (ч. 1).

Від самого початку Собор робив найбільші зусилля, щоб причинитися до єдности, тому дійсно витворив всезростаючу атмосферу братерства. На Соборі був цілий ряд запрошених некатолицьких спостерігачів. Вони дружньо розмовляли з католицькими єпископами й богословами, мали нагоду більше наближитися до католицької Церкви й бачити, що їх лучить з католицькою Церквою у багатьох речах спільна спадщина.

Подорож Папи Павла VI до святої землі, його дружня стріча з представником православної Церкви патріярхом Атенагором І, а потім відвідини англіканського примаса в Римі, це все мало дуже додатній вплив на усунення напружених відносин між католицькою Церквою й іншими віроісповіданнями. По довгій зимі наступила весна екуменізму. Молімся, щоб вона продовжалася аж до здійснення єдности Церкви.

Намірення Апостольства Молитви на цей місяць ставить нам за ціль: доложити всіх старань, щоб привернути єдність християн. Ціль свята,—це воля Христа: "Щоб усі були одно".

Які засоби можуть послужити до здійснення цієї цілі?

Першим і найважнішим засобом—це молитва. Нехай усі ревно, покірно й витривало благають Всевишнього про ласку єдности Церкви. Нехай випрошують цю ласку через заступництво Пресвятої Богородиці, Матері св. єдности.

Крім цієї особистої молитви, що кожний повинен заносити перед престіл Всевишнього, християни повинні спільно молитися про з'єднання. Декрет каже: "Зміна серця й святість життя разом з публічною і приватною молитвою про єдність християн, повинна вважатися за душу екуменічного руху" (ч. 8). "В часі екуменічних зібрань є дозволеним, навіть побажаним, щоб католики лучилися в молитвах зо своїми відлученими братьми", однак рішення й директиви в справі таких спільних молитов належать до епископів.

2. Найважнішим однак засобом є **внутрішне навернення,** віднова християн. Декрет говорить: (7) "Не може бути екуменізм гідний того імени, без внутрішнього навернення. Бо якраз з відновленого успосіблення ума, з самовідречення себе, і щирої любови дістає свій зріст бажання єдности, і воно розвивається дорогою своєї зрілости". Св. Павло каже: "Відновіться духом вашого ума і одягніться в нового чоловіка" (Еф. 4, 23). Той же Апостол взиває нас: "Благаю вас отже, я, в'язень у Господі, щоб ви ходили достойно покликанню, яким вас покликано, з усякою покорою і лагідністю, з терпеливістю, терплячи один одного в любові, стараючися зберегти єдність духа в зв'язі миру" (Еф. 4, 1-3). Наш Декрет продовжає: "Вірні повинні пам'ятати, що вони тоді будуть ліпше спомагати справу єдности християн, і тоді будуть справді ліпше жити, коли будуть більше стриміти до того, щоб жити святіше, згідно з Євангелієм. Чим тісніша буде їх злука з Отцем, Словом і Духом, тим основніше й легше будуть спосібні зростати у взаємній братній любові".

3. Богословські товариства, де дебатують католики й некатолики. Такі товариства мусять бути все під старанним проводом епископів.

4. Міжнародні унійні тижні (18-25 січня) є знані тепер у цілому світі. Ці унійні тижні багато приносять добра для справи з'єднання Церков.

Нам треба все тямити напімнення Соборового Декрету: "Справа віднови єдности є справою цілої Церкви, так вірних як і клиру. Вона є обов'язком кожного, відповідно до його спроможности, чи то цей обов'язок сповняється щоденним християнським життям, чи богословськими й історичними студіями. Тому Собор взиває, (4) щоб усі вірні брали чинну й ревну участь в ділі з'єднання Церкви.

Місійне намірення: За духовні вартості в нехристиянських релігіях.

Лютий: Загальне намірення: Щоб люди радо сприймали навчання епископів у їх учительському уряді.

Місійне намірення: За Церкву у В'єтнамі.

* * *

БУДЬ ДОБРИЙ ДЛЯ БОЖОГО ДИТЯТИ ХРИСТА

Шаліла світова війна. Природа наче відчувала грозу війни..., і на полях гуділа буря, люта хуртовина. В таку непогоду ніхто не виходить з хати, хіба конче мусить.

Серед снігові дорогою бродить якась людина. Хто це? Це отець парох, перемоклий і перемерзлий. Він ходить від хати до хати, жебрає, щоб знайти захист, теплий кутик для маленької дитини-сироти. Батько цієї дитини згинув тому пів року на війні; а мама померла при породах. Парох шукає за новою, доброю мамою, за другим, добрим батьком для новонародженої сирітки. Він переходить долішню частину села, стукає від дверей до дверей. Всюди, так як би змовилися, та сама відповідь: "Ідіть до го-

рішньої частини села, там багаті люди; вони краще зможуть прокормити дитину, чим ми". Парох думає собі: Так було й у Вифлеємі, коли св. Йосиф шукав за мешканням для св. Родини: він діставав таку саму відповідь: "Нема місця". В горішній частині села подібне стрінуло отця пароха. Всі казали: "Отче парох, нам прикро, але так не йде, батьки тієї дитини мешкали в долішній частині села. Воно там належить". Парох не настає, але він дуже сумний вертається додому з нічим.

От він сів при своїм столику при засвіченій лямпі й думає... Таж це його вірні, так прийняли його просьбу! Таж це християни! Нема любови, а прецінь любов—це пробний камінь св. віри. Як я зможу зм'якшити ті тверді серця? Одне ясно стоїть йому перед очима: Ця дитина мусить остатися в цім селі, мусить рости в родині, огріваній теплом любови так, як інші діти. Але, як це осягнути, і то з такими твердими головами його селян? Він це знає, його парафіяни не є такі без любови, як вони себе показують, як би лиш не було того завзяття, ворогування між горішньою і долішньою частиною села.

Різдв'яна ніч. Вірні сходяться на різдв'яну всенічну богослужбу. Цеї ночі все особливо гарне. Церква ясно освітлена, прикрашена зеленю, з боку в церкві гарний вертеп, що пригадує Вифлеємську стаєнку... всі люди в святочних шатах. Отець парох співає своїм гарним голосом, сповіщаючи світові радісну новину: "Христос народився!" Загомоніли коляди... Тиха ніч, свята ніч... Зачалася проповідь про любов Божого Дитяти, Христа Господа. "Христос народився, Він жертвував для вас небо, Він прийняв на себе ваші скорботи, вашу вбогість, ваші сльози. Це все для вас Він зробив. О! Будьте для Нього добрі"... Але що це? Діти неспокійно споглядають в сторону вертепу... старші встають, звертають свої голови... Дитя в яселках рухається, живе, плаче в церкві... Очі всіх звертаються до проповідника, питаючись... а він вказуючи на дитину: "Там наше Дитя—Ісус! Будьте для Нього добрі. Хто візьме таке дитя в ім'я Ісуса, той прийме Дитя—Ісуса, той прийме самого Христа"! Жінки плачуть разом з дитиною в яселках. Кожна з них рада б взяти це дитя з яселок, пригорнути до свого серця й забрати до своєї хати.

По Службі Божій 30 жінок чекає, кожна бажає взяти дитину, кожна просить: "Дайте мені це дитя!" Отець парох дає дитину одній, добрій і побожній матері.

* * *

Будьмо добрі для Христа, Божого Дитяти! Подумай над тим, як ти можеш бути добрим для Нього? Питай Христа, чого Він хоче від тебе. Тепер різдв'яний час! Тепер покажи любов Божому Дитяті, покажи ділом. Христос чекає.

Чоловік поїхав на вакації на два тижні. Жінка пише до нього такого листа: "Дорогий мужу, я так сильно тужу за тобою, що аж серце мені крається. Єдина моя потіха хіба в тім, що як погляну на твій плащ, що висить на стіні, то мені здається, що я тебе там повісила".

ДЕКРЕТ ПРО ЕКУМЕНІЗМ

(Коментар)

о. М. Щудло, ЧНІ.

Дивоглядне християнство

ХРИСТОС заложив одну Церкву і дав світові одну Євангелію, що звіщає людям Щасливу Новину, відкуплення людського роду. Христова Церква зразу була одна, бо всі вірили в те саме й однаково поступали, заховуючись як Христові учні. "Всі вони пильно й однодушно пробували на молитві разом з жінками і Марією, Матір'ю Ісуса" (Діян. 1, 14).

Згодом повстали незгоди і сварки, зразу між Сходом і Заходом, які закінчилися вірванням церковної єдности між Римом і Царгородом, як у 1054 р. папський легат Гумберт викляв патріярха Михайла Керулярія і його прихильників три місяці по смерті Папи Лева IX, а Михайло Керулярій викляв Гумберта. Потім повстали сварки і спори на Заході в латинській Церкві, як у 16-ім ст. зачалася протестантська реформація зразу в Німеччині, і потім в Англії.

Відтоді християнство на Заході щораз більше роздроблювалося і тому сьогодні воно представляє страшний дивогляд, бо в самій тільки Америці є около 300 різних протестантських Церков.

Загальний же розподіл християн у світі такий: 500 мільйонів католиків, 200 мільйонів православних і 250 мільйонів протестантів, що належать до різних сект. Це дивоглядне християнство мусить сильно дивувати і гіршити нехристиян, яких воно повинно вести до Христа і спасіння, але не годне цього вчинити, бо як бідні погани годні вірити в християнство, що так страшно поділене на різні сект, які противорічать одні другим, і що одні навчають як Христову правду, те другі заперечують як людську видумку.

Під час другої світової війни багато людей з Далекого Сходу прибуло до Західньої України. Ці люди скаржилися і боліли над тим, що між християнами нема єдности. Роз'єднання і розбиття серед християн—це найбільша трудність в апостольській праці серед нехристиянського світу, бо воно спричиняє недовір'я до проповіді християнства. Воно для людей є великим згіршенням!

Голяндський кардинал Алфринк публічно заявив, що в світі заледве 19 відсотків людей—це католики, і додав: "Як світ годен вірити в Христа, коли ми подаємо так страшно пошматоване християнство? Християни стають свідомі того, що їхні поділи і роз'єднання—це згіршення для людства і перепона для поширення християнської віри в світі.

"Отак ми помалу здаємо собі справу з цього, що Христос не бажає собі цих поділів. Водночас ми християни усвідомлюємо собі значення Христового доручення, яке Він залишив Своїм послідовникам". "Щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, і Я

в Тобі, щоб і вони були одно в Нас" (Ів. 17, 21).

Вже довго перед зачаттям другого ватиканського Собору (1962-65) були люди в сливе кожній Церкві, що відчували аномалію поділеного і розсвареного християнства, але їх було мало і тому започаткований ними рух за поєднанням всіх християн в одній Церкві Христовій був доволі слабий.

Цей рух, що зветься екуменічним, набрав великої всесвітньої сили аж під час другого ватиканського Собору, де поруч католиків, цебто католицьких єпископів, знавців і богословів - дорадників знайшлися теж наші православні і протестантські брати, як офіційно запрошені спостерігачі від православних і протестантських Церков.

Розглядаючи різні справи, що заторкують Христову Церкву і ціле людство, 2,500 католицьких єпископів, що з'їхалися до Риму на Собор, не поминули теж справи **екуменічного руху,** що є намаганням з'єднати в одній Христовій Церкві роз'єднане і розоварене християнство. По довгих нарадах і дискусіях Соборові Отці видали пропам'ятний документ, **Декрет про Екуменізм,** в якім подали вказівки католикам, як вони мають плекати в собі екуменічного духа і яких засобів треба вживати, щоб помогти всім християнам об'єднатися в одній Христовій Церкві.

Декрет заявляє, що кожний християнин повинен бути екуменічно настроєний цебто бути готовий трудитися, щоб у світі була одна Христова Церква і щоб усі християни належали до неї.

Кард. Беа, голова Секретаріяту поєднання християн, мав промову в Греймор, Н. Дж. 4 травня 1965 р., в якій висловив надію, що всі християни стануть до праці над з'єдиненням в одній Церкві:

"Декрет про Екуменізм не сміє залишитися тільки на папері або бути привілеєм декількох вибранців. Ідеал християнської єдности повинен стати сильним надхненням і справою всіх членів Церкви. Вони мусять усвідомити собі, що можуть і мусять працювати для цієї великої справи. Вони повинні обзнайомитися з могутніми засобами, що поможуть їм осягнути цю ціль.

"Отож треба створити світовий і сильний рух, щоб він буквально охопив цілу Христову Церкву...".

Кожний має нагоду та спроможність причинятися до великого діла поєднання християн в одній Христовій Церкві, хоч таланти і нагоди не є однакові для всіх людей. Не кожний християнин є належно підготований, щоб провадити дискусії про богослов'я з нашими некатолицькими братами. Проте кожний годен молитися до Бога за це прегарне діло та любити свого ближнього, не зважаючи на те, чи він католик, православний чи протестант або взагалі безвірок.

Кожний католик годен благати Бога під час Служби Божої, щоб Він поміг Своїм земським дітям осягнути цю ціль ради заступництва Преч. Діви, як це залюбки робить сам Папа Павло VI.

Українці і екуменічний рух

Коли всі християни деяк зобов'язані брати участь у русі за поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві, то українці не тільки не повинні залишатися позаду і спокійно придивлятися, що з цього вийде, але повинні поважно працювати, щоб настала згода найперше між нашими двома великими Церквами, католицькою і православною, і потім, щоб допомогти цілій Східній Церкві об'єднатися з Західньою, бо вже саме положення України робить її посередницею між Сходом і Заходом.

Папа Урбан VIII отак схарактеризував екуменічну місію нашої Церкви на авдієнції нашого холмського єпископа Методія Терлецького в 1629 р. Ось слова Христового Намісника на землі:

"Мої українці, я сподіюся при вашій допомозі поєднати Схід і Захід".

Пій же XII написав листа до української ерархії з нагоди святкування 1000-ліття хрещення України. Лист має дату 20-II-1952 р. В ньому читаємо:

"Преподобні браття, Боже Провидіння повірило вам ту саму місію, що її мали Св. Ольга і Володимир, цебто допомогти народам Сходу дійти до християнської віри в одній Церкві".

Наша українська католицька ерархія, розкинена по різних країнах вільного світу, що була на Соборі в Римі, при кінці 4-ої сесії в 1965 р. видала спільного пастирського листа до всіх українців, в якім отак говорить про екуменічний рух:

"Розглядаючи післанництво Христової Церкви, Отці Собору в першу чергу звертають увагу на різні християнські Церкви і громади, що представляють себе як правдиве наслідда Христа, хоч по-різному думають та йдуть різними шляхами, незалежно від проводу наслідників Св. Петра, видимого Голови Христової Церкви. Всі вони зв'язані з таїнственним Тілом Христа, тобто з Його Церквою, св. Хрещенням, а деякі з них навіть, напр. православні не-католицькі Церкви, мають всі святі тайни та майже всі ті самі правди віри, що й навчає католицька Церква. Всі вони є близькі і дорогі Христовій Церкві, але роз'єднанням спинюють її об'єднуючу дію в історії людства та стають причиною згіршення для тих, що шукають у Христовій Церкві голосу непомильної Божої правди.

"Щоб направити цей болючий роздор, який вже триває цілі століття, Собор взиває всіх вірних Христової Церкви обновити в собі щире бажання тої одности, про яку гаряче молився до Свого Небесного Отця наш Божественний Спаситель на Тайній Вечері, та розпочати зі своїми православними й протестантськими братами в цій справі щиру, братню розмову, повну доброї волі, взаємного пізнання, пошани й любови, в спільному шуканні Христа й сповненні Його святої волі.

"В тій цілі Собор проголошує соборовий декрет про Екуменізм, в якому він ставить перед очима всіх християн все те, що їх лучить в один великий Божий народ і кличе всіх, щоб вони спільною молитвою, правдивим духовним наверненням, щирою братньою виміною думок та дружньою співпрацею поволі усували, з Божою поміччю, ті перешкоди, що їх ро-

в'єднують, а на їх місце ставили ті християнські й людські чесноти, що їх об'єднують.

"Таким чином Собор створив нову дорогу до об'єднання всіх християн в одній Христовій Церкві та започаткував нову роэмову; екуменічний діялог, між братами християнами, що вже ціді століття з собою не стрічалися, зі собою не говорили, і навіть взаємно себе поборювали. Цей голос Собору до всіх християн, щоб об'єднались знову в одній Евхаристійній Жертві Христа та враз з Ним, в Його одній Церкві, започатковує нову еру не лише в католицькій Церкві, але в усьому християнському світі".

Католицька Церква зразу обережно ставилася до екуменічного руху своїх протестантських братів, молилася за них, щоб Господь благословляв їхню працю і час від часу висилала своїх спостерігачів на їхні збори і з'їзди.

Екуменічний рух між протестантами

Цей рух став поважним рухом в історії протестантського християнства по першій світовій війні. Друга світова війна ще більше закріпила його, бо люди різних віровизнань стрічалися й пізнавали себе, разом молилися, разом терпіли і разом умирали за Христа й Євангелію.

Світова Рада (протестантських) **Церков** була основана в 1938 р. В 1961 р. навіть представники російської православної Церкви включилися до цього руху та стали членами Ради Церков.

Сьогодні Світова Рада Церков має 198 представників різних протестантських Церков і начисляє яких 300,000,000 членів різних релігійних угрупувань, які проживають у різних країнах світу.

Вже перед початком другого ватиканського Собору в Римі створився **Секретаріят для сприяння християнській єдності.** Під проводом кардинала Беа він керує католицьким екуменічним рухом у світі та втримує приязні стосунки з протестантськими і православними братами, приймає їх представників і висилає своїх делегатів на їхні збори та з'їзди.

Цей Секретаріят плекає екуменічного духа в католиках. Він був головним автором і інспіратором декрету про Екуменізм, що його видали Отці другого ватиканського Собору.

Потрійна ціль Декрету

Декрет про екуменізм підкреслює три речі:

1) Божественний Спаситель заложив тільки одну Церкву для всіх людей і народів і тому бажає, щоб всі люди належали до цієї єдиної Церкви. Ця ж Церква—це католицька Церква, Мати всіх поодиноких Церков, до яких належать в різних країнах поодинокі народи і раси.

2) Зразу Христова Церква була одна. Братня любов і вірність навчанню Спасителя єднали всіх людей в одній Церкві, не зважаючи на раси, культури і традиції. Згодом через людські немочі, гордість, послаблення християнського духа, історичні обставини, надужиття влади, вмішування державних провідників у церковні

справи, занепад моралі та знання Святої Євангелії, непослух вірних і їх провідників спричинили багато поділів і непорозумінь у Церкві та вкінці пошматували її.

3) Це факт, що сьогодні багато добрих людей, які належать до різних Церков, відчувають, що роз'єднане і розсварене християнство—це велике згіршення для світу та сильне послаблення Церкви і її спасительної діяльности. Ось тому під впливом Святого Духа вони зачали трудитися над привершенням церковної одности між визнавцями Христа.

Декрет про екуменізм, проголошений Папою Павлом VI 21 листопада 1964 р., це не підручник екуменічного богослов'я. Він не входить у справи віри, якими різняться різні Церкви одної від другої. Він не є так само історією поділів у Церкві, подаючи причини роз'єднання, що пошматувало Церкву на різні Церкви.

Декрет тільки намагається переконати християн, особливо католиків, що екуменічний рух —це діло Боже, і тому всі католики повинні трудитися, щоб одність віри настала знову між тими, що вірять у Христа, та щоб усі християни з'єдналися в одній Христовій Церкві.

Декрет каже:

"Коли сьогодні, за надхненням ласки Святого Духа, в численних частинах світу є багато зусиль молитвою, словом і ділом, наблизитися до тієї єдности, що її хоче Ісус Христос, то цей священний Собор закликає всіх вірних католиків, щоб вони пізнавали знаки часу та брали участь в екуменічнім русі" (Ч. 4).

Якщо всі Христові визнавці залишать свої пересуди і забудуть історичні кривди та зневаги, що одні другим спричинили, і поважно в Божім дусі стануть до праці над поєднанням усіх в одній Церкві, то скоро настане той щасливий час, що всі з любов'ю обніматься як браття і сестри в Христі, і тоді сповниться заповідження Спасителя: "Буде одна отара й один Пастир" (Ів. 10, 16).

Це люди самі спричинили згадані поділи в Церкві та пошматували її. Бог не мав участи в їх нерозумнім ділі. Тепер же, коли вони пізнали свої минулі помилки та намагаються направити їх, то можуть бути абсолютно певні, що Христос допоможе їм поконати всі перешкоди і з'єднати в одній Його Церкві на славу Бога Отця і спасіння безчисленних душ.

ПРЕДКИ

о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ.

Туди, туди полинь у той блакитний світ,
Де Предків знамено до перемоги пливли.
Могили свіжі де, засіяні кістьми
На весну посипав калини білий квіт.

У трудах й боротьбі за цілість володінь,
На захист городів здвигали списів дах.
Спасибі Вам, Діди, що збудували шлях
Для величі грядучих поколінь.

І давно хоч уже над череп'ям Батьків
Курличуть журавлі, гудуть кущі калини
Над написом м'яким осінної р'ябини.

То дух незборний ваш у нащадках живе,
До Предків обрів унуків в бій веде.
За вашу з тернів путь унуків вдячний спів!

Новорічна роздума

Ціль людського життя

ЖИТТЯ — це найбільший дар, що Бог дав людям. На жаль немало людей дивляться на нього, як **на забаву** (Прем. 15, 12), тому марно тратять його, бо невикористане життя — це змарноване життя. Бог сотворив нас без нас, бо нас не було і ми не мусіли бути. Ніхто з нас є конечним на світі. Конечний тільки один Бог. Бог сотворив нас, бо полюбив нас ще тоді, як нас не було, як ще не було наших батьків, як іще й світу не було, бо полюбив нас від вічности.

В святім хрещенні прийняв нас за Своїх дітей і вчинив спадкоємцями неба. Бог дав нам це коротке життя не для забав і гулянок, а щоб ми Його знали, любили та служили Йому вірним зберіганням Його Закону і так змагали до вічного щастя в небі.

Мій Боже, який я засліплений (яка я засліплена), бо не розумію, пощо живу на світі! Ласкавий Отче, змилосердися надо мною і просвіти мене!

Від належного використання земського життя залежить наша вічна доля. Хто по-християнськи використовує цей Божий дар, той іде шляхом, що провадить до щасливої вічности. Хто надуживає цього дару або занедбує його, бо не хоче завдати собі труду, щоб примінити своє життя до засад Св. Євангелії, той ступає дорогою, що веде в вічну темряву, де **буде плач і скреґіт зубів** (Лк. 13, 28). Марнує дар життя, хто не зберігає Божих і церковних заповідей і непомірковано ганяється за розкошами, забавами та земськими добрами.

Який бідний і нужденний той, хто змарнував своє життя! В годині смерти затратить все і опиниться без нічого на порозі вічности! Нещасні всі ті, що за життя не хочуть любити Бога та служити Йому! Смерть розлучить їх із земськими добрами. Небесних дібр вони не призбирали собі, тому будуть бідні і нужденні цілу вічність.

Мій любий Спасителю, чи я не є одним (одною) з тих, що марнують своє земське життя надмірною погонею за тим, що минається, а зовсім не дбають про вічні радощі неба? Ісусе, прости мені!

Світ і його корокотривалі добра годні так приспати християнина, що забуде, пощо живе на цій землі. Хіба бракує в сьогоднішніх часах християн, що вірять у небо та вічність, а так проживають на землі й так

сильно люблять її, що постороннього глядачеві виглядає гейби не вірили в те, що устами визнають? Чи не маємо таких знайомих і сусідів, які більше дорожать земськими добрами ніж небесними? Злоба дня так притупила їх християнське сумління, що не дбають про вічність (Мт. 6, 34). Не бракує й таких, що й признаються та кажуть: "Якось воно там буде. Живий живе думає. Аби мені тут було добре, а що буде по смерті, то побачимо!"

Чи ми належимо до тих безрозумних, які цінять тіло більше ніж душу, землю більше люблять ніж небо, і ставляють себе понад Бога, бо більше трудяться для власного добра ніж для Божої слави?

Св. Анна—бабуня Ісуса Христа

о. Роман Ганас

ЩороКу 25 липня наша Церква святкує день успення Св. Анни, матері Пречистої Діви Марії, та бабуні Ісуса Христа. Св. Анна належить до найвизначніших матерів і бабунь християнського світу. Вона ж в своєму лоні носила доньку Марію, майбутню Матір Божого Сина. Яким і Анна, батьки Пречистої Діви Марії, були скромними, побожними й убогими людьми. Вони мешкали в малій місцевості Назареті. За їх скромне і побожне життя Бог нагородив великою ласкою, що їх одиначку доньку Марію вибрав на Матір Свого Сина, Ісуса Христа. Воно і не дивно, що Св. Анна, як бабуня Ісуса Христа, знайшла в християнському світі велику популярність

і стала посередницею для багатьох у випрошуванні ласк в милосердного Бога Отця.

Почитання Пречистої Діви Марії як матері Ісуса Христа — це обов'язок і велика потреба для всіх християн. Почитання Св. Анни, як бабуні Ісуса Христа, —це своєрідний дитинячий пієтизм всіх християн, бо хто ж як не Св. Анна пестила, цілувала, навчала і виховувала свого внука Ісуса Христа, коли Він зо своїми родичами через тридцять літ перебував в домі свого дідуня Якима та бабуні Анни? Знаємо з життя, як бабуні дуже люблять своїх внуків, і як внуки сердечно привикають до своїх бабунь, як тужать за їх пестощами і товариством. Чи ж може внук Ісус Христос, сповнивши Своє завдання і засівши в славі в небі коло Бога Отця, забути на свою бабуню Св. Анну, забути на її любов, пестощі чи журбу про Нього з часів життя в Назареті? Чи може добрий внук Ісус Христос не вислухати прохань дорогої бабуні Св. Анни, коли вона вставляється до Нього за тими, які в неї просять помочі? І в тому сердечному життєвому відношенні внука до бабуні лежить успішність і сила заступництва Св. Анни, і на цьому так дуже інтимному відношенні бабуні до внука Ісуса Христа виросли культ Св. Анни і довір'я великого числа християн, в успішність її заступництва.

В честь Св. Анни присвячено багато церков в цілому світі, і мільйони жінок носять її святе ім'я. В ірування християн Св. Анна є опікункою доброго подружнього життя та благословенного материнства.

І наш український народ, відколи прийняв Христову віру, дуже сердечно та популярно почитає Св. Анну. На нашій рідній Україні багато церков було присвячених в честь Св. Анни, та нема майже ні одної української родини, в якій хтось з жінок не носив би її імени.

Живемо на чужині. Бракує нам тут нашої Зарваниці, Гошова чи Крехова, тих наших чудотворних місць, до яких колись прощами спішили наші побожні люди, несучи до стіп Матері Божої чи інших Святих свої терпіння і радості життя. Живучи в ЗДА. чи в Канаді, ми знаємо про те, що кожного року тисячами спішать прочани до чудотворного місця Сен Анн де Бопре коло Квебеку в Канаді, бо це місце є культом прочан від давніх літ у честь Св. Анни. Історія великого відпустового місця Сен Анн де Бопре є дуже цікава. Тому триста літ невеликий французький корабель, пливучи по ріці Св. Лаврентія, попав на велику бурю. Не було надії на рятунок, бо буря кидала кораблем як малою скринкою. Французькі моряки з традиції мали велике довір'я до Св. Анни; капітан корабля зарядив спеціяльні молитви в честь Св. Анни, з тим приреченням, що як Св. Анна вирятує їх, то вони з вдячности поставлять в її честь каплицю.

Історія каже, що Св. Анна вислухала молитви моряків, буря устала і вони щасливо добилися до землі, до місцевости французьких емігрантів Бопре, при березі ріки Св. Лаврентія. Десять моряків почало негайно сповняти обіцянку і приступило до будови дерев'яної каплички в честь Св. Анни на горбку недалеко від берегів ріки. Зараз в перших днях будови каплички сповнилося перше чудо, яке започаткувало ті великі прощі, що нині відбуваються до чудотворного місця Св. Анни в Бопре, коло Квебеку. Каліка Люї Гуймонт, який довгими літами не міг ходити, хотів чимось причинитися до будови каплички. Він взяв три невеличкі камінчики, і заніс їх на фундамент, на якому мала стати капличка.

Коли Люї Гуймонт положив ці камінчики на землю, сталося чудо на очах всіх присутніх, бо він став цілком здоровий на ноги. Відомість про це рознеслася по цілій околиці. З усіх сторін почали прибувати прочани до Бопре, просячи в Св. Анни помочі в тяжких хворобах. Чуда множилися. Мала капличка показалася замала. В тягу років перебудовувано її три рази на більшу. В 1923 р. почалася будова величавої церкви базиліки в честь Св. Анни на тому місці, де тому триста літ вирятувані моряки осіли на березі ріки Св. Лаврентія. Нинішня величава церква базиліка побудована в стилю бароко є 325 фітів довга, 200 фітів широка і 300 фітів висока. В північному крилі цієї величавої церкви стоїть велика статуя Св. Анни, вісім фітів висока, вирізьблена з твердого дуба.

Прекрасна статуя Св. Анни держить статуйку Пречистої Діви Марії на руках. Вона викликує зворушливе враження на прочан. Побіч статуї Св. Анни в спеціяльній капличці знаходяться мощі Св. Анни, кусник кости з руки, дарованої для церкви Папою Левом XIII в 1892 та різного роду залишені знаряддя, як палиці і милиці по одержаних чудах через молитви до Св. Анни.

Щороку мільйони прочан з цілого світу прибувають до Сен Анн де Бопре на прощу в честь Св. Анни. Така велика скількість прочан говорить сама за себе, скільки фізичних і духових ласк-чуд одержують прочани через заступництво Св. Анни. Незвичайне враження на прочан робить процесія в навечір'я свята Успення Св. Анни, дня 24 липня. В процесії беруть участь около сто тисяч прочан здорових та різного роду калік. Всі вони з засвіченими свічками йдуть до недалекої гори на молитви перед стаціями Хресної Дороги природної величини. Під час процесії, згідно з твердженнями прочан, діються чисельні уздоровлення. Тисячі прочан одержують головно великі ласки духового підйому та надії до життя, що також треба назвати не раз укритими ласками-чудами, за якими, щоб їх дістати, так багато прочан спішить до чудотворного джерела ласк Св. Анни в Бопре коло Квебеку в Канаді.

Багато наших емігрантів в часі вакацій питає себе: Де поїдемо? Радимо їм вибрати місце прощі до чудотворного місця мощів Св. Анни в Сен Анн де Бопре і просити бабуню Ісуса Христа про опіку і поміч для нас. Добра Христова бабуня напевно не відмовить нам ласк, так як колись нам маленьким внукам не відмовляла пестощів і подарунків наша рідна бабуня, чого не забудемо ніколи через ціле наше життя.

НАДІЯ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

НЕДОВГО перед своєю смертю, св. Павло писав із в'язниці до свого учня Тимотея: **"Бо я вже за жертву стаю і час відходу мого вже настав. Я боровся доброю боротьбою, свій біг закінчив, віру зберіг. Наостанку мені приготований вінок справедливости, що його дасть мені Господь, справедливий суддя, і не тільки мені, але й усім, хто прихід його полюбив ... Але Господь став при мені й підкріпив мене, щоб проповідь здійснилася через мене, та щоб усі погани почули її. І я визволився з левиної пащі. Господь звільнить мене від усякого лихого вчинку та збереже для свого небесного царства. Йому слава на віки вічні. Амінь".** (2 Тим. 4, 6-8, 17-18).

Бог дарував нам: **"Цінні та великі обітниці, щоб ними ви стали учасниками Божої природи"** (2 Петра 1, 4). Він є всемогучий і добрий та завжди придержується своїх обітниць. Через те ми з довір'ям ожидаємо від Бога того всього, що він обіцяв був нам. Ми надіємося на Бога.

Певною запорукою, що наша надія буде виправдана, є наш Спаситель Ісус Христос. Цю запоруку ми знаходимо в його словах, його смерті та його воскресенні: **"В якім маємо сміливість і повний надії доступ через віру в нього"** (Ефес. 3, 12).

Щоб ми могли надіятись від Бога небесного щастя, ми зістали обдарені чеснотою надії. Сам Дух Святий обдарував нас у тайні хрещення надією. Святий Дух обдарував нас у тайні хрещення силою, щоб ми осмілилися і зносили все задля нагороди, що чекає нас в небі.

Найважніші речі, що їх Бог обіцяв нам—це скарби небесні: **"Ось та обітниця, яку він сам обіцяв нам: життя вічне"** (І Іван 2, 25). Ось чому ми надіємося, що одного дня Бог, через заслуги Ісуса Христа, дасть нам щастя вічне, і що навіть тепер він простить наші гріхи та дасть нам свою ласку.

Бог також дасть нам ті земські речі, що їх ми справді потребуємо на цій долині сліз. Таким чином ми надіємося, що Бог дасть нам здоров'я, поживу, одіння і інші речі для добра нашої душі. Коли ж ми проживаємо в убогості, слабості та недостачі, маємо довір'я, що одного дня Бог поверне все те на нашу користь і добро. В цей спосіб довіряємо ціле наше життя в Божі руки.

Хто ж не довіряє Богові так, як повинен би, грішить недовір'ям. Хто зовсім тратить надію на Бога, грішить розпукою. Хто ожидає від Бога того, що противиться його святості, грішить надмірною надією, напр. хто безнастанно грішить в тій думці, що милосердний Бог не зможе покарати його, але напевно простить йому.

Хто довіряє Богові, живе надією. І через те він вже відчуває в своїм серці дещо з небесної радости. Він витривало молиться про все те, чого він потребує в житті. В часі досвіду, він терпеливо зносить смутки та горя. Він хоробро бореться за Боже царство та з усією силою працює, щоб осягнути життя вічне.

В кожній потребі та в кожному упадку кожна людина повинна всю надію покласти на Бога.

Святе Письмо вчить так: **"Нічого бо немає неможливого в Бога"** (Лука 1, 37). **"Отож, не журіться, кажучи: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Бож усього того погани шукають. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне. Шукайте найперше царства Божого та його справедливости, а все те додасться вам"** (Матей 6, 31-33). **"Покладіть на нього всю вашу журбу, бо він опікується вами"** (І Петра 5, 7).

1) Чому шлюб має бути в церкві перед двома свідками і священиком? Чи не вистачало б, щоб молодий і молода обмінялися шлюбними обітами і так стали чоловіком і жінкою?

Вистачало б, але Церква забороняє так поступати. Щоб захищати цю тайну перед різними надужиттями, Церква рішила, що шлюб католиків має відбуватися перед священиком і бодай двома свідками.

2) Чому всякі пророцтва, що їх знаходимо в Апокаліпсі, такі неясні?

Деякі пророцтва Апокаліпси дуже ясні, але інші незрозумілі для нас, бо деякі частини є дуже неясні. Бог так промовляв до Св. Івана, який нам передав ці пророцтва, що заторкують майбутню історію Церкви. Вони водночас запевняють нас про Божу опіку і заохочують уповати на Бога, що Його правда вкінці переможе зло і затріюмфує над усіма ворогами Божого Царства.

Божі пророцтва різняться від людських тим, що вони походять в Божого непомильного знання, а людські пророцтва часом походять зо знання філософії й історії. Великі люди годні предсказувати майбутні події народів, розсліджуючи їх історію, вдачу і схильності. Проникаючи майбутність, ці великі уми потрапили не одне предсказати, опираючись на минулості. Люди, що потрапили природним розумом передбачити дальший розвій деяких подій чи народів, були геніями. І саме тому, що ці пророцтва були людські, тому в них правда перемішана з фальшю, світло з темрявою, тощо, бо хоч багато заповіджень сповнилося, то багато теж не сповнилося.

Божі пророцтва так само різняться від фабрикованих людьми пророцтв, бо

ці фабриковані пророцтва—це ніщо інше тільки галюцинації й обман, от хоча б пророцтва про майбутніх Папів, які приписують Св. Малахії.

Всі ті пророцтва різняться від Божих тим, що не мають Бога за автора.

3) Що дає душі тайна миропомазання?

Тайна миропомазання збільшає в душі Божу ласку, отриману в хрещенні, та щедріше подає дари Святого Духа, які вона вже має через хрещення. Св. Павло в листі до християн у Коринті вичисляє ці дари (I Кор. 12, 4-11).

Вона дає людям силу бути свідками Христа в світі й апостолами Євангелії, щоб через них Боже Царство могло ширитися на землі, бо головне завдання Церкви—це переміна світу з грішного на Божий.

4) Мої сусіди латинники кажуть, що було б краще, якщо б у світі був тільки один обряд, бо різні обряди в Христовій Церкві ширять замішання між людьми. Чи це правда?

Обряди в Церкві ширять замішання між тими людьми, що слабо знають Церкву і її ставлення до обрядів. Плюралізм цебто різнородність—це прикмета народів і країв. Одноманітність і однообразність спричинили б монотонність у Христовій Церкві. Хто хотів би мати повну одноманітність в Літургії, законодавстві і в цілому церковному житті християн, той був би далекий від ідеалізму. Бог не змінює людської природи, вдачі та звичаїв народів. І саме тому є різноманітність у Церкві, яка найкраще проявляється в обрядах. Теорія про повну однообразність у всьому була б не ідеалом, а дійсною ересією, каже о. Ранер (Досліджування, 371 стор.).

Ось тому другий ватиканський Собор не тільки не завів одноманітности в церковнім житті, але ще й заохочує різні народи зберігати і розвивати свої духові й національні скарби та ними прославляти Бога.

Церква не є тоталітарною державою, де все має бути одноманітне. Одноманітність легко веде до закостенілости в житті. Встановлення майбутнього Синоду єпископів, який має з Папою рядити Церквою,—це доказ, що різноманітність походить від Бога, тому її треба зберігати в Церкві.

5) Чому священики кожного року після Богоявлення ходять благословити доми? Чи не вистачає раз назавжди поблагословити дім?

Так зване йорданське благословення—це давній український звичай. Це благословення є відмінне від того, яким благословляємо хрести чи церкви. Йорданське благословення—це радніше молитва, тому можна його повторяти. Воно подібне до того благословення, яке люди отримують від священика під час Служби Божої чи інших відправ.

6) Чи можна продавати або купувати голоси під час виборів? Я є демократом. Мій сусід прийшов до мене і дав мені $5.00, щоб я голосував на республіканців. Чи я добре зробив, що взяв ці гроші і дав свій голос республіканській партії?

Ви дуже зле зробили, що так поступили, бо воно не вільно ні продавати, ні купувати голосів.

Голосування—це один із демократичних привілеїв, як теж і обов'язок патріотизму. Громадяни не тільки мають право користати з послуг держави, але й причинятися до її добра, інакше вони будуть паразитами. Продавання і купування голосів—це знак браку патріотизму, занепаду морального змислу, і гріх проти соціяльної справедливости. Дух патріотизму вимагає, щоб громадяни давали голоси тим кандидатам, яких у сумлінні вважають найкращими до виповнення громадянських публічних урядів.

Тяжко означити, який це гріх, великий чи малий, бо це залежить від різних обставин, цебто від важности самого уряду, від гідности чи негідности кандидата, тощо. Проте одне певне. Хто купував би голоси на велику скалю, той напевно допускався б смертельного гріха. Водночас допускався б тільки повседневного гріха той, хто голосував би за гроші на кандидата, що не є негідним уряду чи посади.

Хто прийме гроші за голос, той має звернути їх тому, хто дав йому їх, бо контракт неважний, тому не вільно держати таким чином здобутих грошей.

7) Чи треба робити благодарення по прийнятті Св. Причастя?

Так, по прийнятті Св. Причастя треба бодай 10 мінут робити благодарення, бо Христос бодай яких 15 мінут залишається в душі, поки тривають евхаристійні види хліба і вина.

Під час благодарення треба молитися до Спасителя, дякувати Йому за те, що загостив до нашої душі, і прославляти Його. Слід так само молитися за інших, виявляючи Христові власні потреби і потреби рідних, Церкви і світу. Українці повинні так само благати Спасителя, щоб послав нашій Церкві багато ревних священиків, місіонерів і Сестер, бо нам багато бракує їх.

Час, проведений на благодаренні—це найцінніший час у нашім житті. Якщо б президент чи Папа загостили до нашого дому, то ми напевно краще трактували б їх ніж трактуємо Христа, що в Св. Причасті приходить до нашої душі, хоч Папа і президент—це смертельні люди, а Христос—це Цар неба і землі.

Христос, пробуваючи в нашій душі, готовий подати нам всі ласки, яких попрохаємо Його. Отож не пропускаймо, і без причини не скорочуймо благодарення по прийнятті Ісуса до свого серця.

8) Наш священик проповідав про народження Христа і про відвідини Спасителя Мудрецями зо Сходу. Він сказав, що цар Ірод при цій нагоді вбив 14,000 дітей, бажаючи між ними погубити Дитятко Ісуса, але ангол Божий повідомив Йосипа про злобний намір царя і Йосип врятував Його втечею до Єгипту. Чи це правда, що Ірод вимордував так багато невинних дітей? (Матей: 2, 16).

Це факт, що Ірод був дуже жорстоким царем і вимордував багато невинних людей, між ними замордував свого власного сина і жінку Маріям. Проте було б для нього не можливо вимордувати 14,000 дітей, бо в цій околиці не було їх так багато. Вифлеєм з околицею не мав багато населення. Вчені біблісти думають, що Ірод міг вимордувати не більше ніж 50 дітей.

В цих часах нарід ждав на Месію, якого уявляв собі як земського царя. Ірод бачив у Месії свого суперника, який міг позбавити його царського трону. Ось тому задумав знищити Його, як тільки довідався від Мудреців про Його народження.

9) Чи та жидівська старшина, яка засудила Христа на смерть, була шумовинням громадянства, зложена з безвірків, злочинців і людей без сумління?

Ні, ті, що судили Христа і послали Його на хрест, зовсім не були ні шумовинням жидівського громадянства, ані злочинцями. Христові судді—це була жидівська інтелектуальна еліта, громадянський, релігійний і політичний мозок вибраного народу. Це були люди подібні до деяких сьогоднішніх панків, які заповняють деякі світські академії, викладають різні предмети в університетах, заходять до вибраних клюбів, сидять у трибуналах, гостяться в найкращих сальонах і провадять політику держави. Коротко кажучи, це були люди, до яких було б честю і привілеєм зайти в гостину на чай.

Ці люди втішалися великою повагою та пошаною між народом, бо вони були його релігійними і національними провідниками. Крім цього вони захищали національні і релігійні інтереси народу, вони могли керувати ним так, як хотіли, бо простолюддя думало, що вони дбають про його добро.

І саме ці жидівські патріоти засудили Христа на смерть, бо вважали, що Він небезпечний для їх релігійних і національних інтересів. Вони правдопо-

дібно не знали, що Він Бог і Божий Син, бо тайна Пресвятої Трійці не була об'явлена в Старім Завіті. Проте не були вони без вини. Вони добре знали, що Христос невинний. Все таки хотіли позбутися Його, бо Він був невигідний для них. Він не держався їх, поборював їхні погляди, викривав лицемірство деяких з них, закликав уникати вузький націоналізм і любити всіх людей, навіть своїх ворогів. Подібне навчання становило небезпеку для жидівського націоналізму, тому ці панки (синедріон, цебто фарисеї, садукеї) рішили знищити Його. Бог дозволив на це, бо в планах Божого Провидіння смерть Христа була засобом відкуплення людства.

Богоявлення—це наближення Бога до людей

КОЛИСЬ у раю Бог приставав з Адамом і Євою немов Батько з любими діточками. Він з'являвся і розмовляв з ними. По упадку в первородний гріх люди стали боятися Бога. Страх став часткою людської історії. Адам і Єва "поховалися від Божого обличчя посеред райського дерева". Як же Бог закликав до Адама: **Де ти?**, то заляканий Адам відказав: "Я почув Твій голос і злякався ... та сховався" (Бут. 3, 10).

Почуття вини, спричинене первородним і особистими гріхами викликало переляк у людях перед Богом, який ненавидить гріх і не рідко вже на землі карає за нього.

Богоявлення зменшує цей природний страх перед Богом, бо показує людству Христа, **Боже Ягня, що гріх світу** бере на Себе і відпокутовує за нього, чим усмирює Божий гнів і примирює Бога з грішним світом (Іван: 1, 29).

Христос не тільки сплачує довги за людські гріхи Божій справедливості, але й водночас подає людям могутні засоби цебто святі тайни, які запевняють їм силу поборювати в собі лихі порухи і берегтися гріха. Вони теж скріпляють людей, щоб жили по-Божому й так стягали на себе благословення Творця. "З Його повноти ми всі одержали, а то ласку за ласкою" (Іван: 1, 16).

Хто ж зберігає Божий закон, той відчуває на собі Боже благословення і любов. Любов же виключає страх і запевняє людині спокій сумління. Люди знову через Христа можуть звертатися до Творця з солодким іменем: **Отче!**

Св. Павло описує користі з приходу Спасителя та Його воплочення: "Бог послав Свого Сина, що народився від жінки (Марії)..., щоб викупити підзаконних, щоб ми прийняли всиновлення. А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Свого Сина, що кличе: "Авва, Отче!" Тому ти вже не невільник, але син. А як син, то й Божий наслідник через Христа!" (Гал. 4, 4-7).

Впокорення Христа в ріці Йордані направило гордість Адама, через яку він знехтував Божу заборону їсти заказаний овоч. Христос так наблизився до людства, що більше й не міг би наблизитися. Став Чоловіком, прийняв людську природу, проживав як звичайний Чоловік і зачислив Себе до грішників, приймаючи хрещення з рук Івана Хрестителя...

Наша Церква захоплюється цим пониженням втіленого Божого Слова та кличе: "Сьогодні Творець неба і землі приходить у тілі над Йордан і просить хрещення, не маючи ніякого гріха, і Владика всесвіту приймає хрещення від Свого раба" (Стиховна Богоявлення).

Це нечуване пониження Божого Сина викликує радість і здивування, бо Своїм учинком Христос гейби зрівнює небо з землею. Вся вселенна не може начудуватися пониженню та покорі Божого Сина: "Море зобачило і відступилося. Йордан звернув свій біг" (Літург. Богоявлення).

Христос так сильно наблизився до людства, що гейби утотожнився з ним. Він став нашим Братом. Його заслуги стали нашими заслугами, Його скарби—нашими скарбами, Його права—нашими правами, бо Він—первородний усього людства.

Не дивниця, що один Святий отак говорив: "Я можу все отримати від Бога Отця, як у часі Служби Божої тримаю в руках Його однородного Сина Ісуса. Що Отець міг би відмовити мені, коли я пожертвую Йому Його власного Сина? Чого ж мені боятися, коли Христос—всемогучий Володар неба і землі, є моєю обороною перед Отцем?"

Чому ж Христос так сильно наблизився до людства? Щоб очистити з гріха, освятити й **ушляхетнити** людську природу, заплямлену гріхом. Гріх обдер людство з освятної ласки, привілеїв і прав, Христос Своїм упокоренням і перебранням на Себе людських гріхів привернув людям, Своїм земським браттям, ці ласки та привілеї. Він "одягнув у нетління дітей землі", каже наша Церква. (Литія Богоявлення).

Своїм хрещенням у Йордані

ЯК ЗАСЯЮТЬ ЗІРКИ

Богдан Лепкий

Як засяють зірки на Свят-Вечір,
Понесися колядко, простором,
Як веселої вістки предтеча —
Над землею, що стогне під горем.

Злинь під тиху невеселу стріху,
Де вечірній сум оловом бродить,
Задзвени там всім рідним на втіху,
Що на землю Христос нині сходить...

—Не журіться! Нам нині на поміч
Божа Мати Ісуса приносить,
Що вбиває зло словом, як громом,
Й маловірам надію приносить!

...Як засяють зірки на Свят-Вечір,
Понесися, колядко, на втіху —
Там, де горе зболілі гне плечі,
Там, де рідна, похилена стріха.

Христос **направив** шкоди, що Адам первородним гріхом спричинив усім своїм нащадкам. Церква кличе до людей: "Веселися, Адаме, з праматір'ю Євою; не скривайтеся вже як колись у раю, бо Христос, зобачивши вас нагих, з'явився, щоб зодягнути вас в первісну одежу (ласки та праведности). Христос з'явився, бажаючи все обновити" (Троп. предпр.).

Наші церковні відправи ясно й ядерно підкреслюють догму віри про направу шкоди, заподіяної людству первородним гріхом, звеличують ласку очищення та піднесення нашої природи до первісного невинного стану праведности, взиваючи до радости з приводу такого чуда, доконаного в ріці Йордані.

Хто б не радів, довідавшись, що Христос змив з людства всі провини і поєднав людей зо Своїм Небесним Отцем?

ХРЕСНІ ОБІТИ

о. М. Шудло, ЧНІ.

Як Божественний Спаситель вийшов з води по хрещенні в ріці Йордані, Святий Дух уноситься над Ним і Небесний Отець любляче закликав, виявляючи Його зібраному народові: **Це Мій улюблений Син, в якім знаходжу Своє уподобання!** (Мт. 3, 17).

В житті кожного християнина був час і така хвилина, що й над ним уносився Святий Дух

Небесний Отець, любляче дивлячись на нього, задоволено кликав: "Цей Мій улюблений син (це Моя улюблена дочка), що в них знаходжу Своє уподобання" цебто Я вповні задоволений з цього чоловіка (з цієї жінки) і гордий з них!

Чи сьогодні Небесний Отець так само задоволений з кожного християнина - християнки? Він був задоволений, як цей чоловік (жінка) були охрещені, бо тоді Бог бачив у них Свого улюбленого сина або дочку, і тому виявляє Своє задоволення: "Це мій улюблений син (дочка)...".

На жаль не про кожного дорослого християнина Небесний Отець годен повторити слова, що висказав про них зараз по їх хрещенні, як священик, Христовий міністер, був полляв чоло дитини водою і проказав слова: Хрещається слуга Божий (Божа) в ім'я Отця і Сина і Святого Духа..." Ця формулка — тайна хрещення була очистила душу дитинки з первородного гріха і прикрасила її Божою освятною ласкою та вчинила улюбленою Божою дитиною.

Чому сьогодні Небесний Отець не годен повторити про безчисленних християн "Це Мій улюблений син... Моя улюблена дочка?" Тому, що вони не дотримали своїх **хресних обітів.** Невірність цим двом хресним обітам забрудила їхні душі, не рідко затерла в них або принаймні сильно притемнила Божий образ і тому викликала смуток у серці Небесного Отця, як Він споглядав на безчисленних блудних синів і дочок, що відвернулися від Нього смертельними гріхами, потоптали обітниці зложені при хрещенні та вернулися до Сатани, якого відреклися в хвилині хрещення.

Що таке хресні обіти?

Перед хрещенням дитини священик в імені Ісуса Христа питається хрещеника: "Чи відрікаєшся диявола (Сатани-Люципера), всіх його діл і всієї його гордости?" На це сам хрещеник або його хресні батьки-куми в його імені відказують: **"Відрікаюся!"**

Потім Христовий священик ставляє хрещеникові друге питання: "Чи обіцюєш вірити в Христа і служити Йому?", на що хрещеник сам або через хресних батьків дає таку відповідь: **"Обіцюю!"**

Ці дві обітниці це **хресні обіти.** Складаючи їх перед хрещенням, хрещеник відрікся диявола-Сатани і зобов'язався публічно перед Церквою служити Христові і вірити в Нього. Ці дві обітниці — це передумова хрещення. Якщо б хтось відказався зложити їх, то був би негідний тайни хрещення й Небесний Отець був би не прийняв його за Свого улюбленого сина або дочку, бо воно не можливо бути водночас рабом-невільником Сатани і Божою дитиною тому, що воно абсолютно не можливо служити двом панам: Богові та Люциперові, бо ці пани навзаєм виключають себе. Хто став слугою одного з них, той мусить вповні зірвати і відректися другого, бо служба одному з них виключає службу другому. Якщо хтось годиться служити котромусь з них, то вони вимагають повної льояльности, тому нема місця на хитання, дволичність і лицемір'я.

Що ж означають хресні обіти?

а) "Чи **відрікаешся диявола ...?" "Відрікаюся!"**

Цими словами хрещеник публічно і назавжди відрікся не тільки самого диявола-Люципера-Сатани тому, що він непримиримий ворог Бога і всіх тих, що хочуть служити Богові, але й усіх тих, що служать Сатані та роблять у світі диявольську роботу, ширячи між людьми царство Сатани, що

спирається на бунті проти Бога і Його Закону, на трьох головних пристрастях цебто на погоні за багатствами, розкошами і гіднстями, на забутті про душу, небо і вічність, на матеріялізмі, безбожництві та гріхах.

Сьогодні Сатана рідко являється людям, щоб страшити чи намовляти їх до гріха. Чому? Тому, що він не потребує з'являтися. Він має багато агентів у сьогоднішнім світі. Ці агенти пречудно роблять його роботу між людьми.

Хіба замужні жінки прийняли б від Сатани деякі пігулки, щоб витворювати штучне перепинення народин, якщо б диявол особисто з'явився їм, представив себе і подав їм ці пігулки? Хіба дівчина пішла б до люксусового автомобіля на поїздку вночі, якщо б диявол запропонував їй таку поїздку? Невже пияк пішов би до коршми, якщо б диявол фундував йому напитки? Ні, але згадані люди радо послухають диявольських агентів, якими можуть бути сусідки, нескрупулятні хлопці чи сусіди!

І саме ці агенти диявола так знищили в людях поняття добра і зла і так сильно затерли між ними різницю, що деякі люди зовсім не бачать, де кінчається добро і зачинається зло, бо для них все релятивне. Добром є те, на що люди примикають око і не критикують, хоч це лихо ширіться в світі навіть між християнами, от хоча б розводи і поновні 'подружжя'. Колись добрі люди уникали поженених розвідників, а сьогодні поступають з ними гейби вони були законними подругами. В одній парафії наші католицькі жінки навіть вибрали собі на голову товариства жінку, що по розводі вдруге 'вийшла заміж'. Як же священик звернув їм на це увагу, то вони навіть обурилися на нього та стали домагатися в єпископа, щоб усунув його з парафії за образу...

В Н.Н. дяк вкрав з церкви 18,000 дол. Зате засуджено його на п'ять літ тюрми. Заки він іще вийшов з в'язниці, місцевий банк мав уже для нього готову посаду! Хіба може бути більший занепад моралі ніж ставляти злодія і шахрая, щоб завідував людськими грішми!

Дехто думає, що все гаразд, як тільки "його чи її не зловлять на гарячім учинку!" Це страшний занепад моралі і віри в Бога і причина загально оплакуваного зіпсуття.

Хто ж хоче зберегти свій обіт хрещення, той мусить уникати і ненавидіти диявола, свого і Божого ворога, і його агентів і агенток, цебто людей, що ширять у світі безвір'я, релігійну байдужність, зіпсуття, неморальність, штучне перепинення народин, передчасне пристарання молоді відмінної статі, шахрайства в бизнесі, нечесність у політиці, п'янство, ненависть до Церкви і її служителів, забуття про Бога, невмірковану погоню за дочасними вигодами, от хоча б ту пропаганду в журналах, які вічно кричать: "Купуйте! Купуйте!", тощо, бо всі ті люди роблять у світі диявольську роботу, ширять царство Сатани і нищать Боже Царство. Саме через цих агентів Сатани поганство зростає, а християнство корчиться в світі!

б) **"Чи обіцюєш вірити в Христа і служити Йому?" "Обіцюю!"** Це другий обіт, що хрещеник складає Христові в хвилині хрещення. Цим обітом ми зобов'язалися не тільки вірити, що Христос—це Бог, але водночас погодилися прийняти за правду все те, що є в Його Євангелії, чи воно нам приємне чи прикре, і все те, що в Його імені навчає Папа, Єпископ і парох-душпастир, що в імені Христа ведуть відкуплені душі до спасіння. В Христовій вірі деякі речі легкі, інші трудні і прикрі для людей, от хоча б вічність пекла. Хто має дійсну віру, той приймає все, як тільки Церква запевнить, що це об'явлена Христом правда віри. Не слід наслідувати жидів і деяких Христових учнів, що відмовилися прийняти тайну Пресв. Евхаристії і через те покинули Христа! (Ів. 6, 41 і 66).

Проте сама віра ще нікого не завела до неба, ані не вчинила його християнином. Віра мусить бути потверджена добрими ділами, цебто вірністю Божим і церковним заповідям, бо по словам Св. Якова **віра без діл мертва!** (Як. 2, 17).

Яка користь з того, що хтось вірить, що треба молитися, але не молиться? Вірить, що треба любити Бога і ближнього, але не любить їх? Вірить, що треба йти на Службу Божу, але не ходить?

Не слід наслідувати ту американську розвідку, що отак відповіла священикові, який показав їй тексти Св. Письма, які осуджують поновне подружжя: "Чи віриш у це?" Вона ж відказала: "Вірю в усе те, але не погоджуюся з цим!"

Слід наслідувати того індіянина, який раз висповідався і більше не грішив, заявляючи священикові місіонереві: "Як міг би я знову грішити, коли в хвилині хрещення зобов'язався любити Бога!"

Наш митроп. Йосип Сліпий, що 17 літ мучився на Сибірі і був звільнений у 1963 р., це приклад вірности Христові. Не помогли арешти, не помогло зламання трьох ребер, не помогла обіцянка мітри архиєпископа і патріярха, щоб заломати його в вірності Церкві і Христові. Він же є нашим братом по крові і кості!

ОПТИМІСТ БРАВН

Американський пастор Бравн є оптимістом, хоч в світі повно зла і гріха. Він вірить у поєднання всіх християн, бо воно конечне для поширення Євангелії в світі; "Роз'єднана Церква не година спасти світу!" Він вірить, що добро має більшу силу ніж зло: "Ми все переживемо, не зважаючи на наші конфлікти і напруження. Ми не тільки переживемо, але й переможемо!"

Правдиві християни мусять бути оптимістами, бо вони мають запевнення Христа, що правда переможе неправду і Бог затріюмфує над Люцифером і його агентами, що ширять зло, гріх, зіпсуття і безвір'я в світі.

Мати: "Івасю, що ти робиш?"
Івась: "Пишу листа до свого товариша Дмитра".
Мати: "Але ж ти ще не вмієш писати!"
Івась: "Це нічо, бо й Дмитро не вміє ще читати!"

Час і порядок місій у Франції

о. М. Щудло, ЧНІ.

У Франції проживає около 25,-000 українців католиків і 15,-000 українців православних. Це звичайно імігранти з часів між двома світовими війнами, їх діти і внуки. Папа Іван XXIII, що був великим приятелем нашої Церкви і народу, надав українцям католикам власного епископа, що ним є Преосв. Кир Володимир Маланчук, ЧНІ. Отак від 1960 р. українці католики Франції мають власного епископа, який мешкає в Парижі й займається нашою Церквою і духовним добром наших людей.

Кир Володимир має всього 18 священиків, між якими є два, що вже народилися у Франції. Є теж один еспанець, що прийняв наш обряд і працює для нашого народу. Деякі священики є хворі, тому нездібні до душпастирської праці.

Праця наших душпастирів сильно утруднена тим, що наші люди є дуже порозкидані по цілій Франції, по селах, фармах, містечках і містах. До того ще й мало хто має власний автомобіль. Молодь звичайно покидає стареньких батьків на фармах і в малих містечках і шукає кращої праці в великих містах.

В наслідок браку автомобілів наші добрі люди мусять користуватися мотоциклями, залізницями й автобусами, щоб дістатися до церков на відправи, які рідко відбуваються в малих осередках тому, що нема відповідного числа наших священиків. Ось для прикладу візьмім душпастирство Всеч. о. Миколи Бучка, що має осідок у Ле Петіт Люат (Монтаржі), де збудував єдину українську католицьку церкву, бо тут є більше скупчення наших людей. Його душпастирство покриває територію 400 км. вздовж і 250 вшир. Подібно має ся справа з іншими душпастирствами. Душпастирство Всеч. о. В. Прийми покриває цілу південну Францію. Ці простори сильно утруднюють працю наших ревних священиків, які все таки не щадять труду, щоб обслужити духовні потреби наших людей.

Деяка частина наших людей стала байдужа до Церкви і релігії, бо не мала нагоди ходити на богослуження через віддаль від церкви, брак священиків, погруження в матеріяльних речах і погоню за маєтком. Деякі наші люди підпали підо вплив байдужих французьких католиків, а таких католиків є багато.

Католицький місячник, орган священиків, що трудяться над християнізацією і наверненням збайдужнілих, "ЦЕРКВА", подав у числі з червня 1962 р. цікаву мапу Франції, на якій зазначено околиці, де охрещені практикують свою віру, і де вони байдужі до Церкви або зовсім зпоганізовані.

І так на мапці зазначено, що Бретанія є зовсім християнська. Потім як християнську частину зазначено околиці, що торкаються західньої частини Піренеїв. Християнська є так само Альзація й Льотарингія і велика смуга Франції, що від західньої частини Піренеїв тягнеться до Льотарингії.

Як байдужу до релігії і Церкви зазначено середину Франції між Бретанією і Альзацією та Льотарингією, і частини над Середземним Морем від половини Піренейських гір до границі Італії.

Як нехристиянські частини зазначено околицю біля Монтаржі на південь від Парижу й біля Ліможу і Періге.

Нема сумніву, що лихий приклад і байдужість французів впливають на наших людей і деяк відтягають їх від Церкви. На щастя тільки мала частина наших людей піддалася цьому лихому впливові, бо вона не буде мати більше ніж 25 відсотків цілого нашого населення в Франції.

Французьке духовенство назагал дуже гарно ставиться до наших людей і священства. Воно радо опікується ними, як нема нашого священика. Латинські парохи й єпископи радо відступають нам свої церкви і каплиці для відправи там, де нема наших каплиць.

Запрошення проповідати місії

Преосвященний Кир Володимир Маланчук запросив мене проповідати місії його вірним, як я вертався з місій у Австралії і Новій Зеляндії при кінці 1964 р. Місії запропонувано на 1966 р. Я радо погодився на запрошення, і 29 серпня 1966 р. прибув кораблем до Шербург, а звідтам подався до Парижу, де відвідав нашого владику. Пробувши в нього три дні, удався до монастиря О.О. Редемптористів у Габурден біля Ліль, щоб відновити собі французьку мову. По двох тижнях вернувся до Парижу, і звідтам поїхав залізницею до Маквіллер в Альзації, де українці мають свою літню оселю, "Foyer Ukrainien".

Впр. о. декан Павло Когут, закупив старий обширний дім у Маквіллер, маленькім сільці на пограниччі Альзації й Льотарингії, відновив його і вчинив з цього українське 'вогнище' в Франції. Всеч. о. Михайло Длубак, уродженець Франції, помагає отцеві деканові обслуговувати наших вірних в даній окрузі. Цього року в Маквіллер було 200 наших дітей під час вакацій. Там є три Сестри Служебниці. Вони займаються домом і дітьми.

Другий український священик, уроджений у Франції — це отець Йосип Андріїшин, що є секретарем Кир Володимира та помагає о. канцлерові Левинцеві в парафіяльній праці в околиці Парижу.

Літня оселя в Маквіллер дуже гарно виглядає. Вона побудована на руїнах якоїсь римської віллі, бо Маквіллер знаходиться в околиці, що колись була границею між римською імперією і тевтонськими народами, що часто нападали на римлян. Тут стояли римські легіони, що боронили границі імперії. В околиці є руїни римських віль.

Французи ще й досіль дуже їздять потягами, в яких є тільки дві кляси, перша і друга. Інколи залізниці є так наповнені пасажирами, що багато людей мусить стояти. Хоч я прибув на станцію в Парижі 20 хвилин пе-

ред від'їздом потяга, все таки мусів стояти коло дві години, поки деякі пасажири не повисідали. Їдучи до Страсбургу, приглядався прегарним краєвидам. Франція—це гарна і мальовнича країна, бо має багато горбків і долин, в яких повно перізних дерев, гайків і лісів. Вони переділені поораними ланами. Доми по селах побудовані з цегли чи вапняку. Подорож з Парижу до Страсбургу тривала 4½ години.

Конференція наших священиків у Маквіллер

Наші священики мали студійні дні в Маквіллер від 13-16 вересня 1966 р. Владика Кир Володимир проводив ними і щодня виголошував чотири науки про соборові декрети і душпастирські справи між нашим народом.

Кожного дня всі священики разом з єпископом мали соборну Службу Божу в гарній каплиці, що є в домі оселі. Одного дня ввечорі о. декан Когут показав учасникам коліровий фільм "Запорожець за Дунаєм".

Проща до Тіренбах

По закінченні священичої конференції Преосвящ. Кир Володимир від'їхав до Тіренбах на прощу. Я теж поїхав з єпископом. Відвіз нас о. М. Длубак. Тіренбах віддалений від Маквіллер на 180 км. Це маленьке сільце, положене під горами, 60 км. від швайцарської границі.

В дорозі я подивляв чудові краєвиди, гори і ліси. Чистість по альзацьких містах і селах мило вразила мене. Альзація і Льотарингія належали до Німеччини від 1870 до 1918 р. Населення тут католицьке і протестантське. Альзація сильно гориста.

Хоч старше покоління говорить по-німецьки, то в школах викладі відбуваються у французькій мові.

Святиня Божої Матері стоїть у стіп гори Вей Арман. Святиня Божої Матері є парафіяльною церквою для 636 мешканців. У великі свята число паломників до святині досягає 6,000. Чудотворна статуйка Божої Матері—це скарб святині. Божа Мати держить мертвого сина на руках. Сама святиня гарна й велика.

Передання подає, що венедиктинські ченці з Клюні побудували тут капличку в честь Божої Матері коло 730 р., хоч загально приймається, що перша капличка була побудована в 12-ім ст. Це більше правдоподібно, бо є історичні документи паломництв з того часу.

Велика частина правої стіни покрита іконами чи малюнками чуд, які вдячні люди отримали там від Цариці неба і землі.

Венедиктинські ченці побудували тут свій монастир у 12 ст. Відтоді Маріенбах став осередком марійської набожности для цілої околиці.

Отець П. Когут зорганізував цю прощу для людей свого душпастирства. Хоч люди сильно порозкидані по Альзації і Льотарингії, все таки около 400 наших людей прийшло на прощу. Двісті приступило до святих тайн під час архиєрейської Служби Божої, що її відправив Кир Володимир в асисті священиків. Пополудні був Молебень до Божої Матері перед чудотворною статуєю Страждальної Матері. Я проповідав під час Служби Божої і на Молебні. Багато французів теж приступило до Св. Причастя під час нашої Служби Божої. В цій церкві є гарна проповідальниця, що її держить статуя Сампсона, природної величини. Є теж там багато гарних статуй, які представляють народження Ісуса Христа, Благовіщення, Ісуса в святині, весілля в Кані Галилейській, тощо.

Місцевості, де будуть місії

Отці душпастирі встановили число і порядок місій, що маю їх проповідувати нашим людям. Подаю час і місцевості згаданих місій. Це тільки важніші осередки, бо отці парохи рішать на місці про менші осередки, де будуть одноденні місійки.

1) **Душпастирство Всеч. о. Миколи Бучка** (23-IX — 9-X, 1966).

Це душпастирство покриває обшир 400 км. довгий і 250 км. широкий. Важніші осередки в цім душпастирстві—це Орлеан (650 душ), Бурж (350 душ), Сенс (480 душ), Троя (500 душ) й інші. Слід зазначити, що мало людей наших проживає в містах. Як згадуємо якесь місто, то маємо на увазі не тільки тих, що живуть у нім, але всіх наших людей, що проживають у згаданій окрузі. Подібна ситуація існує в усіх наших душпастирствах у Франції, що сильно утруднює працю наших отців парохів і їх помічників.

2) **Душпастирство Всеч. о. Юліяна Прокопова** (13-30-X, 1966).

Осередки цього душпастирства—це Аміен (991 душ), Бове (367), Евре (360) і Руен (178).

3) **Душпастирство Всеч. о. Зеновія Нарожняка** (31-X-15-XI, 1966).

Осередком в цім душпастирстві—це Ліль, Камбре, Аррас і Рубе. Всіх душ є в нім 1,000.

4) **Душпастирство Всеч. о. І. Бойчука** (17-30-XI, 1966).

В цім душпастирстві є такі осередки: Реймс (185 душ), Шалон (150), Суасон (140) і Лянгр (70).

5) **Душпастирство ген. вікарія о. д-р. Михайла Василика** (2-13-XII-1966).

Осередки цього душпастирства: Ліон (400 душ), Гренобль (220), Діжон (200), Отін (100), Мулін (80), і Беллі (20). Наші люди є ще в інших містах, от хоча б у Валенсії, Шамбері, Тарантез й інших у засязі цього душпастирства.

6) **Душпастирство о. декана Павла Когута** (15-30-XII, 1966).

Це душпастирство має такі осередки: Страсбург (693 душ), Мец (532) і Безансон (480).

7) **Душпастирство Впреп. монсейньора - канцлера Михайла Левинця** (1-9-I, 1967).

Це душпастирство має такі осередки: Париж (700 душ), Версай (925), Мо (262), Каєн (180), і Бове (163).

8) **Душпастирство Всеч. о. Івана Лужецького** (11-26-I, 1967).

Це душпастирство має такі осередки: Мец (780 душ), Нансі (330), Верден і Люксембург (100).

9) **Душпастирство Всеч. о. Василя Прийми** (27-I до 14-II,

1967).

Це душпастирство найбільше в нашій Церкві в Франції, бо воно покриває майже цілу південну Францію, хоч в його українських осередках нема багато наших людей. Ось ці осередки: Родес (120 душ), Клермон (95), Албі (80), Ох (75), Тулюз (73), Нім (70), Ангулем (70), Бордо (70), Періге (60), Ажен (50), і Лімож (50).

Оця картина наших душпастирств у Франції показує, як сильно наші священики мусять трудитися й як далеко мусять їздити, щоб втримувати контакт і обслуговувати духовні потреби наших вірних у цій країні, по якій вони дуже розкинені.

На жаль є теж іще багато людей, про яких наші отці парохи зовсім не знають, бо вони живуть у маленьких сільцях, на фармах чи навіть у великих містах, але не дають про себе знати. Це дійсно загублені вівці, яких тяжко знайти і привести до нашої Церкви.

Проте слід дякувати всевишньому Богу, що коло 75 відсотків наших людей затримало свою віру і придержується нашого обряду та ходить до церкви, як трапиться нагода.

Об'їжджаючи деякі осередки з о. М. Бучком під час місій у його душпастирстві, я бачив на власні очі, яка це трудна справа бути душпастирем для наших розсіяних людей у Франції.

Перша місія в Франції

Місії в душпастирстві о. М. Бучка зве мо першою місією, бо вона довго тривала, хоч була вже передніше одноденна місійка в Като, де нашими людьми займається о. М. Ван де Мале, бельгійський редемпторист. Він має около 40 родин в околиці Като.

Я прибув до Монтаржі з Парижу 23 вересня 1966 р. Отець М. Бучко стрінув мене на станції і відвіз до Ле Петіт Люат, де є наша церква. Це єдина церква, що наші люди під проводом свого пароха побудували в Франції. Церква має Св. Ольгу за покровительку. Наші люди мешкають тут у Монтаржі, Везін-Шалет і околиці. Церква має гарний іконостас з заліза. Прегарні ікони прикрашують його. Сестри Венедиктинки з Като малювали їх. Ці Сестри були латинками, але прийняли наш обряд, щоб працювати для українців у Франції.

Вже після вечері того самого дня ми вдалися відвідувати наших людей. Перед початком триденної місії, що тривала від 30-IX-2-X відвідано около 50 родин.

Місійка в Бурж (24-25, IX, 1966).

Отець парох і я відвідували наші родини в Бурж і околиці від 1-9 пополудні. Відвідали 14 родин. В неділю була для них співана Служба Божа в каплиці латинських Сестер і 2 проповіді. 22 людей приступило до святих тайн.

Того самого 25 вересня о год. 4 пополудні була Служба Божа і одна проповідь для наших людей у Жієн. Шестеро людей приступило до святих тайн.

26-IX ми відвідали 11 родин у Вільнев. Це забрало нам 5 годин. Ввечорі мали для них Службу Божу й одну проповідь. П'ятеро людей прийняло святі тайни.

27-IX ми відвідували людей у Сенс від 11 перед полуднем до 6 пополудні. Відвідали 18 родин. На вечірній Службі Божій було 24 особи. 14 приступило до святих тайн. Було 2 проповіді.

Ми відвідали в Сієн одну нашу монахиню, що є кармелітою. Вона дуже тішилася й обіцяла молитися за місії.

28-IX відвідали 8 родин у Вільнев на Йоні. На Службі Божій було всього 8 осіб, з яких шестеро приступило до святих тайн.

Триденна місія в Везін-Шалет (30-IX-2-X, 1966).

Під час місії в перших двох днях була вечірня Служба Божа, сповіді і 2 проповіді. В неділю рано було дві Служби Божі і дві проповіді.

Около 200 людей було на відправі, з чого 44 приступило до святих тайн. Під час цієї місійки я дав дві конференції Паням парафії, заохочуючи їх відновити занепале Братство Матері Божої Неустанної Помочі.

По закінченні місійки багато нашого народу вдалося пополудні до латинської церкви Св. Тереси, де святкувано річний празник. Чотири наші дівчинки, убрані в українські національні строї, ішли в процесії перед статуєю Св. Тереси, покровительки тутешньої церкви і парафії.

По триденній місії в Везін-Шалет були ще одноденні місійки в таких осередках, як у Бріенон, Шайле (Сенс), Орлеан і Троя.

Перед цими місіями всі парафіяни були листовно повідомлені про місію. В сам день місійки о. парох і місіонер, особисто відвідували людей і запрошували їх на місії. Часом ці відвідини тривали 3, 4, 5 або й 8 годин. В деяких місцевостях, от хоча б у Бурж, Сенс, Бріенон, люди гарно відповіли на заклик і прийшли на Службу Божу, приступили до святих тайн і вислухали 2 проповіді. В інших місцях, от як у двох церквах в околиці Вільнев і Шайле заклик і відвідини залишилися 'голосом вопіючого в пустині', бо наші люди не відповіли на заклик і не прийшли на місійки, за винятком декількох осіб.

Люди слабо прийшли на місійку в Орлеан, але зате гарно відгукнулися в Троя, де ми пробули 2 дні і відвідали 30 родин, запрошуючи їх на місію.

В час трьох тижнів, що я провів у парафії о. М. Бучка, ми відвідали около 150 наших родин в різних осередках, де він має відправи. Отець парох возив мене своїм автом. За цих три тижні ми зробили 1,500 миль дороги. Це показує, як дуже наші люди розкинені в Франції і як сильно наші священики мусять трудитися, щоб вдержувати з ними бодай деякий контакт.

На жаль ми не могли відвідати всіх осередків. Треба було обмежитися до 10 головних, залишаючи менші, бо бракувало часу.

Місії закінчилися 9 жовтня 1966 р. Остання була в Троя. Всі вони відбулися в латинських церквах, за винятком везінської, де о. М. Бучко збудував єдину на цілу Францію українську католицьку церкву. Латинські французькі священики назагал дуже прихильні українцям, тому радо дозволяли нам відбувати ці місійки в їхніх цер-

квах.

В Орлеані я бачив гарну статую Св. Івани з Арк, що помогла колись спасти Францію від англійської навали, за що заплатила життям, бо французький єпископ Кушон, під напором англійців, засудив її на спалення як чарівницю. Статуя Святої стоїть на головній площі Орлеану. Свята змальована на коні в воєнним убранні. У підніжжі статуї є вирізьблені події з її життя.

Відвідини Фонтенебльо і Неверс

Під час цих місійок о. Бучко завіз мене до Фонтенебльо, що колись був літньою резиденцією і місцем полювання для французьких королів. Тепер королівська палата—це національний музей. В палаті повно артистичних картин і старинних меблів. Є там кімната, в якій Наполеон І, розгромлений під Ватерльо, підписав акт зречення з престола, заки пішов на вигнання на острів Св. Олени, де й закінчив життя. Документ, підписаний його рукою, виявляє, що великий завойовник мусів бути дуже нервовий, як підписував його,. бо й навіть захляпав його чорнилом і в одним місці мусів перекреслювати і поправляти те, що написав. В саді є гарні квітники й фонтанни.

По закінченні місій, цебто на 10-Х, о. Бучко завіз мене до монастиря Св. Гільдарда в Неверс, яких 70 миль від Монтаржіс, де спочивають тлінні останки Св. Вернардети з Субіру, якій Божа Мати з'явилася в Люрді. Ми відправили Службу Божу в кімнаті, де померла Свята. Це тепер каплиця. Потім пішли до церкви відвідати тлінні останки Святої дівиці. Вони спочивають в гарній урні. Лице і руки дівиці є покриті воском. Численні паломництва відвідують їх.

До 1925 р. тіло Святої лежало в гробі через 40 літ. В згаданім році його перенесено до церкви. З мощів видно, що свята була мала ростом. Церковна влада хотіла перенести ці мощі до Люрду, але черниці не погодилися.

Того дня, як ми були в Неверс, ми прохали Сестер молитися за наші місії у Франції. Вони обіцяли це вчинити.

Вертаючись додому, отець парох спинився в Бріяр, де показав мені єдиний на Францію канал, що пливе понад річкою Луар. Цей канал іде з півночі до міста Ліону. Це єдине в Європі таке диво!

11 жовтня о. Бучко відвіз мене до Парижу до резиденції Преосв. Кир Володимира. В Парижі ми поступили до найбільшого паризького зоологічного городу. Там не було нічого надзвичайного, за винятком штучних скель, побудованих для звірят. В Парижі є чотири зоологічні городи.

Ввечорі я пішов на прохід по Парижі. Місто робить прегарне враження вночі. 13 жовтня я від'їхав на другу місію в околицю Аміену.

"Він має жахливу пам'ять!" Іван каже про свого сусіда.
Петро: "То він так все скоро забуває?"
Іван: "Ні, він усе пам'ятає!"

THE COMING OF CHRIST

by Father M. N. Winters

WHAT season of the year can compare with Christmas and its spirit of brotherhood, joy, gift-giving and gaiety! Every year we have a new batch of Christmas songs, but they come and go. Even "White Christmas" can appeal only to those who live in a northern climate. Year in and year out, "God eternal is born today", is the Ukrainian carol that tells the real story. Christmas without the birth of Christ would be meaningless.

Real meaning of Christmas first missed by the Jews

I guess every age gets the feeling that Christmas isn't what it once was. There are perennial drives to put Christ back into Christmas. In our own day, many feel that an excessive commercial spirit has sapped the real meaning—the commemoration of Christ's birth. Many of our children measure Christmas in terms of the gifts they receive.

There is a great deal of justice in the criticism of modern commercialization, but the perversion of Christmas has a long history. The first to misinterpret the meaning of Christ's coming were the Jews themselves. This is especially surprising because they had been prepared for this moment by the expectation of a great saving event promised for many centuries by Yahweh Himself.

Signs of Christ's coming definite but not detailed

Admittedly, the signs of the coming of this Deliverer were not so clear-cut as the signs on one of our expressways. The name of the Person, the day and hour of His birth or coming, the address of the house where He would live, the name of His parents—these are not given in the Old Testament. But there are signs of what He would be like, His mission and His meaning to the children of God.

Messianism is term meaning 'expectation of salvation'

Messianism is a modern term for the Hebrews' expectation of salvation in Old Testament times. In a wide sense, it can refer to any doctrine of future salvation. For our purposes, it means the expectation of a Person Who was to be sent by God to save His people. The word "Messias" has the same meaning as "Christ"; they both mean "the anointed One". *Messias* was not used in the Old Testament originally to refer to a future saviour. It applied mainly to contemporary kings, because a king was anointed at his enthronement. Only in the second century before Our Lord's birth did it become a special term for the future Saviour.

God promised benefits to all through Abraham

In Israelite belief, the God of Abraham promised to bring future benefits to him and his descendants and even to "all the families of the earth". The immediate response required was faith in God's power and His promise. The same themes of

power and promise, and the same requirement of faith, are seen in the traditions of Moses and the Exodus. The promise was renewed at Sinai by Yahweh, the God of Israel. The response required here was obedience to the terms of the Covenant, which, first of all, meant the Ten Commandments.

God made promise to David: His dynasty never to end

Yahweh made a special personal covenant with David. (See 2 Kings 7 and Psalms 88). His kingship was to be hereditary, his power and blessing were to descend to his son, his dynasty was to be permanent, and his kingdom was to be even more glorious in the future than it was at the beginning. David's son and successor was to be adopted by Yahweh as His son.

Israel became divided, kingdoms were defeated

Unfortunately, a schism developed after Solomon's death, and Israel was divided. The kingdom of Juda in the South remained faithful to the Davidic dynasty, but its kings did not share the religious outlook of David. The tribes of the North were conquered by Assyria in 722 B.C., and the kingdom of Juda was overrun by Babylonia in 587 B.C. It looked as if the covenant with David and the promises made by Yahweh were now things of the past.

Jews looked forward to the new Davidic king

Isaias, in the eighth century B.C., saw how the Davidic kings had not walked in the ways of Yahweh and David. And yet he describes a future Prince of the dynasty as the "salvation-Bringer", a Prince of Peace. (Isaias: 9, 6-7). When the kingdom of Juda fell in the sixth century, both Jeremias and Ezechiel looked forward to a future son of David, in whom the original covenant with David would be fulfilled.

After the exile and the return to the Promised Land in 537 B.C., the Israelite people continued to sing the royal psalms (see Psalms 2, 44, 71, 88, 109), even though there was no king in Israel. They were now under the rule of the Persians . The people were looking forward to a new David who would restore the old dynasty.

They had no idea of exactly how Yahweh would deliver His people in the future, but they had faith in His promises of the past. They had failed to live up to the Sinai Covenant many times, but a merciful Yahweh had not forgotten them . The hopeful figure of a new David took shape and loomed as the only bright spot on the horizon, during the long years of foreign domination that were to follow.

Servant of God to suffer; to save Jews and gentiles

During the exile in Babylon, Yahweh raised up a prophet to give hope and confidence to His people. This was a prophet whose name is unknown to us, but his message so resembles that of Isaias two centuries earlier, that he is called the "Second Isaias". His prophecy is contained in the last twenty chapters of the Book of Isaias. His message of hope is found in what we call the "Servant Songs". (Chapters 42, 49, 50 and 52 to 53 of Isaias).

Here we have the picture of the ideal Servant, One who has been given Yahweh's spirit. He is to proclaim justice and salvation, not only to Israel, but also to the Gentiles. He performs his mission gently, yet meets with unexpected resistance and insult; but he is strengthened by his Master. Finally, he is ignominiously abused and put to death. But then he appears as still alive and glorified

by Yahweh; and the Gentiles discover with amazement that his suffering was on their account, and that "by his bruises they are healed".

Servant is Davidic king, Christ, whom Jews rejected

The Servant is not explicitly identified with the Davidic king, but there are some resemblances. He is Yahweh's Chosen One, and He will come to establish justice. Unfortunately, the Jews never thought of this Servant figure as messianic. They expected the future David—the Messias—to be a victorious king, and it was difficult for them to understand how He was to attain victory through suffering and death.

The Jews should not be blamed too much for their blindness. Even the Apostles who lived with Our Lord for three years would find these facts difficult to accept. Saint Paul spoke of Christ's death as a stumbling-block which confused the Gentile mind of his day. It also confuses the mind of many a sophisticated modern now.

Christ born in David's city in reign of Caesar Augustus

Saint Luke provides us with a beautiful but simple account of the birth of Christ. The real meaning of the event is not to be sought in the physical details themselves, but rather in their religious significance. What could be more appropriate than that the "new David" be born in Bethlehem, the city of the ancient King David! Mary and Joseph had come to the home of their ancestors to register during the census of Caesar Augustus. The new King of the poor and lowly was born in a cave, because there was no room nor privacy in the public inns.

The birth of the new David, the King of Kings and Ruler of the world, was no legendary fancy; it actually happened during the reign of the mighty Augustus! The Gospel does not tell us what day or what year, but it most likely occurred between 7 and 4 B.C. The centuries of waiting were now ended. Mary brought forth her *firstborn Son* —a legal term for Jesus, the Child Who was to be presented in the temple.

Christ came, not by force, but by power of God's love

The first to receive the Gospel announcement of the "good news of great joy" were the shepherds, very ordinary people living on the fringe of civilization. The sign of salvation shown to them was that of riches in poverty, the power and glory of God born in weakness and obscurity! By the time Christ came, the concept of the Messias had become very confused, but it is probably safe to say that no one expected Him to come the way He did. His appeal to all men would not come through the force of arms, but rather through the power of Divine love. "God so loved the world that He gave us His only Son" (John: 3, 16).

Christmas is feast of Christ's coming

It was probably not until the fourth century that our traditional feast of Christmas came into being. It was celebrated originally in the western world to counteract a pagan feast in honor of the Rising Sun. This pagan festival took place during the winter solstice, so December 25 was chosen for the feast of the birth of the Son of God.

But Christmas is not just a commemoration of an event that occurred two thousand years ago. It also looks forward to the second coming of Our Lord, at the end of the world, when He will come to judge the world and to lead the family of His Father to their eternal home. This sacred day also reminds

us of a coming of Our Lord that takes place every time we fully participate in the Sacrifice of the Mass and receive the Body and Blood of Christ.

As we said in the beginning, it is possible for any age to distort the real meaning of Christmas. This can occur only when people forget or abandon the biblical account in Saint Luke's Gospel. The real gift of Christmas is the Father's gift to us of His Son Who became a Man, like ourselves. Only the Christian, enlightened by the Divine power of faith, can appreciate the significance of what happened that holy night in the quiet, barren hills of Bethlehem in Palestine.

CHRIST PRAYS FOR THE UNITY

(The high-priestly prayer. 17th Sunday after Pentecost)

M. Schudlo, C.SS.R.

OUR Lord Jesus Christ came into this world to save all men from sin and to lead them to His and their Heavenly Father with Whom they will find their eternal happiness in paradise of which St. Paul says:

"What no eye has ever seen, what no ear has ever heard, what no human heart has ever thought of, namely, the great blessings God holds for those who love Him" (I Corinthians: 2, 9). Every earthly happiness has an end, as proved by eating, movies, parties, etc.

And this happiness will be eternal, because once it starts, it will never end. This everlasting happiness will constitute the eternal life of all those who are saved. A glorious eternal life in the company of God Himself, of Christ, the Blessed Virgin Mary, the angels and the Saints was the goal of Christ's coming into this world, of all His labors, work, suffering, Passion, Death and Resurrection, because He became Man that He might secure such a life to all those who will accept Him as their Savior and conform their life to the maxims of His teaching. St. Paul adds:

"We are convinced that He Who raised Jesus will raise us also with

Jesus, and will place us near Him with you" (2 Corinthians: 4, 14).

Such is the glorious future that awaits us, if we become true followers of Christ and of His Gospel teaching and apply it to our daily philosophy, work and life, regardless of what the others might be thinking or doing.

It is exactly such a glorious future

that Christ prayed for at the end of the Last Supper, just a short time before He went to die for all men that will ever live on this planet. It was His farewell prayer before He went to His death for our salvation.

1) *Prayer of Christ on His own behalf*

We must realize that Christ was God and Man at the same time. As a Man He needed help as much as we do, because His human nature was the same as ours. It was capable of fear, depression and repugnance to suffering and pain. No wonder why Christ prayed before He went to die for the glory of His Father and our salvation. It was not easy for Him to be scourged, crowned with thorns and nailed to the cross, as it would not be easy for us. Our Lord was a Man like ourselves, except for sin of which He had none.

"Father, the hour is come. Glorify Your Son... You have given Him authority over all mankind that He might give eternal life to all You have entrusted to Him.

"And this is the sum of eternal life—that they may know You, the only true God, and Your Ambassador Jesus Christ" (John: 17, 1-3).

It was not easy for Christ to be hanged on the cross and to die a shameful and extremely painful death. The glory of the future eternal life was the source of His strength to do it. And He prays to His Father that He may fulfill His will, although it entails so many sufferings and pains.

Christ asks His Father to glorify Him, and the glory for which He is asking is the salvation of all men, regardless of their nationality, race, culture or of the time in which they live. He is the Lord of eternity, so time is not important to Him. So Our Lord was not an egoist...

Our Lord says in His prayer which the Apostles were privileged to overhear: "You have given Him authority over all mankind that He might give eternal life" to it. All mankind are the souls destined to eternal life in paradise. Christ treats them as one single unity, the spiritual heritage and universal brotherhood, the Family of God which will emerge in the world as a result of His death and of His teaching.

Our Lord had in mind all those men and women who throughout the history of time shall be saved. No one is excluded, because there is no partiality and discrimination before God. All men are God's creatures and therefore all are called to share in His infinite riches of glory and happiness which will have no end for those who are saved. God is not a whimsical father that has a sickly affection for one child while neglecting the others.

Qualifications for eternal life

The more precious a thing is, the more must men pay for it. Look at the prices of a bicycle, motorcycle, car, house, etc. Why such a difference in price? If we have to pay for such conveniences as a bike, etc., which will serve us for a short time only, how much more should we be prepared and willing to pay for an everlasting happiness? People buy things which help them to achieve some kind of happiness on earth. The same people must be even more ready to pay for eternal happiness and paradise which will make them happy and blessed forever.

The price men must be prepared to pay for such a happiness which will have no end is according to Our Lord's words:

"And this is the sum of eternal

life: that they may know You, the only true God, and Your Ambassador Jesus Christ".

If we wish to enter eternal life gloriously as God's beloved children, we must spare no effort to know our Heavenly Father and Jesus Christ, Who is His Ambassador to men and His Spokesman, because He came in His Father's name, not in His own, as he told the Jews:

"Here I am in the name of My Father, and you do not welcome Me!" (John: 5, 43).

This knowledge of the Father and of the Son, however, must not be a sterile knowledge. It must be a *practical knowledge* which is translated into daily Christian living. Otherwise it will have no value in the eyes of God. Christ not only knew what His Father wanted Him to do. He did it, regardless of the cost. Look how much Our Lord had to pay for His loyalty to the Father in the Garden of Gethsemani. St. Luke describes the struggle within His human nature which rebelled against the prospect of the Crucifixion:

"Now His struggle became intense, and He prayed the more earnestly so that His sweat became like clots of blood that fell to the ground" (Luke: 22, 44).

If our knowledge of God and of His law is not translated into our daily thinking, speaking and living, it is an empty knowledge, resembling a housewife's knowledge who knows how to cook, but does not bother to do it, and so her husband must look for his meals in a cafe or a restaurant. Or a husband who knows how to work, but is too lazy to do it.

Our knowledge of God is not complete, if we do not confirm it with a good Christian life. Our Lord warned His followers, saying:

"Not everyone who says to Me, 'Master, Master', will enter the Kingdom of Heaven, but only he who does the will of My Father Who is in heaven" (Matthew: 7, 21).

The unfortunate Judas knew what he had to do to please God and secure his eternal happiness, but he refused to do it, and thus got lost, as Our Lord declared, "who chose his own doom" (John: 17, 12).

If a man does what he can, he will reach his eternal goal, despite his sins and weaknesses, because God is a loving Father Who is always ready to help those who try their best to please Him and save their souls, for which He ordered His beloved Son Jesus to sacrifice Himself on the cross.

Christ prays for Himself (verses 1-8) that He may become the Bearer of redemption and of eternal life to all men and thus God the Father will be honored when men, His children, will save their souls and gloriously return to their Maker in heaven. This will be the greatest achievement and fulfillment when a soul successfully reaches its destination, that is, heaven. Its entrance into heaven will greatly honor the Father, as the return of a son from a successful war fills with joy his earthly father.

Our eternal life starts on earth and is completed in heaven. Here on earth it consists in the possession of sanctifying grace which Christ has merited for all men by His death. Hereafter, that is, in heaven it will consist in the direct vision of the Blessed Trinity, Whose contemplation will fill the soul with an immense and eternal happiness. It must be a wonderful life, if the Son of God did not hesitate to die in order to obtain such a life for men, His earthly brothers and sisters.

While living on earth, Christ has glorified His Father, as He Himself said: "I have glorified You on earth" (Jn. 17, 4). Our Lord glorified His Father by fulfilling the mission of salvation which had been entrusted

to Him. Christ was aware that He had faithfully carried out this mission, for His last words on the Cross were: "It is now completed" (John: 19, 30). For this reason He could say at the moment of His death:

"Father, into Your hands I commit My spirit" (Luke: 23, 46). We could also repeat the same words at the moment of our death, if we were aware that we always did what our Heavenly Father wanted us to do in life.

How did Our Lord always glorify His Father on earth? Christ Himself answers this question:

"I have made Your name known to men... For the message You have delivered to Me, I have delivered to them, and they have accepted it" (John: 17, 6 & 8).

Here Our Lord had in mind His Apostles whom He had called and who had responded to His call, because the Father had granted them the grace to do so. They were guided by the Holy Spirit to accept Christ and His teaching and this common confession and faith that He is God's Ambassador must keep the followers of Christ together and unite them into one Family of God.

Christ asked His Father to glorify Him, now through a Resurrection which will follow three days after His death, and at the end of the world through a declaration that He is the eternal King of the whole universe.

The price which Christ had to pay for this glorification was His work for the Father and the souls, His crucifixion and His death upon the cross. What a wonderful example for all of us how must we work here on earth, if we wish to resemble our Savior in His glory and happiness hereafter!

Christ prays for His present Apostles

Our Lord said to His Father:

"I am offering a prayer for them ..., for they are yours... Holy Father, keep them loyal to Your name ...May they be one as We are one ...I do not pray that You take them out of the world, but only to preserve them from its evil influence..." (John: 17, 9 & 11 & 15).

What is Our Lord asking for His Apostles whom He had appointed His missionaries, because He Himself was God's missionary to the world? As missionaries they had been chosen to carry His message to all the nations of the world, as He will tell them on His Ascension day:

"Go and make all nations your disciples!" (Matthew: 28, 19).

To carry such a task out, they must be united with one another and preserved from the evil influence of the world. By the evil world Christ means all those who will, privately through their bad life, or publicly, through propaganda, false philosophies and p r i n c i p l e s or through public restrictive measures, including bloody persecutions, try to suppress God's revelation made by Christ or to force the Apostles and their successors to twist them in such a way that they may fit the patterns of a world which does not want to know God and His law.

If they wish to persevere in the faithfulness to Christ and to the mission which He had entrusted to them, they must not be infected by the evil which will surround them.

Union among the Apostles

No important and difficult task can be successfully carried out by a community, if it is divided among itself, when its leaders quarrel with each other, and the ordinary people-members disobey the leaders (as right now is being done in S. Viet-

nam). The propagation of the Gospel teaching is the most important task that men have ever received from God.

Men can live without the cars, frigidaires and TV sets, and still be good and save their souls. Such things are useful, but not absolutely necessary. Millions of people throughout the world live without such luxuries, and are happy, sometimes happier without them than some of us who have all these things.

But is there anything in this world that can be compared with God and the salvation of our soul? Not, if we believe that one of these days we will leave this world behind us and return to our Maker. It is the teaching of Christ which shows us the way of doing it with success and honor.

The Apostles and all others who will take over the same mission of spreading the Gospel teaching among their fellow men of all continents must be united in mind, will and heart, modelling their unity of spirit on the unity which holds the three Divine Persons together. If they lack such a unity, they will compromise their work and render it ineffective, because people will refuse to believe their preaching, if they are divided among themselves and therefore preach the Gospel in such a way, that is, with such different interpretations, that Christ Himself seems to be divided! For such divisions among the early Christians St. Paul strongly reproached the Christian community in the Greek city of Corinth, saying: "Is Christ at war with Himself?" (I Corinthians: 1, 13).

The sight of divided Christianity constitutes a great scandal to the pagan world of today. How can these poor heathens believe that Christianity is the true religion, revealed by God, if Christians who claim to be His followers, are so deeply split in their beliefs and at war with each other?

The contradictory interpretation of the Gospel teaching and the fight among the various Christian missionaries in New Guinea was the reason that the government of that island ordered all Christian missionaries out of the country in 1956, because they spread confusion among these people who are called the most primitive people in the world.

Thank God, the Christian world is becoming more and more aware of this anomaly and is trying to remove it. From this awareness was born the *ecumenical movement,* which is binding on all Christians, as the Decree of the Second Vatican Council on Ecumenism clearly states.

Freedom from infection

It is not enough to be united among themselves when Christ's missionaries preach the Gospel. They must also be free from the evil influence of the world, that is, from the maxims and the spirit of those who oppose the teaching of Christ as contrary to their views, philosophies, economic and social systems, political rule, etc. Nazis and Communists are still strongly united for the wrong cause.

As long as Christ was visibly dwelling on earth, He kept the Apostles free from this evil infection by correcting their worldly views and aspirations, for instance, when He explained the value and dignity of marriage and its *indissolubility,* against which even St. Peter protested (Matthew: 19, 10), or reprimand the *ambition* of James and John (Mark: 10, 37-45) or rebuked the Apostles for their *vain curiosity* about the end of the world and the establishment of His Kingdom which they thought would be an

earthly kingdom in which they would occupy the most important positions, because they were His helpers in founding this Kingdom! (Acts: 1, 6-7).

Our Lord said in His farewell prayer:

"I kept them loyal to Your name. I shielded and sheltered the men whom You have entrusted to Me, and none of them is lost except the one who chose his own doom" (Judas) (John: 17, 12), because he refused to follow the teaching of Christ and thus became infected by the spirit of his times in which the Jews expected a worldly national Messias Who would organize the Jewish nation, start a revolt against the Roman yoke, defeat the legions of the Roman emperor and set Palestine free.

Practical conclusion

If we wish to remain loyal to Christ, we must promote the union among His followers and keep ourselves and our fellow men free from the infectious spirit of our own times, i.e., greed, pleasure mania and pride, indifferentism, etc.

NEW YEAR RESOLUTIONS

WHY aren't so many Christians good? There are no good souls even among those who have dedicated themselves to special service of God, such as priests and religious. Why do they prefer to be bad rather than good, although no one really wants to be bad. They are bad or at least they are not good, because they violate the Commandments of God, and therefore sin, offend their Heavenly Father and wound His loving Heart.

Why do they behave in such way which is unworthy of those who, at their baptism, have renounced Satan and all his deeds? Their baptismal vows to renounce Satan and to serve Christ were their first resolutions to belong entirely to God and to love Him as their Father. Why don't they keep these resolutions? Because they lack a strong character or maybe because they do not take them seriously. If they were men and women like St. John the Baptist, there would be no bad Christians in the world.

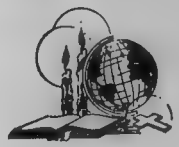

Our Lord Himself describes St. John and tells us what kind of a man His precursor was:

"Jesus began to speak to the crowds concerning John:

'What did you go into the desert to see? A reed waving in the wind? Well, then, what did you go out to see? A man dressed in fine, soft garments? But notice: those who wear fine, soft clothes are in the palaces of kings!

"I positively assure you: among all men born of woman no one has risen to greater heights than John the Baptist.

"From the day when John the Baptist appeared down to this day, the Kingdom of heaven is to be taken by storm, and only by storm

do men conquer it...

"Let everyone heed what he has heard!" (Mat. 11, 7-15).

Most people who are bad Christians are such not because they want or enjoy being bad, but because they are too weak to be good. Being a good Christian is a wonderful thing, but as with all other precious things, we must pay for it. Goodness does not come for nothing. It is the result of the fight against our passions, bad instincts, temperament, and of a continuous practice of Christian virtues, especially of the love of God.

When one of the Pharisees asked Our Lord which is the most important Commandment in the whole Law of God, He replied:

"Love the Lord, your God, with your whole heart!" (Mark: 12, 30).

The love of God can neither be true nor lead us to salvation, unless it is confirmed by a steady observance of the Commandments:

"If you want to enter eternal life", Jesus said to the young man, "keep the Commandments!" (Mat. 19, 17).

We must do the same, if we wish to be good Christians. No real goodness is possible apart from the above rule. Yet how many people observe this rule with anything approaching perfection? We must take our life seriously and keep its obligations *wholeheartedly*, giving God every nook and corner of our heart. Such is our most sacred obligation, because God made us to love Him in such a way. And yet how many Christians must confess that their conscience blushingly bears damaging witness against them?

If we took our Christian life seriously, there would be more diligent preoccupation to do everything for God's glory throughout our days. Then there would also be less negligence in fulfilling the duties of our state of life, less disregard of His graces, less weariness when we visit Christ in the Blessed Sacrament or meet Him at prayer, etc.

Upon examining our love for God, we must confess that we are not great lovers of Christ "Who loved me and sacrificed Himself for me" (Gal. 2, 20). A little love, yes. Just enough love to keep us from losing the gift of sanctifying grace and thus forfeiting God's friendship is a shabby thing that no wife would ever dare to call herself a loving wife if she gave so little of it to her husband!

How often we proclaim with our lips that we love God with our whole heart and then deny it with our actions, the violations of the Law of God, with murmuring, complaining, cursing, etc.? How often we have one norm of conduct on our lips and another in our actions? Our daily life must be nicely tuned to what we proclaim to be our rule of life. We must mean what we profess, and do it when action's time comes. Otherwise God will repeat to us what Our Lord said of some of His followers:

"Not everyone that says to Me: 'Master, Master', will enter the kingdom of heaven, but only he that does the will of My Heavenly Father" (Mat. 7, 21).

Words of love must not be excluded from our relationship with God, but we must remember that love is shown more by deeds than by words, if it is a real love. Expressions of love are pleasing to God when they are confirmed by actions.

Such a love must be the most *precious treasure* of every Christian, follower of a loving Master. He must be ready to do everything possible to acquire and strengthen such love in his heart and life.

Our Lord said:

"The kingdom of heaven reminds me of a treasure buried in the field. As soon as a person discovers it, he hides it again, and off he goes in

his joy, sells all his possessions and buys that field" (Mat. 13, 44).

If we wish to be good, we must love God above everything and prove it by keeping all His Commandments and fulfilling the duties of our state as Christians. To do so, we must make *strong resolution* to persevere *in being good*.

Every year people make promises and resolutions. It is a praiseworthy custom, indeed, but if these resolutions end with the words with which we formulate them, they are worth nothing. They are like bubbles that float a moment in the air, and then burst, without leaving any trace in our life.

Our resolutions must be as strong as the adamant. They must be *firm*, because we must mean what we say when we deal with God Who sees our hearts, and therefore cannot be cheated like men.

The best proof of our sincerity is the fact that we do what we promise Him to do. When we tell God that we will try to be good Christians, and then disregard His holy will and break His Commandments, if with our lips we protest that we are sorry for our past sins and then carelessly expose ourselves to fall again by playing with dangerous occasions, if we thus behave with Our Heavenly Father, surely we cannot expect Him to believe that we mean what we promise Him. Such relationship with God surely cannot lead us to perfect love which is our main task in life as Christians.

Perseverence and constancy in a good and fervent life are the marks of noble souls. It is not easy to hold firmly to our resolutions and press on despite the dull monotony of the daily life which is not a rosy path all the time.

During the retreat or a mission, if it is well done, there is a natural enthusiasm which make good life easy for a while. But as the time with its daily chores drags on, many souls become weary to do the same things day after day, week after week, month after month.

To persevere we must deny ourselves in many things, be punctual in our spiritual exercises, keep the Law of God in our daily life and work, pray much and do everything for the glory of God, forgetting ourselves and our egoism, and overcoming our natural laziness, a thing that to so many weak souls seems almost impossible. No wonder, that some of them are at times almost regretting the ideal chosen in their fervent days, let's say, during the mission or a good retreat, and slowly modify their strong resolutions to be good by substituting them, at least in practice, with the easier ones. This is the main reason why so many Christians are poor followers of Our Lord and never reach the perfection to which Christ has called them. It is a real tragedy of life which could be prevented, if such weak souls went to Jesus in the Tabernacle to learn a lesson of constancy.

ATTENTION PLEASE!

The Editor of the Redeemer's Voice will be preaching missions to the Ukrainian Catholics in France, starting from October 1966.

Please write directly to him about things concerning the work of the Editor. Here is his address:

186, Blvd. St. Germain, Paris VI-e, France.

CATHOLIC-PROTESTANT RAPPROCHEMENT

Albert Bauman, O.S.B.

IS the Catholic Church becoming more Protestant? It is often said so recently by those who should know—converts from the Protestant faiths! "That's the reason I became a Catholic", they say, "to get away from all these things the Church is beginning to do now. I like quiet, dignified, beautiful services. With all the yakking nowadays I can't pray any more!"

English in the liturgy, laymen in the pulpit, singing lots of hymns, re-examining moral standards—all of these were once thought of as typical weaknesses of the Protestant Churches. Now the Catholic Church is doing them, and with gusto.

There are many other complaints along the same lines. The new emphasis on sermons as a necessary part of the Sunday Mass is vaguely Protestant. The sermon has always been central in the services of most separated brethren.

The Bible has taken on a new importance for Catholics. Recent Popes tried to bring back the old habit of private Scripture reading. Generous indulgences were attached to the practice by Pope Leo XIII. Not much happened. Now the Vatican Council has recommended Bible Vigils as a way of opening up the tremendous riches of the Scripture to the average person. People are told that they will never be able to get enthusiastic about the changes in the Church until they get better acquainted with the revealed Word of God.

Strange as it may seem, the new emphasis on the human nature of Jesus Christ is also rather typical of Protestant faiths. Of course most

of them have inadequate notions of the divine nature, but they do specialize—if that word is suitable—in personal relationships to Christ, in accepting Christ as their personal Savior.

To move into a more subtle area, there is also the matter of church buildings. Catholics are accustomed to think of the parish church as the House of God, the place where Christ is in the tabernacle, ready—and perhaps anxious — to receive their visits of adoration even outside of the time of services. This too is changing. People are told that the Blessed Sacrament is reserved not so much for adoration as for emergency use for the dying. It could be reserved in any place open to the public for adoration. A large church would seldom be needed, since private adoration normally attracts individuals or small groups of people at a time. The large church building is needed as an assembly hall for the faithful when they gather as a worshipping community to offer the Holy Sacrifice of the Mass. Protestants, of course, do not have Mass. But neither do they as a rule have the Blessed Sacrament reserved in their churches for the private devotion of the faithful. Their churches are primarily community halls where

the congregation can gather comfortably for common services. Catholic teaching is subtly changing in this direction. The idea is not to slight the Blessed Sacrament but to enlarge the notion of community, of the People of God worshipping together, instead of as individuals.

One more example will suffice. Not only is reading of the Bible being promoted, but the very text of Scripture is becoming more and more Protestant! Much to the horror of "chauvinistic" Catholics, there is talk of accepting one of the Protestant versions as an acceptable Catholic text, and the decision has already been made to change hundreds of names in the Old Testament to correspond with the Protestant versions. In the New Testament *Messias* has already become *Messiah.* In the Old Testament *Elias* will become *Elijah, Abdias* will be *Obadiah, Ezechias* changes to *Hezekiah, Gedeon* to *Gideon.* The book of *Isaias* becomes *Isaiah, Ecclesiasticus* will be *Sirach, Aggeus* changes to *Haggai.* No longer will there be four books of *Kings;* following the Revised Standard Version, there will be 1 and 2 *Samuel* and 1 and 2 *Kings.*

The reason for these changes in spelling is very simple. In the sixteenth century when the Catholic spellings were permanently settled, knowledge of Hebrew was at a low ebb. Today when the original Hebrew spellings of the names are admitted by all, the Church is accepting them gracefully, even if the Protestants got there first by incorporating them into their texts before Catholics got around to it.

What is to be thought of all these leanings in the direction of Protestantism? Several things. For instance: 1) Church doctrine is not involved seriously in any of them; 2) they show an honest Church which is willing to change with the times; 3) they show an eagerness to create a climate in which dialogue may be initiated.

Even more interesting than all this is the fact that as Catholics become more Protestant, Protestants are moving in the direction of the Church. The ecumenical movement is actually older in Protestantism than in Catholicism. Many Protestant Churches are experiencing a liturgical movement much like that in the Catholic Church. More formalism is replacing rather typical Protestant extempore praying. The altar is receiving more prominence in some churches. Catholic music —even the ancient Latin chants— has recently found favor. The new liturgy of the Metholist Church adopted last year is a full, beautiful Catholic Mass, from the prayers at the foot of the altar to the Last Blessing.

It is evident that the Providence of God is operating in all these movements. Every move in the direction of similarity is a move in the direction of unity. Some day the Churches of Christ must be reunited. It will never take place in one grand gesture. If reunion is to come, there will have to be a thousand short steps leading up to it. The first step is renewal of the individual Churches, rededication to original foundations. Instead of bemoaning the current reform and renewal, thankful optimism is the more becoming attitude.

(*St. Joseph Magazine*)

Mary sang to the Lord in gratitude:
"My soul extols the Lord, and my spirit leaps for joy in God, my Savior. How graciously He looked upon His lowly maid!" (Luke: 1, 46-47).

I'D LIKE TO KNOW...

1) *Which are the truths that all Catholics must accept are really revealed by God?*

Only those truths must be accepted as revealed which are clearly stated in the Revelation. As for the conclusions from such revealed truths there is no agreement among the theologians. The majority of them, at least today, holds that these inferred propositions (conclusions from the revealed truths) are purely human ones, because they are only virtually contained in them. Of course, the Church can guarantee their truthfulness and thus they must be accepted with 'ecclesiastical faith', based on the authority of the Church to which Our Lord has commanded to teach all nations.

2) *Is the priestly celibacy a divine law or a Church law?*

The obligation of the priests to be celibate men is a Church law. It is a very old law. It was definitely imposed upon all Latin priests by the first Lateran Council in 1123. A man to be ordained to the priesthood in the Latin Rite takes a vow of perfect chastity before he becomes subdeacon.

The Code of Canon Law published in 1917 confirmed the celibacy of the Latin priests. No one except the Pope himself can dispense a priest from his priestly vow of celibacy and allow him to get married. But very few dispensations so far have been granted.

If a priest left his priesthood, that is, if he stopped functioning as a priest to get married, he was not allowed to do so in the Church. If he got married outside the Church, he was suspended from his priestly functions and refused the Sacraments, unless he repented and renounced living with his companion.

If he gets dispensation from his vow of chastity, he is allowed to be married but forbidden to exercise priestly functions, except in case of emergency, when a person is dying and there is no other priest available. He can do it, because he remains a priest forever. No one, not even the Pope, can annul the sacramental character of the ordination to the priesthood.

Such is the law of the Latin Church, while the discipline of the Eastern Church allows her priests to get married before the ordination, if they wish to do so. But the Bishops must be unmarried men. In some Eastern Rite Churches it is also forbidden to the priests to be married. This is done to give the priests more time to devote themselves to their flock.

3) *Why do men sin?*

It's hard to tell the reason why man sins. Our questioner should ask himself why did he sin so many

times. But the basic reason of man's sins is his freedom which he can abuse, if he wants to do it.

When God decided to create man, He wanted him to be a free human being, not a slave. Thus man is endowed with the gift of the free will which he can use even against his Maker and turn out contrary to God's will. He can harden his heart (Rom. 2, 5; Hebr. 3, 13), he can resist the Spirit of God (Acts: 7, 51), he can obey God or spurn Him and His command (Rom. 15, 16, 19), he can contradict his Maker (Rom. 10, 21), he can shut the doors of his heart to God when He knocks on it (Apoc. 3, 20), he can oppose God's plan of salvation in his regard (Mt. 23, 37), and he can also bring about his eternal glory or everlasting damnation (Eccli: 15, 17), because he himself decides what he wants to be in life and in eternity. He can also return to God after he has forsaken Him through his sins, because God, a merciful and compassionate Father, is always willing and ready to forgive a repentent soul.

4) *There are some non-Catholics who reproach us that Catholics preach poverty and humility, but do not practice it. What should I tell them? How must I refute their objection?*

You should tell them that there are good and bad Catholics, as there are good and bad non-Catholics. The example of bad Catholics proves that they do not take Christ and their faith seriously, and nothing else. They do not come up to their beliefs in practice, and therefore their conduct is not as good as their creed.

Their bad behavior does not prove anything against our holy religion and the Church. It just proves something against some Catholics who refuse to practise their faith as they should. Wherefore your objection is not directed against all Catholics but against some among them.

As long as the world will exist there will be good and bad Catholics in the Church of Christ.

5) *Is it true that the Index of the forbidden books has been abolished? What does it mean? Does it mean that Catholics are now allowed to read any books they like?*

It is true that the Index of the forbidden books ceased to bind Catholics, because it will no longer be published, and no books will be put on it. But it does not mean that Catholics or any other Christians are allowed to read anything they like. There is a moral law, God's law, that forbids to read what may hurt man's soul or his Christian conscience. God's law goes before the Church's law. Even if the Church law is abolished, God's law still binds all men to avoid everything that may hurt their conscience or religion.

The Index has been discarded as anachronism of the 20th century. There were some 6,000 books which had been placed on it.

The Index was a means of keeping Catholics away from bad, irreligious and immoral literature. With the extension of the printing facilities so many books are published that it is impossible to keep track of them.

Although the Index is abolished, Catholics are still bound in conscience to avoid reading books which are harmful to their faith or morals. In the future, national Conferences may issue warnings against specific books. They may set up organizations in this field, similar to those that exist in the field of movies and entertainment, to advice and guide Catholics in their reading.

6) *I am not a Ukrainian Catholic,*

but once I have attended your Byzantine Ukrainian Rite Mass. A Nun read the Epistle lesson. How do you explain this?

In the Catholic Church there are some 22 different Rites. Some of them permit women to read the Epistle lessons in church, and some forbid, for instance, the Latin Rite Church. This is not news to the Ukrainian Catholics. There is nothing wrong with the reading of the Epistle lesson by a Nun or a lay woman. They are God's children too. If the ladies could anoint the body of Jesus, they can also read the Epistle lessons in church.

7) *We hear so much about atheism. Are there any real atheists?*

Real atheists are rare even in our days. There are, however, many who call themselves agnostics, because they are too busy to think about religion. They are engulfed in business and industry or pleasure so much that they have neither time nor will to examine the question of God's existence. By their so-called atheism they are protesting against those who go to church only because it is the thing that a Catholic must do on Sunday, where they pay only lip service to their religious beliefs. Their behavior during the weekdays does not show much Christianity in their personal, family and business life. Many of the present day atheists are the sad products of the revolt against the traditional religions which forgot to urge their followers to apply their beliefs to their daily life, work, social justice, etc.

8) *My husband is a non-Catholic. Sometimes I go with him to his church, for instance, on Christmas or on some special occasion. Do I also have to attend Mass on these days in my church?*

Yes, when on some Sunday or Holy Day you go with your husband to his church, you must also attend Mass in your church. Attendance at services in your husband's church does not dispense you from this obligation.

9) *I have read that the Pope has abolished the excommunication contracted by those who were married outside the Catholic Church. I am one of such couples. May I now receive the Sacraments in the Catholic Church?*

The former excommunication, imposed upon Catholics who attempted marriage outside the Catholic Church, is now lifted. But your marriage is still invalid in the eyes of the Church. Unless you have it blessed by a Catholic priest in the presence of two witnesses, you may not be admitted to the Sacraments in any Catholic church, because you are living in an invalid marriage.

10) *St. Matthew says that Jesus was the first-born Child of Mary* (Mat. 1, 25). *If Jesus was the first-born Son of Mary, then she must have had other children.*

The *firstborn* means what it says, that is, that there had been no child before Him, and not that there had been other children after Him. The Bible says that the raven did not return to the ark of Noe till the flood had passed. Did it return after the flood was over? Certainly not. The Hebrew expression means that Jesus was the firstborn, and that is all.

Can it be that you are not aware that the unjust will not inherit the Kingdom of God? Make no mistake; no fornicator, no idolater, no adulterer, no pervert, no homosexualist, no theif, no slave of avarice, no drunkard, no addict of abusive language, no miser will inherit the kingdom of God (1 Corinthians: 6, 9-10).

Your word is a lamp to my feet, and a light to my path (Psalm: 118, 105).

THE DECREE ON ECUMENISM

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

HISTORY OF THE DECREE

ECUMENISM is relatively a new topic in the history of the Catholic Church, for who heard the word "Catholic Ecumenism" ten years ago? It all started with the late Pope John XXIII, although some Catholics were working in this field since the World War I, but they were very little known to the world at large.

Pope John XXIII knew that so many intellectual, often threatening appeals by the previous Popes sent to our non-Catholic brethren, both Orthodox and Protestant, urging them to "return to their Father's home" remained so many dead letters. He understood that there is a better way of promoting the feeling and desire for unity among the followers of Christ than threats, excommunications and appeals to the papal primacy and infallibility. Ecumenism is the way for reuniting the separated brethren who should be one in Christ and in His Church.

To further the future reunion the *Secretariat for Promoting Christian Unity* was formed which played a very prominent part in making the Council Fathers aware of the importance of Ecumenism. The main purpose of this Secretariat was to promote and further the desire for the unity both among Orthodox and Protestants and to encourage all Catholics to play their part in it. All Christians are somehow responsible for the disunity that reigns among the followers of Christ which is a scandal to the pagans.

The Church of Christ, as defined by the Vatican Council II, is the concrete people of God, living in this world. This people is composed of the laity, priests and religious, the bishops and the Pope.

The decree stresses three things—

1) Our Lord founded only one Church and willed this Church be established in the whole world and that all men belong to it. This Church is the Catholic Church.

2) It is a historical fact that from the very beginnings of this Church, due to human weaknesses, pride, historical circumstances, abuse of authority and disobedience, many communities of Christian people have separated themselves from the Catholic Church.

3) It is a fact that due to the inspiration of the Holy Spirit and an untiring work of many good and sincere people in the various Christian denominations a Christian movement was started and is steadily growing which aims toward the reconciliation of all Christians in the Church of Christ.

The decree on Ecumenism is not a handbook of ecumenical theology or an historical treatise of the causes which split the one Church of Christ. The decree encourages all Catholics to work for the restoration of unity among all Christians, especially among those with whom Catholics live and work. The Church of the Second Vatican Council is not a stationary institution. It is on the march with all those who are trying to reunite the divided Christianity. The true children of the Church must march with the Church, for the ecumenical movement is the sign that Christ wants all His followers to unite in one Church. To achieve such a great work all Christians, in the various degrees, "must

take an active and intelligent part in the work of ecumenism", the decree says (N. 4), by entering into a dialogue with our non-Catholic brethren.

If all followers of Christ work sincerely on the reunion, the day will surely come when the words of Christ will be fulfilled: "There will be one Flock and one Shepherd" (Jn. 10, 16).

INTRODUCTION

The decree states that the restoration of the unity among the followers of Christ is one of the principal concerns of the Second Vatican Council which shares the desire for the unity which is visible in practically all Christian denominations. It reads:

1) "Christ the Lord founded one Church and one Church only. Many Christian Communions... profess to be followers of the Lord, and yet they differ in mind and go their different ways, as if Christ Himself were divided (I Cor. 1, 13).

"Such division openly contradicts the will of Christ, scandalizes the world and damages the most holy cause, the preaching of the Gospel to every man".

In 1962 the government of New Guinea, a large island north of Australia, expelled all Christian missionaries of various denominations from the country, because they scandalized and spread confusion among its 600,000 inhabitants by their rivalry and contradictions, while preaching the Gospel of Christ to these primitive peoples. The Anglican Congregationalist preacher, Cecil Nortcock, wrote on that occasion:

"These cannibals of yesterday teach us a lesson by asking: 'Why don't we stop being cannibals among yourselves? Instead of eating together at the common Table, we are trying to devour each other in a blasphemous rivalry".

Thank God, the attitudes of the various denominations are changing for the better in the last decades of our time. The decree says:

"In recent times more than ever before He (Christ) has been rousing divided Christians to remorse over their divisions and to a longing for unity.

"Everywhere large numbers have felt the impulse of His grace, and among our separated brethren also there increases from day to day the movement, fostered by the grace of the Holy Spirit, for the restoration of unity among all Christians.

"This movement toward unity is called *ecumenical*.

"All, though in different ways, long for the one visible Church of God, a Church truly universal and set forth into the world that the world may be converted to the Gospel and so be saved, to the glory of God".

The World Council of Churches

In 1948 our non-Catholic brethren have formed an organization which is known as "World Council of the Churches". Some 200 Christian denominations have their representatives in the Council. Even the Orthodox Church has joined this organization.

The Council held an ecumenical convention in Alexandria in Egypt, in which Catholics, Orthodox and Protestants took part.

The Council shows a favorable attitude toward the Catholic Church and it had its delegates at the Second Vatican Council which ended its deliberations on Dec. 8, 1965.

More than seventy denominations had their delegates during the Second Vatican Council at Rome. Their presence at the Catholic Council is a clear proof that Christianity feels uneasy about its divisions and is seeking to remedy them by finding the way for a future reunion in the one Church of Christ.

The members of the World Council of Churches thus described its goal during the third assembly in New Delhi in 1961:

"The World Council of Churches is a fellowship of Churches which confess the Lord Jesus Christ as God and Savior according to the Scriptures and therefore seeks to fulfill together their common calling to the glory of the one God, Father, Son and Holy Spirit".

Even the Catholic Church sent its representatives to the convention held by the World Council of Churches in 1962 on the island of Rhodes.

During the Second Vatican Council the delegates from various non-Catholic Churches were welcomed by the Conciliar Fathers and treated as brothers in Christ. They were often consulted by the Fathers on various topics, deliberated by the Council, which made a very good impression upon them and strengthened their desire for the unity with the Catholic Church.

EVENING

Taras Shevchenko

(Translated by Vera Rich)

Beside the house the chery's flowering,
Above the trees the May bugs hum,
The ploughmen from the furrows come,
The girls all wander homeward, singing,
And mothers wait the meal for them.

Beside the house, a family supper,
Above, the evening stars appears,
The daughter serves the dishes here;
It's useless to advise her, mother,
The nightingale won't let her hear.

Beside the house, the mother lulls
The little children for the night,
Then she, too, settles at their side.
And all is still... Only the girls
And nightingales disturb the quiet.

(1847)

TO SEE GOD

The secret of sanctity is to see God in everything. Let us often remind ourselves that there is not a moment of the day, not a happening in our life, but is permitted or willed by God, in order that we may use it to testify our love for Him. Let yourself be gently led, day by day, by the graces which the good God grants you. Let all circumstances which arise, foreseen or unforseen, agreeable or disagreeable, serve you as instruments of well-doing and draw you nearer to our Lord.

Cardinal Merry del Val

Dignity Of The Priest

Priesthood is a share in the eternal Priesthood of Christ, of Whom God the Father said: "You are a Priest forever after the manner of Melchisedech!" (Hebr. 5, 6). Thus the dignity of the Catholic priesthood flows from the participation in the priesthood of Our Lord.

By sharing in Christ's priesthood, the ordained priest becomes Christ's official minister in the salvation of souls. For this reason St. Paul states:

"A man should look upon us as the subordinates of Christ and stewards of God's mysteries" (1 Cor. 4, 1). Furthermore, St. Paul says: "We, therefore, are Christ's ambassadors. We know that God makes appeal through us" (2 Cor. 5, 20).

A priest is a mediator between God and man, because through him Our Lord leads souls to God and salvation. St. *John Chrysostom* (347-407), a doctor of the Eastern Church who composed our Mass, says:

"The priest stands between God and men. He brings us God's graces and carries our prayers to Him".

The dignity of the priest is manifested in his sublime functions. What are these functions that the priest alone can fulfill in the name of Christ?

1) *Forgiveness of sins.*

We admire capable doctors who help us to get rid of our sicknesses and diseases. How much more should we be grateful to the priests who in the name of Christ heal our souls of the spiritual and moral sickness which is sin!

Neither the Blessed Virgin Mary, nor St. Michael the Archangel can forgive man's sins, but a priest can! He can, because Our Lord gives such power to His priests: "Receive the Holy Spirit. Whenever you remit anyone's sins, they are remitted. When you retain anyone's sins, they are retained" (John: 20, 23).

A physician heals the body which sooner or later will turn into dust. The lawyer fights injustice and corruption in human society. An inventor makes life easier for his fellow men for the time being. But the priest helps immortal souls to reach heaven where they will be happy forever. This is not a temporary relief from pain nor a comfort to be enjoyed only for a while! This is the everlasting salvation of the soul which is at stake, and the priest is vitally engaged in helping it to reach its ultimate destination by returning to the God.

2) *Celebration of Divine Liturgy*

(MASS)

The priest offers the Immaculate Sacrifice to God the Father, because during Mass the priest renews the sacrifice which Jesus offered on the cross. The Mass is the center of our Christian life, and the priest has the right and the duty to celebrate it! "Do this as My memorial! (Luke: 22, 19). Thus, day by day the priest renews the sacrifice of Calvary when he celebrates Mass.

No angel, no king, not even the Blessed Virgin Mother of God can do it, but the priest can! What an honor! What a sublime dignity! If a man dreams of greatness, as most young people do, why does he not become a priest? There is no greater dignity than the priesthood, neither on earth nor in heaven. Even the most noble profession here below cannot be compared to the priesthood which surpasses them all.

A good and fervent layman can do much good in the world of today, but the field of his activity is often limited, mostly to his family and some associations. The activities of the priest, however, know no limit. He can save thousands of souls which otherwise might be lost forever. In his lifetime he can comfort thousands of miserable souls which are breaking down under the heavy load of pain, disillusionment, or failure. He can light a light where there is darkness, and create hope where there is nothing but despair.

Father H. Lacordaire (1802-61), the famous French pulpit orator thus describes the ministry of the priest:

"To live in the midst of the world without wishing its pleasures;

To be a member of each family, while belonging to none;

To share all sufferings, penetrate all secrets, heal all wounds;

To go to God from men and offer Him their prayers;

To have a heart of fire for charity, and a heart of bronze for chastity;

To teach and to pardon, console and bless always! . .

What a glorious life! And it is yours, O Priest of Christ!"

Many worldly men labor to acquire earthly goods for which they often sacrifice God and their souls. But how long will they enjoy these goods? Only until death.

The spiritual benefits which a priest can gain in his lifetime and the souls which he can lead to God will be his eternal treasure, with which he will not part at the moment of his death. They will make him rich and great forever in the kingdom of our Heavenly Father.

—o—

THE SAN FRANCISCO EARTHQUAKE

Just 60 years ago—the great San Francisco earthquate struck that famous California city. Wrecking stores and homes the earthquake diarupted gas mains and started a vast fire that burned large areas. Troops were called in to dynamite section in order to halt the flames. Some 400 persons died in the earthquake and fire. A loss of nearly half a billion dollars was sustained and for a short time the city was stunned. Then a spirit of mutual aid took hold and citizens began aiding one another. Funds were collected throughout the United States and in many European cities too to provide assistance for the victims of the disaster. Steps were soon taken to rebuild the city. Rebuilding was rapid and nine years later, when in 1915 the Panama-Pacific Exposition celebrating the completion of the Panama Canal opened, San Francisco had long since resumed its normal aspect. (ACNS).

Now that we have cotemplated this unusual birth of Christ, let us turn away from the world and direct our minds towards heaven. Indeed, it was for this purpose that the Almighty God appeared on earth as a humble man, for He wished to lead to heaven all those who cry out to Him: Alleiula. (Kondak 8, Akafist to the Bl. V. Mary).

Nothing is so fascinating for a customer as a running taxi-meter.

Bank teller: "What is your name?"
Customer: "Can't you see my signature?"
Bank teller: "This is exactly what aroused my curiosity!"

They say that every road to success provides many tempting parking places.

Sane Sidelights on Sex

Daniel Lowery

Dear Teen Readers:

DURING the past year so many of you have written to me on the general subject of "sex and Christian living". Some of you have expressed remarkably mature insights; others, doubts and fears. Some of your letters ask me to "tell all that should be told"; others want a very definite answer about a very specific problem.

It is gratifying to know that some of the things I have written have been of help to you. I shall continue to offer gladly as much instruction, advice or encouragement as I can.

In one short article I cannot pretend, of course, to tell "all that should be told" about sex and Christian living. (Even if I knew!) Nor can I provide answers to every personal question. A confessor can always do a better job of this. What I want to do is invite you to think about several basic Christian attitudes. To a large extent, our conduct is governed by our attitudes, by the way we look at things. If our attitudes are healthy, our actions will ordinarily follow suit.

Here are the attitudes I would like to stress:

1. *A healthy respect for the body and its sexual powers.* I fear that many people suffer from a false attitude toward the human body. This coin has two sides.

There are those who see the human body as nothing but a tool of the devil, a source of sin and evil. Secretly they feel that God made a mistake when He made us creatures of body and soul. And especially when He made us male and female.

Turn the coin. There are those who all but worship the body, making bodily satisfaction their main aim in life. Their song is a variation on the theme: "Eat, drink and be merry, for tomorrow we die".

Both attitudes are wrong, of course. God made us what we are: wonderful units of soul *and* body. The human body—from head to toe—is good. Without a body a man it not truly a man, nor a woman a woman. Without a body we could not think or will or laugh or love.

Since the human body is good, it is not wrong to be grateful for a healthy, beautiful body. Obviously, we have a moral obligation to take reasonable care of our body. Nor is it wrong to take steps (within reason!) to make our body more naturally graceful and beautiful.

At the same time we realize that our body is only part of us. We do not, therefore, allow our body to master our spirit. We realize that God wants our bodies to help, not hinder us, in our love and service of Him.

False attitudes toward the human body are crystalized in false attitudes toward the properly sexual powers. Because of their upbringing or because of sad experiences, some boys and girls seem unable to think of sex except as filthy, disgusting, shameful. Perhaps the saddest part of this picture is that one who thinks of sex as "dirty" can easily treat it as such. Not all the Don Juans or minor-league Carroll Bakers pursue sex because they like it! Many of them hate it, are revolted by it and are deeply afraid of it.

On the other hand, you find young people who think that sex, just plain sex, is the answer to the riddle of life, the herald of all human happiness. Boys in this group tend to think of sex as a toy—designed just for them and for their personal pleasure. And girls in this group tend to think of sex as a tool by which they can fashion at attention and popularity and love they crave.

The truth is that sex, like all of our human powers, is a gift from God. And, like all of God's gifts, it must be valued and appreciated. Despite our early education or our unhappy experiences, we must as we mature try to understand and use sex according to God's plan. In Christian marriage, the sexual powers are the instruments by which a man and a woman can express their total, loyal love, become "two in one flesh", and (if God so wills) become co-creators with Him of new human life.

Clearly, it is unhealthy to harbor the attitude that the sexual powers are shameful and that sexual union in marriage is disgusting. How can God's plan ever be shameful and disgusting? It is equally unhealthy to think that sex can bring happiness or fulfillment outside of God's plan. One of the saddest effects of promiscuous sex play before marriage is that it so often blots out the deep meaning and rich beauty of sex, as God planned it. It tends to make sex an end in itself—something it can never be. It tends to make boys and girls think that love is another word for self-satisfaction—which is about as wrong as wrong can be. Take away beauty and meaning from sex and you have, over the long haul, a little bit of hell.

2. *A grateful acceptance of masculinity or femininity.* I meet more than a few young people who seem to resent being what they are! This resentment may flow from many sources—for example, from the attitudes of one's parents (mother wanted a girl, but little old Charlie came along) or from one's position in the family (Sweet Susie has four brothers who are allowed to do *everything* while she is allowed to do *nothing*). Whatever the source, resentment about one's own sex is a potential destroyer of happiness.

As boys and girls grow up, they should try to develop a friendly regard and a real appreciation for the opposite sex. (You may laugh at this, and say "Wow! That comes naturally!" I am not so sure. Not every flirting Flo or torrid Tommy has *real* appreciation for the opposite sex). God certainly never intended that there should be "a battle of the sexes". Rather, God intended that the two sexes, in marriage and in life generally, should be mutually fulfilling and mutually helpful to each other.

Each sex has particular functions to fulfill. Only boys, obviously, can be fathers, and only girls can be mothers. Each sex has special qualities of body, mind and heart. Boys, for example, ordinarily have greater physical strength, more independent judgment, quicker and stronger emotions. Girls usually possess greater sensitivity, deeper insight into life, fuller compassion and generosity.

It is unhealthy to be in constant envy of the opposite sex. There is

no reason why boys should resent girls or girls despise boys. Each sex should try to understand the other, learn from the other, respect the other. As the French say: "Vive la difference!"

Even with all the furious dating and casual closeness of boys and girls in our society, one still finds many boys who are secretly "woman haters" and girls who are dedicated to the proposition that "men are no good". I am afraid that these unhealthy attitudes often stem from a hidden resentment of being what one is! The best way to offset these attitudes is to realize that God wanted boys to be boys and girls to be girls. And nobody can improve on God's way.

Instead of resenting girls, boys should work at developing true masculine characteristics. And girls, in their turn, should be busy bringing to bloom in themselves the lovely flower of womanhood.

3. *A realistic understanding of original sin and temptations.* I am certain that one reason sex is such a problem for many young people is that they do not really understand themselves. This is perfectly understandable. It is never easy to understand ourselves completely—our personality and temperament, our emotions and our moods.

Through faith, though, we can understand at least this much: our human nature has been wounded by original sin. Because of their sin in paradise, Adam and Eve lost sanctifying grace, the right to heaven, and the very special gifts which God had bestowed on them. They became subject to death, to suffering, to ignorance and *to a strong inclination to evil.* As descendants of Adam and Eve, we share these limitations. We, too, are subject to a strong inclination to evil.

I do not suggest that we mope around telling ourselves how evil we are. I simply suggest that we learn to take the fact of original sin into account. *I would say that more young people are betrayed into sin by closing their eyes to their own human weakness than by any other single factor.*

One of the most noticeable things about the saints is that they were aware of the seeds of evil in themselves. They were not gloomy, but they *were* realistic. They kept on trying to make sure that they, not their evil inclinations, were in the driver's seat. This must be the effort of every Christian.

Yet even the saints experienced serious temptations to impurity. Temptations against the virtue of chastity, as well as against every other virtue, are "par for the course". Temptations are simply a part of the Christian life.

Some teen-agers push the panic button as soon as they start experiencing strange new feeling and imaginations. Plagued by frequent temptations, they begin to think they must be "different", "born evil", "oversexed". Ordinarily, however, these fears are not justified. Human beings must grow from babyhood to adulthood. The process of growth goes on at all levels, including the sexual. New curiosities and new urges are related to the development of the sexual powers. Thoughts, imaginations, desires — unknown in childhood — now flicker frequently across our "movie screen minds". For many young people, all of this is quite discouraging.

I think one of the most valuable lessons we can learn is *to avoid violent and anxious fear of sexual temptations.* Temptations as such can never hurt us. No matter how long they last or how often they return, they are not of themselves sinful.

Blessed is the boy or girl who can remain, even in the midst of temptations, peaceful and confident and close to God! We have God's promise that He will not allow us to be tempted beyond our strength. What's more, He will give us help to overcome every temptation.

Of course, our realistic acceptance of our human weakness will urge us to get rid of temptations as soon as we become aware of them. Though we cannot flip a switch to turn off our "movie machine minds", we can make sure we supply mostly clean film! If we keep a lively interest in sports, hobbies, studies, work and friends, we will be able to offset most of the temptations that bother us.

4. *An ever growing understanding of human love and a personal love for Jesus Christ.*

I deeply sympathize with young people today. They are almost always being told the wrong things about sex and love. Many, in fact, believe that sex *is* love, that there is nothing more to the man-woman love relationship than sex. They are bombarded with the notion that the ideal courtship is one in which there are no holds barred, and that the ideal marriage is one in which sex is the whole scene. Most tragically of all, boys and girls can begin to see each other only as sexual *objects*—to be used for one's own selfish satisfaction.

Talk about getting things backwards! Sex has meaning only when it is an expression of genuine love. Love comes first. *Genuine* love! That is, loyal, faithful, total, person-to-person, unselfish and according to God's plan. If we could spend our teen years learning more about human love and realizing that sex to a large extent will take care of itself, how much happier all of us would be!

And while sex is being confused with love, chastity is being confused with repression. If there is anything I would like to impress on my teen readers, it is this: chastity is not a cold and bloodless virtue. It is a challenging virtue. And, like all the Christian virtues, *it must be an expression of our personal love for Jesus Christ*—or it will not stand. By living a chaste life according to our state, we publicly profess our love for Jesus Christ and we proudly accept His teachings.

This motive of love has led great sinners to high holiness. It has helped many a boy and girl to conquer the phony call of pagan voices. The love of Christ is the one motive that can urge us to live lives we never dreamed possible.

True chastity will grow, then, as our love of Christ grows. If we have no regard for Christ, we will have no regard for chastity. It comes, as all human choices must come, to a decision *for* Christ or *against* Him.

It is my hope that youngsters who are sincerely seeking the virtue of chastity will look for it by coming closer to Christ through a better knowledge of the Gospels, by coming into personal contact with Christ in the Mass and the sacraments, and by speaking to Christ person-to-person in the silence of their own hearts.

(*The Liguorian*)

Irate prosecutor to a lady defendant: "Madam, when you took your dog for a walk, did you stop at any place?"

Lady tensely: "Sir, did you ever take a dog for a walk?"

*** COGITATIONS ***

by Fr. Nick of Montréal

Happy is the soul which understands the splendour of gratitude towards its Creator. There is virtue in silence as there is virtue in speech.**** Let us eschew and expel from our conversation anything that keeps people apart or makes them strangers to each other. *** A good Christian keeps to himself the slanders he heard or caught on the wing. *** Easy or not, we must become instruments of union between men.*** Life is worth living only if it is dedicated to the service of values which transcend human life.*** We must needs ever strive for the courage to face life and the courage to accept life. *** In the choice of careers, parents should not stifle their children's youthful generosity and idealism, nor clip their wings with too much prudence. *** By coddling the young, we make of them egoists. *** We live but once on this earth and are not fitted with a spare soul. *** We must have the courage to take certain passages of the Holy Gospel literally. *** Ernest Hello wrote that "the glory of charity lies in sensing things". *** A Christian, like a mother, should ever be on the alert and use his imagination. For it takes imagination to put yourself in the place of another and look at things from someone else's point of view. *** Exclaims a small blind girl in one of Paul Claudel's plays: "You people who can see, what do you do with the light?" *** To trust is to run risks worth running. *** We must teach contemporary man to trust God. *** Modern man finds it quite hard to hand over the control of his life to God. *** Praying with confidence does not mean praying with the conviction that God is going to do everything I ask of Him. *** Wrote P. Claudel: "Christ did not come to do away with suffering; He did not come to explain it; He came to fill it with His presence". *** "A Christian", said General de Sonis, "must always be prepared for two things: Holy Communion and death". *** One has to be selective about his food—and about his reading material. *** Having read a book, one cannot be what he was before. *** The Saints are Christians who have made a success of their earthly lives. *** By the time a man reaches forthy he is responsible for what he looks like. *** To smile is to look at others with Christ's eyes. *** A smile and a touch of humour are twins. *** Generally, men are better, at heart, than they seem. *** All men want a reason for living as fully as their hearts will let them. *** Culture has been defined as what you have left when you've forgotten everything you learned. *** To really forgive is to forget. ***

Let another praise you, not your own mouth, someone else, not your own lips! (Proverbs: 27, 2).

What is your life? You are but a puff of smoke that appears for a little while and then disappears. (James: 4, 14).

The Schedule Of Missions In France

M. Schudlo, C.SS.R.

THERE are some 25,000 Ukrainian Catholics in France. They are the immigrants who settled here between the two World Wars. His Excellency Volodymyr Malanczuk, C.SS.R. is their Bishop since his appointment by the late Pope John XXIII in 1960.

The Bishop has 18 priests, among whom there are two who are born in France. A Spanish priest embraced our Rite to serve the spiritual needs of the Ukrainians in France. Unfortunately, some of the priests are sick and unable to fulfill their pastoral duties.

The pastoral work of our priests in France is very difficult, because the Ukrainians are scattered throughout the whole of France. Some live in the cities and towns, while many of them make their living in the villages or work on the farms. Young people prefer the city work and life, leaving their old parents in the villages or on the farms.

Most Ukrainians in France belong to the working class. Few own a car. This makes hard for them to come to the missions at night. Since the priests are few in number, they must limit the church services to the big centers. People who live far away cannot often come to Mass.

As an example, let us take the 'parish' of Rev. Nicholas Buczko. It is about 250 m. long and 150 m. wide. The same is true of all other 'Ukrainian parishes'. The parish of Rev. B. Pryjma covers the whole of Southern France.

As a result, some 25% of Ukrainian Catholics became lax in the practice of their religion. Many of them are completely indifferent. This is partly due to the previous lack of priests. The Ukrainians came to France as temporary workers. There were no Ukrainian priests to take care of their religious needs till 1938 when a Dutch priest J. Perridon, came to France from Western Ukraine and started his pastoral work among our people. Some of them do not know their religion and the value of the faith. Since they do not know it, they have no desire of practicing it.

Some are influenced by the religious indifferentism of the French Catholics. Although 40,000,000 French are baptized, only 10,000,000 go to Church on Sunday.

The French Catholic monthly "Ecclesia", published a very interesting map of France in its June issue 1962. The map shows the regions where practicing, indifferent and "pagan" people live. Bretagne, a part of the Western Pyrenees, the regions of Havre, Dunquerke, Alsace, Lorraine and the zone stretching from the Pyrenees to Switzerland are marked as those where people, both Catholic and Protestant, practice their religion.

A large zone south of Montargis, Limoges and some other 'small pockets' are marked as completely pagan, while the rest of the country remains indifferent to the faith. The French hierarchy is aware of the situation and is trying to remedy it, but it is extremely hard to convince many people that God and religion are relevant in man's life.

Despite the scarce number of our priests, the distance from the centers where our religious services are held and the bad example of indifferent

Catholics, 75% of Ukrainian Catholics remain faithful to their faith and practice their religion, attending the church services whenever they have a chance to do so.

Invitation to preach missions

Bishop V. Malanczuk invited me to preach missions to his faithful in 1964 when I was coming from Australia and New Zealand. The missions were planned for 1966. I arrived in Paris on Aug. 29, 1966 and started the first mision on Sept. 23.

After my arrival in France I spent two weeks with the French Redemptorist Fathers in Haubourdin, a suburb of Lille, to "refresh" my French language.

The order of Missions

On Sept. 13th I returned to Paris, and on the following day went to Mackwiller in Lorraine where our priests had a study week with their bishop. The theme of the conference were the decrees of the Vatican II.

The trip lasted 4½ hours by train. The scenery is very picturesque. This part of France is quite hilly, covered by woods and cultivated lots of land.

At their conference the priests established the number and the order of the missions to be preached in the various places. This is the timetable of the missions:

1) Orleans, Bourges, Sens, Vesines-Chalette, Troyes, etc. (Sept. 23—Oct. 9, 1966.

2) Amiens, Beauvais, Rouen, Evreux, etc. (Oct. 13-30, 1966).

3) Lille, Cambrais, Arras, etc. (Oct. 31—Nov. 15, 1966).

4) Reims, Chalons, Soissons, Langres, etc. (Nov. 17-30, 1966).

5) Lyon, Grenoble, Belley, Moulins, Dijon, Autun, etc. (Dec. 2-13, 1966).

6) Strasbourg Metz, Besanson, etc. (Dec. 15-30, 1966).

7) Paris, Versailles, Beauvais, Meaux, Caen, etc. (Jan. 1-9, 1967).

8) Metz, Nancy, Verdun, Luxembourg, etc. (Jan. 11-26 1967).

9) Angouleme, Agen, Albi, Bordeaux, Limoges, Periguex, Rodez, Clermont-Ferrand, Auch, Nimes and Toulouse (Jan. 27—Feb. 14, 1967).

These are only the main centers where the missions will be held. There will also be many small places in which one day missions will be preached, because many people would not otherwise be able to take part in them.

Pilgrimage to Thierenbach

Very Rev. dean Paul Kohut, who resides in Mackwiller, a little village in Lorraine, bought a nice piece of property and turned it into a "Foyer Ukrainien", a summer camp for the Ukrainian children of his 'parish' which covers Alsace and Lorraine. Some 200 children spent their vacations there this year, relaxing and learning their religion, rite and language.

There are many old ruins of Roman fortifications and villas in Mackviller, because the Roman legions stationed there, defending the border of the empire against the onslaughts of the Teutons.

After the priests' conference I went to Thierenbach, a little Alsatian village, 35 m. from the Swiss border. His Excellency V. Malanczuk celebrated a Divine Liturgy for some 400 Ukrainian pilgrims on Sept. 18th, while I preached two sermons, one at Mass and the other at the Moleben.

Thierenbach is famous for its sanctuary of the Blessed Virgin of Sorrows. The region is very picturesque, full of mountains and hills, covered by woods. The miraculous statue of our Lady attracts thousands of pilgrims to the sanctuary. On some Sundays there are 6,000 pilgrims. During the Ukrainian pilgrimage of this year 200 people received Holy Communion. The sanctuary is built at the foot of the mountain Veil Armand.

The Benedictine monks built a chapel in honor of Our Lady in the 12th century. Since that time the place became a center of the Marian devotion for the whole region. The French Revolution of 1789 chased the monks out of the monastery. Later on the church passed to the nearby parish.

In 1935 the statue was crowned by the papal nuncio, and the following year Pope Pius XI raised the sanctuary to the rank of basilica minor. The present sanctuary was built between 1717-23.

There are many artistic statues in the sanctuary. The pulpit is supported by the statue of Samson.

The statue of our Lady is small in size. The sorrowful Mother holds the body of her divine Son in her lap. According to the medieval custom Our Lord is represented as a little Child, sleep in His Mother's arms. Bl. Virgin Mary looks at her Son with a deep compassion which moves many pilgrims to tears.

A considerable part of the right hand—side wall of the sanctuary is covered with paintings, representing miracles, performed by B. V. Mary for her devotees. Many paintings carry the inscription: "Mary saved us".

During the pilgrimage I had a chance of hearing confessions in French and of meeting many young

CRAWFORD LONG

The discovery of anaesthesia was one of mankind's greatest boons. Before its use was general, an operation often was considered worse than the condition the surgeon hoped to cure.

Fearful patients sometimes refused operations even though they knew they would surely die without them.

Dr. Crawford Long, a country doctor in Georgia, U.S.A., was the first to perform a surgical operation under a general anaesthesia. He removed two tumors or cysts in 1842, four years before a much better known operation was done in Massachusetts.

The latter operation, performed by Dr. J. C. Collins on a patient who had been anaesthetised by William Morton, a dentist, is often thought to have been the first. It was not, but it was well publicised.

Use of nitrous oxide gas as an anaesthetic had been suggested in 1799 by Sir Humphry Davy, the great English chemist. He said the gas did away with pain and "may probably be used with advantage during surgical operations".

Dr. Long read of the experiments of Sir Humphry and others and also read that ether had the same effects, including the pleasent ones that led to nitrous oxide's being nicknamed "laughing gas".

When a man came to him in 1842 with two cysts on the back of his neck, Dr. Long suggested that he inhale some ether before the surgery began. The patient agreed, and some ether was poured on a towel and the man inhaled the fumes. When the operation was finished, the patient could not believe all was over.

Anaesthetics quickly spread over the world after Collin's operation. In 1853, Queen Victoria gave birth to her fourth son under the ministrations of John Snow, the first specialist in anaesthesia.

people. Most of them know our language.

After the church services I returned to Mackwiller, and the next day Bishop Malanczuk and I left for Paris by train.

The first mission in France

The first mission was preached in the 'parish' of Rev. Nicholas Buczko, who resides in Vesines-Chalette, a suburb of Montargis, some 70 m. from Paris. The pastor built a beautiful church which is the first and the only Ukrainian Catholic church, built by the Ukrainian Catholics on the French soil. The mission lasted from Sept. 23—Oct. 9, 1966.

I call it a mission, although it was far different from what we know in the U.S.A. or Canada. The pastor has some 20 centres in which he has church services. Unfortunately we could not visit all of them. There were Masses, confessions and sermons in ten of the centers.

During this mission or missions the pastor and I have visited some 150 families in the various centres where the missions were preached, inviting people to the missions. We made some 1,500 m. by car, because the people are very scattered and far apart.

One-day missions were held in two places near Villeneuve, Sens, Brienon, Chailley and Orleans; two-day missions — in Bourges and Troyes, and a three-day mission in Vesines-Chalette. There was also a Mass with confessions and a sermon in Gien.

More than a half of the people we had visited took part in the missions. There were also those who had promised to come, but never showed up in church.

Most of those who came were older people, because the young left the little centres and moved to the big cities.

The missions were held in the Latin chapels. The French priests and hierarchy are very friendly toward the Ukrainian Catholics and admire their faith and loyalty to their Church and rite.

During all these missions I stayed with the pastor in Vesines-Chalette, except for the time when we went to some other places for the missions.

The visits to the people took much of our time, for on some days we spent 3, 4, 5 or even 8 hours on such visits, driving from one family to the other. But it was a pleasant experience, though tiring. It gave me a good idea of how our people live in France.

During my stay in Vesines-Chalette the pastor drove me to Fontainebleau, some 35 m. from Vesines to visit the old summer residence of the French kings, now a national museum. The palace is decorated by countless artistic paintings. There is the room where Napoleon I signed up his resignation before leaving for St. Helena. The document, written by the emperor, shows that the great warrior must have been very nervous at that moment.

The royal gardens are full of flower beds and trees. There is also a nice pond with fish.

The missions ended on October 9, 1966. The next day the pastor took me to Nevers, some 70 m. from Vesines, to the monastery where St. Bernadette Soubirous died. The Blessed Virgin Mary appeared to her in Lourdes. She belongs to the Sisters of Charity. We celebrated the Divine Liturgy in the room in which the Saint died. Now it is a chapel. Then we went to the church to pray before the shrine of the Saint. Her body is in the shrine. The face and the hands are covered with wax. On our way home the pastor showed a canal which flows over the river Loire in the town Briare.

On October 11th Fr. Buczko drove me to Paris, because I had to start my second mission in the region of Amiens.

It was a very nice ride. Half of the way the road led through the country which looked like a nice park. The highway was smooth and spacious. In Paris we went to see the zoo, but there was nothing which I did not see in other zoos.

THE POWER OF THE SUN

Our sun is just one of 100 billion stars which form our Milky Way, one of the countless constellations of the starry universe. The sun is not one of the biggest stars, just a medium sized one. Yet in one second it radiates more energy than mankind had used since the beginning of civilization.

The sun gives us, in a few days, as much light and heat as the earth's entire coal and oil reserves and all the wood of all the forests of the world would give, if they were burnt up all at once.

Atomic energy makes the sun so brilliant. The diameter of the earth is 8,000 miles,while the diameter of the sun is 864,000 miles. It could contain as many as 1,300,000 earths or other planets of the earth's size.

The sun remains gaseus everywhere, and it rotates from east to west. The core of the sun emits such a heat that it can kill a man 100 miles away. The core temperature is 16,000,000 degrees, and that of the sun's surface 5,700.

Thousands of tongues of gas spring above the sun's surface every five or ten minutes as high as 6,000 miles and fall back.

Despite its big size the sun is a very ordinary star, midway between the largest and the smallest, between the hottest and coolest stars. The star Rigel is 15,000 times more luminous than our sun, and another star Antares can contain 36,000,000 suns.

How To Keep Your Youthfulness

EVERYONE wants to remain strong and young as long as he can. Many people are unnecessarily aging before they are old.

Here are some rules of a "do-it-yourself" program for keeping young and healthy:

1) Keep a balanced diet, including plenty of protein, vitamins and fluids and less fats and calories: boiled meat, potatoes, good bread, eggs, milk and fresh fruits.

2) Get plenty of rest for both mind and body. Avoid strain of any kind because it hurts your nerves without solving the problems.

3) Cultivate joyful disposition. It's the best antidote for tension. If you are staying on good terms with your Heavenly Father, you have no reason to be sad or to worry.

4) Have interesting recreational hobbies. People need relaxation to rebuild their used energies. Tired people are ineffective and unhappy.

5) Get rid of anxieties and worries as soon as they hit you. Habitual anxieties are able to poison your blood, cause serious sicknesses and rush you to the grave long before the Lord would see you dead.

6) Work with zest whatever your

job or profession may be. A happy worker is a candidate for a long happy life.

7) Love the people and people will love you. Friendships are a good medicine for monotony and unhappiness.

8) Expand your knowledge. You're never too old to learn things and make your life more pleasant.

9) Exercise your muscles and continue to work. Physical work keeps your physical capabilities in order. Appropriate exercise relieves anxiety, boredom and fatigue. Persons active in sports have a greater than average vital capability.

INSPIRATION

Father J. Mueller relates that one day after breakfast he had a feeling that he was needed at the hospital, although nobody called him. He went there and asked a nurse whether there were any Catholics in critical condition. The answer was no. The Father hesitated. Then he asked again: "Well, is there any new patient?" "Yes, but he is a Methodist", said the nurse.

The Father went to him: "Are you a Catholic?" "Yes". The Father heard his confession. He was a bad Catholic. "How did you merit this grace?" "My mother taught me to say three Hail Mary's for a happy death. So I did", he replied. A few hours later he died.

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священників-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 1.

Volume XXXIX, No. 1.

ЗМІСТ — CONTENTS

Значення Христового Різдва
о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне наміреня ---------- о. С. Б., ЧНІ. 4
Декрет про Екуменізм — о. М. Шудло, ЧНІ. 7
Предки ---------- о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ. 11
Новорічна роздума ---------- 12
Св. Анна—бабуня Ісуса Христа
о. Роман Ганас 13
Надія ---------- о. Роман Хом'як, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? ---------- 17
Богоявлення—це наближення Бога до людей 20
Як засяють зірки ---------- Богдан Лепкий 21
Хресні обіти ---------- о. М. Шудло, ЧНІ. 22
Час і порядок місій у Франції
о. М. Шудло, ЧНІ. 26

The Coming of Christ . Father M. N. Winters 33
Christ Prays For The Unity
M. Schudlo, C.SS.R. 36
New Year Resolutions 41
Catholic-Protestant Rapprochement
Albert Bauman, O.S.B. 44
I'd Like To Know 46
The Decree On Ecumenism
Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 49
Evening ..... Taras Shevchenko 51
Dignity Of The Priest 52
Sane Sidelights on Sex ..... Daniel Lowery 54
Cogitations ..... Father Nick of Montréal 58
The Schedule Of Missions In France
M. Schudlo, C.SS.R. 59
How To Keep Your Youthfulness 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1967
FEBRUARY

REDEEMERS

Прсв. Бцє, Покрово України, вимоли волю!

Чудотворна ікона "Милосердя Двері" з XVI в.
в соборі Господнього Преображення (1747)
в ЯРОСЛАВІ над Сяном.
Відтворив Юліян Волянюк, 1966.

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.
Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,

MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ ВЛАДИК КАНАДИ З НАГОДИ РАДІСНОГО ПРАЗНИКА РІЗДВА ХРИСТОВОГО І НОВОГО РОКУ В 100-РІЧЧЯ КАНАДИ

ВИСОКОПРЕПОДОБНОМУ І ВСЕЧЕСНОМУ ДУХОВЕНСТВУ І ВІРНИМ НАШИХ ЕПАРХІЙ МИР У ГОСПОДІ И АРХИЄРЕЙСЬКЕ БЛАГОСЛОВЕННЯ

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ,

Високопреподобні й Всечесні Отці, Дорогі в Христі Браття і Сестри,

Кожно-річний празник Різдва Христового пригадує нам в окремий спосіб ту велику і потішаючу правду нашої св. віри, що Ісус Христос, Бог і чоловік в одній Божій особі, прийшов на землю на те, щоб своїм життям, смертю і воскресенням поєднати нас з Богом та стати провідником людства на шляху до Бога. Тому пророк Ісая, предсказуючи його прихід на землю, сказав, що "його назвуть Еммануїлом, що значить: З нами Бог" (7, 14). Іншими словами, головна місія воплоченого Божого Слова є перебування Бога-чоловіка з людьми в часі їхньої мандрівки до Бога на землі й їхнього вічного життя з Богом у небі.

Щоб ця присутність Богочоловіка була видна для всіх і корисна для кожного, Христос хотів, щоб його Божа наука була подана для кожного народу в такий спосіб і в такій формі, які найкраще відповідають його генієві, є найбільше споріднені з його культурою, звичаями й традиціями та найбільш підходять слушним вимогам їхнього соціяльного й промадського життя. "Бог, — каже II Ватиканський Собор,— об'являючись своєму народові аж до повної своєї появи в воплоченні свого Сина, говорив згідно з духом культури, яка була питомою для кожної епохи історії" (Церква в сьогоднішньому світі, ч. 58). Подібно поступала й поступає Христова Церква, що з волі свого небесного основника має завдання продовжувати на землі його святе діло. "В подібний спосіб,—навчає далі цей сам Собор,—Церква, живучи серед різних обставин на протязі часу, послуговувалась засобами різних культур, щоб своєю проповіддю поширювати і пояснювати науку Христа, й студіювати і поглиблювати та краще виявляти в літургічній богослужбі й різних ділянках суспільного життя вірних" (вище цит. декрет).

Таким чином, кожне Різдво Христове ставить перед нами всіма оці два важливі питання, а саме: В якій формі й в який спосіб промовляє сьогодні Христос до різних народів світу, та що ми повинні робити, щоб, зрозумівши знаки часу, цебто мову подій сьогоднішнього світу, ми могли, з Божою поміччю, стати здібним знаряддям у руках Божого Провидіння для осягнення його мети?

1. Голос сьогоднішньої Канади

Сьогодні Канада стала на порозі врочистого відзначення першого 100-річчя свого державного існування. Представники федерального і провінційних урядів, духовні провідники різних Церков, наукові, культурні і громадські організації й установи, та взагалі всі свідомі громадяни тієї країни стараються використати цю нагоду, щоб правильно оцінити свої досягнення в минулому й належно приготовити краще майбутнє.

Наша Українська Католицька Церква й наша українська спільнота в цій країні не можуть стояти осторонь всіх цих важливих питань, бо ми, українці, вже 75 років творили, враз із іншими, життя Канади й хочемо надалі бути його творчою силою. Тому, ми, Ваші Владики, хочемо додати свій голос до голосу всіх тих, що турбуються долею Канади, щоб, разом із іншими, запевнити для цілої Канади, а в тому і для нашої Церкви і всієї української спільноти, кращу будучність.

Серед важливих проблем, що від їхньої розв'язки залежатиме дальший духовий і матеріяльний розвій Канади, багато політичних, церковних і громадських діячів тієї країни ставлять на першому місці національний, політичний і соціяльний конфлікт між канадійськими французами й англійцями, що своїми скрайніми домаганнями викликав серед громадянства такий глибокий поділ думок, який поставив під знак запитання саме дальше існування Канади як федерації 10 провінцій включно з Квебеком.

Від себе хочемо зауважити, що дальший правильний ріст Канади буде залежати не лише від належного поладнання сьогоднішнього конфлікту між канадійськими французами й англійцями, але в великій мірі теж від правильного зрозуміння й належного трактування всіх інших етнічних груп, що творять сьогоднішню Канаду, які в рямцях двох державних мов тієї країни бажають плекати свою власну рідну мову, національну культуру, традицію й звичаї. Бо саме цей конфлікт між двома головними етнічними групами Канади, а саме між канадійськими французами й англійцями, виявив перед цілою Канадою ясніше як колинебудь передтим, що Канада— це засаднично країна двох головних мов і різних національних культур, які творять разом свого роду мозаїку канадійської культури...

2. Голос української Канади

Зі сказаного бачимо, що Канада, за 100 років свого існування, являється сьогодні країною, вложеною з двох великих і більшого числа менших етнічних груп, що ще шукає властивої форми своєї національної й культурної едности. При цьому церковні, громадські й політичні провідники Канади сьогодні вповні свідомі того, що Канада ніколи не зможе зліквідувати основного факту свого складу з двох головних етнічно-культурних спільнот, цебто англійської і французької, об'єднаних зі всіма іншими етнічно-культурними групами тієї країни.

Тому ясне визнання й належне правне оформлення цього засадничого факту в житті Канади являється абсолютною конечністю для громадського миру, соціяльної справедливости й культурного поступу тієї країни. Інакше Канада й не могла б реально думати про внутрішню згоду, соціяльну рівноправність і спільний культурний ідеал своїх громадян. Це завдання стоїть ясно сьогодні перед урядом і всіма громадянами тієї країни.

Ось сьогоднішня Канада, в якій наша Українська Католицька Церква, як окрема помісна Церква, має бути, на свій спосіб, голосом Вселенської Церкви й отже засобом Христової науки й засад християнського життя найперше в нашому українському народі, а відтак, і через нього, серед інших громадян тієї країни. Щоб правильно намітити й успішно виконати цю нашу важливу місію, ми повинні коротко розглянути наші завдання відносно: нашої української спільноти, відносно цілої Канади й відносно її різних етнічних груп.

А. Завдання Української Католицької Церкви відносно української спільноти в Канаді

Коли взяти під увагу факт, що на протязі майже тисячолітньої історії християнства серед українського народу Боже Провидіння хотіло, щоб Христова наука й засади християнського життя були предложені й вияснювані нам українцям в нашому українському обряді, в рямцях нашої української національної культури й згідно з геніем нашого українського народу, то мусимо сміло заключити, що завданням нашої Церкви в Канаді, куди вона перенеслась, живе і діє частина нашого українського народу, як складова частина тієї країни, є далі провадити цей нарід до Бога в повній формі цього самого українського обряду, в рямцях тієї самої, хоч завжди обновлюваної, нашої української культури, згідно з правними вимогами загального добра тієї країни...

Щоб успішно сповнити цю свою святу місію серед українського народу в Канаді, наша Церква конче патребує повної й постійної співпраці всіх наших Отців духовних, чернечих мужеських і жіночих згромаджень, всіх наших організацій, установ і широкого загалу вірних. Що більше, коли йдеться про плекання нашого обряду й нашої української культури, українці католики й православні могли б працювати разом, бо одне й друге—це наше спільне церковне й національне добро. Таку співпрацю можна б знайти в таких ділянках, як: плекання нашої церковної музики і різних інших форм нашого церковного мистецтва; організування і провадження спільних шкіл для навчання української історії, географії і літератури; плекання й поширювання всіх інших форм української культури...

До тієї важливої праці треба б конче притягнути молодше покоління українців Канади та дати йому зрозуміти, що така праця не тільки, що не йде в розріз з правдивим канадійським патріотизмом, але навпаки є найкращою і найуспішнішою його формою. Бо тільки вона може дати Канаді те, що українці потраплять найкраще зробити. Праця для Канади через

втечу від свого українського обряду й своєї національної культури, як це дехто сьогодні в Канаді пропонує, не тільки що не збільшує правдивих творців канадійського релігійного й культурного життя, але навпаки вона тільки помножує число втікачів від своєї правдивої відповідальности. Такими силами ще ніхто не доробився і Канада ними не доробиться...

Б. Завдання Української Католицької Церкви відносно цілої Канади

Під цим оглядом наше завдання, як завдання кожної християнської Церкви й релігійної спільноти, є щиро й активно працювати з усіма людьми доброї волі, щоб помогти Канаді в першій мірі знайти справедливу розв'язку для поладнання існуючого конфлікту між її двома головними складовими групами, запровадити відповідне законодавство, що запевнювало б кожній дитині належне релігійне й національне виховання, подбати про збереження й оборону громадських і культурних прав різних етнічних груп та стати посередником миру, згоди, співпраці й християнського братерства зі всіма народами доброї волі...

В. Завдання Української Католицької Церкви відносно інших етнічних груп

Ці завдання дуже гарно з'ясував для нас бл. п. Папа Іван XXIII в своїй славній енцикліці "Мир на землі", де він так говорить про права національних меншин: "Найперше,—каже він,—треба виразно ствердити, що кожне обмеження сили й чисельного росту національних меншин є тяжким нарушенням справедливости. Є ще більшою несправедливістю, продовжує Христовий Намісник,—грішний замір знищити ці групи. Навпаки,—далі каже він,—в подиву гідний спосіб заспокоюють вимоги справедливости ті цивільні власті, що сприяють природному розвиткові громадян якоїсь малої етнічної групи, зокрема коли цей розвиток відноситься до їхньої мови, плекання їхніх природніх здібностей, прадідних звичаїв і змагань та досягнень в економічному житті" (AAC, 1963, ст. 283).

Як бачимо, згідно з наукою Церкви, ми не тільки можемо, але ми повинні дбати, щоб усі інші етнічні групи в Канаді могли свобідно розвиватись, плекати свою рідну мову й культуру та жити згідно зі своїми прадідніми звичаями. Це ми можемо робити щирим зацікавленням громадським і культурним життям різних національних меншостей та вимагати від наших канадійських цивільних властей правно боронити їхніх національних і культурних інтересів.

3. Заключення

Ось, Дорогі Браття й Сестри, почування, думки й побажання, що ними ділимося разом з Вами з нагоди цьогорічного празника Різдва Христового, Нового Року й врочистого відзначення першого 100-річчя Канади. Водночас просимо Новонароджене Боже Дитя і його Пресвяту Матір помогти нам належно подякувати Всевишньому за всі його ласки для Канади, нашої Церкви й українського народу в минулому та дозволити нам далі ревно працювати для їхнього духовного й матеріяльного добра на майбутнє. При цьому рівнож благаємо Новонародженого Царя Миру, щоб Він зглянувся над стражданнями нашої Церкви й нашого народу в Україні та дозволив йому чим скоріше діждатися повної волі.

Вітаємо Вас, Дорогі Браття й Сестри, з радісним празником Різдва Христового й засилаємо Вам усім наші найкращі святочні й новорічні побажання.

Благодать Вам, Браття й Сестри, від Господа нашого Ісуса Христа й любов Бога й Отця і Причастя Святого Духа хай буде з усіма Вами. Амінь.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Дано в Вінніпегу, Едмонтоні, Торонті, Саскатуні,
дня 24 грудня 1966 року.

✠ МАКСИМ, Архиепископ і Митрополит Вінніпеґський,
✠ НИЛ, Єпископ Едмонтонський,
✠ ІСИДОР, Єпископ Торонтський,
✠ АНДРЕЙ, Єпископ Саскатунський.

о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ.

МАДОННА

Коли весна кругом і запашними днями
Впивається життям, мов чашею Причастя,
Тоді душа моя знаходить повне щастя
У Пані, що з небес опікується нами.

Ізлегка ось вона порушила бровою
І анголів гурти їй служать благосклонно,
Виконують приказ. Покорою святою
Нас наблизи к' собі, о Пані, о Мадонно!

Куди вона пройде в фіялкове світання,
Повітр'я аж двигтить від осяйного світла,
Єднаються у хор сердечні зідхання.

Із уст ладаном йде до Панії молитва
Ніде немає світ такого мудреця,
Що схопив би умом Мадонни чудеса!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилює марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

втечу від свого українського обряду й своєї національної культури, як це дехто сьогодні в Канаді пропонує, не тільки що не збільшує правдивих творців канадійського релігійного й культурного життя, але навпаки вона тільки помножує число втікачів від своєї правдивої відповідальности. Такими силами ще ніхто не доробився і Канада ними не доробиться...

Б. Завдання Української Католицької Церкви відносно цілої Канади

Під цим оглядом наше завдання, як завдання кожної християнської Церкви й релігійної спільноти, є щиро й активно працювати з усіма людьми доброї волі, щоб помогти Канаді в першій мірі знайти справедливу розв'язку для поладнання існуючого конфлікту між її двома головними складовими групами, запровадити відповідне законодавство, що запевнювало б кожній дитині належне релігійне й національне виховання, подбати про збереження й оборону громадських і культурних прав різних етнічних груп та стати посередником миру, згоди, співпраці й християнського братерства зі всіма народами доброї волі...

В. Завдання Української Католицької Церкви відносно інших етнічних груп

Ці завдання дуже гарно з'ясував для нас бл. п. Папа Іван XXIII в своїй славній енцикліці "Мир на землі", де він так говорить про права національних меншин: "Найперше,—каже він,—треба виразно ствердити, що кожне обмеження сили й чисельного росту національних меншин є тяжким нарушенням справедливости. Є ще більшою несправедливістю, продовжує Христовий Намісник,—грішний замір знищити ці групи. Навпаки,—далі каже він,—в подиву гідний спосіб заспокоюють вимоги справедливости ті цивільні власті, що сприяють природному розвиткові громадян якоїсь малої етнічної групи, зокрема коли цей розвиток відноситься до їхньої мови, плекання їхніх природніх здібностей, прадідних звичаїв і змагань та досягнень в економічному житті" (AAC, 1963, ст. 283).

Як бачимо, згідно з наукою Церкви, ми не тільки можемо, але ми повинні дбати, щоб усі інші етнічні групи в Канаді могли свобідно розвиватись, плекати свою рідну мову й культуру та жити згідно зі своїми прадідніми звичаями. Це ми можемо робити щирим зацікавленням громадським і культурним життям різних національних меншостей та вимагати від наших канадійських цивільних властей правно боронити їхніх національних і культурних інтересів.

3. Заключення

Ось, Дорогі Браття й Сестри, почування, думки й побажання, що ними ділимося разом з Вами з нагоди цьогорічного празника Різдва Христового, Нового Року й врочистого відзначення першого 100-річчя Канади. Водночас просимо Новонароджене Боже Дитя і його Пресвяту Матір помогти нам належно подякувати Всевишньому за всі його ласки для Канади, нашої Церкви й українського народу в минулому та дозволити нам далі ревно працювати для їхнього духовного й матеріяльного добра на майбутнє. При цьому рівнож благаємо Новонародженого Царя Миру, щоб Він зглянувся над стражданнями нашої Церкви й нашого народу в Україні та дозволив йому чим скоріше діждатися повної волі.

Вітаємо Вас, Дорогі Браття й Сестри, з радісним празником Різдва Христового й засилаємо Вам усім наші найкращі святочні й новорічні побажання.

Благодать Вам, Браття й Сестри, від Господа нашого Ісуса Христа й любов Бога й Отця і Причастя Святого Духа хай буде з усіма Вами. Амінь.

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Дано в Вінніпегу, Едмонтоні, Торонті, Саскатуні,
дня 24 грудня 1966 року.

✠ МАКСИМ, Архиепископ і Митрополит Вінніпеґський,
✠ НИЛ, Єпископ Едмонтонський,
✠ ІСИДОР, Єпископ Торонтський,
✠ АНДРЕЙ, Єпископ Саскатунський.

о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ.

МАДОННА

Коли весна кругом і запашними днями
Впивається життям, мов чашею Причастя,
Тоді душа моя знаходить повне щастя
У Пані, що з небес опікується нами.

Ізлегка ось вона порушила бровою
І анголів гурти їй служать благосклонно,
Виконують приказ. Покорою святою
Нас наблизи к' собі, о Пані, о Мадонно!

Куди вона пройде в фіялкове світання,
Повітр'я аж двигтить від осяйного світла,
Єднаються у хор сердечні зідхання.

Із уст ладаном йде до Панї молитва
Ніде немає світ такого мудреця,
Що схопив би умом Мадонни чудеса!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 168 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прилле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Конечність внутрішнього вмертвлення

Св. Альфонс Літорій, ЧНІ.

МАЄМО душу і тіло. Зовнішне вмертвлення має здавлювати невладнані забаганки тіла, а внутрішнє—невладнані почування душі. Все те вміщається в оцих словах Спасителя: **Якщо хтось хоче йти вслід за Мною, нехай зречеться самого себе, хай візьме свій хрест і йде за Мною!** (Матей: 16, 24).

"Нехай візьме свій хрест!" Ось зовнішне вмертвлення. Воно конечне, як згодом побачимо. Проте внутрішне вмертвлення є конечніше, бо воно важніше: "Нехай зречеться самого себе!" Внутрішне вмертвлення підкорює розумові невладнані пристрасті, от як честолюбність, гнівливість, самопошану, користолюбність, власний осуд чи волю. Св. Августин каже: "Хрест буває подвійний: тілесний і духовний. Духовний хрест є важніший, бо він керує поруками духа".

Зовнішне вмертвлення поборює забаганки тіла, щоб підневолити його духові. Внутрішне противиться почуванням серця, щоб підневолити їх розумові та Богові, тому апостол Павло зве його "духовним обрізанням серця" (Римляни: 2, 29).

Пристрасті самі собою не є лихі, а байдужі. Часом вони навіть корисні, як розум керує ними. Якщо ж вони переможуть розум, то руйнують душу. Нещасна та душа, що її Бог видав на поталу власним забаганкам! Це найбільша кара, що нею Бог може покарати її: "Я дозволив їм поступати згідно з забаганками їх серця. Нехай вони ходять собі, як їм подобається!" (Пс. 81, 13). Отож треба завжди благати Господа, як благав Його Соломон: "Не видавай мене на поталу ганебному і безрозумному серцю!" (Сирах 27, 6). Боже, молився він, не дозволь, щоб пристрасті запанували надо мною!

Слід звертати головну увагу на самопереможу. **Переможи себе** самого!—було гаслом Св. Ігнатія. Здається, що Святий немав нічого кращого, щоб упоювати в інших. Перемагайте і ламайте власну волю!—було невпинним предметом його розмов, бо—казав—із сто душ, що роблять розважання, дев'ятдесять руководяться власною волею. Він більше дорожив одним актом вмертвлення власної волі ніж довгим і в духовні потіхи багатим розважанням.

Один брат виминав товариство, щоб уникати похибки. Святий заявив йому, що він більше скористав би з декількох актів умертвлення ніж з цілого року проведеного в самітній печері. Тома Кемпійський писав: "Це не маловажна річ перемагати себе в малих речах". Св. Петро Дам'яні пише, що нічого не скористає той, хто все покидає, але не хоче перемогти самого себе: "Нема користи з того, що хтось усе покинув, якщо не хоче покинути себе самого". Св. Вернард отак відзивається до того, хто бажає вповні віддатися Богові: "Заміряєш усе покинути. Не забудь і себе самого зачислити до тих речей, що маєш покидати!" Инакше не зможеш ступати за Ісусом Христом, якщо не відречешся самого себе, каже згаданий Святий: "Не потрапиш слідувати за Христом, якщо не заперечиш самого себе". Спаситель "зрадів немов той силач, щоб пробігти дорогу" (Псалом: 18, 6). Хто придавлений пристрастями і земськими приманами, той не потрапить ступати за Ісусом, що біжить: "Зрадів немов силач, щоб бігти. Якщо ж хтось обтяжений, то він не годен дорівнювати ході того, хто біжить".

Найперше треба перемогти **панівну** пристрасть. Бувають люди, що виконують різні вмертвлення, але не стараються перемогти тої пристрасти, до якої найбільше схильні. Такі особи не зможуть належно поступати вперед на Божій дорозі. Ставляє себе в страшну небезпеку прокляття, хто дозволяє, щоб якась невладнана пристрасть володіла ним. І навпаки: легко зможе перемогти всі інші пристрасті, хто потрапив знищити панівну. Легше воно перемогти слабших ворогів, як уже перемогли сильнішого. Та перемога є величніша і більше заслужена, в якій хтось виявив більшу хоробрість. Он хтось не дбає про гроші, але ганяється за почестями. Інший не бажає почестей, але жадний на гроші. Погорда грішми принесе мало користи, як перший із них не умертвляється під час погорди. Подібно не буде великої користи з погорди почестями, коли хтось ганяється за грішми. Що більше насилля завдамо собі, то більше заслуг здобудемо і більше скористаємо зо свого умертвлення. Св. Єронім каже: "Стільки поступиш уперед, скільки насилля завдаси собі!"

Св. Ігнатій був з природи дуже холеричний і схильний до обурення, але вправа в терпеливості вчинила його таким лагідним, що люди вважали цю чесноту вродженою. Св. Франциск Салесій був так само дуже схильний до гніву, але самонасилля згодом учинило його взірцем терпеливости і ласкавости, як це бачимо з його поведінки посеред зневаг, що їх подає життя цього Святого.

Зовнішне умертвлення не приносить душі великої користи, якщо воно відлучене від внутрішнього. Пощо ж морити себе постами, а потім бути повним гордости?—питається Св. Єронім. Яка користь із того, що хтось не п'є вина, а потім впивається ненавистю? "Пощо худнути від посту, як душа товстіє від гордости? Чому не п'єш вина, а впиваєшся гордістю?"

Апостол Павло каже, що слід нам позбуватися старого чоловіка, який любується в самолюбстві, і зодягнутися в нового, цебто в Ісуса Христа, який ніколи не намагався задовольняти Себе Самого: "Христос не догоджував Собі!" (Римляни: 15, 3). Св. Вернард співчував деяким ченцям, що назверх вбого зодягалися, але зате внутрі зберігали свої пристрасті. Він отак висловлюється про них: "Покірна ряса—це не знак внутрішньої святости, але покривка застарілої недосконалости. Вони не позбулися, але тільки прикривають старого чоловіка". Ці ченці не стараються позбутися хиб, а тільки прикривають їх зовнішніми практиками вмертвлення. Ось тому їхні пости, чування, воло-

сяниці і бичування бувають мало корисні або й зовсім не приносять, ніякої користи, бо вони прив'язані до себе самих і до того, що мають.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗА УВАЖНЕ Й ОХОЧЕ ПРИЙМАННЯ УЧИТЕЛЬСЬКОЇ ДІ ЄПИСКОПІВ

(Наміреня Апостольства Молитви на лютий, благословлене Святішим Отцем)

ПОМІЖ декретами, виданими Другим Ватиканським Собором, є один, що ясно з'ясовує науку про єпископів. Це декрет "Христос Господь" з дня 28 жовтня 1965 р. На початку цього декрету читаємо: "Христос Господь, Син живого Бога, прийшов, щоб спасти свій нарід від їхніх гріхів і щоб усі люди могли освятитися. І так, як Його самого післав Отець, так також Він післав своїх апостолів. Він їх освятив, уділяючи їм Святого Духа так, щоб вони могли на землі прославляти Отця і спасати людей, "на будування Христового Тіла" (Еф. 4, 12), що є Церквою" (ч. 1). Дальше цей декрет говорить: "А єпископи тому, що їх установив Святий Дух, є наслідниками Апостолів і пастирями душ. Разом з найвищим Архиереєм і під його авторитетом вони є післані, щоб продовжати протягом віків діло Христа, вічного Пастиря. Христос дав апостолам і їх наслідникам приказ і владу навчати всі народи, освячувати людей у правді і їх кормити. Тому єпископи є установлені правдивими і автентичними (вірогідними) вчителями віри, архиереями й пастирями через Святого Духа, який був даний їм".

Так отже єпископи є автентичними, достовірними учителями, це є тими, що навчають в імені Христа, силою Святого Духа. Вони навчають своє стадо всього того, що відноситься до віри й обичаїв і чувають над тим, щоб який блуд не закрався до їх вірних. Стовняючи свій учительський уряд, вони силою Святого Духа закликують невірних до віри, а вірних вони утверджують у живій вірі. Вони поучають, як пристосувати науку віри до сучасних суспільних обставин. І так, наприклад, вони звертають пильну увагу на вартість людської особи і її свободу, на гідність подружжя і родини, на значення і вартість праці та поступ техніки. Вони пригадують нам наші обов'язки щодо суспільства, на небезпеки й зобов'язання, які потягає за собою посідання великих багатств. Їх наука мусить бути пристосована до сучасности й давати відповідь на ті питання, що найбільше непокоять людські уми. Вони звертають увагу на підступні манівці різних блудів.

Голосячи евангельську науку єпископи вживають всіх засобів, що ними можуть послуговуватися, і то так звичайних засобів, як проповіді і катехизації по школах, як також модерних засобів комунікації, радіо і телевізії. Задачею є поучати також тих, що не знають Христової науки як і тих, що відступили від правовірної науки.

Всі повинні радо слухати єпископів

В конституції "Про Церкву" соборові Отці навчають: "Єпископів, що є в злуці з Римським Архиереєм, повинні всі шанувати, як свідків Божої й католицької правди. Коли єпископ говорить в імені Христа в справах віри й обичаїв, вірні повинні приймати його навчання і до його науки стосуватися з релігійною згодою" (ч. 25).

В цій самій конституції Собор навчає: "Хоча поодинокі єпископи не тішаться привілеєм непомильности, не зважаючи на те вони проголошують Христову науку непомильно тоді, коли, хоча є розкинені по світі, але все втримуючи зв'язь між собою і з наслідником Петра, автентично навчаючи в справах віри й моралі, годяться, що якусь точку віри належить уважати за певну" (ч. 25).

Вірні повинні відноситися до єпископа як до свідка св. Євангелії. Собор у тій самій конституції "Про Церкву" говорить: "Вірні повинні бути злучені зо своїм єпископом, як свята Церква є злучена з Христом і як Христос—з Отцем так, щоб між ними була єдність" (27).

Добрий християнин приймає науку свого єпископа з пошаною і не шукає, щоб її критикувати. Він не вірить тим, що їм усе щось не подобається, раз кажуть: "Єпископ занадто встрявае в земські справи", то знова: "Єпископ зовсім ограничується до духовних справ". Кожний католик повинен почуватися щасливим в переконанні, що він, ідучи за навчанням єпископа в справах віри й обичаїв, іде певною дорогою, а не ходить у темряві сумнівів і непевности, що він іде дорогою, що її освічує правда. Він бачить у своєму єпископові міст, що його лучить з Богом. Ми тут не маємо сталого мешкання, але наш єпископ провадить нас до нашого будучого дому, якого бажаємо (гл. Євр. 13, 14).

Просім Христа Чоловіколюбця через Пренепорочну Богородицю, щоб ми так тляділи й відносилися до нашого єпископа, як перші християни до св. Павла, Івана і інших апостолів.

Місійне намірення: За Церкву у В'єтнамі.

Березень: Загальне намірення: Щоб вірні повніше зрозуміли й виявляли таїнство Пасхи.

Місійне намірення: Щоб місіонери були основно приготовані йти на стрічу всім потребам їхнього духовного життя і апостольської діяльности.

АЛЬКОГОЛЬ

Алькоголь—це добра річ, коли людина помірковано й розумно вживає його. Алькоголь викликає добрий настрій, бо спричиняє поширення артерій. Він теж притишує біль.

Якщо ж хтось надмірно вживає його, то алькоголь має шкідливі наслідки, бо придушує алярмну систему, поменшує бистрість змислів, ба й зовсім відбирає розум, як хтось випив більше ніж його система може прийняти без шкоди для змислів.

Представник Святішого Отця між українцями Вінніпегу

ПЕРШІ ВІДВІДИНИ АПОСТОЛЬСЬКОГО ДЕЛЕГАТА, АРХИЄПИСКОПА СЕРДЖІЯ ПІНЬЄДОЛІ

о. С. Іжик

В ДНЯХ 17-20 грудня 1966 р. українці католики Вінніпегської архиепархії гостили між собою особистого представника Святішого Отця Папи Павла VI, Архиепископа Серджія Піньедолі. Це перші офіційні відвідини нового Апостольського Делегата на Канаду. Високодостойний гість прибув у суботу 17 грудня ввечорі з Оттави до Вінніпегу. На летовищі зустрів його наш Митрополит Кир Максим Германюк у асисті священиків: о. прелата В. Кушніра, о. декана Й. Пуляка, о. канцлера Д. Шевчука, о. протоігумена М. Дацюка, ЧСВВ., о. протоігумена П. Малюги, ЧНІ., о. шамбеляна Р. Добрянського, о. Н. Годованого, ЧНІ., директора Колегії св. Володимира в Роблині, та представників організацій і преси: Ів. Новосада, президента Централі Українців Католиків Манітоби, інж. В. Денеки, голови Братства Українців Католиків, інж. С. Романова, представника Українського Запомогового Братства св. Николая, пані А. Козоріз, голови Ліги Українських Католицьких Жінок, Е. Свенціцького, Великого Лицаря відділу ім. св. Йосафата і о. С. Іжика, редактора "Поступу".

В неділю 18 грудня Апостольський Делегат відвідав український старечий Дім Пресвятої Родини і манастир Сестер Служебниць.

Торжество в катедральному храмі

О год. 3 по полудні Апостольський Делегат завітав до катедрального храму св. Володимира і Ольги. Благодарственну архиерейську Службу Божу як подяку Господеві за успішно проведену акцію за священичі покликання, відслужив Митрополит Кир Максим в асисті: о. прелата В. Кушніра, о. протоігумена Отців Василіян М. Дацюка, о. протоігумена Отців Редемптористів П. Малюги і о. шамбеляна Р. Добрянського. Дияконували: о. Р. Кисілевський і о. Н. Годований. Капеляном при Апостольському Делегаті був о. д-р О. Баран, а при Митрополиті—о. С. Тарнавецький. Прекрасно співав катедральний мішаний хор під батутою пані Олі Гаврилюк.

Після прочитання св. Євангелії Митрополит привітав Апостольського Делегата в українській та англійській мовах. Митрополит Кир Максим висловив в імені духовенства і вірних Вінніпегської архиепархії щиру подяку особистому представникові Святішого Отця за ці перші архипастирські відвідини. На закінчення привітального слова Митрополит прохав Апостольського Делегата передати Святішому Отцеві вислови глибокої вдячности та синівської відданости в імені українців Вінніпегської митрополії та тих українців, які терплять гонення за віру Христову на Рідних Землях.

Відвідини Апостольського Делегата збіглись з двома знаменними річницями: 15-річчям отворення катедри св. Володимира і Ольги та 10-річчям іменування Кир Максима першим Митрополитом українців Канади.

Пастирське слово Апостольського Делегата було не тільки глибоко змістовне, але щире, безпосереднє так, як батька до дітей: "Це мої перші офіційні відвідини, як нового Апостольського Делегата. Ці відвідини в розлогій Канаді зачинаю від Вас, дорогі українці, продовжував дорогий гість, бо Ви собі на те заслужили своєю вірністю Католицькій Церкві та своєю щедрістю"... "В імені Святішого Отця Папи Римського, в імені Католицької Церкви та в своїм імені хочу Вам, українцям, подякувати, що Ви так успішно провели акцію за священичі покликання та зібрали понад один мільйон долярів на Малу Семінарію св. Володимира, яка має виховувати для Вас майбутніх українських священиків"... "Я вірив, що Ви це зробите, бо ви християни, а християни завжди відзначалися жертвенністю, я вірив, що Ви це зробите, бо ви католики, які дбають про свою Церкву, я вірив, що Ви це зробите, бо Ви, українці, а українці відзначаються жертвенністю і щедрістю. Українці мають світлу традицію, а Українська Церква має багато мучеників за віру Христову. Українці дбають про вищі духові речі, бо сьогоднішній світ є бідний на духові речі, бо він є світом зматеріялізованим. Тому то я перше до Вас, любі українці, приїхав"... Ось такими простенькими, але щиросердечними словами промовив представник Папи до українців, зібраних на архиерейській Літургії у величавому, по-мистецьки розписаному, катедральному храмі.

Не бороніть дітям приходити до мене

Ці Христові слова повторив Апостольський Делегат в часі чайного прийняття, яке відбулося зараз по Богослуженні в авдиторії школи Непорочного Серця Марії. З рук мами вискикнувся маленький дво-річний Бориславчик, син відомого професора д-ра Бориславa Білаша і помаршував до головного стола. Апостольський Делегат взяв його за ручку і посадив на свої коліна. Бориславчик сказав, що хоче бути священиком і хоче мати такий одяг, як Апостольський Делегат. Слідом за Бориславчиком примаршували й інші діти до Апостольського Делегата, він усіх їх пестив біля себе. Апостольський Делегат швидко покинув почесний стіл і пішов враз з нашим Митрополитом "між нарід". З кожним достойний гість сердечно вітався, розмовляв, давав свої автографи. Відчувалося, що Апостольський Делегат почувається між українцями, як "в себе вдома".

Щоб більше насолодитися українською дітворою, Апостольський Делегат відвідав в

понеділок 19 грудня рано українську цілоденну школу Непорочного Серця Марії, в якій навчають Сестри Служебниці. Шкільні діти заспівали в честь достойного гостя кілька пісень, за що одержали гарні пам'яткові медальйони.

Апостольський Делеґат відвідав манастир Отців Василіян і новозбудовану церкву св. Миколая, манастир Отців Редемптористів і церкву св. Йосифа. Крім цього відвідав централю українців католиків і видавництво "Поступ".

"Такий, як Іван XXIII"

На закінчення цих офіційних відвідин Апостольського Делеґата, в понеділок 19 грудня ввечорі відбувся в його честь бенкет в "Інтернешонал Інн". Програмою вміло проводив о. Н. Годований, директор Колеґії Малої Семінарії св. Володимира в Роблині. Представляючи Апостольського Делеґата, о. Нестор між іншим сказав: ... "За ці два дні наші люди пізнали достойного гостя і його полюбили. Він полонив серця не тільки шкільних дітей і вівтарних дружинників, але теж і наших стареньких піонерів, які перебувають в домі Пресвятої Родини. Вони сказали, що Апостольський Делеґат такий добрий, як Папа Іван XXIII".

На цьому бенкеті подібно, як і в катедрі Апостольський Делеґат в своїй промові щераз підчеркнув, що це його перші в Канаді офіційні відвідини, як представника Святішого Отця тут між українцями міста Вінніпеґу. Гратулював нашому Митрополитові Кир Максимові за розквіт архиепархії: нові церкви, школи, інституції, а зокрема висловив признання за успішно проведену кампанію за священичі покликання та за зібрання понад мільйон долярів на Малу Семінарію св. Володимира в Роблині. В імені приявних подякував достойному промовцеві інж. Марко Смеречанський, який зложив на Малу Семінарію княжий дар у сумі 125 тисяч долярів.

Мішаний хор Українського Національного Об'єднання (УНО) під батутою проф. Володимира Климкова виконав на високо мистецькому рівені дві релігійні пісні й дві колядки. Виступ цього мистецького ансамблю зробив велике враження і на Апостольського Делеґата і на всіх приявних.

В кінцевому слові Митрополит Кир Максим висловив щиру подяку Апостольському Делеґатові за триденний побут між українцями у Вінніпеґу, як теж подякував усім, що причинилися морально і матеріяльно в кампанії за священичі покликання. Апостольському Делеґатові та всім жертводавцям хор УНО заспівав грімке Многая Літа.

Апостольський Делеґат, всіма улюблений Архиепископ Серджіо Пінь'єдолі від'їхав у вівторок 20 грудня з Вінніпеґу до Оттави. Його побут у Вінніпеґу лишив миле й незабутне враження.

Про його відвідини широко писала англомовна преса і було подано по радіо і на двох телевізійних сітках ч. 6 і ч. 7. Були на телевізії подані частини з архиерейської Служби Божої в катедрі та два інтерв'ю, одне Апостольського Делеґата і друге Митрополита Кир Максима.

Католицька преса й апостольство вірних

о. Петро Мельничук

До поширювання католицького світогляду—правди й добра, моралі й чеснот—є потрібне апостольство світських. Світські люди повинні, під проводом єпископів і священиків, помагати їм в їх праці, бо не всюди може зайти священик. Священиків маємо мало.

Миряни помагали ширити Христову науку вже в перших часах християнства. Наш Спаситель, Ісус Христос, вибрав дванадцять Апостолів, щоб вони ширили Царство Боже на землі. Миряни були й є помічною силою в Христовій Церкві. Їх працю для поширення Христової науки називаємо світським апостольством. Апостольську працю мирян, яку вони ведуть зорганізовано під проводом своїх єпископів і священиків, називаємо Католицькою Акцією.

Апостольство світських сягає часів Христа. Ісус Христос ходив по містах і селах, проповідуючи Боже Царство. З Ісусом Христом були також дванадцять Апостолів. У ширенні Христової науки помагали й деякі жінки, що їх Христос навернув на дорогу праведности. Марія, що звалася Магдалиною, Іванна, жінка Сузи, Іродового справника, і Сузанна та деякі інші служили Христові своїм майном.

Чи не була апостолкою католицької акції Самарянка? Чи не вона оповіла своїм співземлякам про Христа, і багато народу прийшло подивитися на Христа й увірувало в Нього.

Св. Павло в посланні до Римлян пише: "Поздоровіть Прискиллу й Акилу, моїх помічників у Христі Ісусі, що за моє життя свої шиї наставили. Їх прогнано з Риму. На вигнанні, у Коринті, вони зустрілися зо Св. Павлом, який замешкав у них. Вони зачали ширити Христову віру і стали апостолами.

Апостольські Діянія згадують ще й про жида Аполлоса, який проповідував Христову науку, хоч ще не належав до Христового стада. Чи це не є гарні приклади світського апостольства?

Якщо б тоді були загрожували такі небезпеки від злих часописів і книжок як тепер, то напевно Апостоли були б мали прекрасних ревних світських апостолів у поборюванні злих писань, і одночасно й ревних

світських апостолів у поширюванні добрих письм.

Нехай апостольство світських людей з апостольських часів буде заохотою для теперішніх вірних, щоб вони помагали в ширенні Христового Царства на землі. Як гарно пише Св. Павло в своєму посланні до Римлян про Фіву: "Поручаю вам Фіву, нашу сестру, що є служителькою в церкві в Кенхреях, щоб ви прийняли її в Господі, як це годиться святим, і помагали їй, в якім ділі вас потребуватиме, бо вона була заступницею багатьом і самому мені" (Рим. 16, 1-2). Її інших людей згадує Св. Павло як тодішніх світських апостолів, напр., Епенета, Марію, Андроніка, Урбана—разом около 24 особи.

Ми переживаємо часи розповсюднення злої книжки і злої преси. Пекло намагається знищити вплив християнської релігії на людство, поширюючи різні погубні напрямки.

Невтральний часопис, що не атакує віри, релігії—є небезпечний, бо він не згадує нічого про релігію, через що відчужує читача від християнської віри. Читач відвикає від слова "релігія".

Тому, що вороги Христа і Церкви кинули на ринок багато друкованого матеріялу, знаючи силу друкованого слова, ми, християни, повинні стати апостолами, носіями доброї преси і доброї книжки.

Зла книжка діє на душу чоловіка так, як алькоголь або заразлива хвороба на тіло. Алькоголь і заразлива хвороба охоплює цілий організм; і злий часопис затроює цілу людину. Що більше? Така затроєна людина може затроювати й інших. Говорять так: "Скажи, що читаєш, й я скажу тобі, що ти за чоловік". Це правда. Нині часопис виробляє погляди не лише одиниць, але й цілого суспільства.

Злий письменник може звести на злу дорогу мільйони людей, які читають його злу книжку. Який вплив може мати друковане слово, нехай зобразить такий приклад. Данте, італійський письменник із 13-14 в., описав пекло. Хоч той його твір є фантастичний, тобто він описує пекло так, як він собі уявляв його, але його уява часто вірно відтворювала психологію людей і спонуки до гріхів—часто згідно з дійсністю, згідно з тим, що він спостеріг на землі. Данте описав уявно, що в час свого оглядання пекла побачив Франціску де Ріміні, яка згрішила під впливом книжки. Данте в своїй уяві чув, як вона нарікала тяжкими словами на ту книжку і на того, хто її написав.

У Відні відбулася ось така подія: Одна молода дівчина дістала книжку й дуже зацікавлено читала її. Коли стемніло, вона сіла при комині, щоб читати її далі. Впала іскра. Дівчина навіть не спостерегла, як почала горіти. Потім появилася в часописі стаття під заголовком: "Згоріла в часі читання". Ох, над скількома душами можна б написати такі заголовки: "Згоріла, читаючи злі книжки або часописи".

Як горить хата, чи вистачає лише плакати і ломити руки?

Христос сказав: "Хто не зо Мною, той проти Мене". Як не сміємо мовчати, якщо хтось у нашій приявності зневажає Бога, а маємо виступити проти такого грішного зневажання, так само не сміємо мовчати, коли бачимо злі письма, часописи, чи книжки, чи чуємо про них. Ми маємо прославляти Ісуса Христа!

Як злий часопис чи книжка готує смерть душі, так добрий часопис чи книжка рятує душу від загибелі. Тож будьмо всі апостолами в ділянці доброї преси.

Доброю пресою Св. Отець Пій XII назвав ту, яка не тільки не має в собі нічого незгідного з релігією, але водночас стає в обороні релігії і моральних засад. Сини темряви пускають в обіг мільйони брудних, вільнодумних і безбожних часописів і книжок. Тому треба, щоб католики якнайбільше поширили добру пресу, читали її уважно й остерігали всіх перед злими часописами і книжками.

Пам'ятаймо про гарні слова кардинала Лявіжері, що ширив Христову науку між муринами. Кардинал Лявіжері між іншим сказав: Заснувати і присвятити якийсь щоденник оборонні слушної справи—це майже так само конечне, як побудувати церкву.

Отже всі ми християни повинні змагати до того, щоб наш часопис "Голос Спасителя" був у кожній родині наших вірних. Це ж наш місіонер, це сталий помічник у парафії, це виховник релігійности й моральности у людей.

Св. Павло духово піддержував людей Божим словом і по нинішний день його письма читають залюбки. Один з єпископів назвав Св. Павла журналістом. Св. Отець Папа Пій XI пояснив цю назву так: "Якщо б Св. Павло жив у наших часах, був би журналістом". Св. Павло, не зважаючи на різні труднощі та перешкоди, своїми Посланнями поніс світло Євангелія в різні сторони світу. Св. Апостол Павло, якщо б жив тепер на землі, то—можна припускати—послуговувався б цею дуже успішною і сильною зброєю, тобто доброю пресою. Отже й ми повинні всі стати апостолами доброї преси й книжки. Читаймо католицьку пресу й католицькі книжки, читаймо вибрані статті й вістки для цілої нашої родини, даваймо читати її іншим, передплачуй-

---

Іван Франко

ЗЕМЛЕ МОЯ!

Земле моя, всеплодющая мати,
Сили, що в твоїй живе глибині,
Краплю, щоб в бою сильніше стоять,
Дай і мені!

Дай теплоти, що розширює груди,
Чистить чуття і відновлює кров,
Що до людей безграничную будить
Чисту любов!

Дай і вогню, щоб тим словом налить,

Душу стрясать, громовую дай власть,
Правді служить, неправду палить
Вічну дай страсть!

Силу рукам дай, щоб пута ламать,
Ясність думкам—в серце кривди влучать,
Дай працювать, працювать, працювать,
В праці сконать.

мо їх для себе і для інших, звертаймо на них увагу наших знайомих і поручаймо їх їм.

Не є добрим вояком той, що обороняє тільки себе. Добрий вояк боронить і інших та наступає вперед в обороні своїх ближніх. Так само є і з часописом чи книжкою. Коли ми читаємо, а наш сусід не має католицького часопису, даймо йому його, пішлім за нього навіть передплату, якщо він убогий.

Ми повинні також складати жертви для відслужень Божественної Літургії в наміренню поширення й читання католицької преси й книжок, приступати до Святих Тайн і молитися в тому наміренні, бо ж не тільки хлібом живе людина, але й словом Божим, а католицький часопис і книжка проповідують слово Боже.

Є церковна заповідь—злих книжок і писем не читати. Коли хто не слухає цієї заповіді, то він грішить. Також кожний вірний повинен читати католицькі часописи і книжки, передплачувати їх та поширювати. Хай це буде кличем усіх наших вірних!

Догматична Конституція про Боже Об'явлення

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЯК Бог створив людей, то Він зазначив їм ціль для життя. Ця ціль—це служба Богові та спасіння душ. Ось тому вже в самому початку існування людського роду Бог дав закон Адамові й Єві та всім їхнім нащадкам:

Св. Письмо каже:

"Господь Бог дав чоловікові таку заповідь: Їстимеш з усякого дерева, що є в раю, але з дерева пізнання добра і зла не будеш їсти, бо того самого дня, коли покуштуєш, напевно помреш!" (Буття: 2, 16-17).

Бог дав людям об'явлення, бо вони природним розумом не годні вповні знати Його волі та належно повнити її.

Боже об'явлення почалося від створення перших людей. Воно зростало в часі. Вибраний нарід дістав дуже численні об'явлені правди і закони від Бога. Це об'явлення збільшилося в часах пророків, через яких Бог промовляв до Свого народу і повчав його. Догматична Конституція про Боже об'явлення каже:

"Старанно плянуючи і приготовляючи спасіння цілого людського роду, Бог у Своїй безмежній любові особливішим заповітом вибрав Собі нарід, якому мав повірити Свої обітниці...

"Цьому народові, який Він

узяв Собі, Він словами і ділами об'явив Себе як єдиного правдивого і живого Бога" (ч. 14).

Це ж об'явлення Боже закінчилося з появою Христа, який доповнив старинне об'явлення подане вибраному народові. Св. Павло пише:

"Багаторазово і багатьма способами Бог промовляв колись до наших батьків через пророків.

"За останніх же днів Він заговорив до нас через Сина, якого зробив спадкоємцем усього й яким створив віки.

"Він є відблиском Його слави й образом Його істоти" (Євреї: 1, 1-3).

Все Боже об'явлення сьогодні знаходиться в Біблії, що є 'листом Небесного Отця' до Його земських дітей цебто людей. Ось тому християни, не зважаючи на релігійні поділи і роздори завжди шанували Святе Письмо як Божу книгу. Церква завжди захищала і боронила Св. Письмо перед людьми, що намагалися перекручувати його, як свідчить Св. Петро, кажучи:

"Були в народі фальшиві пророки, як і між вами будуть ложні вчителі, які введуть погубні єресі й, відрікшися Владики, який відкупив їх, наведуть на себе скору погибель" (2 Петра: 2, 1).

Хоч Церква завжди захищала скарби Св. Письма, проте вона ніколи не була видала ніякого документу на вселенському Соборі, що займався б тільки об'явленням. Аж другий ватиканський Собор (1962-65) проголосив подібний документ про Боже об'явлення.

Цей Собор видав 16 документів, що окреслюють католицьку віру в 20-ім ст. Між цими документами найважніші Конституція про Церкву і про Боже об'явлення. Конституція про Боже об'явлення така важна тому, що вся християнська віра і мораль спираються на об'явленім Божім слові.

Історія Конституції

Церква—це охрещені люди, які під проводом єрархії змагають до щасливої вічности в небі. Хрещення не зміняє людей радикально. Вони надальше залишаються людьми з питомими людськими слабостями і пристрастями. Не дивниця, що й між католиками були, є і будуть різні погляди в справах, що не є точно окреслені в об'явленні.

Як ішло про Святе Письмо й об'явлення Божих правд, то від Тридентійського Собору гадки католицьких вчених були поділені. Одні й другі спиралися на заяві Тридентійського Собору (1545-63), хоч Собор не був остаточно вирішив справи, чи всі об'явлені Божі правди є тільки в Святім Письмі, чи може деякі з них залишилися в церковнім Переданні.

Консервативна частина вчених боронила гадку, що Боже об'явлення знаходиться частинно в Біблії й частинно в уснім церковнім Переданні. Спираючись на цім погляді передсоборова Комісія виготовила схему під заголовком: **Два джерела Об'явлення.** Це був твір Богословської Комісії, якою проводив кард. Оттавіяні.

Вже перед зачаттям Собору прогресивні члени комісії гостро скритикували її за твердження про подвійне джерело

об'явлення, негативний тон і брак екуменічного підходу до справи поєднання християн. Папа Іван 23 звелів переробити цю схему і доручив справу новій комісії, якою проводили кардинали Оттавіані і Бéа, голова Секретаріяту поєднання.

Нова схема мала кращий підхід до справи поєднання християн в уживанні Св. Письма. Вона викинула згадку про два джерела об'явлення. Тон її був позитивний і душпастирський, як цього домагався Папа Іван XXIII.

Конституція каже:

"Священне Передання і Святе Письмо творять один скарб (вклад) Божого слова, що його повірено Церкві.

"Ось тому ясно, що Священне Передання, Святе Письмо і навчальний уряд Церкви згідно з Божим пляном так злучені між собою, що одне не може існувати без другого, бо всі вони разом і кожне зокрема під дією Святого Духа успішно причиняються до спасіння душ" (Ч. 10).

Перероблена схема про об'явлення була дальше перероблювана й удосконалювана додатками й завважами знавців, поки Соборові Отці не прийняли й не одобрили її на четвертій сесії в 1965 р. Тоді Папа Павло VI проголосив її як документ другого ватиканського Собору 18 листопада 1965 р.

Конституція про Боже Об'явлення має шість розділів:

1) Саме Об'явлення
2) Передання Об'явлення
3) Боже надхнення-інспірація
4) Старий Завіт
5) Новий Завіт
6) Святе Письмо в житті Церкви.

Проголошена Папою Конституція допускає модерні методи в толкуванні Святого Письма. Перший і другий розділ висвітлюють ролю Святого Письма в історії спасіння людського роду, а 3-6 розділи займаються самим Святим Письмом.

Головна ідея Конституції—це факт, що Бог промовляв до людей, запрошуючи їх слухати Його і відзиватися на Його поклик.

Як Бог виявляє якусь правду людям і промовляє до них, то це об'явлення. Як люди слухають Бога і приймають Його об'явлення як правду, то це віра. Віра—це злука з Богом, а не тільки розумове прийняття об'явлених Богом правд.

Подаючи об'явлення, Бог найперше виявляє Себе людям і потім повідомляє їх про Свої заміри. Хоч Він промовляв до поодиноких людей, от хоча б Мойсея чи пророків, то остаточно Його об'явлення заторкує ціле людство, цебто всі народи. Ось тому об'явлення подане в Святім Письмі має публічний характер.

Конституція не згадує про приватні об'явлення, бо вони не належать до скарбу публічного об'явлення. Приватні об'явлення завжди можливі, але вони не подають нічого нового в справах віри і моралі. Бог, подаючи приватні об'явлення, не може противоречити Собі Самому. Через це всякі об'явлення, подані навіть Святим, не є правдивими Божими об'явленнями, коли вони не погоджуються з об'явленням Святого Письма.

Якщо Боже об'явлення, подане Христом чи пророками, було списане, то воно знаходиться в Святім Письмі. Коли ж воно не було списане, то воно залишається в уснім переданні-традиції.

Все те, що є в Святім Письмі, є надхнене Святим Духом, але не кожна річ є об'явлена. Надхнення—це не об'явлення. Надхнення—це особливіша опіка Святого Духа, який чував над авторами, щоб вони не помилилися, як списували Божі правди.

Списане Боже об'явлення дуже важне, бо те, що переходить усно з покоління в покоління, може легко затратитися або й люди годні недобровільно перекрутити його.

Церковне Передання помагає Церкві розуміти і належно толкувати те, що є в Святім Письмі, і при помочі засад Святого Письма розв'язувати актуальні проблеми кожного віку.

Конституція сильно заохочує так священиків, як мирян часто читати і вивчати Святе Письмо: "Цей священний Собор наполегливо й виразно заохочує всіх християн, особливо ченців, частим читанням завчати Святе Письмо, яке подає "найвище пізнання Христа" (Филип'яни: 3, 8), бо "хто не знає Святого Письма, той не знає Христа".

"Нехай вони пам'ятають, що молитва повинна товаришити читанню Святого Письма, щоб Бог і людина могли разом розмовляти, бо 'Ми говоритимемо з Богом, як молимося, і слухаємо Його, як читаємо Святе Письмо' " (Ч. 25).

Великі кошти похоронів

о. Р. Ганас

НІХТО не може заперечити правди, що всі ми вродилися, всі мусимо жити і всі мусимо вмирати. По смерті тіло першої людини мусить бути положене в могилу на місці, яке називаємо цвинтарем.

Звичайно похороном займається родина; якщо такої нема, тоді приятелі чи знайомі. В Америці чи в Канаді похоронами займаються похоронні заведення, яких, приміром в ЗДА-мерики, є 24,000 і вони річно хоронять 1,800,000 людей. Не є ніякою тайною, що похорони в Америці чи в Канаді є дуже дорогі, причиною того є факт, що є багато несумлінних погребників, які використовують смуток і пригноблення даної родини за померлим їх дорогим членом, і хитрими порадами намовляють пригноблену родину до різних потрібних чи непотрібних послуг у часі похорону, щоб так виявилися їхня любов і жаль за втраченою дорогою особою.

Правдою є, що є багато чесних і вирозумілих погребників, які співчувають родині в хвилях смутку і жалю, розуміють матеріяльні спроможності родини, не вимагають надмірної

заплати за послуги похоронні, і таких сумлінних погребників треба попирати. Звичайно ціна похорону в Америці чи в Канаді виносить від 300 до 1,500 долярів. Щоб помогти і звернути нашим людям увагу не давати себе натягати несовісним погребникам в случаю смерти когось з дорогих осіб, бажаємо в цій статті подати декілька важних порад нашим читачам, як треба поступати, як треба умовлятися з погребниками, які мають займатися всіма услугами, зв'язаними з похороненням померщої людини.

На випадок смерти когось в родині не треба зараз дуже спішитися входити в контакт з даним погребником, як то часто робиться телефонічною дорогою. З огляду на те, що смерть дорогої особи в родині природно спричиняє біль і навіть до певної міри відбирає свідомість діяння в діткнених смертю членів родини, добре є справу похорону поручити приятелеві чи доброму знайомому, щоб вони започаткували розмови з кількома погребниками і вибрали такого, який погодиться похоронити небіщика за найбільше корисну для родини грошеву заплату. При розмовах про похоронні послуги треба на самому початку точно обговорити всі похоронні услуги з даним погребником. Добре це зробити при свідках, бо часто трапляється так, що деякі погребники вже по похороні домагаються додаткових заплат, які не раз є досить високі. Є дуже важне, щоб не видати тіла померщої особи з лічниці чи з дому родинного погребникові, доки не будуть узгіднені та домовлені всі похоронні послуги, як також добре є все списати на папері й обопільно підписати. Похоронні послуги повинні бути вибрані такі, за які родина померщого буде в спроможності заплатити. Дуже важною справою при обговорюванні похоронних послуг з погребником, є вибір домовини. Знавці твердять, що несовісні погребники заробляють дуже багато гроша при виборі домовин. На нашу думку не треба замовляти надто коштовних домовин, бо тіло померщої людини однаково з часом переміниться в порох, чи то в домовині паперовій, дубовій чи люксусовій з дорогого металю.

Всі ми тут в Америці чи в Канаді спостерігаємо, що в часі похорону домовину померщої особи часто вкривають гори вінків з квітів. Ціна таких квітів виносить не раз до двісті або й більше долярів. Квітка— це символ любови, і гарно та зворушливо воно виглядає, коли найближчі члени родини складають вінки чи китиці квітів на домовину померщої дорогої особи чи вкрашають квітками гроби на цвинтарях. По прийнятому тут звичаю, складати масу квітів в вінках чи китицях дальшим членам родини чи приятелям, і часто перелицьовувати себе в коштовних виборах, виглядає на фальшиву самопропаганду, яка триває дуже коротко. Це так само змарновані гроші, бо квітки до доби цілком в'януть. Квіти піддержують інтереси огородників, з чого душа небіщика нічого не користає.

Колись в рідному краю був практикований гарний звичай жертвувати з нагоди смерти дорогих чи заслужених для народу осіб на добрі цілі, як на сироти, церкви, школи, чи замовляти вічні леґатові Св. Літургії за душі померших. Деякі наші люди і тут на чужині продовжують цей добрий звичай рідного краю і з нагоди померших дорогих осіб чи приятелів жертвують певні суми гроша на добрі цілі. Чи не добре було б такий звичай зберігати нам всім на чужині, чи не добре було б, щоб наші Отці душпастирі в своїх церквах пригадали своїм вірним про такий звичай, і заохотили до практикування його?

1) Чому хрещення є таке важне для людини?

Хрещення є таке важне, бо воно вводить людину до Христової Церкви і так робить її учасницею всіх ласк і благословенств, що Церква в імені Христа роздає душам. І саме тому через хрещення зачинається вступлення людини до Церкви, бо вона тоді стає її членом.

Через це навіть еретики деяк залишаються членами Церкви, бо вони охрещені. Цього не можна сказати про нехрещених людей навіть тоді, як вони мають у душі Божу ласку.

2) Моя сусідка ходила до ворожки і вона сказала їй деякі речі, що потім справдилися. Як ворожка могла знати майбутність?

Ворожка не знала майбутности вашої сусідки, але тільки догадувалася з деяких познак. Ніхто не знає майбутности, тільки один Бог. Ось тому всякі заповідження і ворожбитство—це забобони. Проте Бог може комусь об'явити майбутні події, бо майбутність стоїть перед Богом так, як би вона вже була теперішністю.

Часом бувають люди, що мають ясновидіння. Вони якось бачать майбутні події, хоча ці ясновидіння не є Божими об'явленнями. Ці ясновидіння походять з природних причин, але на жаль покище ніхто не знає, як ці причини діють, і чому вони діють в одних людях, а не діють в інших. Великі вчені завжди намагалися прослідити, як такі ясновидіння можливі, але їм не вдалося розв'язати цієї загадки, бо воно тяжко зрозуміти, як хтось може бачити майбутність, якої ще нема, гейби вона була вже дійсністю.

Ці ясновидці бачать частинку майбутности, що не має лучности з іншими справами. Ясновидець подібний до репортера, який подає якусь доривочну подію, що сам її бачив, не пов'язуючи її з загальною ситуацією, в якій ця подія доконалася.

Тим часом пророцтво, що походить від Бога, має зовсім інший характер, бо Бог, Пан вічности, все бачить, тому Він знає, як поодинокі речі чи події в'яжуться в одну цілість і випливають із них. Тому Божі пророцтва не тільки подають якусь частину майбутности, але заразом виясняють її. Такі Божі пророцтва помагають людям дивитися на майбутність, щоб вони могли з довір'ям приймати те, що Бог посилає їм у даній часі, бо пророцтво Боже запевняє людей, що Бог є Паном світу, тому вони повинні вповні довіряти Йому, не зважаючи на особисті чи національні катастрофи.

3) Коли треба схиляти голову під час богослужб?

Приклонення голови під час богослужб є приписане нашим обрядом. Ми повинні трохи приклонювати голову, скільки разів робимо знак святого хреста. Таке приклонення голови зо знаком хреста, зветься в нас **малою метанією.**

Отак схиляємо голову на початку кожного богослуження на слова: "Благословен Бог наш", на "Святий Боже ...", "Кресту твоєму, поклоняємся...", "Слава Тобі, Боже".

Так само схиляємо голову, коли згадуються три Особи Пресвятої Трійці, коли священик благословляє людей, коли переходимо попри престіл чи іконастас і як входимо до церкви чи виходимо з неї.

Крім цього схиляємо голову, як священик каже: "Схиліть свої голови перед Господом" і як він обкаджує нарід.

Зате не треба схиляти голови, як робимо на собі знак хреста перед і після читання Святої Євангелії.

4) Чому рішення другого ватиканського Собору каже, що тільки таким нашим православним братам вільно приступати до сповіді та Св. Причастя в католицьких церквах, що є в добрій вірі (Декрет про Східні Церкви, Ч. 27). Що означає ця добра віра, якої треба православним, щоб приймати згадані тайни в католицькій Церкві?

Говорячи про добру віру, Соборові Отці мають на увазі тих наших православних братів і сестер, що народилися і виховалися в православній вірі, а не тих наших братів і сестер, що колись були католиками, а потім відступили від католицької Церкви. Принаймні в очах католицької Церкви ці люди не є в добрій вірі.

Не думаємо, що подібне поступування Соборових Отців є образливе для наших православних братів, бо й вони не йнакше поступали б з православними, що стали відступниками, і тому вони вважають їх відступниками від православної Церкви.

5) Якщо Христос є Богом, то чому другий ватиканський Собор вважає, що жиди, які спричинили Його смерть, не є боговбийцями?

Це правда, що жиди спричинили смерть Спасителя, що є Богом, але годі звати боговбийниками всіх тодішніх або теперішніх жидів. Найперше було б несправедливо твердити, що всі тодішні жиди були винними за смерть Христа. В тім часі в цілім світі було коло 4,500,000 жидів, з яких релятивно мала частина мешкала в Палестині. Між цими палестинськими жидами властиво фарисеї, і то не всі, відповідають за смерть Божого Сина, бо між фарисеями були теж приятелі Ісуса, які не мали жадної участи в присуді смерти, от хоча б Никодим і Йосип з Ариматеї.

Навіть ті жиди, що під проводом фарисеїв домагалися від Пилата смерти Ісуса, допустилися матеріяльного, не формального гріха боговбивства, бо вони не здавали собі справи з того, що Христос був Божою Особою. Тайна Пресвятої Трійці була невідома жидам. Сам Спаситель, вимаючи на хресті, зазначив, що вони вчинили це з незнання. "Отче, прости їм, бо вони не знають, що роблять!" (Лука: 23, 34).

Св. Петро так само заявив, що жиди вбили Христа, не знаючи, що Він Бог: "Браття, я знаю, що ви через незнання це вчинили, як і ваші князі" (Діяння: 3, 17).

Проте слід зазначити, що ті, які домагалися смерти Спасителя, знали, що вони домагаються смерти невинного чоловіка. Тільки один Бог годен судити, яким тяжким гріхом був цей мордля них. Деякі з них могли думати, що вони виконують закон, що наказував каменувати богохульників. Вони вважали Христа за такого, як Він заявив, що Він Божий Син (Матей: 26, 55).

З цього видно, що було б великою кривдою, якщо б ми приписували боговбивство всім тодішнім жидам. Ось тому Декларація про стосунки Церкви до нехристиянських релігій каже про цю справу: "Це правда, що жидівська влада і її послідовники домагалися смерти Христа (Іван: 19, 6); все таки годі гнити за це всіх тодішніх жидів без різниці за те, що сталося під час Страстей, або тих, що сьогодні проживають. Хоча Церква—це новий Божий нарід, одначе не треба представляти жидів як відкинений або Богом проклятий нарід, гейби подібний погляд випливав зо Святого Письма" (Ч. 4). В тій же самій декларації Соборові Отці заявляють: "Жиди надальше залишаються дорогі Богові ради своїх предків, бо Він не кається за Свої дари (Римляни: 11, 28-29)" (Ч. 4).

6) На четвертій сесії другого ватиканського Собору один з соборових Отців підніс справу розводів. Преса вчинила з цього висновок, що католицька Церква внедовзі змінить своє становище супроти розвідників і дозволить їм удруге женитися. Чи це правда?

Це правда, що вікарій єгипетського мелхітського патріярха, єпископ Ілля Зогбі, порушив справу розводів 2 вересня 1965 р. Він піддав гадку прослідити можливість розводу для невинної сторони в подружжі, яке розбилося, от хоча б для того, кого одна сторона покинула, або на все життя зійшла з розуму, бо православна Церква в подібних випадках позволяє на розвід і повторне подружжя.

Його виступ на Соборі викликав певне заворушення, тому на другий день він заявив, що він не думав про дійсний розвід, але про диспензу, яку Церква могла б дати в згаданих випадках, не нарушуючи нерозривности подружжя.

В католицькій Церкві розводів нема, бо вони осуджені так тридентським Собором, як теж Папою Пієм XI в енцикліці "Чисте подружжя", хоч на початку християнства деякі богослови, і навіть Отці Церкви, особливо на Сході, навчали, що перелюб є причиною розводу, але загальна практика відкинула їх навчання. Хоч в деяких православних Церквах ще й сьогодні дозволяють на розводи і повторні подружжя, то все таки розвід заборонений в католицькій Церкві, і це зазначено в канонічнім праві: "Важне сакраментальне подружжя, коли подругти користувалися подружніми правами, не може бути розв'язане ніякою людською владою, ані з ніякої причини" (Канон 1118).

7) Що маю робити зо злими гадками, що докучають мені? Я не хочу їх, але вони все таки находять мені до голови. Чи маю з них сповідатися?

Спокійно відкидайте ці гадки і не журіться ними. Якщо не хочете їх і не любуєтеся ними, то не маєте за це ніякого гріха, тому про це не треба навіть згадувати в сповіді. Подібні гадки докучають всім людям. Треба відвертати увагу від них, і вони не будуть гріхом.

8) Що означають слова Івана Хрестителя: "Принесіть плід гідний покаяння"? (Матей: 3, 8).

Плід гідний покаяння означає: Покажіть, що ви дійсно каєтеся! Якщо хтось щиро кається, то він зверне крадене добро, перепросить того, кого образив, буде ходити на Службу Божу, яку дотіль занедбував, уникатиме лихі товариства, в яких грішив, тощо. Інакше його покаяння не буде щире.

8) Мій син оженився з французькою дівчиною. Вони мають уже дитинку. Я домагаюся від них, щоб вони говорили до дитини по-українськи. Чи я маю право це робити?

Ви добре робите, що заохочуєте свого сина і невістку, щоб вони вчили дитину української мови. Це не приказ, а порада. Що більше мов буде дитина знати, то краще буде їй жити в світі. Добре роблять ті батьки, що заохочують дітей навчати нашої мови свої власні діти. Якщо б усі батьки це робили, то куди більше українців в Америці і Франції знало б нашу мову.

Треба любити Бога

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТИЙ апостол Іван пише так: **"Цим виявилася до нас любов Божа, що Бог свого єдиного Сина післав у світ, щоб ми жили через нього... Бог є любов, і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому"** (І Іван 4, 9, 16).

Бог любив нас перш, ніж ми могли любити його. Бог Отець з любови створив нас і призначив нас, щоб одного дня ми назавжди були щасливі в його царстві. З любови він дав нам свого єдинородного Сина, щоб нас спасти з наших гріхів; з любови він післав Святого Духа в наші серця і вчинив нас своїми власними дітьми. Бог постійно дає нам ласки й милості. Бог є безмежно добрий і святий, і він далеко більше заслуговує на нашу любов, ніж усі люди та всі скарби цієї землі. Тому Бога маємо ставити понад кожну людину та все інше в світі, навіть понад наших власних родичів. Ми повинні бути готові, щоб радше все втратити, ніж, через смертельний гріх, відлучитись від Бога. Бога маємо любити понад усе.

Любов і доброту Бог виявив нам передусім в Ісусі Христі. Христос з любови був милосердний для грішників і з любови до нас він помер на хресті. Він є нашим братом і нашим найліпшим приятелем. Тому Ісуса Христа ми повинні любити більше, ніж когонебудь іншого.

Щоб ми могли любити Бога як його діти, Бог вляв нам у тайні хрещення, через Святого Духа, чесноту любови: **"Любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний"** (Римлян 5, 5).

Ми виявляємо нашу любов Богові, коли часто **думаємо** про нього, радо **говоримо** до нього та завжди **чинимо** його святу волю: **"Це бо любов до Бога: берегти його заповіді"** (І Іван 5, 3). Любов до Бога виявляється передусім через те, що любимо нашого ближнього, коли ж не любимо ближніх, тоді дійсно не любимо Бога.

Тому, що Бог є так добрий і так дуже любить нас, є гріхом не виявляти йому взаємної любови або не любити його або ненавидіти його. Ненависть до Бога є найгіршим із усіх гріхів.

Любов Божа є найбільшою з усіх чеснот. У все те, що тепер віримо, одного дня побачимо. Те, чого тепер надіємося, одного дня посідатимемо. Віра і надія скінчаться, але любов залишиться назавжди. Тому, понад усе ми повинні любити Бога.

Святе Письмо вчить: **"Те, чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що його люблять"** (І Коринтян 2, 9). **"Той, у кого мої заповіді, і хто їх береже, той мене любить"** (І Іван 14, 21).

Коли хтось не є в курсі справ...

В. Буженко

ВОЛОДИМИР Макар у своїх спогадах про Березу Картузьку пише таке: "Добрим малярем був м. ін. проф. Роман Бжеський, привезений з Крем'янця. При допомозі ще одного чи двох помічників, він у зимових місяцях 1934-35 року розмалював їдальню у поліційному будинку в прекрасному стилі козацького барокко. Поліцаї охали і цмокали з захоплення, не припускаючи, що розхвалюють "антипанствове" мистецтво".

Отак то людина може себе виставити на сміх або й на небезпеку, коли, як ми кажемо, не є в курсі справ, чи на даній справі не розуміється. Про це маємо образи в Євангелії. Ось хоча б:

Маємо на думці св. Йосипа. Коли зазвважив, що Пречиста Діва Марія готується до материнства, він, не знаючи того, що вона стала Матір'ю Сина Божого, хоче її опустити. Добре, що ангол з'явився і поучив про все святого чоловіка Пречистої Діви. Не були й в курсі справ три царі, коли думали повернутися назад до Ірода і сказати йому, де цей новонароджений Цар перебуває... Аж теж ангол їх перестеріг.

Коли 12-тирічний Ісус остався в церкві і ледве по триденнім шуканні батьки знайшли Його, то з уст їх вирівається своєрідний докір. Христос вводить їх у курс Свого післанництва і каже: "Де йде про справи Мого Отця, там треба мені бути". Знову ж потім, коли Ісус говорить про те, щоб учні стереглися погубної науки фарисеїв, називаючи їх квасом-розчином, то учні гадають, що вони через те заслужили на догану, що хліба не взяли... Христос їм вияснює: Чи ж не розумієте і не пам'ятаєте про п'ять хлібів, що вистачили для 5 тисяч, і сім хлібів для чотирьох? Тоді допіру зрозуміли, що треба їм стерегтися науки фарисеїв та саддукеїв (Мт. 16 глава).

Вже майже перед смертю Христос називає Свого найпершого апостола сатаною, бо цей, не знаючи, що Христос має вмерти за наші гріхи, бо на це й Він прийшов, відмовляє і каже: "Господи, хай Тобі цього не буде!..."

Що ж нам виказують ці євангельські приклади?

Що людина мусить мати відповідне знання Божих справ. Варта знати, що часом куди складніші вони є і важче на них визнаватися як на земських дочасних справах. Тому то потрібно більше пильности в сто-

сунку до цих Божих і надприродних правд.

Першою умовиною до повного і всестороннього знання — це завчити катехизм. У ньому коротко зібрана Христова наука і він мирським людям подає коротко й ядерно всі правди, з якими їм приходить стрічатися в житті. Звичайно лікарі, інженери, техніки, хоч цілі роки присвячують студіям, то все таки вони дальше стараються своє знання удосконалити та його збільшити на практиці. Рідко щось подібне трапляється з християнином. Він в більшості випадків вдоволяється малим катехизмом, якого завчив на приготуванні до першого святого Причастя чи тим катехизмом, хоча б і більшим, якого вчився в народній школі. Поза тим навіть не в думці декому взятися і трошки ширше простудіювати Божу науку. Воно виходить нелогічно і вельми шкідливо для таких людей, бо ж ніхто зо здорово думаючих людей, маючи 30 років життя, не буде вдягатися в одяг трилітньої дитини. Раз, що не вдягнеться, а раз, що це навіть своїм кроєм чи краскою не відповідає дорослій людині.

Далі, щоб бути в курсі релігійних справ, то треба тримати постійний контакт з установою, що сама собою займається виключно релігійними справами, цебто з Церквою. Знаємо випадки, що людина, яка не мала високого і широкого релігійного знання, набула його через пильне ходження до церкви. Там зо слуху і з релігійної інтуїції навчилася Божого знання.

Воно дуже сумно і неприємно, коли людина відіб'ється від релігійних справ. Її тяжко знову повернути на ту стару добру дорогу, яка веде просто до вищого і дає спокій совісті вже тут на землі. Така людина скоріше б готова була продати своє майно і перебратися на друге місце, як піти та висповідатися. Такі люди часто соромляться показатися між віруючими чи в церкві. Раз мені сказав один волиняк: "Отче, я пішов би до церкви, але що зроблю, як я перехриститися на вмію". Був він чоловік дорослий і вже мав діти. Він жив у лісі, батьки мало дбали про релігійне виховання, своєї церкви там не було, і тому він лишився духовною калікою.

Дуже воно важне бути в курсі таких справ, які подає нам релігія. Властиво тут іде про найважнішу справу, про спасіння душі. Що поможе чоловікові, коли він ввесь світ здобуде, а свою душу запропастить? так питається сам Господь Ісус. І ми запитаймо себе: Чи справді ми стараємося бути в курсі справ божих? Чи може навпаки охаємо та цмокаємо нашим ворогам, що вони добре роблять, що вони вдатно й корисно поступають... Так колись робили наші люди ворогам України. Вони їх не знали, і часто й не хотіли знати та критично подивитися на цю многообіцюючу пропаганду. Потім не один за свою легковірність і непоінформованість навіть власним життям заплатив.

Наслідуймо ж тих купців, що біржою займаються. Вони вживають радіо, вони щоденно їздять по місті, не раз цілими годинами вислухують при телефонній трубці або й вистоюють перед біржами, бо часом одно-

мінутна неувага може принести їм мільйонові шкоди. Так повинно бути з нашими релігійними справами: Будьмо в їхнім курсі, щоб з нас не так люди, як Бог і Його вороги не сміялися.

Мої місії в Франції

(Округа Аміен)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

По закінченні місій в окрузі Монтаржі, цебто в душпастирстві о. Н. Бучка, на 10 жовтня 1966 р., я вернувся на два дні до Парижу, щоб звідтам виїхати на другу місію в околицю Аміен, що її обслуговує Всеч. о. Юліян Прокопів. Отець парох стрінув мене на залізничій станції. Разом з ним був п. інженер Іван Вергун, який пожертвував свої автомобільні послуги для місії, бо отець парох Аміену не має автомобіля. Іван Вергун мешкає в місті Бове. Він більше ніж дві неділі возив отця пароха і місіонера до місцевостей, в яких відбувалися місії. Без його послуг було б дуже тяжко відвідати численні осередки, зайти до наших родин і занести хворим Святе Причастя, бо наші люди в Франції є страшно порозкидані в містечках, селах і на фармах. Під час цієї другої місії ми відвідали около сорок сіл, хоч тільки в 14 осередках були місійки.

Місії в окрузі Аміен зачалися

14 жовтня і закінчилися 30 жовтня місійкою в самім Аміен, де пробуває український душпастир. Отець парох має відправи в 16 осередках, але місії з браку часу відбулися тільки в 14. Це були звичайно одноденні місійки. Довкола осередків, де були ці місійки, наші люди мешкають на фармах і селах, і вони так само приходили на місії.

Місії в аміенській окрузі відбувалися перед полуднем, звичайно в десятій або одинадцятій годині. Місійка складалася зо Служби Божої, в якій усі приявні брали участь, із сповідей, Св. Причастей і місійної проповіді, яка звичайно тривала 40 мінут.

Перед і по відправі о. парох і місіонер відвідували парафіян і сповідали в домах тих, що через хворобу чи старість не годні були прийти до церкви. Там і давали їм Св. Причастя. Наші люди рідко мають тут власні автомобілі, тому старшим і хворим було б дуже тяжко дістатися до церкви, щоб взяти участь у місіях. Віддаль від церкви теж не рідко утруднювала участь в місіях, бо люди живуть віддалені на 10 чи 15 або й більше кілометрів від церков або каплиць, що в них відбувалися місії. Через брак власних автомобілів наші люди мусять користуватися автобусами, мотоциклями або роверами, щоб іти до церкви.

Слід згадати деяких людей, що на час місійки звільнилися з праці, щоб прийти до церкви, вислухати проповідь і прийняти святі тайни, хоч таких не було багато.

Місцевості, що в них були місії

Ліберкурт (14-15-X-1966).

Ліберкурт—це місцевість віддалена 60 американських миль від міста Аміен, де пробуває наш отець парох, і де я мешкав. Латинські Сестри мають там захист і в нім дали кімнату о. парохові і місіонерові на час місій.

В Ліберкурті була дводенна місія. В околиці живе коло 50 українських родин, розкинених в малих містечках, селах і фармах. В цій околиці ми відвідали 15 наших родин, запрошуючи їх на місію. Місія відбулася в латинській каплиці. Люди вислухали 4 місійні проповіді. Сорок осіб приступило до святих тайн.

Фрікурт (16-X-66).

Фрікурт віддалений від Аміену на 20 миль. Около сто людей було на співаній Службі Божій і на місії. Місійка відбулася в дні Покрови. Сорок дві особи прийняло Св. Причастя. По Службі Божій була місійна проповідь.

По відправі люди подалися до другого сільця і там в винаймленій залі була академія в честь наших національних героїв, що склали своє життя або трудилися за кращу долю і волю України. Молодь виступила зо співами і деклямаціями під час академії. На академії були представники з Парижу.

Інші місцевості

Місії відбулися ще в оцих осередках: Сейлі-Флібокурт (40 м. від Аміену), Нойон (40 м. від Аміену), Лабурс (60 м. від Аміену), Аррас (65 м. від Аміену), Ленс (50 м. від Аміену), Гам (35 м.), Вавініс (25 м.), Бушуар (20 м.), Сен Поль (40 м.), Рессонс

(40 м.), і Бове (40 м.). Всі ці місійки закінчилися місією в самім місті Аміен на 30 жовтня 1966.

Під час місій погода була гарна, хоч інколи дуже холодна, тільки під час місій в Аррас, Ленс, Гам і Рессонс падав дощ і було дуже зимно. Найбільший дощ падав в дні, як відбулися місії в Аррас і Ленс. Проте багато людей прийшло на місійну відправу, хоч було б їх куди більше, якщо б була гарна погода.

В часі цих місій ми звичайно лишали Аміен о год. 8 вранці і верталися о год. 8 або пізніше ввечорі, хібащо часом заночували в місцевості, де мала відбуватися наступна місійка.

Відвідування родин і хворих забрало нам дуже багато часу. Не раз ми всі три верталися до Аміену сильно змучені, але веселі, що трудилися для добра народу і Божої слави.

Наші люди дуже гарно приймали нас. Звичайно ми їли обіди і вечері в тих місцевостях, де відбувалися місії. Відвідуючи наші родини, я мав нагоду приглянутися до життя наших людей у Франції. На загал люди були вдячні за відвідини. Хворі дякували нам за те, що ми сповідали і причащали їх в їхніх домах.

Місії в аміенській окрузі завжди відбувалися вранці о год. десятій або одинадцятій. Отець парох, знаючи час, коли наші люди годні прийти на місію, вирішував про час. Я подивляв живу віру загалу наших людей. Хоч вони є дуже розкинені по цілій Франції, часто проживають між тими, що занедбують своє християнське життя, і тяжко працюють на шматок хліба, все таки поважна більшість затримала живу віру. Це дійсне чудо, коли зважимо те, що наших священиків тут мало, тому відправи рідко бувають, бо навіть у самім Аміені отець парох дає тільки одну відправу на три місяці. Він має дуже багато інших осередків, що їх треба обслужити.

Згадую місійку в Гам, на яку через дощ і зимну погоду прийшов тільки один чоловік. Це було на 24 жовтня 1966. Все таки ми мали для нього Службу Божу. Він прийняв святі тайни,

ФАВНА В АВСТРАЛІЇ І НОВІЙ ЗЕЛЯНДІЇ

Нова Зеляндія, що складається з двох островів і займає 2/3 простору штейту Каліфорнії (105,000 квадратових миль), вже від дуже давніх часів віддалена від Австралії, ба й либонь ніколи не була землею злучена з нею, бо в Новій Зеляндії нема тих звірят, що є в Австралії.

Коли европейці зачали приїжджати до цих двох країн, то завважили, що в Австралії було повно звірят, а в Новій Зеляндії повно птахів, хоч не багато з них могло літати, бо не треба було літати там, де не було звірів, що шкодили б птахам. Хоч ці птахи мають крила, проте ці крила заслабі до літання, бо вони від віків не вживали їх.

Знайдено кістяк птаха в Новій Зеляндії, що був високий на 10 стіп. Цей птах звався МОА. Він споживав стільки корму на день як великий віл.

В Новій Зеляндії знайдено кістяка моа, що має яких 6 чи 7 мільйонів літ. Не знати, чи хтось з людей бачив цих птахів. Проте це можливе, бо заки Маори прибули до Нової Зеляндії в 1350 році, то первісні мешканці цих островів звалися 'моаловцями", правдоподібно тому, що полювали на цих птахів.

і я виголосив для нього 15-мінутну проповідь. Цей чоловік був такий зворушений, що аж розплакався.

Найкраща місія була в Аміен, бо около 100 людей взяло в ній участь і 46 приступило до святих тайн. На жаль мало шкільних дітей і молоді бувало на місіях, бо діти були в шко́лі, а молодь працювала, і не багато з неї звільнилося з праці, щоб прийти на місію. Зрештою в малих містечках і селах чи фармах нема багато молоді, бо вона перебралася до більших міст, шукаючи кращої праці.

Все таки слід подякувати Богові за те, що зроблено, бо під час цих місійок відвідано 74 родини, крім 38 хворих. Разом було б 112 родин. Ці хворі висповідалися і прийняли Св. Причастя. Декотрі з них були в шпиталях чи старечих домах, а решта в приватних домах. Під час місій я виголосив 14 проповідей. Відправлено для людей 18 Служб Божих, 258 людей приступило до сповіді і 311 прийняло Святе Причастя.

Ми зробили автомобілем около 2,000 км. (ок. 1,300 миль), щоб відвідати наших людей і провести ці місії. Самі ж відправи відбувалися в латинських церквах чи каплицях. Французький клир дуже прихильно ставився до нас і помагав нам.

Інші справи

Під час місій у Аміені і Бове я відвідав латинські катедри. Вони роблять колосальне враження, бо є дуже великі і масивні. Ми в Україні ніде не мали таких колосальних церков.

В катедрі в Бове є величезний годинник, що виглядає на бічний престіл. Цей годинник показує не тільки години дня, але подає самі дні, місяці, пори року і навіть час в інших частинах світу. Він високий на яких 5 метрів.

Проща до Лізіе

Від семінарських днів я мав набожність до Св. Терені від Дитятка Ісуса, яку подивляв за її дитинну набожність до Бога і простеньку дорогу, якою намагалася дійти, і дійсно дійшла до геройської святости. Отець парох завіз мене до Лізіе. Ми їздили туди з п. Вергуном.

В дорозі до Лізіе ми спинилися на годинку в Руен, що звісне в Франції через те, що в нім суджено і живцем спалено французьку героїню, Св. Іванну з Арк. Сьогоднішне місто Руен має около 300,000 населення. Ми з горбка подивляли чудовий краєвид міста, яке протинає ріка Секвана, що пливе до Парижу. Це — велика і глибока ріка, бо по ній плавають великі кораблі. Руен—це дуже індустріяльне місто.

Іванна з Арк (1412-31) народилася в селянській родині в Домремі. Це були страшні часи для Франції, бо англійська армія напала на її батьківщину, займаючи одне місто за другим. Французькі генерали не були в силі спинити наїздників, бо між тодішніми французами були численні приклонники англійців, які співпрацювали з наїздником на шкоду власної батьківщини. Положення Франції було критичне.

Саме тоді Бог послав французам незнану селянську дівчину, щоб вона розгромила ворога Франції. Св. Іванна з Арк була цією спасителькою. Вона почула 'таємні голоси', які кликали її станути до бою з ворогом. Свята вдалася до короля Карла VII і переконала його, що можна розгромити "непереможну" англійську армію. Король зразу скептично ставився до Святої, але згодом дав їй позволення станути на чолі армії і вирушити проти наїзника.

Іванна з Арк вдягнула на себе військовий мундур і на чолі зневіреної французької армії рушила проти англійців. В 1429 р. прийшло до бою під Патай, де французька армія розгромила англійців і звільнила від облоги місто Орлеан. По цій перемозі над англійцями король Карло VII був урочисто коронований у величавій катедрі в Реймсі.

На жаль не всі французи були вдячні орлеанській дівиці за її геройство і любов до батьківщини. В бою з англійцями під Компені англійські сторонники зловили Іванну з Арк і довгий час торгувалися з англійцями, заки граф Люксембургу продав її ворогам. Англійці намовили єпископа з Бове, Петра Кошон, щоб установив над Іванною суд. Згаданий єпископ був сторонником англійців і він погодився на це негідне діло. Свята дівиця просиділа 8 місяців у вежі в Руен, що зветься досьогодні вежею Іванни з Арк. Несправедливі судді вимагали від героїні, щоб вона покаялася і відкликала своє твердження, що 'таємні голоси' спонукували її до того всього, що вона вчинила для батьківщини. Св. Катерина з'явилася їй у в'язниці, заохотила її до витривалости і заповіла, що помре страшною смертю.

Судді видали на святу вирок смерти і в 1431 р. спалено її на публічнім місці в Руен. Самі англійці подивляли її відвагу на кострі. Один з них закликав: "Ми спалили святу!"

Ціле тіло згоріло, але серце залишилося цілим. Кати забрали серце і попіл з тіла святої і вкинули їх в ріку Секвану. Сьогодні на тім місці є міст, що зветься мостом Іванни з Арк.

Місцем, де спалено Святу, іде дорога. Там є тільки білий хрестик, вироблений на дорозі, що пригадує відвідувачам, де доконано цей злочин над святою. Яких 50 метрів від згаданого місця є ярмаркова площа. На мурах будинку вирізьблено сцену спалення Іванни.

З міста ми подалися до одного передмістя, що зветься Бонсекур. Там є прегарна святина Божої Матері. Вона стоїть на горбку. З нього видно ціле місто Руен. Недалеко святині є прегарний пам'ятник Св. Іванни з Арк. Свята дивиться на місто, в якім спалено її.

Французи дуже горді зо своєї героїні, що спасла Францію від англійців. Під час місій в різних місцевостях я бачив багато статуй Іванни з Арк в містах, церквах і на публічних площах. День Іванни з Арк—це французьке національне свято. Воно припадає в другу неділю травня.

Іванна з Арк була проголошена блаженною в 1909 і канонізована в 1920 р.

Св. Іванна з Арк і Св. архистратиг Михаїл є дуже популярні в Франції. Французи мають навіть поштову марку з образом Св. Михаїла.

Прибуття до Лізіе

Місто Лізіе має 15,000 населення. Його можна назвати містом Св. Терені, бо крім величної базиліки всюди повно крамниць, де продають прерізні речі з малюнками Терені від Дитятка Ісус.

Ми (о. парох, п. Вергун і я) прибули до Лізіе 17 жовтня ввечорі і відразу удалися до монастиря Сестер Кармеліток, де жила і померла маленька Свята. Монахині бажали, щоб ми відправили для них Божественну Літургію. Ми обидва співслужили її на 18-Х, я роздав черницям наше Св. Причастя.

Тіло Святої спочиває в каплиці, що є в кармелітській церкві. В цій каплиці стоїть урна, де зложено частину костей Терені, бо тіло її зогнило в гробі, як вона заповіла перед смертю. Тіло спочивало на міському цвинтарі аж до 1923 р. Тоді відкопано його, але з нього залишилися самі кості. Ці кості перенесено до церковці монахинь Кармеліток. Декілька костей вложено в статую Святої, а решту покладено до урни, що стоїть під статуєю. Обличчя Святої на статуї усміхнене. Над урною в каплиці є лук і на нім слова, що були останніми, які Свята проказала в житті: "Мій Боже, люблю Тебе!"

На статуї Свята держить у лівій руці хрест, що його отримала в дні черничої професії.

Ми теж відвідали прегарну і величну базиліку Св. Тереси, що була посвячена в 1937 р. Вона стоїть на горбку і прикрашує ціле місто. В цій базиліці є один престіл, присвячений Україні "престіл України".

З базиліки ми вдалися на цвинтар, де зразу зложено тіло Святої. Там є гроби її батьків і родини. Звідтам поїхали додому, де проживала Свята з батьком по смерті матері. Це гарний дімок з городом. На подвір'ї є статуя, що зображує Святу, як прохає в батька позволення стати черницею. В самім домі є різні реліквії Святої, її кімнатка, клячник, на якім молилася, тощо.

На 19-Х-1966 ми вернулися до Аміен, щоб продовжати місії.

ХРИСТОС І БОЯГУЗИ

Христос був терпеливим і люди за Його прикладом повинні бути терпеливі. Христос був терпеливий не тому, що був боягузом. Ні, Він сміло дивився в очі навіть Своїм запеклим ворогам і відважно відповідав їм. Люди так само повинні уважати, щоб не мішати терпеливости з трусливістю.

АРМІЯ СПАСІННЯ (Салвейшен Армі)

Армія Спасіння має 26,000 активних старшин, і 1,000,000 мужчин і жінок на службі. Ця організація провадить 857 шкіл і 210 лікарських осередків в 86 країнах світу, не вчисляючи численних шпиталів і старечих домів.

Передплачуйте—Читайте—Поширюйте
ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ!

THE PROPHECY OF SIMEON

by St. Alphonsus Liguori
Edited by John P. Schaefer, C.SS.R.

SUFFERING is the universal law of this world. Man is born to weep, to endure the evils of everyday occurrence. How much greater would the miseries of life be, however, did we also know the future sufferings in store for us! The philosopher Sinaiticus once remarked: "Unfortunate, indeed, would the lot of him be, who, by his knowledge of the future, would have to endure suffering by anticipation".

But God is merciful. He conceals the trials which await us so that, whatever they might be, we might endure them but once. He did not show this compassion, however, to Mary. For God willed her to be the Queen of Sorrows, in all things like to her Son.

She had to have always before her eyes, she had to continully suffer, all the torments that awaited her. These torments were the sufferings of the passion and death of her beloved Jesus. When Simeon received the Divine Child into his arms in the temple, he predicted that He would be a target for all the persecutions and oppositions of men. "Behold, this Child is set for a sign which shall be contradicted". And, therefore, a sword would pierce her soul: "And thy own soul a sword shall pierce".

Our Lady herself told St. Mechtildis that, on this announcement of Simeon, "all her joy was changed into sorrow". Or, as it was revealed to St. Teresa, although she already knew that the life of her Son would be sacrificed for the salvation of the world, yet she then learned more distinctly and in greater detail the sufferings and the cruel death which awaited her dear Son.

Now she knew that He would be contradicted, and contradicted in everything. Contradicted in His doctrine: for, instead of being believed, He would be thought a blashphemer for teaching that He was the Son of God. This was later fulfilled when Caiphas proclaimed: "He has blasphemed, He is guilty of death". He was contradicted in His reputation: for He was of noble, even of royal descent, and was despised as a peasant. "Is not this the carpenter's Son? Is this not the carpenter, the Son of Mary?"

Not only in words, but even in ac-

tion, was He contradicted. He was wisdom itself, and was treated as ignorant. They called Him a false prophet: "And they blindfolded Him, and struck His face, saying: 'Prophesy! Who is it that struck thee?' " He was treated as a madman and a drunkard, a glutton and a friend of sinners: "Behold a man that is a glutton, and a drinker of wine, a friend of publicans and sinners". They called Him a foreigner, a heretic, one possessed by the devil: "Do we not say well of thee that thou art a Samaritan and hast a devil?" So notoriously wicked would the Jews have Him considered that they maintained before Pilate that no trial was necessary to condemn Him.

Contradicted in His body and in His soul, He was even contradicted by His Eternal Father. For, in order to give full vent to the divine justice, the Father refused to hear His prayer when He cried out: "Father, if it be possible, let this chalice pass from Me". He abandoned Him to fear, to weariness and sadness. Thus was Jesus contradicted and persecuted in His whole body, in His whole life. For He was tortured in all the sacred members of His body, hands and feet, in His face and head, in His whole body. Drained of His blood, an object of scorn, He dies of torments on that horrible cross.

Mary herself revealed to St. Bridget that while on earth there was not an hour during which this grief did not pierce her soul. "As often as I looked at my Son, as often as I wrapped Him in His swaddling clothes, as often as I saw His hands and feet, so often was my soul absorbed, so to say, in fresh grief. For I thought how He would be crucified".

St. Bernardine of Siena pictures Mary as holding her Son in her arms. "Mary", he says, "looks upon Him Who will be the strength of saints, and pictures Him reduced to agony. He will be the beauty of paradise, and she beholds Him disfigured. He is the Lord of the world, and will be bound as a criminal. The Creator of all things will be made livid with blows. The Judge of all will be condemned. The glory of heaven is to be despised. The King of kings will be crowned with thorns, and treated as a mock-king".

To St. Bridget it was revealed that Mary already knew what her Son was to suffer. Therefore: "When she nursed Him, she thought of the cords with which He was to be bound. While bearing Him in her arms, she thought of the cross to which He would be nailed. When she looked upon Him sleeping, she thought of His death".

As often as she dressed Him, she reflected that His clothes would one day be torn from Him, that He might be crucified. When she beheld His sacred hands and feet, she thought of the nails which would one day pierce them and then, as Mary said to St. Bridget: "My eyes filled with tears, and my heart was tortured with grief".

In his gospel, St. Luke remarks that Jesus Christ advanced in years; and that just as He had advanced in years, He advanced "also in wisdom and in grace before God and men". St. Thomas explains that this is to be understood in the sense that Jesus advanced in wisdom and grace in the estimation of men and before God. For He could not actually increase in grace, since He already possessed all grace by virtue of the hypostatic union. But since Jesus advanced in the love and esteem of others, how much more must He have advanced in that of Mary!

But as love increased, so much more did grief increase. At the thought of having to lose Him by so cruel a death, the nearer did His Passion approach, so much deeper did the sword of sorrow, foretold by Simeon, pierce the heart of the Mother. This was revealed more precisely by an angel to St. Bridget: "The sword of sorrow was every hour approaching nearer to the Blessed Virgin, so much nearer did His Passion approach for the Son".

For love of us, Jesus, our King, and His most holy Mother, did not refuse to suffer such cruel pains throughout their whole lives. It is reasonable, then, that we should at least not complain when we have to suffer something.

Hanging on His cross, Jesus once appeared to a Dominican nun, Sister Magdalene Roschini. She had been suffering long from a certain trial. He encouraged her to remain on the cross with Him. Sister Magdalene complained: "O Lord, You were tortured for only three hours, and I have endured my pains for many years". Jesus replied: "Ignorant soul, what do you say? From the first moment of My conception I suffered in My heart all that I afterwards endured dying on the cross".

Should we also be tempted in our sufferings to complain in this manner, let us imagine Jesus and His blessed Mother addressing the same words to us.

RUS' UKRAINE UNDER THE HEIRS OF YAROSLAV THE WISE

(1054-93)

Yaroslav the Wise who died in 1954 was preparing his son Volodymyr to succeed him on the throne of Kiev. Unfortunately this capable youthful prince died before his father did.

Iziaslav, the second son of Yaroslav, became the ruler of Kiev. While Iziaslav was reigning in Kiev, his brothers had their own principalities in Rus' proper and were supposed to obey him. The three princely brothers lived in harmony and carried on a common policy.

In 1068 an Asian horde, called Cumans, attacked the eastern frontiers. Iziaslav was unable to organize an effective defense against the horde, and therefore was deprived of his throne by the citizens of the capital. When he recovered his trone with Polish help, he could not regain his popularity. His brothers Sviatoslav and Vsevolod profited from his unpopularity and chased him out of Kiev.

Sviatoslav reigned three years in Kiev (1073-6). Although Iziaslav tried to regain his throne, Sviatislav remained in Kiev till his death in 1076. Then Iziaslav returned to the capital. He died in 1078 and the throne passed to Vsevolod (1078-93). He was a weak ruler and not popular.

After the death of the sons of Yaroslav the Wise, Sviatopolk II, the son of Iziaslav took the throne of Kiev. Other princes ruled their principalities more or less independently from the central authority of Kiev. Slowly the great empire of Volodymyr the Great was broken into separate principalities whose rulers often fought against each other for the throne of Kiev, weakening Rus' Ukraine, allowing the Asiatic hordes to attack its territories and thus bringing about its downfall.

Women have lost the race, because finally men have learned how to travel faster than sound.

DOGMATIC CONSTITUTION ON REVELATION

M. Schudlo, C.SS.R.

THE Second Vatican Council (1962-65) has issued sixteen important documents in which the Council Fathers—some 2500 Bishops from the whole Catholic world—tried to present the 20th century Catholicism to the modern man. Among these documents the Constitution on the Church and on Divine Revelation are the most fundamental, although some other documents, for instance Constitution on Divine Liturgy, Ecumenism or Eastern Catholic Churches, will have more visible practical effects on all those who believe in the Gospel of Christ, be they Catholics or non-Catholics.

It will be so, because all the Conciliar documents depend on the belief in the Word of God which has been made known to men. Christian life and faith are based on the Bible which gives men God's instruction what to believe and how to arrange their lives on this earth, if they wish to become God's beloved children and secure their eternal happiness hereafter.

Historical background on the Constitution

The revelation of God to man was always in the world since the creation of Adam and Eve, our first parents in paradise. When God made them, He gave them His law by which they had to live in order to please Him and merit His blessing:

"You may eat as much as you want of all the trees in the garden, except of the tree which gives knowledge of good and evil.

"If you ever eat of this, you will die" (Genesis: 2, 16-17).

The revelation of God was gradual, as man became more mature to understand God and His will. It reached its fulness with the coming of Christ into the world. He brought God's revelation to a completion. No more revelations will be made which are necessary to salvation or which would essentially change the way of salvation shown to us by the Son of God.

Private revelations are always possible, but they do not add anything new to the deposit of our faith and morals. God is a free Being. He can speak to any man or woman He chooses, but whatever is revealed to them must fit into the general pattern of the Gospel teaching, because God cannot contradict Himself, as man sometimes does.

The Church and the Revelation

When Christ was leaving His little flock (Acts 1, 15 & 1 Corinthians 15, 6) which comprised some 600 faithful, He told them:

"Go and make all nations your disciples... and teach them to observe all the Commandments I have given you!" (Matthew: 28, 19-20).

Thus He has entrusted the deposit of His teaching to the Church. The Church was always aware of this important duty of keeping the doctrine of the Gospel free from errors and human distortions. St. Paul wrote to his disciple Timothy, warning him against those who distorted the teaching of the Lord and "have turned to babbling. They crave to be teachers of the Law, when they understand neither what they say nor the points on which they put so much stress" (I Timothy: 1, 6-7).

Writing to the faithful, he says:

"I write these instructions to you so that, if I am delayed, you may know what your conduct should be in the house of God, which is the *Church* of the living God, the *pillar* and the *bulwark* of truth" (I Timothy: 3, 14-15).

Although the Church tried to guard the deposit of the faith throughout the history of its existence, there was never a document, issued by an ecumenical Council which dealt at any considerable length on this vital topic, except for condemning errors.

The most important statements on the Revelation came from the Councils of Trent (1545-63) and the First Vatican (1869-70).

Condemning the errors of the Protestant Reformers, the Fathers of the Council of Trent drew up a definitive list of books to be included as inspired in the Bible.

The First Vatican Council condemned the tenets of the Rationalists who claimed that revealed truths could be discovered by men, without God's grace and help. It stressed the supernatural and gratuitous character of Revelation, because no one can force God to make such a revelation to man.

The Story of the Schema on Revelation

The former title of the Constitution was "On Two sources of Revelation", prepared by the theological Commission. It was made in the spirit of Trent and Vatican I.

If this schema had been approved by the Second Vatican Council, it would have exacerbated our non-Catholic brethren, made the collaboration between Catholic and non-Catholic biblical scholars very difficult, and repeated the teaching of some theologians that the revelation is contained in two separate sources, the Bible and Tradition, a position which is denied by many modern Catholics and practically all Protestants who teach that all the truths of our faith to be believed are contained in the Bible.

It seems that it cannot be otherwise, because it is hard to imagine that the authors of the Bible, while relating many unimportant details, would have missed or omitted something that is important or necessary.

The general character of this schema was negative and defensive, as if the Church were in a stage of siege by her enemies. By adopting the teaching of one theological school, the schema would have seriously hindered Catholic exegetes and theologians in their research for a better understanding of the word of God and in making it more understandable to the modern man. As such the schema would be a hindrance, not a help, to unity which Pope John XXIII tried to promote among all the followers of Christ, because, according to Bishop de Smedt of Bruges in Belgium, "it would not encourage the dialogue with non-Catholics. It would represent not progress, but a retreat".

Thus John XXIII ordered the ori-

ginal schema withdrawn. At the same time he set up a new commission under the joint presidency of Cardinal Ottaviani of the Theological Commission and Cardinal Bea of the Secretariat for Unity.

The schema was largely rewritten. John XXIII said that the new schema on Revelation should have a pastoral and ecumenical character, free from binding declarations on matters which are still under discussion within the Church.

The distinction between Scripture and Tradition was omitted in the new draft. No mention was made of the two sources of revelation, Scripture and Tradition. Instead the new schema says:

"Sacred tradition and sacred Scripture form one sacred deposit of the word of God which is committed to the Church" which must guard it as God's revelation to men (N. 10).

The new text was circulated among the Fathers of the Council in the spring of 1963. It was again reworked before the third session of the Council, approved by the Fathers during the 4th session, and promulgated by Pope Paul VI on Nov. 18, 1965.

The Constitution has six chapters: 1) The revelation itself; 2) The transmission of Divine Revelation; 3) The Divine Inspiration; 4) The Old Testament; 5) The New Testament; and 6) Holy Scripture in the life of the Church.

In the last chapter we read: "This Sacred Synod earnestly and specifically urges all the Christian faithful to learn by frequent reading of the Divine Scripture the 'excellent knowledge of Christ' " (Phil. 3, 8). (N. 25).

ROBERT E. PEARY—THE MAN WHO DISCOVERED THE NORTH POLE

On May 6, 1856, just 111 years ago, Robert E. Peary, Arctic explorer and the first man to reach the North Pole, was born in Pennsylvania. As an engineer in the United States Navy, he surveyed routes in Nicaragua for a canal to link the Atlantic and Pacific oceans. In 1886, he made his first expedition to the Arctic. After more than 20 years of experience in this region, Peary started on his expedition to the North Pole on July 6, 1908. Nine months later, on April 5, 1909, he arrived within a short distance of his goal after a dogsled dash across the 125 miles of ice, accomplished in five days, accompanied by several Eskimos and an American Negro. The next day he reached what he regarded as the North Pole. Here he remained 30 hours, making various observations to verify his position. Then he started back towards civilization. Once again in the United States, he found that Dr. Frederick A. Cook was claiming discovery of the Pole on a date prior to that of Peary's. A controversy arose which finally ended in a Congressional investigation. This inquiry supported Peary and rejected Cook's claims. Peary was promoted to rear admiral and later received many medals from scientific and geographical societies. He died in 1920. (ACNS).

POISON IVY

A new drug—poison-ivy pill—has been developed by a New York physician. Rash disappears under its treatment. Children who took the tablets developed an immunity to poison ivy. The immunity becomes effective four weeks after medication. It offers protection against poison ivy and poison oak.

George Washington

ON February 22nd we observe the 231st anniversary of George Washington's birth— an occasion particularly meaningful, one imagines, to those of our citizens who live in the Nation's capital. This section of our land was home to George Washington long before he became the first President and the "Father of His Country". There he was born. There he lived, died and is buried. The very countryside breathes his memory and his tradition, and one is reminded of it everywhere.

The city itself is named for him, of course, and it is dominated by the tall white Washington Monument. Two of the city's universities —George Washington and Georgetown University — perpetuate his name.

Just across the Potomac River lies the State of Virginia, where Washington was born. The traveler driving out the Washington Memorial Highway passes through the city of Alexandria by the church where Washington worshipped. Another few miles and the highway ends.

This is Mount Vernon, Washington's home—a white, many-columned mansion on a high bluff overlooking a bend of the Potomac. The home, and the several hundred rambling acres on which it stands, had fallen into disrepair after Washington's death. They have since been restored, as closely as possible, to their original condition.

Vistors to Washington, D.C. — including delegations of school children from all over the United States —rarely fail to make the trip to Mount Vernon. They wander through the house, peer into the room—furnished now as it was then —in which Washington died. Out in the sun again, they walk down the grassy lane, pass through a gate and stop before a vault. On the ground they see two plain marble slabs, side by side, which bear the inscriptions: George Washington 1732—1799... Martha Washington, 1732-1802.

What was there about this man to inspire these pilgrimages?

The monuments, the sightseers, might indeed seem strange to the man who in his lifetime placed such a high premium on privacy. After leading the American Revolutionary Army to victory in the fight for independence, Washington retired to Mount Vernon, where he hoped to spend the remainder of his life. From this retirement he was abruptly called forth, and came with considerable reluctance, to assume the political leadership of the new nation.

It was perhaps inevitable that, as the most respected figure of his time, the example and words of George Washington should come to permeate the fabric of American thinking. When—after serving two terms in the Presidency—Washington finally retired, he gave his countrymen advice which succeeding generations have made their own.

"Observe good faith and justice toward all nations", he advised America, "Cultivate peace and harmony with all. Religion and morality enjoin this conduct. It will be worthy of a free, enlightened and, at no distant period, a great nation, to give mankind... the example of a people always guided by an exalted justice and benevolence".

(American Council Press)

To Know Christ Jesus

by Frank Sheed

CATHOLICS have held from the beginning that Gabriel told Mary of God's plan for her as something to which her consent was asked, and that she did, in fact, give her consent. Gabriel's message has been called an invitation, and her "Be it done to me according to thy word" an acceptance. But in the words actually quoted, there is no hint of invitation. Gabriel simply says "Thou shalt conceive". It reads like a flat statement of what is going to happen. The fact that Mary does utter her acceptance suggests that it was called for; we simply assume that this is one thing Gabriel must have said which is not recorded.

It seems probable that there is another. "Thou shalt conceive" — but when? The future tense can be used for anything from the next minute to the end of the world. Catholics believe that the Annunciation and the conception of Christ in His mother's womb belong together. The Church, celebrating Christ's birth on December 25, celebrates the Annunciation exactly nine month's before, on March 25. If the conception was to happen immediately, it seems unthinkable that Gabriel would not have told her so.

Zachary, told of a son to be conceived, was incredulous and asked for a sign. Mary was not incredulous, she asked for no sign. She simply asked how—"How shall this be done, because I know not man? This particular use of the verb to know comes very early in Scripture —"Adam knew Eve his wife: and she conceived and brought forth Cain". Our Lady is asking how can she conceive since she is still a virgin.

Gabriel answered: "The Holy Spirit will come upon thee, and the power of the Most High will overshadow thee. Thus the Holy which shall be born of thee shall be called Son of God". Mary's question is completely answered. The child was not to be conceived, as she herself had been conceived, in the usual way of marriage. That which, in any conception, is provided by the mother, she would provide. But what in every other conception the father provides would in this one case be produced by a miracle of God's power. The conception was to be virginal, an idea for which the Old Testament (with its absence of virgins) had no more prepared her than pagan mythology (with its absence of virgin births) would later prepare Theophilus.

Our Lady said: "Behold the handmaid of the Lord; be it done to me according to thy word"—words of consecration bringing the Second Person of the Blessed Trinity into her womb, into our race. Why had she held her acceptance of God's will unspoken until this moment? Not because she had to be persuaded. God's will was sufficient for her—she actually used a stronger word than "handmaid"; she said: "Behold the slave of the Lord". She waited before uttering her consent, surely, because she felt that if God sent her a message she owed it to him to understand it.

The Word Made Flesh

The conception announced by the angel Gabriel concerned two persons

principally—the Mother and the Son. There is not one of us, of course, whom it does not concern more deeply than anything else that ever happened; but these two principally. St. Luke, in the beginning of his Gospel, concentrates upon the Mother. St. John, in the beginning of his, treats wholly of the Son, the Mother indeed is there, but not by direct reference. What St. John tells us of the Son makes the words of Gabriel, quoted by St. Luke, dazzlingly, almost dazingly, clear. If we are neither dazed nor dazzled, it can only mean that we have not been listening!

Gabriel had said: "The Holy which shall be born of thee shall be called Son of God". In Hebrew usage this meant that he would be Son of God—God's messenger not having been sent to call someone what he is not! What did the phrase Son of God mean? We taught by the Church Christ founded, assume that Son of God meant God the Son. But, in the first place, although the Old Testament contains gleams and hints of the Blessed Trinity, it does not actually teach the doctrine. And, in the second place, the phrase "sons of God" is used (by the prophet Osee, for example) to mean men who are in God's grace. It is quite clear that Gabriel meant more than this. The Holy Ghost should come upon her and the power of the Most High should overshadow her —the Jews knew no mightier words to express a special presence and operation of God. Words of that splendor could not mean merely that she would give birth to one more Jew of true piety; that would have been total anticlimax. Her child would be Son of God as no one ever had been or ever would be. But in what would that Sonship consist?

St. John tells us. He does the actual conception in one swift stroke —"The Word was made flesh and dwelt among us". Then, in a phrase of total clarity, he tells who the Word is—"And we saw His glory, the glory as of the only-begotten of the Father". Others had been called sons of God in the Old Testament; a few phrases earlier, St. John himself has referred to men who become sons of God by grace. But the Word was not of these; he was the only-begotten; he did not become the Son of God, he was born so, in the timelessness of eternity. Twice in this first chapter St. John calls him the only-begotten; it is by the power of the only-begotten that the rest of men may be made sons of God.

St. John begins by calling the only-begotten not the Son but the Word: "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God". Never in the history of human speech has so much richness of reality been uttered with such brevity. All eternity will not be enough to unpack its content. God utters a Word, not a word made of air expelled from the lungs and shaped by throat and tongue and teeth and lips, for God is a spirit. It is not a word of the mouth but a word in the mind, an idea. We are given the truth about this idea in two steps. The Word has always been *with* God. The Word *is* God.

God, knowing himself with infinite knowing power, generates in the divine mind an idea of himself. We all have an idea of ourselves in our mind, not always a very accurate idea, even our dearest friends might laugh if they could know the idea we have of ourselves. But God's idea of himself is totally accurate, totally adequate. There is nothing in himself that is not in the idea that he

eternally generates of himself; and whereas our idea is merely something, his is Someone as he himself is Someone, God as he is God. And this second Someone within the Godhead is eternal as he is eternal — there never was a moment when God did not thus see himself imaged in his Son, there are no moments in eternity.

Thus the Son whom Mary conceived in her womb, the Son who received human nature in her womb, already possessed the divine nature eternally.

Mary Visits Zachary's Wife

We have been studying the conception of Our Lord as St. Luke tells it and as St. John tells it. Before continuing the narrative of Our Lord's life let us summarise what we have learnt thus far about him. In the womb of Mary of Nazareth, through the nine months of gestation, was one who was fully human, but not solely human. The person, growing towards birth as every human baby grows, was the Second Person of the Blessed Trinity, God the Son. Mary was his mother. Possessing the divine nature eternally, he received a human nature of her: this one divine Person now had two natures. To his humanity she contributed all that our mothers contribute to ours. She was not simply the mother of his human nature, but of himself—as my mother is not the mother of my nature but of me. She was the mother of God the Son. That is what we learn from St. John; that in more veiled language is what St. Luke quotes Gabriel as telling her.

St. John and St. Luke tell the story from two different points of view. One link between them is that both bring in John the Baptist. St. John almost seems to interrupt what he is telling us of the Word, to say "There was a man sent from God, whose name was John... he was not the light but was to give testimony of the light". And when the verses which form the Prologue of the Gospel are ended St. John turns immediately to the preaching of John the Baptist. Similarly Gabriel, having delivered the supreme message, says to Our Lady: "Thy cousin Elizabeth also has conceived a son in her old age ... to prove that nothing can be impossible with God". Gabriel says nothing is impossible to God as a comment upon a woman past childbearing, Jesus was to say the same thing 30 years later with reference to the rich entering heaven.

Clearly John the Baptist had an essential part to play, since neither Gabriel nor John tells of the coming Redeemer without mentioning the Forerunner. One cannot help feeling that Gabriel must have conveyed this to Our Lady. For as the Angel departed, Mary "went into the hill country with haste to visit Elizabeth".

Two questions are raised in our minds by this decision of Our Lady to make the four-day caravan journey into Judea. One wonders first how old she was. We know that at a later period the normal age for betrothal was round 13 for the bride, and between 18 and 24 for the husband. Whether these were the usual ages at the time of the Annunciation, we cannot know with certainty. Our Lady may well have been 13 or 14: we must not be surprised if among Mediterranean peoples girls married younger than among ourselves—Romeo's Juliet was 14. Yet it would seem strange for a child of that age to make so long a journey, seemingly on her own decision.

This brings us to the other question. Were her parents still alive? They are not mentioned in the account of the Annunciation, or of the visit to Elizabeth, or of Our Lady's entry into Joseph's house. Parents, especially fathers, were far too important among the Jews to be simply ignored like this. It looks as if they had died, before the mighty thing that was to happen to their daughter.

We tend to think of the Visitation as the meeting of the two mothers. But far more important was the meeting of the two sons—it was for this, surely, that Our Lady had gone in such haste. When Elizabeth heard her cousin's greeting, "the infant leaped in her womb" . What this first meeting of the Redeemer and his forerunner, each in the womb of his mother, meant to either of them, we have no earthly means of knowing. But there is a kind of excitement in it for us—which is not diminished when we learn that the Greek verb for John's "leaping" is the same as for David's (2 Kings vi. 14-16) when he danced before the Ark of the Lord—a wooden chest containing the written word of God. Our Lady was far more truly the Ark of the Lord than the one made by Moses ever was—though it, too, had been over-shadowed by the power of the Most High. It was not the written Word of God that she had within her.

Elizabeth's opening words are: "Blessed art thou among women and blessed is the fruit of thy womb." But two other things Elizabeth says upon which we must linger for a moment.

The first is "How have I deserved to be thus visited by the mother of my Lord?" Here the word "Lord" means at least Messias. But in the Septuagint, the Greek translation of the Old Testament, the word was used for God; and although Elizabeth had probably never read the Septuagint, she had a special reason for using this word in the same sense —for Gabriel had said to Zachary that her son should "convert many of the children of Israel to the *Lord* their *God*". Zachary was certainly in her mind when she uttered the second of the phrases upon which we thus briefly linger—"Blessed art thou for thy believing"—for Zachary still suffered from the dumbness which had come upon him because of his failure to believe.

When Mary spoke, it was not to Elizabeth. The Magnificat is a cry ... a cry to God and to all men. It is woven of passages from the Old Testament, especially the prayer that Anna had prayed at the birth of Samuel (1 Kings ii. 1-10). If that prayer is not familiar to you, do please read it and then reread the Magnificat. The similarities are obvious, the differences more so.

There is one phrase of Anna which we cannot imagine on Our Lady's lips—"Now can I flout my enemies!" And there are so many phrases in the Magnificat which could never have sounded on any lips but hers. Greatest of these is "All generations shall call me blessed". Spoken by a girl in her teens, from an insignificant townlet in Galilee, bride of a carpenter, the claim might seem monstrous: more so even than the promise made later by that other carpenter, her Son, that he would build his Church upon a fisherman and the gates of hell should not prevail against it. Either claim really would have been monstrous—if it had not been fulfilled.

Even to those who know that all generations have called her blessed, there is a kind of surprise in the way Mary links a statement of so much glory to her "humility" (better, her

lowliness). Here again there is an echo of something her Son was to say—"Learn of me, because I am meek and humble of heart".

Certainly there is no self-glorification in the Magnificat. In the reference to her humility we find her, in our English version, once more calling herself "handmaid" as she did to Gabriel, and once more St. Luke's Greek word means "slave". The word startles us. We are more startled still to hear her, whose soul was filled with grace at the moment of her conception and never stained by sin, call God her Saviour. There is a vast theological reality here. God was truly her Saviour, both because by his power she was conceived in sanctifying grace and saved from ever sinning; and because, sinless though she was, she was still a member of a sinful race—a race to which heaven was closed until the Saviour healed the breach between it and God.

It is not quite clear whether Mary stayed with Elizabeth till John was actually born. But one feels she must have. She would hardly have deprived the Forerunner's birth of glory of her own Son's presence. Of that birth, and of Zachary's prayer, we shall speak when John appears upon the scene once more—round thirty years later.

We look upon the holy Virgin as a brilliant star enlightening those who lived in darkness. Since she has enkindled the spiritual Light (Christ), she leads all to the kowledge of God by illuminating our minds with her radiance, and for this reason is rightly praised:

Hail, for you are the Ray of the Mystical Sun.
Hail, for you are the Flash of the Inextinguishable Light.
Hail, for you are the sudden Flare which enlightens souls.
Hail, for you like Thunder strikes down our enemies.
Hail, for you are the Cause of the abundant glittering light.
Hail, fo you are the Source of an overflowing River (Christ).
Hail, for you are the Image of the life-giving Pool.
Hail, for you cleanse souls of spiritual flaws.
Hail, for you are the spritual Basin in which our consciences are made clean.
Hail, for you are the holy Chalice overflowing with joy.
Hail, for you are the fragrant Aroma of Christ.
Hail, for you are the Source of spiritual happiness.
Hail, Virgin mother. (Akafist to Our Lady, Ikos 11).

UNION WITH GOD

Every soul sometimes in life is called to a personal fellowship with its Maker through saving grace. This encounter with God, from God's side is revelation; from man's side is called his religious response. If a man responds to God's loving invitation, he will be saved. If he refuses it, he will be damned for contempting his Maker. Revelation and religion are thus a mutual encounter of man with God.

God always wrestles with human freedom in His desire to save mankind, because He loves all men and wants them to be saved. God does not want anyone to get lost in hell. It is man's fault, if he loses his way to God through his rebellion against the call from God.

PARENTS ARE PASTORS

Bernard Haring, C.SS.R.

HUSBAND and wife, as father and mother, have the authority and the obligation to announce to their children the glad tidings of salvation. Daily they must bring their children nearer to Christ by word and example. As religious teachers of their children, parents exercise an authority similar to that of a bishop in his diocese. This obviously supposes their unity with the Church, since their partnership for sanctifying the family is essentially a sharing in the mystery of the Church.

The Baptism of their children makes the married couple conscious of an essential aspect of their vocation, namely, that their love is fruitful not only in this life, but also in eternity. By faith they share the intimate hope and longing, not only that children be born to them, but still more, that their children be reborn to divine life and heavenly happiness.

Normally, both parents, with their relatives and when possible with the whole parish, should celebrate together the great event of their childrens' Baptism. Even more than the sponsors, the parents should be witnesses of this great event. The baptismal celebration should make them deeply conscious of their marvellous duty to proclaim to their children the joyful news of all the great things God has done to them in Baptism.

Before the child receives Confirmation, he should have been instructed by the parents in the nature and meaning of the grace of the Sacrament of Baptism, as well as its obligations. The child should also have been taught how, through Confirmation, God continues the great work of sanctification and how the new fulness of the Holy Spirit gives a new purpose to the joy and spirit of Christian living.

Again, parents should participate in celebrating Confirmation and should understand what is taking place and what their responsibility is. For, it is primarily the parents' duty to bring up their children to a mature, submissive obedience to divine providence and to the inner guidance of the Holy Spirit.

Baptism directs us to the eternal banquet of love in heaven and, therefore, it directs us also to the Eucharist, in which we participate in celebrating the bond of love between Christ and the Church, "until the Lord comes again". The awakening of the child to baptismal consciousness is basically a part of the Eucharistic education to be given by the parents. This is the heart and the crown of religious education.

Preparing children for their first meeting with Christ in the Holy Eucharist and for correct participation in the Holy Sacrifice of the Mass is one of the solemnly guaranteed rights given by God to parents. It is the task of both father and mother, a task of the whole family in co-operation, of course, with the parish priest, who has a supplementary task to fulfill in this matter. If the parents direct the whole education of the child to the Eucharist as the centre of Christian life, the result will be far more effective than the usual classroom instruction devoted to First Communion, even though this latter be well done.

There is much to be said about the

importance for the child's whole life of his early preparation by his parents for First Communion and participation in Mass. In this way religion comes alive for the child and is anchored in the earliest experiences of his life. Here, however, we wish to consider the exercise of this parental right above all in its importance for the married couple themselves.

In their ceaseless concern for the religious education of their children, husband and wife become more intimately united in the love of Christ. They see that their union in love and their union in the work of salvation is one and the same thing. This common care for salvation in the family is also the school of the lay apostolate.

The godless today wish to suggest that married Christians can be responsible for two children at most. Such people are thinking only of the material care of their offspring. They say, "What can we give our children these days, especially if we have several?" Actually, unbelievers cannot be fully responsible for even one child, since they cannot lead him to fulness of life. But, faithful Christian parents see time and again in the sparkling eyes of their children as they prepare them for First Communion and for an ever deeper eucharistic piety, that they have much to offer their children, namely, the true faith and eternal life, infinite love and happiness.

One part of eucharistic education is instruction concerning the Sacrament of Penance. If the parents undertake this task together with the priest, the children will not only be preserved at the very outset from fatal routine Confession, but the parents themselves will learn to have a greater zeal and reverence for this sacrament. When the parents and their children experience a deepening of their mutual trust in admitting that they are not yet perfect but are still trying, something similar happens in the intimate relationship of the spouses. They learn to admit humbly their failures to lead one another to an ever more reverent self-knowledge. And in this way they can come to a genuinely living and lasting love for one another.

(Novena)

A PRIEST TO MARY

Dear Mother, when I speak to you,
Guide hearts and lips to say
No empty words of human love,
That pass and die away;
But teach me, Mother, so to tell
Your gifts of grace divine
That they who hear may bless your name,
Nor ever think of mine.

DO NOT MISS MASS IN YOUR CHURCH

One Sunday President Truman with three senators, among whom was a Catholic, Jim Mead of New York, flew to Los Angeles without stopping anywhere. Senator Mead said to the President: "Harry, this is the first Sunday in years that I have missed Mass. We won't get to Los Angeles till afternoon".

The President, although a Baptist himself, strolled to the pilot and said: "If you see an airport near a town along here, I wish you would drop down".

Soon the plane taxied down Albuquerque strip. President turned to Senator Mead and said: "Well, Jim, you're not going to miss Mass today".

The Operation of Nature and of Grace in a Human Being

Rev. Basil Tremba

FOR ordinary beings it is hard to understand how the grace of God operates in a man or woman. But if we put it in a contrast, nature versus grace, it becomes much easier to understand.

Due to original sin, by nature man is inclined more to evil than good. It requires help from God to perform a supernatural act. For instance:

By nature a man rejects mortification, because of the violence it does to both his will and his flesh. Yet, assisted by grace, a person practices mortification or voluntary penance for the love of God.

By nature man does not want to control his emotions, such as anger or intemperance; yet, aided by the grace of God, man becomes meek, controls his outbursts of temper and unreasonable desires, resists sensuality, etc.

By nature man rebels against plans which are frustrating or revolts when he himself is overwhelmed by vicissitude. Nor does he desire to be subjected to law or to the demands of the Church, family and job. Yet, for the sake of Christ, aided by the grace, a lover of Our Lord voluntarily surrenders his free will when entering a monastery or a Religious Order in obedience to his or her superiors. Indeed, such a Religious loves to be kept under discipline, desiring command over no one. In fact, for God's sake he is ever ready, ever humbly to bow down unto every human creature. Similarly so, husbands and wives are sensitive to the needs and desires of each other and of children to their parents; of teachers to their students; of pastors to their congregation; of parishioners to their pastor. Such is the law of love which Christ speaks in the Gospels.

By nature a man works for his own interest, his own profit; he considers what gain he can derive from other men—to what extent he can "use" them. But aided by faith and grace, the Christian considers what is profitable and advantageous for many, not for himself alone. He endeavours to help others daily in whatever ways he can, whether it be by some secret alms or by a smile or a "thank you", intended to make someone else's day the happier. In any case, his attitude is one of service to Christ within his neighbor.

By nature a man desires and attributes his honor and respect to himself alone; aided by grace, the Christian attributes honor and glory to God, the Creator and Preserver of life.

By nature a man fears shame and contempt. Inspired by grace, a truly Christ-like man is glad to suffer reproach for the name of Jesus Christ.

By nature a man loves ease and comfort; as a result of grace this same man cannot live idlely, but rather willingly embraces labor and hardships. He comes to view work not as a necessity or as a punishment but as his contribution to God's salvific restoration of the world.

By nature a man seeks new things, nice things—curious, interesting, expensive and beautiful; he abhors what is cheap and coarse. Motivated by grace, he delights in that which is simple and humble, does not reject what is coarse nor refuse to be clothed in simple or old gar-

ments.

By nature man excessively prizes temporal and worldly things, and rejoices at earthly gains, is troubled by losses, and is upset and irritated at slighting injurious words. But this same man, illuminated by grace, strives for things eternal; he does not rapaciously cling to temporal things; neither is he unduly disturbed at the loss of material possessions; nor exasperated by harsh words, for he places his treasure and joy in heaven where nothing perishes.

By nature man is covetous: he likes rather to take than to give and loves to have things exclusive and private. Aided by grace, he becomes kind, generous and openhearted; he puts away his private interest, is contented with little, and judges it more blessed to give than to receive.

By nature man is inclined to creatures, to his own body, to pleasures, vanities, to visiting, to trips, to running to and from. By grace man is drawn to God and to all virtues; he renounces creatures, avoids company, wanderings, and is even ashamed to appear in public, unless a duty or the public good requires it.

By nature man is desirous of exterior comforts by means of which his senses may be gratified. Aided by grace he wants to be comforted only by God alone.

By nature man acts for his own gains and interest; he does nothing free of charge—gratis—but hopes to gain something else just as good or better for his deeds — praise, favor, or great esteem. Aided by grace the Christian seeks nothing temporal and does not require any other reward or recompense but God alone for his reward, nor does he desire anything more of the necessities of his life than may serve him to obtain things eternal.

By nature a man rejoices, if he has many friends and relatives of influential status; praises himself, if he comes from a line of nobility, smiles at those who are in power, flatters the rich, and praises such who are like himself. Converted by grace, this same man learns to love his enemies, is not puffed up by having many friends, does not grant to rank or birth any intrinsic value. Such a Christian favours the poor, sympathizes more with the innocent instead of the powerful; rejoices with him who loves the truth and hates deceit; exhorts even the good to be more zealous for better gifts, and by the exercise of virtue to become like the Son of God.

By nature a man complains, if he suffers. But aided by grace, the lover of Our Lord, like Him, bears poverty with constancy.

By nature a man turns all things to himself, contends and disputes on behalf of himself. Regenerated by grace, he refers all things to God, from Whom all things proceed; he attributes no good to himself nor does he arrogantly presume. Enlightened and strengthened by grace, he does not contend or prefer his own opinion to that of others, but in every feeling and understanding submits himself to the eternal Wisdom and to Divine scrutiny.

By nature man desires to know secrets, to hear news, desires to appear abroad and acquire experience of many things through the experience of his senses. He desires to be taken notice of and to do those things which may procure praise and admiration. But this same man abetted by grace, does not care to hear gossip because all this springs from the old corruption, since little is new and nothing lasting on this earth. Supported by grace such a

man restrains his senses, avoids vain complacency and ostentation, humbly hides those things which are worthy of praise and admiration; and from everything and in everything seeks the fruit of utility and the praise and honor of God. Aided by grace, he desires neither to be exalted, nor anything that belongs to him, but wishes that God be blessed in His gifts Who bestows all things through ineffable love.

The grace which transforms the old Adam of man into the new Christ is a supernatural light and special gift of God, the proper mark of the elect, and the pledge of eternal salvation. It elevates a man from earthly things to love such as are heavenly, and from carnal things draws him to the spiritual.

As nature is the more subdued, with so much the greater abundance is grace infused; and every day by new visitations the interior man is reformed according to the image of God.

How often we make good resolutions, but because grace is not in us to help our weakness, we recoil and fall off. We know the way of perfection, and see clearly enough what to do, but pressed down with the weight of our own corruption, we rise not to the things that are more perfect.

The grace of God is supremely necessary for us, in order to begin that which is good, to go forward with it and to accomplish it. Without grace we can do nothing. Yet we can do all things, if grace strengthens us. Without grace our merits are nothing; neither are the gifts of nature to be esteemed. "No arts, nor riches, nor beauty, nor strength, nor genius, nor eloquence avails, in Your sight, O Lord, without grace". For the gifts of nature are common to good and to the bad; but grace or divine love is the proper gift of the elect with which they are adorned and made worthy of eternal life.

This grace is so excellent that neither the gift of prophecy, nor the working of miracles, nor any speculation, however, sublime, is of any value without it. No, not even faith, nor hope nor any other virtue are acceptable to You without grace and charity.

"I beseech You, O Lord, that I may find grace in Your eyes. If I be tempted and afflicted with many tribulations, I will fear no evil while Your grace is with me. This alone is my strength, this alone gives counsel and help. This is more mighty than all my enemies, and wiser than all the wise. Your grace is the mistress of truth, and the teacher of discipline, the light of the heart, the consoler of anguish, the banisher of sorrow, the expeller of fear, the nurse of devotion, the producer of tears".

SOVIETS' SECRET

Do Russians know the secret of how to prolong one's life? They certainly are masters in shortening the life of millions of exiled Ukrainians to Siberia. Yes, they claim to have the secret of prolonging life... But why did Dr. Alexander Rogomoletz, the Russian scientist who claimed to have discovered a serum to prolong man's life to 150 year, died at the age of 65? Maybe Stalin decided so...

An angry woman called up an air-travel agency and said: "My bag has been lost. I do not mind the rest of the things, but I will sue you, if I do not get my diet back and therefore gain any weight".

I'D LIKE TO KNOW

1) *Can the Church abolish such titles as 'Excellency', or 'Eminence' or 'Beatitude' and some insignia, used by the hierarchy?*

Yes, the Church can and is slowly abolishing these titles and insignia which are so many medieval trappings, because they do nothing to show the people, especially to our non-Catholic brethren, that there is a rapport between such titles and Christ. It is hard for a poor beggar to treat his Bishop like a brother in Christ, if he must address him as 'Excellency' or 'My Lordship', as they do in Australia.

The leader of the United States (the president) and the head of the Soviet Union, the two most powerful men in the world of today possess neither titles nor insignia, nor special robes.

Such titles and insignia are the remnants of the medieval society when bishops were considered to be princes of the Church. As the secular princes wore the insignia, so did the bishops. Now such things are gone, and therefore such things are outmoded. For this reason, some Bishops have already ordered their flock to address them as "Father Bishop", for instance, the bishop of Augsburg, in Germany. He also forbade the people to kiss his episcopal ring. In explaining his order, bishop Joseph Stimpfle said:

"I discouraged them from using the term 'excellency', because I think the style of life in the Church should be Christ-like, modest, unaffected and unassuming. Everything in our personal lives that reminds people of standards no longer in keeping with our age might just as well be eliminated".

To retain such titles would remind the people that the Bishops were also secular princes in the past.

The Second Vatican Council stressed that the Church of Christ is the Church of the poor. It is hard to see it, when its leaders are richly dressed and wear the insignia of the secular princes together with the titles which savor of anachronism.

2) *Should we read the Bible? Why do some priests insist so much upon the reading of the Bible? In the past they did not do it. Why now?*

The Bible should be a beloved book of every follower of Christ. It is the letter that Our Heavenly Father gave to His earthly children, men. St. Paul writes to his disciple Timothy: "All Scripture is inspired by God and useful for teaching, for reproving, for correcting, for instructing in holiness, that the man of God may be perfect, fully equipped for every good deed" (2 Timothy: 3, 16-17).

The Bible tells us about God, Christ and what they have done for us. St. Jerome says: "To be ignorant of the Scripture is not to know Christ". When we read the Bible, we see Our Heavenly Father diffusing around consolation in trouble, encouraging us to practice virtue and attracting us to love Him and our fellow men for His sake. In the Bible we find strong exhortation to be good and splendid examples of every virtue that should adorn the children of God.

In the Bible God assures us that we are His beloved children: "I have loved you with everlasting love" (Jeremias: 31, 3). The Bible gives us contact with a personal and loving God. For this reason Pope Pius XII wrote that "man will more fully know, more ardently love and more faithfully imitate Christ in proportion as they are more assiduously urged to know and meditate upon the New Testament".

The New Testament makes us aware of the wonderful, dynamic personality of Christ, shows us His attractive teaching, the depth and value of His virtues which we must imitate, and His attitudes toward the Father and the fellow men whom He came to serve and save. For this reason St. John states: "This was written that you may persevere in your belief that Jesus is the Messias, the Son of God, and that, through your belief, you may have life in His name" (John: 20, 31).

The reading of the Bible must not be considered a luxury, but rather as a normal every-day means for growth in Christ and His spirit, and as a source of strength for an effective apostolate in the Church and in the world in which we live and worship God.

3) *Since the Holy Father has abolished the excommunication imposed upon those who were married before a non-Catholic minister, may I now go to Confession and Holy Communion?*

It is true that the excommunication has been lifted, but marriage is still invalid, if it was contracted before a non-Catholic minister. You must convalidate your marriage before a Catholic priest and at least two witnesses, if you wish to receive the said Sacraments. If your partner is dead, you may receive these Sacraments without any further ado, because the excommunication does not exist any more. There is no more any need for absolution from excommunication.

4) *Why is there a curtain hiding the priest in the confessional? Is there a law that makes such curtain obligatory? I do not like it.*

Canon Law of the Latin Church (909) prescribes only that there must be a grate with small perforations, to prevent the possibility of any physical contact. The purpose of this law is not to promote anonymity in the Sacrament of Penance.

Some people prefer the impersonalism and secrecy provided by the veil in the confessional, while a growing number of people desire a more personal approach to the Sacrament of divine mercy.

5) *Is it a sin to feel anger at those who hurt us?*

It all depends what kind of anger you feel. The feelings of anger can be voluntary or involuntary. We cannot help feeling hurt when someone offends us. Such a feeling is a natural emotion over which we have no full control, and therefore it is not sinful.

To preserve anger in your heart and to dream of revenge or to refuse to forgive is a sin. St. Paul gives us the following advice: "If you become angry, do so without sinning.

Do not let the sun go down on your resentment. Do not give the devil a chance" (Ephesians: 4, 26). In other words, the Apostle of Christ admonishes us to try to get rid of our anger as soon as it is humanly possible. If we cannot stifle the angry feeling, let us try at least to forgive with the strength of our will, saying: "Dear Heavenly Father, I forgive him or her. Please bless me and him or her that we may love You and each other as your children should".

In such a case the feeling of anger which may still remain will not be voluntary and sinful.

6) *When the Holy Family fled to Egypt, as St. Matthew says* (2, 14), *where did it live?*

We do not know for sure where the Holy Family lived in Egypt and how long it stayed there. The ancient tradition says that it stayed in the district of Heliopolis. A Jewish model temple was there, built by the Jewish high-priest Onias III in 160 B.C. Some million Jews lived then in the district of Alexandria. It is possible that St. Joseph went to Alexandria and lived there till the death of Herod.

If the Holy Family went to Alexandria, it took it a week to get there.

7) *I have attended a mission two months ago. The missionary was a zealous young man.. In one of his sermons he said: 'If you disagree with anything which you find in the Catholic doctrine, you should not go to Mass, because you are a hypocrite. You should leave the Catholic Church and start your own!' Is this the new teaching of the Catholic Church after the Second Vatican Council?*

You should not take the words of this missionary for the authentic teaching of the Church. In the deposit of the Catholic faith there are dogmas which must be accepted by all those who claim to be Catholics. But there are also many things that some people take for the articles of faith which are not such, for instance, some theological opinions.

We are living in times which are rightly called transitional. There are many doubts and problems which will be clarified in due time by the teaching authority of the Church. A child-like faith is not enough in our century in which many old beliefs are being re-examined. If you follow the teaching of the Church, you will never lose your faith. Indeed, it will become stronger, able to withstand the shocks of life.

8) *My husband is abusing his marriage privileges. What should I do? I tell him that his behaviour is sinful. If I refuse he gets angry and threatens to go somewhere else. I do not know what to do. Please give me an advice to follow.*

You should not get depressed because your husband is abusing his marriage privileges. After all, he is responsible for his sins. Since you have tried to correct his behavior, you have fulfilled your duty.

As far as the use of marriage is concerned, you may comply with his request, because there is no sin on your part. The sin is completely his. Since you are not sinning, there is no need for mentioning such things in confession.

9) *I was shocked by the remark my pastor made at a recent funeral of a friend of mine. He said that we cannot help the deceased and our attendence at the Divine Liturgy will not help him. Furthermore, he stated that it is only for our own good that we come to the funeral Mass. If it is so, why have Masses for the dead?*

Your pastor is utterly wrong. His statement is untrue, unless he had a revelation that the soul of the deceased friend is in hell.

Mass is the best means of helping those who passed away and are doing penance in purgatory, which is the case with most souls which leave this world.

10) *Who divided the Bible into chapters and verses, and why?*

The division of the Bible books into chapters was made by Stephen Langdon in the 13th century. The division into verses goes back to the time of the Jewish Mazora, but the verses were numbered for the first time in the Latin Bible of Pagnini, published in 1528. Robert Estienne reorganized the Pagnini numbering for the books of the New Testament in 1551. The Hebrew Bibles, with a few exceptions, follow the same system.

As for the order of the books, their division and titles, the Latin editions of the Bible followed the order of the Vulgate, the Latin translation, made by St. Jerome.

The new translations, however, made from the original texts, partially follow the Hebrew system.

The Bible books were divided into chapters and verses that the reading of them might be easier for the people.

IT IS YOUR CATHOLIC PRESS

ALERT CATHOLICS READ THE CATHOLIC PRESS

IT has become a tradition to dedicate the month of February to the Catholic Press, and in this year of grace our press takes on particular importance for us.

More and more we laymen will be called upon to prepare ourselves for the bigger part we are going to have to play in the world of to-morrow.

More and more, we will have to work and pray to forge for ourselves stronger souls, keener minds, newer outlooks, in order to serve the Church as she expects—or rather as Christ, Her Head, expects us to serve her.

Wider and ever wider the Church is spreading, into new mission countries, and into countries from which persecutors have exiled her or lowered her influnce through their attacks on her, and through the humiliations they have inflicted on her.

We well remember a speech given by the late Pope Pius XII one Easter morning to the Catholic youth of Italy, in which the pontiff foretold that the Church's winter was coming to an end, and that a new Spring was dawning in which all of them would be called upon to do their part. He asked them if they would be ready when the time came for action, and their eager and willing response thundered back to him from the distant corners of the vast St. Peter's Square.

We may well consider the question being asked of us by the Sovereign Pontiff, and be prepared to give the same thunderous and willing response.

The means at our disposal for the service of Christ and His Church in this period of a second spring of faith and charity are many. However the Holy Father himself indicates certain means which he is desirous that we use.

In the first place, organized lay Catholic Action, in conformity with

the directives of the Bishops and their representatives on the parish level, our Pastors. In each diocese and parish, local conditions dictate the form this apostolate will take, and the methods to be employed for its success. Whatever the form, no true Catholic, who considers himself a living member of the Mystical Body of Christ, can abandon that Body and its activity, to take refuge in an untroubled isolation. The day of hermits living in the world, and even of ghetto-minded Catholics, is over for good.

Besides these organized forms of apostolate, the Popes, since as far back as Leo XIII, have insisted on the formation and the spread of a serious Catholic Press.

The modern communications media of the radio and the televisions may amuse and instruct, and even inform, but it is very doubtful that they will supplant fully the printed word. The newspaper will remain as an instrument for the formation of opinion on current events, and there will always be magazines and other publications.

That being so, the field of publications, which have potentially such deep influence on their readers, is a field in which all Catholics have their part to play.

Pope John XXIII, in a speech to a group of Italian journalists, stressed the fact that Catholic papers could claim the special support of those they serve, because the Catholic Press often is not so well off financially as its secular counterpart.

In the same speech, His Holiness declared that Catholic journalists who work with professional competence, mutual cooperation and a Christian sense, are a necessary and urgent antidote against the serious dangers found in certain sectors of the press. He went further, to quote Pope Leo XIII, "All those who really and sincerely want both sacred and civil things to be defended effectively by able writers... should out of their own generosity seek to promote talent... and the greater one's wealth, all the more just is it to support them with one's power and riches. (Encyclical Etsi Nos, Feb. 15, 1882).

The Catholic Press, for all of us, consists principally in the local press organs on the parish and diocesan plans. In some countries, there are Catholic publications which are the property and, as it were, the special form of apostolate of groups of Catholics, laymen or priests. Their noble task is to keep Catholics properly informed on happenings of Catholic import, and, as is the role of all publications, to help form their readers in good habits of thought.

It is noted that whenever the enemies of the Church decide to attack, they begin by preparing communications media to spread their ideas, and to form an anti-Catholic trend of thought. The first instrument they seek to use is that of the printed word, and they use newspapers, magazines, highly attractive tracts, etc., to spread their ideas.

To meet this attack, the Church must have its own printed word, its own newspapers, magazines and tracts and books. And the Church must have financial support for the great enterprise of continuing its work through the printed word.

It was Pius XII who gave a special blessing to the Catholic Press, and then added: "We give a special blessing to those who renew their subscriptions promptly". He showed thereby that he realized the difficulties of financing a publication.

During this Catholic Press month, we, of the Redeemer's Voice, do not intend to refer to our own publication, but we do insist that all our readers examine their consciences seriously as to whether they are doing their bounden duty towards the Catholic Press in their immediate locality. It should not be necessary, as it so often is, for the Bishop of a diocese to have to organize a drive to get the diocesan paper into every Catholic home. Such things go without saying, and the well-informed Catholic accepts his diocesan paper as a matter of course. If many, and there are too many, criticize the diocesan newspaper because they think it is not well edited or printed, or because it contains too many advertisements, they should reflect that there would be no advertising, and there would be a better quality of printing and art work if each and every Catholic in the diocese gave his full-hearted support, instead of letting his subscription run out and neglecting to renew it. We know of no publication that can get along without a regular paid-up subscription list!

Our readers should also ponder on how they are doing their duty to the local parish publications, if they exist; and that they ponder why a parish bulletin does not exist in their parish if such is the case. Could it be because the proper funds are lacking on the part of the parishioners who would benefit by it?

Then there are national Catholic publications which are deserving of our encouragement, as the national voice of Catholic opinion in the country. They too deserve the fullest support, as they have heavy financial obligations to meet, in order to carry that message.

When these obligations have been attended to, the ordinary Catholic will turn to other Catholic publications according to his taste or devotion. It is hardly conceivable that in a Catholic home, first place be not given to Catholic periodicals.

Tell me what you read, runs a dictum, and I'll tell you what you are.

Could the casual visitor to a Catholic home always deduce immediately from the magazines he sees there that the members of the household are Catholics? He should be able to, but unhappily, if we were judged by the publications than can be found in our homes, too many of us, perhaps, would be classified as good pagans.

During this month, then, and perhaps as part of our Lenten resolutions, it would be a good idea to meditate on our attitude to the Catholic Press, and to the support we are giving it. For many, this meditation would lead, we are sure, if they were serious, to a number of radical resolutions. They might lead to the disappearance of a lot of the cheesecake and the specious "broad-minded" literature that clutters up too many of our Catholic homes.

Such meditation might—O blessed day!—bring all our Catholics to the decision to support to the fullest their Catholic Press, as an instrument of their own progress in the faith, as well as a means of powerful apostolate among our separated brethren, who seek the truth, and who turn to us to see if we can satisfy their innate hunger for it.

Let us hope that during this Catholic Press Month, all Catholics will resolve, and carry out their resolution to SUPPORT THE CATHOLIC PRESS.

(Annals of Good St. Anne de Beaupre.)

Subscribe - Read - Spread! REDEEMER'S VOICE

MALACHIA

by Father William N. Schuit

DARIUS, Emperor of Persia, was a great administrator. He divided the ancient world into satrapies (provinces), each with its own governor. The little territory in Palestine held by the Jews who returned to Jerusalem after the exile fell within the fifth satrapy.

Rebuilding of Jerusalem walls stopped twice by the Persians

The Persian wars against Greece seemed to offer the Jews a chance to set quietly about rebuilding the walls of Jerusalem which had been in ruins since their devastation by Nebuchodonosor in 587 B.C. In 485 B.C. Xerxes succeeded his father, Darius. Shortly thereafter, a letter of accusation against the Jews for their building project was received at the Persian court, and the work was forced to halt. In 465 B.C., Xerxes was assassinated. The Jews interpreted the event as their chance to resume building but a second stop order was issued by Artaxerxes I.

Walls finished by Nehemias, who also instituted reform

Cupbearer to an ancient ruler was a position of importance at court. Nehemias, a Jew, held this office under Artaxerxes. In 445 B.C., he succeeded in having himself named Governor of Juda. Returning to Palestine with permission to resume construction, he finished the project in 444 B.C. Aided by Esdras, a priest and scribe of great influence, Nehemias also undertook a thoroughgoing religious reform among the Jews. The record of these two men is found in the Old Testament books called "First and Second Esdras".

Malachia prepared the way for Nehemias and Esdras

How great was the need for reform is the message of the prophet who goes by the name of "Malachia". Who he was we do not know. His name is a pen name, *Malak Jahweh,* if fully written, which means "Messenger of Jahweh". The conditons of the Jewish community revealed in the book correspond to the information found in "Second Esdras", and it is generally agreed that the sermons in Malachia's prophecy were preached shortly before the arrival of Nehemias. Perhaps Malachia was actually Esdras! But more important than his identity is his message.

The Jews had given in to worldly indifference

The prophet's attack is upon the low religious tone of the priests and people. The days of fervor during which the temple was rebuilt are long since gone. Weariness and pessimism have set in. God's love for His people was surely a good starting point. God's love had always been a constant thing, ever since Jacob had been preferred to Esau. But while it had been faithful, it had seldom experienced the love of Israel in return. The Israel of Malachia's day was no expception to this rule. For once, the problem was not idolatry! It was even worse. It was indifference to religion—a questioning of its need at all.

The Jew had tired of waiting for God and had seized upon the things at hand as his possession. The world had won, and this is one reason at least why the Book of Malachia is well-suited to our age; for now also the world has apparently won. Worldliness is a somewhat subtle evil. It is easily identified in the conduct of the other fellow, not so easily in our own. It is a great evil in him, but something which I feel I must live within myself. It is a rendering to Caesar of that which belongs to God, and a rendering to God of those things which are not fit for Caesar.

A pure offering will be made and the Lord Himself will come

The priests of Juda! Well, they were offering sacrifices to the Lord, weren't they? Yes, the blind, the sick and the halt animals in the flock. The Lord wanted no more of that! In the strong language of the prophet, He will punish by "strewing dung in your faces, the dung of your feasts". But it will not be always so. From the rising to the setting of the sun, everywhere, *a pure offering* will be made to the Lord—the Holy Sacrifice of the Mass.

The people of Juda! No fidelity here. Why, they are marrying pagans, watering down religon for the hundredth time, and even have the nerve to ask: "Where is the just God?" The just God is coming, all right. First, will come His messenger, Elias. Then will come the Lord Himself. But who will be able to stand that coming? He will refine and purify the priests, the Sons of Levi, and He will bear witness against perjurers and adulterers, those in whom there is no fear of God. The messenger, called Elias, will be John the Baptist, the Lord Himself will be Jesus of Nazareth, the Saviour.

Malachia is last of the prophets

Malachia is the last of the Old Testament prophets. Until John the Baptist roars out penance in the valley of the Jordan, there will be no one to speak in God's name. This was the penalty for not listening. To Isaia, He had said, "Go and say to this people: Listen carefully, but you shall not understand. Look intently, but you shall know nothing". (Isia 6: 9). Must it be ever thus, Lord, will we never learn to listen? Perhaps never as a people; but as individuals, we had better, for the last words of prophecy are these: "The day of the Lord comes, the great and terrible day".

ST. JOSAPHAT HELPS HIS ENEMY

The Saints have no enemies. They love those who hate and persecute them. An adversary of the Ukrainian Catholic Church did not believe in miracles of St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., and scoffed at those who believed in them.

Once he was conducting a boat on the river Dvyna. The boat was full of wheat. All at once the canoe was thrown into a whirlpool and overturned. The poor man fell into the deep water and saw that he would die. Mindful of St. Josaphat, he cried out: "St. Josaphat, if you are a true martyr, save me and I will accept the Union!"

Immediately he saw the Saint coming towards him over the water and giving him his hand. He was saved from death without knowing how. Grateful to St. Josaphat, he kept his promise, joined the Catholic Church and told his friends about the miracle.

Our desires always increase with our possessions. The knowledge that something remains yet unenjoyed impairs our enjoyment of the good before us. (Samuel Johnson).

My Missions in the Region of Amiens

M. Schudlo, C.SS.R.

THE missions in the region of Montargis ended on Oct. 10, 1966. After a short stop in Paris I went to Amiens to start another missionary round. The Pastor, Rev. Father Julian Prokopiw, met me at the railroad station. Since he has no car, Mr. J. Verhun, an engineer from Beauvais, offered his services and drove us every day to the place where the mission had to take place. Without his help my missionary work in this region would have been greatly reduced, because the places are far from Amiens where the pastor stays.

The pastor and I have visited families during all these missions which started on Oct. 14th and ended on Oct. 30th. Such visitations would have been very hard to make without a car. When I mention the place where the mission was held, it must be added that practically every day we had to visit three or four towns and villages around that place, inviting people to the mission or confessing and giving Holy Communion at home to those who could not come to church or were too old to do so. There were many old and several sick people who could not come. There were also those who live far away (ten or fifteen miles) from the church where the mission was preached. Without a car it was impossible for them to attend the mission.

At the same time there were many who came on the bikes and motorcycles, driving around 7-10 miles. Some took off from work to attend missions, although their number was rather limited.

Places of the missions

Libercourt

A two-day mission was preached on Oct. 14-15, 1966. Libercourt is 60 m. from Amiens. The Libercourt district has some 50 Ukrainian Catholics living in the nearby towns, villages and on the farms. Four sermons were preached and 40 persons received Holy Communion. The mission was conducted in a Latin chapel.

The pastor and the missionary have visited 15 families.

Fricourt

It was a one-day mission. Fricourt is 20 m. from Amiens. Some one hundred people came to the mission and the High Mass, sung by the pastor. It was Oct. 16th. The faithful celebrated the feast of the

Protection of the Bl. Virgin Mary. Forty-two persons received Holy Communion during the Mass.

After the Mass there were a dinner and a concert in honor of the Ukrainian heroes who fought and died for the freedom of Ukraine.

Trip to Lisieux (Oct. 17-18, 1966)

Since my seminary days I had a special devotion to St. Therese of Lisieux, the Little Flower of Jesus. The pastor took me to Lisieux where the Saint lived and died as a Carmelite nun.

The French Heroine

On our way to Lisieux we stopped in Rouen, which is known in France, because St. Joan of Arc, the French national heroine, was burned alive at the stake.

Jeanne d'Ark (1412-31) was born of a peasant stock in Domremy. Hers were bad times for France. The English army invaded her fatherland. The French generals were helpless. The situation was critical, because among the French themselves there were numerous English sympathizers.

One day the little peasant girl heard "secret voices" which called her to deliver her country from the foreign invaders. She went to the King Charles VII and convinced him that, with God's help, the English army would be defeated. With the latter's permission Jeanne put a military uniform on and led the French soldiers to Orleans where the besieging English army was defeated at Patay in 1429. After that the King was solemnly crowned in the famous cathedral of Reims.

Unfortunately Jeanne was betrayed in one battle, captured by the English sympathizers at Compiegne and sold to the enemy by the count of Luxembourg. The English induced Pierre Cauchon, bishop of Beauvais, who instituted a mock trial at which the Saint was judged and condemned to death at the stake as an heretic in Rouen in 1431.

When the saintly virgin was burned, her courage made some English soldiers exclaim in admiration: "We have burnt a Saint!"

Jeanne d'Ark was beatified in 1909 and canonized in 1920. Her feast is a national French holiday, celebrated on the second Sunday of May.

During my mission I have noticed countless statues of the saintly heroine in the French cities, churches, monasteries and public places.

Saint Jeanne d'Ark and St. Michael the Archangel are very popular among the French people.

There is still the tower "Tour Jeanne d'Ark" in which she was held a prisoner for eight months. A street runs through the place where the saintly virgin was burnt. A white cross on the street marks the place of her burning. Rouen is a big industrial city. The river Seine runs through it. We stopped in the city and went to one of its suburbs. There is a church of Bon-Secour. It is built upon one of the surrounding hills. A majestic monument of St. Jeanne d'Ark stands by the church, facing the city. The French are very proud of their heroine who saved France from the English invasion in the 15th century.

Lisieux

On Oct. 18th the pastor and I celebrated the Divine Liturgy and gave Holy Communion to the Carmelite nuns in the church where the holy relics of St. Therese rest. On Oct. 19th we celebrated it on the altar near the shrine of the Saint. Over the arc of the side-chapel where the shrine stands are the last words which Therese said before her death:

"Mon Dieu, je Vous aime!" (My God, I love You!). It is marked that these were her last words on earth.

The Saint foretold that her body will not be spared corruption. A statue of the Saint contains a few of her bones, found during the exhumation of her body in 1923. The rest of the bones are deposited in a golden box under the statue.

The Saint holds the cross of religious profession in her left hand. We visited the house where the Saint lived with her father after the death of her mother. It is a nice house with a garden.

We went also to the basilica of the Saint. It is a splendid church, built upon the hill. Lisieux has a population of 15,000. In the basilica there is an altar, called "the altar of Ukraine". In the cemetery of Lisieux the parents of the Saint are buried. The famous white basilica, inaugurated in 1937, dominates the city and attracts thousands of pilgrims who come to Lisieux from many countries of the world. During the last World War Lisieux was considerably destroyed by the air raids.

* * *

Besides the places of Libercourt and Fricourt the one-day missions were preached and families visited in the following places:

Sailly-Flibeaucourt (40 m. from Amiens), Noyon (40 m. from Amiens), Labourse (60 m.), Arras (65 m.), Lens (50 m.), Ham (35 m.), Wavignies (25 m.), Bouchoir (20 m.), St. Paul (40 m.), Ressons (40 m.), Beauvais (40 m.), and Amiens itself. The mission in Amiens was the last one. It was preached on Oct. 30, 1966.

During these missions we left Amiens at 8 a.m. and returned at 7 or 8 p.m. The visitation of the families, confessions of the sick or old people took much of our time. It was a tiresome work, but very satisfying. It gave me a good idea of how our people live in France. Most old people were very grateful and thanked us for the visit and Holy Communion we brought them.

These missions were always conducted before noon. The usual length of the sermon was 40 minutes. Since our people are so widely scattered and the priests are so few, the church services are held seldom, in some small centers just once every three months. Yet most of our people retain their faith and come to Mass whenever our priest comes to visit them.

Except for three days (Oct. 21-3) we had good weather which helped the people to come to Mass. On Oct. 21st the rain was just pouring, and yet some 30 people from outside the city came to the mission in the city of Lens.

On October 24th just one man showed up in church for the mission in the village of Ham, because the weather was very cold and rainy. The pastor said Mass for the man, while I heard his confession and preached a 15-minute sermon for him alone. The man was moved to tears.

Unfortunately very few school children and young people came to the missions, because the children were at school during the day, while there aren't many young people in the small villages and on the farms. They moved to the big cities where job opportunities are better and life is more comfortable.

During all these missions 74 Ukrainian families were visited, 38 sick confessed and given Holy Communion at their homes or in the hospitals or the homes of the aged, 14 sermons were preached and 18 Divine Liturgies celebrated for the people, 258 confessions heard and 311 Communions distributed to the people.

To reach our dispersed people we made 1,300 m. by car. All these missions were held in the Latin Rite churches or chapels. The French clergy is very friendly and helpful.

While in Amiens, I stayed in a monastery where our food was

Taras Shevchenko

THE NIGHT OF TARAS *

(Translated by Vera Rich)

At the crossroads sits a minstrel
Playing on his kobza;
Gathered round him, boys and girls
Blossoming like poppies.
The minstrel plays, and sings to it,
Chanting out the words,
How the Cossacks fought the Poles,
The Muscovites, the Horde.
How the whole assembly gathered
Early on a Sunday;
How they buried a young Cossack
In a verdant gully.
The minstrel plays and sings to it,
And makes misfortune smile:

"Once there was the Hetmanate —
All passed beyond recall;
Once, it was, we ruled ourselves,
But we shall rule no more...
Yet we never shall forget
The Cossack fame of yore!

Ukraina, mourning, grieving,—
Such, indeed, her fate!
Like a little child she grieves,
She weeps, and to her rescue
No one comes... The Cossack host
Fall away and perish;
Fame and the land of their fathers
Perish—and no haven...
And the scions of bold Cossacks
Now grow unchristened,
Love in sin, unblessed by marriage,
Priestless are interred...

My poor Ukraine, all trampled down,
Ukraina, Ukraina!
Mother, mother dearest!
When I but recall your fate,
My heart is all a-weeping.

Where is the Cossack host, and where
Are the red jerkins scattered?
Where the freedom—destiny?
The Hetmans and their banners?
Over the scions of bold Cossacks
Heathen men now rule.

On the plain a gravemound stands
Black above the stream;
Where the Cossack blood once flowed
Now the grass grows green.
A raven sits upon the mound,
From hunger it is cawing,
A Cossack recalls the Hetmanate,
Recalls it, and is mourning..."

Grieving, the minstrel ceased, somehow
His hands refused to play,
And, gathered round him, boys and girls
Wiped their tears away.

(1839)

---

* Taras Shevchenko weeps over the misfortunes of Ukraine subjugated and oppressed by Russia.

served by the Sisters. When we went away for the mission, we had our dinners with our families which gladly received us into their homes.

During the missions in Beauvais and Amiens I visited the ancient cathedrals. By their colossal grandeur they make an awe-some impression upon the visitor. In the Cathedral of Beauvais is a big clock in the form of an altar, making not only the hours of the day, but also the dates of the weeks and months, the lunar seasons, etc.

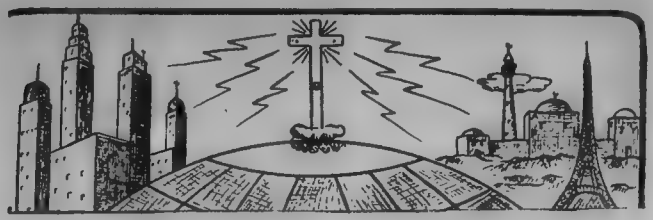

Christian Love and the City

By Joseph K. Hogan

THE Christmas message must be made manifest to all men. The present challenge of the modern Christian is to make Christ more relevant to the city. The modern city commands man's attention since it is the life blood of culture, wealth, and the home of modern man. The city is important because this is where the people are. The city is a place of immense possibilities for the full development of mankind and individuals. The city is a place of hope because it provides the roots for a new development of man in the Christian spirit.

Right now certain factors in city life have to be reappraised in the light of the fundamental law of Christ; to love God and to love your neighbor. Christian love in this context means that love is expressed in service to your neighbor, Christian service, the fruit of Christian love.

Man in the city has turned to social groupings to ward off anonymity in the cities and to achieve ends which he could not achieve alone.

These groups offer fertile field for the application of the message of Christian love and service to our fellow man. Expressly there are two motives for the Christian to join a group. The first reason is to right the social order. Secondly the group offers the motivation of self-fulfillment. For man is acting according to his social nature when he associates with others. Man is better able to develop his creativeness.

Another level at which the Christian message can be made more relevant to man in the city is in neighborly relationships. How we get along with people on the block, the demands of Christian love in a high-rise apartment with hundreds of tenants, the demands of Christian love in a sprawling neighborhood

where people tend to be smug. The first challenge of Christian love in this type of environment is to form a community where people begin to love one another through service. Find two or three others who think the same way as you do and support each other and work together as a group. Seek the community builders and work with them. In a Christian community people love one another through service.

Work is what fills up the day of most men in cities. Work in a real sense is what is most important for many men in the city since often it is by work that man's personality is enriched, man's dignity is guaranteed since he contributes to the common good of society in a special and unique way, and man's human respect is achieved in the sight of his fellow men by his daily work. It is in the work day that Christianity in its roots is to be made evident.

By work man is able to serve the community of man and this should be the end of all work. To build up the city of man is a noble work of man and can be a service to God as well as man.

When the Christian acts, in the fullest sense, he builds the kingdom of God and prepares the world for the coming of Christ when all things will be fulfilled and perfected. Man is united to Christ in this work especially when he prepares men for the coming of Christ by uniting them together in Christian love. When a person helps people to love one another in Christ he does an enduring work which will outlast everything. The goal of the unity of the entire human race in Christ has already begun in time. The same is true when man-at-work enriches the world of material things and brings the things of earth into subjection to man, and finally by the work of his hands and by worship, brings the things of earth into subjection to the law of Christ which is a law of love. This includes all the works of modern man from driving a bus to operating busines machines.

The glorious second coming of Christ will be just that when the whole universe, man and matter will adore the Father in Christ as one. The parousia begins at every Mass; the parousia begins at every act of charity done to one's neighbor; the parousia begins when men begin to be a community of love; the parousia begins when men offer the work they do to God in worship. In such ways the city can be a place of hope by providing the roots for a new development in the Christian spirit. (Madonna House).

Countless men can cope with death. If they believe in God, they simply accept death and submit to the will of God. It is the living that often defeats them, because they do not know how to handle their problems and the troubles of life. It seems that this defeat is the measure of their failure in the knowledge of God and in the lack of the true Christian spirit on the part of the rich and wise of our society which does not care about their fellow men who do not know or are unable to take care of their spiritual, moral or material needs.

There are many men and women in the present world whose life is a daily struggle for simple existence. They lack talent and opportunity, they live in fear of debts and tax-collectors. Their daily life is such a stress that they have neither time nor strength to spend on the care of their immortal souls for which our Lord died upon the cross.

THE PURCHASE OF MANHATTAN ISLAND

Just 341 years ago today, German-born Peter Minuit, representing the Dutch West India Company, bought Manhattan Island from the local Indians for $24 worth of beads and trinkets. The island, which was to become New York City, had been discovered in 1524 by Verrazano, an Italian sailor in the French service, and Diego Gomes, a Portuguese sailor in the services of Spain. In 1609 it was visited by Henry Hudson, an Englishman explorer for the Dutch. His account of the fine fur pelts he had there spurred his employers to establish a trading-post on Manhattan Island. The first white settlers on the island were Captain Christaensen and his six comrades, who in 1614 were put in charge of trading operations with the Indians. About ten years later other families came from Holland and founded homesteads. The name of the island stems from one of the Indian tribes. (ACNS).

Manager, interviewing a man for a job: "How long did you work in your last place?"

Man: "Fifty years."

"How old are you?" asked the manager.

Man: "Forty, but I worked a lot of overtime, sir!"

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 2.

Volume XXXIX, No. 2.

ЗМІСТ — CONTENTS

Спільне Пастирське Послання ---------- 1
Мадонна ---------- о. д-р. Б. Курилас, ЧНІ. 5
Конечність внутрішнього вмертвлення
Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ. 6
Місячне намірення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 8
Представник Святішого Отця між
українцями Вінніпеґу ------ о. С. Ілик 10
Католицька преса й апостольство
вірних ---------- о. Петро Мельничук 13
Земле моя! ---------- Іван Франко 15
Догматична Конституція про Боже
Об'явлення ---------- о. Мих. Щудло, ЧНІ. 16
Великі кошти похоронів ------ о. Р. Ганас 19
Хотів би ти знати? ---------- 21
Треба любити Бога ... о. Роман Хом'як, ЧНІ. 24
Коли хтось не є в курсі справ... В. Буженко 25
Мої місії в Франції ---- о. Мих. Щудло, ЧНІ. 27
The Prophecy of Simeon ..... St. Alphonsus
Liguori, ed. by John P. Schaefer, C.SS.R. 33
Dogmatic Constitution on Revelation
M. Schudlo, C.SS.R. 36
George Washington 39
To Know Jesus Christ ..... Frank Sheed 40
Parents Are Pastors
Bernard Haring, C.SS.R. 45
The Operation of Nature and of Grace
in a Human Being ..... Rev. Basil Tremba 47
I'd Like To Know 50
It Is Your Catholic Press 53
Malachia ..... Father William N. Schuit 56
My Missions in the Region of Amiens
M. Schudlo, C.SS.R. 58
The Night of Taras ..... Taras Shevchenko 61
Christian Love and the City
Joseph K. Hogan 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1967
MARCH

REDEEMERS

Прѣс. Бцѣ, Покрово України, вимоли волю!

Чудотворна ікона Богородиці
в церкві Собору Пресвятої Богородиці (1889)
в ЗАЛІССЮ над Вислоком, коло Ряшева.
Відтворив Лев Грицай, 1966.

VOICE

Вживані ПОШТОВІ МАРКИ є вартісні,

ЯКЩО ВОНИ Є В ВЕЛИКІЙ СКІЛЬКОСТІ

Чи Ви не хотіли б причинитися до великого та прекрасного діла, виховування священиків-місіонерів для нашого українського народу?

Коли так, то причиніться тим, що відтепер будете помагати нам в нашому значковому підприйнятті.

Старайтеся збирати вживані марки (значки) і пришліть на нижче згадану адресу.

ЯКІ ПОШТОВІ МАРКИ ПРИНИМАЄМО? Принимаємо без винятку всі поштові марки, канадійські, американські та з усіх інших країв світу.

ЩО РОБИТИ? Просимо тільки не здирати поштових марок із ковертів, бо здерті марки є безвартісні. Папір довкола поштових марок просимо ласкаво обтяти до чверть цаля. Коли пересилаете марки через границю просимо ласкаво зазначити "Used stamps".

ДЕ ПЕРЕСИЛАТИ? До:

"STAMPS"
ST. MARY'S SEMINARY,

MEADOWVALE, ONTARIO, CANADA.

Радуйся, Благодатна!

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Св. Іван Євангелист пречудно змальовує вічне народження Божого Сина від Отця. "Споконвіку було Слово, і з Богом було те Слово, і було це Слово Богом" (Іван: 1, 1).

Це вічне Слово, що згодом сталося Чоловіком, це Божий Син, що в вічності народився від Бога Отця, тому Він такий самий вічний Бог, як Отець.

Святий Августин каже, що цей опис відвічного народження Божого Слова від Отця треба б виписати золотими літерами і поставити їх в усіх церквах світу, щоб усі християни невпинно пам'ятали, що їх Спаситель Христос — це відвічний Божий Син, через якого "все сталося, і ніщо, що сталося, не повстало без Нього" (Іван: 1, 2).

Як Св. Іван описує народження Божого Сина в вічності від Отця, так Св. Лука змальовує народження Божого Сина в часі, і це народження сталося за посередництвом і згодою Божої Матері, Пречистої Діви Марії. Це друге народження — людське народження того Самого Божого Сина, бо через Марію Він стався чоловіком, нашим братом, і так увійшов в історію людства, як його завершення, бо Він теж є членом людського роду.

Св. Лука подає час, місце і спосіб, яким Божий Син стався чоловіком, як через Святого Духа Божа Мати зачала Його в своїм пречистім лоні в дні Благовіщення.

Опис Св. Луки — це один із найкращих описів Божого милосердя і любови, що знаходимо в цілій Біблії. Саме в хвилині Воплочення закінчився Старий Завіт і зачався Новий, який триватиме до кінця світу, бо іншого об'явлення, що істотно змінило б умовини нашого спасіння, вже більше не буде. З появою Божого Сина закінчилося офіційне об'явлення, що Бог від початку світу подавав людям, Своїм земським ді-

тям.

З Втіленням Божого Сина зникають заповідження і типи, що звіщали і представляли прихід Спасителя на землю, який мав принести людям відкуплення, Божу ласку, свободу Божих дітей, і перемогти гріх і смерть, відчиняючи людям замкнене дотіль небо.

Саме в такім дусі і на такім тлі слід розуміти значення Воплочення Божого Сина, який Своїм втіленням безконечно прославив Отця, вшанував Свою Матір і безмежно ушляхетнив цілий людський рід, бо ставши Чоловіком, Божий Син підніс усіх людей до гідности Божих дітей.

Сцена благовіщення

Св. Лука отак описує подію Воплочення Божого Слова, що є найбільшою подією в історії людського роду від його сотворення і найкращим виявом Божої любови до людей і запорукою, що Бог ніколи не відкине людей від Себе, бо між людьми є Його улюблений Син Христос.

Архангол Гавриїл прийшов до Божої Матері, яка проживала в містечку Назареті в Палестині, й так промовив до неї:

"Радуйся, благодатна, Господь з Тобою. Ти благословенна між жінками!"

Марія здивувалася на такий почесний привіт. Ангол виявив їй, чому Пресвята Трійця послала його до неї:

"Не бійся, Маріе! Бо ти зачнеш і породиш Сина і даси Йому ім'я Ісус. Він буде великий і назветься Божим Сином...

"Тоді Марія сказала: 'Я—Господня слуга. Нехай буде зо мною так, як ти кажеш'. "И ангол відійшов від неї" (Лука: 1, 28-38).

Як тільки Марія вимовила ці слова цебто дала згоду прийняти Божого Сина за свого Сина, тоді Божий Син стався чоловіком в її пречистім лоні. І так звершилася найбільша тайна в історії відкуплення людського роду, за що спасенні душі навіки прославлятимуть Бога і дякуватимуть Марії за те, що дала їм Спасителя. За цю прислугу, що Марія вчинила людському родові, всі християни повинні прославляти її, і вони це роблять, як почитають її.

Набожність до Божої Матері

На жаль не всі християни розуміють прислугу, що Божа Мати вчинила людському родові, тому бувають між ними такі, які не почитають її.

Хто ж перший віддав пошану Божій Матері? Це не була якась бідна мати, що їй Пречиста Діва виблагала уличення хворої дитини. Це не був якийсь старушок, що в годині смерти прохав у неї помочі, і вона помогла йому щасливо вийти з цього світу і дістатися до неба. Це не були Отці Церкви, ані самі Апостоли! Це був небесний посланець, князь небесного ангольського двору, архангол Гавриїл, один із тих небесних духів, що невпинно оглядають обличчя Пресвятої Трійці й навіки прославляють її.

Це був той самий архангол, що 500 літ передніше виявив пророкові Даниїлові, коли народиться Месія (Даниїл: 9, 25) і повідомив Захарію про майбутнє народження Івана Хрестителя.

Коли ж архангол Гавриїл так сильно прославив Божу Матір?

Не тоді, як вона в дні свого вознесення тріюмфально входила до неба, але тоді, як вона скромно проживала в маленькім містечку Назареті, незнана світові.

Як архангол Гавриїл вітав Марію, то він не чинив цього в своїм власнім імені, але в імені Пресвятої Трійці, цебто Отця і Сина і Святого Духа, як Св. Письмо виразно зазначує: "Ангол Гавриїл був посланий Богом у місто в Галилеї Назарет, до діви... Ім'я ж діви було Марія" (Лука: 1, 26-27). Він прийшов з неба до неї як посланець Бога, Творця неба і землі. В Божім імені він привітав її і заявив, що вона повна ласки, цебто благодатна, благословенна більше ніж всі інші жінки, що жили перед нею або житимуть по ній, блаженніша вона ніж Єва, Юдита й Естера, яких Св. Письмо сильно прославляє за прислуги, що віддали вибраному Народові. І саме тому, спираючись на цім привіті архангола, Марія заявила своїй родичці Єлисаветі, відповідаючи на її привіт: Бо ось відсьогодні всі народи звatимуть мене блаженною!" (Лука: 1, 48).

Коли сама Пресвята Трійця вітає Марію і так сильно прославляє її, коли свята Єлисавета "сповнившись Святим Духом (цебто під Його надхненням) закликала сильним голосом: Благословенна ти між жінками!" (Лука: 1, 42), то хто мав би право ганити тих, що почитають Божу Матір, повторяючи ангольський привіт: "Радуйся, благодатна, Господь з тобою?!"

Не слід забувати, як сильно Сам Бог прославив Марію через Свого посланця Гавриїла в дні благовіщення. Коли християни славлять і люблять Божу Матір, то вони тільки йдуть за прикладом цього небесного посланця.

Марія—засіб спасіння людей

Похвала, що Марія отримала від ангола, дісталася їй за те, що вона мала статися засобом спасіння людського роду й так помогти Богові виконати відвічний плян Втілення Божого Слова, яке через неї сталося Чоловіком, нашим Братом і Спасителем.

Ця подія така подиву гідна, що вона мусіла здивувати самих анголів у небі, бо хто б був міг подумати, що Божий Син стане ться Чоловіком і помре за їх спасіння, щоб відкупити їх від гріхів, відчинити небо для них і вчинити їх улюбленими Божими дітьми?

Архангол Гавриїл прибув з неба переговорювати з Маріею про справу відкуплення людського роду і про спасіння всіх людей, про мир між небом і землею, про вічне щастя для всіх нащадків грішного Адама. Чи могло б бути краще, більше почесне і важніше посланництво в історії неба і землі?

Це була така велика і важна подія, що навіть сама Марія "стривожилася, як почула ці слова, і зачала розумувати, що міг би означати цей привіт", каже евангелист Лука, що дістав цю інформацію від самої Божої Матері (Лука: 1, 29). Ангол завважив її тривогу і здивування й відразу успокоїв її, кажучи: "Не бійся, Маріе, Ти знайшла ласку в Бога..." (Лука: 1, 30).

Марія могла була відмовитися від Божого Материнства, бо

Бог не був би силував приймати цієї гідности. Діло відкуплення й воплочення мало доконатися за згодою Марії, і воно так доконалося, бо Божий Син аж тоді стався чоловіком в її лоні, як вона заявила: "Я Господня слуга. Нехай буде так, як ти кажеш!"

Яке це було важне для Марії рішення, зваки вимовила ці важливі слова, від яких залежали відкуплення людського роду, спасіння людей, вічне щастя в небі для Божих вибранців і найкраще прославлення Бога в Тройці єдиного!

Марія любила Бога всім серцем і любила своїх ближніх, тому погодилася стати Божою Матір'ю і дати людям Спасителя, за що вони повік будуть дякувати їй. Наша Церква закликає всіх почитати Божу Матір за це добродійство в ірмосі благовіщення:

"Нехай вірні люди, повторяючи ангольський привіт, невпинно і радісно співають Богородиці: Радуйся, Благодатна, Господь з тобою'!"

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ЩОБ КРАЩЕ РОЗУМІТИ ТАЇНСТВО ПАСХИ І ВЖИТИСЯ В НЬОГО
(Наміреня Апостольства Молитви на березень, благословлене Святішим Отцем)

З НАГОДИ свята воскресення Ісуса Христа, треба звернути увагу на те, що св. Яків так часто пригадував першим християнам. Ось, як він говорить до них у своєму листі: "Ви знаєте, що іспит вашої віри виробляє витривалість, за витривалістю ж нехай слідом іде чин досконалий, щоб ви були досконалі та бездоганні й щоб нічого вам не бракувало. Коли ж комусь із вас мудрости бракує, нехай просить у Бога, який дає всім щедро й за це не докоряє,—і вона йому дасться..." (Яків 1, 3-5), і св. Яків заохочує до того, щоб просити без ніякого сумніву про успіх просьби. Мудрим називаємо того, що має добрий розсудок і вміє вживати відповідних засобів, щоб осягнути свою ціль.

Мудрість життя є в тім, коли хтось живе так, щоб осягнути ціль людського життя. До того треба знати ту ціль і засоби, щоб її осягнути. Про ту ціль і засоби говорить Ісус Христос своїм словом і прикладом, зокрема через свої страждання і своє славне воскресення. На Його житті й воскресенні збудована певність про наше власне життя і про наше воскресення в славі і щасті, іншими словами, на тім збудована певність нашої надії. Тому це таке важне, щоб зрозуміти таїнство воскресення Ісуса Христа всім своїм розумом і показати те зрозуміння-цілим своїм життям, як св. Яків говорив першим християнам, і як за ним повторяє сьогодні Христова Церква нам усім.

Це саме надія і надія жива. Мати ту надію, це неначе вдруге народитись. І так само, як ніхто сам не може дати собі природного життя, так само не може сам вдруге народитись. Це Божий дар. Христос своїм воскресенням немов проломав мур, що його відділював від майбутнього життя, і зробив нас учасниками своєї перемоги. Чим більше беремо участь у тій перемозі, тим більше ми злучені одні з другими. Бо ж тоді росте наша віра, і тому ми ростемо з іншими.

Наше життя сьогодні зазначене злиднями й терпіннями. Кожний християнин відчуває протилежність між тією надією і теперішнім життям. Одначе його надія сильніша від теперішніх терпінь. Теперішні терпіння для тих, що мають надію, є немов пробою їхньої віри.

Ми сьогодні багато чуємо про світову виставу в Монреалі, що має відбутись саме цього року, коли Канада святкує сторіччя свого існування. На тій виставі буде також християнський павільйон. Він буде представляти деякі великі досягнення в часі канадської історії, труднощі, сповидно непоборимі, що Канада мусіла перемогти, хвилини розпачу, смутку і страждання, і представить також, як християнство є нерозлучною частиною нашого життя, як Христова наука є правдою і надією для всіх нас, всього Божого народу.

ПАРЕНЕТІКОН

I

Коли обід хтось славний зготував,
Наїдки найдобірні та напитки,
Царя самого в гості завізвав,
А соли не додав до страв,—
Які-ж із них пожитки?

Оттак і той, що наложив печать
На серце: сам, без дружньої розмови,
Жне для себе—хоч би був не знать
Як чесний, не приблизиться на п'ядь
До Бога без любови.

Вся чеснота, весь труд його марний,
Молитва, піст і жертви всі й тривога,
Все те, мов пил, розвіє суд страшний!
Одна любов з них зробить скарб цінний
Перед престолом Бога.

II

Не слід усякого любити без розбору.
Як добрі щепи садівник плекає?
Так, що всі зайві парості втинає,
Щоб добрі соки йшли все вгору, вгору.

Господь сказав: "Яка тобі заслуга,
Коли кохаєш свого брата, друга?
А ви любіте своїх ворогів!"
Подумай добре, що Господь велів!

Не мовив: "Моїх ворогів любіте!"
Отсе, брати, ви добре розумійте,
Що ворог Божий, ворог правди й волі,
Не варт любови вашої ніколи.

(Давнє й Нове) **Іван Франко**

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Церква в Модернім Світі

(КОМЕНТАР)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

Свідомість трудностей

Обговорюючи справу християнського подружжя, Соборові Отці здавали собі справу, що тут є багато трудностей, бо воно не завжди легко погодити подружню любов з пошаною до людського життя. Ось тому вони заявляють в Конституції про Церкву в Модернім світі:

"Цей Собор здає собі справу з того, що своєрідні модерні обставини часто не дозволяють подругам гармонійно влаштовувати собі свого подружнього життя, і що вони знаходяться в положенні, яке інколи бодай до часу не дозволяє збільшувати своєї родини.

"В наслідок цього воно буває тяжко користуватися любов'ю і інтимністю в подружнім житті.

"Коли ж вони перестануть користуватися інтимністю подружнього життя, то нерідко подружня вірність бувае виставлена на небезпеку... Так само буває наражене на небезпеку виховання дітей і бракує відваги приводити на світ ще інші діти" (ч. 51).

В подібних випадках бувають люди, які радять подругам користуватися нечесними засобами, щоб не допустити до народження дітей. Собор відкидає їх поради, як "нечесну розв'язку" трудностей. Водночас Отці осуджують **аборт** і штучні протизаплідні засоби, кажучи:

"Діти Церкви не повинні вживати засобів для контролі народин, які заслуговують на натагу в очах навчального уряду Церкви, яка виясню̀є Божий Закон".

Виховання дітей

Добрі батьки не є ті, що тільки привели на світ дитину. Вони мають належно виховати її. Це виховання має відбуватися в родині. Конституція каже:

"Родина—це своєрідна школа туманности. Якщо виховання має бути повною підготовкою до життя і місії, то тут потрібно, щоб подруги спільно думали і нараджувалися і співпрацювали в вихованні дітей.

"Діяльна приявність батька дуже корисна їх вишколові.

"Діти, особливо малі діти, потребують опіки матері вдома. Треба затримувати цю її домашню ролю, хоч не слід через це недоцінювати соціяльного поступу жінок" (Ч. 52).

Родинне виховання не тільки корисне, але й конечне, бо правдиве виховання зачинається від родини, в якій дитина приходить на світ і де вона отримує перші враження, що дуже часто залишаються на ціле життя.

Виховання має бути фізичне, моральне, духове, релігійне, громадянське і національне. В подібнім вихованні почуття відповідальности конечне. Ось тому Конституція каже:

"Так треба виховувати діти, щоб вони, як стануть дорослими, могли з почуттям відповідальности вибирати собі стан життя, не виключаючи черне чого звання.

"Батьки повинні второпними порадами давати вказівки своїм дітям, як слід засновувати родину, і діти повинні радо слухати їх.

"Водночас не слід силувати дітей, щоб вони дружилися або дружилися з якимось означеним партнером (партнеркою)" (Ч. 52).

Діти повинні вийти з родини підготовані до подружжя, якщо бажають вибрати собі цей стан. Не одна дівчина, вийшовши заміж, скаржиться на батьків, як її подружжя не відповідає її мріям або фальшивому насвітленні, що бачила в кінах: "Чому батько або мати не сказали мені цього?"

Важність родинного [illegible]

Соборові Отці кажуть:

"Родина—це підвалина громадянства... Ось тому всі ті, що мають вплив на громадянство і соціяльні групи, повинні щиро працювати для добра подружжя і родини" (Ч. 52).

Публічна влада

Дитина — це не тільки член поодиноких родин. Вона є так само членом громадянства, тому публічна влада повинна помагати виховувати діти на добрих громадян. Конституція каже:

"Публічна влада повинна вважати своїм священним обов'язком признавати подружжя і родину, захищати і помагати їм, боронити публічну мораль і сприяти добробутові домашнього життя.

"Треба зберігати право батьків до дітородження і виховання дітей у родині.

"Коли ж деякі нещасні діти не мають благословення родини, то їх треба захищати розумним законодавством і іншими засобами, помагаючи їм, як зайде потреба" (Ч. 52).

Соборові Отці кажуть, що священики-душпастирі повинні "співчутливо і терпеливо помагати подругам у їхніх труднощах" (Ч. 52).

Насвітлення справи

Справа подружжя була довго дискутована в часі Собору, бо Отці були свідомі, що модерний світ не є завжди пригожий для подружжя, в якім на думку одного італійського епископа "брак почуття Бога — це найбільше лихо сьогоднішніх часів".

Німецький кардинал Депфнер бажав, щоб ця Конституція була короною цілого Собору, тому треба порушити і вияснити біжучі проблеми, між якими справа подружжя і війни викликали між Соборовими Отцями найбільше зацікавлення.

Дискусії про подружжя були довгі, бо обговорювано оці точ-

ки: подружжя як установа, що звернена до Бога; характеристики подружньої любови; великодушне, але відповідальне діторождення, що є наслідком подружньої любови; рішення самих подруг про число дітей, що вони годні і повинні привести на світ, і цю справу вони повинні рішати, керуючись християнськими засадами; свідомість про труднощі, як іде про практичне вирішення про число дітей, бо через довге і утяжливе уникання вживати подружнього права подруги можуть легко стати чужими одне для другого і так знищити любов між собою; і справа штучного уникання запліднення. Про цю справу найбільше дискутовано на Соборі, бо це факт, що навіть багато католицьких подруг не вагається штучно перепиняти запліднення, щоб не мати небажаних дітей. Одні роблять це з самолюбства і бажання свобідно ганятися за приємностями, інші—з різних труднощів, фізичних, моральних чи економічних.

Кардинал **Леже** з Канади домагався, щоб у Конституції було виразно зазначено, що подружжя "це інтимна спільність життя і любови".

Антіохійський патріярх **Максим IV** заявив на Соборі:

"Розвій особистости і вклад подружжя в загальний творчий Божий плян—це одне і те саме в подружжі. Ось тому не слід розділювати цілі подружжя на 'першу' і 'другу' ", як це досіль чинило багато католицьких богословів, заявляючи, що діторождення—це перша ціль подружжя, а всі інші є другорядними, от хоча б вияв любови чи розумне заспокоєння пристрасти, які доконуються в подружнім акті.

Індійський єпископ **Сіммонс** заявив, що з огляду на сильне помноження народин у модернім світі треба наново прослідити навчання про вживання подружжя. "Закони, навіть природний закон", сказав цей єпископ, "були видані для людей, а не люди для законів".

Багато Соборових Отців і дорадників-знавців виявило сумнів, чи дотеперішній погляд на штучне перепинювання народин вобов'язує вірних як Божий закон. Не мало католиків зацікавлені цією проблемою, тому Собор повинен вияснити їхні сумніви й усунути непевності в цій справі, бо подружжя має вплив не тільки на спасіння самих подруг, але й на добробут і мир у громадянстві. Зо щасливого і здорового подружжя звичайно виходять добрі і сумлінні громадяни. З лихого ж і нещасливого виростають люди з викривленим характером і злочинці. Щасливе подружжя важне для подруг, бо людина буде легше служити Богові й працювати над своїм спасінням, коли вона щаслива в своїм подружжі, і навпаки. Коли подружжя нещасливе, то подругам часом і сам Бог немилий!

Всі ті дискусії про подружжя доказують, що Церква не є замкненою в собі інституцією, твердинею, яка має боронити тільки себе саму і своїх вірних. Церква—це Божа установа, що живе і працює в світі між людьми, бо сама складається з людей, тому має займатися людськими справами, розв'язувати сумніви, помагати в трудностях і так подавати їм Боже життя.

В наслідок цих довгих дискусій маємо дозволі гарно оброблений розділ про подружжя і його завдання в Конституції про Церкву в Модернім світі (І-а тл., 2-а частина).

В цім розділі обговорено такі справи: 1) Покликання подруг; 2) Святість і освятна сила подружжя і родини; 3) Любов у подружжі; 4) Вірність і нерозривність християнського подружжя і 6) Подружжя в модернім світі.

Дискусії мали добрий вплив на остаточне оформлення цього розділу, бо краще висвітлили важність дітей і їхнього виховання, підтвердили одність і нерозривність подружжя, красу подружньої любови і її актів і відповідальність самих подруг за число дітей, що приводять на світ. Водночас перший раз в історії Церкви в соборовім документі підкреслено, що подружня любов має сама в собі вартість, і тому вона дає право користуватися подружніми правами. "Любов виражається і вдосконалюється подружнім актом. Акти в подружжі, якими подруги інтимно і чисто лучаться одне з другим, є шляхетні і гідні пошани" (Ч. 49).

Як Соборові Отці не годні були погодитися на справу штучного обмеження народин, то голяндський кардинал Альфрінк піддав гадку, щоб створено комісію з богословів, каноністів, лікарів, психологів, демографів і всяких інших знавців, щоб вона прослідила справу протизаплідних засобів і вислід своїх студій передала Папі Павлові VI до остаточного вирішення. Це зроблено, і Папа створив таку комісію.

Що таке смертельний гріх?

ЛЮДИ звуть "злом" багато речей, от як хвороби, невдачі, прикрі припадки і смерть. Наша ж Свята Євфросина каже, що "люди не повинні називати злом нічого, хіба один **гріх!"**

Смертельний гріх—це **свідоме й добровільне** переступлення якоїсь Божої або церковної заповіді в важній матерії. Божа заповідь виявляє людині волю Творця неба та землі. Хто переступає її, той **бунтується** проти всемогучого Бога. Анголи служать Йому і докладно та негайно виповняють Його бажання, а людина, бідне та нужденне сотворіння, що сьогодні є, а якого завтра не буде, важиться бунтуватися проти Нього та своїм гріхом заявляти Йому: "Не буду служити Тобі! Не дбаю, чи ця розмова, діло і гадка подобається Тобі! Хочу так поступати, як мені подобається і хочеться!"

Мій Боже, скільки разів я бунтувався (бунтувалася) проти Тебе ламанням святих Твоїх заповідей! Мій Отче, каюся і благаю Тебе, прости мені ці зневаги, які я заслїплений (заслїплена) пристрастями вчинив (вчинила) Тобі!

Смертельний гріх—це велика **кривда,** що душа робить Ісусові Христові. Спаситель помер, щоб Своєю Кров'ю знищити в душах гріх, а тимчасом ті, що вірять у Нього та визнають Його навчання, допускаються

стільки гріхів! Ісус відпокутував наші гріхи, відчинив нам небо, переблагав небесного Отця та виєднав всі потрібні ласки, щоб ми могли вистерігатися гріха, а тимчасом так часто всі Його зусилля ідуть намарне, бо мільйони відкуплених душ не тільки не гидяться гріхом, але й люблять його, живуть і вмирають у гріхах, і через гріхи ідуть на вічне прокляття! Чи це не страшна кривда для Спасителя, який помер на Голгофі, щоб спасти їх? Хіба Його люблячe Серце не стискається від болю, що стільки душ розтрістано та зухвало піддаються пристрастям, задовольняють свої похоті й брудяться в багні гріха, хоч Він обмив їх у Своїй дорогоцінній Крові?

Св. Павло каже, що такі люди **вдруге** своїми гріхами **розпинають у собі Божого Сина!** (Євр. 6, 6). Жиди розп'яли Його на Голгофі, а грішники відновляють це болюче розп'яття в своїх душах, як допускаються смертельних гріхів.

Мій Божественний Спасителю, прости мені всі прикрості, яких Ти зазнав через мої гріхи. Каюся, перепрошую Тебе й обіцюю поправитися.

Смертельним гріхом душа спричиняє собі самій страшні шкоди, бо тяжкий гріх—це духове **самогубство.** Вона тратить освятну ласку і через цю затрату вмирає для Бога, для щасливої вічности і Божої любови.

Водночас тратить всі **заслуги,** зібрані добрими вчинками, і стає духово **спараліжованою,** цебто нездібною виконати нічого, що мало б надприродну заслугу й отримало нагороду по її смерті.

Що стається з душею, що відходить із цього світу заплямлена смертельними гріхами? Ця нещасна душа загибає навіки. Таке нещастя трапилося мільйонам душ, які надуживали Божого милосердя, відкладали покаяння, не хотіли покинути гріха та перестати зневажати Бога!

Дрижи, чоловіче (жінко), щоб тобі не трапилося подібне нещастя, на яке навіки не буде заради, бо з пекла нема воротя.

Маріє, Мати Неустанної Помочі, не дозволь моїй душі забрудитися смертельним гріхом. Якщо б мені трапилося подібне нещастя, то благаю Тебе, ласкава Мати, дай мені ласку негайно опам'ятатися й покутою перепросити ображеного Бога.

МАЛУША

І. Калиненко

("Святослав", роман Семена Скляренка)

Чудовий профіль, вкритий рум'янцями
очі карі знопід довгих вій.
О, скільки вроди в постаті ніжній
І, скільки гідности над тихими устами.

Бачу: вона гряде крізь сизі трави
Між ягідок Полянської рівнини.
Й стеляться до сап'янців шипшини,
Князя дружині Святослава.

Й заграли вогники надійні:
Пальці Яринині лелійні
Хрест креслять й на білу скроню.

У грудях царственних Малуші
Скипають величі грядучі,
Сина Владимира вогонь.

Небесна Пожива

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Чи є якась охорона перед атомною бомбою?

Звичайно на кожну зброю є якась протизброя. Коли винайдено стрільний порох, то одночасно винайдено і панцир, який перед ним охороняв вояків, коли вжито отруйних газів, то теж заведено спеціяльні маски для охорони перед ними. А тепер, як винайдено оцю соняшну силу, атомну енергію, чи вже винайдено якусь протисилу на неї?

Хоч це є військова тайна штабів, але дещо публікується і ми можемо мати якесь поняття про ту охорону. Між іншим знаємо, що діяння такої атомної бомби є жахливе і воно відразу знищить цілі міста, тисячі людей, а крім того радіяція того вибуху спричинює повільну смерть другим тисячам істот. Людина, попалена атомними променями, засуджена на повільну, але певну смерть... Та одначе люди проти цієї повільної смерти борються. Між іншими засобами рятувати попарених уживано меленої кости з риб і тим декотрі пацієнти вповні приходили до здоров'я.... Можливо, що наука ще дійде до того, що атомний вибух не тільки не буде страшним своїми попареннями, тобто дальшими наслідками, але й винайдуть якусь превентивну їжу для охорони. Покищо це тільки утопія...

Чи атомний вогонь є найстрашніший для жителів землі? Ні, бо ще є інший вогонь, який ми знаємо з об'явлення, а про який атомна бомба дає найкращі докази, що такий жахливий вогонь може існувати... Це є вогонь пекельний. Як людина, надуживаючи своєї волі, чи користаючи з самоволі, бере й кидає на безборонні міста атомну бомбу, так і надужиттям своєї волі, Адам і Єва, і ми особисто кидаємо себе в подібний вогонь, який не тільки гірше палитиме від атомної бомби, але й ніколи не спалить їх. А чи проти того пекельного вогню ми маємо якусь антидоту, охорону, як ота мука з рибної кости?

Так, маємо. Вже в перших пам'ятниках християнства в катакомбах знаходимо малюнки риби і на ній по-грецьки напис ΙΧΘΥΣ, що значить риба, але кожна буква слова іхтіс означає речення: Ісус Христос, Син Бога, Спаситель. Малюнок безпосередньо пригадує нам на чудесне помноження Христом хліба й риби, але посередньо нам вказує на Божу поживу, що її нам дав Христос на Тайній Вечері, яку ми згрецька називаємо Євхаристією.

Сам Христос каже, що Його Тіло і Кров—це охоронна пожива: "Хто споживає Моє Тіло і п'є Мою Кров, має життя віч-

не, і Я воскрешу його останнього дня" (Іван 6, 54).

Св. Причастя—це охоронна пожива не тільки для душі, але й для тіла!

Шпіраго пише, що на Сході даваню Св. Причастя теж і дітям. Це робиться подекуди й до-сьогодні. Ото був у Царгороді жид-гутник. І мав синка, який разом із іншими дітьми пішов до Причастя. Через це трохи опізнився додому. Розлючений батько кинув малого до печі, де мав розтоплене скло і замкнув. Мати довго шукала своєї дитини, аж почула як він кликав з печі. Тоді відкрила двері, а син був цілком здоров. На питання, хто його охоронив перед смертю, сказав, що якась Пані гасила перед ним полум'я та давала йому їсти. Мати й син навернулись, а батько закаменілий був засуджений цісарем Юстиніяном на смерть. Оцей приклад є виразним доказом, що Пресвята Євхаристія хоронить і перед дочасним вогнем.

Сам Христос виразно звертає нашу увагу на ту Божу Поживу: **"Істинно, істинно, кажу вам: якщо не будете споживати Тіла Сина Чоловічого і не будете пити Крови Його, життя не будете мати в собі"** (Іван 6, 53). Хто хоче в Ісусі перебувати, то мусить причащатися, цебто їсти цю нову манну.

Перші християни дуже добре розуміли наказ Христовий і тому щодня причащалися, а за Св. Василія Великого тричі на тиждень приступали до Св. Причастя. Опісля віра остигла; Папа Фабіян приписав причащатися на Різдво, Великдень і Зелені Свята. А Папа Сотер додав, щоб ще причащатися в Великий Четвер.

Як прийшов ще більший занепад обичаїв, то Папа Іннокент III приписав бодай раз у рік причащатися, а 4 Лятеранський собор це потвердив.

Від Папи Пія X святого знову заводиться звичай часто причащатися.

АРХИМЕД

Архимед уродився в Сиракузах в 287 р. перед Христом, на Сицилії. Як юнак він студіював три роки в Олександрії, що була грецьким містом в Єгипті. Як вернувся до Сиракуз, то займався математикою.

В 215 р. римський полководець Марсель заатакував Сиракузи, які помагали картагінцям в війні проти римлян за панування над морями. Марселева армія оточила місто Сиракузи, надіючись скоро здобути його, бо римляни мали машини-катапульки, які кидали далеко каміння. Тим часом оборонці Сиракуз мали ще сильніші катапульки, що потрапили кидати чверть-тонові каменюки і ними ламати римські кораблі. Колосальні вінди залізними гаками хватали римські кораблі, що наближалися до мурів міста, підносили вгору і знову швидко кидали в море і так затоплювали їх, або кидали їх на скелі і розбивали.

Інші машини, заховані за мурами міста, обсипали напасників римлян градом каменюк і стріл. Марсель мусів тікати зо своїм військом. Сиракузи впали аж три роки пізніше.

Це Архимед повидумував всі ті машини, якими знищив римлян напасників. Архимед був найбільшим математиком і науковцем старинного світу. Він був предтечею сьогоднішніх науковців. Не любив спекулювати як Аристотель чи Сократ, але студіював закони природи і застосовував їх до практики, як це роблять сьогоднішні науковці.

Потреба вчас списати свій тестамент

о. Роман Ганас

КОЖНА розумна людина повинна вчас списати свою останню волю, свій заповіт, тестамент, цебто розпорядити своїми матеріяльними добрами, які вона посідає, на випадок смерти. Всі ми свідомі того, що життя наше є обмежене та що невідома година смерти. Люди живуть з родинами, які люблять, і якраз в ім'я їх любови до них треба подбати, щоб залишені матеріяльні добра не стали по смерті їх власників причиною незгоди в їх родині.

Остання воля, тестамент —це добровільна заява, написана згідно з обов'язуючими законами, змістом якої є точний поділ чи дарування матеріяльних дібр, залишених по смерті.

Про списання свого заповіту повинні вчас подбати всі голови чи члени родини, зокрема всі самітні особи нашої еміграції. Практика життя виявляє, що через брак останньої волі між родинами померлих осіб часто повстають незгоди та сварки, які тривають не раз довгі літа. Через брак тестаменту самітніх осіб нашої еміграції по їх смерті праця їхнього життя переходить не в українські руки, в той час, коли наша Церква, сиротинці чи інші добрі установи мають великі видатки і були б дуже вдячні за дари-пожертви самітніх людей.

Практика життя також виявляє, що тут в Америці смерть часто приходить нагло та несподівано, від різних випадків, і тому свої заповіти повинні списати згідно з законами не тільки хворі старці, але також молоді люди. Розпоряджаючи в документах останньої волі своїми матеріяльними добрами, треба завжди памятати не тільки про свою рідню, але також про потреби наших церков і других наших виховних установ. Такі дари-жертви будуть виявом віри, любови і патріотизму. Зокрема в нашій останній волі треба подбати про добро нашої чи наших рідних душ і записати відповідний фонд на посмертні легатові Св. Літургії. Такі записи колись наші вірні на рідній землі дуже часто робили; однак чомусь в наших парафіях на чужині цей наш стародавній і такий гарний звичай занепадає. Як записувати легатові Св. Літургії, можна довідатися від кожного отця пароха.

Дуже практичною порадою для всіх наших емігрантів є, що треба банкові ощадності забезпечити все двома назвиськами. Це є дуже важне для самітніх людей, щоб обминути втрати чи труднощів на випадок їх несподіваної смерти.

Головними причинами, які здержують людей від виготовлення документу останної волі на час, є пересуди чи клопоти, зв'язані зо списанням тестаменту. Чомусь бувае у людей думка, що виготовлення на час тестаменту — це сигнал, що зближається смерть. Такі думки—це тільки смішні неоправдані пересуди, позбавлені основ правдивої віри чи належного розуміння зобов'язань життя.

З виготовленням тестаменту є зв'язані деякі клопоти. Треба піти до адвоката, подати списки всього майна і поплатити кошти.

Щоб тестамент був важний, мусить бути виготовлений точно за приписами обов'язуючих законів даного штейту. Тому треба завжди удатися до адвоката, який знає закони. Запоміт, виготовлений без адвоката, може бути безвартісним кусником паперу і впровадити родину в велике замішання. Тестамент можна завжди змінити, зберігаючи приписи обов'язуючих законів. Тестамент та інші важні документи, які має родина, треба переховувати в огнетривалих скринях, забезпечених на випадок вогню.

1) як можна за життя відпокутувати свої гріхи?

Гріхи можна відпокутувати різними способами: проказуванням молитов, ходженням на богослужби, добрими ділами для ближнього, пожертвуванням Богові щоденних праць, терпінь і прикростей, тощо. Добре воно теж попрохати священика, щоб відправив Службу Божу за прощення гріхів, бо Служба Божа краще ніж усяке інше добре діло сплачує Богові довги за наші гріхи.

2) Коли в місцях, де якась особа мала видіння Христа чи Божої Матері, діються чуда, то чи це не знак, що видіння або об'явлення правдиве, цебто що воно походить від Бога?

Саме чудо, що там сталося, не є доконче потвердженням правдивости видіння чи об'явлення, бо Бог може вислухати молитву на кожнім місці. Дехто, думаючи про видіння, може краще молитися на згаданих місцях, тому там може статися чудо, хоч там не було дійсного видіння чи об'явлення. Ось тому Церква не одобрила навіть таких славних місць як Борен і Банне в Бельгії, хоч там мали діятися різні сповидно чудесні речі.

Багато так званих видінь і об'явлень згодом виявилося обманом чи галюцинацією, тому Церква дуже обережно поступає в цих справах.

3) Чому треба брати діяльну участь у Богослуженнях?

Богослуження—це засіб Церкви прославляти Бога. Як можна гідно і вповні прославляти Бога, коли хтось бездільно сидить собі під час богослуження і не бере в нім ніякої діяльної участи? Ось тому конституція про Божественну Літургію, що її видали Отці другого ватиканського Собору, заохочує вірних брати активну участь у богослужбах, особливо в Службі Божій (Ч. 11).

Людина бере активну участь у богослужбах, коли співає чи відповідає під час богослужби.

4) Чому Миропомазання таке корисне для душ, що Церква завжди дає його людям?

Тайна Миропомазання доповняє тайну хрещення, даючи душі більше ласк. Вона робить із людини повного громадянина Церкви, цебто Божого Царства на землі, яким є Христова Церква.

5) Чи всі єресі походять із впертости, нерозуму і браку поінформованости, цебто з браку належного розуміння і завчання віри або з людської злоби?

Не всі єресі походять із незнання віри, впертости і дурноти. Деякі з них зроджуються з сильного переконання, спричиненого якоюсь правдою, з виключенням інших правд віри. Єресі є деколи реакцією проти надужить правдивої віри декотрими чинниками, що використовували християнську віру для власних інтересів і земських користей.

Воно тяжко означити, що властиво спричиняе єресі, бо не можливо вповні зрозуміти, скільки людина винна за це перед Богом. Ось тому тільки Бог годен судити людей.

6) Кажуть, що епископи є наслідниками Апостолів. Як це слід розуміти: Чи кожний епископ є наслідником котрогось Апостола?

Ні, кожний епископ не є наслідником котрогось поодинокого апостола. Поодинокі епископи є настільки наслідниками апостолів, наскільки вони належать до церковного епископату. Цілий епископат Церкви є наслідником Апостольської Колегії, що в волі Христа по Його смерті керувала Церквою.

Якщо б кожний апостол особисто був відповідальний за Церкву, то апостоли не були б підлягли Св. Петрові. Тим часом Петро був головою Апостольської Колегії, і тому апостоли так підлягали Петрові, як сьогодні епископи підлягають найвищій владі Папи, що є наслідником Св. Петра. Апостоли настільки мали владу в Церкві, наскільки вони належали до Апостольської Колегії.

Як Св. Петро запевняв одність Апостольській Колегії, так Папа запевняе одність між епископами світу, хоч кожний епископ отримує власть рядити від самого Христа, а не від Папи. Він отримує владу від Христа тому, що належить до Апостольської Колегії.

Св. Письмо виразно зазначує, що Апостоли завжди виступали як Колегія (Дії: 15, Гал. 2, 1-10; Дії: 1, 13; 2, 42). Коли апостоли діяли як Колегія, то кожний з них мав слухати гадки інших і спільно радитися в справах, що заторкували цілу Церкву, і вони так поступали, як виходить з опису першого апостольського собору (Дії: 15, 28-29). Апостольська Колегія не була понад Петром, але вона діяла з ним і під його проводом. І саме як Колегія апостоли вислали Петра й Івана скріпляти братів у Самарії; коли Пилип охрестив згаданих самаритянів, але не дав їм дару Святого Духа, цебто миропомазання.

7) Моя сусідка каже, що тепер уже нема різниці між католиками і протестантами, бо другий ватиканський Собор позмінив давне католицьке навчання про віру і застосував його до навчання протестантських Церков, щоб так улегшити поєднання всіх християн в

одній Христовій Церкві. Чи це правда?

Це зовсім неправда, що другий ватиканський Собор позмінював дотеперішнє навчання Церкви в справах віри і моралі, щоб злегшити поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві. Найперше, Церква не має права змінити того, що Христос об'явив як правди віри чи закони моралі. Подруге, подібне намагання поєднати всіх християн в одній Церкві коштом об'явлених правд не було б Божим ділом і тому не могло б мати на собі Божого благословення, бо не можна змінити чи заперечувати об'явлених Христом правд навіть для такого доброго діла, як з'єднання всіх Христових визнавців в одній Христовій Церкві. Правдиве поєднання має спиратися на правді об'явленій Христом, бо йнакше воно було б зрадою Святої Євангелії.

Рішення другого ватиканського Собору не змінили ніякої правди віри, але тільки краще виявили Христове навчання, щоб люди двадцятого століття могли легше розуміти його та застосовувати до щоденного життя. Хоч згадані рішення не обнимають цілого навчання Церкви, все таки вони розглядають і висвітлюють дуже багато точок нашої віри, і саме тут виявляється мудрість, розвага і сила Церкви.

Ці рішення Собору—це подиву гідний акт навчального уряду Церкви. Ось тому помиляються ті, що думають, що Собор зірвав з давнім навчанням Церкви. Він не проголосив ніяких нових догм ані не користувався такими формулами, що вказували б, що Соборові Отці видавали непомильні рішення. Це вчинено тому, що дух Собору був душпастирський. Ці рішення є вислідом навчання найвищого церковного авторитету, тому католики повинні з пошаною приймати їх і застосовувати їх до свого життя.

8) Що це значить? Св. Матей каже, що Св. Іван Хреститель їв сарану і дикий мед, як був на пустині? (Матей: 3, 3). Хто їсть такі речі?

На Сході бедуїни досьогодні їдять сарану, відорвавши їй голову і хвіст. Бедуїни—це мандрівні арабські племена, що живуть в пустині в Сирії та Палестині. Так воно було колись. Бідні люди їли сарану. Св. Іван Хреститель, живучи в пустині, так само їв її.

Дикий мед можна знайти в щілинах у скелях, яких не бракує в пустині. Цей мед доволі добрий до їдження.

9) Чи Христові терпіння були найболючіші з усіх тортур, що людина годна завдати людині?

Нема жорстокіших сотворінь аніж деякі люди супроти інших людей. Звір'я вб'є інше звір'я тому, що відчуває голод або захищає власне життя. Тільки людина годна здобутися на жорстокість і тортури для іншої людини.

Хоч сьогоднішні тортури, які видумали большевики або нацисти, більше рафіновані, все таки розп'яття в часах Христа було найбільше жорстокою й ганебною карою смерти. Римляни карали нею тільки невільників. Між жидами кара розп'яття була призначена тільки для найбільших злочинців.

При розпинанні пробивали людині руки і ноги, де стрічаються нерви. Це пробиття спричиняло багато упливу крови, але не стільки, скільки треба б, щоб вчинити засудженця безпритомним або зменшити його муки. Розп'ята людина була свідома своєї муки, яка невпинно зростала. Розп'ятий не міг нікуди рухатися, щоб полегшити свої болі, бо кожний рух викликував нові муки. Через розп'яття нормальний плив крови був забурений. Вона збиралася в голові, викликаючи страшну гарячку.

Муки Христа зростали, як дивився на Своїх ворогів, що злобно кепкували Собі з Нього і Його проповідування. Відсутність учнів і апостолів, які в страху повтікали й опустили Його, так само не мало боліла Христове Серце.

Єдиною потіхою для вмираючого Спасителя була приявність Його Матері й побожних жінок разом з апостолом під хрестом і свідомість, що Він з волі Небесного Отця мучився і покутував за гріхи цілого людства і що через Його смерть мільярди відкуплених людей будуть мати запевнене вічне життя і щастя в небі.

10) Чи то правда, що в світі є атеїсти, які щиро переконані і мають на це наукові докази, що Бога нема?

Нам здається, що дійсний атеїзм—це тільки фікція. Наука не може доказати, що Бог існує, бо це поза її ділянкою, ані не годна доказати, що Бога нема, бо це не є справа науки. Наука займається прослідуванням законів природи і матеріяльних речей. Бог — це Дух. Як же наука, годна б доказати, що Бог існує або не існує, коли Він—Дух, якого не можна бачити ні звичайними очима, ні телескопом, ані мікроскопом?

Кілька літ тому в Англії на державнім радію відбулася дискусія про існування Бога між одним Ісусовцем і Бертрандом Росселом, провідником і батьком модерних раціоналістів і атеїстів, який написав багато книжок, щоб поширювати атеїзм і переконувати людей, що Бога нема. Як же вчений Ісусовець притиснув Россела до кута, то Россел відкликав свій атеїзм і заявив, що він є агностиком, цебто що не знає, чи Бог існує чи ні. Агностик—це людина, що ані не вірить у Бога, ані не заперечує Його, чи Він існує. Такий підхід до справи не є ні науковим, ні подиву гідним, бо слід прослідувати таке важне питання як існування Бога.

ХРЕСНА ДОРОГА

КОЛИ Пилат побачив, що всі його намагання звільнити Ісуса від кари смерти на хресті нічого не помагають, а заколот збільшається, видав Його на розп'яття. Запав цей найбільш несправедливий засуд в часі між 9-ою і 12-ою годиною рано.

Після того наступила коротка перерва, бо треба було зробити різні приготування до розп'яття трьох засуджених, а особливо треба було приготовити ще третій хрест для Ісуса, бо його з уваги на зовсім несподіване засудження Христа, не приготовлено.—З тієї причини похід із засудженими на місце розп'яття мусів зачатись трохи пізніше.

Про цей хресний похід подають Євангелисти небагато, лиш св. Лука подає, що за Ісусом ішла велика товпа народу і жінок, що плакали й ридали за Ним, і до них промовив Він слово. Той самий евангелист подає теж, що з Христом вели й інших двох розбійників на розп'яття. Всі синоптики, тобто Матей, Марко й Лука, згадують про Симона Киринейського, а Марко ще й додає, що він був батьком Олександра і Ру-

фа.

Місце, де мали засуджених розп'яти, лежало—за римським звичаєм,—завжди на видному місці, поза містом, при найбільш рухливих шляхах. Розп'яття на хресті мало мати якнайбільше прилюдний і пропагандивний характер, бо в такий спосіб ця жахлива кара смерти мала нарід відстрашувати від злочинів. Таким видним місцем була гора Голгофа, що лежала за Єрусалимом, але зовсім недалеко міста і правдоподібно біля прилюдного шляху.

Дорога від замку Антонія, де Христа суджено і засуджено, до Голгофи не далека, покривається більш-менш з нинішньою Хресною Дорогою в Єрусалимі. Похід йшов—як ствердили наукові досліди — зовсім певно через Браму Ефраїма (в другому мурі) і долішню частину міста, Акру. Дорога не є довша, як 1 кільометер.

Виконання кари смерти через розп'яття на хрест належало до римських вояків під командуванням сотника, який називався "екзактор мортіс", себто виконавець смерти. Тому також і при розпинанні Ісуса, як свідчать Євангелисти, брали участь римські вояки під проводом сотника. Ті самі вояки, що бичували Христа і знущалися над ним на подвір'ї преторії, провадили мабуть похід на Голгофу. Певне також, що розп'яття довершувало чотирьох вояків і після того вони сторожили біля розп'ятих.

Обережність при спійманню Ісуса каже догадуватись, що і хід на Голгофу відбувався при сильній військовій сторожі.

Ісус несе свій хрест

Засуджені на розп'яття мусіли самі нести свій хрест на призначене місце. Св. євангелист Іван пише виразно, що Ісус ніс сам свій хрест.

Як розуміти цей вислів Євангелиста? Чи Спаситель ніс цілий хрест чи тільки поперечне рам'я його? Перший погляд, що Ісус ніс цілий хрест, був донедавна загально принятий. Після наукових, головно археологічних дослідів останніх десятиріч, цей погляд не дасться вже нині вдержати. Ісуса розп'яли римські вояки на римський спосіб. Згідно з тим способом—засуджений на розп'яття не ніс цілого хреста, а тільки поперечку (поперечне рам'я)—по латині patibulum, на місце кари смерти, де поздовжне (вертикальне) рам'я—stipes було вже вкопане в землю. Руки засудженого прибивано до поперечки або прив'язувано їх шнурами, і тоді такого розп'ятого вже витягано вгору і поперечку прибивано до поздовжного рамени.

Так само мусіло бути й з Ісусом. Він не ніс цілого хреста—тимбільше, що той хрест був дуже великий і тяжкий.

При виконуванню кари смерти над Ісусом бачимо однак деяке відхилення від римського звичаю, який велів, щоб засуджений зараз по бичуванню, нагий і обтяжений хресною поперечкою, до якої були шнурами прив'язані його рамена, дотого бичований і зневажуваний ще по дорозі,—зачинав свій хід на місце смертної кари. Згідно з Євангелистами св. Матея і Марка вояки—після бичування і знущань над Ісусом—стягнули з Нього багряницю і одягнули Його в Його одежу і так повели Його на розп'яття. Вони відступили від свого звичаю і не вели Його нагого та не виставили Ісуса на сором і ще більше пониження. Дуже можливе теж, що Ісус не був прив'язаний до поперечки хреста, яку ніс, а це можна заключувати з того, що вояки в часі походу зняли хрест з Ісуса і дали його на рамена Симонові Киренейському, який саме туди переходив.

* * *

Повний смутку і глибокого трагізму похід виглядав ось так: Попереду ішов сотник (centurio) з відділом вояків, як також представники жидівського синедріону; за ними Ісус, а безпосередньо перед Ним герольд, що ніс табличку з написом—Ісус Назарянин, Цар Юдейський—що мала бути прибита на хрест. За Христом ішло двох розбійників, що мали бути теж розп'яті. Чотири вояки, що мали довершити розп'яття, ішли право і ліворуч засуджених. За ними ішов військовий відділ, що крив похід і щойно після нього гурт побожних і відданих Христові людей.

Вислів св. Євангелиста Івана, що "Ісус ніс свій хрест", натякає на те, що Ісус важкий тягар хресного дерева узяв на себе добровільно, бо Він горів бажанням—у такий спосіб довершити діло відкуплення і запевнити спасіння людському родові.

Коротка назагал дорога, в наслідок безмилосердного знущання вояків, перемінилась у довгий страдальний шлях для Ісуса, а тяжкий хрест зробився подвійно важким. Тому ясно, що Спаситель був у силі нести його тільки невеликий відтинок дороги і грозила небезпека, що він під його тягарем упаде.

Бачили це вояки і звеліли одному прохожому, Симонові Киринейському, що ішов з поля, батькові Олександра і Руфа, щоб ніс його хрест (Мк. 15, 21). Симон був Жидовином родом з Киренаїки, де жило уже від довшого часу багато Жидів. Як видно, він був маючою людиною та мав в околиці Єрусалиму якусь посілість. Симон стрінувся з походом, що йшов на Голгофу, якраз тоді, як, ідучи з поля, хотів зайти до міста. І тоді римські вояки, не розговорюючись багато, зняли з Ісуса хрест і змусили Симона далі його нести.

Ісус винагородив його за ту важку і в очах Жидів та поган ганебну працю ще за його життя. Ісус уже передше учив, що хрестоношення— це невідхильна передумова наслідування Його. І на шляху наслідування Христа-Спасителя Симон Киринейський став хрестоносцем у найтіснішому цього слова значенню. І хоч він узяв на себе тягар Ісусового хреста під примусом і спочатку ніс його нерадо, але зв'язані з хрестом Божі скарби спасіння, що вилились на людський рід, дістались в першу чергу хрестоносцеві Симонові і зробили його духовним наслідувачем Христа. Згідно з давнім переданням він став визнавцем Христа-Спасителя і помер як єпископ Босри в Арабії мученичою смертю, а згідно з іншим переданням він належав до числа 70 учеників Христових і помер теж на хресті. Його оба сини були окрасою першої християнської громади в Римі.

З інших подій, що збулися в часі Хресної Дороги, св. Євангелист Лука згадує про зустріч скатованого і невинно на смерть засудженого Ісуса з жінками, що йшли серед товпи народу за Ісусом і плакали та ридали за Ним, бо знали, що Ісус в нічому невинуватий і стільки добра для них та багатьох інших зробив і.врешті тому, що вони, бодай невиразно, прочували, що Він обіцяний Месія.

Їх поведінка в часі ведення Ісуса на хресну смерть на Голгофі, їх співчуття до улюбленого Учителя, їх плач і ридання вказували й на їх велику відвагу, бо вияв співчуття до засудженого був прилюдною критикою засуду Христа на смерть, а така критика була державними законами заборонена. Такою своєю поставою ті жінки прославили увесь жіночий рід: в часі, як мужчини не вміли опертись агітації фарисеїв і їх заущників та пішли за ними і домагались від Пилата кари на Ісуса—"Розпни Його", залишається тільки гурт отих жінок, вірних Христові, аж до Його жахливої смерти.

До тих добрих жінок звертається Ісус,—не зважаючи на те все жахливе, що має з Ним статись, після закінчення Хресної Дороги, на Голгофі,—і, глибоко зворушений, вказує на страшну кару, яку нинішні убивці Месії стягають на святе місто і його мешканців та на весь нарід.

"Доньки Єрусалимські,— сказав до них Христос—не плачте наді мною, а самі над собою і над вашими дітьми плачте. Бо ось прийдуть дні, у які скажуть: Блаженні неплідні і утроби, що не родили, та труди, що не кормили. Тоді стануть говорити горам: Упадьте на нас, і горбкам: Прикрийте нас. Бо коли з зеленим деревом це роблять, що ж буде з сухим?"

Не плачте наді мною, каже Христос, бо я йду добровільно на смерть, і ця моя страдальна дорога, хоч яка вона болюча й ганебляча, веде до перемоги над всіма ворожими силами. Зате треба вам плакати над собою і над дітьми вашими, бо впадуть на вас дні найбільшого горя і смутку.

Тут Христос заповідає усі жахливі наслідки війни, які упадуть на Єрусалим і його мешканців. Воєнні страхіття будуть такі великі, що люди бажатимуть собі смерти, щоб тільки визволитись від них.

Те все сталося в часі жидівського повстання проти Римлян (66-70 по Хр.), яке скінчилось цілковитим знищенням Єрусалиму, святині і всіх святих і дорогих Жидам місць, а Жиди були протнані з рідного краю і розпорошені по всьому світі, так що "камінь на камені не остався".

Бо коли з зеленим деревом, тобто із Сином Чоловічим без найменшої змази гріховної це роблять—сказав Ісус до жінок —що будуть мусіти витерпіти ті грішні люди, які у своїй безбожності зважились на убивство зісланого їм Богом Месії?!

Але ця страшна кара упала тільки на тих, що хотіли залишитись сухим деревом і ним залишились. Ті, однак, що з вірою віддались Христові і Його правді, стали зеленим деревом, що родить овочі-плоди тою надприродною силою, яка пливе з живого дерева, із тієї правдивої виноградної лози, що нею

є сам Христос.

* * *

Нарешті сумний похід засуджених на розп'яття з великою товпою народу вийшов на гору Голгофу, місце, де мала відбутись найбільша драма в історії людського роду— жахливе убивство Божого Сина провідниками "вибраного народу", для спасіння якого в першу чергу цей Син Божий зійшов з неба на землю, але теж де було довершене Відкуплення людського роду. (Наша Мета)

(о.п.х.)

Патріярший Томос

(Томос—це документ царгородського патріярха Атенагораса I, яким він зняв викляття, що патр. Мих. Керулярій кинув на папських послів, що під проводом кард. Гумберта були викляли царгородського патріярха. Оцим документом Атенагорас I скасував акт викляття. Цей документ відчитано в патріяршій церкві в Царгороді 7 грудня 1965 в присутності папських послів. Саме тоді Папа в присутності висланників патріярха Атенагораса скасував викляття, що кард. Гумберт був кинув на патр. Мих. Керулярія. Папське прочитання документу також відбулося 7 грудня 1965 р. в базиліці Св. Петра на закінчення другого ватиканського Собору).

Ось переклад цього документу, яким патріярх Атенагорас I відкликав викляття, кинене Мих. Керулярієм.

* * *

Атенагорас, з Божої ласки архиепископ Царгороду, Нового Риму і вселенський патріярх.

"Бог—це Любов" (I Іван: 4, 9). Любов—це Богом даний знак для Христових учнів. Вона є силою, що єднає Його Церкву, і в цій Церкві вона є початком миру, згоди і ладу як вічний світлий вияв Святого Духа. Отож ті, яким Бог повірив рядити Церквою, повинні дбати про "зв'язь досконалости" (Колосеї: 3, 14) й уважно, дбайливо та старанно виконувати свій уряд. Якщо ж охолодне любов і єдність у Господі розірветься, то дуже уважно треба винайти лихо і старатися усунути його.

Отак через таїнственний Божий допуст в 1054 р. сумна буря наступила на Церкву. Стосунки між Церквами Риму і Царгороду були виставлені на пробу і любов, що їх єднала, так сильно була ослабнула, що заіснувала анатема між обидвома Церквами. Римські посли, кард. Гумберт і ті, що були з ним, викляли патріярха Михайла Керулярія і його співпрацівників, а патріярх Михайло Керулярій зо своїм Синодом викляв римських послів разом з їх співпрацівниками. Треба було, щоб Церкви Риму і Царгороду, наслідуючи Божу доброту і любов до людей, розглянули ці діла і відновили мир.

В цих останніх часах виявилося Боже милосердя до нас, вказуючи нам шлях до поєднання і миру між іншим також тим, що Бог учинив при взаємній, благословенній і плідній дбайливості так старого, як нашого нового Риму для розвинення їх братніх взаємин, тому годиться приступити до направлення осуду про минулі події і, наскільки кожному мож-

ливо, усунути накопичені перешкоди, які вдасться усунути, і це слід зробити для поступу, зросту, збудування і завершення любови.

Отак наша смиренність разом з преподобними і достойними митрополитами, нашими улюбленими братами і співробітниками у Христі, вважаючи цей момент за догідний, ми зібралися на синод і продискутували цю справу. Водночас знаючи про таке саме наставлення старого Риму, ми рішили усунути з пам'яті і з-посеред Церкви згадану клятву царгородського патріярха Михайла Керулярія і його синоду.

Отож оцим письмом проголошуємо, що клятва, кинена верховною канцелярією нашої верховної Церкви в 1054 р., у місяці липні VII індикта, є відтепер для відома всім усунена з пам'яті і з-посеред Церкви за милосердям милостивого Бога, щоб Він, ради молитов Пресвятої Богородиці, Божої Матері і вседіви Марії, святих славних апостолів Петра первоверховного й Андрія первозванного і всіх Святих зволив подати Церкві мир, захороняючи її навіки.

Для цієї цілі та на вічну пам'ять і постійне свідоцтво уложено цей патріярший і синодальний акт, переписаний і підписаний у священних записках нашої святої Церкви. Його теж вислано в автентичнім і узгідненім відписі до святої Церкви старого Риму, щоб вона обзнайомилася з ним і поклала до своїх архівів.

Патріярх Атенагорас.

* * *

Оцей патріярший документ, яким скасовано давню клятву, повинен бути дороговказом для католицьких і православних українців, як треба поступати, щоб забути минулі прикрі речі та взятися до щирої співпраці, щоб завести згоду і єдність в нашій Церкві, щоб усі українці могли одним серцем і одними устами прославляти Бога в Трійці єдиного і любитися як брати і сестри одного страдального народу.

Між українцями напевно не було такого завзяття, яке спричинило розрив між греками і латинниками в 1054 р. Все таки сьогодні нащадки греків і латинників потрапили бодай сяктак подати собі руку і заявити, що забувають давні кривди. Чи українці не могли б піти за цим шляхетним прикладом братолюбности?

КОРИСТЬ ПРАЦІ

Праця не тільки запевняє людям щоденний хліб і почуття щастя, але й водночас скріпляє людське здоров'я. Досвіди виказали, що смерть рідше забирає тяжко працюючих аніж легко працюючих людей. Люди, що ведуть сидяче життя, двічі скоріше вмирають на удар серця, ніж люди, що активно трудяться. Сидяче життя спричиняє напруження, от хоча б люмбего, біль у кривках і навіть болі голови.

Проте фізична сила людини не є запорукою, що хвороби не вчепляться її, бо досвід виказує, що здорові люди так само підлягають хворобам як слабші організми.

Бензинові кампанії стараються виробляти штучну бензину з вугілля, додаючи водня до його складників. Така бензина коштувала б 11 ц. за галон.

Божественна Літургія

БОЖЕСТВЕННА Літургія або Служба Божа — це серце Христової Церкви і джерело її сили й юности. Не дивниця, що церковний закон зобов'язує всіх католиків бодай у неділі і свята ходити на Службу Божу і брати в ній діяльну і розумну участь.

Багато книжок написано про Божественну Літургію, щоб належно вияснити її важність і значення. Всі ж догматичні правди про неї можна звести до **двох** головних понять: **жертва і тайна.**

Божественна Літургія — це назва взята з грецького. Означає вона службу для народу. Давні греки звали літургією всі ті діла і вчинки, що йшли на користь цілого народу, от хоча б військову службу вояків, державну працю урядовців, працю робітників, що йшла для добра держави, тощо.

В Старім Завіті службу священиків звано літургією. Те саме значення перенеслося і до християнського богопочитання. Від 4-го ст. слово 'Літургія' означає приношення жертви, цебто Служби Божої.

Чому наша Літургія зветься **божественною?** Тому, що вона є службою людей на честь Бога, в якій священик і миряни беруть участь. Отож Служба Божа—це всенародне богослуження, яким нарід віддає Богові честь і поклін при помочі молитов, гимнів, пісень, і головно через приношення Безкровної Жертви, цебто через містичне відновлення смерти Спасителя.

Служба Божа є так само до певної міри службою Бога для добра людей, бо в цій жертві Христос Бог відновляє Свою жертву за спасіння всіх людей, як це колись учинив на Голгофі.

Звідкіля взялася Служба Божа?

Сам Божественний Спаситель установив цю Жертву на Тайній Вечері, як уперше перетворив хліб і вино в Своє пресвяте Тіло і Кров, подав Апостолам і промовив:

"Прийміть, споживайте це Моє Тіло, що за вас і за багатьох ламається на відпущення гріхів.

"Пийте з неї всі, це Моя Кров, що за вас і за багатьох проливається на відпущення гріхів!" (Матей: 26, 26-28; Лука: 22, 19-20).

По принесенні цієї першої евхаристійної Жертви, Спаситель промовив до Апостолів: "Чиніть це на Мій спомин!" (Лука: 22, 19).

Оцими словами Христос, що прийшов спасати всіх людей, установив Службу Божу і передав її Своїм Апостолам і Церкві, щоб вони відновляли її аж до кінця світу. Отож Служба Божа—це остання воля і заповіт Христа, це найдорожча спадщина, що Божий Син лишив людям, Своїм земським братам і сестрам, як відходив з цього світу. В ній Він залишив Себе Самого, цебто Своє Тіло і Кров. Отак становить вона найцінніший скарб, який християни мають.

Що ж спонукало Спасителя установити Службу Божу? Христос так поступив тому, що Небесний Отець звелів Йому це вчинити, бо хотів, щоб люди мали пам'ятку відкуплення, пригадували собі, як сильно Бог любить їх і за те любили Його, бо Служба Божа пригадує нам, що невинний Божий Син помер за винних, цебто грішних людей.

Люди бажають проживати в пам'яті тих, що прийдуть по них. Ось тому єгипетські фараони будували величні піраміди, що століттями пригадують людям про них. Поети залишили пам'ять про себе в своїх творах, а різьбарі в різьбах.

Як же іде про пам'ятник Служби Божої, то тільки безмежна Божа мудрість, могутність і любов могли видумати її.

Служба Божа має невпинно пригадувати людям про любов Христа до них і викликувати в них почуття любови і вдячности. Служба Божа—це дійсно пам'ятник-монумент Божої любови до нас. Дивлячись на Христа, що в кожній Службі Божій містично жертвує Себе за наше спасіння, як колись пожертвував Себе на хресті, люди повинні повторяти зо Св. Августином:

"Хто б не полюбив Того, що так сильно любить мене?"

Тільки любов годна відплатитися за любов. Де нема любови, там інші добра, хоча б не знати які великі і цінні, тратять свою вартість, або принаймні не захоплюють так людей, як повинні б захоплювати.

В ЧОМУ ПОЛЯГАЄ СЛУЖБА БОЖА?

Божественний Спаситель установив Службу Божу, щоб жертвою прославляти Свого Небесного Отця. Вона була заповіджена вже в Старім Завіті через пророка Малахію:

"Від сходу до заходу сонця... на кожнім місці Моєму іменню приноситься чиста Жертва" (Малахія: 1, 11).

В цій єдиній жертві Нового Завіту Христос приносить Себе Самого в жертву Небесному Отцеві під видами хліба і вина, що через освячення стаються Тілом і Кров'ю нашого Господа.

Щоб мати жертву треба оцих речей: 1) видимого приносу, цебто річ, яку можна бачити, і цей принос — це Тіло і Кров Спасителя під видами хліба і вина;

2) Треба цей дарунок пожертвувати Богові, і це робить Христос через священика під час освячення, як це священик зазначує в нашій Літургії словами:

"Твої (дари) з Твоїх (дарів) приносимо (жертвуємо) Тобі за всіх і за все".

3) Це пожертвування має вшанувати Бога і віддати Йому найвищу честь і поклін як Цареві вселенної і Творцеві світу.

Без трьох складників нема дійсної жертви.

Всі народи від найдавніших часів знали жертви і приносили їх при різних нагодах і святах, бо відчували, що понад ними існує вища Істота, яка рядить світом й яку треба почитати. Поняття жертви є злучене з поняттям богопочитання. Як нарід мав якусь релігію, то й мав теж жертву. Отак жертва стала практичним виявом і доказом віри в божество. Людина зазначує свою віру в Бога і підчиняється Йому, як приносить жертву, і так віддає Йому найвищу честь.

Бог хоче жертов, тому в Старім Завіті Сам був зазначив, які жертви і як вибраний нарід мав їх Йому приносити (Второзаконня: 17, 1). Бог оцими приписами бажав захоронити Свій нарід від поганських збочень, бо погани приносили жертви навіть з власних дітей, палячи їх на честь божка Молоха.

Бог наказав людям приносити дари священикам, які потім приносили їх у жертву Богові. Особливо була важна вечірня і ранішня жертва, в яких священики приносили цілопалення на Божу честь, палячи одне ягня врано, а друге ввечорі (Вихід: 29, 38-9).

Бог був наказав, що жертви мали приноситися тільки в єрусалимськім храмі, хоч по цілім краю були божниці, де жиди сходилися в суботу на читання Біблії і молитву.

Жиди приносили Богові в жертву земські плоди, ягнята, телята, збіжжя, оливу, муку, тощо. В Новім Завіті є тільки один принос для жертви цебто Тіло і Кров Спасителя під видами хліба і вина. Священик як представник Церкви урядово в імені народу приносить цю Жертву за себе і за інших. Священик представляє особу Ісуса Христа, як приносить жертву, якою віддає Богові найвище почитання і найкраще прославляє Його велич, бо ні в небі, ні на землі нема нічого, що краще прославляло б Бога ніж Служба Божа.

Служба Божа—це не тільки жертва, але найкраща і найдосконаліша жертва, яка тільки могла б існувати. Вона безконечно перевищає всі інші жертви, що люди приносили або могли б принести Богові, бо Христос перевищає всі інші сотворіння.

Характер Служби Божої

Хоч вже від самої смерти Спасителя Служба Божа правиться в світі і правиться вона по цілім світі, все таки нема більше ніж одної жертви. Служба Божа є та сама жертва, що Христос приніс за наше спасіння на хресті.

Ця правда тяжка до зрозуміння, бо наші очі, порівнюючи Христову жертву на хресті і її віднову під час Служби Божої, не бачать багато подібностей, але радше видимі різниці. На хресті Спаситель умирав серед страшних мук і кров стікала по Його Тілі, а під час Служби Бо-

жої цього зовсім не видно. Де ж тут подібність?

Подібність і тотожність у тім, що в обидвох жертвах Христос є головним священиком-жертвоприносцем, а священик—це Його видимий заступник.

Так само принос в обидвох жертвах є той самий, цебто Тіло і Кров Спасителя, хоч на Голгофі цей принос був видимий для людського ока, а в Службі Божій невидимий, але все таки він той самий, як це зазначено в словах освячення: "Це Моє Тіло... Це Моя Кров..." (Матей: 26, 26-28; Лука: 12, 19-20).

Проте це правда, що ці жертви різняться одна від другої, а різняться вони способом приношення. На хресті Христос приніс Себе в жертву кривавим способом, а під час Служби Божої приносить Себе в безкровний спосіб. На хресті плила дійсно фізична Кров Спасителя, а під час Служби Божої вона ллється містично. На хресті Христос раз Себе приніс у жертву, а під час Служби Божої Він постійно приносить Себе в жертву Небесному Отцеві. Одначе основно жертва Служби Божої і жертва Голгофи є одною і тою самою жертвою.

Ось тому Служба Божа—це тільки продовження і відновлення Жертви на хресті.

ЗАБОРОНА

Раїса Маньківська

У ПРОХІДНУ будку ввійшов хлопчина років 14, дуже бідно, але чисто, одягнений.

—Мені треба подати заяву директорові, — звернувся він до вартового,—тато захворів і не може прийти на роботу. Вартовий узяв заяву. В той час переходила директорова жінка. Лагідний вираз сумних, блакитних очей на блідому і схудлому обличчі хлопчини притяг її увагу.—Дайте, я передам,—сказала вона вартовому, а хлопчика спитала: "Що з твоїм татом?"—Не знаю, в нього висока температура. — Хіба не викликали лікаря? — Ні, я прийшов зо школи... А мама? — "У мене мами нема", і хлопчина глибоко зідхнув. — Йди додому, будь коло тата. Ми пришлемо лікаря. — Будь ласка! Дякую! До побачення! Хлопчик чемно вклонився і вийшов.

Надія Петрівна задумано поглянула йому вслід і тоді покликала телефоном лікаря, спрямувавши його на адресу вказану в заяві, і пішла в службовий кабінет свого чоловіка.

—Хто такий Горенко? спитала вона, подаючи заяву. —Наш майстер. А хіба що?—Він захворів. Оце його син приніс. Директор прочитав і на хвилину замислився. —Ким би тепер його заступити?—Він добрий робітник?—Ретельний і чесний. —Ти знаєш його родинний стан? —Живе з сином. Жінка вмерла, здається минулого року.—А чому тебе зацікавлено? —Я бачила його сина. Він не такий як інші діти. Знаєш він нагадує нашого Ладика! Цей спогад стиснув болюче їх серця: вони так недавно втратили єдиного синка.

Надія Петрівна вирішила навідати хворого. В його мешканні вона вже застала лікаря, який сказав, що у хворого тиф і тому його треба забрати до лікарні. Надія Петрівна підійшла до хлопчика: "Нічого не журись, в лікарні твій тато поправиться і знову буде здоровий. А ти на цей час... Родичі в тебе? "Нема нікого, — сумно відповів хлопчина. "Так на той час, поки твій тато буде в лікарні, ти житимеш в нас".—А школа ж як? —Як ходив, так і ходитимеш. Тобі як на ім'я?—Василько.— Ну то згода, Василько?— Не хотів би я вам завдавати стільки клопоту!—Який там із тобою клопіт! Адже ти вже великий.

Горенка відправили до лікарні, а Василька Надія Петрівна забрала до себе. Через два місяці Горенко в лікарні помер. Василько так подобався директорові і його дружині, що вони взяли його собі за сина. Надія Петрівна ходила з ним на цвинтар, на могилу його рідного батька, водила його до церкви. Одного разу вона спитала хлопця:—Чому ти Василько ніколи не хрестишся?—Я не вмію...—Хреститися не вмієш? А молишся Богові?—Ні, мене ніхто цього не навчив!—Я навчу тебе, хочеш?—Хочу.

І Надія Петрівна ретельно взялась навчити сина. Скоро він знав усі головні молитви і прочитав Євангелію. Виявилося, що він не був хрещений, отож Надія Петрівна вирішила його охрестити. Хоча директор був на відповідальній посаді й ні перед ким не відкривав своїх переконань, у глибині душі він був глибоко віруючою людиною, а релігійність жінки ще більше зміцнювала його віру, але з нею від усіх треба було ховатися. Через те він і до церкви ходити боявся, але церква, храм Божий, все була для нього найкращим спогадом дитинства. Свого сина, що недавно їм помер, вони охрестили, але потаємно.

Василька також вирішили охрестити тихенько, щоб ніхто не знав.

У церкві Надія Петрівна була зворушена до сліз і відчувала в душі невимовну тиху радість. Коли повернулись додому, директор вже чекав на них. Господиня заходилася коло стола. Все було готове, ждали тільки на священика. І чого він забарився? —Я піду по нього і приведу,—сказав Василько. — Добре, дитинко, йди, Отець мусить бути ще в церкві. Василько затримався в дверях і спитав: —Того, що мене хрестив? —Ну, того ж, йди! Коли хлопець побіг, Надія Петрівна побачила в вікні церковного старосту, що саме проходив повз їхню хату і спитала його, чи священик ще в церкві. Той потвердив, що так. Одначе Василько повернувся сам і сказав, що священика в церкві немає. — Якто немає? — здивувалась Надія Петрівна. — Староста ж казав, що він там. — Ні, мамо, там є священик, але інший, а того, що мене хрестив, в церкві вже немає. Я добре його запримітив. Він був такий тарний, у блискучих ясних ризах, в золотих промінням. — Хто? — Той, що мене хрестив. Надія Петрівна глянула на свого чоловіка і обидвоє здивовано подивились на Василя, не знаючи, що сказати. Аж тут увійшов священик. —Ви забарились, Отче, — звернулась до нього господиня.

—Ми за вами вже й сина посилали, та він у церкві вас не застав. — Як це може бути? Хіба ж ти не бачив мене? А кого ти при вівтарі бачив? — Шукав за тим священиком, що мене хрестив, а вас я бачив. —'Та я ж тебе хрестив! — Ні, Отче, мене хрестив інший священик у білих блискучих ризах, а ви стояли до мене спиною і руки були вам зв'язані. — Що ти, Васильку, торочиш! — обурилась Надія Петрівна. — Коли ж це справді так було! — запевняв хлопець. Тоді вже й батько гримнув на нього, але священик сказав:—Він говорить правду. Йому було видіння. Тепер я мушу вам все розповісти і ви зрозумієте. І священик розповів таке: "За мою провину вищі духові наклали на мене заборону на деякий час служити в церкві й не виконувати священодійства. Не така то вже й велика провина. Я порушив церковне правило, але мусів це спокутувати. Мені було важко не служити церкві, тимто допустився я другого злочину. Переїхав до іншого міста і приховав, що я під забороною. Так я призначений на цю парафію. Мушу вам сказати, що совість мене мучила, але я сподівався спокутувати той гріх службою і добрими вчинками. Та от, бачите, що значить бути під забороною! Я думав, що то я хрестив вашого сина, і ви бачили, що я хрестив, але це було зовнішнє, видиме для вас, а невидимо хрестив його інший, достойний, праведний... Мені показано цим, що я, поки на мені заборона, недостойний і не маю права виконувати священодійства. Тепер я мушу признатися у всьому перед своїм духовним начальством і скоритися перед рішенням, яке мені видане. Але подякуйте Богові за ласку для Вашого сина".

Мої місії в Франції

(Округа-душпастирство Ліль—31-X—27-XI—1966)

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

По закінченні місії в окрузі Аміен, Всеч. о. парох відпровадив мене на залізничу станцію і я поїхав до Ліль на третю місію. Всеч. о. радник Зеновій Нарожняк є тут душпастирем. Він стрінув мене на станції і забрав до свого дому на перекусу. Відпочавши з годину, ми обидва поїхали автомобілем на першу місійку до **Денен,** що є віддалений від Ліль на яких 50 км. Ця місійка тривала 2 дні. Ми відвідали 10 наших родин, вапрошуючи їх на місійні науки.

Подібно як в інших округах ці місійки були одноденні чи дводенні, і вони звичайно складалися зо Служб Божих, сповідей, проповідей і відвідування родин. Під час Божественної Літургії люди приступали до Святого Причастя.

Година місій бувала різна, бо в одних місцевостях місійні науки відбувалися вранці, в інших по вечері. Люди тут мають різні черги в праці, тому о. парох намагався впорядкувати час і години так, щоб якнайбільше людей могло прибути

на місійні відправи і науки.

Ось **осередки,** що в них відбулися місійки в окрузі Ліль:

Денен (31-X-1-XI, 1966); Блян Міссерон (2-3-XI), Пекенкур (4-5-XI-, Рубе (6-7-XI), Туркуен (8-9-XI), Ватрелос (10-11-XI), Армантієр (11-12-XI), Ліль (13-XI), Мервіль (13-14-XI), Камбре (20-21-XI), Круа (24-25-XI), Берг (26-XI) і Розендаль (Дункерк) (26-27-XI, 1966).

Духовний балянс цих місій такий:

Під час цих всіх місійок відправлено 30 Служб Божих, відвідано 6 хворих, вірні почули 32 проповіді, як теж відвідано 62 родини. Всіх сповідей на цих місіях було 134.

Деякі люди не тільки прийшли на місійку, що була в їх місцевості, але й були такі, що приходили на місійки в інших місцевостях, і часом бували на двох або й трьох місійках.

На жаль бували такі, що зовсім не журилися місіями, бо вони не обходили їх, от хоча б у Ватрелос, де на 15 родин тільки 5 дорослих осіб і двоє дітей показалися на науках, хоч мешкають недалеко церкви і легко могли прибути до церкви навіть пішки.

Бували люди, що через працю не годні були прийти на місії. Не брак було й таких, що не годні були прибути, бо мешкають задалеко і не мають як дістатися до церкви.

Не раз бувало й таке, що о. парох привозив і відвозив власним автомобілем до церкви людей, які інакше не були б дістались на місійні науки.

Ми намагалися відвідати щонайбільше наших родин і заохотити їх прийти на місійні науки, але на жаль наші відвідини не завжди приносили плід. Бували люди, що й після наших відвідин деякі родини не показалися в церкві, хоч в той день не йшли до праці. Траплялися й такі випадки, що деякі з наших людей використовували всякі претексти, щоб не показатися в церкві на місію.

Проте було багато добрих людей, які поважно взяли місію. Вони не тільки самі приходили на місійні науки, але й відвідували інших і запрошували їх на місії. От хоча б у Ватрелос один православний українець, що ходить до нашої церкви, відвідав всі тамтешні родини й особисто запросив їх на місійні науки, хоч мало хто послухав його.

Найкраще люди прийшли на місійні науки в Рубе, Денен, Блян Міссерон, Ліль, Камбре, Армантієр, Мервіль і Розендаль (Дункерк), в інших слабше, а в декотрих таки дуже слабо. Не брак між нашими українцями людей, що бояться прийти на місійні науки, щоб часом їх серце не зворушилося і Святий Дух не спонукав їх прийняти святі тайни, до яких вони вже довгі роки не приступають.

Зразу було пляновано, що місії в окрузі Ліль закінчаться на 15 листопада 1966 р. і потім я мав їхати до душпастирства Всеч. о. Бойчука, що мешкає в Реймсі, але він відкликав місії в своїй окрузі, бо заслаб. Ось тому продовжено час місій в душпастирстві о. Нарожняка.

Подорож до Бельгії

Через відкликання місії в окрузі Реймс я мав декілька вільних днів. Бельгійський фламандський протоігумен попро-

хав мене до Брюсселі. І так я мав нагоду відвідати Брюсселю від 15-18-XI, 1966.

В Брюсселі бельгійські ОО. Редемптористи мають два монастирі. Я мешкав в провінційнім домі валонської провінції, бо так було мені вигідніше. Там теж стрінув шкільного товариша, о. д-р. Б. Куриласа, ЧНІ., що працює для наших людей у Бельгії. З ним я їздив на обід до провінційного дому фляндерської провінції. Цей дім є в Жет, що можна назвати передмістям Брюсселі.

Мені було приємно стрінутися з ОО. Редемптористами двох бельгійських провінцій, бо це вони започаткували вітку Редемптористів українського обряду між нашим народом, зразу в Канаді в 1906 р. і потім в Україні в 1913 р.

Як був я в Брюсселі, то о. Курилас попрохав мене побачити фільм "Біблія", про який у Франції читав прихильні і неприхильні критики. Мені здається, що фільм добрий для загалу християн, бо він в відрубних картинах змальовує різні сцени з опису сотворення світу, що його знаходимо в першій книзі Біблії.

З Брюсселі ми поїхали відвідати славний лювенський університет. Мене здивувало, що будівлі різних університетських галузей розкинені по цілім місті, що має около 30,000 населення. Лювен можна б назвати університетським містом.

У Бельгії перший раз зобачив білу чоколяду, і вислав її в дарунку деяким знайомим в Америці і Канаді. Вона дуже смачна.

В Лювені відвідав "Український Дім" і Всеч. о. Івана Кота. В цім домі приміщується "Українське Науковопросвітне Товариство", що займається нашим шкільництвом в Бельгії. Отець Курилас об'їжджає наші школи і відвідує їх як інспектор.

Поворот до Франції

18-XI-1966 р. вернувся до Ліль, щоб продовжати місії. Ці місії закінчилися місійкою в Розендаль—Дункерк. Наших людей там не багато, бо тільки кільканадцять родин, але вони гарно прийшли на місію і приступили до святих тайн. І ці нечисленні родини сильно перемішані, бо одна сторона наша, а друга французька. Діти таких родин звичайно мало або й зовсім не знають української мови.

Як же іде про повні українські родини, то й тут дітвора часто теж не дописує, бо багато дітей слабо або й зовсім не знає нашої мови, хоч це перше покоління нашої іміграції. Їх батьки прибули з України між першою і другою світовою війною. Що ж буде з дітьми цього першого покоління, що вже само не розуміє або дуже слабо володіє українською мовою? Розкинення по цілій Франції, брак наших власних церков, шкіл і громадських домів — це одна з болючок нашої французької іміграції.

Не мавши власних церков, наші душпастирі є змушені відправляти богослуження в латинських французьких церквах за винятком трьох чи чотирьох місцевостей. Воно тяжко побудувати власну церкву, коли люди так страшно пороэкидувані. Покищо є тільки одна наша церква, збудована нашими людьми в Франції, цебто в Везін-Шалет.

Латинські парохи й епископи дуже прихильно ставляться до наших священиків і людей і радо дають власні церкви чи каплиці для наших богослужб.

По Божественній Літургії в Розендаль-Дункерк о. Нарожняк мав концерт у французькій парафіяльній залі для українців і французів. Заля була майже повна. Могло бути около 200 людей. Приємно було побачити чимало французької молоді, що прийшли послухати українських пісень і подивитися на українські танці, що їх виконували хлопці і дівчата, зібрані в наші національні строї.

Я відслівав Службу Божу, а о. Нарожняк диригував хором, що його привіз із Ліль. Чимало французів приступило до Св. Причастя в нашім обряді.

Пробуваючи в Дункерк, мав нагоду відвідати відому пляжу, на якій була опинилася англійська армія після погрому німцями в 1940 р. Отці оповідали мені, що вона була заповнена військом. Німці не дуже докучали побитим англійцям і дозв-

---

АПОСТОЛ ПАВЛО ПРОГАНЯЄ ЗЛОГО ДУХА

Як ми, апостоли, йшли на молитву, припадково стрінула нас одна дівчина, що мала віщунського духа і ворожбицтвом запевняла великі доходи своїм панам. Вона йшла за Павлом і за нами та кричала, говорячи: "Ці люди є слугами всевишнього Бога, які показують нам дорогу, що веде до спасіння". Так вона робила багато днів, поки це не навкучилося Павлові. Тоді він обернувся і промовив до духа: "Приказую тобі в ім'я Ісуса Христа: вийди з неї!" І він негайно вийшов.

Її ж пани, зобачивши, що пропала надія на доходи, схопили Павла і Силу і потягли їх на ринок на суд. Привівши їх перед начальників, заявили: "Ці люди, бувши жидами, роблять заколот у нашім місті і заводять звичаї, яких нам не годиться приймати і зберігати, бо ми римляни!"

Тоді нарід повстав проти них, а начальники, здерши з них одежу, звеліли різками бити їх. Давши їм багато ударів, посадили до в'язниці і звеліли в'язничному дозорцеві пильно стерегти їх. Одержавши такий наказ, він повкидав їх до внутрішньої в'язниці і забив їх ноги в колоди.

Опівночі Павло і Сила молилися та співали (псальми) на Божу честь, а в'язні слухали їх. Нараз повстав такий великий землетрус, що аж затряслися фундаменти в'язниці. Водночас повідчинялися всі двері в'язниці і кайдани з усіх поспадали.

Як сторож пробудився і зобачив відчинені двері в'язниці, то витягнув меча і хотів убити себе, бо думав, що в'язні повтікали. Але Павло сильно скрикнув до нього: "Не чини собі нічого злого, бо ми всі тут!" Попрохавши світла, в'язничник вскочив до середини і, тремтячи, припав перед Павлом і Силою. Потім випровадив їх з в'язниці та сказав: "Панове, що маю робити, щоб спастися?" А вони відказали: "Віруй у Господа Ісуса, і спасешся ти сам і твоя родина".

І вони проповідали Боже слово йому і всім тим, що були в його домі. І саме тоді вночі він забрав їх, обмив їх рани і сам він і вся його родина негайно прийняли хрещення.

Запровадивши їх до горішньої частини дому, поставив перед ними поживу і тішився разом з усією сім'єю, що повірив у Бога (Діяння: 16, 16-34).

волили відплисти до Англії, бо Гітлер сподівався заключити мир з Англією. Зате вся амуніція англійська залишилася німцям. Англійський уряд рятував людей, полишаючи всю амуніцію переможцеві..

Дункерк був сильно знищений, особливо осередок. Сьогодні воно прегарно вже відбудоване. Прегарні будівлі і широкі вулиці прикрашують його. Дункерк лежить над морем.

Під час місій у лільській окрузі я проживав в католицькій Централі в Ліль. Тут приміщуються різні католицькі організації, мешкають студенти університету і около 18 священиків, що займаються різними працями в лільській епархії. Платня їх не велика, бо єпископська канцелярія платить їм місячно около 90 американських долярів.

Під час побуту в цій Централі мав я нагоду бути на з'їзді католицьких учителів і учительок лільської епархії. Було їх около 300. Прелегенти порушували різні питання католицького виховання.

Ліль має около 200,000 населення. 24-XI-1966 парохи міста Лілю мали тут сходини і я мав нагоду розмовляти з ними. Вони дуже гарно висловлювалися про українців. Про своїх парафіян менше одушевлено говорили, бо один з них заявив, що тільки 18 відсотків мешканців Лілю ходить до церкви. Це страшна проблема і ніхто не знає, як її розв'язати, хоч про неї пишуть і дискутують.

В Ліль у Централі мав я трохи гімнастики, бо дали мені кімнатку на останнім поверсі, але в цій кімнатці вікно було на стриху. Отож кожного дня я мав 'вправу', бо мусів ставати на крісло, потім лізти на стіл, щоб відчинити вікно і провітрити кімнатку. Так само ходження на четвертий поверх по сходах було доброю вправою.

Священики, що тут мешкають, були дуже чемні і приязні. Як їхав я до Бельгії, то прохали мене привезти їм бельгійських цигареток і цигарів, бо там тютюн танший аніж у Франції. Інколи ми їхали з о. Нарожняком до якоїсь віддаленої місцевости на місії і там ночували в наших людей або латинських парохів. Наші люди дуже гостинно приймали нас і запрошували на обід чи вечерю.

28-XI, 1966 французькі отці Централі в Ліль справили мені прощання, бо я мав від'їжджати з Ліль на місії до Ліону. На обіді бажали мені успіхів у місіях.

Пополудні о. парох Нарожняк відвіз мене до поблизького монастиря ОО. Редемптористів у Габурден, де я пробув три дні перед від'їздом до Парижу, звідкіля на 2-XII-1966 вибрався до Ліону на четверту місію.

НАСЛІДКИ АТОМНОГО НАПАДУ

Японський др. Гахія отак описує людей поранених в Гірошімі атомною бомбою:

"Вид вояків був жахливіший аніж трупи, що плили рікою. З цих живих вояків була облізла шкура, тому тіло було вогке і моховате. На голові ще було волосся, бо під час атаки вони мали шоломи. В них не було обличчя. Вогонь знищив їх очі, лице, носи й уста, а вуха гейби розтопилися. Годі було відрізнити, чи хтось на них дивився з-переду чи з-заду...".

The Healthy Sense of Guilt

Alfred Rush

Father Alfred Rush has a doctorate in the field of history and for some years has been serving on the faculty at Catholic University.

* * *

NOWADAYS almost everybody, it seems, is talking about guilt and guilt complexes. Guilt complexes are too complex for me. To discuss them and to treat them calls for psychiatric competence. However, because of my training in theology, I believe that I can say something useful about guilt. These lines are written in the hpoe that they will help the reader to cope with guilt, to recognize the important distinction between healthy and unhealthy guilt, and to live a more healthy, balanced, and adjusted life in Christ.

The Beginnings of Guilt

When I began this article I almost started off by saying that guilt is as old as man. Strictly speaking, this is not true. St. Paul tells us (Romans 5:12-19) that through one man sin entered the world; he also tells us that, through the disobedience of one man, the many were constituted sinners. There was, then, a time when man knew not sin, when man was not in a state of sin.

The opening chapters of the Bible, in their own popular way, point out basic theological truths, for instance, the truth about one God who created all things and who created them *gobd*. There we are also told about man who was created good, created right, and who was graced with a special life of intimacy and friendship with God. This is the state and the life that was upset by sin, a willful act of disobedience on the part of man.

The account in the Bible of the first sin against God also gives us some very keen insights into the psychology of man in sin and guilt. What do we notice? We meet a refusal to accept personal responsibility for one's actions: Adam blames Eve; Eve blames the serpent. Not only does Adam try to run away from himself by refusing to accept personal responsibility, but he also tries to run away from God. In his state of sin, with his deep sense of guilt and shame, he tries to hide from the face of God. It is here that sin, guilt, and shame enter into human history.

Though Adam tried to hide from the face of God, God deliberately sought him out. In that meeting God made Adam face up to his sin and face up to Him, the God against whom he sinned. That meeting of God and the first sinner was a meeting of salvation because the first sin of man was the occasion for the first of God's promises to send a

Saviour who would save man from himself by saving him for God.

We who live after the coming of Christ, the Saviour, know so much more about the blessings of the new Adam, blessings that more than compensate for the sin of the first Adam. St. Paul tells us about this when he says that "where the offense abounded, grace has abounded still more". Then, too, there is that optimistic prayer which accompanies the mingling of water and wine in the offertory of the Mass. Here we are reminded that God fashioned the dignity of man in a wonderful manner and refashioned it in a manner *even more wonderful.*

Healthy Guilt

When we speak of guilt we will be speaking of individual, personal guilt. At the outset I would like to say and insist that healthy guilt—unlike unhealthy guilt—always presupposes that a person has committed some wrong for which he is personally responsible. I am aware of the fact that man, though healed and helped by grace, has the inherited weakness of a fallen nature. I am also aware of the fact that emotional and psychiatric disturbances can reduce, or completely take away, personal responsibility. Despite this, there is the "average person" who commits some wrong for which he is personally responsible. Here we are dealing with this "average person", and not with those who are emotionally disturbed and who need competent medical help.

Suppose we give an example. Let us take a case that brings with it a deep sense of shame and a heavy burden of guilt. Let us take the case of a man who has been unfaithful to his wife, and who has gone back on his lifelong pledge of fidelity and love.

The choice of this illustration is not intended in the least to suggest that the biggest sin is a sin of sex. Neither is it intended to suggest that the sixth commandment looms larger on the horizon than the others. Rather this illustration is chosen to point out a very important fact, namely, that sin in itself is a breaking of a love bond, a going back on love. The deep interpersonal relation between husband and wife, with its lifelong pledge of loyal love, is a reflection and mirroring of the union between God and man. The relation between man and God is not only the relation of creature and Creator, of child and Heavenly Father, but it is also the relation of a loved one and his Lover. Here the Lover is God whose love is endless, and bottomless. Here the Lover is the divine Lover who came on earth and died on the cross to take away sins of the world.

The unfaithfulness of the husband, therefore, is not only a going back on the lifelong pledge of love to his wife, but it is also a going back on the love he owes to God who loves him with an everlasting love. Plagued with his sense of guilt and infidelity, he is apt at first to *turn in on himself* with feelings of shame, discouragement, and disgust; he experiences a deep hatred for himself and his failing. On the other hand, like Adam in the garden, he is apt to try *to run away from himself* in the sense that he hates to look at himself and to face himself with what he did. In his consciousness of guilt and shame he also tries to run away from God. Actually, to run away from himself is to run away from God.

Facing up to Christ

In the garden, God in His goodness sought out Adam in his sin. In

the present ease, too, it is the grace of the Lord and the Lord of grace that comes to the help of the sinner. It is the Lord who makes him stop running away from himself, who gives him the strength to turn around and face up to the Lord.

Actually, it is this face to face meeting with Christ that makes his guilt healthy. In the presence of the Lord, with the visible help of the image of Christ on the cross, he admits to himself and to Christ that he has sinned. He faces the truth that he has sinned; he faces up to Christ, the Truth, against whom he sinned. Like the Prodigal Son, he says: "I have sinned". In admitting his sin, he finds that he is admitted to Christ. In accepting himself as a sinner, he finds that he is accepted by Christ, the Saviour of sinners. In this warm and open encounter with Christ there is not a trace of artificial shame or false shame. He comes to the Lord in littleness, truth, and humility; he accepts his status as a sinner and allows the Lord to be what He truly is—his Saviour.

The admission of sin and the acceptance of himself as a sinner leads to love and sorrow. The thought of Christ on the cross causes him to be more aware of the fact that Christ died for all sin, and that He died for this particular sin of his. He realizes more that, as Christ hung on the cross, He saw this personal sin of his and that He lovingly underwent all the agony of Calvary to be his Saviour. Love takes possession of his heart and he says in the words of St. Paul: "He loved me and gave himself up for me" (Gal. 2: 20).

In the light of this love he sees that his sin is a going back on love and it is this love that moves him to say in sorrow: "O, my God, I am heartily sorry for having sinned against You who are all good and worthy of all my love". His guilt now is doubly healthy because it leads to sorrow and love, because it is an occasion to experience the special embrace of Christ for the repentant sinner.

The acceptance of himself as a sinner, the realization of God's love, the outpouring of heartfelt sorrow, lead to greater insight into himself. In the Lord's presence, with the Lord working in him, he grows in knowledge of himself. As he expresses his sorrow to the Lord for his sin, he realizes more and more that the sin is his doing. Now, in a vague manner, he sees how he thought all along that the good that he did, and the temptations he overcame, were his doing too.

With the kindly light of the Lord leading him on, he now begins to understand that the good he did was the Lord working in him, for the Lord says to him, and to each of us: "Without Me, you can do nothing" (John 15: 5). As his sorrow expresses itself in the firm resolve to avoid sin, he sees that this will be carried out only with the help of the Lord working in him. It would be too one-sided and negative, merely to say that he should be diffident of himself. Diffidence in himself means dependence on the Lord, and dependence on the Lord means confidence, boundless confidence, in the all-powerful help of the Lord. St. Paul sums up this interplay of the Lord with each of us when he says: "I can do all things in Him who strengthens me".

Conclusions

Summing up, healthy guilt: 1) presupposes some wrong for which we are responsible; 2) calls for a facing up to Christ in which we ma-

turely admit our wrong and accept ourselves as sinners; 3) leads to loving sorrow and sorrowful love, based on a greater awareness of the Lord's infinite love and understanding of each one of us personally; 4) makes us more conscious of our life as a partnership with God, a parthership of dependence and confidence. A partnership of dependence because without Christ, we can do nothing. A partnership of confidence because we can do all things in Him who strengthens us.

As a final thought, consider this passage from the Redemptorist Father F. X. Durwell's "In the Redeeming Christ:

"When we have failed, when we have sinned, we must not lash out at ourselves, and thus build up our own pride; we must accept that we are weak in God's sight, and we must rejoice at it, that God's redeeming power may dwell in us... God permits our failings and sins; and it is granted to us to find, in the acceptance of our weakness and the humiliation of our sinning, the strength and holiness of God".

(The Liguorian).

LAST JUDGMENT

OUR LORD gives us a very picturesque and terrible description of the Last Judgment at the end of the world, when the Son of God and the Head of the whole human family will come again to our earth to reward the good ones and to punish the bad ones (Mt. 25, 31-46), each according to his good or bad deeds performed during his earthly life.

In this whole description the *importance* of man and *his* dignity through the redemption and a kind of identification with Christ are admirably stressed. It is so, because Christ is also a member of human community and its best representative. What is done to anyone, is done to Him, because Christ represents every human being and somehow unites Himself to him. For this reason He said:

"Inasmuch as you did this to one of these least brethren of Mine, you did it to Me" (Mt. 25, 40).

The Second Vatican Council in the Schema 13 which treats of the Church in Modern World has placed the *doctrine of man* at the center of theology.

The crucial question of our day is: "Who am I?" and "Who is my neighbor?" In discovering who our neighbor is, we will know who we

are. These two truths pervade the whole Schema on the Church in modern world.

Two groups

Mankind is divided into two groups: good and bad, sheep and goats. Sheep represent those who are in the state of grace, while goats are those who are found in a state of mortal sin.

The main purpose of the whole picture of the Judgment which the Lord gives us is to give men, His earthly brothers and sisters, a sense of direction for their life on earth.

The dividing line between the followers of Christ and His secret or public enemies is whether or not they have the spirit of humanity, expressing itself in a prompt and kind readiness to help those who need help and are in distress of any kind.

Christian charity, proclaimed by Christ, must not place any limits of race, creed or nationality. It must embrace all men to be in conformity with the two greatest Commandments, as they are: love of God and love of one's neighbor.

Louis Evely says: "No one is a naturalized citizen of heaven, until, along with the Host, he can swallow all his neighbors...".

Equally is obvious the warning of Our Lord that "salvation is rather the work of the heart than of the head", that is, the faith alone without works can save no one.

St. Paul in his letters to the Christians in Ephesus and Colossae just follows the Lord's teaching in developing the doctrine of the mystical oneness of an immanent Christ with the whole human race, the Mystical Body of Christ.

Those who receive the blessing and go to heaven are, according to Christ, those souls which, led by their love for God, had no time to weigh the cost or the value of what they did for Him or someone else for His sake. They just served Christ without thinking whom they were helping for love of Him.

And those who missed their eternal happiness are so narrow minded that they do not even notice that they had neglected their important duties at all: "Master, when did we see You hungry, thirsty or naked or sick, or in prison, and did not minister to Your needs?" (Mt. 25, 44).

Spiritual works, faithfulness to the Commandments, contrition, and other good deeds are also necessary for salvation, although Christ mentions only corporal works of mercy.

These people forgot that there are three things to which we must turn our efforts: God, ourselves and our fellow men. They probably took care of the first two, neglecting their neighbors.

It is not enough to believe in God and to keep the Commandments. To live according to the Commandments of God and of the Church does not necessarily mean that we live according to the ideal of Christ, if no account is taken of others, if local hatreds are kept alive, if social injustice is tolerated, and racial splits are promoted. Alien to Christ is also a vast expenditure upon oneself, his pleasures and luxuries while millions are starving on the same planet and at the same time "we are enjoying ourselves".

Some of the people at the right hand of Christ while performing their good deeds did not even think of Christ. They had just an *implicit faith*, charity and good intention, without consciousness of doing them for Christ.

We cannot know how far in the sight of God implicit faith extends, and we cannot also say where impli-

cit charity is or is not present. We cannot set limits to God's grace and mercy either.

Considering all this, we should be even more anxious to perform out acts of kindness *as to Christ Himself* and to serve Him in our fellow men under whatever disguises Our Lord approaches us, for He is present in every man for Whom He died on the cross.

THE HOLY PLACES

by F. X. Weiser, S.J.

THE holy places were completely covered when the Emperor Hadrian in 135 filled in the Tyropean valley to create the main square of Aelia Capitolina, the city which he built on the site of Jerusalem.

His first Christian successor, Constantine, gave orders in 315 that the valley be unearthed and Calvary and its surroundings brought to light. This work was supervised by St. Helena who made a special journey to Jerusalem for the purpose. Hadrian's marble buildings were torn down and the stones carried away; the pavement was removed; and the earth was excavated until the rock formations of the original landscape were reached.

Constantine's architects then carefully cut away the rock incline of the hillside, leaving only the actual site of the Crucifixion in the shape of a cube fourteen feet high. On the level space beside it they built a splendid basilica called the *Martyrion* or Place of the Passion. A short distance from the basilica they erected a round, domed shrine over the tomb-chamber of the Lord. This building rose above the ground like a stone monument since all the surrounding rock had been removed. The rolling stone which had covered the entrance to the tomb stood against the wall to the side of the door.

Between the basilica and the shrine the rock of Calvary rose to the sky. It was surrounded by a paved courtyard and framed by a magnificent colonnade. On the top of the rock the Emperor had erected a cross of normal size made of gold and encrusted with precious stones. It must have been a wonderful sight for the thousands of pilgrims who came from all over the empire to Jerusalem.

In the seventh century the Persians destroyed all the sacred buildings, carrying the golden cross away with them. They also captured the True Cross which St. Helena had found and which was kept in the basilica. The Emperor Heraclius later defeated the Persians and forced them to return it. In 629 he brought it back to Jerusalem and carried it personally to Calvary. This is the event that the Feast of the Exaltation of the Holy Cross on September 14 commemorates.

It remained in a special chapel at the foot of Calvary until 1187 when Saladin defeated the Crusader army at Kurn Hattin Galilee. It has never been found again. Only the part, about two feet long, which had been sent by Constantine to the Pope in Rome remains. From this part, kept in the Church of Santa Croce in Rome, come all the little slivers which we venerate in our churches.

During the time of the Crusaders the rock of Calvary, too, was enclosed. Thus the place of the Crucifixion is now part of the Church of the Holy Sepulcher. The whole block has been faced with marble plates so that the original rock can only be seen through grated openings. Three altars now stand on the platform which is reached by two stairways. The first is acknowledged by most scholars as standing on the very spot of the Crucifixion. The second, the altar of the Sorrowful Mother, and the third, the Altar of the Nailing to the Cross, may not be placed exactly according to the vents which they commemorate.

The first altar was given to the Greek Orthodox by the Mohammedans centuries ago. The second and third altars belong to the Catholics, and many priests say Mass there every morning.

Beneath the platform there is a cave which serves as a chapel. The pilgrim may open a grating in its wall and see the crack in the rock which appeared at the time of our Lord's death. The cleft is about six inches wide at this spot. In this chapel the Christian kings of Jerusalem were buried. Still farther down there is a grotto with part of an ancient cistern where, according to tradition, the True Cross was found. A marble altar stands there surmounted by a bronze statue of St. Helena.

The Holy Sepulcher itself is the most impressive and attractive part of the church. Through a low, narrow opening (the original entrance to the tomb) the pilgrim steps into a small vestibule, and then through another, still lower door, into the actual tomb-chamber where Christ's body remained until the Resurrection. This chamber is small and narrow, for it had been built by Joseph of Arimathea to hold only one body—his own. To the right of the door is a stone coffin. There the body of Christ rested. The original coffin was destroyed in 614 by the Persians who also carried away the rolling stone.

On the marble plate which covers this coffin the Holy Sacrifice is now celebrated. Every day of the year the Mass for Easter Sunday is said in honor of the greatest event in history which happened in this place.

The rest of the tomb-chamber is just large enough to allow three or four people to stand or kneel side by side. During the afternoon when no Masses are celebrated pilgrims enter the Holy Sepulcher, kneel in prayer and kiss the tomb and the walls. On many faces I saw tears streaming down.

The walls of the tomb-chamber are covered with white marble. Small candles burn in a niche. Other than this it is unadorned. The greater by contrast is the adornment on the outside. There the piety of the faithful has lavished a wealth of gold, silver, precious stones, and other decorations. Huge candles, five feet high, rise from silver candlesticks, and rows of electric lights glow behind ancient golden lamps.

Every morning about four o'clock, the priests begin their Masses in the Sepulcher. At eight o'clock it is the turn of the Greek Orthodox, and later in the morning of the Syrians and the Armenians. While the priest offers the Holy Sacrifice in the tomb-chamber, the faithful kneel outside in a compact group, "staring into the sepulcher" as the holy women did on Easter morning.

The Protestants have no services at the shrine but many come as in-individuals to pray.

For many centuries now the Franciscans have been the loyal guardians of this sacred place. Their small community lives with the Church of the Holy Sepulcher itself. They suf-

fered greatly at times from the fanaticism of the Moslems. Relations between them and the Greeks, Armenians, Syrians, and Copts have not always been friendly. Today, thank God, the spirit of Christ who prayed that we love one another prevails in the church that commemorates His death.

The hostility of the authorities and the division of property and rights have not been without effect on the building itself. The Mohammedans did much in the past to ruin the beauty of the church. They forced disfiguring alterations, closed up doors and windows to make it as dark as possible, and destroyed ancient monuments. Pilgrims had to pay for every act of veneration. St. Ignatius, for instance, gave all his money and personal possessions to the guards for permission to touch the sacred places.

The church is in the state of disrepair, not only because of its age but also because of fires, earthquakes, corrosion, and shelling in wartime. A new church should have been built years ago but such an undertaking needs the approval of all denominations which has not been obtained up to now. After World War I the British government, as mandate power in Palestine, had the cracking and crumbling walls encased in heavy steel supports. These supports are still there! The present government of Jordan is friendly and seems willing to cooperate as soon as the Christians agree among themselves about rebuilding. There is no doubt that the greatest jewel of Christianity needs a new setting.

(Canadian Messenger).

Taras Shevchenko

NOT A LOFTY POPLAR

(Translated by Vera Rich)

This is not a lofty poplar
That the wind is swaying,
But a girl who, young and lonely,
Curses fortune, saying:

"May the deep sea drown you, fortune,
Underneath its waves,
Since you grant not, even now,
Someone I can love!

How the girls all kiss their sweethearts,
How they hold them close,
Embracing, and the love they feel,
Still I do not know...

I shall never know. O mother,
Hard it is to live
A maiden, all one's life a maiden,
Never fall in love".

(1848)

CATHOLICS IN THE USA.

The official Catholic Directory of 1966 gives the number of the U. S. Catholics and presents a picture which is not entirely rosy.

In 1965 there were 123,149 converts, the lowest figure since 1953. But no mention is made of those who fell away from the Church at the same time.

The U.S.A. has now some 60,000 priests. The year before there were more vocations than in 1965. 1,467 more girls became nuns and 561 men became priests.

Decree on the Apostolate of the Laity

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

Chapter III.

THE VARIOUS FIELDS OF THE APOSTOLATE

IN this chapter the Council Fathers deal with the various fields of apostolate of the laity, such as *church community* or parish, *the family, youth* and *the social milieu* on the *national* and *international* levels, for this is the arena where the children of God are born, grow, work, suffer, and save themselves by serving their Maker.

The Fathers invite women to take an active part in this apostolate. The decree reads:

9) "Since in our times women have an ever more active share in the whole life of society, it is very important that they participate more widely also in the various fields of the Church's apostolate".

a) *Parish or church community*

Every parish is a big family. The Pastor is *the head* of this family. Despite his most serious efforts the Pastor cannot do everything that must be done in the parish. For this reason the decree reads:

10) "The laity have their work cut out for them in the life and the activity of the Church.

"Their activity is so necessary within the church communities that without it the apostolate of the Pastors if often unable to achieve its full effectiveness.

"In the manner of men and women who helped Paul in spreading the Gospel (Acts: 18, 18 & 26; Rom. 16, 3), the laity with the right apostolic attitude supply what is lacking to their brethren and refresh the spirit of the pastors".

The laity can help the Pastor through *catechetical instructions* of those who need to be instructed and employing their skills "to make the *care of souls* and the *administration of the temporal affairs* of the Church more efficient and effective".

Inter-parish cooperation

No man lives alone in the world, and no parish can always take care of all its affairs. For this reason the activity of the laity must not be limited to their own parish. They should be willing and ready to cooperate with other parishes in common projects, and "they should develop an ever increasing appreciation of their own diocese, of which

the parish is a kind of cell, ever ready at their Pastor's invitation to participate in diocesan projects".

Since every Christian should be a herald of Christ's Gospel to his fellow men, the laity "should especially make missionary activity their own by giving material or even personal assistance.

"It is a duty and honor for Christians to return to God a part of the good things that they receive from Him".

b) *Marriage and family*

Family is the source of the citizens and of the members of the Church. The Christian laity must defend the right of the parents to educate children in a Christian way and to defend the dignity of the family.

11) God has "established conjugal society as the beginning and the basis of human society".

"Christian husbands and wives are cooperators in grace and witnesses of faith for each other, their children and all others in their household.

"They are the first to communicate the faith to their children, and to educate them by word and example for the Christian and apostolic life.

"They prudently help them in the choice of their vocation and carefully promote any sacred vocation which they may discern in them".

They must cooperate with all men of good will "to preserve these rights in civil legislation and make sure that governments give due attention to the needs of the family regarding housing, the education of children, working conditions, social security and taxes".

"This mission—to be the first and vital cell of society—the family has received from God.

"It will fulfill this mission, if it appears as the *domestic sanctuary* of the Church by reason of the mutual affection of its members, and the prayer that they offer to God in common".

The Council Fathers enumerate the *fields* where the families should display their apostolate: the adoption of abandoned children, hospitality to strangers, assistance in conducting schools, advice to the adolescents, help the engaged couples, support of married couples and families involved in material and moral crises, catechetical work, help for the aged, etc.

d) *Youth*

The Council Fathers stress the importance of the youth and encourage young people to exercise their Christian apostolate. The decree reads:

12) "Young persons exert very important influence in modern society..

"As they become more conscious of their own personalities, they are impelled by a zest for life and a ready eagerness to assume their own responsibilities and they want to play their part in a social and cultural life".

There is much energy in every young person. Such energy must not be wasted on the fun alone. It should be also used for the glory of God and the welfare of our fellow men, especially the young ones. The decree reads:

"They should become the first to carry on the apostolate directly to other young persons, concentrating their apostolic efforts within their own circle, according to the needs of the social environment in which they live".

"Adults should stimulate young persons by good example to take

part in the apostolate and, if the opportunity presents itself, by offering them effective advice and willing assistance.

"By the same token young people should cultivate toward adults respect and trust and although they are naturally attracted to novelties, they should duly appreciate praiseworthy traditions".

e) *Social milieu*

14) It is not enough to be holy at home or in the church. The whole world is the house of God. The laity must try to make it as holy as possible.

Catholic laymen must try to bring the influence of the teaching of Christ to their surroundings. The decree reads:

"The apostolate in the social milieu, that is, the effort to infuse a Christian spirit into the mentality, customs, laws and structures of the community in which one lives, is so much the duty and responsibility of the laity that it can never be performed properly by others. In this area the laity can exercise the apostolate of like toward like".

"They will become the apostles of Christ, if they conform their life to the dictates of the faith "so that they become the light of the world as well as by practicing honesty in all their dealings so that they attract all to the love of the true and the good and finally to the Church and to Christ.

"They fulfill their mission also by fraternal charity which presses them to share in the living conditions, labors, sorrows and aspirations of their brethren".

Children

"Children also have their own apostolic work to do. According to their ability, they are true living witnesses of Christ among their companions".

So no one is excluded from doing the work of Christ in this world of God. We are all children of God, and for this reason everyone must try to make our world look more God-like than it was before we were born. The Greek youth, when reaching their adulthood, used to take an oath to leave the Capital of Greece, Athens, better than they found it when they were born. Does not every Christian take a similar vow at his baptism when he solemnly promises to renounce Satan and to believe in Christ and to serve Him?

f) *National and international fields*

14) The Council Fathers urge Catholic laity to carry their apostolate also on the national and international levels.

"In loyalty to their country and in faithful fulfillment of their civic obligation, Catholics should feel themselves obliged to promote the true common good.

"Thus they should make the weight of their opinion felt in order that civil authority may act with justice and that legislation may conform to moral precepts and the common good".

For this reason Catholic laity should be well informed of what is going on the national level of their country.

They should also be ready to serve their country, when they can, because they should cultivate a true and Christian patriotism, that is, love their fatherland.

"Catholics skilled in public affairs and adequately enlightened in faith and Christian doctrine should not re-

fuse to administer public affairs, since by doing this in a worthy manner they can both further the common good and at the same time prepare the way for the Gospel".

It is no use to complain about corruption in public life, without raising their finger to correct the situation. The Council Fathers tell every Catholic that he must raise the finger and fight the evil.

They should also work on the international level, because the solidarity of the whole mankind is one of the signs of God in our times. The love of Christian brotherhood should force them to such cooperation with all men of good will throughout the whole world.

POOR JUDAS

Rev. Clayton Kramer, C.SS.R.

YEARS ago around this time of Lent our spiritual director gave us a conference on "Poor Judas". Nobody wants to be or to be called a Judas.

Judas Started Out Well

Judas started out well, for he was called to be Christ's apostle; he shared some of Christ's marvelous powers; he was privileged to listen to His sermons that were to revolutionize the moral standards of all time. He must have been honest at that time because he was placed in charge of the meagre savings of the Apostolic Bank. He heard the warnings of Christ and should have learned from them the lessons of detachment from creatures, the predominance of the spiritual and the love of all mankind. Though he was becoming the slave of avarice, Christ tried His best to convert Judas; at the last supper, He even threw Himself at Judas' feet, washing them and kissing them humbly. He heard Christ say in plaintive tones there was a devil among them and that one of His own friends was about to betray Him. Such statements from his loving Master should have touched the hardest heart and converted the most obdurate sinner. Even in the garden, after Judas had betrayed Him, our Lord called him friend, *"Friend,* dost thou betray the Son of Man with a kiss".

Judas Deteriorated Fast

Judas started out well; but he deteriorated fast. Little by little he became hardened by his inordinate love of money. Petty thefts only increased his desire for more. Soon enough he lost interest in Christ's spiritual Kingdom, when he knew that membership in it would not bring financial returns. Soon enough he schemed with the high priests for thirty pieces of sordid silver to betray his Master. The actual crime of betraying his Friend in the garden was so loathsome, however, that it is no wonder he repented almost immediately; he rushed back to the temple to make amends. Though he could not undo his treachery, there was one gleam of goodness in the otherwise black record of the traitor, for he acknowledged Christ's innocence: "I have sinned in betraying *innocent* blood".

Judas Ended Ignominiously

Judas started out well; he deteriorated quickly and ended ignominiously. One of the most gruesome sights in all history is the scene where the strangled body of Judas hangs from a withered fig tree where he had hanged himself with a halter. Judas, once an apostle, then a traitor, now a suicide! What remorse of conscience he must have felt as he realized that he placed thirty pieces of silver before his love for God! How he hates and curses all his temporal goods, which he adored, but which brought everything but peace of mind! How sadly he recollects the graces he has abused, the number of souls he might have saved, the many inspiring sermons he might have preached, the safe path to heaven he might have pointed out to thousands of souls. Of course the greatest of his suffering is the realization that he may have lost God forever and the consciousness that there is no proportion between what he has possessed in time and what he may have lost for all eternity. I say "may" because we do not know *certainly* about his salvation. Because he was called the son of perdition in scripture, some theologians say Judas was *probably* lost. But yet we do not know for certain what happened or what thoughts passed through his mind, as he faced eternity. An act of perfect love and of genuine sorrow at the very last moment could have made this present son of perdition into a child of God. We just do not know. This is one of the mysteries which only eternity will reveal. Nevertheless his uncertain salvation is a warning to us; we must not rest our eternity in a probability.

The Last Supper Grouping

The great painter Leonardo da Vinci has given the world a masterpiece called the "Last Supper". Leonardo travelled far and wide to find models for the table circle of Christ and the apostles. One day at the docks of Naples, he noticed a young man, whose face seemed to radiate goodness, kindness and sanctity. Here was the likeness he wanted and used for the face of Christ. Many years later, after he had finished all the apostles, he again journeyed forth to find a suitable model for Judas. Divine providence must have directed him again to Naples, for there he found just the face he wanted. It was a face full of lines of dissipation, vice and crime. He was invited to the artist's studio and sat for the picture. As da Vinci looked at him, he noticed the man shed profuse tears. When the picture was finished the artist asked him why he was crying, and the poor man, in sobs, told him that the same man whom he had painted years ago as the Christ, was the same as he painted today as Judas.

Never Apply to Us

May this picture of "poor" Judas never apply to us. If we use the gifts of nature and of grace, we can be a great credit to Christ, to His Church and to ourselves, now and in the future. This Lent the Christian will place his feet firmly on the road to salvation by a penitent confession and a fervent Holy Communion, followed by many more good confessions and Communions. The Mass more than ever before must be the centre of his spiritual life. Time for mercy is given us; we still have every chance to do good; we can still steal a happy eternity, like the good thief by the constancy of our daily Christian lives. On Good Friday especially we look on our crucified Lord and tell Christ that He has not died for us in vain. Christ wants to be and by our own

consent must be our Saviour now and to the end; thus through the streams of grace, flowing from His redeeming wounds, we shall be numbered among those who will look upon the face of our Redeemer forever.

(Madonna Magazine).

I'D LIKE TO KNOW . .

1) *How do the books of the New Testament present God to us?*

The books of the Holy Scripture are not text-books of philosophy or science. They are concerned with religion and knowledge of God, needed for the salvation of man's soul. The books of the New Testament speak of God as the primary cause of all things (I Cor. 8, 6), the Father of all things (I Cor. 12, 6), as the source of life of all things (Acts: 17, 25), as the One "in Whom we all live, move and are" (Acts: 17, 28), so that God "Is not far from everyone of us" (Acts: 17, 27). To them God is not only the First Cause and end of the world, as some pagan philosophers said. He is the Father of all mankind, interested in our temporal and eternal welfare. This God has actively manifested Himself to the world in Christ, Our Lord.

Man must worship this unique God. Men must have neither idols by the side of God, neither Mammon (Mt. 6, 24), nor the belly (Phil. 3, 19), nor statues (I Cor. 10, 21; 12, 2; 2 Cor. 6, 16), nor local rulers (Acts: 4, 19; 5, 29) nor the Roman emperor (Mark: 12 17), because they must serve God alone and give Him what is His. They must remain faithful to Him even in face of death. And it was in Christ that the Apostles and the early Christians have found such God. He became first for them and unique God. They believed in God as a loving and all-wise Person, living and active in the history of mankind and of the world.

2) *When are the souls of men created?*

The human soul is created when it is infused into the human body, that is, at the moment of conception, not at the moment of birth. Consequently, abortion is a murder, for it kills a human person in his mother's womb. Also for the same reason the foetus is entitled to emergency baptism, if such can be administered.

3) *What is concupiscence?*

Concupiscence is an act of the appetite in regard to a determinate good or a determinate value, as far as this act arises spontaneously in us on the basis of our natural dynamism. It is a spontaneous act

of desire which precedes our decision, and we resist it. Since the act of concupiscence precedes man's free decision it is neither good nor bad morally.

A free decision is an act through which man is explicitly or implicitly set before God when he makes his choice between God and some finite good. Of course, man seldom comes to a decision before God (for or against Him) when he makes a decision, for he does not state it in clear terms. Yet he really makes such a decision against God when he chooses some finite good, opposed to God's law, because to reject a law is equivalent of rejecting God Himself Whose will is contained in the Law. By his decision man shows what he wants to be, for it proceeds from innermost centre of his own being, that is, the free will. Practically, no man wants to reject God when he chooses something that is contrary to Him. Hence a tension in the soul, caused by what man simply passively wants to have and what he actively wants to do or to have.

4) *What does the Second Vatican Council say about the divisions among Christians?*

The Second Vatican Council speaks of the divisions among Christians many times, especially in the Decree on Ecumenism. It says that both Catholics and non-Catholics are responsible for these divisions, and for this reason both sides must repent and try to repair the mistakes their forefathers had committed against the unity of Christ's Church. They will repair them, when they unite again in the one Church which was founded by Our Lord for the salvation of the whole mankind.

Christians must look for what unites them rather than stressing things that separate them. If they are validly baptized, they are brothers in Christ, and must act accordingly.

5) *Why should Christians love and honor the Blessed Virgin Mary?*

Christians should love and honor the Blessed Virgin Mary, because she gave them Christ Who redeemed them from their sins. She is also interested in their salvation and prays for them. Her power with God exceeds that of all the Saints. She is our loving advocate with Christ and the one who is most solicitous for our spiritual welfare.

By honoring Mary, we honor Jesus Who is proud of her, because she is the best of all the mothers. We also thank her for having given us Christ and for continuing to pray for us till she sees us safe in heaven.

6) *Should the parish priest visit his parishioners?*

Yes, he should visit them. It is one of his priestly duties. How can he know them and their needs, if he does not visit them in their homes, hears their problems and helps them to solve them?

The pastor cannot help his parishioners to get rid of their spiritual maladies, if he sees them only in church on Sundays. This apostolate is the one most urgently needed in the pastoral ministry today. Wherefore time must be found for such visitation, for it is among the most essential and fruitful of all his work. A careful preparation of the priest's daily schedule will enable him to render the greatest possible service to his flock, for which he is responsible before God.

Unless the pastor knows his flock, and this can be done only by visiting his parishioners in their homes, the leakage from the Church and the faith will grow larger and larger.

When a pastor visits homes and

takes a personal interest in his parishioners, the number of vocations to the priestly and religious life also grows in his parish. Religion thrives, people come to church regularly and receive the Sacraments.

When a pastor fails to do so, the world, the flesh and the devil, like so many hungry wolves, destroy the flock and scatter it.

7) What was the star that led the Wise Men from the East to Our Lord when He was born in Bethlehem?

No one really knows the nature of the star that led the Wise Men to Our Lord. Nor the nature of the star is known to us. The Wise Men saw the strange light appearing in the sky and travelling westward, and they followed it. They were prompted to do so by the inspiration of the Holy Spirit, of course.

Stars and comets were associated with the birth of heroes and kings. It was a general belief of that time that a great king was to be born in Palestine. The idea of the approaching birth of this king was spread by the Jews who lived in the various countries of the world and expected the promised Messias.

The arrival of the Wise Men threw the whole Jerusalem into consternation, St. Matthew says (2, 3). Why? Because the people of Jerusalem knew their king Herod too well. He was a suspicious, almost maniac, old tyrant. They know what he could do, if he thought that the newly-born king was threatening his throne. In his old rage he would kill everyone whom he suspected of sympathy with the Messias.

8) Can we expect much from the Union of the English Anglicans with the Catholic Church?

When the Anglican archbishop Michael Ramsey paid a visit to Pope Paul VI, a newspaper wrote that there is little that the Archbishop has except his Book of Common Prayer, beautiful cathedrals, real estates and choirs. He is like a general without the army, for the Englishmen long ago stopped going to church. For this reason the Archbishop of Canterbury has a hierarchy and a clergy, but no congregations.

Most Anglicans still bring their babies for baptism and their dead for burial to the church, but they are living in a post-Christian world. The simple preaching of the faith means nothing to them. The only thing that can tell them something is apologetics.

When you talk to an educated Englishman about Jesus, it is as you were talking to him about Mohammed or asked him to accept Jupiter or Zeus for his 'god'. Like Jupiter, Jesus to him is a figure once accepted, but now discredited.

It seems that the Anglican Church is the weakest and the most anemic Christian denomination in the whole world.

9) Is it a sin for a single man to look at a woman?

Why should it be a sin? Woman is also God's creature. It would be a sin, if you looked at her with bad intention or evil desire, but not otherwise.

While the German hierarchy has dropped the plan of having a Common Catholic -Protestant translation of the Bible for the use of all Christians, Cardinal Cushing has given his imprimatur to a forthcoming edition of the Oxford Annotated Bible which uses the Rivised Standard Version produced by a team of Protestant scholars.

There are some small changes in the explanatory notes of this Bible.

ANNUNCIATION

LET St. Luke tell the story: ... the angel Gabriel came with a message from God to a town in Galilee called Nazareth. He was to speak to a virgin espoused to a man named Joseph, a descendant of David. The name of the virgin was Mary. On coming into her presence, he said: "Greetings! child of grace! The Lord is your helper! You are blessed beyond all women!" But she was profoundly disturbed by the address, and debated within herself what this greeting might mean. So then the angel said to her: "Do not tremble, Mary! You have found favor in the eyes of God. Behold: you are to be a mother and to bear a son, and to call him Jesus! He will be great: "Son of the Most High' will be his title, and the Lord God will give to him the throne of his father David. He will be king over the house of Jacob forever, and to his kingship there will be no end!"

Then Mary replied to the angel: "How will this be, since I am a virgin?" In explanation the angel said to her: "The Holy Spirit will come upon you, and the power of the Most High will overshadow you. For this reason the child to be born will be acclaimed 'Holy' and 'Son of God' Note, moreover: your relative Elizabeth, in her old age, has also conceived a son and is now in her sixth month... she who was called 'the barren!' Nothing indeed is impossible with God". Then Mary said: "Regard me as the humble servant of the Lord. May all that you have said be fulfilled in me!" With that the angel left her.

In those days Mary set out in haste to go into the mountains to visit a town of Juda. There she entered the home of Zachary and greeted Elizabeth. The moment Elizabeth heard the greeting of Mary, the babe in her womb (St. John Baptist) leaped, and Elizabeth inspired by the Holy Spirit, exclaimed in a ringing voice: "Blessed are you beyond all women! and blessed is the fruit of your womb! How privileged am I to have the mother of

my Lord come to visit me! Hear me now: as the sound of your greeting fell upon my ears, the babe in my womb leaped for joy! Happy is she who believed that what was told her on the behalf of the Lord would be fulfilled!"...

After such words of power and beauty any commentary on my part would seem like a sacrilege... O Mary Mother of Perpetual Help may our hearts be equally attuned to the will of God.

VIRGIN MARTYR - SAINT MATRONA

(March 27)

AT times the four parents rites of the Catholic Church show their universality by honoring a saint on the same day. Usually, however, there is some difference in dates and in those who are considered saints. Sometimes the deviation is slight involving only days, but there are times when the deviation is wider. For example, we honor St. Basil on the first day of the year while those of the Latin rite do not honor him until June 14. One explanation of this seemingly odd situation is that there is no church law governing this matter. Some prefer to honor a person on the day he died, others on the day of his birth. All these are accidentals that in no way affect the sanctity of the person. It has become customary though to honor an individual on the day they were beatified. During times of persecution, however, the expense of formal beatification and canonization was considered unnecessary and was dispensed with. Matrona was such, martyred during a persecution, but her story has a slightly different twist.

When Matrona was just a child, back when A.D. was a new way of reckoning time, it was not at all unusual for poor parents who had too many mouths to feed, to give a son or daughter to a wealthy but childless couple in the hope that the couple would care for the child as their own. This is exactly what happened to Matrona when she was still a tiny black-eyed moppet. The child however, was old enough to realize what had happened and pined and wept for her real family. The wealthy Jewess who was her mistress felt the only way to cure the pining child was to be cruel to her. This treatment drove Matrona to seek comfort in the catacomb churches her parents had frequented. As the years went by and Matrona developed into a charming maiden, she forgot her original parents, but showed an ever closer attachment to the Christian beliefs she had learned from them. She spent more and more time in church, much to the annoyance of the Jewish couple who had reared her. Trying subtle tactics first, her mistress gave the young woman so much to do she had no opportunity to pay her usual visits to the church. For a time the plan seemingly worked. Matrona was now rarely able to get to church to pray.

One hot restless night, however, Matrona's mistress went out into the garden to get a breath of air. While there she saw Matrona slip out of the house and make her way down the street. Curious, the mistress followed. The trip ended at a church where Matrona spent several hours

in prayer. In the morning Matrona's mistress confronted her with the fact, forbade her to repeat it and had her beaten with rods. The cruel treatment seemed lost on the girl who persisted in her nightly visits despite the beatings that regularly followed. Finally her mistress actually had her bound by leather thongs to a bench to prevent her further visits. Every evening, however, the thongs were somehow loosened and Matrona was able to get to church. When this too was discovered, Matrona's mistress in a burst of fury had her beaten to death. This "confessing of Christ" by her death is what earned her the title virgin-martyr. She is remembered in the Eastern martyrology on March 27.

(Mount St. Macrina).

FALLACIOUS IDEA OF GOD

by M. Schudlo, C.SS.R.

SOME atheists reject the existence of God, because they have a wrong idea of Him. The Constitution says:

"Some form themselves such a fallacious idea of God that when they repudiate this figment they are by no means rejecting the God of the Gospel". They reject the idea of a God Whom some represent as a "Messenger-Boy or Mr. Fixer" Whom men invoke when they find themselves in troubles or difficulties and Whom they forget when the trouble is over. They treat God as if He were a dentist to whom they turn when they have a toothache.

Sentimental religion

There are also some atheists who deny God, because religion does not excite any sentimental feelings in them. The Constitution says:

"Some never get to the point of raising questions about God, since they seem to experience no religious stirrings nor do they see why they should trouble themselves about religion" (N. 19).

In 1966 a meeting of 65 eminent psychiatrists and theologians was

held in Geneva, Switzerland, sponsored by the World Council of Churches. At that meeting a psychiatrist complained that religion "has such a simple story to tell, and we haven't done a good job of telling it". 'God is love', the speaker said, but religion continued to be a 'tremendous intellectual exercise' and thus denied man's emotional life.

There are some people who would like to see in religion nothing else but the *God-is-love-sentiment.* It is a wrong attitude toward religion, because once there is no feeling, there would be no religion and no God.

For this reason we must reject as childish the idea that religion is essentially an emotional phenomenon, although emotions play an important role in the practice of religion. If men practice with emotion what they believe, they will practice it better.

Bad moral life

There are also many atheists who have rejected God for personal reasons', for instance, because of a bad invalid marriage which cannot be straightened out, or because they had some disillusionment in life for which they blame God, etc.

On his missionary journeys St. Paul came to Caesarea, a pleasure resort in the foothills of Judaea, 30 m. from Jerusalem. While in Caesarea St. Paul had an interview with Felix, the governor of Judaea.

"Felix came with his wife Drusilla, a Jewess, and sent for Paul and heard what he had to say about the faith in Jesus Christ. As he talked of holiness and chastity and the judgment to come, Felix became alarmed and said: 'For the present go your way. When I have an opportunity, I will send for you!" (Acts: 24, 24-25).

The opportunity, however, never came, because Drusilla was a divorcee and Felix was living with her in sin. Drusilla was the youngest daughter of Herod Agrippa I. She was married when she was 14, and left her husband after two months of marriage and became the third wife of the Roman governor Felix who was a pagan. St. Paul like St. John the Baptist spoke of the virtue of chastity which the couple rejected. Felix was familiar with the new faith, because it was widely known at Caesarea. He continued to be pagan, because he would not leave Drusilla for God.

Intellectual perversion

Man's intellect is God's gift. Man should use it to know God and to serve Him. Unfortunately this gift can be misused by men, and some in fact abuse it. They do not want to admit that man's limited mind cannot understand all the mysteries of an infinite God. For this reason they reject what they cannot grasp, and such an attitude of mind can and sometimes leads to atheism.

We have a clear illustration of it in the speech that St. Paul delivered to the *Epicureans and Stoics* of Athens. They denied the immortality of the soul, and thought that the resurrection of the body was an absurdity, because they could not understand how could it be done.

"Now when they heard of the resurrection of the dead, some began to sneer, while others said: 'We shall hear you again on this matter'" (Acts: 17, 32), but 'this again' never came.

IMPORTANCE OF BELIEF IN GOD

Despite the widely spread agnosticism and atheism, there is still much interest in God among modern men. A professor said:

"If you want to have a well-attended lecture, discuss God and faith!"

Such an interest in God's existence is a natural need of man's nature. History has found neither a tribe nor a culture anywhere in the world that did not have some kind of religion and belief in some superior Power that rules the world. It may be a very primitive religion, but religion it is.

This is an intuitive proof of the existence of God, because human nature itself proves it. If a man

needs breathing, there is air for him to breathe. If he feels thirst, there is water to stifle his thirst. If there is a hunger in man for God, there must be God!

The Constitution on the Church in the Modern World therefore states:

"Those who wilfully shout out God from their hearts or try to dodge religious questions are not following the dictates of their consciences. Hence they are not free of blame" (N. 19).

Existence of God

God is a Spirit. He cannot be seen with our bodily eyes. He cannot be discovered by a telescope, as some atheists would like to do.

In 1964 I paid a visit to the Ukrainian Academy of Science in Kiev, the capital of Ukraine. One of the scientists asked me: "How can you believe in God? Our astronauts who orbited the earth did not find any trace of Him".

Some people would like to have an experimental evidence of God's existence. We cannot go to a laboratory and demonstrate that God exists, because He had no body which can be subjected to the laboratory experiments. You cannot put the existence of God in a test tube. There are many evidences pointing to the fact that God exists, for instance: "What was the origin and the beginning of the world? Why do I exist? What should I be? Does the universe have any purpose?" Only the existence of God Who made the world and us can explain these questions and give a reasonable answer to them.

What Can You Do To Promote Vocations Among Our Children?

The Ukrainian Catholic Church, scattered over all the continents of the present world, is suffering from a shortage of priests and missionaries. Many Ukrainians do not realize what such a shortage means. It means that our Church cannot carry on her work among our people. It means that church services must be curtailed. It means that some churches, especially in the small towns and rural areas, must be closed down or have already been closed down. It means that we are liquidating our Church! It means that we are pushing our younger generation into Latin churches or into unbelief, despite our patriotism and the boastful pride of our achievements in the field of business and politics, and otherwise.

Some Ukrainians, however, see the shortage, but do nothing to relieve it; nothing except complain which does no good to anyone.

A few years ago I preached a mission in a big Canadian city. The pastor and I paid a visit to a prominent family in the parish. During the discussion the lady of the house said: "Father Missionary, I hear so many complaints about the shortage of priests in our Church. Why don't we have enough priests like the Latin Rite Catholics have?"

Her growing son was in the dining room with us, so I said: "Well, Madam, why don't you send your

son to the seminary? He is a good boy; he would be a good priest in a few years!"

The lady looked at me and replied: "I am not that stupid! I want him to be a lawyer!"

"Well, my dear Lady," I said, "you have asked a question and have given the answer. If we have more families who think as you do, we will never remedy the shortage of priests."

All Ukrainians should realize that they are responsible for the spiritual welfare of their Church. It is not enough to go to church on Sundays and Holy Days. It is not enough to support the Church financially. If we really and truly love our Church, we must give her our sons and daughters as priests, missionaries and sisters.

All Ukrainians must also realize that without priests there will be no church services in our churches. If there are no church services, the people will not go to our churches. Church services are impossible without priests. If we do not provide our churches with the priests, the churches will have to be closed down. Once the church is closed down, the parish will dissolve itself, as is already the case with some Ukrainian communities on this American Continent.

Most of our younger generation will join the local Latin parish, while the old-timers will die out. And this will be the end of that local Ukrainian Catholic parish. We abstain from producing names of some such Ukrainian parishes on this continent which have already disappeared from the face of this American earth.

It is very sad that Ukrainian Catholics should belong to the group of unfortunate people within the Catholic Church who are unable to provide their Church with enough priests.

Those who lived before us have built churches, but forgot to send their sons to the seminaries to be trained to serve those churches.

THE MANTLE OF CHARITY

They still tell this story in the little towns of Italy, and the thousands of towns over the world where there are Dominicans—those penniless, yet rich, men and women who vow poverty and chastity, and devote their lives to charity.

Catherine of Siena, the daughter of a rich family, left her heritage of ease to become a Dominican nun. One freezing day she encountered an old and poorly-clad man who was shivering in a hallway. Quickly, and without any hesitation, she took off her heavy mantle and placed it on his shoulders.

The onlookers were shocked, and one was bold enough to tell Catherine that it was unseemly for a daughter of God to walk the streets without a mantle. To which she replied gently:

"I would rather be found without a mantle than without charity".

Guideposts.

FEVER

People are afraid of fever. It is not a disease, but a symptom. Its presence is often helpful to doctors. When it comes down, there is an indication to the doctor that his treatment of the patient is effective..

Despair is the conclusion of fools. (Disraeli).

THE DEVIL AND HIS TEMPTATIONS

by Rev. Basil Tremba

IF we believe in God, we must also believe that there is a devil, the arch-enemy of our salvation. The devil, together with his fallen angels, grudges us the kingdom of heaven, for they would not have us ascend to the place from which they have been thrust out. For this reason they tempt us and try to lead us away from God. We are here on earth to work out our salvation, but the devil is trying to prevent our success.

"Be sober, be watchful! For the adversary the devil, as a roaring lion, goes out seeking someone to devour" (I Peter, 5, 8).

"Resist the devil and he will flee from you" (James 4, 6).

"Depart into everlasting fire which was prepared for the devil and his angels" (Math. 25, 41).

"For our wrestling is not against flesh and blood, but against the Principalities and Powers, against the rulers of this darkness, against the spiritual forces of wickedness on high" (Ephesians 6, 12).

"And the devils kept entreating Him, saying: "If you cast us out, send us into the herd of swine" (Math. 8, 31).

"Draw your strength from the Lord and from the might of His power,... so that you may be able to resist the cunning of the devil" (Eph. 6, 10-17).

"O Lord, even the devils are subject to us through Your name!"

Christ replied: "I saw Satan falling from heaven like a lightning flash... But do not rejoice that spirits (devils) are made subject to you; you should be rejoicing that your names are written in heaven" (Luke 11, 16-21).

Though it is against the devil and his angels that we are waging war, Satan can possess only willing victims; he has no power, if we resist him by asking Gods help.

There are temptations from the world; from evil people who design against our spiritual life; and from our own evil inclinations, because by the original sin our nature is weakened and we are more inclined to evil than to God. Then there is the devil, who by his wiles, craftinesss, subtle and deceitful cunning tempts man away from God.

By his trickery Satan deceived Adam and Eve just as He directs his envy and hatred to the descendants of Adam. All of us comprise his target. He seeks his victims in every place at every opportunity, even if man is with the best intentions.

Since our nature is weak as a result of original sin, the devil utilizes this weakness and by means which differ, he tries to arouse sensuality, to evoke ideas and feelings contrary to the will of God. Indeed, he turns men's thoughts from God to self-love, and then to sensual pleasure.

Familiar with man's evil inclinations, the devil tries to influence, yes, to arouse the need of satisfying these evil inclinations and tendencies, which cause satisfaction and pleasure. In such cases man's safety rests solely on his dependence upon God's grace.

Consider the audacity of the devil in trying to tempt Christ three times.

After fasting forty days, Christ was hungry. The devil wanted to use this feeling of hunger in tempting Christ the first time. So Satan asked Christ: "That these stones become loaves of bread" (Math. 4, 3), tempting Him to make His stay in the desert more pleasant, and so to confirm His power and authority by a miracle.

People like to possess things. So the devil now tries a second time. The satan showed Christ the kingdoms of the world and then tried to arouse the desire of possessing worldly goods (Math. 4, 8). The devil also suggested to Christ to "throw Yourself down" so that His angels would protect Him.

In the third temptation Satan promised Christ: "All these things I will give You, if You fall down and worship me"! In every one of these temptations Christ cited a biblical quotation by which He refuted the twisted contents of the Bible, cited by the devil.

We all need health and well being. But under cover of health and well-bing, the devil tempts people in the selection of food and drink in such a way that in time constitute man's purpose in life!

"Their god is their belly" (Phil. 3, 19).

The devil encourages unwillingness to undertake all physical and spiritual work, knowing that sloth is the beginning of every transgression when it is so much easier to lead men to sin.

There is need for some relaxation from both physical and spiritual tension. So the devil encourages the need of playing cards, of frequenting gambling places, saloons and other such places.

To inflame the desire of the eyes, the devil suggests the need to becoming rich in worldly goods so as to assure the future of his "close relatives". The devil knows that riches bring many troubles just as he knows that if an individual devotes all his time to gathering worldly goods, he will find no time for spiritual things, for pleasing God and for preparing for life in heaven.

The world has its own demands and necessities. The devil makes use of them. From morning to midnight a man is taken up, absorbed with temporal, worldly affairs. He has no time—he finds no time to work for the salvation of his soul.

Subsequently, due to the surrounding pressures, haste and the circumstances of life, the soul turns from an affectionate love of God to an indifferent one. She becomes a stranger to eternity, consumed entirely with the present. Spiritually the soul becomes entirely miserable. She forgets that the first place in her heart belongs to God.

"For the inclination of the flesh is death, but the inclination of the spirit—life and peace" (Rom. 8, 6).

The devil knows that: "The beginning of pride is the defection from God" (Sir. 10, 12).

"Pride is man's stubborness in withdrawing his heart from his Maker" (Sirach). Pride is a reservoir of sin. So the devil tries to arouse a spirit of pride. When the soul is infected with pride, it is so sure of itself! She exposes herself to occasions of sin; often just to attract the attention of others to her qualities, abilities, bodily form, or some other worldly goods she possesses. The devil sustains this spirit of pride, because by it and by the desire for glory and honors, turns the man from God and from the final goal of his life. Such pride begotten by Satan compels the soul to evil that will cause eternal damnation.

The devil uses all possible means

to trap a soul in his nets. He uses lies, tricks, untrue promises, twisted facts, half-truths and ignorance. He arouses dormant passions, evil tendencies, and evil inclinations. He will not give rest to a man at work or at rest. The devil is always close by, the tempter of people and their persecutor.

If a person finds in himself enough strength to resist the devil, and forces him to withdraw, "he (the Satan) goes and takes with him seven other spirits, more evil than himself, and they enter in and dwell there; and the last state of that man becomes worse than the first" (Math. 12, 45). There can be no escape from Satan, unless in subduing his pride man turns quietly to Christ for strength amidst temptations.

Because of original sin, our nature is more inclined to evil than to good. We should remind ourselves of that truth daily. We have to bear this idea in our mind—always. We must control our imagination, our desires, our feelings, our senses, so they will not draw us into perdition.

During temptations let us seek protection from God. "Woe to the faint of heart who do not trust, who will have no shelter" (Sirach 2, 13), and again, "He who loves danger will perish in it" (Sirach 3, 25).

In time of temptations let us pray with confidence and call upon the name of Jesus and Mary, and we will repel temptations of the devil. Let us go to confession and receive the Body of Christ to strengthen our soul. We should make the sign of the cross often when temptations beset us. Finally, first of all dispose ourselves to:

"Cast all your anxiety upon Him, because He cares for you" (I Peter, 5, 7).

What Purpose Suffering?

Cyprian Cooney, O.S.B.

"SUFFERING can be the occasion, in quite an exceptional way, for a man's realizing himself either below or above the line (or horizon) where he finds himself situated. It is the privileged occasion for realizing a humanity more closed or more open to other and to God; according as the one choice is made or the other, suffering will turn out to be useless or profitable, a waste of time or a means of advancement. It is in suffering that we are withdrawn from the bright superficial film of existence, from the sway of time and mere things, and find ourselves in the presence of a profounder truth. We are given the opportunity to have a spiritual clean-up, to make a true assessment of the goods of life, of those that pass and those that endure, of those that enlarge and deepen and build up, and of those that have a shrinking and parching effect even on him they at first seem to refresh. In suffering, a man is emptied (as it were) of his false appreciation of what are really vanities; everything appears small and of little importance except the inner joy that is sent by God. Such was the happy experience of Francis of Assisi, and with him that multitude, uncounted and unknown, of those who have received illumination from suffering... Thus ill-

ness, suffering — something, that is, very different from mere momentary pain — has a value of its own if a man accept it: it can teach the highest possible self-realization. It is the threshhold of a very high spiritual good, one of the true, divine, and universal order. This is a spiritual good, certainly, but there is no denying that it is one of the highest realities, the highest of all, perhaps, that have to do with man's good... There is no grief that cannot acquire this value...".

Surely, the preceding passage is one of the finest ever written on the problem of human suffering. Its author is Yves Congar, a leading European Catholic theologian.

In the brilliant article from which that passage was taken, Father Congar considers suffering as both a problem and a mystery. It is especially as a mystery that he sees suffering capable of enriching or breaking a person.

Were suffering only a problem, the author notes, man would bring to it merely an intellectual and impersonal curiosity. As it is though, men must find personal meaning in the calamities that befall them.

Human beings *experience* suffering; they do not for long only casually observe it. Sooner or later it obstructs their very living. It is something they have to interpret or escape. As often as not there is no escape.

Confronted by suffering a person must make a decision. The problem of suffering, according to Father Congar is primarily, and, from God's point of view, exclusively, a problem of free decision. A person will accept it, or reject it. As he chooses, suffering will disclose its enriching secret or remain a ruinous riddle.

Suffering, then, defies intellectual understanding, except abstractly and in part. Suffering is to be *lived*, not understood. Its meaning derives solely from its acceptance.

The mystery of suffering is the mystery of God's gratuitous love. He sends suffering to extend his overwhelming pity. How happy the man to be pitied by the living Lord! So hard, though, to want to see this; harder yet to want to accept it.

In his article Father Congar explores a veritable catalog of reasons for the acceptance of suffering, reasons that provide genuine meaning to personal misfortune. Some of these are negative, in that they follow from a consideration of suffering as a problem. They illustrate that suffering is quite compatible with God's wisdom and goodness in spite of *appearance* to the contrary. These tend to quiet the mind at least, if not the heart.

More positively he describes at length these reasons: suffering presents an occasion for becoming more open (or more closed) to others and to God; it teaches the highest possible self-realization; it contributes to a degree of spirituality that makes the fruitfulness of a brilliant worldly career pale in comparison; it gives an association in the process of redeeming the world; it tends to correct the self-centeredness of our sinful nature; it leads to a deeper and more pure recognition of the transcendence and sovereignty of God—it gives us to encounter God more personally, more immediately, more rightly; it draws us to yield to God in utter consent and self-surrender, to love him for himself rather than for his gifts; it provides an occasion for God's manifesting the sovereign quality of his goodness, his pity; and finally, it is that which, fundamentally, wins for us a sharing in the mystery of Christ.

Though cogent, these motives will

encourage rather than convince. Like suffering itself they have to be accepted. There is nothing compelling about them in the face of actual suffering.

Beyond them, there seems little one can say to a sufferer. At least Father Congar could perceive no further applicable motivation. Perhaps there is one thing yet to be said, though, at least more fully.

Suffering makes us keenly aware of consolation. The surcease of suffering is one of life's purest joys. Few things are more appreciated than even a slight alleviation of our suffering.

Knowing the truth of this, suffering, even when unremitted in our own case, can evoke thoughtfulness toward a suffering neighbor. What great considerations and kindness has not suffering awakened through out human history.

Knowing our own desire of relief from suffering, we stand to have an experimental awareness of the majesty of pity toward others. It gives us to feel momentarily the very sovereignty of God's selfless mercy.

The reality of kindness-out-of-suffering, though, is much deeper than a mere spiritual experience. Its depth is that of the mystery of the Church.

To the degree that we are in the Spirit of the Lord, to that degree we are the spokesman and the sacraments of Christ's love to the world. God's very Spirit has been poured forth in our hearts abundantly in the mystery of grace. He yearns to be poured forth in the same abundance in the hearts of others. Except in extraordinary circumstances, this divine yearning is fulfilled through the ministry of those who due to their own suffering have come to sense the pain of others.

(St. Joseph Magazine).

My Missions In France

(The region of Lille, Oct. 31—Nov. 27, 1966)

by M. Schudlo, C.SS.R.

AFTER the missions in the region of Amiens I went to Lille by train. The pastor, Rev. Z. Narozniak, met me at the railroad station. We went to his home for a while and then departed for the first mission in his "parish". The missions continued till November 27, 1966 and ended in Rosendael—Dunkerque.

They were preached in the 13 following centres:

Denain (Oct. 31-Nov. 1), Blanc Misseron (Nov. 2-3), Pequencourt (Nov. 4-5), Roubaix (Nov. 6-7), Tourcoing (Nov. 8-9), Wattrelos (Nov. 10-11), Armentieres (Nov.11-12), Lille (Nov. 13), Merville (Nov. 13-14), Cambrai (Nov. 20-21), Croix (Nov. 24-25), Berques (Nov. 26), Rosendael (Dunkerque) (Nov. 26-27, 1966).

Spiritual Balance of the Missions

During all these missions 30 Divine Liturgies were celebrated for the people, six sick visited, 62 visits paid to our families, 32 sermons preached and 134 confessions heard.

Some people showed much enthusiasm for this first general Ukrainian mission in France by attending the sermons in two or even three

different centres and inviting others to do likewise. Unfortunately there were also some families who despite our visits and personal invitation did not show up in church. Some could not, however, come because they lived too far from the centre or had to go to work. People have strange working hours in France.

The missions in Denain, Roubaix, Blanc Misseron, Lille, Cambrai, Armentieres, Merville and Rosendael (Dunkerque) were the best.

At first, the missions in the region of Lille were scheduled to end on Nov. 15, 1966. When Father Bojchuk of Reims fell sick and the missions were cancelled in his parish, I was able to preach longer in the region of Lille. Besides, I had a few free days.

Trip to Brussels (Nov. 15-18, 1966).

I went to Brussels at the invitation of the Belgian Provincial. The Belgian Redemptorist Fathers started the Ukrainian Rite branch of the Redemptorist Congregation in Canada and Ukraine.

I went to see the film "The Bible" of which I read a few reviews, some favorable and some unfavorable. In my opinion it is a good religious film which can do much good for the people.

From Brussels I paid a visit to the famous university in Louvain. Its buildings are scattered throughout the whole city.

In Belgium I saw the white chocolate for the first time. It is very tasty. I sent some to my friends in the U.S.A. and Canada as a Christmas present.

In Louvain, Fr. B. Kurylas, C.-S.S.R., my schoolmate and I paid a short visit to "the Ukrainian House", the seat of many Ukrainian organizations in Belgium

Return to Lille

On Nov. 18th I was back in Lille to continue the missions. The last one was in Rosendael-Dunkerque, known from the famous English strategic retreat across the Channel after the defeat suffered by the English army in France in 1940. The pastor took me to the beach where the English army waited for evacuation while the German planes bombed the city. Now the city is completely rebuilt. There are beautiful modern buildings and wide streets in its centre.

The missions in the region of Lille ended in Rosendael on November 27, 1966. I sang the High Mass and read the gospel lesson in French, because the parish church was full of French people. Many of them received Holy Communion in our Rite. The Ukrainian pastor brought his little mixed choir from Lille.

After the Mass there was a Ukrainian concert for the French in the parish hall. Among the guests there were many young people who warmly applauded the singing and the dancing of our young girls and boys who were dressed in the Ukrainian national costumes.

* * *

I stayed at the Catholic Centre in Lille, except when we went to other cities in which the missions were preached. It is an old building. I had a room on the fourth floor. Since the window in my room was in the ceiling, I had to climb a chair and a table to open it a few times a day. It was a good gymnastic.

Besides the University students some 18 diocesan priests live here. They were very kind to me and had a farewell party when I was leaving them on Nov. 28 to go to a nearby Redemptorist monastery in Haubourdin, where I spent two days with

my French confreres before leaving for Paris and then for Lyon to start my 4th mission.

During my stay at the Catholic Centre I attended a convention of the teachers of the Lille diocese. There were some 300 of them, both boys and girls. Several problems of Catholic education were discussed during the convention.

There was also a priest's meeting at the Centre. The priests dwelt long on the problem, "How to make God and religion revelant to the man of the 20th century".

UKRAINE

UKRAINE is the most beautiful part of Eastern Europe. Now it is under the Muscovite domination, although it has its own government in Kiev, the capital of Ukraine. It is, however, a puppet government.

The surface of Ukraine is more than 35,000 square miles, a country which is larger than France. It extends beyond the river Donetz to the East and beyond the Carpathian Mountains to the West. The Carpathian region is the only really mountainous region of Ukraine.

Climate

The climate of Ukraine is relatively mild. The summers are long and sunny which last almost six months. The rain falls often. Ukraine has its forests and prairies. The soil is very fertile in many parts of Ukraine for the growing of all kinds of grain

and fruits. Till the Communist revolution of 1919 Ukraine was largely an agricultural country. Now it is highly industrialized, although it has also its agriculture. The region of Donbas is the most industrialized part of Ukraine.

Rivers

The principal river of Ukraine is Dnipro (Dnieper), the third longest river of Europe, after the Volga and Danube. Dnipro starts near Moscow and flows into the Black Sea, in the delta of Kherson. Other rivers are: Buh, Dnister and Donetz.

Population

The population of Ukraine runs into 45,000,000. There are many Russians in Ukraine. Some live there from the time of the Muscovite subjugation of the country by the Tsars, while many others were sent by the Red Russian regime to russianize Ukraine.

Cities

The main city of Ukraine is Kiev, its capital. It has 1,332,000 of population. The second largest city is Kharkiv, with its 1,070,000; Odessa —735,000; Donetz—809,0000; Dnipropetrovsk—774,000 and Zaporozhe—550,000.

Odessa, Nikolayev, Kherson and Mariupol (Zhdanov) are the ports of Ukraine. Sevastapol is a military port.

Ukraine has practically all governmental ministries, but they are only so many puppets which are fully subservient to the dictates of Moscow. The Canadian provinces or the American States have much more freedom and self-government than the so-called 'free Soviet Ukraine'.

Ukraine was, however, a founding member of the United Nations.

Kiev is the heart of Ukraine. It was the cradle of Christian civilization since its king, St. Volodymyr the Great, accepted Christianity in 988.

The son of Volodymyr, Yaroslav the Wise, was very well known throughout Europe. His daughter Anna married the French king Henry I in 1051 and upon his death became the French queen.

History

Kiev was founded in the 8th century. It became the capital of the powerful Ukrainian state under Volodymyr the Great and his son Yaroslav the Wise. Unfortunately the feudal split of the State among the sons of Yaroslav and the constant invasions of the Asiatic hords of Polovtsi, Tartars and Turks have greatly weakened Ukraine and it became a prey to its more fortunate neighbors, Poles and Muscovites.

In 1917 Ukraine proclaimed its independence. It had its government and its army. Unfortunately it was invaded by the Red Russians and Poles. It lost its independence and became a part of the Soviet Union, nominally independent, but in reality fully enslaved by the Muscovites who are trying by all possible means to kill its spirit to independence, to destroy its religion and to russianize its people.

The Catholic religion and the Ukrainian Catholic Church are suppressed in Ukraine by the Russians. It is a crime in the eyes of Moscow to be a Ukrainian Catholic!

It is surprising indeed to hear how often the representatives of the Red Moscow are attacking the Western democracies at the United Nations, reproaching them with imaginary imperialism, while no Western representative (except Hon. John Diefenbaker and the president of the Philippines) ever dared to stand up and tell the Russians. "What are you, Russians, doing in Ukraine? Get out of Ukraine, Lithuania, Latvia, etc., before you start reproaching us!"

Why no Western representative dares to speak up to the Russian imperialists this way it is everybody's guess; although it is the only language the real imperialists understand and fear.

Jefferson and the Declaration of Independence

IN the spring of 1769, a lanky, freckle-faced lawyer named Thomas Jefferson rode out from his home in the rolling hills of what was then the British colony of Virginia. He was departing to take up his first public post in the capital city of Williamsburg.

Twenty-six years old, unmarried, a landowner by inheritance, he was already something of a scientist and inventor, an amateur architect of great talent, a skilled musician, a scholar, man of letters and collector of books. Though he had no political ambitions, he had been elected to represent his country in the Virginia legislature because of his outstanding mind and unusual capabilities.

Like everyone else, Jefferson knew of the mounting injustices of British rule. It had restricted the trade of the thirteen colonies in America and imposed on them a direct taxation without any representation in London, three thousand miles away.

Soon after taking his place among the other representatives from Virginia's fifty-seven counties, and exposed for the first time to a united passion for liberty, young Thomas Jefferson found himself swept up in a spirit of resistance to the tyranny of the English King. A number of bold resolutions were passed, among them one which declared outright that the King had no right to impose direct taxation on the colonies.

Journeying home after the Governor of Virginia, appointed by the King, had dissolved the legislature, Jefferson's deeply inquiring mind was now turned toward a whole new set of problems: What constitutes tyranny? What form of government would best avoid tyranny? What are the actual inherent rights of people?

Before the summer was out, he had read all the important books then existing on the theory of government. Slowly, with the reasoned thoughtfulness that was characteristic of him, a passionate political philosophy began to form in his mind.

When, a few years later, further injustices of British rule finally compelled the thirteen colonies to unite and proclaim themselves free of the mother country, Jefferson was asked to write their Declaration of Independence. He stood ready to define,

as it had never been defined before, man's true condition on earth.

"All men are created equal", he wrote, and "they are endowed by their Creator with certain inalienable rights". Among these rights are "life, liberty"—then followed an entirely new concept in the history of political doctrine—"and the pursuit of happiness".

"Whenever any form of government becomes destructive of these ends", Jefferson added, it is also the right of the people "to alter or abolish it, and to institute new government".

Thus, on the Fourth of July, we Americans celebrate once again both the revolutionary act by which our independence was declared and the signing—190 years ago—of the imperishable document explaining and justifying that action to the world.

Like all birthdays, Independence Day is something more than a solemn event. It is a family holiday as well—gay, full of fun and games, as a birthday should be. There are the parades and picnics, patriotic speeches, band concerts and ball games, the firecrackers by day and skyrockets at night. Yet many of us will spend a sober moment or two to reflect on what the Declaration of Independence still means to us as Americans. (ACNS).

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 3.

Volume XXXIX, No. 3.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Радуйся, Благодатна! — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення — 4
Паренетікон — Іван Франко 5
Церква в Модернім Світі — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 6
Що таке смертельний гріх? — 9
Малуша — І. Калиненко 10
Небесна Пожива — о. В. Зінько, ЧСВВ. 11
Потреба вчас списати свій тестамент — о. Роман Ганас 13
Хотів би ти знати? — 14
Хресна Дорога — 17
Патріярший Томос — 21
Божественна Літургія — 23
Заборона — Раїса Маньківська 26
Мої місії в Франції — о. Мих. Щудло, ЧНІ. 28

The Healthy Sense of Guilt ..... Alfred Rush 33
Last Judgment 36
The Holy Places ..... F. X. Weiser, S.J. 38
Not a Lofty Poplar ..... Taras Shevchenko 40
Decree on the Apostolate of the Laity — Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 41
Poor Judas ... Rev. Clayton Kramer, C.SS.R. 44
I'd Like to Know 46
Annunciation 49
Virgin-Martyr—Saint Matrona 50
Fallacious Idea of God . M. Schudlo, C.SS.R. 51
What Can You Do To Promote Vocations Among Our Children? 53
The Devil And His Temptations — Rev. Basil Tremba 55
What Purpose Suffering? — Cyprian Cooney, O.S.B. 57
My Missions In France . M. Schudlo, C.SS.R. 59
Ukraine 61
Jefferson and the Declaration of Independence 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1967
APRIL

REDEEMERS

VOICE

ВЕЛИКИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

Відбудеться цього року від 1 до 7 липня

ГОЛОВНИЙ ДЕНЬ ВІДПУСТУ БУДЕ В

Неділю 2-го липня 1967 року

Вірні кожного дня можуть зискати повний відпуст, коли тільки приступлять до святої сповіді, святого Причастя та помоляться в наміренні Святішого Отця.

Прийдім усі до церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні в днях 1 до 7 липня, щоб зискати повний відпуст і помолитися перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні за мир у світі, духовне добро одної, святої, католицької і апостольської Церкви та волю нашого многострадального українського народу.

Пресвятая Богородице, Спаси Нас!

* * * * * * * * * * * * *

YORKTON WILL HAVE ITS

ANNUAL PILGRIMAGE

this year from the 1st to 7th of July.

THE MAIN DAY OF THE PILGRIMAGE WILL BE

SUNDAY, JULY THE 2ND

Whoever receives the sacraments of Penance and the Eucharist and prays for the intention of the Pope may receive a plenary indulgence every day during this time of prayer.

All are invited and urged to come to St. Mary's Church of Yorkton from the 1st to the 7th of July to pray before the miraculous icon of the Mother of Perpetual Help for peace in the world, spiritual growth of the one, holy, catholic and apostolic Church and the freedom of the Ukrainian nation.

Most Holy Mother of God, Save Us!

Великдень - це монумент у честь Христа Спасителя

о. М. Щудло, ЧНІ.

Звичай між людьми, що вони будують монументи-пам'ятники в честь своїх національних героїв і героїнь, щоб вшанувати їх саможертву для загального добра та зберегти пам'ять про них для грядучих поколінь як заохоту до труду і праці для своїх братів.

Людство не мало і ніколи не матиме такого великого добродія як Христос, бо ніхто не годен учинити людям таких добродійств, як Христос подав усім нащадкам Адама й Єви. Ось тому Церква встановила свято Великодня, щоб пам'ять про Христові добродійства невпинно були в пам'яті християн і спонукали їх до вдячности Богові та Христові.

Великдень—це свято, що пригадує нам, як Христос, Боже Ягня, пожертвував Себе Небесному Отцеві за наше спасіння. Спасіння людей могло було доконатися іншим способом. Бог міг простити людям їхні гріхи або міг домагатися від них якоїсь покути, що вони могли виконати, хоч ця покута не була б уповні сплатила довгів Божій справедливості, бо тільки Бог, що стався Чоловіком, міг належно відпокутувати за гріхи інших людей. В Своїй безмежній любові до людей Творець рішив послати Свого единородного Сина в світ, щоб Він, ставшись Чоловіком, відпокутував їхні гріхи і так помирив небо з землею. Отож жертва Спасителя—це доказ безмежної любови Бога до людей. "Бог так полюбив світ, що дав Свого единородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а мав вічне життя" (Іван: 3, 16). Отож це свято треба святкувати в вдячністю за любов, що Бог Отець показав людям через смерть Свого Сина.

* * *

Великдень—це свято славного Христового воскресення, коли Спаситель по триденнім пробуванні в гробі славно вийшов із нього, щоб вже більше ніколи не вмирати, бо смерть вже не має влади над Його прославленим тілом. "Христос, воскреснувши з мертвих, вже більше не вмирає, і смерть не має вже більше влади над Ним" (Рим. 6, 9).

Славне воскресення—це нагорода Спасителя за всі жертви, що Він під час земського життя переніс для Божої слави і спасіння людей, своїх земських братів і сестер. Він народився в убогій стаєнці, проживав як звичайний робітник - столяр у Назареті, зазнав погорди, голоду і спраги, дав Себе катувати і прибити до хреста, хоч був самою невинністю. Смерть на хресті була завершенням Його страждального життя на землі. Ісус так поступав, щоб прославити Свого Отця, і за це Отець нагородив Його славним воскресенням, як Сам Христос благав Його, заки пішов на смерть: "Отче, прийшла година! Прослав Свого Сина, щоб Твій Син прославив Тебе" (Іван: 17, 1).

Якщо Бог нагороджує людей за навіть найменші добрі діла, от хоча б за шклянку води, що хтось дасть спрагненому своєму ближньому (Мат. 10, 42), то скільки більшу нагороду Христос заслужив Собі в Отця за життя повне геройських діл і саможертви для Божої слави і спасіння людей? "Хоч з природи Він (Христос) був Богом, однак не використовував Своєї рівности з Богом, щоб пошукувати власної слави, але закрив Свою велич, прийнявши вид слуги, бо Він народився як чоловік і поступав як чоловік.

"Він понизив Себе і стався послушний аж до смерти, і то смерти на хресті. За те Бог вивищив Його і дав Йому ім'я, яке перевищає всі інші імена, щоб перед ім'ям Ісуса схилялося сотворіння, чи воно в небі, на землі чи під землею, і щоб на славу Бога Отця кожен язик визнавав, що Ісус Христос є Господом" (Фил. 2, 6-11).

Бог не нагороджує нікого задармо. Що більше хтось вчинить для Божої слави і для добра своїх ближніх, то більшу нагороду отримає від Бога, який усе бачить і за все нагороджує. Вічна ж слава Ісуса, яку осягнув у дні воскресення, це наслідок Його труду і саможертви для прославлення Небесного Отця і нашого спасіння.

* * *

Великдень—це день, що пригадує нам діло нашого спасіння, яке Христос виконав під час жидівської Пасхи. Як жиди жертвували Богові звичайне Ягня, то Христос пожертвував Себе Самого як Боже Ягня за спасіння світу. "Якщо кров волів і козлів і попіл ялівок освячує нечистих, коли ними вони покроплені, і тому дає їм чистість тіла, то наскільки більше Кров Христа, що під надхненням вічного Духа приніс Себе в непорочну жертву Богові, очистить наше сумління від мертвих діл і вчинить його спосібним служити живому Богові?" (Євр. 9, 13-14).

В жидів були деякі провини, що відлучували людей від участи з вибраним народом. Ці провини не мусіли бути гріхами, от хоча б коли хтось доторкнувся трупа. Все таки треба було очиститися, щоб знову ввійти в спільність з вибраним народом і користуватися привілеями, що закон запевняв жидам. Жидівське очищення звільняло людей тільки від зовнішнього легального занечищення. Тим часом Христова Кров, проллята на хресті, очистила людей від морального бруду гріха, який виключає людину від участи в Божім Царстві, коли цей гріх є тяжкою зневагою Творця.

На щастя Христова Кров така сильна, що вона годна очистити навіть з найбільших гріхів і усунути моральний бруд із душі, бо навіть найбільші гріхи мають у собі скінчену злобу, а Христова Кров, бувши Кров'ю Бога-Чоловіка, має безконечну вартість і безконечну силу, тому цій Крові не годен опертися ніякий моральний бруд.

Якщо ж жиди з вдячности до Бога щорічно святкували Пасху на спомин звільнення з дочасної неволі, якої зазнавали в Єгипті, то християни куди краще і ревніше повинні святкувати Великдень, день визволення з неволі гріха і Сатани, що була б закінчилася вічною смертю в пеклі! Ось тому наша Церква співає в дні Христового воскресення:

"Люди, радіймо, бо це день Воскресення. Це Пасха, Пасха Господня, бо від смерти до життя і з землі до неба Христос завів нас, що співаємо цей тріюмфальний гимн: 'Христос воскрес із мертвих...' " (Воскресна Утреня: 1-а пісня).

Для жидівських безвірків і навіть для захитаних і застрашених Христових учнів смерть Спасителя на хресті видавалася невдачею та фіяско. Для нас же, що маємо живу віру, Христова смерть—це найбільший в світі тріюмф і перемога добра над злом, чесноти над гріхом, любови над ненавистю, світла над темрявою, життя над смертю. Ця Божеська смерть звільнила нас від наших провин, зламала над світом владу Сатани, поєднала людей із Богом, відчинила брами неба для всіх відкуплених душ, вчинила людей Божими дітьми, братами і сестрами Ісуса, дала право до вічного щастя всім нащадкам Адама і навіки злучила Бога з людьми, бо в Христі небо повік злучене з землею і Бог з сотвореннями.

Хто думає про добродійні наслідки Христової смерти, той мусить відчувати в собі глибоку радість і назовні проявляти її, бо коли серце повне радости, то ця радість виявляється в піснях і гимнах подяки і вдячности. Ось знову наша Церква каже нам виявляти цю небесну радість, співаючи тропар воскресення:

"Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах, життя дарував".

Св. Іван заохочує в Одкровенні, щоб християни думали про блаженні наслідки Христового воскресення: "Благодать вам і мир від Того, Хто був і Хто є і Хто приходить... від Ісуса Христа, що є вірним Свідком і першим, що воскрес із мертвих. Він є володарем земських царів. Йому навіки належаться слава і влада, бо він полюбив нас і обмив нас Своєю Кров'ю від гріхів і вчинив нас царськими священиками для Бога і Свого Отця" (Одк. 1, 4-6).

Дякувати ж є за що, коли подумаємо, що Божий Син умирає за грішних людей! Воно тяжко, щоб хтось умирав за других, хібащо надзвичайно когось любить або коли конечність примушує його до цього, от хоча б під час війни, як вояки гинуть на полях боїв за свою батьківщину. Тут же не людина вмирає за другу людину, але Бог вмирає за людей, Творець за Свої сотворіння! Тільки жива віра годна помогти людям прийняти цю радісну

правду та проживати нею!

* * *

Великдень—це свято, що пригадує нам майбутнє воскресення. Життя людини мало б свою вартість і запевняло б людям бодай частинне щастя, якщо б людське життя кінчалося вічною смертю, як це діється зо звірятами, що не мають духової душі. Бог міг так сотворити людей. Вони були б жили на землі якийсь час, повмирали і вернулися в нічевість.

Проте таке життя не давало б людям повного задоволення, бо людина свідомо бажає вічно жити. В Своїй безконечній доброті і любові до людей Бог наділив людей таким життям, що ніколи не скінчиться. Хоч люди вмирають, проте життя не кінчиться. Воно тільки частинно переривається для тіла, бо душа дальше живе. Але й ця частинна перерва не буде вічно тривати, бо в дні загального воскресення всі люди воскреснуть, як їхні душі знову злучаться з тілами. Св. Павло каже: "Як через одного чоловіка прийшла смерть, так і через одного Чоловіка приходить воскресення, бо як в Адамі всі вмираємо, так у Христі всі оживемо" (І Кор. 15, 21-22).

Люди завдячують Христові славне воскресення, яке кожний може запевнити собі добрим християнським життям, бо це Христос Своєю смертю вислужив людям ласку славно воскресати. Як Христос вийшов із гробу в Своїм прославленім тілі та душі, так усі ті, що за прикладом Христа служать Богові і люблять Його, славно воскреснуть у дні Страшного Суду, щоб разом з прославленим тілом і душею в товаристві Христа і Його Матері Марії прославляти Бога в Тройці єдиного навіки в небі.

Всякі безбожники добре розуміють вартість Христового воскресення, тому намагаються затерти в людях згадку про нього, бо воскресення дає людям відвагу і силу проживати на землі як добрі Божі діти повинні жити. Вороги ж Божі не хочуть, щоб люди жили так як Божі діти, тому намагаються знищити надію на воскресення, і разом з цією надією відобрати їм охоту до доброго життя.

Мудреці, виявившись богонадхненними проповідниками, повернулися до Вавилону. Христе Боже, вони теж виповнили пророцтва, що заповідали Твій прихід, бо всім розповідали про Тебе, нехтуючи підступним Іродом, що не вмів заликати: Аллилуя. (Акафист до Божої Матері, Кондак 6).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редакторя не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислає марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ ВЖИЛИСЯ В ОБОВ'ЯЗОК СПОМАГАТИ ПОКЛИКАННЯ

(Наміреннн Апостольства Молитви на місяць квітень, благословене Святішим Отцем)

В евангелії св. Матея так читаємо: "Ісус обходив усі міста й села... і бачивши товпи народу, милосердився над ними, бо вони були втомлені й опущені, немов ті вівці, що не мають пастиря. Тоді Він каже своїм учням: "Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива" (Мат. 9, 35, 36-37).

Це воля Христа, щоб розвиток християнського життя залежав у великій мірі від праці священиків. На це ясно вказують слова Христа, якими Він назначив апостолів і їх наслідників, вкладаючи на них обов'язок проповідати евангелію Божому народові та уділяти Божі Тайни (Мат. 28, 19, 20). На жаль число священиків так у католицьких краях, як і на місіях, зовсім не відповідає дійсним потребам. Брак священичих покликань є одним із найбільших труднощів, що їх переживає тепер свята Церква.

На цей сумний стан дають раду декрети останнього Вселенського Собору. Декрет про священичу формацію пригадує нам: Це обов'язок цілої християнської спільноти старатися про покликання, та це станеться в першій мірі через життя вповні християнське; родини, оживлені духом віри, любови й побожности відграють важливу ролю, і є, можна сказати, початкуючою семінарією. Це саме є правдою і щодо парафіяльного життя. Учителі та всі, що мають обов'язок займатися молоддю, зокрема католицькі товариства, повинні засівати зерно покликань в серцях тих, що є під їх зарядом (ч. 2). Про покликання повинні старатися: 1. **Всі вірні.** Вони повинні бути свідомі свого обов'язку в цій справі. Цей їхній обов'язок повинні пригадувати їм священики, бо якщо полишиться їх самих, вони дуже легко забувають про це. Всі потребують священиків і там, де нема священиків, монахів, багато вірних пропадає; тоді світло правди затемнюється, законів і заповідей не заховується, а проводи Божої ласки висихають. Наслідком того впадає моральність народу.

Як можуть вірні співдіяти в справі покликань? а) **Передусім нехай моляться.** До молитви про покликання взиває сам Христос: "Просіть Господа жнив, щоб післав робітників на свої жнива" (Мат. 9, 38). б) Нехай провадять дійсно християнське життя, бо тільки в такім середовищі зерно покликання може запускати своє коріння.

в) Нехай беруть живу, активну участь в підприємствах, ділах, що безпосередньо займаються справами покликання.

г) Нехай дають свої жертви на повищі діла, підприємства

та фінансово допомагають семінаріям і фундаціям священичих покликань.

2. **Родина** є дійсно розсадником покликань. Батьки мають величезний вплив на своїх дітей. Однак тільки добре дерево приносить добрі овочі. Тому діти повинні віддихати надприродним воздухом в родинній хаті. Батьки мають бути свідомі свого обов'язку, щоб давати добрий приклад своїм дітям і виховувати їх в побожності та Божій боязні.

Певного роду матеріялізм і погоня за земськими добрами, що закралися до родинного життя, стали поважною перешкодою для покликань. Багато родин занадто зайняті матеріяльними добрами й шукають тільки світських приємностей, а також дуже часто взагалі не хочуть дітей. Крім цього—це жалюгідне бачити, як часом батьки противляться покликанню своїх дітей до духовного стану, а навіть буває прямо намовляють своїх дітей, щоб не йшли за Божим покликом, його відкинули.

3. **Священики** повинні дуже пильно старатися про покликання. Це є одною з ділянок їх душпастирських обов'язків. Це є також знаком вдячности за їх власне покликання. Тому вони повинні старатися поширяти молитви за покликання, а хворих заохочувати, щоб у тім намірі жертвували свої терпіння. Гідне відправлювання Служби Божої і сумлінне виконування обов'язків може бути сильною спонукою, що потягає молодців до священичого стану. Священик повинен часто в бесіді та в проповіді говорити про покликання. Це є обов'язок священика підбадьорувати тих, що про них знає, що вони мають покликання, і заохочувати тих, що може самі не свідомі свого покликання. Священик повинен, коли це можливе, помагати тим, що самі не спроможні на розходи-жертви, получені з приготуванням і наукою до священичого стану; крім цього—попирати особливіші діла та інституції, що мають на цілі покликання.

4. **Учителі, опікуни, католицькі організації** і взагалі всі, що займаються виховуванням молоді повинні її так формувати, щоб вони були готові почути Божий поклик, і мали відвагу свобідно за ним іти.

5. **Церковний провід** повинен заохочувати своє стадо, щоб спомагало покликання.

Церковний провід повинен координувати різні діла й підприємства в справі покликань. Ця спільна акція цілої місцевої християнської спільноти стягає Боже благословення і дуже сприяє покликанням.

Всі повинні тямити на слова Папи Пія XI: "Не можна занедбувати якунебудь дозволену активність, коли ходить, щоб розбуджувати Божий поклик, що Бог вложив у серцях великодушної молоді" (Енцикліка: До Католицького Священства).

О, коби Христос Чоловіколюбець, за молитвами Пресвятої Богородиці, дав ласку, щоб всі добре зрозуміли свої обов'язки в справі покликань, і щоб старалися їх добре сповняти.

Місійне наміреня: За зріст дієцезальних і окружних катехитичних шкіл у місійних країнах.

Травень: Загальне наміреня: За поширення активної і щоденної участи в Службі Божій та в св. Причастю.

Місійне намірення: Щоб культура і мистецтво в місійних країнах стали допомогою в поширенні віри.

* * *

ПО ЧІМ ВІН РОЗПІЗНАВ СВЯЩЕНИЧЕ ПОКЛИКАННЯ?

Приходить до мене хлопець, напів - заклопотаний, напів-поважний, зо своїм питанням: "Отче, я радо хотів би бути священиком, чи можу?"

Добре знаю Франка. Він добрий хлопець, талановитий. При науках перед св. Причастям його пальці все підносилися вгору. Також учитель казав мені, що Франко належить до учнів, з яких він задоволений. Тільки дещо дикий, справжній пробойовик. Яку відповідь маю дати йому? Розуміється, маю його іспитувати чи має покликання. Але як? Чи маю йому говорити про це, як дуже святим, достойним, відповідальним, тяжким і повним самовідречення є стан священичий? Я цього не зробив. По правді, я про це навіть не думав. Мої думки йшли зовсім в іншому напрямі. Поза дитинним лицем хлопця, передо мною в дусі станув образ його матері. Вона—це звичайна, робуча жінка, але справді християнська мати. Навіть її очі, материнські очі були на мене звернені. Що я відповім її дитині?

Вона то вислала Франка до мене, бо він виявив насамперед їй тайну свого серця. От він стоїть передо мною. Може він буде дещо здивований моїм іспитом. Цей мій іспит був дуже короткий, без жадних слів. Чотирі думки прийшли мені до голови: Франко має охоту до священичого стану. Він здібний. Він добрий. Має побожну матір. "Слухай, Франю, Ти можеш бути священиком, я тобі поможу; іди додому й скажи це своїй матері".

Через вікно я слідкував за ним. Добре, що його учитель цим разом не бачив, як він полетів як стріла додому.

Сьогодні Франко є священиком, і я вірю, що Бог і всі чесні парафіяни його парафії є задоволені з нього.

Питав мене його старий учитель: "Отче, скажіть мені, по чім ви розпізнали, що в тім живім хлопцеві є добрий майбутній священик?". "По його побожній матері!"

Христе Спасе, світлом Своєї Правди Ти просвітив Єгипет і прогнав з нього пітьму поганства, бо єгипетські ідоли повалилися на землю, не мігши знести Твоєї могутности. Ті, що звільнилися від них, закликали до Богородиці: Радуйся, бо ти вивищила людський рід. Радуйся, бо понизила демонів. Радуйся, бо знищила могутній обман. Радуйся, бо усунула пусте ідолопоклонство. Радуйся, бо затопила пекельного Фараона. Радуйся, скеле, бо ти напоїла спрагнене життя людство. Радуйся, вогняна колоно, бо показуєш шлях тим, що в пітьмі проживають. Радуйся, бо для світу ти покров більший ніж небеса. Радуйся, бо ти подала нам Поживу (Христа), що заступила манну. Радуйся, бо ти дала нам святу радість. Радуйся, бо ти—обіцяна Земля, яка тече медом і молоком. Радуйся, Діво-мати! (Акафист до Божої Матері, Ікос 6).

Церква в Модернім Світі

о. М. Шудло, ЧНІ.

2-га Глава

Належний Розвиток Культури

РОЗДІЛ про властивий розвій культури народів—це щось нове в Конституції про Церкву в Модернім Світі (Ч. 53-62). Воно тяжко окреслити, що таке культура. Проте дивлячись на труди і зусилля модернюї людини, бачимо сильне намагання людства запевнити собі знання і запанувати над матеріяльним світом, що Бог сотворив для добра людей.

Модерна культура характеризується урбанізацією й індустріялізацією. Світ стає щораз більше зіндустріялізований, а населення здебільша в поступових країнах зосереджується в великих містах, де люди стають часто чужинцями одні для других, бо не знають себе, за винятком малого кружка приятелів і знайомих.

Завдяки загальному поширенню науки і винаходам модерна людина має спроможність витворювати власну культуру і вможливлювати її іншим, хоч іще велика частина людства не користає з неї, бо проживає в анальфабетизмі.

Папа Іван XXIII заявив, що Христова Церква не повинна віддалятися від світу і замикатися в власнім **ґетто.** Як добра Мати вона повинна йти в світ, де проживають і працюють її духовні діти, які в світі мають почитати Бога і спасати душі.

В розділі про розвій культури Соборові Отці дають новий напрям Церкві. Вони бажають, щоб Церква співпрацювала зо світом і модерним людством, якому має проповідати добру новинку спасіння.

Що таке культура?

53) Де людське життя розвивається, там "природа і культура сильно злучені".

"Слово **культура",** кажуть Соборові Отці, "загально означує все, що помагає людині розвинути і вдосконалити її численні тілесні і духовні прикмети. Людина своїм знанням і трудом намагається підневолити собі світ.

"Отак вона чинить громадське життя більше людським у родині і громаді, вдосконалюючи звичаї й інституції".

В світі є різні культури, бо кожний нарід має спеціяльні духовні і національні скарби духа. З цього зроджується відмінний спосіб думання, поведінки, релігійного почитання Бога, витворювання звичаїв, штуки і краси, тощо.

"Отак", каже Конституція, "одідичені звичаї творять спадщину властиву людському громадянству".

Обставини культури в сьогоднішнім світі

Нові форми життя

Сьогоднішня культура сильно різниться від культур минулих століть. Це сталося тому, що в світі витворилися великі зміни в житті модерної людини, і ці зміни були спричинені зростом природничих, технічних і соціяльних наук і технічним поступом, завдяки якому людина тодна порозумітися зо своїми ближніми краще ніж в минулому. Ці ж засоби—це преса, радіо, телевізор, тощо.

Конституція каже:

54) "Життєві умовини модерної людини сильно змінилися в громадській і культурній ділянці, тому можна говорити про нову еру в людській історії".

Тут Соборові Отці натякають на вплив, що Маркс, Дарвін і Фройд мали і мають на модерний світ. Вони спричинили великі зміни в думанні та змаганнях людей 20-го століття.

Через комунікаційні засоби сьогоднішніх днів люди куди краще знають, що діється в світі й як інші проживають ніж у минулому. Ось тому Конституція каже:

"Звичаї й обичаї стаються щораз більше одноманітні (такі самі); індустріялізація, урбанізація й інші причини, що причиняються до спільного життя, водночас витворюють масову культуру, з якої зроджуються нові способи думання, діяння й уживання вільного часу.

"Збільшення торгівлі (й туризму) між різними народами і людськими групами відчиняє щораз ширше скарби різних цивілізацій і так помаленьку витворюється більше загальна форма людської культури".

Цей невпинний зріст у комунікації—це природний розвій народів. Колись люди і народи жили відокремлено одні від других, тому різниці між ними були великі. Сьогодні вони затираються через постійний контакт, бо одна культура впливає на другу, затираючи не мало різниць між ними.

Все таки не слід нищити культур, бо кожна культура має власні скарби. Вона є витвором духа народу. Ось тому народи, що бажають бути самими собою цебто зберегти власне національне я, д о р о ж а т ь своїми культурними скарбами.

Хоч модерна культура відмінна від давніх культур, все таки вона не повинна спонукувати людей забувати про своє вічне призначення, бо культура повинна помагати людям розвивати свої духовні цінності, а не нищити їх. Вона ж здушує духа і вбиває надземські полети, коли стає надмірно зматеріялізована. В такім випадку вона не рідко стає байдужа і навіть ворожа духовним і надприродним цінностям людини, противна Богові та релігії, яка лучить сотворіння з Творцем. Ось тому Конституція каже:

56) "Людська культура мусить сьогодні так розвиватися, щоб вона могла помагати людині розвивати свою людську особистість й виповняти ті обов'язки, які тяжать на всіх людях, особливо на християнах, що через братню любов мають творити одну людську Родину".

Технічний поступ і різні винаходи не повинні служити деяким народам, щоб винищувати інші, але помагати всім народам запевняти собі добробут, бо всі люди—це одна велика всесвітня Божа Родина, за яку Божий Син помер на хресті.

Як слід розвивати культуру?

Бог сотворив світ для людей. Цей світ недосконалий, бо Бог хотів, щоб люди своєю працею вдосконалювали його і так ставали партнерами Бога в управі світу і його вдосконалюванні. І саме тому Бог звелів Адамові не тільки надавати імена звірятам, але управляти землю і підневолювати собі її для власного добра і добра всіх його нащадків (Буття: 1, 28 і 2, 19-20).

Деякі християни помиляються, як думають, що треба уникати світ, бо він лихий, а вони тільки паломники на землі, які змагають до щасливої вічности в небі (Колосяни: 1, 1-2; Євреї: 13, 14).

57) Христос був звичайним Робітником, хоч міг був народитися в багатій родині і провести Своє життя серед вигід і приємностей, не потребуючи трудитися, щоб запевнити собі шматок хліба на щоденний прожиток. Конституція каже, що послідовники Христа Робітника мають трудитися на землі, щоб розвивати її скарби, "щоб вона родила плоди і стала помешканням гідним цілої людської Родини".

Працюючи над поліпшенням людського життя на землі, християнин "свідомо бере участь у житті соціяльних груп, і так виповняє Божий плян, що Бог явив на початку світу. Цей же плян полягає в тім, щоб людина підневолювала собі землю, вдосконалювала сотворені речі і розвивала себе саму".

Отак поступаючи, людина "одночасно виконує Божу Заповідь, яка велить їй послуговувати своїм братам" цебто бути корисним для інших. Бог не любить паразитів між людьми, які хотять користати з трудів своїх ближніх, але самі відказуються причинятися до загального добра, щоб інші могли користати з їх трудів, гроша і здібностей. Християнська віра, якщо вона добре зрозуміла, зовсім не спиняє людей трудитися над матеріяльним поліпшенням світу. Навпаки, сумлінний християнин використовує Богом дані здібності для Божої слави, власного вдосконалення і добра ближніх так у духовних, як матеріяльних справах.

Плекаючи науки і розвиваючи їх, людина тодна краще пізнати Божу правду, доброту і красу, які є в світі. Конституція каже:

"Отак людський дух, бувши менше поневолений матеріяльними речами, годен легше звертатися до Бога, почитати Його і роздумувати про Нього".

На жаль у сьогоднішнім світі є багато людей, які надто довіряють винаходам, гейби ці подивугідні винаходи годні були вповні задовольняти їх і тому їм непотрібно Бога і Його Закону.

Співпраця з іншими групами в науковій ділянці витворює почуття відповідальности за інших і міжнародну співпрацю, щоб помагати тим, що бідніші та менше обдаровані матеріяльними добрами, особливо тим, що проживають у матеріяльній нужді й анальфабетизмі. Вдосконалюючи світ, християни підготовляють інших "до прийняття Євангельської науки і витворюють почуття братньої любови через Того, Хто прийшов спасати світ" цебто скеровують до Христа тих, що не знають Його.

Євангелія і культура

Христос не прийшов на світ навчати людей природничих наук, але вести їх до Свого Небесного Отця і до спасіння та вічного щастя в небі. Проте Його засади посередньо причиняються до матеріяльного добробуту всього людства, бо Він навчає, що всі люди—це браття, бо вони Божі діти, велить помагати їм, ділитися добрами, тощо.

Навчання Спасителя—це Божий дар для всіх народів і всіх часів. З цього ясно, що це навчання має в своїх методах застосовуватися до людей і культур, для яких воно призначене, бо йнакше люди і народи не зможуть належно розуміти і приймати його. Західня форма християнства не надається для східніх азійських народів, хоч засади Євангелії однаково добрі для всіх рас.

Ось тому Конституція каже:

58) "Спасенне післанництво Євангелії і культура мають багато дечого спільного. Бог, який об'являє Себе народам різних часів і місць, не є виключно зв'язаний з ніякою расою чи народом, ані з ніяким способом життя в давніх і сьогоднішніх часах".

Як Бог не є нерозлучно зв'язаний з ніякою культурою, так і Церква не є зв'язана з нею. Соборові Отці заявляють:

"Церква, вірна своїй традиції й одночасно свідома своєї всесвітньої місії, годна мати контакт з усіма цивілізаціями, й отак збагачувати їх і себе саму".

Церква робить народам велику прислугу, як поборює фальш, очищує мораль і звертає до Христа те, що добре в народах. Ось тому Церква "розвиває і поширює громадянську і громадську культуру, бо вона своєю працею й Літургією веде людей до внутрішньої свободи".

Гармонійність між різними культурами

Церква має ушляхетнювати людей, за яких Христос помер на хресті. Що кращими будуть вони людьми, то легше пізнають Бога і Його Закон. Конституція каже:

59) "Церква пригадує, що культура має ушляхетнювати цілу людину і добродійно впливати на добро громади і громадянства. Ось тому вона помагає людському духові так розвиватися, щоб він міг дивуватися, розуміти, роздумувати, судити і так розвивати релігійний, моральний і соціяльний змисл".

Це вимагає свободи для людей, і вони повинні втішатися повною свободою, наскільки вона не порушує прав інших людей і громади. Свободу слід практикувати в рамцях загального добра людства, держави і

громади.

Нема і не може бути протиріччности між розумом і вірою, бо одне і друге походить від Бога. Ось тому "Церква не забороняє штуці і науці розвиватися, коли вони придержуються власних засад, методи і ділянки. Церква признає їм слушну свободу і цей Собор признає слушну автономію людської культури, особливо наукам".

Ті, що займаються штукою і наукою, мають повну свободу рухів у своїх ділянках. "В рамцях моральности і загального добра людина є свобідна пошукувати за правдою, виявляти свою думку і проголошувати її. Вона має право практикувати таку штуку, яку вибере собі, і отримувати інформації про публічні справи".

Деякі пекучі обов'язки християн

60) Всі християни повинні поширяти культуру між тими народами, що не мають її, "без різниці на расу, стать, нарід, релігію чи соціяльні умовини".

а) Жінки сьогодні працюють сливе в усіх ділянках, і це слушно вони відграватимуть ролю, згідно з їх природою.

б) 60) Культура повинна помагати цілій людині розвиватися, цебто її розумові, волі і сумлінню. "Ці вартості походять від Бога Творця, тому Христос подивугідно відновив і ушляхетнив їх".

в) 61) В сьогоднішніх часах завдяки техніці люди мають щораз більше вільного часу. "Цей вільний час слід уживати, щоб відпочивати, скріпляти здоров'я душі і тіла при помочі студій і діяльности, через туризм, який ушляхетнює характер людини і збагачує її знанням інших, при помочі спорту, який помагає зберігати рівновагу духа в громаді...".

Проте християни повинні намагатися, щоб усяка культурна діяльність була просякнена духом Христа.

г) "Література і штука так само дуже важні в житті Церкви. Вони виявляють природу людини, її проблеми і досвід, помагаючи людям пізнавати себе і вдосконалювати себе і світ".

Штука розвивається, тому "Церква признає нові форми штуки, які відповідають нашим часам і характеристикам різних народів".

Ці штуки можна вводити в церковне життя, бо "вони підносять духа до Бога, коли годяться з літургійними приписами".

Священики повинні бути в курсі світу, який постійно розвивається, і помагати тим, що потребують помочі. Соборові Отці заохочують мирян студіювати священні науки, сподіючись, що "деякі з них присвятять себе цим студіям".

"Всі вірні, так священики, як миряни, мають законну свободу пошукування, тому можуть свобідно думати і виявляти власні думки в тих ділянках, в яких вони компетентні.

62) Вони повинні виясняти труднощі іншим, викладаючи їм навчання Христа, бо нема дійсних суперечностей між вірою і наукою, хоч наука і філософія ставляють нові питання і видвигають нові проблеми, на які богослови мусять знайти нове богословське вияснення і відповідь.

Спасіння душі

1) Ми є людьми, бо маємо духову та безсмертну душу, якою відрізняємося від нерозумних сотворінь цього світу. Св. Іван **Золотоустий** каже: "Ніщо не годне рівнятися з вартістю душі, навіть всесвіт".

Святий **Августин** додає: "Як Бог перевищає всяку іншу істоту у всесвіті, так душа перевищає всяке інше сотворіння на землі". Ввесь сотворений всесвіт має меншу вартість ніж одна людська душа. Всесвіт має в собі величезні матеріяльні скарби, але людська душа перевищає їх усіх.

В чому ж полягає вартість душі? Не в багатствах, красі та мудрості людини. Вартість душі в тому, що вона є **живою відбиткою** всемогучого Творця. Св. Письмо каже: "Бог сотворив чоловіка на Свій образ" (Бут. 1, 27). Людська душа—це дорогоцінний діямант, який має вартість сам у собі, а не в зовнішніх його прикрасах. Сам Спаситель заявив, що душа вартісніша ніж цілий світ: "Яка користь людині, що здобуде цілий світ, а занапастить свою душу? Або що дасть людина взаміну за свою душу?" (Мт. 16, 26).

Що ж Бог міг більше вчинити для людей аніж сотворити їх на Свій образ і подобу? Нічого! Це вершок Його любови для людей.

Мій ласкавий Творче і люблячий Отче, не дозволь, щоб я колинебудь забув (забула) про гідність і вартість власної душі!

2) Кожна людина, навіть душа найбіднішого жебрака, є відбиткою Пресвятої Трійці, бо вона розумна, духова, вічна та наділена свобідною волею. Бог хоче, щоб душі людей, які є Його скарбами, дісталися до неба та повік перебували зо своїм ласкавим Творцем і Отцем. Як батько збирає свої діточки біля себе, бо йому приємно пробувати з тими, що привів на світ, так Бог хоче навіки пробувати в небі посеред душ, що відбивають у собі Його безконечну красу і досконалості. Хіба Він не каже: "Знаходжу приємність у приставанні з синами людськими"? (Прит. 8, 31).

Бог сотворив людину вільною, тому не силує її до нічого, навіть щоб служила Йому. Бог хоче, щоб люди любили та служили Йому як діти, а не як невільники. За люблячу службу нагородить, а за нехтування та зневаги покарає, бо хто не служить Богові, той погорджує Ним. Це великий гріх—погорджувати безконечно величним, люблячим і могутнім Богом, бо кожне сотворіння зобов'язане любити Його так, як добрі діти люблять своїх батьків.

Страдальний Спасителю, Ти помер за спасіння моєї безсмертної душі. Поможи мені спасти ту душу, за яку Ти пролляв Свою дорогоцінну Кров.

3) Бог сотворив людей, не питаючись, чи вони хочуть бути сотворені, але не спасе їх, якщо не схотять спастися та вернутися до свого Творця. Св. **Августин** каже: "Той, що сотворив тебе без тебе, не спасе тебе без тебе" цебто без твоєї

співпраці.

Спасіння душі означає вічне щастя, а прокляття—вічне нещастя та страждання у пеклі. Хто спасе свою душу, той завжди буде з Богом. Хто занапастить душу, той ніколи не побачить Бога. Спасенна людина буде навіки розкошуватися всякими добрами. Небесне щастя безмежне, бо Бог безконечний. Якщо ж душа загине в пекельних нетрях, то залишиться бідною та нещасливою навіки.

Найважніша справа, справа, яка перевищає всі інші справи, це спасіння душі, бо тут не йде про дочасне добро чи зло, а про вічність, і то про щасливу або нещасливу.

На жаль люди не розуміють вартости власної душі. Одні з них нехтують власними душами, другі сподіються, що на спасіння є завжди час, а треті ждуть на годину смерти, щоб поладнати цю найважнішу справу.

Що за страшна та фатальна помилка! Скільки душ пропадає через неї! Їх тіла, яким так старанно догоджували на землі, зогнили в гробах, а бідні душі навіки мучаться в пекельнім вогні, прогнані з-перед Божого обличчя як звироднілі та невдячні діти! Бідні, бо людина має тільки одну нагоду спасти свою душу. Якщо раз змарнує цю нагоду, то ніколи не направить своєї помилки, за яку навіки треба буде покутувати в пеклі. Мудрі ті душі, що слухають апостола Петра, який каже до християн: "Добрим життям і вправою в чеснотах старайтеся робити міцним своє покликання та вибрання, бо роблячи так, ви ніколи не спіткнетеся" (2 Пет. 1, 10).

Маріє, Мати Неустанної Помочі, випроси мені ласку в свого Сина Ісуса, щоб я завжди і найперше думав (думала) про свою душу, а потім про все інше. Ласкава Мати, чувай надо мною, щоб я щасливо вернувся (вернулася) до неба до Свого ласкавого Творця та люблячого Батька.

Жінка, що на забаві танцювала з чужинцем, промовила до нього, вказуючи на якогось незнайомого в залі: "А хто це той чоловік, що сидить з боку?"

Партнер: "Таж це мій брат".

Жінка: "Пробачте, я не завважила подібности між вами обидвома".

Фармер хотів дістати асекурацію. Агент став випитувати його:

Чи ви були колись поважно хворі?

Ніколи!

Чи мали колись якийсь акциденг у житті?

Ні, не мав, але минулого року бик рогами перекинув мене через пліт.

І ви не вважаєте це за акциденг?

Два куми пішли стріляти птахів. Надлетіла гуска. Михайло націлився на неї. Петро закликав до нього: "Михайле, не стріляй, бо рушниця порожня".

На це Михайло відказав: "Це дурниця. Гуска не буде чекати", і потягнув за собачку рушниці.

Два шляхи до пізнання правди

В. Буженко

У замірах Ісуса Христа було, щоб правда про Його воскресення стала відома людям, бо є кульмінаційною точкою Спасителевої місії на землі.

Через те Спаситель постарався виказати Своєму окруженню **факт** воскресення, щоб воно могло подати звістку про Нього майбутнім поколінням.

Саме ж сприймання цього радісного і надійного факту відбулося двома шляхами: інакше приймають вістку про встання з пробу Христа жінки й римська сторожа, а інакше Його учні. Перегляньмо ці два шляхи на упевнення правди про Христову перемогу над смертю.

Перший шлях

Про вихід з гробу Ісуса свідчили римська сторож і побожні жінки, хоч з протилежними для себе й других наслідками.

Перший свідок воскресення— **сторожі** — висновують, що Христос з гробу встав на таких фактах: землею затряс великий землетрус і потім ангел наче блискавка відвалив камінь і сів коло гробу. З того вояки стають наче мертві. Забувши про наслідки залишення свого посту, біжать у місто і розповідають про те, що бачили своїм пригнідним повелителям—жидівській старшині. Цій поганській сторожі вистачало, щоб повірити в порожність гробу Христового на вид самих тільки німих фактів, хоч справді небувалих, але відбутих без жадної деклянації для них.

Другим свідком воскресення —це жінки. Мироносиці приходять до пробу з журбою, хто їм усуне камінь, щоб могли виконати своє боговгодне діло на Ісусовім тілі. Їхні очі зустрічають порожний гріб. Їм на поміч приходить ангел (чи як у Луки) 2 ангели, які їх заспокоюють і велять звістити про небувалу новину учнів.

Жінок тоді опановують нечувана радість і страх. Св. Марко (гл. 16) твердить, що вони поручення не виконали, бо боялися про це говорити. В інших же Євангелистів жінки голосять з повною вірою (у Івана тільки Магдалина), що Христос воскрес і в гробі Його немає.

У Луки (гл. 24) ще доданю, що ангел каже жінкам провірити факти: пригадайте собі, як Він, ще в Галилеї будучи, говорив про воскресення! (6).

Тут наступає для жінок третій елемент доведення факту: запевнення Самого Христа, що їм появляється. Найперше з'являється Магдалині, яка, прийшовши найскоріше, шукає, де поділося Христове тіло. Приходить до неї Ісус у формі огородника. Він не дозволяє їй на ширші вияви любови, як на оклик Равуні, вона хотіла доторкнутись Його. Інакше Христос поводиться з іншими Маріями (Мат. 28). Він вітає їх і дозволяє їм поклонитися і Себе доторкнути, а водночас Сам від Себе велить звістити факт Його оживлення апостолам.

Жінки припоручення виконують з поспіхом, не маючи ні тіні сумніву!

Другий шлях:

Це Апостолів та учнів. На звістку жінок, точніш Марії і Магдалини, вони не повірили (Марко), чи уважали цю вістку —видумкою (Лука). Не вірять і учням, що теж показалися у першій стадії вістки жінок скептиками, аж доки Христос їм не появився в Емаус та ламанні хліба (Лука).

Правда, емаусців ця вістка дивує, як і порожний гріб вводить у подив св. Петра і Івана, які потрудилися наочно переконатися про правдивість слів св. Магдалини, що гріб Христовий порожний, а Вчителевого тіла нема.

Що більше вони не тільки, що недовіряють, остаточно дивуються, на свідчення безпосередніх свідків, але і при появі самого Господа "деякі усумнились".

Тому апостол Лука, по фаху лікар і тим чином і обсерватор різних фізичних проявів, наводить сам процес як то Христос мусів наглядно вказувати Своїм учням, що це Він сам і що має знову правдиве тіло, хоча й прославлене, якому дана і ясність і проникливість і нетерпимість. Тому Христос для запевнення факту Свого повстання з пробу мобілізує не тільки слух апостолів, до них промовляючи, але й на зір покликується: дивіться—це Я! Дозволяє себе доторкати—тим і дотик упевнює про цю радісну правду, а врешті ще й їсть рибу і мід, аби виказати, що Він здібний до загальних функцій людського організму.

Опісля ще раз повторює цю процедуру ідентичности перед невірним Томою (Іван, гл. 20). У Луки ж покликується ще й на раціональну спромогу апостолів, щоб вони собі пригадали Його предсказання і рацію страстей та смерти, як кондицію до славного воскресення.

І врешті Христові таке недовір'я не подобається і Він докоряє їм за невірство і твердолоб'я (Марко 16, 14). У Луки ж бештає (24, 25-26) їх за нерозум і тяжкосердість. При появі Своїй св. Томі вихвалюючи щасливими тих, що не бачили, а повірять, непросто ганить теж цього впертого апостола (Іван 20, 29).

Яка є різниця між тими двома шляхами упевнення про факт Христової перемоги?

Перший шлях—це пізнання, оперте на авторитеті (Ангела і Ісуса) та на вмілім і здоровім внескуванні з явищ (жінки, сторожі).

Другий—це емпіричний, що опирається на грубім досвіді, намацальності. Як не побачу, не почую, не доторкнусь, не покушаю—то не повірю.

Перший є вищий, але й другий у нашім факті був конечний тим, що обережність і недовіркуватість безпосередніх свідків Христового воскресення, надала більшої певности і евіденції про неопрокидність для посередніх учнів Христа, що ними є ми!

Правда і сьогодні Церква часто мусить картати й дорікати декому з своїх вірних за невірство і твердолобість, що не все подібні до тих, що були в апостолів, а це тільки свого роду мудрагельство і виплив невіри та закаменілости або й цинізму.

На кінці годі не підкреслити довір'я, інтуїції та шани до авторитету в мироносиць, що тим і підносять себе та свою стать!

Не осуджуймо своїх братів

о. Роман Ганас

В кожну великопісну Вечірню священики роблять глибокий поклін до престола та моляться: "Боже, дай нам пізнати наші гріхи і не осуджувати свого брата, бо Ти є благословенний навіки". Осуджування ближніх—це гріхи язика.

Христос перестерігає та грозить за гріхи язика. В Св. Євангелії Матея читаємо: **"Кажу вам, що за всяке пусте слово,** що промовлять люди, здадуть рахунок в день Страшного Суду, бо за свої слова будеш оправданий і за свої слова будеш осуджений" (Мат. 12, 36-38), а за гріх хули проти Святого Духа не буде прощення ні в цьому, ні в другому світі (Мат. 12, 31-33). На горі Синаї, Господь в восьмій Божій Заповіді сказав: "Не свідчи ложно на твого ближнього!"

Хоч Христос так виразно осудив гріхи язика і загрозив відповідальністю на Страшному Суді, все таки гріхи язика є дуже поширені та практиковані серед християнських народів світу. Вони зроджують багато ненависти, розбивають родини, віддалюють від себе приятелів, і що найгірше, то спричиняють Божий гнів.

Гріхи язика, як прокльони, взивання надармо Божої помочі, осуджування і клевети є не лише гріхами проти любови Бога та ближніх, але грішники часто не мають можливости направити заподіяні гріхами язика кривди. Як тяжко зібрати вітром розсіяне пір'я, так тяжко є направити кривди клевети,

обмови чи посуджування. Вбити людину—це тяжкий гріх. Не менше тяжким гріхом є відобрати комусь добре ім'я, честь, позбавити праці або розбити подружжя. Спеціяльно тяжким гріхом є кривоприсяга, за що часто Бог карає вже за життя.

Не має де діти правди, але прокльони, клевети, обмови і сварні—це всенародні гріхи нашого народу, одідичені від поган. Можливо, що між іншими причинами нашої довголітньої неволі гріхи язика, які сприяли все незгоді між нашими провідниками, причинилися до того, що й донині нема між нами згоди в найважніших справах. Ми все тратимо великі можливості, які доля час від часу кидає нам. Те, що залишається втраченим,

те часто ніколи не вернеться.

Що будете сіяти, те зберете, каже Св. Письмо! Чи можуть батьки бачити своїх дітей добре вихованими, коли часто замість терпеливости дають своїм дітям згіршення через сварні, прокльони чи посуджування своїх провідників або знайомих? Чи може наш нарід піднести себе духово вище, стати ближче Бога і більше культурним, коли на жаль частими темами розмов в наших робітничих чи інтелігентних родинах є ніщо інше ніж сплетні, посуджування рідних, приятелів, священиків або поважних народних провідників. Скільки не раз часу тратиться на такі пльоткарські дискусії, а нема ніколи часу, щоб прочитати добру книжку чи рідну газету. Скільки згіршення дається нашим дітям, які прислухуються таким негідним розмовам, скільки самі наші люди нищать любов, гостинність, товариство через непогамовані гріхи язика.

Живемо на чужині! Часто в пригнобленні чи потребі шукаємо помочі, заохоти, надії, усміху рідних чи приятелів і доброго слова від провідників. Всі ці дорогоцінні духові скарби тратимо через непогамоване "язичія" чи через брак любови та зрозуміння в тих, на яких дотик теплої руки чи ласкавого серця чекаємо, чи то від батька, чи то від матері, чи то від приятелів чи милосердних Самар'ян, а не діставши їх, попадаємо в одчай і почуваємося позбавлені духових сил, боротися з труднощами життя.

Добре слово, ласкавість, покора, терпеливість і милосердя —це ті цінні духові сили, які приносять родинам щастя і радість, запевняють жертвенність і зріст наших організацій, закликують до повної участи наших вірних в церковних богослужбах, і що найважніше, вони викликують довір'я до себе самих, до наших провідників і запевняють Божу опіку над нами, якої нам так сильно треба.

Треба любити нашого ближнього

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос оповів одного разу притчу про одного чоловіка, що попався між розбійників: **"Один чоловік спускався з Єрусалиму до Єрихону й потрапив розбійникам, що його обдерли й побили тяжко та й пішли геть, зоставивши півмертвого. Випадком ішов якийсь священик тією дорогою; побачив він його й, зобачивши, пройшов мимо. Так само й левіт прийшов на те місце, глянув на нього й пройшов мимо. Але один самар'янин, що був у дорозі, зненацька надійшов (на нього) й, побачивши його, змилосердився. Він приступив до нього, перев'язав йому рани, полив їх оливою і вином; потім посадив його на власну скотину, привіз до заїзду й доглянув за ним. На другий день він вийняв два динарії, дав їх господареві й мовив: Доглядай за ним, і те, що витратиш на нього більше, я заплачу тобі, коли повернуся. Хто з оцих трьох, на твою думку, був ближнім тому, що потрапив розбійникам у руки?" Він відповів: "Той, хто вчинив над ним милосердя". Тоді Ісус сказав до нього: "Іди, і ти роби так само"** (Лука 10, 30-37).

Бог любить усіх людей. Бог створив кожну людину на свій образ і подобу, відкупив її Христовою кров'ю та кличе її до вічного щастя. Тому й ми повинні любити всіх наших ближніх. Ми повинні бути добрі для них і робити все, що можемо, щоб помогти їм щодо тіла та душі.

Ми повинні любити також наших ближніх Христа ради. Він уважає їх усіх за своїх братів і сестер. Христос сказав: **"Все, що ви зробили одному з моїх братів найменших, ви мені зробили... Істинно кажу вам: те, чого ви не зробили одному з моїх братів найменших, мені також ви того не зробили"** (Матей 25, 40, 45).

Ми не можемо виключати нікого з нашої любови, навіть коли б він говорив іншою мовою або належав до зовсім іншої раси або мав іншу релігію.

Як Божі діти та Христові учні ми мусимо любити навіть наших ворогів. Христос сказав: **"Любіть ворогів ваших, добре чиніть тим, що вас ненавидять, і моліться за тих, що гонять і переслідують вас, щоб ви стали синами Отця вашого, що на небі, який велить своєму сонцю сходити на злих і на добрих і посилає дощ на праведних і неправедних"** (Матей 5, 44-45). Христос сам молився за своїх ворогів, коли вмирав на хресті: **"Отче, прости їм, бо не знають, що роблять"** (Лука 23, 34). Первомученик Степан і численні інші святі пішли за Господнім прикладом.

Коли б ближній зневажив нас, ми повинні б радо простити йому та приязно поступати з ним, тимбільше, що Бог є готовий простити нам наші провини. Коли ж ми простили нашому ближньому, ми не повинні б плекати супроти нього якогось незадоволення. Одначе, коли б ми зневажили нашого ближнього, ми повинні якнайскоріше перепросити його та направити йому заподіяну шкоду.

Всі інші християни-католики є наші брати та сестри в Христі. Тому ми повинні зокрема любити їх. Св. Павло вчить: **"Отож, поки маємо час, робімо добре всім, а зокрема рідним у вірі"** (Галат. 6, 10).

Наші родичі, брати, сестри, кревні, приятелі та добродії, і також громадяни нашої батьківщини є зокрема близькі нам. Тому особливіше ми повинні любити їх.

Гріхом проти любови нашого ближнього **є замало любити його, або й зовсім не любити його.** Люди, що провиняються під тим оглядом, ніколи не молять ся за своїх ближніх або зовсім не дбають про них. Вони є **нелюб'язні, неприязні,** а навіть **жорстокі** супроти інших. Вони **шкодять їм і унещасливлюють** їхне життя. Хто ж **завидує** ближньому якого Божого дару, напр. здоров'я, талантів, багатства, чести, щастя, тоді він грішить **заздрістю.** Хто ж тішиться нещастям свого ближнього, тоді він грішить **злобою.** Найбільшими гріхами проти любови нашого ближнього є **неприязнь і ненависть.** Св. Іван

учить: **"Кожен, хто ненавидить брата свого,—душогубець, а ви знаєте, що ніякий душогубець не має в собі життя вічного, що в ньому перебувало б"** (І Іван 3, 15).

Святе Письмо каже: **"Бо коли ви любите тих, що вас люблять, то яка вам за це нагорода? Хіба не те саме й митарі роблять? І коли ви вітаєте лише братів ваших, що надзвичайного чините? Хіба не те саме й погани роблять? Тож будьте досконалі, як Отець ваш небесний досконалий"** (Матей 5, 46-48). **"Хто любить Бога, той нехай любить і брата свого"** (І Іван 4, 21). **"Нову заповідь даю вам, щоб ви любили один одного! Як я був полюбив вас, так любіть і ви один одного! З того всі пізнають, що ви мої учні, коли любов взаємну будете мати"** (Іван 13, 34-35). **"Нікому злом за зло не віддавайте; дбайте перед усіма людьми про добро"** (Рим. 12, 17). **"Все, отже, що бажали б ви, щоб люди вам чинили, те ви чиніть їм,—це ж бо закон і пророки"** (Матей 7, 12).

Любов нашого ближнього передусім виявляється ділами милосердя щодо тіла та душі.

1) Чому мужчини менше ходять до церкви ніж жінки?

Жінка, загально кажучи, живе більше почуваннями ніж мужчина. Ось тому вона більше схильна до побожности. Через цю побожність жінки охотніше ходять до церкви на богослужби ніж мужчини.

2) Чому ви пишете, що не слід звертати уваги на приватні об'явлення? Вони часто дуже повчальні і корисні для моєї душі.

Приватні об'явлення можуть бути корисні для душ. Ніхто цього не заперечує. Проте не слід звертати на них надмірної уваги, бо Бог напевно промовляє до людей через навчання Св. Євангелії і через Церкву, яка голосить Боже слово.

Любителі приватних об'явлень не повинні забувати, що Христос часто з'являється нам під видом вбогих і терплячих. Бог подає нам ласки в святих тайнах. Христовий хрест—це найбільший доказ Божого милосердя для людей, а любов до Бога і ближнього — це найкращий дар, що Бог може комусь уділити. Якщо хтось не годен знати Бога в терпіннях, що Він милосердно посилає людям, щоб завернути

їх з лихої дороги, то він теж не знайде Його в приватних об'явленнях.

Єдине добро, що знаходимо в різних життєвих речах це те, що помагає нам ставати кращими християнами, і наше сумління каже нам, що воно таке в обставинах, в яких проживаємо. Ця засада поможе нам розв'язувати життєві проблеми, хоч не завжди зможемо дослідити, звідкіля походять різні надзвичайні речі, що про них читаємо в книжках.

3) Чи воно можливо дійсно любити Бога, коли хтось погорджує Церквою?

Коли хтось свідомо погорджує самою Христовою Церквою, а не тільки деякими її служителями, що можуть не дописувати, то він не годен дійсно й щиро любити Бога, бо Церква—це не тільки добродійна Божа інституція, яка помагає людям дійти до вічного щастя, але заразом вона є знаком і доказом присутности Божої ласки в світі, бо через Церкву Христос дальше невидимо залишається в світі: "І Я буду з вами по всі дні аж до кінця світу" (Мат. 28, 20).

Коли ж Христос проживає в Церкві, то не можливо гордити Церквою й одночасно любити Бога, бо хто погорджує Христом, той погорджує Небесним Отцем. Це Христос подає людям ласки через Церкву, а освятна ласка—це участь у Божім житті. Христова Церква тріюмфує в душах, як при помочі святих тайн подає людям Божу ласку і так перемагає в них гріх і веде їх до досконалости.

Коли ж Церква подає людям святість через те, що дає їм у святих тайнах Божу ласку, то воно ясно, що хто грішить проти Бога, той одночасно провиняється проти Церкви, яка є Божим Царством на землі.

4) Деякі люди оглядаються в церкві під час Служби Божої. Чи це гріх?

Це залежить, чому вони оглядаються. Якщо вони оглядаються з розтріпання, нудьги і байдужости до Божественної Літургії, то це напевно гріх. Бог не годен благословляти тих, що свідомо й добровільно бувають розтріпані під час того, як вони разом з іншими повинні почитати Його. Служба ж Божа—це найкращий спосіб віддавати поклін нашому Небесному Отцеві.

5) Чому нема абсолютної певности про спасіння навіть тоді, як хтось хоче добре й побожно приймати святі тайни?

Бог не хоче, щоб люди були абсолютно певні про своє спасіння, як довго живуть на землі тому, що життя на землі—це паломництво до неба. Всі люди—це паломники, що подорожують до вічного щастя. Як паломники вони не можуть бути абсолютно певні про свій душевний стан. Св. Павло каже: "Я не почуваю себе винним в нічому, але я тим не є оправданий. Це Господь, що судить мене" (І Кор. 4, 4).

6) Як Церква може бути святою, коли в світі є стільки грішних християн?

Церква завжди залишається святою, хоч багато з її членів є грішниками, бо в Церкві пробуває Христос, Святий Дух і Божа ласка, а все те святе. Проте Церква є святіша або менше свята, залежно від того, чи її члени, цебто душі святіші чи менше святі. Отож Церква була б стопроцентово свята, якщо б усі християни були святими, і тому не було б грішників між ними, але це не можливо, бо навіть між охрещеними людьми будуть завжди святі, менше святі і навіть грішні душі.

7) Папа годен усунути єпископа з уряду. Чи міг би він усунути всіх єпископів і на їх місце назначити своїх урядовців-адміністраторів?

Папа, як зайде слушна причина може усунути з уряду якогось єпископа, але він не годен скасувати самого уряду єпископа, цебто усунути всіх єпископів і настановити власних урядовців, бо єпископський уряд існує з волі самого Христа в Його Церкві. Треба поважної причини, щоб усунути якогось єпископа з його уряду.

8) Чи можуть бути в світі перекона-

ні атеїсти, себто люди, які щиро вірять, що Бога нема, і що все в світі зачалося само від себе без ніякої розумної причини?

Ніякий науковець досіль не доказав, що Бога нема, ані ніякий ніколи не докаже цього. Наука займається матеріяльними речами, їх законами, природою й прикметами. Бог—це Дух, тому Він не підпадає під наукові досвіди вчених.

Зате людина відчуває, що Бог існує, бо без Нього цілий світ—це безцільна й нерозв'язана з а г а д к а. Так звані московські й інші атеїсти невпинно вертаються до теми існування Бога. Їхні журнали переповнені статтями про неіснування Бога. Це доказ, що вони не є вповні переконані про свій атеїзм, бо йнакше невпинно не верталися б до цієї теми.

9) Чи воно добре запроваджувати живу мову до богослужень? Наш священик сказав нам, що воно краще триматися старослов'янської мови, бо він сам і наші люди привикли до неї. Що ви думаєте про цю справу?

Наша єрархія рішила запровадити живу мову до наших богослужб. Саме рішення нашої єрархії збиває твердження вашого священика, бо коли б вживання живої мови в богослужбах не було добре, то наші єпископи були б не рішали вводити її до наших богослужб.

Зрештою, рішаючи впровадити живу мову до богослужб, наші Владики пішли за прикладом латинських Владик, які рішили заводити живу мову до латинських богослужб. Хіба ваш священик не знає рішення другого ватиканського Собору в справі вживання живої мови в богослужбах, особливо з Літургії. (Конституція про Священну Літургію: Ч. 36).

Треба було вже давно впровадити живу мову до наших богослужб, бо від десяток літ наші люди без вищих студій мало розуміють її. Проте прив'язання до традиції, звичка і приклад латинської Церкви стримували нашу єрархію від цього корисного кроку, яким є заведення живої мови до богослужб.

10) Багато говориться в наших часах про релігійну кризу світу. Не мало людей перестало вірити в Бога і чимало є таких, що ще вірять, але не ходять до церкви. Що ви думаєте про цю кризу? Чи вона дійсно існує в світі чи це тільки фантазія? Як вона існує, то чим ця криза скінчиться?

Нема ніякого сумніву, що світ 20-го століття переходить багато різних криз, між якими є й релігійна криза. Ці кризи—це економічна криза, расова криза, національні кризи між різними народами, інтернаціональні кризи, тощо. Релігійна ж криза найбільше відчувається, бо вона заторкує кожну людину. Кожний мусить бодай час від часу спитатися, 'Пощо я живу на світі? Яку вартість має моє життя? Що буде зо мною, як постарієся? Чим закінчиться моє життя? Чи ціла моя земська мандрівка скінчиться смертю, по якій нічого з мене не лишиться? Є теж криза філософська і богословська, коли люди провірюють те, що досіль було незбитою правдою в філософії й релігії.

Що означає ця криза? Криза може означати повний упадок. Може означати хвилеві або часові труднощі або вкінці криза може так само означати винятковий стан, пересилення, яке попереджує зворот до добра або зла.

Теперішня криза, на нашу думку, означає приготування й очищення до світлого майбутнього відродження релігії, філософії та моралі. Бог є Паном світу, який не може допустити, щоб смерть і відкуплення доконане Його Сином Ісусом пішло намарно. Світ вийде переможно з сьогодішнього хаосу і віднайде себе в Христі. Тоді зникне сповидна противорічність між наукою і вірою, бо людський дух при помочі Святого Духа вийде з ділянки животіння до правдивого людського життя Божих дітей. Земля є місцем не тільки

прокляття, але й місцем духовного відродження. Терпіння, війни і досвід зла поможуть людству відродитися. Християнство не тільки не загине, але славно відродиться і скріпне в світі. Христос переможе зло і тих, що поширюють його. Хіба по темряві Великодної-Страсної темряви не заблиснуло світло Воскресення? Почуття обов'язку заступить погоню за бізнесом і розкошами, святість і справедливість заступлять сваволю обичаїв, а любов злучить всіх людей в одну велику всесвітню Божу Родину. Тоді настануть мир і спокій на землі, бо всі люди і народи почуватимуться братами і сестрами в Христі.

11) Як по хрещенні Ісуса Святий Дух зійшов на Нього, небо відчинилося і почувся голос Небесного Отця: 'Це Мій Улюблений Син..', то хто все те бачив і чув: Ісус, Св. Іван Хреститель чи всі люди, що були тоді над рікою Йорданом і бачили, як Христос приймав хрещення? (Матей: 3, 16-17).

Зо слів Св. Матея виглядало б, що як небо відчинилося, то тільки Сам Христос мав це видіння, але Св. Іван Хреститель мусів чути слова Небесного Отця звернені до Ісуса, бо ці слова доказували Іванові, що Христос був обіцяним Месією. Як же Іван був би мав знак з неба про Месію, коли б був нічого не бачив і не чув?

Ангол промовив до мироносиць:

"Не бійтеся. Знаю, що ви шукаєте розп'ятого. Його тут нема, бо Він воскрес, як Сам був заповів" (Матей: 28, 7-8).

Христос промовив до двох зневірених учнів, що йшли до Емаусу:

"Так написано, що треба було, щоб Христос страждав і воскрес із мертвих на третій день" (Лука: 24, 46).

ВОСКРЕСЕННЯ

Уляна Кравченко

В цей день, в цей третій день
і голубінь небес,
і біла зелень трав,
і біла віточка вишень,—
все каже нам:
Воскрес! Воскрес!
В цей день, в цей третій день
і правда і любов
перемогли брехню і лютy злобу
і встав
Ісус Христос
у славі
з гробу!

У храмі з блисків і блакиту
знімається віток зелена хоругов!
На стебелинах
заблисло срібло рос
і квіти білі як алмаз
схилились перед Божим Сином
і гомонять: Воскрес Христос!
Принижені, нещасні,
радіймо враз!
Хай щезне туга...
Берім сьогодні шати ясні
і крашанки червоні
у долоні,
і стрічаймо друга,
вітаймо брата:

Воскресла Правда на хресті розп'ята...
Хоч бачимо свій шлях у тернах,
Але ми знаємо, що по днях страждань
Голгофи
йде Воскресення день!
Ми сміло ставимо життю чоло—
для нас у срібні дзвони
дзвонить джерело,
Для нас лунає великодній дзвін:
— Христос воскрес!

Відійшов від нас

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА ПРО БЛ. П. О. ГРИГОРІЯ ШАВЛЯ, ЧНІ.

В середу, 1 березня 1967 року, йорктонська спільнота покрилася великим сумом, бо цього дня не стало між живими о. Григорія Шавля, ЧНІ., відомого душпастиря йорктонської округи.

Покійний о. Григорій родився в Королівській Жиравці, повіт Львів, Україна, 30 березня 1912 р. Середню школу покінчив 1929 р. в Ювенаті отців Редемптористів у Збоїсках біля Львова. В серпні того року вступив до новіціяту отців Редемптористів у Голоску Великім біля Львова, де 28 серпня 1930 р. зложив монаші обіти. Студіював філософію і богословію в Бельгії, в Лованіюм і Боплято. На свято Преображення ГНІХриста, 19 серпня 1936 р. Преосв. Кир Микола Чарнецький, ісповідник св. віри, рукоположив його в Збоїсках на священика. Зразу він учив і був соціем студентів в Ювенаті в Збоїсках. В 1939 р. приїхав до Риму, а 18 червня 1940 р. прибув до Йорктону, Саск., де душпастирював до 1948 року та був директором друкарні **"Голосу Спасителя"** від 1943 до 1948 р. В тім часі він також почав організувати нову парафію в Бенкенд, Саск., і став основоположником церкви Вознесення НГІХриста в тому містечку.

В жовтні 1948 року виїхав до Тиммінс, Онтаріо, де душпастирював до 1950 р., і де був першим сталим парохом. В тім часі при помочі жертвенних парафіян побудовано церковний

Бл. п. о. Григорій Шавель, ЧНІ.

бейзмент—залю св. Юрія, де розпочато відправляти богослуження в неділю і свято.

Через короткий час в 1950 р. він душпастирював у Нюварку, Н. Дж., а потім став сотрудником при церкві Пресв. Евхаристії в Торонті. Коли ж Впр. о. М. Германюк став висвячений на епископа в 1951 р., о. Григорій Шавель став парохом церкви Пресв. Евхаристії, перебуваючи на цьому становищі до серпня 1958 р. Крім праці в парафії о. Григорій був також директором друкарні **Нашої Мети** від 1950-1953 року.

В серпні 1958 р. він приїхав до Вінніпегу, де став сотрудником при церкві св. Йосифа та директором друкарні **Поступу.**

В вільнім часі проповідав святі місії в різних парафіях.

У вересні 1961 р. він повернувся до Йорктону, де вдруге став директором друкарні **"Голосу Спасителя"**, душпастирем йорктонської округи та капеляном хворих при йорктонській лічниці. В академічному році 1965-66 був теж капеляном Академії Пресв. Серця в Йорктоні.

В серпні 1966 р. він виїхав до Виньярд, Саск., де став парохом церкви Христа Чоловіколюбця, і де в неділю, по Службі Божій, 5 лютого 1967 р. захворів. В суботу, 11 лютого перевезено його, важко хворого, до йорктонської лічниці, в якій упокоївся в Бозі, прийнявши святі Тайни, 1 березня 1967 р. Покійний від довшого часу хворів на серцеву недугу.

В четвер вечером, 2 березня, в похоронному заведенні Бейлей Панахиду відправили: о. ігумен Л. Міня, о. Степан С. Шавель, рідний брат бл. п. о. Григорія та о. парох Т. Кравчук.

В п'ятницю вечером, 3 березня, в церкві Матері Божої Неустанної Помочі численне духовенство, за проводом Преосв. Кир Андрея Роборецького, Саскатунського епископа, відправило священичий похорон. Проповідь виголосив Впр. о. декан П. Криворучка.

В суботу, 4 березня, Архиерейську Літургію відправив Преосв. Кир Андрей в сослуженні: о. радника М. Будза, о. Степана С. Шавля, о. декана П. Криворучки та о. ігумена Івана Бали, який заступав о. протоігумена П. Малюгу, що в тім часі проповідав місії у ЗДА. Диякономували о. д-р Гр. Миколів, ректор Інституту ім. митрополита А. Шептицького та о. Ю. Перейда, директор Колегії св. Володимира в Роблині. Співав хор студентів Колегії св. Володимира в Роблині під диригентством п. д-ра П. Маценка. По евангелії проповідь сказав о. парох Т. Кравчук, а при кінці Божественної Літургії попрощав покійного о. Григорія сам Преосв. Владика Андрей, який і докінчив священичий похорон, яким проводив Всеч. о. Вол. Фляк.

У похоронних богослуженнях взяли участь, крім Преосв. Кир Андрея, 12 епархіяльних священиків, 20 отців і 11 братів Редемптористів, Всеч. о. В. Бойчук, український православний священик, парох церкви Преображення НГІХриста в Йорктоні, Преп. Брати Християнських Шкіл з Колегії св. Йосифа, Преп. Сестри Служебниці, ПНДМ. з Академії Пресв. Серця, Преп. Сестри Урсулянки в Йорктону та велика маса вірних з Йорктону та його округи. Багато вірних приступило до св. Причастя в часі Архиерейської Літургії та інших Служб Божих, відправлених того дня в тій церкві. По скінченні похоронних відправ тлінні останки покійного відвезено до Вінніпегу, де його похоронено 6 березня ц.р. на цвинтарі Пресв. Родини.

Покійний оставив брата о. Степана в Йорктоні, матір Емілію, брата Миколу та сестру Емілію Карпу в Україні.

В парафіяльному домі відбувся поминальний обід, що його приготовили пані з ЛУКЖ. В часі обіду о. парох Т. Кравчук зложив співчуття о. Степанові С. Шавлеві з приводу смерти бл. п. о. Григорія і подякував

Преосв. Владиці Кир Андрееві, отцям і всім присутнім за ласкаву участь у похоронних богослуженнях та паням з ЛУКЖ за приготування смачного обіду, а Всеч. о. Вол. Фляк заохотив присутніх до жертви на добрі цілі.

Нехай милосердний Бог, через заслуги Христа Чоловіколюбця, молитви Пресв. Богородиці та святих, нагородить царством небесним ревного місіонера бл. п. о. Григорія Шавля. Вічна йому пам'ять!

ГЕТЬМАН ВИГОВСЬКИЙ

Як Богдан Хмельницький умирав, то він зазначив на гетьмана свого нездарного сина Юрія, щоб задержати гетьманський уряд в родині Хмельницьких. Тоді були бурхливі часи в Україні, і вона потребувала здібного гетьмана. Юрій передав свій уряд козацтву, і воно вибрало на гетьмана енергійного Івана Виговського (1657-1659), що був співробітником гетьмана Хмельницького.

Зразу Виговський не зривав з Москвою, але намагався з'єднати всі українські землі в одній державі. Він пошукував тісних зв'язків зо Швецією, і навіть у 1657 р. заключив з нею договір. Шведський король погодився, що Україна мала сягати аж по ріку Вислу і до Пруссії. Це була незалежна українська держава.

Москва завважила намагання Виговського і зачала наступ на нього, вимагаючи зменшення числа українського війська і настановлення московських воєвод в численних містах України, щоб контролювати діяльність гетьмана. Гетьман Виговський здусив повстання деяких анархічних українських військових частин, що збунтувалися були проти нього.

Москва постійно ширила в Україні кривду проти Виговського, тому він порішив порозумітися з Польщею. В наслідок переговорів заключено мир між Польщею й Україною в Гадячі в 1658 р. Україна ввійшла в склад Речипосполитої як незалежна держава поруч Польщі і Литви. Особа короля була лучником між цими трьома незалежними державами, які творили одну об'єднану державу.

Москва прийняла гадяцьку угоду як оголошення війни. Стотисячна московська армія ввійшла на Україну під командою князя Трубецького. Гетьман Виговський вщент розгромив цю армію 8 липня 1659 р. під Конотопом. Москва задержала. На жаль цієї перемоги не використано, бо української загал, міщанство, козацтво і навіть частина старшини не підперла Виговського. Ненависть до давніх польських панів була ще занадто свіжа, щоб співпрацювати з Польщею.

В 1659 р. на козацькій раді Іван Виговський мусів зректися свого уряду і тікати перед тими, яким бажав запевнити національну честь і незалежність, а хаотики, от хоча б отаман Іван Сірко і полковники Цюцюра, Сомко і Золотаренко, перебрали провід сірої маси та завели її в московське ярмо, яке до сьогодні тяжить на українськім народі.

За надію в воскресення мене судять (Діяння: 23, 6).

Місії в Франції

(Околиця Ліону)

о. М. Щудло, ЧНІ.

По закінченні місій в окрузі Ліль, я удався на два дні до поблизького монастиря О.О. Редемптористів в Гобурден, що є передмістям Ліль. Там французькі Редемптористи мають реколекційний дім для мирян і священиків. Саме того дня починалися духовні вправи для священиків лільської епархії. Впреп. о. Рене Джіролт, професор семінарії в Поатіє, проводив цими духовними вправами.

Отець Джіролт був двічі в Україні і там стрічався з нашими священиками. Його дуже мило вразила побожність нашого народу під большевиками. Як зайшов до одної нашої церкви, то представився отцеві парохові. Хоч був він тільки як турист у білій сорочці, все таки отець парох представив його народові і сказав: "Це французький католицький священик. Як люди це почули, то почали приходити до нього і прохати благословення. І він благословляв наш нарід.

Я бував на науках отця Джіролта. Реколекції були доволі модерні, бо сам проповідник не мав на собі священичої ряси, але був зібраний як мирянин, і в такім убранні виголошував свої науки священикам. Майже всі священики, що брали участь в цих реколекціях, були так само вбрані в одежу мирян.

Отець Джіролт виголошував денно дві науки і мав дві сходини зо священиками, на яких відповідав на ставлені йому питання. Перед обідом 30 священиків разом відправляли Божественну Літургію, і це робило дуже гарне враження на глядачів.

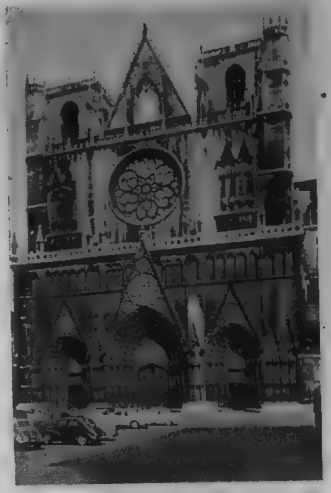

Ліонська катедра

1 грудня я вернувся до Парижу, щоб на другий день від'їхати на четверту місію до Ліону.

Ліон

Ліон—це гарне старинне місто. Воно сьогодні має пів мільйона населення. Положене на горбках і в долині. Дві ріки перетинають місто. На однім горбку тому сто літ побудовано прегарну модерну базиліку в честь Божої Матері. Ця базиліка має оригінальний стиль і

домінує ціле місто. В минулім столітті в Франції був страшний антиклерикалізм. Антиклерикали вибудували велику вежу зараз біля базиліки, щоб відвертати увагу глядачів від самої базиліки. Сьогодні ця вежа, що в дечому нагадує вежу Айфля в Парижі, служить для телевізорських передач.

Базиліка Божої Матері стоїть на горбку, що зветься римським, бо там колись завойовники римляни ще за Юлія Цезаря побудували свою твердиню, замок і віллі. Ще й досіль є там руїни римських будівель.

Біля римського горбка є другий подібний горб, що зветься гальським, бо в давніх часах там мешкали галли, завойовані римлянами. На цім горбку є старий монастир О.О. Редемптористів. Там мешкає протоігумен ліонської провінції, бо в Франції О.О. Редемптористи мають три провінції.

Місії (2-13-XII, 1966)

2 грудня 1966 р. я прибув залізницею з Парижу до Ліону. Подорож тривала понад 4 години. Віддаль між Ліоном і Парижем—500 км. Потяг ішов скоро. Впр. о. др. Михайло Василик, парох українців католиків у ліонській околиці і генеральний вікарій, стрінув мене на залізничій станції і забрав до "Східнього Осередку", що був зорганізований тому кілька літ, щоб ширити знання про наш східній обряд між французами.

В Осередку є три священики, що провадять працю, один росіянин, один француз і один еспанець. Я мешкав у цім Осередку в часі місій в ліонській окрузі, за винятком днів, що провів на місіях поза Ліоном.

1) **Ст. Етієн** (2-4, XII, 1966).

Перша місійка в ліонській окрузі відбулася в місті Ст. Етієн, що віддалений на 60 км. від Ліону. Я мешкав там в монастирі Отців Редемптористів, бо місійка відбулася в їх каплиці. Місто Ст.Етієн має 200,000 населення. Отець парох і я відвідали 30 наших родин, запрошуючи їх на місію. Наші люди там доволі порозкидані по місті й околиці. Хоч деякі з них далеко мешкають і не мають автомобілів, все таки люди гарно прийшли на місійні науки і Служби Божі.

Відвідуючи наших людей у Ст. Етієн, ми подивляли місто, що розложене на численних горбках.

2) **Шассіе** (7-XII, 1966)

Шассіе—це містечко, що віддалене на 11 км. від Ліону. Ми поїхали туди автобусом. Відвідали там 21 родину і мали для них місійку. Відправа була в латинській церкві.

10-XII була місійка в Вільфранш, 33 км. від Ліону.

Проща до Арс

По відправі в Вільфранш о. парох і я удалися на коротеньку прощу до Арс, що віддалений 7 км. від Вільфранш. Арс—це маленьке сільце, що сьогодні має 400 душ. Там є аж п'ять монастирів.

Село Арс відоме в Франції і в світі через святого Івана Віянея, що був там парохом. Іван народився 8 травня 1786 р. в селянській родині. Замішання, спричинені французькою революцією, не спинили його від священства. Навпаки, вони закріпили в нім рішення стати священиком. Тяжко було йому вчитися в семінарії, бо мав дуже слабеньку пам'ять. Перед рукоположенням екзаменатори не хотіли допустити його до свячення, ба й навіть один з них назвав його ослом. Святий семінарист не обурився, але покірно заявив:

"Коли Самсон потрапив убити 1000 филистимців ослячою щелепою (Судді: 15, 15), то чого ж не зможе доконати живий осел?" Єпископ засміявся і висвятив його на священика. Іван став парохом Арсу в 1818 р. Тоді село Арс мало 230 душ. Нарід був байдужий у практиці релігії. Як отець Іван став парохом, то виявив таке бажання:

"Мушу навернути парафію!"

Він молився, чинив покуту, відвідував родини, проповідав і пожертвував своє життя Христові за навернення збайдужнілих. Отак трудився 10 літ. Тоді слава про нього зачала ширитися в цілій околиці. "В Арс живе Святий!" Люди почали приходити до Арс, щоб послухати його проповідей, приступити до сповіді і засягнути духовних порад. Число відвідувачів зростало з кожним роком. Люди приходили до нього з цілої Франції, ба й навіть з-за границі. Він був годен зворушувати і навертати до Бога навіть найбільше затверділих грішників. При кінці його життя, яке закінчилося в 1859 р., 100,000 людей щорічно приходило до Арс, щоб побачити святого пароха.

Отець Іван мав 73 роки, як помер. Папа Пій X проголосив його блаженним у 1904 р., а Папа Пій XI канонізував його в 1925 р., проголошуючи його покровителем всіх парохів світу в 1929 р.

Ми відвідали маленьку церковцю, в якій трудився Святий

ВЕЛИКОДНЯ ЄВАНГЕЛІЯ (Ів. 7, 1-17)

Впочатку було Слово і те Слово було в Бога і Богом було тее Слово.* Воно було споконвіку в Бога. Все повстало через Нього і ніщо, що повстало, не повстало без Нього. * В Ньому було життя і життя було світлом людей. І світ світить у темряві і темрява (людська злоба) не потрадила потушити його. *

З'явився чоловік, що був Божим посланцем і звався Іван. Він прийшов як свідок, щоб свідчити про Світло, щоб всі повіряли через нього. * Сам не був Світлом, але мав свідчити про Світло. Був же правдивим Світлом Той, що просвічує кожну людину, яка приходить на світ. *

Він був у світі і світ повстав через Нього, але світ не признав Його.* Прийшов до Свого дому, але Його нарід не прийняв Його. А тим, що прийняли, дав силу статися Божими дітьми, і тим, що вірять в Його імя, * що не з крови, ані тілесної пожадливости, ані з волі чоловіка, а з Бога народилися. *

І Слово сталося Чоловіком і замешкало між нами, повне ласки і правди. І ми бачили Його славу, що належиться Одноріднему від Отця.*

Іван свідчить про Нього і кличе, кажучи: "Це Той, про якого я казав 'Той, що прийде по мені, є більший ніж я', бо Він був перше ніж я".*

З Його повноти ми всі дістали частку, цебто ласку за ласкою.* Бо як закон був даний через Мойсея, так ласка і правда з'явилися через Ісуса Христа (Іван 1, 1-17,.

Віяней. Вже за свого життя був зробив плян, щоб її розбудувати, що й учинено по його смерті, залишаючи стару церковцю, як передню частину добудованої базиліки. Задня частина церкви-базиліки—це давня церковця Св. Віянея. Нова частина гарно представляється.

В одній з її каплиць є домовина з мощами Івана Віянея. Вони зложені в статуї, що знаходиться в гарній урні. Ми помолилися перед мощами Святого. В церкві є теж стара проповідальниця, з якої він голосив Боже слово навіть славним проповідникам, і вони захоплено слухали його, хоч мова його не мала літературного чару. Є там теж старенька сповідальниця, в якій Святий слухав сповідей, часто пробуваючи в ній 17 годин денно.

Ми відвідали теж капличку на дворі, де в золоченій урні є серце Святого.

Є там теж старенька хата з меблями святого пароха, його ліжко, черевики і дивний капелюх з дуже широкими крисами, бо тоді священики носили такі капелюхи. Мене здивувало, як я поглянув на його величезну бібліотеку, яка має 400 томів. З цього видно, що Святий не тільки молився, як приготовлявся до проповідей, але й учився, читаючи побожні книжки. (Див. на кліщу святині й Арсу в англійській частині "Голосу Спасителя" при статті про місії.

3) **Місія в Ліоні** (9-11, XII, 1966).

Ця місійка тривала три дні. Відправа Божественної Літургії і проповіді були вечорами. Через п'ять днів ми відвідували наших людей у місті Ліоні та в довколишніх селах і містечках, от хоча б у Мезіє, Ст. Пріест й інших. 6-XII-1966 в Ліоні був Косигін. Поліція спинила рух на кілька кілометрів довкола Ліону, через що ми мусіли ждати 3 години, щоб вернутися додому з Мезіє, бо автобуси не йшли до Ліону. Як Косигін був у місті Тулюзі, то студенти кричали до нього: "Горлоріз, горлоріз!", але французька преса промовчала цей випадок, бо през. Де Голь заборонив всякі маніфестації проти свого гостя з Кремля. Деяким нашим людям у Ліоні поліція казала сидіти вдома два дні і не виходити з хати навіть до праці!

Місійка в Ліоні відбувалася в нашій капличці. Люди гарно приходили на науки, хоч могло бути куди більше учасників.

Пробуваючи в Ліоні, я відвідав славну катедру, де відбувався перший люнський і 13-ий вселенський Собор. Цей Собор цікавий для нас тим, що на ньому уперше був представник нашої української Церкви, митрополит Киева, Петро Акерович. Це було в 1245 р. Він здав точний звіт Папі Інокентієві IV і соборовим Отцям про татар, їхній спосіб життя, тощо. Це було після татарської навали на Україну. Собор видав заклик до всіх християнських народів до боротьби з татарами.

Наш митрополит правив з Папою Божественну Літургію і залишив тут свій грецький антимінс, який досіль зберігається в захристії як скарб катедри.

В цій катедрі є цікавий годинник, збудований в 1283 р. Цей годинник іде досьогодні, хоч він вже трохи попсутий. Він показує церковний календар аж до 2019 р., подає рухомі і нерухомі свята, зміни сонця і місяця, дні і місяці року, тощо.

Маленькі статуйки виходять зо збудованого годинника о год. 12, 1, 2 і 4. Когут зачинає бити крильми і піяти, а ангол вибиває годину. Тоді виходить з середини годинника архангол Гавриїл і вітає Божу Матір. Вкінці Бог Отець благословляє всіх, і так кінчається церемонія.

Цей годинник стоїть з лівої сторони катедри, недалеко головного престола.

Свято Непорочного Зачаття

На 8 грудня є свято Непорочного Зачаття Божої Матері. В Ліоні є гарний звичай. Почавши звечора, люди виставляють на вікна маленькі свічечки. Тоді звичайно гасять світла в хатах. Ціле місто освічене блимаючими свічечками. Це роблять у честь Божої Матері. Звичай засвічувати свічечки завівся тут у 1852 р. і триває досьогодні.

Ми пішли на римський горбок, де стоїть базиліка Божої Матері. В базиліці 12 священиків співслужили Божественну Літургію. В обширній і довгій церкві було повно людей.

Вийшовши з базиліки, ми станули на краю горбка й оглядали місто згори, бо Ліон простягається вздовж. Блискотливі світла надавали йому пречудний вигляд.

На закінчення місії в Ліоні багато людей приступило до сповіді та прийняло Святе Причастя. Це була гарна місійка. Вона закінчилася Божественною Літургією, яку відправив о. парох Василик.

На другий день цебто 12-го грудня 1966 ми вибралися залізницею до **Монтсо.** По дорозі поступили до Парей ле Моніяль, де спочивають тлінні останки Св. Марії Маргарети Алякок, де я відправив Божественну Літургію при її гробі, але про це буде мова в наступній статті, як тодаватиму опис місій в окрузі Страсбургу.

В Монтсо ми не мали часу відвідувати наших людей, бо негайно по місійній відправі вибралися залізницею до Діжон, що має около 200,000 населення. Ми приїхали сюди ввечорі. Головні вулиці міста були прегарно освічені різними прикрасами, що роблять прегарне враження на глядача.

Тут у Діжоні один католицький священик Кір є посадником. Він дуже заслужений для населення тим, що багато причинився до оборони міста під час останньої війни. Населення сильно поважає його за ці прислуги і вже довгі роки вибирає його на майора. Він уже старий, бо має около 80 літ. Хоч дуже здібний, проте не годен знай-

---

СВІТИЛЕН ВОСКРЕСНОЇ УТРЕНІ

Царю і Господи, Ти помер як Чоловік, але по трьох днях воскрес, звільнив Адама від зіпсуття і знищив смерть, о Пасхо безсмертности, що є Спасителем світу. (3).

Плотію уснув яко мертв Царю і Господи. Тридневен воскресл еси, Адама воздвиг от тли і упразднив смерть: Пасха нетління, міра спасенїе. (3).

ти способу, щоб у місті не було клопотів з їздою автомобілями, що їх щораз більше в місті, тому часто рух дуже повільний. Діжон—це сильно католицьке місто, бо нарід практикує свою релігію та ходить до церкви.

Ввечорі, після нашого приїзду до Діжону, ми зачали відвідувати наші родини. Відвідування продовжалося на другий день, цебто в сам день місійки. Ми мусіли брати по два автобуси, щоб дістатися до декотрих наших родин. Через працю і віддаль не багато людей прийшло на місію.

Загальний балянс місій в душпастирстві о. др. Василика такий:

Місії відбувалися від 2-13 грудня 1966 р. Місійні відправи були в Сент Етіен, Шассіе, Ліоні, Вільфранш, Монтсо і Діжоні. Під час місій ми мали декілька днів, в яких падав дощ. Два дні при відвідинах родин ми мали автомобіль, а решту людей відвідували пішки чи користувалися автобусами. На нікотрій місії я стільки не находився пішки, як у цій окрузі, але це була добра фізична вправа.

Крім згаданих місцевостей ми відвідали людей, що проживають в інших містечках чи селах. Вони гарно приймали нас.

Під час усіх цих місій ми відвідали 91 родину, 4 хворих, відправили для народу 9 Служб Божих, і я виголосив 9 проповідей. 92 особі приступило до сповіді, але багато більше прийняло Святе Причастя.

В Діжоні я попрощався з о. Василиком і залізницею від'їхав до Впреп. о. декана Павла Когута, щоб проводити подібні місії й місійки в Альзації й Льотарингії.

ГЕТЬМАН ЮРІЙ ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Як гетьман Іван Виговський через брак попертя в нашім громадянстві та між козацтвом був змушений уступити і тікати в 1659 р., то на його місце вибрано Юрія Хмельницького (1659-63). Він був вибранцем сторонництва, що схилялося до Москви.

Проте прихильність до Москви не довго тривала, бо Москва зачала щораз більше обмежувати свободу України. Без царської згоди не вільно було українцям зміняти гетьманів. До Києва, Ніжена, Переяслава, Брацлава й Уманя прибули московські воєводи і військові залоги, які нарід мусів удержувати. Москва скасувала право України вдержувати дипломатичні стосунки з державами світу. Крім цього Білорусь відлучено від України, з якою вона була дотіль злучена.

Невдоволення українців зросло до такої міри, що коли в 1660 московський боярин Шереметев вирушив із московським військом проти Польщі, то гетьман Юрій Хмельницький у вирішний момент кампанії перейшов на польську сторону.

Московське військо було змушене під Чудновом скапітулювати. Юрій Хмельницький уклав угоду з Польщею, але ця угода була куди гірша ніж гадяцький договір Виговського. Україна зберегла свого гетьмана і повну автономію, але про якесь велике Руське Князівство вже не було мови.

Гетьманування Юрія Хмельницького не довго тривало. Він відчував свою неспроможність керувати Україною в такім критичнім часі, тому на початку 1663 р. зрікся уряду і вступив до монастиря, а на його місце вибрано Павла Тетерю на гетьмана України.

OUR LADY'S EASTER

Joseph Manton

IT WAS Wednesday of Holy Week in the last year of the Second World War, which makes it more than twenty years ago now, but I remember it as vividly as though it happened this morning. I had occasion to visit the church in mid-afternoon, and saw her kneeling at our Lady's shrine. Many of our people come from all over the city but I recognized her as a parishioner.

She was not an emotional person, but in the crimson flicker of the vigil lights I could see tears shining on her face. I whispered, "What's the trouble?" With a stifled sob, she plunged her hand into her black pocketbook and pulled out a crumpled telegram. Then she really sobbed. "I got this only two hours ago."

It read: "The War Department regrets to inform you that your son—is missing in action." What could a man do but murmur a stumbling word of consolation, promise some really earnest prayers, and feel a little break in his own heart?

The next morning, Holy Thursday, I saw that mother kneeling before the decorated altar of the repository. Only now her face seemed even sadder. It was drawn, lined, pale. She seemed to have grown old overnight. I went up to her and tried to whisper some words of hope. But I sensed that as she knelt before the gorgeous blossoms of that flower-banked altar she was kneeling in a garden of agony.

On Good Friday I noticed her again, only this time she was seated in a front bench of the center aisle, staring fixedly at the blank altar with its empty tabernacle and its open door. She had found the very image of the desolation in her own heart. She was standing beneath the cross on which all her hopes hung crucified. It was Good Friday in her soul.

On Easter Saturday right before confessions she came to the rectory. No—this was not she. This was a new women with a new telegram. Her son was safe, a prisoner of war! She did not tell me; she could not talk; she simply thrust the telegram into my hands. She was crying again, only this time you knew that her tears made a rainbow of joy. You knew that bluebirds were singing in her heart. When she left I called out, "Happy Easter!" and from the radiant smile on her motherly face, I saw I was wasting my breath. She knew what Easter meant much better than I did. Was it not the resurrection of her son?

Multiply that mother's joy ten thousand million times, and you will be looking at Easter through the shining eyes of Mary. From the arrival of the first dark telegram, that broken-hearted mother had worried and feared about all the horrible things that can happen to a soldier on a battlefield: Bullets and blood and wounds and agony and cruel death. Mary did not worry or fear. She knew. She saw. She had watched her Boy march by not with a gun on His shoulder but a cross. She saw them force to His lips a canteen of vinegar. And there on the gaunt hill of Calvary, amid the crashing cannonading of the thunder and the fierce flash of the lightning's bayonets, she saw Him die. She stared trembling at the make-sure thrust of the centurion's lance, the red slash through His heart. She helped bury Him, pressing her last kiss to His

cold marble lips in the eerie tomb. She laid the linen cloth over His ivory-white face. And then she dragged her slow way home, leaning on the stalwart arm of young St. John, lonely as though she were living in utter solitude on some distant, burnt-out star.

But then came Sunday, the Easter dawn. She looked toward the East and saw the sun's gleaming rim rise behind the hills like the golden halo of a saint. For one moment it flashed upon the outstretched empty arms of the cross on the hilltop. Then it fell on her arms, suddenly outstretched too, and empty also.

And then the room all around her grew light, bright, brilliant. And suddenly she knew that so much splendor could not come from the sun. She turned quickly, and there stood Jesus, her Son Jesus, robed in glistening white like the sun upon a mountain snow, His lips smiling, His wounds shining, as He spoke but one word, "Mother!" And Mary, more privileged than Thomas, could cry out: "My Son and my God!" Oh the ecstasy of that first Easter, the real Easter! Hear the echo of it still in the exploding Alleluias of so many choirs in so many churches and majestic cathedrals on this day!

Just as the light and joy of the resurrection flooded our Lady's little room, just as each year's anniversary rolls with joyful clamor across the whole Christian world, so the lesson of the resurrection should reach us all in our daily practical lives.

Mary as a housewife would have understood the plea of St. Paul in his Easter epistle: "Brethren, clean out the old yeast that you may be fresh dough!" In those days housewives used old dough, sour dough, as yeast to raise the new batch of bread. But by the ritual of the Passover, in memory of the time when they were on the march fleeing from Egypt, the Jews had to throw the sour dough out of their houses, and eat flat, unleavened bread called matzoth.

St. Paul appeals to the early Christians to do this spiritually by throwing out of their lives the sour dough of an evil past and start anew with the grace of the Redeemer. What, he asks, if the bread of the Passover does not rise? Christ your Saviour is risen! In His name leave behind the old leaven of anger and impurity and love of money and hatred of neighbor, and let your new life rise with Christ to chastity, to kindness, to piety, to truth!

It is only if we live like this now, that we can look forward to a happy resurrection of our own on the last day. St. Gregory points out that as our Saviour suffered on the cross on Good Friday, lay in the tomb on Holy Saturday, and rose in glory on Easter Sunday, so we ourselves follow a similar program.

This present life with its fears and tears, its crosses and cries, its headaches and heartaches, is our Good Friday. Our Holy Saturday will be when we shall lie in the grave waiting the angel and the trumpet. But our Easter Sunday will be the shattering resurrection of the last day when the almighty God by the same power by which He made us out of nothing and by which He raised His divine Son from the tomb, will give to us also a resurrection of the body, a glorious reunion with our loved ones, and the dazzling Easter of a whole eternity without sorrow, without pain, without fear, without death, without end! How insignificant seem the bunnies and the bonnets and the tulip bulbs against the towering truths which the resurrection of Jesus meant to Mary, and should mean to each one of us! (The Liguorian)

DECREE ON THE APOSTOLATE OF THE LAITY

Commentary by M. Schudlo, C.SS.R.

Chapter IV

THE VARIOUS FORMS OF THE APOSTOLATE

15) The decree reads:

"The laity can engage in their apostolic activity either as individuals or together as members of various groups or associations."

Every Christian should exercise such apostolate as is possible to him under circumstances.

16) "Regardless of status, all lay persons (including those who have no opportunity or possibility for collaboration in associations) are obliged to be engaged in it.

"This (individual) apostolate is useful at all times and places."

When a person is a good Christian, he can always everywhere be an apostle of Christ by his example, good words, little services, etc.

This is "the testimony of the whole life, arising from faith, hope and charity. It manifests Christ living in those who believe in Him."

Apostolate of spoken and written word

We can help our fellow men to know Christ both by the spoken and written word, that is, through the good press, papers, magazines, etc. The decree reads:

"Then by the apostolate of the spoken and written word, which is utterly necessary under certain circumstances, lay people announce Christ, explain and spread His teaching in accordance with one's status and ability, and faithfully profess it".

The Council Fathers encourage all Christians to cooperate with each other "as citizens of the world in whatever pertains to the upbuilding and conducting of the temporal order."

By improving the material order of the world, they glorify its Maker, because they make His world a better place for His earthly children. The decree reads:

"The laity must seek in the light of faith loftier motives of action in their family, professional, cultural and social life and make them know to others when occasion arises.

"Doing this, they should be aware of the fact that they are cooperating with God, the Creator, Redeemer and Sanctifier and are giving praise to Him".

Thus a good Christian should be an apostle of Christ through his daily

routine work, for by working he can glorify His Maker and make Him known to others.

Worship, prayer and penance

Prayer and penance can also be wonderful means of apostolate in the hands of a follower of Christ. The decree reads:

"They should remember that they can reach all men and contribute to the salvation of the whole world by public worship and prayer, as well as by penance and voluntary acceptance of the labors and hardships of life whereby they become like the suffering Christ (2 Cor. 4, 10; Col. 1, 24).

Persecutions

17) Individual apostolate is absolutely necessary in those countries where the Church and the clergy are persecuted or where "the freedom of the Church is seriously infringed."

Since the priests cannot usually exercise their office, "the laity must do what they can to make the place of priests, risking their freedom and sometimes their life to bring Christian doctrine to those around them, training them in religious way of life and a Catholic way of thinking, leading them to receive the Sacraments frequently and developing in them piety, especially Eucharistic devotion."

Individual and united apostolate

18) It is praiseworthy for an individual to work for Christ on his own, but it is even better to join the others in so doing. The Council Fathers say:

"For this reason the faithful should participate in the apostolate by way of united effort.

"They should be apostles both in their family communities and in their parishes and dioceses which themselves express the community nature of the apostolate."

Because man is social being, the apostles of Christ should join together to accomplish their aims by pooling their talents and resources together "so that much better results can be expected than if each member were to act on his own", the decree says.

Various associations

19) The decree states that "there is a great variety of associations in the apostolate.

"Some set before themselves the broad apostolic purpose of the Church, others aim to evangelize and sanctify in a special way. Some try to infuse a Christian spirit into the temporal order (for instance, into politics, business, labor); others bear witness to Christ in a special way through works of mercy and charity" (for instance, the orphanages, old-aged homes, crippled children homes, etc.).

The Council Fathers recognize and acknowledge the right of the laity to found and control their own associations:

"Maintaining the proper relationship to Church authorities, the laity have the right to found and control such associations and to join those already existing. Yet the dispersion of efforts must be avoided.

"This happens when new associations and projects are promoted without sufficient reason, or if antiquated associations or methods are retained beyond their period of usefulness."

Thus some organizations must be reformed and updated to continue their useful work, or they must perish — die! Reform or die!

Catholic associations

20) The Council Fathers praise the associations which work for the temporal or spiritual well-being of the people, especially "*the Catholic Action*" which "are often described as the collaboration of the laity in the apostolate of the hierarchy".

A *Catholic Association* must have the *following characteristics*:

(a) "The immediate aim of organizations of this kind is the Church's apostolic aim, that is, the evangelization and sanctification of men and the formation of a Christian conscience among them so they can infuse the spirit of the Gospel into various communities and departments of life.

(b) "Cooperating with the hierarchy in their own way."

(c) The laity must cooperate together "in the manner of an organic body so that the community of the Church is more fittingly symbolized and the apostolate rendered more effective".

(d) They must remain under the supreme direction of the hierarchy. The decree reads:

"Whether they offer themselves spontaneously or are invited to action and direct cooperation with the apostolate of the hierarchy, the laity function under the higher direction of the hierarchy itself, and the latter can sanction this cooperation by an explicit mandate."

21) The Council Fathers praise "all the associations of the apostolate" and say that they "must be held in the highest esteem by priests, religious and laity and promoted according to each one's ability."

22) The Fathers also praise those "lay people, single or married, who devote themselves with professional experience, either permanently or temporarily, to the service of associations, and their activities.

"The pastors of the Church should gladly and gratefully welcome these lay persons and make sure that the demands of justice, equity and charity relative to their status be satisfied to the fullest extent, particularly as regards proper support for them and their families.

"They should also take care to provide for these lay people the necessary formation, spiritual consolation and incentive."

Those who dedicate their time and strength to the Catholic organizations must be rewarded for their labor, because social justice requires that man live by his work. Such was not always the case in many Catholic parishes and organizations.

CHAPTER V

External Relationships

The Council Fathers say that all apostolic labors and efforts of the laity must be directed to the apostolate of the whole Church:

23) "Whether the lay apostolate is exercised by the faithful as individuals or as members of organizations, it must be incorporated into the apostolate of the whole Church".

Rivalries and jealousies must be avoided among the various associations, while "mutual respect among all forms of the apostolate in the Church" must be promoted. Jealousy is not the characteristic of Christ. Our Lord reproached His apostles who tried to forbid a man to work for Christ, because he did not belong to their group (Mk. 9, 38).

24) The Council Fathers say that "the hierarchy should promote the apostolate of the laity, provide it with spiritual principles and support direct the conduct of this apostolate to the common good of the Church and attend to the preservation of doctrine and order".

They also add: "No project may claim the name 'Catholic', unless it has obtained the consent of the

lawful Church authority".

When the hierarchy entrusts some work to the laity, or instance," the teaching of Christian doctrine, certain liturgical actions and the care of souls, by virtue of this mission the laity are fully subject to higher ecclesiastical control in the performance of this work", the decree reads.

The role of the laity

25) The Decree says that "the laity also have their own roles in building up the Church.

"For this reason they (bishops and pastors) should work fraternally with the laity in and for the Church and take special care of these apostolic works".

The Fathers add:

"Special care should be taken to select priests who are capable of promoting particular forms of the apostolate of the laity and are properly trained."

Chaplains and spiritual directors

Catholic organizations have Chaplains and spiritual directors. The decree describes their duties as follows:

"They should devote themselves to nourishing the spiritual life and an apostolic attitude in the Catholic societies entrusted to them. They should contribute their wise counsel to the apostolic activity of these associations and promote their undertakings".

"Through continuous dialogue with the laity these priests should carefully investigate which forms make apostolic activity more fruitful".

Diocesan Councils

The Council Fathers call for the creation of diocesan councils:

26) "In dioceses, in so far as possible, there should be councils which assist the apostolic work of the Church either in the field of evangelization and sanctification or in the charitable, social or other spheres. And here it is fitting that the clergy and religious should cooperate with the laity."

"Councils of this type should be established as far as possible also on the parochial, interparochial, and interdiocesan level as well as in the national or international sphere".

Provision is also made for a *Secretariat* to "be established by the Holy See for the service and promotion of the lay Apostolate".

Cooperation with other Christians

The Council Fathers approve the cooperation of Catholics with other Christians and even with non-Christians in various temporal matters.

27) Common heritage between Catholics and non-Catholics and "the common duty of Christian witness ... recommend and frequently require the cooperation of Catholics with other Christians... in activities or in associations in the national or international field."

Even non-Catholics have many values common to us and to them, for instance, helping the helpless, etc. Catholics should cooperate with them too, because although they "do not profess the name of Christ, but acknowledge these values."

The value of such cooperation:

The decree reads:

"By this dynamic and prudent cooperation which is of special importance in temporal activities, the laity bear witness to Christ, the Savior of the world, as well as to the unity of the human family".

When we do good to our neighbor for the sake of Christ and tell him that we do it because we see Christ in him, this will at least create an interest in the Gospel teaching in those who do not know Christ. And this is an apostolate, because such actions bring people closer to God and to His Kingdom.

CHRIST IS A MAN

St. John describes Jesus at the well of Sichem. He was thirsty. He walked on the same roads on which men walked and are still walking. He was hot and weary. In His thirst He asked a cup of water of a passing woman. She gives Him. Out of gratitude He saves her from her sins and leads her to His Heavenly Father. What a wonderful Savior!

Why Do We Decorate Eggs?

By Mrs. Julia Lawryk

MORE than 3,000 years before the birth of Christ, the Ukrainians were already settled in their country — and one of the arts that they practised was the decorating of the egg.

Early man was at the mercy of the elements and after a long siege of rigorous winter, the return of the growing season was an occasion of great rejoicing. Spring meant new life, happiness, expectations and new hopes.

As the frozen earth grows soft and mellow under the life-giving rays of the sun and the grass and trees turn green with new life, so the egg — long cold, dormant and apparently dead — bursts forth into new life. That is why the egg was taken as the symbol of the spring festival.

The egg meant a great deal in those days: thinking that it had some unknown power, the egg was never discarded — but was buried in the ground. It was believed that with the decorated eggs in the home, it was secure from all dangers, such as storms and fire. The ill were treated by rubbing the egg on the ailing part of the body. To enjoy a fruitful harvest, the eggs were buried in the fields. A girl who loved a special boy — thought that the egg had the power to make him love her. She would take the egg to an old woman (similar to the fortune-teller of today) tell her the name of the

boy — and the egg was supposed to do the rest. The egg was also placed beside the dead — so that it would help the spirit find a peaceful resting place. And so it was — that the people put a lot of faith in the egg — not having anything else — and not being able to explain the strange mystery of the egg.

When Christianity was first introduced into the Ukraine in the year of 988 A.D. the religious leaders fought this "pagan custom of egg decorating" but the custom was so loved and imbedded — before long it was adapted to the Christian Easter as a symbol of Christ's resurrection.

The egg shell covers a new life (the little chic).

The egg shell symbolizes the huge rock at Christ's grave.

The Risen Lord is the new life.

And so the pagan rite of worshipping the egg — had a new meaning to the Ukrainian people — it became a symbol of the Resurrection of Christ. In the old days — when women decorated the eggs they sat without speaking a word to anyone — and said prayers during the entire time.

Each province, each village, each family in the Ukraine, had its own special ritual — its own symbols, meanings and secret formulas for dyeing eggs. These heritages were preserved faithfully and passed down from mother to daughter through generations. Many variations in the process of egg decorating are found, as well as in the accompanying rituals. But, throughout the whole of Ukraine, the custom was observed solemnly and with great ceremony.

All Slavic peoples (as well as many others) practice egg decorating as part of their annual Easter ceremonies, but only in the Ukraine has it reached the status of a highly developed folk art. The Ukrainian people are known for their appreciation of beauty as expressed by the intricate designs of Easter eggs, colorful national costumes, sonorous songs and care-free dances.

The eggs are amazing for their wide variety of design, their intricate patterns, the perfection of craftmanship and the brilliant combination of colors. Each one is individually worked out and done entirely free-hand. There is no limit to the variations and the combination of designs. No two will ever be the same. Most Easter egg designs are of ancient origin, but each person applies his own skill and ingenuity in creating and combining and arranging colors. This particular trait — makes each decorated egg a very personal thing — for one that has any knowledge of designs, can tell immediately who decorated the egg — as though the egg had been signed by the person who labored over its exquisite tracery of lines.

Ukrainian Easter egg designs follow certain basic divisions, dictated principally by the contours of the egg. Some of the most beautiful designs are geometric in form and like the Byzantine mosaics have their origin in the art of the early Christian church. Still other designs are based on naturalistic forms such as flowers, grains, vegetables, birds, fish and animals. In general, these forms are characteristic of the region where they originate. Thus, deer and pine branches are found in the eggs from the mountain sections, and horses and spikes of grain from the plains and valleys. The art of waxing and dyeing eggs by a centuries-old batik process has survived transplanting to a new country and a new continent. It is practiced today in Ukrainian homes from New York to San Francisco.

From 960 to 1340, the Ukraine was a proud and independent people, but they were not allowed to keep their independence for long. Unprotected by natural barriers, the Ukraine was vulnerable on every side to her predatory neighbors. One after another different "landlords" moved in, putting a claim to their share of the rich Ukrainian land. In 1340 came the Lithuanians, later the Poles. But in 1648 the Ukrainian Cossacks took charge and established an independent Cossack republic. In 1795, Ukraine was split between Russia and Austria-Hungary. Finally in 1918 a Ukrainian national republic was established which in 1923 became the Soviet Ukrainian Republic.

In addition to the periodic changes of government Ukraine has served as a highroad across the mid-European continent. Caravans from the Orient, migrating tribes from the Caucasus, scholars, businessmen and soldiers — all moved across the face of Ukraine, but leaving little trace behind them.

What remains unique about the Ukraine is that dispite all the invasions, all the partitioning among neighboring states, it has kept its ethnographic and cultural unity. No matter what tongue their conquerors spoke, Ukrainians have retained their own language, preserved their own crafts, poetry, music and religion.

Art, to many people, has become fine art, to be put in museums and galleries and discussed in esoteric terms. But to Ukrainians—art is for everyday, and fun for everybody. It can take the high form of sculpture or poetry (Ukraine has been famous for both) but it also means the embroidery on a man's dancing shirt, or the intricate dance patterns of the Ukrainian folk ballet.

By this enthusiastic sharing of Old World arts and culture, Ukrainians have contributed immeasurably to the rich fabric of American national life.

The beauty of Ukrainian Easter eggs has long been recognized. Yet it is only recently, with increased study of folk arts and a realization of their importance, that artists and scholars have sought to study and analyze their designs. What once seemed to be only an ancient tradition is now recognized as a distinct and well-developed branch of folk art, a definite contribution to world culture.

HIPPOCRATES

The famous Greek Hippocrates, born around 460 B.C., was the first to place medicine on a scientific basis. He first separated medicine from superstition and recognized the importance of diet. He discarded the false idea that all the diseases and disorders in the human body are sent by God.

He composed an oath which is the guide for all the physicians of today. It is known as HIPPOCRATIC OATH. In it the famous Greek physician promised to be honest with his patients, not to hurt them either in their bodies nor in their souls. He says: "I will use treatment to help the sick according to my ability and judgment, but never with a view to injury and wrong doing".

He is also famous for his saying: "Both sleep and insomnolency, when immoderate, are bad."

When does a man fall without changing his place? When he falls asleep.

I'D LIKE TO KNOW...

1 *A while ago I spoke to a Latin Rite neighbor. She asked me how can the Ukrainian Catholic Church support its married clergy, because according to her view it would be a terrible burden upon the parishioners.*

It is true that Catholic priests are poorly paid when compared with other professional men, but the situation is not too bad.

The burden of supporting *a* married priest falls naturally upon our good laity, and they do so without complaint. If the priest takes care of the spiritual welfare of the parishioners, we do not see any reason why his parishioners should not take care of his material and financial needs. After all, those whom he serves must provide for his living. It is as plain as that. Justice requires that those who dedicate their life to the welfare of their fellow men should be provided with material means that they may lead a decent life, corresponding with their dignity.

2 *I have a daughter that is very stubborn. She does not want to obey us, her parents. What must we do to help her to be an obedient child?*

We do know neither the stubborn daughter nor her parents, so our answer is rather general.

Our inquirer should ask himself a few questions: Why is the daughter disobedient? What kind of education did parents give her? What kind of example do they set for her? In which things do they require their daughter to obey them?

If parents did not give their daughter a good Christian education it is hard to expect her to obey them. If the child does not respect God, it is hard for him to obey his parents whom the latter represent.

If the father and the mother do not keep the laws of God and of the Church, if they miss Mass on Sundays, etc., they, by their very example teach her to disobey them, as they are disobeying God, their Heavenly Father.

If parents ask the daughter to obey them in such matters, in which she should be left free to do as she pleases, they push her towards disobedience.

A child must be taught why he should obey his parents. In this matter parents should not ask too much. Even when they command, children should be helped to see why they must obey. The example of Christ and of His Blessed Mother, rightly presented, can help the child to obey his parents as Christ and His Mother obeyed theirs.

3 *I do not like this continuous standing and sitting that are practiced in our Church, especially since the time the Divine Liturgy has been shortened. We stand up and sit down about ten times during the Mass which lasts half an hour. Is it not too much?*

Our reader should not complain about this matter, because something similar is going on in the Latin Rite too. The Latin Rite Catholics have to sit down four times, stand up ten times and kneel down three times, although their Mass is a little shorter than ours.

Our reader may understand the matter better when he reminds himself that the celebration of the Divine Liturgy is not something like going to a movie. It is the divine drama of Golgotha which is renewed and repeated at the altar by the priest and the laity, assembled in church as God's family to pay their respect to their Heavenly Father.

Since the Vatican Council II the laity is encouraged to take an active part in the celebration of the Divine Liturgy, and they take such an active part by means of responses, acclamations, songs, as well as by actions, gestures and bodily attitude, that is, by standing, bowing, kneeling and sitting.

Of course, all these things must be done with reverence and faith, otherwise they will rather create chaos than resemble God's greatest and the most pleasing service and homage.

The congregation should be taught all these things and shown how to do them with faith and respect, because the Divine Liturgy is not only a drama, but a Divine Drama during which Our Lord renews His Sacrifice of the cross on our behalf. If this is done in a proper way, God the Father is immensely pleased with His earthly children and bestows numerous blessings upon them, their homes and their work.

4 *I have heard that Catholics should adapt an ecumenical attitute toward those Christians that are not Catholics? What does this ecumenical attitute mean?*

Ecumenical attitute toward our non-Catholic brethren means an interior conversion of Catholics themselves, a prayer for the union of all the followers of the Gospel in the one Church which Our Lord has founded, a mutual knowledge among Christians and their Churches, the removal of ancient prejudices and misunderstandings, acknowledgment of the good which every Church possesès and the imitation of their good deeds which its members perform, recognition of their baptism, faith and love for God, and finally a study of theology and the history of the Church not only from the Catholic point of view, but also from the viewpoint of our non-Catholic brethren.

5 *I have a fiance who likes to kiss me 'good-night'. Is it a sin?*

Kissing another person even of the opposite sex is not a sin in itself. It can be a sin, if the evil intention or sensual passion is involved. A good-night kiss after a decent date between those who are planning to get married is not a sin, unless it is prolonged and passionate, because such sensual and passionate kisses arouse passions which is not a good thing among those who are not married.

6 *What is the relationship between the bishop and his priests?*

The bishop is the shepherd of a portion of the Church within the universal Church of Christ. He is the principle of the unity in his diocese which is a true embodiment of the Church, that is, an essembly of the followers of Christ made into the People of God through the faith

in the Gospel, the Sacraments and government.

The pastors are the co-operators of the bishop who help him to carry out the teaching of Christ, to sanctify and to rule the People of God in his diocese. The pastors are not the servants of the bishop; they are his helpers.

As the bishop should cooperate with the pastors, so the pastors must cooperate with their assistants for the good of the parish, thus forming a priestly college in the parish. The pastor is the principal priest who assures the parish church its unity and harmony. But he must not look upon his assistants as if they were his servants and messenger-boys, because they are not. The pastor must use the talents of his assistants to build the Body of Christ in his parish.

Furthermore, even the laity of the parish should take an active part in the life of the parish which is their family. The priests of the parish should use the various talents of their laity. In some parishes 'parish councils' have been formed to help the pastors and to relieve them of the duties which can easily, indeed sometimes better, be fulfilled by a good and capable laity.

7 Is priestly celibacy a law made by God or by the Church?

Priestly celibacy is a law made by the Church. Our Lord encouraged His Apostles and disciples to be celibate, but did not impose celibacy on them. "Whoever gives up home, or brothers, or sisters, or father or mother or children, or lands for the sake of My name, will receive a hundred times as much and inherit eternal life." (Matthew: 19, 29).

The Church did not impose celibacy from the beginning. It is a later development. The Church asks her priests to renounce this world and its earthly care in order to be free to do the works of the Kingdom of God with more dedication.

The law of celibacy is a law of the Latin Church. In the Eastern Church the bishops alone are bound by the law of celibacy, while priests are left free to marry or to remain single men in the service of the Lord.

Since no one is forced to become a priest, the law of celibacy does no injustice to anyone.

ALCOHOLISM

Alcoholism is a disease. It resembles the 'iceburg disease' that effects far more people than we realize. Officially, alcoholism ranks as the fourth major health threat in the world, behind heart disease, cancer and mental illness. But it may be No. 1 disease without showing it.

An alcoholic is a sick man. He needs medical help more than a prison cell. No doubt about it. But there is also another facet of this problem. Alcoholism a critical cause of countless car accidents, automobile deaths and injuries. Evidence shows that aggresive pathological drinkers are involved in a high percentage of some 50,000 deaths which occur yearly in the U.S.A.

The alcoholic himself is often a victim of the accidents but not the only victim. He causes injuries and deaths on the highways. Why is he allowed to do so? Why should he drive when he is unfit for this kind of job?

A girl: "What more can a schoolgirl want on a cold evening when she is preparing for the next class than a warm robe, a sandwich and her books, and 'Oh, the phone is ringing!' "

Why Must We Love Our Enemies?

CHRISTIANS must resemble Christ, their divine Model and the perfect example of man and child of the Heavenly Father. It is, therefore, a sacred duty of every Christian man and woman to imitate their divine Savior in everything, including love for their enemies. "I have set you an example," Our Lord said to His disciples at the Last Supper, "So that what I have done to you, you, too, should do!" (John: 13, 15).

Despite countless benefits and infinite condescendence which Our Blessed Lord bestowed upon His Jewish people, many of His countrymen hated Him, called His miracles the works of the devil, misrepresented His teaching, called Him a drunkard and seducer of the people. Nay, they even tried to stone Him.

How did Our Lord react to their mean ingratitude? Did He curse and return evil for evil? No, He did not hate His enemies. St. Bernard exclaims, "What a strange behavior! The Jews shout out, 'Crucify Him!', and He prays to His Father, saying, 'Forgive them!' " (Luke 23, 34).

The Example of the early Christians

Our Lord foretold his followers that their lot in the world would be similar to His own, for "a servant does not take precedence over his master, or an envoy over his sender. If you bear this lesson in your mind. Our Lord said to His Apostles, "happy are you in case you put it in practice!" (John: 13, 16-17).

The hatred which the Jewish leaders had for Christ did not disappear with His death upon the cross. The Pharisees hated all those who accepted the Gospel and tried to spread it throughout the world. St. Stephen was the first to pay with his death for the allegiance to Christ, for the enemies of Our Lord drove this zealous apostle out of the city of Jerusalem and stoned him to death. What did St. Stephen do when the stones began to rain upon him? Did he curse His killers? No, for "he fell on his knees and cried with a loud voice, 'Lord Jesus, do not charge sin against them!' " (Acts: 7, 61).

St. Paul testifies that the early Christians took the lesson of love for their enemies very seriously. "When men call us ugly names", he says, "we speak well of them. They persecute us, we bear it patiently. When they insult us, we speak gently. We have practically become at present the world's scum, the scapegoat of society" (I Cor. 4, 12-13).

When St. James the Apostle was cast down from the pinnacle of the temple in Jerusalem by the enemies of Christ, he prayed to God imploring pardon for his murderers.

Our martyr, St. Josaphat, went out to meet his killers, blessed them and said to them in a fatherly way: "Children, why did you come to kill an innocent?"

A martyr was asked for a sign that he really believed in Christ and His teaching by a tyrant that condemned him to death. "Love you, my murderers as my brothers," he replied, "What greater sign do you want?"

St. Francis of Sales, a model of Christ's kindness toward his fellow men, said; "I do not know how God formed my heart. If He commanded me to hate my enemies, *I* would not be able to do so. And

if an enemy plucked out one of my eyes, I would look at him kindly with the other"...

The Love of the enemies is a noble virtue

St.Augustine says: "It is a proof of great goodness when we love our enemies and do good to them that do evil to us." St. Bernard adds: "To love one's enemies is more divine than human". The injuries we have received should not be a deadweight upon our soul from which our inner world becomes rough and obstinate. To love one's friends is natural, and therefore requires no heroism, for our natural feelings impel us to do so. Then we merely react to their goodness and kindness. Even the most uncivilized pagans and savages have practiced the love of their friends.

Our Lord wished His followers to be more perfect than the heathens and unbelievers. For this reason He commands us to love our enemies. "If you love those who love you", Our Lord asks us, "What reward do you deserve? Do not the heathen do the same? Be perfect, then, as your Heavenly Father is perfect!" (Mt. 5, 47-8).

It is not easy to love who have treated us harshly, ruined our good name or wronged us in material goods or work, but with the help of God we can do so, for He is not a tyrant. God does not command things that surpass our physical or moral strength. When He commands hard things, He is also helping men to do them.

Great reward

Our Lord commands us to do many things. Some of them are easy and some are hard, but the more difficult the work, the greater the reward. To love our friends is in our human nature which craves after love and sympathy. But to love our enemies we must do violance to ourselves, overcome our anger, stifle our hostile emotions, and thus make a great effort. But does not Our Lord demand sacrifices from His followers? Does not heaven and its eternal blessings deserve every effort and sacrifice in order to gain them?

NOT FOR PEOPLE AND THEIR GLORY *

(translated by Vera Rich) — Taras Shevchenko

Not for people and their glory,
Verses bright — embroidered, curly,
Am I writing — for no others
Then myself, I sing, my brothers!
It is easier in slavery
For me, when I write them:
As from beyond the distant Dnipro**
Words come winging, flying,
Taking up their stand on paper,
Weeping there and smiling
Like children, gladdening the soul,
Cheering and beguiling
The lonely, luckless soul. And happy,
I am happy with them.
Like a rich and prosperous father,
With his little children,
I am glad and joyful then.

Entreat the Lord of heaven
That in this distant land my babes
Fall not asleep forever.
Let my aery children fly
To that dear land, their home,
Let them tell how hard it was
In the world for them!
In that joyful family
They'll welcome quietly
My children, with grey head the father
Will nod solemnly.
"Better if the children such as these
Were never born!" the mother
Will say, but the young girl will think:
"I have grown to love them!"

(1848)

* Taras Shevchenko writes in the exile and wonders whether his countrymen in Ukraine welcome his poetry.
** Dnipro is the largest river of Ukraine.

Rich Rewards from the Resurrection

Guidelines for Christian living according to the spirit of St. Alphonsus Liguori

EASTER means many things to all of us. It means, perhaps, a bright new dress for mom, and at least, a new necktie for dad; it means a post-Lenten gorging on hen's eggs and candy eggs for the children; it means a sunshiny feeling in the heart no matter what the weather is outside.

Easter is a day for rejoicing and celebrating. But it is important not to forget the reason why. Christ rose from the dead on Easter, and this is part of the Redemption, the greatest event of our Christian religion, indeed, one may say its very heart and soul. "And if Christ has not risen, vain is your faith, for you are still in your sins." (1 Cor. 15: 17).

Easter is the day of Christ's resurrection. For a time we in the western Church lost a proper appreciation of this stupendous event, except as an argument of apologists. But the resurrection is more than a proof of Christ's divinity. Thanks to the renewal in liturgy and Scripture, we now realize its full importance and rich meaning. We see its place in our Catholic living.

Did you ever stop to think *why* and *how* a Christian can be happy and joyful in the midst of a cruel and harsh world? If the Christian achives this it must be entirely from the fact that he too will rise with Christ some day. Many commentators on ancient civilizations note the dark current of despondency and despair which ran through their history. They trace a relationship between the fact that the people found little meaning in this life with the fact that they were pessimistic about the possibility of any life to come.

But there was no pessimism in St. Paul, and it was Christ's resurrection which made him confident: But we would not, brethren, have you ignorant concerning those who are asleep, lest you should grieve, even as others who have no hope. For if we believe that Jesus died and rose again, so with Him God will bring those also who have fallen asleep through Jesus." (1 Thess. 4: 13-14) Or again, "Now God has raised up the Lord and will also raise us up by His power." (1 Cor. 6: 14).

We owe our joy to our confidence in Christ's resurrection. By our baptism we share in all of the risen Christ's privileges. We will possess everything He won for himself through His death and resurrection.

By His death, Christ made reparation (compensation) for our sins. By the free offering of His life He died in our place to an old way of life, the life St. Paul calls the flesh or the carnal man, for example, our sinful tendencies because of our fall-

en human nature not yet redeemed.

When He rose from the dead, He "put on" a new glorious life, more wonderful than the human life He received from Mary at Bethlehem.

We Christians, as part of Christ's body, share in all of His privileges. His new life is now ours. In baptism we died with Christ and then rose up with His glorious life — the life of grace. In a mysterious way we entered into Christ's very own death and gained that new life. This is why the resurrection is so important, "but for the sake of us also, to whom it will be credited if we believe in him who raised Jesus our Lord from the dead, who was delivered up for our sins, and rose again for our justification." (Romans 4: 24-25)

On this point Father Durrwell writes: "The death was the preliminary condition, from which the glory of the resurrection is the ultimate object." Elsewhere, he continues, "The resurrection could not have been coupled with Christ's death as the root of all teaching had it not been extremely significant."

The resurrection of our Lord supplies us with our joy. It also gives us a new life, greater and more wonderful than the human life we received at birth. We are swept up as it were into a new creation, more fantastic than the creation of the world.

We are made into new men. We no longer live merely as creatures of an omnipotent God who seems to ignore us or leaves us alone to work out our own salvation. St. John Chrysostom, one of the great bishops of the early Church, preached this one Easter morning:

"Those who yesterday were captives are today free men and citizens of the Church. Those who were formerly living in the shame of sin are now living in confidence and in holiness. Not only free, but saints; not only saints, but sons; not only sons, but hiers; not only hiers but brothers of Christ; not only brothers of Christ but His co-heirs; not only his co-heirs, but his members; not only His members, but temples; not only temples, but instruments of the Holy Spirit!"

His masterful eloquence shows us we are not slaves but free men, because we are sons of our heavenly Father.

Since we are new men, we become a new people, a new race, the People of God. That is what St. Paul is talking about when he writes: "There is neither Jew or Greek; there is neither slave nor freeman; there is neither male nor female. For you are all one in Christ Jesus." (Gal. 3:28) A third race of men has come into existence in St. Paul's mind, whereas before Christ there was only the Jew and non-Jew.

We do not cease to be ourselves or lose our individuality and personality, but now we are opened to the influence of the Holy Spirit who unites us in Christ. Everything we will do from now on is good and worthwhile because of our new life, hence meritorious and sanctifying for us, glorifying and honoring God. When we do our job well and make sure it is completed, when we treat everyone we meet as an individual who is precious in God's sight or aid another in need, all these things please and worship God.

Our share in Christ's resurrection also gives us a role of sonship with Him. We are no longer slaves but friends with Christ. The marks of past slavery of sin are wiped away and a likeness to the Father takes shape in us: "Do not lie to one another. Strip off the old man with his deeds and put on the new, one that is being renewed unto perfect knowledge 'according to the image of his

Creator.' " (Col. 3: 9-10) Since we are under the influence of the Holy Spirit, He can now come and work in us. "You have received a spirit of adoption as sons, by virtue of which we cry, Abba! Father!' " (Romans 8:15) Abba is a Jewish word for "Daddy," a sign of great familiarity from a member of a family. Through our sharing in the resurrection we are made a close, intimate son with God. We can call "Daddy"!

We also have responsibilities toward others by belonging to the new People of God. Christ wants to use us to help save others. We have the special power from our share in the resurrection to influence others.

Father A. Feuillet puts it thus: "Throughout human history, the risen Christ, living spirit that He is, source of the transforming power of human history, uses the corporeal reality of the Christian community to transmit to human lives and human institutions the transforming power of His risen life. In this way Christ truly uses the Church as His body." This is the power which can convert millions to abandon their life of sin and aversion from God, merely by the good example and courageous living of a new man in Christ.

We all know that the fullness of the Easter mystery will not appear until the end of the world. Right now the mystery is locked up within the heart of millions of dedicated souls. God has already planted the seed of our resurrection in our souls at baptism. We have the bud, and only need the golden summer warmth of eternity to bring forth the full blossom.

Yet by hope we know we are already living the beginning of this life. We can begin to enjoy that happiness and peace which surpasses all understanding. We are sons of a Father who really loves us in a fatherly way, watching over us in the midst of what appears to be a cruel and harsh life. "For our present light affliction, which is for the moment, prepares for us an eternal weight of glory that is beyond all measure." (2 Cor. 4: 17) All this is awaiting us when we rise with Christ and receive our rich reward from the resurrection.

Donnell Kirchner, C.ss.R.

ST. MARK, EVANGELIST

Mark, also called John, was the cousin of Barnabas, the companion of St. Paul. It is likely that Mark had been a Jewish priest before embracing the teachings of Christ, which he learned from Peter. It seems that many of the Christians gathered in the house of Mark's mother, Mary, at Jerusalem to pray at the time that Peter was arrested; it was to this house that Peter went after his miraculous release from prison by the angel.

Mark accompanied St. Paul and Barnabas on their journey to Antioch in the year 44, and thence to Cyprus and Pamphilia; returning to Jerusalem, he is later found at Rome acting as Peter's interpreter, about the time of St. Paul's first imprisonment.

In Rome the Christians asked Mark to write down the life of Christ as preached by St. Peter; this he did, writing his gospel in Greek some time before the year 70, dwelling upon the divinity of Jesus Christ as the incarnate Son of God emphasizing through His miracles His power over the Father's creation.

Tradition indicates that Mark went to Alexandria where he founded the Church in that city. According to tradition, too, he was martyred at Alexandria, being dragged through the streets of the city until dead. His body is said to have been purchased by Venetian merchants who took it to their native city where, in 829, the Basilica of St. Mark's was built to house his relics.

In the Vespers of his feast we find mention of his activities in conjunction with the incidents mentioned above:

"Companion in travels were you to the Vessel of election, and in his company you penetrated all Macedonia; but at Rome, as the disciple of Peter, you became his beloved interpreter; and having suffered you attained eternal rest in Egypt with saintly propriety, O most wise Mark." (Unirea)

SATAN IN PARADISE

Robt. A. MacDonald, C.SS.R.

In some quarters it may be considered old-fashioned to speak about the devil and his works. However, even at the risk of being considered quaint, it not of doubtful sanity, I am going to tell you a story that Father Zoed, a Redemptorist, told me some years ago.

The setting of the tale is that part of the world which bears the dubious title, "The Paradise of Hell." According to the good Father, it was well named; the drinking, the climate, the mode of dress and eating... everything was conducive to a breakdown of morality ... but let him tell his own story.....

Father Zoed's Experience

I was having a hard time of it that first year out on the missions. There were so many things to discourage a man who had looked forward so eagerly to win lost souls for Christ. The people were different, their sexual morals were non-existent, the weather was hot and humid and the food left me half sick most of the time. My doubts and anxieties grew and grew until at last I decided that I was not cut out to be a foreign missioner. At last one day I went into town to see my Superior to ask for a release from this unbearable

burden. To my surprise he welcomed me with open arms and before I could bring up the matter of resignation he said to me, "You are the very man that I have wanted to see this morning. I have a job for you that is most important. There is a convent here that is very much disturbed in spirit and I cannot find out the basic trouble. I want you to preach a retreat to those sisters and set them up again on the right road."

"Good God, I thought to myself, 'talk about the blind leading the blind.' I can't even find my own way, and here he is asking me to direct somebody else."

The poor man seemed so upset that I did not have the heart to tell him of my own troubles. I managed to drag up from deep inside of me a bit of a smile and said that I would do my best, and off I went back to my missions to prepare to give my first retreat to sisters.

Being filled with grave misgivings of my own ability I did the only wise thing for a man in my place ... I prayed for light and courage. I made my preparations not on paper but on my knees. I nearly wore out my rosary on my rides back and forth to my missions constantly beseeching Our Lady of Perpetual Help to come to my assistance.

The Retreat

I was met at the door of the convent by the superioress alone. I well remembered my first impression of her as she greeted me with a smile that was so artificial that I felt a chill of apprehension shoot through me. Although it may seem unbelievable to a person of this day and age I swear that I saw incarnate evil peering out of her mocking eyes. However, I tried to shake off the dreadful feeling of revulsion she aroused in me, and put down my reaction to her as a normal response towards someone whom I instinctively disliked.

It was not long before I realized that the other sisters were so terrified of her that they were afraid to utter the slightest complaint concerning her insane, if not blasphemous conduct.

From the very beginning she refused to sit in the chapel during the conferences. Her excuse was that she was too nervous to remain there; instead she put a chair for herself in the hallway out of my view, where she could hear me without being seen. I thought that this was quite peculiar, but after all it was a land of oddities to me ... so I did not object.

As the days of the retreat passed by I noticed a constant mounting of tension, particularly during the conferences. These half-hours became somewhat of a nightmare. I knew that something was wrong but I could not put my finger on the trouble. Every once in a while, particularly when I would be speaking about the love of God I thought that I could hear laughter coming from the corridor. My suspicions increased when I noticed that the sisters before me every once in a while would look apprehensively at one another and then dart a look out into the hallway.

Then one night one of them came secretly to my room and told me an unbelievable story of the diabolical torture that the Mother Superior was exercising against the whole convent. I listened appalled to her tale of human wickedness and satanic hatred of all things holy. With some difficulty I put down my feelings of disgust and tried to instil courage and hope into the poor, sickhearted nun. Really her story was incredible

even for me who had seen so much already in this ghastly island. I tried to convince myself that I was listening to a story of hallucination; that the climate was getting them all; that they all needed a change back home. So I tried to dissipate all her fears by telling her that there was no need to be afraid of the evil one; that he could not hurt or injure the least among us if we armed ourselves with prayer and confidence in the Mother of God. Somewhat calmed she went off to the chapel to pray.

The next day I decided to give a conference on the power of the sacramentals. I assured them that Holy Water was a shield, etc., in warding off any evil influence. As I proceeded to belittle the strength of satan in comparison to the Church I could sense the tension building up and up until I knew that something had to burst. Suddenly there came from the corridor a wild burst of mocking laughter that froze the words on my lips. I finished the talk in the middle of a sentence and hastened out of the chapel. I passed the superior and stared at her bowed over in the chair rocking back and forth seemingly shaken by uncontrollable glee . . . I thought, "My God, she is really a mad woman . . . something will have to be done."

After a short while in my room I became quite composed and put the whole incident down to a bad case of nerves and aggravated imagination. I thought that as soon as I could get out of this house with its morbid fears and neurotic hallucinations I would realize the whole affair was a matter of mass hysteria.

The Assault

By the time bed-time arrived I was in a fairly well settled frame of mind. I said my usual short night prayer and tumbled into bed quite worn out, really tired to the bone. It was long before I was on the very edge of deep slumber; and then it happened... I saw or felt a blueish light go flashing across the room. It got brighter and brighter until I became wide awake. The room was whirling and vibrating in technicolor. At first I thought it was coming from outside so I got out of bed to adjust the shade, but I soon realized that the source of the light was within the room. . . . A great fear came over me as I went back to bed.

I picked up my rosary and began to pray. Then all became quiet and I began to drift off to sleep, lulled to rest by a beautiful picture that slowly began to form in my dream. I wish I could really describe the colors and the brilliant foliage of a forest scene that enfolded before my mind's eye . . . It was entrancing in its sheer beauty. In fact its beauty was so overpowering that I could scarcely breathe. Then I noticed a tiny figure in the middle of the scene, his back turned to me. As I watched him he began to grow and grow to monstrous proportions until at last he suddenly swung around and I saw his mouth open wide and deep like the yawning pit of hell. Then he leaped at me as if to devour me. I bolted awake in blind terror. I was soaked through and through in cold sweat. . . . The next few hours were hours of stark terror as this scene repeated itself over and over again. . . . Always the same peaceful beginning. . . then the bewitching forest scene and finally the ghastly climax of that THING trying to swallow me up alive. At last in desparation I fell on my knees alongside the bed and burying my face in the bedclothes I tried to bolt out the frightening picture. I prayed and prayed for Mary to save me from the power

of satan. I then realized how weak and cowardly we are against the violence of hell. . . .

Victory

Sometime around the small hours of the morning I fell into a disturbed sleep of exhaustion. It was good to see the light of morning in the room. What a wonderful feeling to raise the shade and feel the warm sunshine pouring into the room, embracing and strengthening my poor worn out heart and soul. I lifted my face in gratitude to heaven and a sigh of relief went out from my lips as I thanked the Mother of God for having prayed with me throughout that night of mental agony. I am certain that I would have been a gibbering idiot before dawn if she had not thrust herself between satan and my poor tortured brain. I must have been very close to the dark brink of insanity; so close that even today I tremble when I remember the clever tricks that had been used against me by the arch-hater of man. How well that perverted intelligence knows the weaknesses of the human mind and the fears of the unknown in the human spirit.

I never again made the mistake of understanding the power of hell. There is not a day goes by but I say with a full heart the short Lesson at Compline. . . Brethren: Be sober be watchful! For your adversary the devil, as a roaring lion, goes about seeking someone to devour. Resist him. steadfast in the faith. . . ."

I have told you this story, Father, with the hope that you will help me to alert all, who will listen, to the frightful danger that is threatening us today. We, even the best of Christians, have really ceased to believe in the presence of satan in our midst. In fact, the whole concept of sin has been changed to the point where evil is no longer considered to be a moral evil but a manifestation of a physical ailment or mental sickness. It is no longer said that someone has done wrong, but that he must be mentally sick, and needs treatment. . . . There is a wide spreading conviction that there is no evil in the moral sense of the word, and of course No Satan!

I know, Father, from experience that hysteria can cause grave disturbances in even the most holy of places. . . . We have had classical examples of that in the past. There have been convents where hysteria swept like wild fire throughout the cloister and caused such strange phenomena, such bitter hatreds, such violent antagonisms that at first it was thought that satan was ruling through diabolical possession. We know the frightful ravages that hysteria can cause in people living at close quarters. We have seen the irrationality that it creates, the peculiar insane violence that can cause a nightmare of senseless oppositions and mutually destructive operations. . . . We know it can spread as rapidly and violently as the plague. . . . BUT WE MUST NEVER FOR-

MOTHER AND SON

The Blessed Virgin Mary appears twice in the Gospel of St. John. At the wedding of Cana she speaks, asking for a miracle. Christ changes water into wine, because this dear Mother asked Him to help an embarassed young newlywed couple.

On Calvary Mary stands silent beneath the cross while Jesus speaks briefly to her. What a bond of divine and human love between this real Mother and this real Son!

GET THAT THERE IS A SPIRIT OF EVIL AS REAL AS THE SUN IN THE SKY . . . HE IS THE GREAT EVIL THAT WE MUST FEAR . . . HE IS THE ONE WHO CAN ONLY BE CRUSHED BY JESUS CHRIST, THE TRUE LORD OF THE WORLD. May the Mother of God pray that we may always be conscious of his malignant power, and may we return to her Son for the final victory over him and all he stands for... God protect us, His Mother pray for us.

The epilogue of my story is this, Father, Mother Superior shortly afterward was judged insane and confined in an institution. At last peace came to that suffering community.

(Madonna)

Can The Existence of God Be Proven?

In the past the most famous proofs of God's existence were the five well known arguments produced by St. Thomas Acquinas. They all were drawn from the nature of the universe. The first proof was that the contingent things must have an absolute cause. Since all things in the universe are contingent, that is, they can or cannot exist, there must be Someone Who made them, because they cannot make themselves.

The second proof is the order which governs the universe. If there is order, there must also be Someone Who established this Order.

All things in the universe are in the state of motion. But nothing can be moved except by someone else. Yet there can be no infinite series of movers. There must be the first Mover that is not moved by someone else. And this is God. Other proofs are less important.

What should we say of these proofs? Do they automatically prove that God exists? Do they provide such a proof of the existence of God that it would be foolish to ignore them?

Fr. William A. Van Roo, S.J., professor of theology at the Gregorian University in Rome and editor of the university scientific magazine Gregorianum says:

"I should say that relatively few men are capable of really demonstrating His (God's) existence.

"Secondly, very probably no one has ever found his way to faith in God by first demonstrating that God exists.

"Thirdly, such demonstration, for those who are capable of it, is part of the movement of human reason seeking further understanding of the life of faith that they have been living.

"Fourthly, it is little wonder that unbelievers have difficulties with our proofs of God's existence."

These proofs prove the existence of God to those who wish to believe in Him. If they do not want

God, they will always find a plausible refutation of each of these proofs. Even some Catholics reject these proofs as absolutely valid for proving that God exists. Dr. John Macquarrie says: "Faith in God is more than intellectual belief. It is a total attitude of the self." These proofs, however, are very useful as an argument to prove that God exists, although they do not absolutely prove His existence. For this reason Fr. Van Roo says:

"Demonstration of the existence of God surely is not the normal way of faith and conversion."

It is true that men throughout history had some knowledge of God, imperfect as it was. It figured in their religious cults and ceremonies, but is not the same, as a strict demonstration of God's existence, Fr. Van Roo says (America, 'Talk about God', May 1966).

And he goes on: "For the few who do achieve it, the demonstration of the existence of God is part of the movement of reason toward a deeper understanding within the life of faith." It is rather a search for God in order to better understand Him.

The recent book "Honest to God" is a proof that many people are sincerely trying to understand God and their faith and to relate the idea of God to the present day men, their problems and worries.

Fr. Van Roo says:

"It would be the greatest of illusions to suppose that we could go out equipped with five or more demonstrations of the existence of God and by their dexterous use convert the God-less.

"First it was not by way of such demonstrations that we ourselves came to God. Most of us who are Catholics were baptized in infancy, grew up in an atmosphere of faith and religion, and in due time came to live that faith personally.

"For those who go on to grasp the force of the demonstration of God's existence, the demonstration loses none of its force, none of its quality of a strictly, natural acquisition.

"But certainly for the man who is living by faith, who approaches the difficult task of that demonstration with desire, and proceeds with relish, the demonstration is easier than for one who would approach it without any previous religious experience. For us, it is an intellectual labor, but it is a labor of love."

Science cannot prove or absolutely disprove the existence of God, because God is a spiritual Being, not subject to the scientific investigations. Under the present law of God's providence and the plan of creation, the belief in God is forced upon no one. God could give men a scientific proof of His existence in such a way that to deny it would be as unreasonable as the denial that two and two make four. But under such circumstances there would be no room for faith, and no room for the merits which man gains by believing in God.

The difficulties of an atheist

The Psalmist says:

"The fool says in his heart: 'There is no God' " (Psalm: 13, 1).

So the ancient Judaism, as our Christian Church have always had many people of little faith or none. The Psalmist calls them 'fools', that is, men whose reason does not function properly. Unfortunately, today we have many atheists with brilliant minds, men of science.

Fr. Van Roo says:

"For the atheist, and even for Christians who do not accept the teaching of the First Vatican Coun-

cil on the power of human reason to attain a natural knowledge of God, the demonstration of God is morally impossible."

The first Vatican Council (1869-70) made the following declarations:

"Should anyone deny the true God, Creator and the Lord of the visible and invisible things, let him be anathema."

"Should anyone affirm that there is nothing but matter (in the world), let him be anathema!"

"Should anyone refuse to confess that the world and all the things which are found in it, both spiritual and material, were created from nothing by God, let him be anathema".

"Should anyone deny that the world has been created for the glory of God, let him be anathema!" (De Fide Catholica, NN. 1, 2 & 5).

These declarations condemn atheism and sheer materialism, because the first denies the existence of God and the latter affirms no spiritual souls.

Furthermore the First Vatican Council states that men are capable of knowing God even without revelation:

"Should anyone affirm that man, through his natural human reason from those things which exist, cannot know the one and true God, our Creator and the Lord, let him be anathema!" (De Revelatione, N. 1).

It is an article of faith that men are capable of knowing that God exists, because they can know Him through their natural reason. This knowledge comes from observing the world. The reason should tell men that Someone made the world, because material things cannot make themselves or exist by themselves from eternity.

The Declarations of the First Vatican Council are confirmed by the Second Vatican Council (1962-65), although in a milder form.

The Constitution on the Church in the Modern World says of those who reject the existence of God:

"Undeniably, those who willfully shut out God from their hearts and try to dodge religious questions are not following the dictates of their consciences. Hence they are not free of blame." (N. 19).

This statement clearly shows that men can come to the knowledge of God with the help of their natural reason by examining the world, its order, etc. Otherwise the Council would not call them blameworthy, if the knowledge of God were impossible to men.

St. Paul writes of these who refused to recognize God through their natural reason:

"The wrath of God is being revealed from heaven against all ungodliness and wickedness of those men who in wickedness stifle the truth of God.

"Here is the reason: What may be known about God is manifest to them, because God has manifested it to them. Since the creation of the world His invisible attributes are clearly seen-especially His everlasting power and divinity, which are understood through the *things that are made.*

"And so they are without excuse, because although they knew God, they did not glorify Him as God or give thanks, but their reasoning became absurd, and their senseless minds were darkened.

"While professing to be wise, they became fools, and they exchanged the glory of the incorruptible God for an image made like corruptible man" (Romans: 1, 18-23).

The fact that men can know God through their reason, does not mean,

however, that every man will know Him or that it is easy to know Him. Men must get more deeply into their souls at the present age, if they wish to know God and to remain human, the way God wants them to be.

If men can know God through their reason, why are there so many people who do not believe in Him and even fight against Him?

Fr. Van Roo says:

"An atheist has the same kind of intellect, and may be as intelligent as a given theologian. It is not for lack of intelligence that he cannot get through to a demonstration of God's existence.

"Rather, it is a matter of a deep repugnance that makes humanly impossible for him what for the Christian is already difficult.

"The atheist is blocked philosophically, psychologically and emotionally, as the case may be. Even the Christian theologian working outside the tradition of Roman Catholic theology is apt to have repugnance to the attempt at demonstration, and a conviction that is impossible.

"Starting from different philosophies and theological positions, theologians have travelled widely divergent ways."

The Christian Of The Future

by Karl Rahner, S.J.
(Condensed from U.S. Catholic, by M. Schudlo, C.SS.R.)

Possibility of universal salvation

The problem of how non-Christians who believe in the one true God and of pagans who do not know God are saved, was always a thorny problem for many Catholic theologians. Some explained that God sends an angel to the good pagans and enlightens them about the faith. Some expressed the idea that God saves them through special light, unknown to us, etc.

The future Christian will find much consolation in the Constitution on the Church, when he will read the opinion of the Conciliar Fathers of the Second Vatican Council:

"Nor is God far distant from those who in the shadows and images seek the unknown God, for it is He who gives to all men life and breath and every other gift (Acts: 17, 25-28) and Who as Savior wills that all men be saved" (N 16). St. Paul clearly states: "Our Savior who wills that all men be saved and come to the knowledge of the truth" (1 Timothy: 2, 4).

The Constitution continues:

"Those also can attain to everlasting salvation who through no fault of their own do not know the Gospel of Christ or His Church, yet sincerely seek God and, moved by His grace, strive by their deeds to

do His will as it is known to them through the dictates of conscience" (N. 16).

Man's conscience, rightly formed, is the voice of God within his soul. If he sincerely follows it, he will be saved, because God is good to those who are honest with Him and themselves.

Finally the Constitution says about the salvation of those who do not know God at all:

"Nor does divine Providence deny the help necessary for salvation to those who, without blame on their part, have not yet arrived at an explicit knowledge of God, but who strive to live a good life, thanks to His grace".

The Council Fathers declare that salvation is possible for men who are not acquainted with the biblical revelation and even for those who have not arrived at explicit knowledge of, and faith in God, if they sincerely follow the lights that God in His fatherly goodness, gives them.

Mankind has long waited for such a statement, officially issued by the Church. Now it is obvious that God does not let good men down, if they do not know Him without their own fault. But it was not always so, Fr. Rahner says:

"Anyone who knows the history of theology and of the Church's doctrinal pronouncements will be filled with amazement at the fact that it was accepted by the Council without the slightest remark.

"Ringing in his ears is the teaching of Augustine about the massa damnata (the damned human mass). He remembers that down to the present day there have been plenty of theologians who did not want to accept the kind of idea expressed in the conciliar text or tried to evacuate its clear sense and force by saying that such non-Catholics could not believe, because they have not received the historical revelation of the Word and so could not be saved, or by asserting that they were justly not touched by revelation and grace, because by their own grievous sin against the natural law they had made themselves unworthy of encountering the revelation of the Word. or by supposing that they would need to have gleaned something of the original revelation of the Garden of Eden.

"In this last case it is not easy to see how much such a primitive revelation could have been handed down during two million years."

Such a statement of the Council is hard to harmonize with such things as the absolute necessity of faith, of revelation and the necessity of the Church for salvation, because these things cannot be denied either.

Now theologians must find an explanation of this text to show that it is in accord with the divine Providence which wants all men to be saved, and therefore provides all the necessary means for it.

The revelation, the Church, the Gospel teaching and all other means available to us Christians are the ordinary means of salvation. But for those who have no access to these official means, God provides other means unknown to us which are extraordinary, and by using them, these souls are saved and reach heaven. How wonderful our God is!

Atheism

There are many atheists in the world of today, and there will be even more in the future, because atheism will spread all over the world, because it is hardly possible that the sons and the daughters of such atheists will believe in God of Whom they know nothing.

The Council Fathers, Fr. Rahner says, did not forget the present day atheists:

"That counciliar statement also comprises atheism of the troubled inquiring and seeking kind, within the scope of the Grace of God.

"And who can say with certainty that some other person was not an inquiring and deeply concerned atheist, but one rebelling against God in deadly guilt? What perspective and attitudes of confidence, patience and gentleness are permitted to our future Christian and indeed imposed on him by all this, amidst the radical heterogeneity of philosophies and ideologies in which his life is set, has already been indicated."

The Second Vatican Council treats of atheism in the Constitution "The Church in the Modern World" (N. 21) where the Fathers touch on some reasons which explain the origin of modern atheism and suggest some remedies against this spiritual disease.

Can we say with certainty that man who wonders how can God exist when he observes spiritual, moral and physical catastrophies, is an atheist? Is he not rather a confused seeker of God?

God alone can judge who is a real atheist and who is not.

Bishops of the Future Church

The Fathers of the Second Vatican Council have solemnly proclaimed that the government of the Church is collegial, that is, "St. Peter and the other Apostles constituted one Apostolic College" (N. 22). All the bishops of the world are continuing this Apostolic College under the supreme leadership of the Pope who is the successor of St. Peter. The government of the Church has been entrusted to the College by Christ Himself.

Till now the episcopal dignity was a cherished or envied office, because it was connected with many privileges and honors. It will not be so in the future when the Church will constitute a tiny minority of the world's population. Fr. Rahner says:

"His bishops will be men whose episcopal office confers no special social position, power or wealth.

"It will no longer be a worldly honor to be a bishop in the little flock. Socially the bishop will not look very different from any other official in a small voluntary group effectively dependent on the good will of the group."

The future bishops, aware of their lack to enforce their orders through fear and intimidation, will behave like brothers with their fellow Christians who are priests or laymen.

"The Christian of the future will not feel himself reduced in stature or oppressed by his bishop. He will take it for granted that in the little flock of voluntary believers there must be a sacred order grounded in the spirit of Christ.

"This will be all the clearer to him, because of the terrible harshness with which the extremely complicated social structure of the future will protect their existence and unity."

The circumstances in which the future Christian must live, will help him to realize that obedience to the lawful superiors is even more necessary than it used to be in the 'old days' when the office of the bishop was a distinction and a splendid social position.

If you go to bed on time, it may cure half of your ills. If you get up on time, it will cure the other half. So you can be perfectly healthy and happy at such a low price, if you are willing to do it.

MY MISSIONS IN FRANCE

(The region of Lyon)

by M. Schudlo, C.SS.R.

THE missions in the region of Lille ended on Nov 27th, 1966 with the mission in Rosendael (Dunkerque). The next day I went to the Redemptorist monastery in Haubourdin, the suburb of Lille, for my monthly retreat. I was very glad that I did it, because it was the beginning of the annual retreat for the clergy of the diocese of Lille, conducted by Rev. Rene, Girault, professor of the Catholic seminary in Poiters.

Father Girault visited Ukraine twice and was impressed by the goodness of the Ukrainian people. Once, while visiting a Ukrainian church, he told the pastor that he was a French Catholic priest, who, in turn, introduced him to the people at the church service. Although he wore no clergyman's collar, our people came to him and asked for a blessing, a thing that impressed him greatly.

Unfortunately the Soviet Union and Russia are the same thing to Father Girault, as they are for most French. I called his attention to it, and he promised to avoid such a confusion in the future.

Another visitor to Ukraine told me the following incident. While visiting a Ukrainian city, the French group had a librarian for their guide. One of the French visitors asked him whether he read the French newspapers.

"Yes, we have some of them in our library and I read them, for instance, "Le Monde", Le Figaro" and "L'Humanite".

"What do you think of these papers?" — the French continued.

"Well", their Ukrainian guide replied, "Le Monde presents the Soviet reality comme-ci, comme-ca. Le Figaro exaggerates. It's not so bad, after all!"

"And L'Humanite which is a French Communist newspaper?"

The Ukrainian began to smile and added: "It's Communist. You know it..." and the French tourists had a hearty laugh.

—o—

The retreat preached by Fr. Girault treated of the decisions of the Vatican II. This approach was fresh, and the priests listened with attention.

The retreat looked 'modern'. The preacher wore the clergyman's collar only, and so did almost all the priests.

There were only two sermons a day and two discussion sessions at which the preacher answered questions of the priests.

Some thirty priests concelebrated the Divine Liturgy every day before noon. Except for the three main celebrants who wore all liturgical vestments, the rest of the priests had only the alb, the cincture and the stole, but no chasubles. When I asked why didn't they wear the chasubles, I was told that such was the French custom, introduced long before the second Vatican Council. The wine was consecrated in two chalices and passed around, one at each side, to the priests during the time of Holy Communion.

One evening Father Girault and I had a long discussion on the modern trends in the Catholic theology and biblical studies. He was surprised that our views came so close.

Lyon

On December 1, 1966 I went to Paris, because the following day I had to go to Lyon for my fourth missionary round in the extensive parish of Very Rev. Vicar General, Father Michael Wasylyk, S. T.D.

Lyon is a nice, ancient city, situated on the hills and a valley, divided by two rivers, Saune and Rhone. The famous Roman dictator Ceasar conquered the city, and placed his legions. There are still many Roman remnants in Lyon. One of the hills is called Roman. A beautiful basilica of the Blessed Virgin Mary was built on that hill in the 19th century. Its style was quite modern for that century. The view of the beautiful basilica attracts the eyes of the people. To distract the attention from the church, the anticlericals built a big tower, resembling the famous Eiffel Tower, right beside the basilica.

Missions

The distance between Paris and Lyon is some 300 miles. The journey by train lasted a little more than four hours. Father M. Wasylyk, the pastor of the Ukrainian Catholics of Lyon, met me at the railroad station and we went to the "Oriental Centre" where I stayed for two weeks. The Centre was organized by some priests to promote the knowledge of the Eastern Rite among the French.

1) *St. Etienne* (2-4, XII - 1966)

St. Etienne is an industrial city, some 40 miles from Lyon. The mission was preached in the chapel of the French Redemptorist Fathers with whom I stayed for three days.

During the mission we have visited 20 Ukrainian families. The city is built on several hills which surround the valley. Some Ukrainians live in the suburbs, far away from the Redemptorist chapel. The population of St. Etienne is 200,000.

2) *Chassieu* (7, XII - 1966)

Chassieu is a little town, some 7 miles from Lyon. The mission was held in a Latin Rite Church. Before the mission 21 Ukrainian families were visited by the pastor and the missionary.

A similiar one day mission was also preached in the town of Villefranche, some 20 miles from Lyon. We went there by train.

Visit to Ars

The pastor and I went to Ars after the mission service in Villefranche. One of the parishioners took us there by car. Ars is just 4 miles away from Villefranche.

Ars is a little village. Its present population is 400 people. It is known throughout the Catholic world, because a holy priest, pastor of the place, St. John Viamey, lived, worked and died there.

John was born of a farmer family on May 8, 1786. France was in the convulsion of the known Revolution which swept the former aris-

tocratic order and killed the royal family. The Revolution was in full swing. The little John decided to become a priest and to work for the welfare of the presecuted church. Unfortunately his memory was so weak that he could not learn much in the seminary. At the final examinations one of the examiners said to the bishop: "You cannot ordain an ass!" to which the young seminarian humbly replied: "If Samson could kill 1,000 Philistines (Judges: 15, 15) with a dead ass' jaw, what can't an alive ass do?" The bishop smiled and John was ordained to the priesthood.

When he became the pastor of Ars in 1818, the population was indifferent in the practice of religion. John made the following programme: "I must convert my parish."

He prayed, visited the families, did much penance, preached the Gospel and even offered his life to God for the conversion of his flock. It took him ten long years to accomplish the task.

The fame of his saintity spread throughout France and even abroad. At the end of his earthly life (1859), some 100,000 people used to come to Ars every year to hear John's sermons, receive his advice and make a confession. The holy pastor spent 17 hours in the confessional daily.

John died at the age of 73. He was canonized by Pope Pius XI in 1925 and proclaimed patron of Catholic pastors in 1929.

We have visited the little church in which the Saint preached Christ to those who did not know Him. There are still his pulpit and confessional. I sat in the confessional for a few seconds when we visited the church.

The holy relics of the Saint rest in a shrine in one of the side chapels. His hands are visible, but the face is covered with wax. People still come to the Saint, as they did during his lifetime. The Saint had a big loving heart, and the people knew it. Sometimes God helped him to comfort those who grieved. One day a heart broken young widow whose husband drowned himself. Before she had a chance to reveal her grief, the Saint told her:

"He is saved. Between the bridge and the water he had time to repent."

From the church we went to the house of the Saint. We have been impressed by 400 books which John used for his studies and preaching. Although he was a Saint, the sanctity did not dispense him from a solid preparation of his sermons before he climbed the pulpit.

The mission in Lyon (Dec. 9-11-66)

Many Ukrainian families had been visited before the mission started in our chapel in Lyon. We went to invite them to the mission. Thus I had a good chance to see how our people live in Lyon and several towns and villages.

On Dec. 6th we went to Meyzieu, visiting our families. The Soviet premier Kosygin was in Lyon. The police stopped all the traffic around the city of Lyon. We had to wait three hours for the bus, because the bus service was suspended.

President Charles de Gaule forbade all manifestations against his guest from the Kremlin. Despite his prohibition a group of students shouted out: "Assassin, assassin!" when Kosygin arrived in Toulouse. The French press did not, however, mention this 'greeting'. Some Ukrainians in Lyon were ordered to stay home for two days during the visit of Kosygin to Lyon. They were even forbidden to go to work!

During my stay in Lyon I visited the cathedral in which the first Council of Lyon was held in 1245. This Council is known to the Ukrainians, because our metropolitan of Kiev, Peter Akerovych, took part in it, celebrated the Divine Liturgy with Pope Innocent IV and made a report on the strength, customs and organization of the Tartars who had invaded Ukraine and destroyed its capital Kiev.

There is a big clock in the cathedral, built in 1283, and still going on. It shows movable and immovable holidays till 2019, days and months of the year, the positions of the sun and the moon, etc.

AT 12, 1-2-3 p.m. the artistic statues come out of the clock and start a function. A cock sings, moving its wings, the angels ring the hour. St. Gabriel greets the kneeling Virgin Mary and God the Father blesses all.

The clock looks like a big side altar. On Dec. 8th the whole city of Lyon was illuminated with small wax candles placed before the windows of the houses. The pastor and I went to the basilica of the B.V. Mary on the Roman hill to admire the beautiful view of the illuminated city. The custom was started in 1852. It is done in honor of the Mother of God. In the basilica 12 priests concelebrated the Divine Liturgy. The big church was filled with people.

The mission in Lyon ended on Dec. 11th. More than 100 people assisted at the Divine Liturgy and many received Holy Communion. It was a nice mission.

There were two more one-day missions after that of Lyon, that is in Montceau and Dijon. The streets of Dijon were artistically illuminated with Christmas stars and other designs.

General balance

The missions in the region of Lyon lasted from 2-13, XII, 1966. We had a few rainy days during these missions. Since the pastor has no car, we had to walk much, visiting our families. It was a good exercise.

We have visited 91 families and 4 sick and celebrated 9 Masses for the people. 92 persons came to confession and many more received Holy Communion. Nine sermons were preached for the people.

On our way to Dijon we have visited the shrine of St. Mary Margaret Alacoque in Paray le Monial which will be described in the next article.— From Dijon I went to Strassburg in Alsace to continue my French missions in the "parish" of Very Rev. Father Paul Kohut.

CRITICISM OF THE COUNTRY

There is wise and unwise, good and bad, healthy and un-healthy, useful and harmful criticism. May the citizens criticize their own country and its leaders? To criticize one's country reasonably is to do it a service, because it can spur our fellow citizens and the leaders to do better than they are doing. A sound criticism is a compliment, because it shows that the country can do better and be better.

A dying man was leaving several things to his friends. Then said: "And to my beloved wife, I leave our joint overdrawn bank account."

What is it that asks no questions, but requires many answers?
A doorbell.

When Simeon was about to leave this deceitful world You were presented to him as an infant. But knowing that You are also the true God and marvelling at Your ineffable wisdom, he cried out: Alleluia. (Akafist to the Bl. V. M., Kondak 7).

Seek the Lord, while He may be found. Cry out while He is close at hand to hear. Let the rebel leave his ill-doing, the sinner his guilty thoughts, and come back to the Lord, sure of His mercy, our God so rich in pardon (Isaias: 55, 6-7).

St. Peter told his listeners in Jerusalem when they asked him what to do to repair their mistake in crucifying Christ:

"Do penance and be baptized everyone of you in the name of Jesus Christ for the remission of your sins.

"Then you will receive the gift of the Holy Spirit" (Acts: 2, 38).

A snob is a man who wants to know only those men who do not want to know him or care about him...

ЧИ ВИ ХОЧЕТЕ?

Ви можете причинитися до виховання і вивчення більше священиків-місіонерів і мати участь у їхніх апостольських працях і жертвах.

WILL YOU?

You can "take it with you" by helping us to train more priests-missionaries. The fruits of their work live on forever.

In your will insert this clause:
"I hereby will and bequeath to the Redemptorist Fathers of Eastern Rite (The Congregation of the Most Holy Redeemer) the sum of..... for the education of Redemptorist Missionaries of Eastern Rite".

VERY REV. FATHER PROCURATOR
ST. JOSEPH'S MONASTERY
250 JEFFERSON AVE., WINNIPEG 17, MANITOBA, CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, C.SS.R.

Address:
Box 220,
Yorkton, Sask.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, C.SS.R.

Address:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Mr. Andrew Novak,
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIX, ч. 4.
Volume XXXIX, No. 4.

ЗМІСТ — CONTENTS

Великдень—це монумент у честь Христа Спасителя ..... о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне намірення ..... о. С. Б., ЧНІ. 5
Церква в Модернім Світі . о. М. Щудло, ЧНІ. 8
Спасіння душі 13
Два шляхи до пізнання правди .. В. Буженко 15
Не осуджуймо своїх братів .. о. Роман Ганас 17
Треба любити нашого ближнього о. Роман Хом'як, ЧНІ. 18
Хотів би ти знати? 20
Воскресення ..... Улина Кравченко 23
Відійшов від нас 24
Місії в Франції ..... о. М. Щудло, ЧНІ. 27
Our Lady's Easter ..... Joseph Manton 33
Decree on the Apostolate of the Laity Commentary by M. Schudlo, C.SS.R. 35
Why Do We Decorate Eggs? Mrs. Julia Lawryk 39
I'd Like To Know 42
Why Must We Love Our Enemies? 45
Not For People and Their Glory Taras Shevchenko 46
Rich Rewards from the Resurrection 47
St. Mark, Evangelist 49
Satan in Paradise Robt. A. MacDonald, C.SS.R. 50
Can The Existence of God Be Proven? 54
The Christian Of The Future Karl Rahner, S.J. 57
My Missions in France .. M. Schudlo, C.SS.R. 60

ΔOΔATOK/ SUPPLEMENT

-- for issues Contained on this reel

ДОДАТОК SUPPLEMENT

ЮВІЛЕЙ 25-РІЧЧЯ СВЯЩЕНСТВА о. д-ра БОГДАНА КУРИЛАСА, ЧНІ.

В неділю 24-го жовтня 1965 р. до церкви св. Йосипа в Лялюві́р (Бельгія) прибули з близьких і дальших околиць потягами, автами і власними засобами вірні Христової церкви до отця душпастиря Богдана Куриласа, ЧНІ.,

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

щоб чинно влаштувати його 25-річчю служення Богові, своєму народові та Україні.

О год. 10:30 в церкві св. Йосипа відслужено св. Літургію, в співслуженні о. декана Г. Фуканьчика, о. радника І. Кіта та ювілята. Співав хор "Жайворонків" із Ліль (Франція) під диригентством о. радника З. Нарожняка. Присутніх було до 250 вірних. Вони щиро молили Господа за о. ювілята про дарування йому Божої ласки: здоров'я, сил, енергії працювати на всіх ділянках громадського життя, як душпастиря-проповідника, поета і педагога учителя молоді.

В час закінчення Служби Божої о. декан Фуканьчик відчитав надіслані листи і телеграми від Високодостойників Христової Церкви: Благословення від Його Святости Папи Павла VI-го, Його Блаженства Верховного архиєпископа і кардинала Кир Йосипа Сліпого, митрополита Канади Кир Максима Германюка, архиєпископа Кир Івана Бучка, апостольського екзарха Франції Кир Володимира Маланчука, Всч. о. шамбеляна М. Марусина та від Всч. отця митрата УАПЦ Івана Бачинського, українських громадських установ та організацій з побажанням найкращих успіхів в праці на многі літа.

Крім духовників, що брали участь в служенні св. Літургії були гості о.о. А. Бульс, Р. Костенобль, ЧНІ., і лотиський душпастир Олександер. По закінченню Служби Божої всі гості були запрошені до залі "Серкль Католік", де приготовлено українками Осередньої під доглядом п. Маркуса Степана, Білянка Леонида, Фридрика Я., Туринця Степана, Цапа Ст. та пані Коваль Іллі прийняття-перекуску для всіх дорогих гостей, яких було зо дві сотні.

Хлібом і сіллю зустрічали о. ювілята проф. Витязь та пані Коваль Ілля. Після перекуски гості перейшли до великої театральної залі "Серкль Католік". Голова ювілейного комітету п. Маркус виголосив програму концерту і промови. Мгр. Панчук в ролі заповідача по-українськи та французьки гарно справився з завданням, за що йому належиться признання.

Раніш виступила зо своїм чарівним "сопрано" пані Іра Пунда, проспівавши: "Дивлюсь на небо, думку гадаю". Хор Шарлеруа під керівництвом п. Сороки, хор із Ліль "Жайворонки" під керівництвом о. З. Нарожняка, хор Шатле Ю—СУМ-у під керівництвом п. Івахова з ентузіязмом та щиристю виконали кілька релігійних та історичних пісень, а танцюристи закінчили живими танками. Так наша молодь щиро бажала віддати шану своєму улюбленому отцю ювілятові.

В час мистецької частини склали ювілятові привітання: Генеральний секретар УДК та голова Централі СУМ-у мгр О. Коваль, голова К К ОУМ мгр Г. Ощипко, Впр. о. А. Бульс, ЧНІ., від СУБ п. Котляр, від УНОТ-а мгр. М. Когут, від жіноцтва голова управи ОУБ інж. З. Витязь. Всч. о. Бульс у своїй промові висказався від серця "Бажаю ювілятові і разом з ним бути на таких святах у золотоверхому Києві в Батьківщині Україні, бо я тепер не фляманець—а душею українець!" Всі промовці від українських установ бажали ювілятові дальших сил на його шляху, на всіх ділянках громадського життя та ще чимало зробити добра для українського суспільства.

В підсумках промов, у дарунок голови УНОТ-а та виховникові молоді промовці й самі заанґажувались до великого ідеалу всебічно допомагати в вихованню молоді, щоб ніодна українська дитина не була поза Рідною Школою.

Врешті отець ювілят виступив із заключним словом. До глибини душі схвильований перед гостями: "Я дуже зворушений люб'язністю Вас усіх, хоч і перебільшено похвалами. Як священик, я—слуга Богові й Україні завіряю Вас, що й надалі всі сили, енергію віддам для слави Христової Церкви і добра рідного народу!"

Присутні відспівали на закінчення "Ще не вмерла Україна" та з приявними панотцями підписали петицію до Його Святости за створення Української Патріярхії.

Бойко Василь
учитель шкіл УНОТ-а в Бельгії

8. XI. 1965.
Лялювіер—Бельгія.

ЗБІРКА НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ" В АРРАН МІСТО, САСК.

З нагоди похорону бл. п. Василини Загарійчук, 27 січня, 1966 переведено в часі обіду збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $8.50.

Жертводавцям за це щиро дякуємо.
о. Р. М.

PRESS FUND

.50: Steve Kornak, Yorkton, Sask.; Fred Strilchuk, Dauphin, Man.; Wasyl Bych, Rome, N.Y.

.75: Anna Byblia, Toronto, Ont.

1.00: William Stanchuk, Angusville, Man.; Mary Wenger, Camrose, Alta.; Olga Karpyshyn, Yonkers, N.Y.; Mrs. K. Maryniuk, Winnipeg, Man.; Michael Dudiak, Pittsburg, Pa.; Mr. Steve Kurywchuk, Saskatoon, Sask.; Mrs. M. Grywacheski, Wookes, Sask.; Michael Gelaski, Toronto, Ont.; Dmytro Hrabec, Holden, Alta.; Mary Samotilka, Winnipeg, Man.; John Statkiewicz, Benito, Man.

2.00: Mr. Bill Tupycia, Pelly, Sask.; Rev. N. Siry, Sault Ste Marie, Ont.; Maria Hachowy, Dearborn, Mich.; Harry Krochak, Leross, Sask.; Mrs. Sophie Brzezicka, New Haven, Conn.; Anastasia Martyniuk, Montreal, Que.; Mr. John Zorbak, Fork River, Man.

2.50: Mrs. Pearl [illegible], Foam Lake, Sask.

5.00: Olga Dawd, Port Arthur, Ont.

8.50: Funeral of Wasylyna Zahareychuk, Arran, Sask.

12.00: Julia Hrynchyshyn, Chicago, Ill.

Щиро дякуємо за надіслані жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох краях світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків-місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків-місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало; то ж благайте Господа жнив, щоб післав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 7 до 15 травня 1966 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD (May 7 to May 15)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 7 to May 15 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐ ____________
- ☐ ____________

Enclosed find my Novena offering $________

My Name ______________________________

Address ______________________________

City ____________________ Province (State) __________

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

Д-р Осип Кравченюк, **Велетень зо святоюрської гори. Причинки до біографії Слуги Божого Андрея Шептицького на підставі чужомовних джерел.** В-во "Логос", Йорктон 1963, стор. 148. Ціна $2.50.

Нарис цей, друкований раніш у квартальнику "Логос", вийшов окремим виданням, і читач прочитає з користю студію д-ра О. Кравченюка про богоугодне життя і багатогранну діяльність Слуги Божого митрополита А. Шептицького (1865-1944). Твір дуже цікавий і повчальний. Замовляйте:

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada,

or

Rev. Father Postulator, St. Mary's Seminary, Yorkton, Sask., Canada.

Юрій Ґерич, **"ЕКЗЕГЕЗИС" СИЛЬВЕСТРА КОССОВА (1635),** Йорктон, в-во "Логос", 1961, стор. 86. Ціна $1.00.

Нарис подає умови, в яких був написаний твір київського православного митрополита Сильвестра Коссова. В цьому творі подано науку, якої навчала Православна Церква в Україні в 17 столітті. "Екзегезис" був обороною могилянських шкіл та їхніх учителів. Твір дуже цікавий і повчальний.

Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

МОЛИТВА—Могутній Засіб Спасіння

До цієї книжки долучено переклад іще інших менших творів Св. Альфонса, от як: "Як можна завжди по-дружньому розмовляти з Богом?", "Підчинення Божій Волі", "Дев'ятниця до Св. Духа", "Божа Любов і засоби, щоб здобути її", "Вогняні Стріли" і "Побожні Зітхання Душі".

Книжка має 270 сторінок, видрукована великим і виразним друком, на добрім папері, і прикрашена гарними образцями.

1) Книжка в звичайній м'якій паперовій оправі **$3.00**
2) Книжка в твердій полотняній оправі **$4.00**

Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

1966: SEE EUROPE

YOUR JOURNEY OF FULFILLMENT

Visit Rome During The Centennial Year of Our Mother of Perpetual Help

The dream vacation trip of millions of Americans and Canadians is Europe... Europe with its magnificent scenery, rich history and inspiring cultural background. 1966 is the year in which you can combine such a dream vacation with a unique opportunity to kneel before the miraculous Image of Our Mother of Perpetual Help and experience what is truly a **Journey of Fulfillment.**

"Make our Mother of Perpetual Help known throughout the entire world," exclaimed the saintly Pope Pius IX in 1866 in giving to the Redemptorist Congregation the miraculous Image of Our Mother of Perpetual Help. In 1966—100 years later—the restoration to public veneration and the enthronement of the sacred Image in St. Alphonsus Church in Rome is being commémorated.

The **Journey of Fulfillment** offers Catholics throughout the western hemisphere the opportunity to see Europe, spend glorious days in Rome, and participate in one of the solemn Triduums in St. Alphonsus Church celebrating the Centennial Jubilee.

Facts and Features about the JOURNEY OF FULFILLMENT

1. A choice of over 90 departure dates, from March, 1966, through October, 1966.
2. Deluxe transatlantic travel on TWA Superjets or aboard Cunard's Queen ships — a combination of air and sea travel if you prefer on most of the **Journeys.**
3. Private, comfortable motor coaches for land travel and sightseeing, manned by expert English-speaking drivers who are also professional tour guides.
4. Excellent hotel accommodations (rooms with private baths) wherever you travel.
5. A choice of seven different **Journeys,** each visiting Rome and each attractively priced, with the cost including transatlantic and ground transportation, hotel accommodations, meals, and sightseeing.
6. Three different extensions, one or another of which can be combined with certain **Journeys** for an even more appealing trip.
7. A savings plan especially designed to enable **Journey** members to plan their trip now and insure themselves of available funds when their departure time arrives.
8. Official sponsorship by the Redemptorist Fathers, designating these **Journeys** the only official tours to Europe during the Centennial Year.
9. Appointment of Happiness Tours, Inc. by the Redemptorist Fathers to plan and conduct the entire **Journey of Fulfillment** program.
10. Each **Journey** to be accompanied by a priest, in many cases a Redemptorist Father.

Choose Your Own JOURNEY OF FULFILLMENT

Here are the various **Journeys** to choose from, any one of which will afford you the most marvelous travel experience you can imagine.

CAPITAL JOURNEY—14 Days: The three most famous capitals of Europe—first London, then Paris, and finally, Rome, the "Eternal City."

CROWN JOURNEY—21 Days: Beginning in Belgium, you visit Germany, Switzerland, Italy, Monaco and France. The **Crown Journey** includes a visit to Lourdes.

HOLIDAY JOURNEY—21 Days: Starting in England, you cross the English channel to visit Holland, Germany, Austria, Italy, Switzerland and France. Lourdes is not included.

JUBILEE JOURNEY—24 Days: This Journey takes you to England, Belgium, Switzerland, Italy, Monaco and France. A highlight will be a visit to Lourdes.

CIRCLE JOURNEY—31 Days: This circular tour of Europe takes you to England, Holland, Belgium, Germany, Switzerland, Italy, Monaco and France, including a visit to Lourdes.

GRAND JOURNEY—45 Days: This grand tour of Europe includes England, Holland, Germany, Austria, Italy, Monaco and France. A few of the outstanding places to visit are Lourdes, Salsburg, Vienna, Sorrento and the beautiful Isle of Capri.

SHRINE JOURNEY—21 Days: Especially designed for those who wish to visit the world-famous shrines. In Europe you visit Fatima and Lourdes before going on to Rome for the Solemn Triduum and Centennial observance. The **Journey** then continues on to the Holy Land and Greece.

JOURNEY EXTENSIONS...

IRELAND—7 Days: Interesting places you visit include Dublin, Galway, Limerick, Killarney and Cork. A highlight is a visit to the Shrine of Our Lady of Knock.

SPAIN and PORTUGAL—14 Days: Included in this trip are the cities of Madrid, Toledo, Granada, Seville and Lisbon, as well as a visit to the famed Shrine of Fatima.

HOLY LAND and GREECE—14 Days: This trip is a tour of the biblical lands where Christ lived and died. You visit Beirut, Jerusalem, Bethlehem, Nazareth, Tel Aviv and Greece.

THE TRIDENT SAVINGS PLAN

In order to help you plan for your **Journey of Fulfillment,** Trident Savings and Loan Association of Chicago has been designated by the Redemptorist Fathers as the official savings headquarters for the **Journey of Fulfillment.** In order to become a member of the Trident Savings Plan, all that is required is an initial deposit of $50.00 or more. After the initial deposit is made, the plan calls for monthly deposits until your departure date in 1966. Regardless of how much you deposit, your savings account will earn 4½% annually. Should circumstances later on prevent your taking your **Journey of Fulfillment,** you are free to withdraw the full amount saved, plus accrued dividends.

Plan NOW for your JOURNEY OF FULFILLMENT

Now is the time to act on this marvelous opportunity to see the splendor of Europe and to participate in the Centennial Year of Our Mother of Perpetual Help.

Mail the coupon below for a free 24 page booklet with complete itineraries, departure schedules and prices, maps and color photographs. (And, if for any reason you can't take a **Journey of Fulfillment,** feel free to write for a booklet for a friend or relative.)

FATHER JOHN SCHAEFER, C.SS.R.

PERPETUAL HELP CENTENNIAL ASSOCIATION

6 East Monroe Street, Chicago, Illinois 60603.

Yes, Father,

I'm interested in the Journey of Fulfillment. Please send me the color folder describing these appealing trips.

Name .....

Address .....

City ..... State ..... Zip Code .....

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівнянно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Просити Богородицю може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре сповідувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Паракляс чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше наміреня: Акафист, Паракляс чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light ☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐ .....
- ☐ .....

Enclosed find $..... for the above

- ☐ Moleben
- ☐ Akathistus
- ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MAY, 1966

НОВИЙ ЗАКОН ПРО ПІСТ В УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

(Рішення укр. кат. Єрархії)

В усіх єпархіях та екзархіях української католицької Церкви обов'язують такі постанови про піст

1) Не вільно їсти м'яса в усі п'ятниці цілого року, за виїмком т. зв. заговінних і тих п'ятниць, коли випадає Господський або Богородичний празник.

2) У Великім Пості не вільно їсти м'яса в кожну п'ятницю, першого дня Великого Посту і у Страстну П'ятницю не вільно їсти м'ясних і молочних страв.

3) В навечір'я Різдва і Богоявлення, у свято Воздвиження Чесного Хреста і в свято Усікновення Св. Івана Хрестителя, не вільно їсти м'яса, в ці дні дозволена одноразова повна їжа з додатковими покріпленнями.

4) Закон про піст не обов'язує дітей, які не закінчили 14 року життя, людей, що закінчили 59 років життя, недужих, матерів і тих, що через прийняті на себе обов'язки не розпоряджають вповні своєю особою.

5) На випадок потреби єпископи, пароxи і сповідники можуть давати "ширші звільнення в дусі нашого обряду".

КОМУНІКАТ

Українського Католицького Університету св. Климента Папи Римського в Римі

У зв'язку з передбаченим відкриттям і устаткуванням університетського будинку на 1 вересня 1966 року та започаткуванням університетських викладів і занять, за благословенням Блаженнішого Основника Eminencії Кардинала Йосифа, Ректорат Університету проголошує

1.—**Вписи слухачів** на богословський, філософічний (філологічний), правничий і економічний факультети Університету на шкільний рік 1966/67

Звертається увагу, що філософічний факультет обіймає традиційні філософічні катедри європейського взірця (зокрема український), а правничий викладе [illegible] одержати окремо подробиці програми. Вписи тривають до 30 червня 1966 року.

II. **Конкурс** Архиєпископського [illegible] верситетського Фонду на високошкільні стипендії при згаданому Університеті. Заінтересовані одержать відповідні формуляри, а стипендії будуть уділені за окремим графіком щодо кожної поселення та за принципами фундаційного [illegible] [illegible]

Дано у Ватикані в день [illegible] лютого, 21 березня 1966 р.

Ректорат Університету

[illegible] на адресу:

Universitas Catholicorum Ucrainorum
S. Clementis
c. o Cardinal Slipyj
Palazzo dell'Arciprete,
Citta del Vaticano, Italy

РОЗШУКИ КОЛИШНІХ СТИПЕНДІЯТІВ КоДУС-у

[illegible] КоДУС-у [illegible] боржників з літери З Л. [illegible] що користувалися допомогою 1952 до 1960 р., а не сплатили своїх зобов'язань [illegible] доларів.

При цій нагоді сердечно дякуємо Редакціям газет, громадянству і громадським установам за прихильність в надсиланні адрес та гаряче просимо допомогти нам у дальших розшуках. Список всіх боржників КоДУС-у підготовляється з метою надіслати за допомогою громадських установ з проханням підтримати нашу дію також у відношенні до всіх стипендистів із меншою заборгованістю.

За Комісію Допомоги Українському Студентству

Т. Волошин, секретар
інж. М. Маслов, в.о. Голови

Забрицький Семен, Завадович Оксана, Завалинська Софія, Заваликський Євген, Задорожний Іван, Зализний Роман, Захарків Володимир, Земць Іванна, Зейкан Єлисавета, Зіненко Галина, Зозуля Орест

Івановська Євфросинія, Іваничко Михайло, Івасик Анна

Кадобянська Ольга, Кадобянська Стефанія, Калиновський Михайло, Камараовський Володимир, Каминський Анатоль, Капинка Олександер, Карпик Стефанія, Качанюк Ірина, Качмар Ярослав, Квасницький Всеволод, Кербі Джамиля, Кісілевич Володимир, Клапко Осип, Климків Володимир, Климович Оксана Лідія, Кляш Йосафат, Коваленко Олекса, Ковалів Любомир, Коваль Омелян, Коцаминут Ірина, Кодельський Ігор, Кожан Михайло, Козицький Іван, Козловська Маргарита, Кольпська Марта, Конорида Михайло, Коленський Ярослав, Комаринецький Євген, Копач Юрій, Коржинський Павло, Корба Семен, Корж Василь, Корінь Володимир, Кос Василь, К[illegible] Євгенія, Костюк Богдан, Костів Василь, Коза Стефанія, Коцюба Остап, Коза Борис, Кравчук Микола, Красюк Роман, Крайненко Василь, Клайзур Олександер, Кремінський Олександер, Крилова Галина, Крупфалуший-Балтарович Марія, Крилик Мирослав, Крикшина Любомира, Кудрицький Микола, Кузьма Григорій, Кузьма Надія Любов, Куриленко Юрій, Курило Петро, Курчинський Микола, Кутель Іван, Купик Мирослав, Кушик Юлій Константин, Купинський Борис

Ласійчук Микола, Лашик Микола, Левицький Роман, Левицький Андрій, Лендель Марія, Лень Марія, Лесик Лідія, Лизанчук Володимир, Лисобей Мирослав, Лівшиц Олександер, Литвин Петро, Лотош Євген, Лукасевич Микола, Лобода Михайло, Ло[illegible]-Вознянська Ірина, Лопатинська Марія, Лошенко Галина, Лужецький Євген, Лукашевич Ларисa, Лісковець Наталка.

Сарсель, Франція, березень 1966

КоДУС, 27, Rue des Bauves, 95 Sarcelles, France

СУДБУРИ, ОНТ.

Посмертна згадка

Несподівано, 21-го лютого 1966 р. відійшов у вічність у Судбурах бл. п. **Микола Конюх.** Покійний народився 19-го грудня 1909 р. у Люблинці Новім в Зах. Україні. В 1927 році залишив рідну землю і, шукаючи кращої долі, оселився в Західній Канаді, де працював важко при будові доріг та як лісовий робітник. Переїхавши з дружиною до Судбур, став на працю в нікелевій компанії.

Бл. п. Микола був примірним членом парафії Покрови Божої Матері та чесно виконував свої парафіяльні обов'язки. Як щирий українець-католик був членом Братства Українців Католиків. Був людиною лагідної вдачі, скромний, добрий муж і батько, і за це всі його любили. Бог обдарував покійного двома дітьми, сином Василем і донею Анною.

Похорон відбувся 24-го лютого в парафіяльній церкві під проводом о. С. Гара, який ще перед тим відправив Панахиду за душу покійного в похоронному заведенні. Теплими словами о. С. Гар попрощав покійного в послідню дорогу, а члени БУК несли домовину, віддаючи в цей спосіб останню пошану своєму побратимові. Бл. п. Микола залишив у смутку дружину Парасю, сина Василя, доньку Анну зам. Гренон, трьох внуків, сестру Анну Шостак у Польщі, сестру Марію Фаль в Тернопільській обл. і брата Семена в Карельській області та близьких сусідів і рідних села Гр. Ступака.

[illegible] Ткача при [illegible] на добру пре[illegible] будуть [illegible] Господь [illegible] царства небесного.

Вічна Йому Пам'ять!

ПОДЯКА

[illegible]

Дружина П[illegible] разом,
[illegible] Василь і Анна та внуки

ЕБВЕРДЕЙЛ, САСК.

Похорон піонера

[illegible] Йосифа Позаднєвського [illegible] з Західньої України 1907 року та деякий час працював у Манітобі. Тоді [illegible] у Саскачевані, [illegible] до 1945 [illegible] Любив приходити [illegible] жертвою [illegible] був гідним [illegible] вдачі, багато людей [illegible]

Похорон відбувся в церкві [illegible] Матері Божої [illegible] [illegible] та [illegible] червня, перед похороном [illegible] Панахиду в похоронному заведенні в Йорктоні. Рано похорон розпочався о дев'ятій годині. Ва[illegible] жения відправив о. С. С. Шавель, ЧНІ і сказав проповідь. Дякував п. Іван Бомаш, відомий диригент. Покійного несли до гробу п'ятьох синів і один внук.

По похороні відбулася перекуска що [illegible] приготовили місцеві жінки.

Жена покійного Йосифа померла ще 1940 р. Покійного оплакує п'ятьох синів три замужні дочки та двадцять внуків. Покійний прожив 82 роки, залишаючи по [illegible] у Західній Україні, а потім у цих [illegible] пionерського життя в Канаді. Однаке остався вірний Богові та святій Церкві! Доки був годен, приходив на Богослуження щоб дати добрий приклад молодшим. Старайтеся часто згадувати покійного в своїх молитвах. В.П.П.

Присутній

ВИШАРТ, САСК.

Вінок на могилу

Дня 25 березня 1966 року помер з непрaвильного [illegible] бл. п. Теодор **Федорчак.**

Н[illegible] [illegible] Україні [illegible] брата і сестру по відбутті військової служби, покійний [illegible] прибув до Канади 1929 року та замешкав у околиці Вишарт. Через [illegible] [illegible] трох років [illegible]

Похорон відбувся 29 березня з церкви Архистратига Михаїла в Вишарт. [illegible] участь [illegible] [illegible] ЧНІ. [illegible] місцевий парафіяльний священик.

По похороні була перекуска в парафіяльній залі. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $21.00. Всім ласкавим жертводавцям щира подяка, а бл. п. Теодорові—царство небесне. В.П.П.

Присутній

Дев'ятниця за покликання нових священиків-місіонерів

В багатьох країнах світу відчувається великий брак священиків-місіонерів. Наш український нарід зокрема потребує тисячі нових, ревних і святих священиків місіонерів по різних країнах світу. Нехай усі вірні моляться з великою ревністю і витривалістю за численних і добрих священиків місіонерів. Ісус Христос учить так: "Жниво велике, а робітників мало, то ж благайте Господа жнив, щоб післав робітників на жниво своє" (Лука 10, 2).

Отці Редемптористи відправлятимуть від 7 до 15 травня 1966 року в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., дев'ятницю Служб Божих за покликання нових, ревних і святих українських священиків-місіонерів по різних країнах світу.

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за покликання нових священиків-місіонерів.

NOVENA FOR VOCATIONS TO THE PRIESTHOOD
(May 7 to May 15)

Great is the need of Priests and Missionaries to carry on the work of bringing the word of God to our people. Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from May 7 to May 15 there will be offered up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, asking her to intercede before the throne of Almighty God for the grace of many vocations to the priesthood from among our young men.

Dear Father:

Kindly add my intentions to Our Mother of Perpetual Help Novena:—

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ family peace
- ☐ happy marriage
- ☐ success in studies
- ☐ success in work
- ☐ return to the Sacraments
- ☐ sick friend
- ☐ financial help
- ☐ thanksgiving
- ☐

Enclosed find my Novena offering $________

My Name ________________

Address ________________

City ________ Province (State) ________

Please send all intentions and donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Помиж усіма святими Пресвята Діва Марія стоїть на першому місці. Вона є чеснішa від херувимів і незрівнянно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і помогли нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все і все ми помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною з таких ВІДПУСТОВИХ МАРІЙСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Пресв. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі Її свята, читати чи співати на Її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лампадку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше намірення Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лампочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently day and night manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐
- ☐

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

- ☐ in thanksgiving
- ☐ for health
- ☐ help in finding work
- ☐ help in school studies
- ☐ for vocations
- ☐ for deceased
- ☐ special intention
- ☐
- ☐

Enclosed find $ ______ for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name

Address

City Province (State)

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ВИШАРТ, САСК.
Поминальне богослуження

П-ні Катерина Бадель замовила на 29 березня 1966 року Службу Божу за померлих своєї родини, що її відправив о. Михайло Баранецький, ЧНІ, в церкві св. Архистратига Михаїла в Вишарт. З цієї нагоди п-ні К. Бадель приготовила обід у парафіяльній залі для всіх гостей, що взяли участь у цім поминальнім богослуженні. З цього приводу переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $14.00. Всім ласкавим жертводавцям зокрема п-ні К. Бадель щира подяка.

Присутній

ЙОРКТОН, САСК.
Свіжа могила

Дня 30 березня 1966 року на цвинтарі в Йорктоні, свіжа могила покрила тлінні останки бл. п. **Анни Жибчин-Накісьной**. Покійна народилася в Городенці, Західня Україна, тому 91 років. Більшу частину свого труполюбивого життя перебула в Канаді, живучи в Сторновей, Саск., насамперед зо своїм мужем Михайлом Жибчином, а по його смерті 1926 року, зо своїм другим мужем Василем Накісьним, з яким одружилася 5 лютого 1928 року. По його смерті в жовтні 1939 року, вона переселилася до Йорктону, і тут жила понад 20 років, мешкаючи з родиною Павла і Юлії Пристай. На схилі свого віку, в 1964 році перенеслася до старечого дому св. Іванни Арк в Сейнт Губерт, Саск. — там померла на залізленій жепенна 27 березня 1966.

Похорон покійної Анни відбувся в Йорктоні в церкві Божої Матері. Співану Службу Божу відправляли Впр. отці Л. Мик, С. Бахталовський і Ф. Босний, ЧНІ, при гарнім співі Н. Третяка. Проповідь виголосив о. С. Бахталовський, ЧНІ, що добре знав покійну Анну і її першого мужа Михайла Жибчина. Отець проповідник звернув увагу присутніх на особливші прикмети родини Михайла і Анни Жибчин, а зокрема покійної. В їх хаті в Сторновей, через довгі літа перебували священики аж до смерти Михайла Жибчина, кожний раз як там була відправа в церкві св. Йосафата. Обоє, Михайло і Анна були цілою душею віддані справам нашої Церкви, та були готові служити в кожній потребі. Для місцевої церкви жертвували гарну площу, де сторновейські парафіяни вибудували нову прекрасну церкву св. Йосафата. По смерті свого другого мужа, бл. п. Анна переселилася до Йорктону, де була ревною членкинею й ретельна парафії. Кожного дня раненько не зважаючи на свій старечий вік, спішила до церкви, щоб вислухати Службу Божу та прийняти св. Причастя. Будучи бездітною, вона старалася про християнське виховання молоді. Зо своїх ощадностей жертвувала $2,000.00 на будову дівочої Академії Пресв. Сестер Служебниць у Йорктоні. Покійна Анна була справді праведною душею. Особлившою її прикметою був дух спокою і внутрішньої радости, що віддзеркалювався на її лагіднім лиці. З усіма жила в спокою і згоді, тим сповняючи свої християнські обов'язки без розголосу. Ті, що близько неї мешкали, тішилися, що мають таку миролюбну сусідку. На ній сповнилися слова Господнього Мудреця: "Старість вінком слави є для тих праведности" (Прип. 16, 31), і вислів великого пророкованця Бурдалю: "Спокій і праведність те два приятелі, що сильно взаємно тримаються і ніхто не може розлучити їх".

По похороні була перекуска в українській католицькій залі, приготована місцевим жіноцтвом. В часі перекуски на пождання о. ігумена Л. Мика переведено збірку на добру пресу, яка принесла $11.20. Щира подяка ласкавим жертводавцям за жертву, а бл. п. Анні сотвори Господи вічну пам'ять. В.П.П.

Присутній

DOMNA KACHALUBA

After a short stay in the Wynyard Union Hospital, Mrs. Domna Kachaluba passed away on February 16, 1966 at the age of 75 years. Mrs. Kachaluba

Domna Kachaluba

was born on January 20, 1891 in the village of Luka, Province of Chernowitz, Ukraine.

She came to Canada in 1910 and married Mike Kachaluba at Rossburn, Man., on June 11, 1911. They came to the Kruane district in 1918, where they homesteaded and lived until 1957, when they retired and moved into Wynyard. Mrs. Kachaluba was predeceased by her husband in 1958.

Prayer service for the late Mrs. Kachaluba was held on Feb. 18 at Narfason's Funeral Chapel. Funeral service was held from Sacred Heart Church in Wynyard. Interment was at Wynyard Catholic Cemetery.

The late Mrs. Kachaluba is survived by eight daughters: Pauline, Stella, Anne, Jennie, Marie, Josephine, Alice and Helen; six sons: Bill, Peter, Raymond, Carl, Eddie and Steve, 34 grandchildren, 29 great grandchildren and one brother, Alex Popowich.

Pallbearers were 3 sons-in-law and 3 nephews, Andy Wasylenko, Joe Pidkowich, Harold Straker, William Pylypuik, Mike Popowich and Julie Kachaluba.

ЙОРКТОН, САСК.
Похорон піонера

На Великдень, 10 квітня 1966 року, по короткій недузі в йорктонській лічниці помер **Іван Кравда**, прийнявши останні святі тайни.

Покійний Іван народився 25 лютого 1890 року в селі Ляшки, повіт Ярослав, Західня Україна. В 1903 році, разом з батьками, 3-ма братами і 5-ма сестрами, приїхав до Канади та поселився в йорктонській окрузі коло Беверделя, Саск.

Як багато наших, так і його життя в Канаді було тверде й тяжке. Покійний Іван належав до тих наших поселенців-піонерів, які привезли з України релігійне виховання, національну свідомість і любов до свого рідного. Покійний був членом-основоположником парафії Успення Пресв. Богородиці в Беверделі, і своєю працею і жертвою причинився до збудування першої і другої, нової церкви в честь Успення Пресв. Богородиці в Беверделі. Дня 11 листопада 1917 року одружився з Марією Гнацьків, і Бог обдарив їх трьома синами та двома доньками, яких вони виховали в релігійній і національній свідомості.

На старість від 15-ти років, покійний жив уже в Йорктоні, де 20 січня 1961 року померла йому дружина Марія.

Дня 12 і 13 квітня, Впр. о. Л. Мик, ЧНІ, відправив величаві воскресні похоронні богослуження в церкві Божої Матері в Йорктоні при великому здвизі народу, який покійного знав, любив і шанував. Прощальне слово сказав о. ігумен Мик. Покійного похоронено на йорктонському цвинтарі.

Покійного Івана оплакують три жонаті сини: Йосиф, Николай і Рудольф, дві замужні доньки: Вікторія і Леля, дві замужні сестри: Анна і Марія, брат Петро та 14 внуків і внучок.

По похороні відбулося поминальне прийняття в парафіяльній залі. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $22.20. Щира подяка всім ласкавим жертводавцям, а бл. п. Іванові нехай Бог дасть царство небесне. В.П.П.

Присутній

ВИШАРТ, САСК.
Трагічна смерть

У Велику П'ятницю 8 квітня 1966 року, сумна вістка розійшлась по Канаді, що **Мирослав Лещишин**, разом з своїми іншими пасажирами, трагічно згинув в автомобілевій колізії на дорозі, 5 миль на схід від Ветревіл, Альберта. По щоденній, томлячій праці

Бл. п. Мирослав Лещишин

в Великий Четвер, Мирослав нічно вирушив автом з Едмонтону, щоб прибути до своєї родини в Вишарт, Саск., та з нею якнайкраще відсвяткувати Великдень. На жаль, сталося інакше. Ця вістка завдала великий біль усім, хто знав Мирослава, передусім його найдорожчим батькам, сестрам і братам.

Покійний Мирослав народився 18 червня 1944 року в Вадин, Саск., у побожній родині п-ва Михаїла і Параскеви Лещишин. [illegible] брав участь у богослуженнях [illegible] в церкві св. Архистратига Михаїла в Вишарт, де його батьки є членами. Своїм добрим поведенням здобув собі багато приятелів. По скінченні гайскул-у, через чотири роки працював в Едмонтоні спочатку в National Concrete Ltd., а потім в Canadian Chemical [illegible]

Величавий похорон відбувся в Світлий Понеділок, 11 квітня, з церкви св. Архистратига Михаїла в Вишарт, 1-ій годині пополудні. У прекрасних воскресних похоронних богослуженнях взяли участь отці: Семен Іваночко та Михайло Баранецький, ЧНІ [illegible]

[illegible]

Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

Покійного Мирослава оплакують його батьки Михаїл і Параскевія, три брати: Євген, Леонард і Роман та дві сестри, Олександра і Сильвія, яка вступила до Сестер Служебниць ПНДМ, прийнявши монаше ім'я Варвари і тепер учить студентов в Академії Пресв. Серця Христового в Йорктоні. Разом з Сестрою Варварою в похороні взяли участь ще Сестра Ізидора, Сл. П.Н.Д.М. кузинка покійного та п'ятьох інших Сестер Служебниць, ПНДМ., з йорктонської Академії.

По похороні відбулося поминальне прийняття в парафіяльній залі. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $33.80. Щира подяка всім ласкавим жертводавцям, а бл. п. Мирославові царство небесне.

Родина покійного хоче отсим щиро подякувати отцям Редемптористам, Сестрам Служебницям ПНДМ., парафіянам і всім гостям, що так численно взяли участь у богослуженнях за упокій душі покійного Мирослава та якимнебудь способом виявили їм своє співчуття у цім великім горю. В.П.П.

Присутній

PRESS FUND

1.00: George Woitecko, Wilmington, Tekla Kocianski, Stamford, Anastazia Dopko, Chesley, D. Shulban, Edmonton, Mary Mananiuk, Sault Ste. Marie.

1.50: Stephen Lech, Toronto.

2.00: M. Cinkowska, Kingston; Mykola Rudyk, Mattapoo; Catherine Husak, Wilmington; Anne Zerebska, Pellyt; Sophie Pnernetski, Pelo; [illegible] Didulka, Toronto.

2.50: Theodore Lisyk, Lorain; John Trojan, Chicago.

5.00: T. A. Czornij, Baltimore; Anna Shulka, Winnipeg; John Kuzeluk, Oshawa.

10.50: Anna Dechowka, Detroit.

8.10: Funeral of Joseph Narakowsky, Beaverdale.

10.00: Funeral of Domna Kachaluba, Wynyard.

11.20: Funeral of Anna Zibchen, Yorkton.

13.65: Funeral of D. Davidko, Wynyard.

14.00: Memorium Services for the deceased of the family of Katherine Badel, Wishart.

14.00: Funeral of Safron Olekszewich, Yorkton.

22.20: Funeral of Iwan Kruda, Yorkton.

24.00: Funeral of Theodore Fedoryshyn, Wishart.

33.60: Miroslaw Leshchyshyn, Wishart.

Щира подяка всім жертводавцям за ласкаві жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

SACRED HEART ACADEMY ALUMNAE REUNION

The Sacred Heart Academy in Yorkton, Saskatchewan, is having an Alumnae Reunion of the 1937-1966 classes on May 22, in connection with its fiftieth anniversary commemoration. All Alumnae who have not been contacted please write for information to Sister Superior at the Academy as soon as possible.

BURSARIES FOR CATHOLIC HIGH SCHOOL STUDENTS

Bursaries for Catholic High School students will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the chairmanship of Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Man.

The bursaries are open to any Catholic boy who must board away from home in order to obtain a Catholic High School education. Bursaries are for Grades 9 to 12 inclusive and awards are made on the basis of need and merit. The bursary programme has been in effect since 1960 and over $21,000.00 has been provided to assist 80 boys. Last year $3,400.00 was provided for 10 boys who attended six different schools.

Boys in Greater Winnipeg are not eligible, since they have day schools available to them.

Applications by letter are to be made to: Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Manitoba and the completed applications must be mailed before May 15, 1966.

1966: SEE EUROPE

YOUR JOURNEY OF FULFILLMENT

Visit Rome During The Centennial Year of Our Mother of Perpetual Help

The dream vacation trip of millions of Americans and Canadians is Europe. Europe with its magnificent scenery, rich history and inspiring cultural background. 1966 is the year in which you can combine such a dream vacation with a unique opportunity to kneel before the miraculous Image of Our Mother of Perpetual Help and experience what is truly a **Journey of Fulfillment**.

"Make our Mother of Perpetual Help known throughout the entire world," exclaimed the saintly Pope Pius IX in 1866 in giving to the Redemptorist Congregation the miraculous Image of Our Mother of Perpetual Help. In 1966—100 years later—the restoration to public veneration and the enthronement of the sacred Image in St. Alphonsus Church in Rome is being commemorated.

The **Journey of Fulfillment** offers Catholics throughout the western hemisphere the opportunity to see Europe, spend glorious days in Rome, and participate in one of the solemn Triduums in St. Alphonsus Church celebrating the Centennial Jubilee.

Facts and Features about the JOURNEY OF FULFILLMENT

1. A choice of over 90 departure dates, from March, 1966, through October, 1966.
2. Deluxe transatlantic travel on TWA Superjets or aboard Cunard's Queen ships—a combination of air and sea travel if you prefer on most of the **Journeys**.
3. Private, comfortable motor coaches for land travel and sightseeing, manned by expert English-speaking drivers who are also professional tour guides.
4. Excellent hotel accommodations (rooms with private baths) wherever you travel.
5. A choice of seven different **Journeys**, each visiting Rome and each attractively priced, with the cost including transatlantic and ground transportation, hotel accommodations, meals, and sightseeing.
6. Three different extensions, one or another of which can be combined with certain **Journeys** for an even more appealing trip.
7. A savings plan especially designed to enable **Journey** members to plan their trip now and insure themselves of available funds when their departure time arrives.
8. Official sponsorship by the Redemptorist Fathers, designating these **Journeys** the only official tours to Europe during the Centennial Year.
9. Appointment of Happiness Tours, Inc. by the Redemptorist Fathers to plan and conduct the entire **Journey of Fulfillment** program.
10. Each Journey to be accompanied by a priest, in many cases a Redemptorist Father.

Choose Your Own JOURNEY OF FULFILLMENT

Here are the various **Journeys** to choose from, any one of which will afford you the most marvelous travel experience you can imagine.

CAPITAL JOURNEY—14 Days: The three most famous capitals of Europe—first London, then Paris, and finally, Rome, the "Eternal City."

CROWN JOURNEY—21 Days: Beginning in Belgium, you visit Germany, Switzerland, Italy, Monaco and France. The **Crown Journey** includes a visit to Lourdes.

HOLIDAY JOURNEY—21 Days: Starting in England, you cross the English channel to visit Holland, Germany, Austria, Italy, Switzerland and France. Lourdes is not included.

JUBILEE JOURNEY—24 Days: This Journey takes you to England, Belgium, Switzerland, Italy, Monaco and France. A highlight will be a visit to Lourdes.

CIRCLE JOURNEY—31 Days: This circular tour of Europe takes you to England, Holland, Belgium, Germany, Switzerland, Italy, Monaco and France, including a visit to Lourdes.

GRAND JOURNEY—45 Days: This grand tour of Europe includes England, Holland, Germany, Austria, Italy, Monaco and France. A few of the outstanding places to visit are Lourdes, Salzburg, Vienna, Sorrento and the beautiful Isle of Capri.

SHRINE JOURNEY—21 Days: Especially designed for those who wish to visit the world-famous shrines. In Europe you visit Fatima and Lourdes before going on to Rome for the Solemn Triduum and Centennial observance. The **Journey** then continues on to the Holy Land and Greece.

JOURNEY EXTENSIONS...

IRELAND—7 Days: Interesting places you visit include Dublin, Galway, Limerick, Killarney and Cork. A highlight is a visit to the Shrine of Our Lady of Knock.

SPAIN and PORTUGAL—14 Days: Included in this trip are the cities of Madrid, Toledo, Granada, Seville and Lisbon, as well as a visit to the famed Shrine of Fatima.

HOLY LAND and GREECE—14 Days: This trip is a tour of the biblical lands where Christ lived and died. You visit Beirut, Jerusalem, Bethlehem, Nazareth, Tel Aviv and Greece.

THE TRIDENT SAVINGS PLAN

In order to help you plan for your **Journey of Fulfillment**, Trident Savings and Loan Association of Chicago has been designated by the Redemptorist Fathers as the official savings headquarters for the **Journey of Fulfillment**. In order to become a member of the Trident Savings Plan, all that is required is an initial deposit of $50.00 or more. After the initial deposit is made, the plan calls for monthly deposits until your departure date in 1966. Regardless of how much you deposit, your savings account will earn 4½% annually. Should circumstances later on prevent your taking your **Journey of Fulfillment**, you are free to withdraw the full amount saved, plus accrued dividends.

Plan NOW for your JOURNEY OF FULFILLMENT

Now is the time to act on this marvelous opportunity to see the splendor of Europe and to participate in the Centennial Year of Our Mother of Perpetual Help.

Mail the coupon below for a free 24 page booklet with complete itineraries, departure schedules and prices, maps and color photographs. (And, if for any reason you can't take a **Journey of Fulfillment**, feel free to write for a booklet for a friend or relative.)

FATHER JOHN SCHAEFER, C.SS.R.

PERPETUAL HELP CENTENNIAL ASSOCIATION

6 East Monroe Street, Chicago, Illinois 60603.

Yes, Father,

I'm interested in the Journey of Fulfillment. Please send me the color folder describing these appealing trips.

Name ______________________________

Address ______________________________

City ______________ State ______________ Zip Code __________

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JULY-AUGUST, 1966

ГІДНИЙ УВАГИ З'ЇЗД

РОДИННИЙ З'ЇЗД НАЩАДКІВ ЮРІЯ ТА КАТЕРИНИ ГАРАСИМЮКІВ

125 осіб нащадків однієї пари піонерів-українців, що з'їхались в пошані до пам'яті своїх предків та трьома поколіннями віддали поклін їх праці і зусиллям,—хіба це не прекрасний вияв вдячности та любови до тих, які клали перші підвалини під все життя української спільноти в Канаді?

В останніх роках в Канаді відбуваються національні свята, зв'язані з 60-літтям існування Саскачеванської провінції та 100-літтям існування Канади. Сьогодні Канаду зараховують до розвинених, культурних та багатих країн і за той високий рівень сучасної Канади належиться признання та подяка в першій мірі тим піонерам, які в тяжких життєвих обставинах сто років тому почали відбудову Канади. Багато з них уже відійшли у вічність, багато їхніх могил забуті та зарослі травою.

Але на велике щастя та гордість нашого народу не всі могили піонерів забуті,—і ось до нащадків, які можуть служити всім українцям в Канаді прикладом є велика родина бл. п. Юрія та Катерини Гарасимюків, яка в ювілейний рік Саскачеванської провінції з'їхалася, -125 осіб на старе родинне гніздо в місцевості Гудів, щоб ушанувати та згадати добрим словом своїх предків.

З далеких просторів Канади та Америки, прибули ті, що колись народились в місцевості Гудів, провели тут свої дитячі літа, помагали батькам будувати фарму. Але вони вже тепер привезли з собою своїх дітей, деякі і внучат. Був це справді рідкісний родинний з'їзд, мабуть один з перших у Канаді, який мав ушанувати ювілей Саскачеванської провінції і найголовніше —вшанувати та схилити голови над могилами своїх предків Юрія та Катерини Гарасимюків.

Бл. п. Юрій та Катерина Гарасимюки прибули з четверо дітьми до Канади 8 листопада 1902 року, поселилися в околиці Гудів, Саскачеванської провінції, як усі українці-поселенці дістали частину землі і почали своє життя. І був цей початок дуже тяжкий треба було власними руками корчувати ліс, збирати каміння, орати волами та власними силами з дерев'яних кругляків, обліплених глиною, будувати хату. В ті часи не було також легко роздобути їжу, але міцна сила волі та загартованість духа перемогли все і поволі на викорчуваних полях заколосилась золота пшениця, з'явилися у хлівах худоба та дріб. Хату внутрі побілили, повісили на стінах прикрашені вишитими рушниками, привезеними з краю, святі образи. І запанував у тій хаті Бог, родинна любов і згода. Та й родина їх згодом збільшилася, народилося їм ще шестеро дітей.

В році 1919 вони побільшують свою фарму та переносяться на догідніше місце, близько містечка Гудів. В році 1926 умирає мати Катерина й залишає велику родину чоловікові, який віддає їй усе своє життя. А діти повиростали, подружились, одні з них залишилися жити на місці, інші виїхали у світ творити власне життя.

Залишилися жити на місці, біля містечка Гудів, донька Настуня заміжем Зварич, син Василь Гарасимюк, донька Анна заміжем Чарнецька, донька Катерина заміжем Яроцька та син Петро Гарасимюк. Двоє з родини померли,— донька Марія, яка була за Кіндратевичем і згодом, після його смерти, вийшла заміж за Петра Кущюка; друга донька Параця, яка була заміжем за Федором Пилиповим, також померла. З інших дітей подружились і живуть син Андрій у Глєслин, син Микола в Норт Беттлефорді, донька Софія, заміжня Вертхмілер біля міста Гемілтону. Всі вони прибули і далеких просторів ушанувати своїх предків і була це незвичайно радісна зустріч, бо деякі з них не бачились по більш 30 років, як от сестра Неля Якимів зі своїм братом Іваном Кущюком.

Цей родинний з'їзд відбувся в двох днях 10 та 11 липня 1965. В суботу перед обідом в церкві св. Петра і Павла у Фенвуд відбулася Служба Божа, яку відправили, запрошений родиною о. Іван Бала, ЧНІ., з Вінніпегу та місцевий священик о. Степан Бахталовський, ЧНІ., який прибув з Айтуни. Під час Служби Божої більшість присутніх прийняли Святе Причастя. Годиться зазначити, що Служба Божа відбулася в першій старій церкві, в будові якої брали участь бл. п. Юрій та Катерина Гарасимюки і при тій же церкві вони й поховані.

Після Служби Божої усі присутні разом з священиками пішли на цвинтар і на могилах була відправлена Панахида, теж окрема на могилі бл. п. Івана Чарнецького.

Спільний обід відбувся в Парафіяльнім Домі в Гудові і господарем того родинного торжества був суддя А. М. Кіндред з Йорктону. В часі гостини промовляли сини Андрій та Петро і донька Катерина Яроцька. На закінчення промовляли оба священики. Після обіду всі перейшли до горішної театральної залі, де відбувся, виконаний членами родини і особливо дітьми чудовий концерт під проводом проф. М. Зварича з Вінніпегу, у програму якого входили співи, деклямації, національні танки та жартівливі оповідання. І тривав цей концерт цілу годину, стояв на високому рівні та приніс присутнім велику приємність і розвагу. Перед концертом відбулася спільна 125-особова фотознимка.

Після вечері всі поїхали на фарму Ф. Яроцького, де на подвір'ї розпалено великі вогні. Темну ніч освітив вогонь, а біля нього розмістилися на килимах 125 осіб родини й старим, рідним звичаєм залунала пісня.

Чергового дня, в неділю, присутні в різних церквах були на Службах Божих, а потім усі зібралися на фармі Василя Гарасимюка, старшого сина, який живе на батьківській фармі і там він усіх гостив канадійським "стек барбе кю". Там же, на фармі, діти мали приємність їздити на конях та старим

На цьому й закінчився цей незвичайний з'їзд одної з клітин нашого народу,—безсумніву не тільки родинне свято, але й християнсько-національне та ювілейно-канадійське свято. І варт було б відбувати подібні свята нашого народу в Канаді частіше,—вони б нашим дітям защеплювали любов та гордість до українського народу, зменшували б у них національну меншевартість та вносили б у їх серця любов і пошану до Святої Церкви, рідної мови та рідної культури.

Присутній

ВІННІПЕГ, МАН.

Бл. п. Юстина Павловська

У неділю 20 березня ц.р. прийшла сумна вістка з Ванкуверу, що Юстина Павловська нагло померла на удар серця в місцевому шпиталі. Кілька днів перед тим вона прибула туди, щоб відвідати свого сина Григорія, його жінку й діти та хвору братову.

Бл. п. Юстина Павловська народилася в селі Іванє Пусте, пов. Борщів, 1906 р. До Канади прибула 1912 року

Бл. п. Юстина Павловська

малою дівчиною з своїми батьками Василем і Анастазією Поліщук, які замешкали в околиці Стюартбурн, Ман. В 1919 р. вийшла заміж за Петра Павловського в Роза, Ман. Господь Бог поблагословив їх подружнє життя 4 дочками і 5 синами. Довший час замешкали на фармі в околиці Пленкі Плейнс, опісля перебралися до Вінніпегу.

Покійна Юстина Павловська була примірною матір'ю і парафіянкою. Ревно працювала для Церкви і старанно дбала про прикрасу Божого Дому. Вона брала активну участь у Лізі Українських Католицьких Жінок, яку очолювала два роки при Парафії св. Йосифа у Вінніпегу. Була милої й веселої вдачі і цим здобула собі багато приятелів та знайомих, які її глибоко шанували.

Покійна залишила в смутку свого мужа Петра і стареньку маму у Вінніпегу; дочку Анастазію заміжну за АльбертомМіноровичем, Ріджайна; Марію заміжну за Петром Сірманом у Вінніпегу; Галю заміжну за Степаном Какутом у Каліфорнії; Орисю заміжну за Емануїлом Петрачиком у Каліфорнії; синів Якова й Івана у Вінніпегу, Володимира в Принц Руперт, Григорія у Ванкувері, Петра в Галіфаксі, двох братів —Павла в Каліфорнії і Степана у Вінніпегу; три сестри—Варвару Самборську в Росо Рівер, Ман.; Ганю Данкан в Гленборо, Ман.; Палагну Кульбабу у Вінніпегу і 20 правнуків.

У п'ятницю 25 березня о. Павло Малюга, ЧНІ., о. Миколай Коп'яківський, ЧНІ., і о. Роман Мартинюк, ЧНІ. відправили Соборну Панахиду за її душу в церкві св. Йосифа. Панахиду співав місцевий хор під дириґентурою п. Андрія Маркова. Церква була вщерть заповнена, наче у врочисте свято.

У суботу 26 березня о. Павло Малюга, ЧНІ. відправив співану Службу Божу і виголосив прощальне слово. Після Служби Божої почався похоронний похід на цвинтар в місцевості Пленкі Плейнс, Ман. Після короткої відправи в церкві, що її мали о. П. Малюга, ЧНІ. і о. М. Давидко, місцевий парох, тіло Покійної зложено на цвинтарі біля церкви. Відтак всі учасники були запрошені до парафіяльної залі на перекуску. Під час перекуски о. М. Давидко зложив родині Павловським щире співчуття і подякував усім за участь у похороні.

У суботу 7 травня о. Миколай Коп'яківський, ЧНІ, відправив Службу Божу і Парастас за душу бл. п. Юстини Павловської в церкві св. Йосифа. Після відправи поверх 150 осіб взяли участь в поминальному обіді в церковній залі. Впр. о. П. Малюга, ЧНІ., в імені родини Павловських, зложив щиру подяку всім учасникам, які прибули з міста й фармів на це поминальне богослуження. Родина Покійної зложила від себе $5.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя". Вічна Їй Пам'ять!

ПОДЯКА

Складаємо щиру й прилюдну подяку Впр. о. П. Малюзі, ЧНІ., Пр. о. М. Коп'яківському, ЧНІ., Пр. о. Р. Мартинюкові, ЧНІ., Всч. о. М. Давидкові, хорові церкви св. Йосифа за спів і всім приятелям та знайомим за їхню участь у похороні нашої дорогої Мами як теж за всі пожертви на Служби Божі й квіти, що їх зложено під час похорону.

Муж Петро, діти, мати, брати, сестри і внуки.

SPEECH

Excerpts from Commencement Address delivered by The Honorable Robert W Honeyman, Judge, Court of Common Pleas, Montgomery County, Pa. to the 1966 graduating class of Manor Jr. College, Jenkintown, Pa. conducted by the Sisters of St. Basil the Great, OSBM.

"My dear young ladies, the day is here when we, as laymen, must embrace the world as our Monastery. We can no longer cling to the cloistered fraternalism of the societies to which we belong, to the ethnic group in which we find our heritage. We no longer belong to the Church: we are the Church. We are American Catholics, but we are also Catholic Americans who are part and parcel of the American Community. Father James Keller of the Christophers repeatedly says: We must take Christ into the marketplace, we must bring Christ to the world, indeed be Christ in the world.

The hand wringers tell us it's too late. Time Magazine's cover screams, "Is God Dead?" You graduates can answer that anomalous question far more intelligently than the garbled disjointed mishmash through which I curiously labored, not necessarily to find the answer, but simply to learn what the question meant in the first place.

The authentic layman cannot withdraw from the world, for he would then be playing false to his lay vocation. The recent social encyclicals of the Holy Father sound the call.

Recently, a lady who is an eminent child psychologist expressed the opinion that much more could be accomplished by parents staying home with their children rather than running out to an undeterminable number of meetings to discuss what's wrong with them. A graduate student working on juvenile delinquency reported in a university sociology seminar that she was having difficulty in collecting data.

Her project was to telephone a dozen houses around 9 p.m. and ask the parents, if they knew where their children were at that hour. My first five calls reported were answered by children who had no idea where their parents were. Obviously, there is much merit to the assertions by many sociologists and juvenile court personal that the term Juvenile Delinquency really should be named Parental Delinquency".

PRESS FUND

1.00: Victor Szadiak, The Pas; Mrs. Pearl Chomyn, Sudbury; Harry Rurka, Vegreville.

2.00: S. Potachniak, Binghampton; Mrs. John Kordrupel, East Aurora; Anna Ropitszky, Stillwater.

2.50: Olga Onyszcak, Toronto.

4.50: A. Krasicky, Hamtramck.

5.00: E. Bishko, Syracuse.

10.00: Pauline Worhach, Mount Carmel.

5.00: Funeral of Yustyna Pawlowski, Winnipeg.

8.00: Funeral of Maria Krysak, Krydor.

15.00: Family tree gathering of late Mr. and Mrs. Harasymiuk, Goodeve.

31.00: Funeral of Rose Badel, Wishart.

Щира подяка за ласкаві жертви на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

ВИШАРТ, САСК.

Сябка

У вівторок, 24 травня 1966 по довгім стражданню і важкій хворобі пістряка, в винярдській лічниці померла Розалія Бздель, прийнявши останні святі тайни.

Покійна Розалія—це дочка бл. п. Антона Ковалика і Варвари Пастернак, що народилась 15 лютого 1917 року в Вишарт. Дня 22 жовтня 1939 року вона вийшла заміж за Дмитра Бзделя. Бог поблагословив їхне подружжя 4 синами та одною дочкою, яких вони дбайливо виховали в релігійній і національній свідомості.

Покійна Розалія була примірною матір'ю і парафіянкою церкви св. Архистратига Михаїла в Вишарт. Ревно працювала для церкви та старанно дбала про прикрасу Божого храму. Вона

Бл. п. Розалія Бздель

брала активну участь у жіночім церковнім товаристві, яке очолювала через три роки. Була милої й веселої вдачі, і цим здобула собі багато приятелів, які її глибоко шанували.

Покійна Розалія залишила в смутку свого мужа Дмитра, дочку Лорейн, 4-ох синів: Ярослава, Лаврентія, Леонарда та Глена, 4-ох сестер: Анну, Катерину, Михайлину і Йосифу та 3-ох братів: Карла, Михайла та Николая.

Дня 27 травня о. Михайло Баранецький, ЧНІ., місцевий душпастир, відправив в церкві св. Архистратига Михаїла в Вишарт похоронні відправи при великому здвизі народу, який знав, любив і шанував покійну. Прощальне слово сказав о. М. Баранецький.

Покійну Розалію похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

По похороні відбулося поминальне прийняття в парафіяльній залі. З цієї нагоди переведено збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя", яка принесла $31.00. Щира подяка всім ласкавим жертводавцям, а бл. п. Розалії—царство небесне. В. І. П.

Присутній.

КРИДОР, САСК.

Похорон бл. п. Марії Крисак

Дня 9 березня 1966 померла у гефордській лічниці бл. п. Марія Крисак. Дня 5 червня минулого року похоронено її чоловіка бл. п. Петра Крисака, піонера околиці Кридор, про якого була згадка в "Українських Вістях", а по 9 місяцях пішла за ним у вічність і його остала дружина Марія.

Покійна Марія, з дому Сенькусь, народилася 4 вересня 1877 року в селі Витків, Сокальського повіту в Україні. В 1897 вийшла заміж за Петра Крисака і по 5 роках подружнього життя виїхали в Канаду, 1902 року. Виїхали вже з двома дітьми, Михайлом і Теодором, та поселились зразу в околиці Альвени, а в 1908 перенеслись над озеро Редберрі, де й започаткували разом з другою родиною Луциків теперішне містечко Кридор.

Життєвий шлях родини Крисаків був поданий уже при нагоді посмертної згадки бл. п. Петра (в "Укр. Вістях" з 1965 року) тому й не будемо його повторяти. Тут тільки треба зазначити таке: Марія була вірною подругою бл. п. піонера Петра, і коли він, крім щоденної праці на своїм господарстві, міг ще знайти час і для громадської праці поза домом, то тут заслуга його вірної дружини Марії. Це вона "держала чотири угли" в хаті так, що чоловік міг знайти змогу працювати ще й поза своїм господарством на суспільно-громадській ниві. В описі життєвого шляху бл. п. Петра було так сказане: "Це змогли вони доконати тільки завдяки карності і дисципліні в родині та її релігійності". А такі прикмети цеї родини витворювала якраз сильна духом і релігійна мати.

В суботу 12 березня 1966 відбувся похорон бл. п. Марії Крисак. При численній участі народу супроводили на місце вічного спочинку свою маму її сини: Михайло, Теодор, Петро і Павло та доньки Анна й Ольга. Покійна бабуня оставила в смутку також 25 внуків і 39 правнуків, які однак не всі могли бути на похороні.

Під час похоронного обіду переведено збірку на добрі цілі, з чого $8.00 призначено на "Голос Спасителя". Хай Господь нагородить покійну своєю небесною славою за її трудяще життя і вірність Господеві, яку вона до кінця свого життя показувала частим приниманням св. Тайн

На цьому місці родина покійної складає щиру подяку отцю пароховi, похоронному заведенню, п. В. Войтюкові і дякам за відправлення похорону, жінкам ЛУКЖ за приготування обіду, і всім парафіянам, приятелям та своякам за звеличення своєю присутністю похоронних відправ

Родина.

MR. MICHAEL MAKOWETSKI

A lifetime resident of the Beaverdale district Michael Makowetski, 59, of 47 Lincoln Ave. died on May 29, at Yorkton Union Hospital. Prayers were said on June 1 in the Chapel of Bailey's Funeral Home. Requiem High Mass was sung on June 2 in St. Mary's Ukrainian Catholic Church, Beaverdale, Rev. L. D. Minya, C.SS.R., officiated, assisted by Mike Blischuk. Interment was in the Parish Cemetery with Nick Kruda, William Makowetski, John Madiuk, Andrew Bernath, Metro Lutz and Nick Benko acting as pallbearers.

Born the son of John and Anna Makowetski on May 6, 1907, he received his education in the Beaverdale district. He married the former Eva Mudry on Nov. 23, 1927 in St. Mary's Church, Yorkton and the couple farmed at Beaverdale until this spring when they took residence in Yorkton

He is survived by his wife Eva; his son and daughter-in-law John and Nettie of Beaverdale; his mother, Mrs. Anna Zawalak of Yorkton; a sister, Mrs. Kay Chabon's of Halifax and three grandchildren

Bailey's Funeral Home was in charge of arrangements.

ГРАДАЦІЯ В РОБЛИНІ

5 червня 1966 р. відбулася градація вісьмох студентів, що закінчили нашу малу семінарію в Роблині, Ман.

Вранці о год. 10 відправлено Божественну Літургію. Співав хор з нашої церкви в Йорктоні. Їх Ексцеленція митрополит Кир Максим не міг прибути на це свято, тому вислав свого заступника монс. Р. Добрянського. Він правив Літургію й під час градації мав кінцеве слово в імені митрополита Кир Максима і протоігумена Павла Малюги, ЧНІ., що так само не міг був приїхати на це свято.

Градація відбулася в парафіяльній залі при нашій церкві в Роблині. Заля була наповнена гістьми, батьками і ріднею, знайомими абсольвентів і іншими, що прибули сюди на це свято.

Впр. о. Нестор Годований, ЧНІ., ректор Колегії, проводив під час градації. Абсольвентам роздано різні нагороди.

Під кінець студенти Колегії виступили на сцену, де відспівали декілька пісень і виконали декілька українських танків. Це дуже гарно їм пішло.

На градації були гості з різних сторін, між якими були пані адв. Марія Вавриков і панство М. Смеречанські з Вінніпегу. Були теж там Отці Редемптористи з Роблину і Йорктону.

Пані з нашої роблинської парафії подали гостям смачний обід під час градації.

Гратулюємо абсольвентам і отцям професорам роблинської Колегії Св. Володимира.

Редакція "Голосу Спасителя".

Сестри Згромадження св. Йосифа

ДОЧКО УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ РОДИНИ!

Коли хочеш посвятити своє життя на службу Богові та виконувати діла християнського милосердя щодо ближних: помагати хворим і сиротам, працювати в шпиталях, вчити дітей у передшкільному віці та рідної мови, та взагалі працювати для добра Української Католицької Церкви й Українського Народу, просимо вступити до манастиря Сестер Св. Йосифа в Саскатуні.

Про ближчі інформації просимо писати на адресу:

UKRAINIAN SISTERS OF ST. JOSEPH
2 Eby St., Saskatoon, Saskatchewan, Canada.

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯНСЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати їй за одержані добродійства, перепросити її, чи дістати через її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправили на Ваше наміреня: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

☐ in thanksgiving
☐ for health
☐ help in finding work
☐ help in school studies
☐ for vocations
☐ for deceased
☐ special intention
☐ ....
☐ ....

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

☐ in thanksgiving
☐ for vocations
☐ help in school studies
☐ for health
☐ help in finding work
☐ for deceased
☐ special intention
☐ ....
☐ ....

Enclosed find $........... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name ....

Address ....

City .... Province (State) ....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.

ДОДАТОК SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — NOVEMBER, 1966

КАМПАНІЯ ЗА ПЕРЕДУМОВИ ДЛЯ ЗБІЛЬШЕННЯ СВЯЩЕНИЧИХ ПОКЛИКАНЬ ПОЧАЛАСЯ

"В Українській Католицькій Церкві немає кризи. Ще ніколи не була наша Церква така велика і сильна в Манітобі і цілій Канаді, як саме тепер. Проблема є в тому, щоб цей стан нашої Церкви не тільки вдержати, але й далі розбудовувати",—так, схоплюючи всю суть потреб і вимог сучасности, з'ясував Ректор Колегії св. Володимира в Роблині, о. Нестор Годований, причини та завдання великої Кампанії за зібрання 1 мільйона долярів для розбудови Колегії, одинокої Малої Семінарії в Манітобі з головним завданням підготовляти кадри нових священиків.

Відповідь впала на запит одного з коло тридцяти представників вінніпезької преси і радіостанцій, в тому й українських редакторів, на спеціяльній пресовій конференції в Митрополичій Палаті, влаштований керівництвом Кампанії вполудне у п'ятницю 9 вересня 1966. Ця пресова конференція,—в якій взяв участь як головний промовець, Митрополит Кир Максим та яку характеризувала жвава дискусія, — була й офіційним початком другої фази Кампанії, що її неофіційно почато ще в травні ц.р. та якої перший етап, наставлений на піднайдення жертводавців з поважною сумою, завершився основною сумою 300,000 долярів. З жертводавців цього першого етапу приявні на пресовій конференції кол. посол Манітобської Легіслятури, Марко Смеречанський, підтвердив перед приявними свою пожертву 125,000 долярів, за які має в Колегії св. Володимира в Роблині бути збудована окрема заля-авдиторія пам'яті батьків п. Смеречанського, одних з перших українців-піонерів у Манітобі, а Великий Лицар Відділу Лицарів Колюмба ім. св. Йосафата п. Е. Свенціцький заявив Митрополитові, що його побратими рішили передати на фонд кампанії 50,000 долярів. Третім поважним жертводавцем був п. Федір Кузик з Вінніпегу, який склав на фонд розбудови Колегії св. Володимира суму 25,000 долярів. Теж приявна на конференції голова Архиепархіяльної Управи ЛУКЖ Манітоби, п-і Анастасія Козоріс, зголосила Митрополитові повну підтримку своєї організації для здійснення цілей Кампанії.

СТАН, ЯКИЙ МУСИТЬ БУТИ ВИПРАВЛЕНИЙ

Сама пресова конференція підкреслила ряд моментів основного значення для Української Католицької Церкви в Манітобі і Канаді взагалі. Коли зважити, що в Манітобі на близько 70,000 українців католиків, зосереджених довкола 175 церков, є усього 62 священиків, здебільша старшого віку, які з великим зусиллям і посвятою обслуговують, не раз по кілька віддалених від себе, парафій та місій і в висліді бувають осередки, що в них Богослуження відбуваються раз на місяць, або й рідше, то складається картина, яку тільки рішуча та далекосяжна акція може поправити. Це тим більш, що до чисто релігійної обслуги тисячів українців католиків доходить ще проблема навчання катехизму тисячів їх дітей, як теж навчання цих дітей української мови і ознайомлення їх з українською культурою хоч би у формі пісні та нар. танку. На священиків паде в таких умовинах незвичайно відповідальна роля—і якщо українська спільнота не дасть тих священиків (а треба тямити, що освіта й виховання священика вимагає 6-7 додаткових років після закінчення середньої школи!), вона буде сама винна у стані, який міг би заіснувати та який може загрожувати основам її як спільноті взагалі.

Запобігти такій можливості має м. ін. розбудова Колегії св. Володимира у Роблині в повновартну, модерно влаштовану і атрактивну для молоді Малу Семінарію, з повними програмами та програмами середніх шкіл (гай-скулів), якою вона є вже сьогодні та відповідними фондами для найкращого її вивінування з научного, педагогічного і побутового погляду. Наука і виховання в Колегії мали б формувати студента так, щоб вони думали ідеальними та високими категоріями і вбачали у священстві, як службі Богу та народові, місію свого життя.

ГОЛОВНА МЕТА КАМПАНІЇ

Така настанова школи не легка в сьогоднішніх умовинах. Митрополит Кир Максим з'ясував приявним, що в сьогоднішньому світі, який живе осягами техніки, цивілізаційними вигодами, розвагами і сенсаціями матеріялістичного оточення, важко відкликатися до молоді і показувати їй перспективи священичого життя, що вимагає самозаперечення, постійної служби й особистої жертвенности. Тим не менш є великий відсоток молоді, який якраз у сьогоднішньому світі нажив і конкретности тужить за високими ідеалами,— і саме до неї мусить бути знайдений доступ, їй мусить бути з'ясований ідеал священослужіння в обновленій духом Ватиканського Собору перспективі та їй мусить бути дана заправа і вишкіл для її праці та служби серед сучасного суспільства. Їй теж мусить бути здогіднений час навчання та виховання і саме тому з запляновано Кампанією мільйона тільки 250,000 долярів мають бути вжиті на дальшу та змодернізовану розбудову Колегії, а з 750,000 долярової решти має бути створений фонд, який забезпечив би правильну, вільну від усяких обтяжень працю Колегії та допомогу тим студентам, що мали б для свого навчання матеріяльні труднощі.

З днем пресової конференції, п'ятницею 9 вересня 1966,, почалася саме друга фаза Кампанії на розбудову Колегії св. Володимира, який названо Фалезою Пропам'ятних Фундацій. Суть її в тому, щоб дати змогу кожному свідомому українцеві закріпити пам'ять про себе, своїх рідних і дорогих, своїх дітей та предків, фундуванням відповідного устаткування Колегії, яке носитиме завжди прізвище фундатора та буде навіки вписане у Пропам'ятну Книгу Колегії. Ці фундації починаються з сумі 360 долярів, чи більше, сплачуваних у 24 місяцях, отже практично не є ніяким обтяженням для бюджету людини доброї волі.

НАША ЦЕРКВА—ПЕРША

Розгорнений перед учасниками пресової конференції сміливий остаточним задумом плян Кампанії викликав бурю жваву дискусію. Представники преси, зокрема англомовної, та радія випитували з зацікавленням про різні моменти життя Української Католицької Церкви, як теж кампанії, і їм давали відповіді і сам Митрополит Максим, що був у центрі конференції, і ділові директор Кампанії, ректор о. Н. Годований. Які враження винесли ці учасники пресової наради з Митрополичої Палати, мали ми нагоду незабаром пізнати: В радіо і телевізії, згодом і в обидвох англомовних щоденниках Вінніпегу, було майже в один голос підкреслене, що Ватиканський Собор кинув визов обнови та зсучаснення Церкви і що саме Українська Католицька Церква в Канаді перша прийняла цей визов реалізацією своїх плянів, які не тільки дадуть нову силу цій Церкві та вповні згідні з духом Собору, але й розчинені на великі наслідки для українського народу та Канади.

Про те, як прийме і чи підтримає кампанію українська громада Вінніпегу і Манітоби,—нічого й говорити. Хочемо тільки подати до відома всіх зацікавлених, що про подробиці підтримання Кампанії вони можуть дістати інформації у своїх Отців Парохів, у місцевих комітетах для тієї справи та в центральному Бюрі Кампанії, яке має ту ж адресу, що й "Поступ" і телефон 586-9634. Справа почалася і ми, що знаємо і віримо у своїх людей, не маємо сумніву, який буде її вислід.

(Поступ).

ГРЕНДВЮ, МАН.
Бл. п. Іван М. Лукій

В дні 22 квітня 1966 р., прийнявши Найсв. Тайни, упокоївся в Бозі бл. п. Іван М. Лукій, прожившн 60 літ свого трудолюбивого життя. Уродився він вже в Канаді, в місті Грендвю. Одружився в 1930 р. з Оленою Богославською. В релігійному дусі виховали вони шістьох синів: Мирона, Богдана, Олексу, Романа, Григорія і Бронька та п'ять доньок: Олю, Марусю, Ганю, Гелю і Вероніку. Їхнім задушевним бажанням було віддати когось із цих дітей на службу Господеві. Їхне бажання сповнилося, бо один із синів, Богдан, вступив до Чину Отців Редемптористів і за один рік буде священиком, а донька Вероніка вступила до Згромадження Сестер Служебниць, прийнявши монашe ім'я Йоначанна.

Бл. п. Іван Лукій був дуже діяльний в церковному та громадському житті в своїй парафії та в своїй громаді. Був членом Церковного Комітету і через 30 літ був дяком. Крім цього, що працював на своїй фармі, він був членом фармерської юнії і кооперативи в Грендвю. Був директором кредитової Спілки БУК-а "Поступ" у Вінніпегу. Його дружина Олена була довгі роки головою Відділу ЛУКЖ у Грендвю. Покійного Івана всі шанували і любили, бо він був дуже побожний, працьовитий та щирий патріот свого українського народу. Читав багато книжок і передплачував всі українські католицькі газети і журнали. Тому то і на його величавий похорон прибуло багато священиків та людей з дальших і

ближчих околиць. Приїхала родина та знайомі з Гемилтону, Бірлінґтону, Торонта, Оттави, Ватсону, Вінніпегу, Давфину та других сторін.

В понеділок 25 квітня ц.р. в Похоронному Заведенні Сніт-Стрільчука в Давфині Парастас відслужили чотирьох священиків: о. парох Ярослав Головатий, о. Нестор Годований, ЧНІ., о. Володимир Лучків, і о. Мирослав Дзюрман, ЧНІ. Тут теж спільно прокадзували вервицю Преподобні Сестри Службениці з Давфину за спокій душі Покійного Івана.

Заупокійну св. Літургію в Церкві св. Ілії в Грендвю відслужили: о. протоігумен Павло Малюга, ЧНІ., о. декан Григорій Овчарик з Давфину, о. Нестор Годований, ЧНІ., директор Колегії св. Володимира в Роблині, о. парох Я. Головатий, о. М. Дзюрман, ЧНІ., о. В. Лучків з Ворктону, о. Л. Міня, ЧНІ., о. М. Бздель, ЧНІ., о. Ю. Перейда, ЧНІ., о. Т. Кравчук, ЧНІ., і о. М. Вівчар, ЧНІ. Співав хор студентів Колегії св. Володимира в Роблині під керуванням д-ра Павла Маценка. Прощальну промову виголосили: о. Я. Головатий, місцевий парох і о. П. Малюга протоігумен Отців Редемптористів. В зворушливій та глибоко змістовній проповіді о. протоігумен П. Малюга представив трудяще та богобоязне життя бл. п. Івана Лукія. Люди плакали, коли о. проповідник згадав, що гарячим бажанням бл. п. Івана було бачити свого сина при престолі священиком. Хоча не довго треба було чекати на цю хвилину, бо тільки один рік, одначе Боже Провидіння зарядило інакше. Напевно син Богдан буде колись в кожній своїй Службі Божій згадувати душу свого дорогого батька. Людей церква не могла змістити так, що люди слухали Службу Божу і проповідь з церковної залі за помічю гучномовців. Тіло Покійного зложено на вічний спочинок на місцевому цвинтарі. Після відправи в церкві спільний поминальний обід у церковній залі в часі якого зібрано понад 100 долярів на пресовий фонд українських католицьких газет і журналів.

Бл. п. Іван Лукій лишив у глибокому смутку свою дружину Олену, шістьох синів: Мирона в Торонті, Богдана в Духовній Семінарії Отців Редемптористів у Мілвоки, Олексу в Оттаві, Романа, студента, у Вінніпегу, Григорія і Бронека в Грендвю. Лишив доньки: Олю Гуріка у Вінніпегу, Марусю Пенлера у Вінніпегу, Геню Полєй в Ован Савна, Онт., Ганю в Сан Франціско і Веронїку, Сестру Йонатанну в Сестер Службениць у Йорктоні. Лишив 12 внуків. З братів лишились: Василь у Вінніпегу, Дмитро і Петро на фармі в Грендвю; зі сестер: Софія Гуска в Грендвю, Марія Яцюк в Судбурах, Олена Гуска у Вінніпегу та Анна Дубик у Гілберт Плейнс.

ПОДЯКА

Оцим почуваємося до милого обов'язку зложити публічно подяку всім, що нас потішали та взяли так численну участь в похороні мого Найдорожчого Мужа і нашого Улюбленого Батька. В першій мірі дуже щиро дякуємо Високопреподобному о. протоігуменові П. Малюдзі, ЧНІ. за Богослуження та прощальну промову, дякуємо дуже нашому о. парохові Я. Головатому за провід у похороні та всім Всечеснішим і Преподобним Отцям за ласкаву участь в похоронних відправах. Дуже дякуємо Преподобним Сестрам Служебницям за молитви на вервиці та всім тим, що жертвували на Служби Божі, зложили цвіти та потішали нас в нашій тяжкій печалі. Щире Спасибіг хорові студентів Колегії св. Володимира в Роблині та їхньому дириґентові д-рові П. Маценкові за такий прекрасний і набожний спів. Щиро дякуємо членкиням ЛУКЖ за поміч у приготуванні обіду, а особливо пані Демчук, головній куховарці. Не маємо слів подяки всім тим, що так здалека приїхали на похорон та всім людям, що взяли так численну участь у похоронних відправах, це дійсно було великою розрадою в нашому горю. Хай Господь винагородить всім стократно, а душу бл. п. Івана хай Господь прийме до Свого Царства.

Дружина і діти.

ВИНІЯРД, САСК.

Він відійшов від нас.

В середу, 17 серпня 1966 р., у виніярдській лічниці помер, по короткій недузі, бл. п. **Василь Стефанків**, прийнявши останні святі Тайни.

Покійний Василь народився 3 квітня 1884 р. в селі Улично, повіт Дрогобич, в Західній Україні, і там одружився з Параскевією Кушнір. До Канади приїхав в жовтні 1923 р. в околицю Кендегар, Саск., до своєї родини

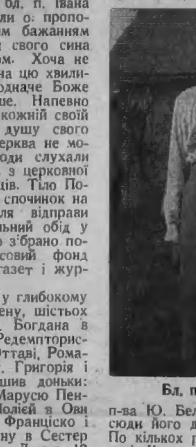

Бл. п. Василь Стефанків

п-ва Ю. Белак. Рік пізніше приїхала сюди його дружина з п'ятьма дітьми. По кількох роках купив фарму в околиці Красне, Саск., де став членом нашої церкви св. Івана Богослова. В 1953 р. залишив фармерувати та замешкав у містечку Виніярд, де став членом нашої церкви Христа Чоловіколюбця.

В суботу, 20 серпня, о. М. Баранецький, ЧНІ., місцевий душпастир, відправив у церкві Христа Чоловіколюбця в Виніярд похоронні відправи та сказав прощальне слово. Тлінні останки покійного зложено на місцевому парафіяльному цвинтарі. Покійний залишив у великому смутку дружину Параскевію, шість дочок, двох синів, 28 внуків і 14 правнуків.

З нагоди його похорону пожертвовано $15.00 на пресовий фонд "Голосу Спасителя".

Щиро дякуємо за ласкаві жертви. Нехай всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Василя до небесного царства. Вічна йому пам'ять!

Присутній.

ПРІСВИЛ, САСК.

Бл. п. Ілля Назар

Невблагана смерть забрала ще одного з піонерів в окрузі Прісвил. Дня 3-го червня ц.р. помер у місцевому шпиталі бл. п. Ілля Назар на 84-ому році життя. Покійний народився 25-го вересня 1882 р. в селі Григорів у Західній Україні і приїхав до Канади разом з родичами в 1904 р. Поселившись у Григорові недалеко Прісвил, де й провадили господарку. Покійний оженився в 1908 р. з Євдокією Антонів і взяв гомстед в околиці Чехів, де працював на фармі до 1923-го року. В тому часі був працьовитим та жертвенним членом парафії Святого Духа в Чехові, виконуючи обов'язки дяка, і то не лише в Чехові, але також в довколишніх парафіях. У Прісвил він працював як продавець в одному зі склепів та дякував у місцевій церкві аж до місяця січня цього року. Працю продавця у склепі залишив в 1950-ому році. Покійний Ілля Назар—це примірний українець-католик, який ціле своє життя віддав для праці церкві та народові. Часто приймав св. Тайни Сповіді та Причастя, був спокійної вдачі, любив помагати іншим, чим з'єднав собі загальну пошану та любов серед своїх парафіян.

Покійний Ілля залишив у глибокому смутку сестру Юлію Пристай в Йорктоні, дочку зам. Бей в Прісвил, синів: Володимира в Прісвил та Григорія в Ріджайні, сім внуків та шість правнуків. Його жінка померла в 1953-ому році, як також померли його син Петро в 1923-ому році, його сестри пані Савка в 1950-му році та пані Стефанишин в 1958 році.

Похоронні богослуження по бл. п. Іллі Назар відправили в місцевій церкві, крім пароха Прісвил о. В. Костюка, також попередні парохи—Всеч. о. Вол. Фляк та Всеч. о. П. Лісовський.

На поминальному обіді переведено збірку на добродійні цілі, з котрої призначено на пресовий фонд "Голосу Спасителя" суму 10 дол.

Жертводавцям щира подяка, а бл. п. Іллі Назар Вічная пам'ять.

Присутній.

НОРКВЕЙ, САСК.

Похорон бл. п. Володимира Черевика

В понеділок, 31 липня 1966 р. несподівано відвійшов від нас у вічність бл. п. Володимир Черевик, проживши 56 літ.

Покійний приїхав до Канади в 1921 р. зо своєю матір'ю, коли мав 10 літ. (Батько покійного приїхав дещо скорше). Замешкав з родичами на фармі на полудне від Гаєс. В 1937 році одружився з Анною Коваль. Покійний дочекався трьох дочок і одного сина. Дві старші донечки вийшли заміж, а син оженився. Дочекався теж і трьох внуків.

Похорон відбувся 3 серпня, в церкві Пресв. Трійці на фармах. Похоронні богослуження відправили: о. П. Криворучка, парох з Канори і місц. парох. Крім рідні на похорон прибуло багато сусідів і знайомих. Прощальне слово говорили оба священики: о. Криворучка і місц. парох. Тіло покійного зложили на цвинтарі побіч церкви.

У глибокому смутку покійний полишив жену, діти, синову, зятів, внуків, брата й братову, трьох швагрів, батька й тещу.

По похороні відбувся поминальний обід. В часі обіду переведено збірку на добродійні цілі, з чого на пресовий

фонд "Голосу Спасителя" призначено $12.00. За жертву щиро дякуємо, а покійному вічна пам'ять.

Присутній.

ГОЛАР, САСК.

Срібний ювілей подружжя

Радісний і незабутній день прожили панство Василь і Маргарета Підперигори в суботу 8 жовтня 1966 р., коли діти, родина й численні приятелі відзначили срібний ювілей їхнього подружнього життя.

Вечером в церкві св. Димитрія в Голар, о. М. Баранецький, ЧНІ., місцевий душпастир, відправив в намірені ювілятів Божественну Літургію, уділив їм церковного благословення і вніс многоліття. В часі Служби Божої ювіляти та родина приступили до св. Тайн.

По відправі в церкві, ювіляти та гості пішли до парафіяльного дому. При вході на залю "молодят" зустріли рясні оплески численних присутніх, і відпровадили їх за головний стіл. Господарем цього ювілейного прийняття був п. Мирон Підперигора. По молитві, яку провів місцевий душпастир, господар прийняття привітав ювілятів і гостей та пояснив ціль цієї зустрічі. Під час смачної вечері привіти та ґратуляції ювілятам зложили наступні бесідники: о. М. Баранецький, ЧНІ., о. Р. Хом'як, ЧНІ., о. Ів. Сирота, ЧНІ., Михайло Підперигора, батько ювілята, Степан Брик, батько ювілятки, п-ні Гуцуляк, баба ювілятки, М. Левандовський, Ю. Олійник від парафії та А. Сирота від Жіночого Товариства. Від дітей подякував батькам за добре виховання син Двийн.

П-во Василь і Маргарета Підперигори є основоположниками нашої нової місцевої церкви св. Димитрія і втішаються загальною пошаною серед української громади в Голар і окрузі, доказом чого була заповнена церква та заля. Ювіляти є добре відомі не тільки зо своєї активної праці в місцевій парафії, будучи поверх 20 літ у її церковних зарядах, але також із своїх пожертв на добрі цілі. В такому дусі вони виховують своїх чотирьох дітей. В їх хаті в Голар, через довгі літа перебував священик, як там була відправа в їхній церкві св. Димитрія. Крім вищезгаданих отців у цім ювілею взяли ще участь: о. ігумен Л. Міня, ЧНІ., і о. Гр. Шавель, ЧНІ.

По привітах, промовах і побажаннях ювіляти подякували Богові за одержані ласки та всім бесідникам і гостям за слова признання і прекрасні та численні дарунки. Місцеве Жіноче Товариство обслуговувало всіх в часі цього прийняття.

На закінчення ювілятам відспівано многоліття і прийняття закінчено молитвою. Потім присутні забавлялись до пізньої ночі. Дорогим ювілятам бажаємо дожити в щастю і здоров'ю до золотого ювілею подружнього життя.

Присутній.

ГУДІВ, САСК.

Трагічна смерть Дмитра й Ольги Петлак

Панство Дмитро і Ольга Петлак були в Ріджайні 4 серпня 1966 р., і, повертаючи додому, згинули трагічною смертю на десятій саскачеванській дорозі. Дотепер не вдалося вияснити, що було причиною їхньої трагічної смерти. Найправдоподібніше, що п. Д. Петлак, що в тому часі провадив автом, дістав удар серця і помер, ще заки з'їхав з дороги. Причина тої трагедії, в якій згинуло три особи, є невияснена.

Панство Петлаки жили в містечку Ґудів і належали до церкви св. Архистратига Михаїла. Були активними членами тому, що п. Д. Петлак був довгі роки в заряді церковнім, а п-ні Ольга з Давидюків Петлак була головою Жіночого Товариства. Коли не була головою, тоді займала інше становище в Жіночому Товаристві. Родина Петлаків була знана в околиці, тому в день похорону 10 серпня з'їхалося до церкви св. Михаїла в Ґудів велике число людей. Приїхали свої, і приїхало багато чужинців. Дмитра і Ольгу Петлаків похоронено того самого дня на цвинтарі, що належить до парафії св. Архистратига Михаїла в Ґудів. Приїхав теж старший син Давид з дружиною з міста Ріджайни. На похороні бракувало молодшого сина Давида, що їхав разом з батьками цього трагічного дня, потовкся і перебував в лікарні в Ріджайні.

Дня 9 серпня відправлено Парастас у церкві св. Михаїла в Ґудів. Велика громада зібралася на Парастас у церкві ввечері. Наступного дня був похорон, що його відслужили два священики, а саме отці Степан Ширий, ЧНІ., і Степан С. Шавель, ЧНІ. Проповідь виголосив о. Степан С. Шавель в українській і англійській мові тому, що було велике число чужинців у церкві. Після похорону всі зійшлися на обід до просторої, недавно побудованої парафіяльної залі, що при її будові п. Д. Петлак так багато натрудився.

Покійний Д. Петлак народився 4 жовтня 1913 р. біля містечка Ґудів; в цій околиці ходив до школи, пізніше одружився з Ольгою Давидюк 29 жовтня 1939 р. Покійна Ольга народилася 30 липня, 1914 р. і виросла в цій околиці. Полишила в смутку стареньку матір, шість сестер і двох братів. Д. Петлак полишив одного брата Теодора, що живе недалеко від містечка Ґудів на фармі, двох синів і одного внука. Покійний Д. Петлак працював сімнадцять років в елевейторі.

Парафія св. Михаїла в Ґудів стратила одного дня родину, що добре працювала в парафії, і любила брати участь у церковних богослуженнях. Панство Петлаки полишили двох синів: старший Давид, що недавно одружився і учителює, і молодший Данило працює в банку.

Старáймося часто згадувати в молитвах цих, що нас полишили, щоб милосердний Господь був ласкавий для них і скоро прийняв їх у небесні хороми.

Присутній.

Дев'ятниця за з'єднання Церков

Ісус Христос звертався до небесного Отця з молитвою, "щоб усі були одно" (Іван 17, 21). Від 17 до 25 січня триває час, що є особливо призначений на молитви й проповіді про з'єднання всіх християн і чесних людей в одній, святій, соборній і апостольській Церкві. В тому часі в церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, Саск., отці відправлятимуть дев'ятницю Служб Божих в намірені з'єднання всіх християн і чесних людей в одній Церкві, щоб була "одна отара і один пастир" (Іван 10, 16).

Чи Ви не хотіли б причинитися до цього Божого діла? Коли так, перешліть свою лепту на ту дев'ятницю Служб Божих за з'єднання Церков.

NOVENA FOR THE UNITY OF THE CHURCH

JANUARY 17 to JANUARY 25

Here at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help in Yorkton, Sask., Canada, from JANUARY 17 to JANUARY 25 we shall offer up a special Novena of Masses in honor of Our Mother of Perpetual Help, begging Almighty God to have mercy on all Christians and unite them into one fold under one Shepherd.

Dear Father:

Kindly add MY INTENTIONS to Our Mother of Perpetual Help's Novena.

- ☐ health
- ☐ employment
- ☐ happy marriage
- ☐ family peace
- ☐ success at work
- ☐ success at studies
- ☐ financial help
- ☐ sick friend
- ☐ return to Sacraments
- ☐ thanksgiving
- ☐ for vocations
- ☐ special intention

Enclosed find my Novena offering $............

Please send all intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH,
YORKTON, SASK., CANADA.

о. Михайло Щудло, ЧНІ., **КАТЕХИЗМ ПЕРШОГО СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ (First Holy Communion Catechism).** Прикрашений численними фотографіями. Том І. Друге, справлене видання в українській і англійській мовах. Йорктон, 1963. Стор. 92. Ціна $ .60.

Замовляйте:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

PREECEVILLE, SASK.

Onufrey Chornomitz

After a brief illness in Preeceville Hospital, Onufrey Chornomitz died of a heart attack on January 15, 1966. Before his death he received the sacraments of Penance, Holy Communion and Anointing of The Sick.

He was born in 1891 in Iwaniwtsi, Terebowlia, in the Western Ukraine and came to Canada in 1898 with his parents and settled in the Canora district. In 1917 he married Annie Owchar. From Canora he moved to Ketchen district, where he was a member of the Holy Spirit Parish in Chechiw. In 1950 he

Onufrey Chornomitz

moved to the town of Preeceville, where he lived till his death. While in Preeceville he was a member of the Transfiguration Parish.

He leaves to mourn: His wife, Mrs. Annie Chornomitz and his children: Mrs. Polly Drabat, Arborfield; Mrs. Nettie Leason, Preeceville; Mrs. Tillie Woloshyn, Kipling; Mrs. Rose Romanyshyn, Preeceville; Mrs. Mary Shuya, Preeceville; Mrs. Irene Pantuik, Preeceville; Miss Elsie Chornomitz, Yorkton and one son Sam Chornomitz, Sturgis, Sask., 23-grand children and 5-great-grand children.

On Jan. 17 there was a 'Parastas' in the local Funeral Home and on Jan. 18, Funeral Services in the Transfiguration Church, Preeceville; internment was in the Parish Cemetery, Preeceville.

After the funeral lunch was served at the Parish Hall. Mr. Fred Woloshyn of Kipling, Sask., made a collection for the Ukr. Cath. Press Fund, of which $12.00 was sent to the Redeemer's Voice.

Mrs. Annie Chornomitz wishes to thank everyone who attended the funeral and for the Mass Intentions offered for the soul of her husband. Also the ladies of the Parish for serving the lunch. Funeral Services were officiated by the Rev. W. Kostiuk, Pastor of Preeceville Parish. May God grant to his faithful servant, Onufrey Chornomitz, Eternal Rest!

Церква Матері Божої Неуст. Помочі

ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

Поміж усіма святими Пречиста Діва Марія стоїть на першому місті. Вона є чесніша від херувимів і незрівняно славніша від серафимів. Вона є Божою Матір'ю і матір'ю всіх християн. Вона є повна ласки. Через ціле своє життя Вона найбільше любила Бога та найвірніше служила Йому.

Ми повинні багато молитися до Неї, щоб Бог, через Її заступництво, скріпив нашу віру, надію і любов і допоміг нам найбільше любити Його та найвірніше служити Йому.

Пресвята Богородиця може все й всюди помогти нам. Одначе Вона звичайно помагає нам у своїх ВІДПУСТОВИХ ЦЕРКВАХ. Церква Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні є одною зо славних ВІДПУСТОВИХ МАРІЯЦЬКИХ ЦЕРКОВ у Канаді. Щоб одержати поміч від Преч. Діви Марії, ми повинні добре святкувати всі її свята, читати чи співати на її честь і славу Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітити свічку чи лямпочку.

Коли хочете прославити Пресв. Богородицю, подякувати Їй за одержані добродійства, перепросити Її, чи дістати через Її заступництво Божу ласку для себе, своєї родини чи приятелів, живих або померлих, подбайте, щоб перед чудотворним образом Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні отці відправляли на Ваше наміреня: Акафист, Параклис чи Молебень, або засвітили свічку чи лямпочку.

OUR MOTHER OF PERPETUAL HELP SHRINE

YORKTON, SASK., CANADA

THE VOTIVE LIGHT — YOUR SILENT PRAYER FOR YOUR INTENTIONS

The Blessed Virgin Mary is the Mother of Perpetual Help, because she continually prays for us, and our Lord, at her asking, helps us. It often happens that the Blessed Virgin Mary helps us without our asking, but usually she wishes for our prayers, because through prayer we show our weakness, our faith, our hope and our love. The Yorkton Church of the Mother of Perpetual Help has its Altar of Mercy. Let us all go to this Altar and place our prayers at the foot of the Altar, for here they will be heard.

A beautiful means of prayer is the Votive Light which is your representative before the Altar of God. As you go about your daily tasks it silently... day and night... manifests your petition for a special favor or your gratitude for blessings received.

Dear Father:

Please burn a VOTIVE LIGHT at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help for my intentions.

☐ in thanksgiving	☐ for deceased
☐ for health	☐ special intention
☐ help in finding work	☐ .....
☐ help in school studies	☐ .....
☐ for vocations	

Small vigil lights: 3 for 25c

Enclosed find: ☐ $1.00 for 7-day light
☐ $4.00 for 30-day light

A more beautiful means of prayer is a live, sung prayer by Moleben, Akathistus, or Panachyda for deceased. These services are sung at the shrine of our Mother of Perpetual Help.

Please sing a ☐ Moleben ☐ Akathistus ☐ Panachyda for my intention at the Shrine of Our Mother of Perpetual Help.

Moleben, Akathistus, or Panachyda: $2.00.

☐ in thanksgiving	☐ for deceased
☐ for vocations	☐ special intention
☐ help in school studies	☐ .....
☐ for health	☐ .....
☐ help in finding work	

Enclosed find $..... for the above ☐ Molebens ☐ Akathistus ☐ Panachyda

My name .....

Address .....

City ..... Province (State) .....

Please send your intentions & donations to:

FATHER ROMAN CHOMIAK, C.SS.R.
ST. MARY'S CHURCH
YORKTON, SASK., CANADA.